

EUROPAPARLAMENTS- OG RÅDSFORORDNING (EU) nr. 575/2013**2022/EØS/13/05****av 26. juni 2013****om tilsynskrav for kredittinstitusjoner og verdipapirforetak og om endring av forordning (EU) nr. 648/2012^(*)**

EUROPAPARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPEISKE UNION HAR

under henvisning til traktaten om Den europeiske unions virkemåte, særlig artikkel 114,

under henvisning til forslag fra Europakommisjonen,

etter oversending av utkast til regelverksakt til de nasjonale parlamentene,

under henvisning til uttalelse fra Den europeiske sentralbank⁽¹⁾,

under henvisning til uttalelse fra Den europeiske økonomiske og sosiale komité⁽²⁾,

etter den ordinære regelverksprosedyren og

ut fra følgende betraktninger:

1) I G20-erklæringen av 2. april 2009 om styrking av finanssystemet ble det oppfordret til en samordnet internasjonal innsats for å bedre gjennomsiktigheten, ansvarligheten og reguleringen ved å øke kvantiteten og kvaliteten på kapital i banksystemet når den økonomiske gjenopprettingen er sikret. I erklæringen ble det også oppfordret til innføring av et utfyllende ikke-risikobasert måletall for å hindre gjeldsoppbygging i banksystemet, og til utvikling av en ramme for sterkere likviditetsbuffer. På grunnlag av mandatet fra G20 ble

det i september 2009 oppnådd enighet i gruppen av sentralbanksjefer og banktilsynsansvarlige (Group of Governors and Heads of Supervision – GHOS) om en rekke tiltak for å styrke reguleringen av banksektoren. Disse tiltakene ble godkjent av G20-lederne på toppmøtet i Pittsburgh 24.-25. september 2009 og ble nærmere fastsatt i desember 2009. I juli og september 2010 offentliggjorde GHOS ytterligere to meddelelser om utforming og kalibrering av de nye tiltakene, og i desember 2010 offentliggjorde Basel-komiteen for banktilsyn (heretter kalt «Basel-komiteen») de endelige tiltakene, det såkalte Basel III-regelverket.

2) Høynivågruppen for finanstilsyn i EU, som ledes av Jacques de Larosière («Larosière-gruppen»), oppfordret Unionen til å utvikle en mer harmonisert regulering av finansmarkedene. I forbindelse med den nye europeiske tilsynsstrukturen understreket Det europeiske råd på møtet 18.–19. juni 2009 også behovet for å utarbeide et felles europeisk regelverk for alle kredittinstitusjoner og verdipapirforetak i det indre marked.

3) Ifølge Larosière-gruppens rapport av 25. februar 2009 («Larosière-rapporten») bør en medlemsstat kunne vedta strengere nasjonale reguleringstiltak som anses for å være egnet til å sikre finansiell stabilitet på nasjonalt plan, forutsatt at prinsippene for det indre marked og de vedtatte grunnleggende minstestandardene respekteres.

4) Europaparlaments- og rådsdirektiv 2006/48/EF av 14. juni 2006 om adgang til å starte og utøve virksomhet som kredittinstitusjon⁽³⁾ og europaparlaments- og rådsdirektiv 2006/49/EF av 14. juni 2006 om

(*) Denne unionsrettsakten, kunngjort i EUT L 176 av 27.6.2013, s. 1, er omhandlet i EØS-komiteens beslutning nr. 79/2019 av 29. mars 2019 om endring av EØS-avtalens vedlegg IX (Finansielle tjenester), se EØS-tillegget til *Den europeiske unions tidende* nr. 99 av 12.12.2019, s. 1.

(¹) EUT C 105 av 11.4.2012, s. 1.

(²) EUT C 68 av 6.3.2012, s. 39.

(³) EUT L 177 av 30.6.2006, s. 1.

verdipapirforetaks og kredittinstitusjoners kapital-dekningsgrad⁽¹⁾ er blitt betydelig endret flere ganger. Mange av bestemmelsene i direktiv 2006/48/EF og 2006/49/EF får anvendelse på både kredittinstitusjoner og verdipapirforetak. Av klarhetshensyn og for å sikre ensartet anvendelse av disse bestemmelsene bør de samles i to nye regelverksakter som får anvendelse på både kredittinstitusjoner og verdipapirforetak, dvs. denne forordning og europaparlaments- og rådsdirektiv 2013/36/EU av 26. juni 2013⁽²⁾. For at de skal bli mer tilgjengelige, bør bestemmelsene i vedleggene til direktiv 2006/48/EF og 2006/49/EF innarbeides i den dispositive delen av direktiv 2013/36/EU og denne forordning.

- 5) Denne forordning og direktiv 2013/36/EU bør sammen danne de rettslige rammene for adgang til å utøve virksomhet som kredittinstitusjon eller verdipapirforetak, og for tilsynsrammen og tilsynsreglene for kredittinstitusjoner og verdipapirforetak (heretter samlet kalt «institusjoner»). Denne forordning bør derfor leses sammen med nevnte direktiv.
- 6) Direktiv 2013/36/EU, som er basert på artikkel 53 nr. 1 i traktaten om Den europeiske unions virkemåte (TEUV), bør blant annet inneholde bestemmelser om adgang til å utøve virksomhet som institusjon og om ledelse av og tilsynsrammer for institusjoner, for eksempel bestemmelser om godkjenning av virksomhet, erverv av kvalifiserende eierandeler, utøvelse av etableringsadgangen og adgangen til å yte tjenester, den myndighet som gis vedkommende myndigheter i hjemstaten og vertsstaten i denne forbindelse, og bestemmelser om startkapital for og tilsyn med institusjoner.
- 7) Denne forordning bør blant annet inneholde tilsynskrav for institusjoner som direkte gjelder markedene for banker og finanstjenester, og som har til formål å sikre finansiell stabilitet for deltakerne på disse markedene og et høyt nivå for vern for investorer og innskytere. Denne forordning har til formål å bidra på en avgjørende måte til at det indre marked fungerer tilfredsstillende, og bør derfor baseres på bestemmelsene i artikkel 114 i TEUV, tolket i samsvar med rettspraksis ved Den europeiske unions domstol.
- 8) Ved direktiv 2006/48/EF og 2006/49/EF er medlemsstatenes tilsynsregler blitt harmonisert i en viss grad, men direktivene inneholder et stort antall valgmuligheter og muligheter for at medlemsstatene kan innføre strengere regler enn dem som er fastsatt i nevnte direktiver. Dette fører til forskjeller mellom de

nasjonale reglene som kan hemme tjenesteyting over landegrensene og etableringsadgangen, og dermed hindre at det indre marked virker på en tilfredsstillende måte.

- 9) Av hensyn til rettssikkerheten og behovet for like konkurransevilkår i Unionen er det, for at det indre marked skal virke på en tilfredsstillende måte, viktig at det finnes et felles regelverk for alle markedsdeltakere. For å unngå markedsvidring og regelverksarbitrasje bør minstekrav til tilsyn derfor sikre størst mulig harmonisering. Som følge av dette er overgangsperiodene i denne forordning viktige for å sikre en smidig gjennomføring av forordningen og for å unngå usikkerhet i markedene.
- 10) Når det gjelder det arbeidet som Basel-komiteens gruppe for gjennomføring av standarder utfører for å overvåke og vurdere medlemsstatenes gjennomføring av Basel III-regelverket, bør Kommisjonen løpende framlegge oppdaterte rapporter, og minst hver gang det offentliggjøres en framdriftsrapport fra Basel-komiteen om gjennomføringen av Basel III og om gjennomføring og nasjonal vedtakelse av Basel III-regelverk i andre store jurisdiksjoner, herunder en vurdering av om andre staters lover eller forskrifter er i samsvar med de internasjonale minstestandardene, med sikte på å identifisere forskjeller som kan medføre tvil om konkurransevilkårene er like.
- 11) For å fjerne handelshindringer og konkurransevidringer som følge av forskjeller mellom nasjonale lovgivninger, og for å hindre at det oppstår ytterligere handelshindringer og konkurransevidringer, er det derfor nødvendig å vedta en forordning der det fastsettes ensartede regler som skal anvendes i alle medlemsstater.
- 12) Tilsynskrav i form av en forordning vil sikre at kravene får direkte anvendelse. Dette vil sikre ensartede vilkår ettersom det hindrer at det innføres avvikende nasjonale krav som følge av innarbeidingen av et direktiv i nasjonal rett. Denne forordning vil medføre at alle institusjoner følger samme regler i hele Unionen, noe som også vil fremme tilliten til institusjonenes stabilitet, særlig i stressperioder. En forordning vil også redusere reglenes kompleksitet og foretakenes kostnader for å overholde bestemmelsene, særlig for institusjoner som driver grensekryssende virksomhet, og bidra til å fjerne konkurransevidringer. Når det gjelder de særlige forholdene på eiendomsmarkedene, som er kjennetegnet av forskjeller i økonomisk utvikling og rettslige ulikheter som er spesifikke for de enkelte medlemsstatene, regionene eller landområdene, bør vedkommende myndigheter kunne fastsette høyere risikovekter eller strengere kriterier på grunnlag av misligholdserfaring og forventet markedsutvikling for eksponeringer med sikkerhet i fast eiendom på bestemte områder.

⁽¹⁾ EUT L 177 av 30.6.2006, s. 201.

⁽²⁾ EUT L 176 av 27.6.2013, s. 338.

- 13) På områder som ikke er omfattet av denne forordning, for eksempel dynamiske avsetninger, bestemmelser om nasjonale ordninger for obligasjoner med fortrinnsrett som ikke er knyttet til behandlingen av slike obligasjoner i henhold til bestemmelsene i denne forordning, erverv og innehav av deltakerinteresser både i og utenfor finanssektoren for formål som ikke er knyttet til tilsynskravene i denne forordning, bør vedkommende myndigheter eller medlemsstater kunne innføre nasjonale bestemmelser, forutsatt at de er forenlige med denne forordning.
- 14) De viktigste anbefalingene i Larosièrereporten, som senere ble gjennomført i Unionen, var innføringen av et felles regelverk og en europeisk ramme for makrotilsyn, som hadde som felles mål å sikre finansiell stabilitet. Det felles regelverket sikrer solide og ensartede rammeregler som fremmer det indre markedes virkemåte og hindrer muligheten for regelverksarbitrasje. På det indre marked for finanstjenester kan makrorisikoene imidlertid være ulike på en rekke punkter, med en rekke nasjonale forhold som fører til at variasjoner kan observeres, for eksempel med hensyn til banksektorens struktur og størrelse i forhold til økonomien som helhet og kredittsyklusen.
- 15) Denne forordning og direktiv 2013/36/EU innfører en rekke verktøyer for å hindre og begrense makro- og systemrisiko, noe som sikrer fleksibilitet samt at disse verktøyene brukes under egnet kontroll, slik at det indre markedes virkemåte ikke skades, samtidig som det også sikres en åpen og konsekvent bruk av slike verktøyer.
- 16) I tillegg til verktøyet i form av en systemrisikobuffer som inngår i direktiv 2013/36/EU, bør det når makro- eller systemrisiko berører en medlemsstat, være mulig for vedkommende eller utpekte myndigheter i den aktuelle medlemsstaten å håndtere disse risikoene gjennom visse særlige nasjonale makrotilsynstiltak når dette anses som en mer effektiv måte å takle disse risikoene på. Den europeiske komité for systemrisiko (ESRB), som ble opprettet ved europaparlaments- og rådsforordning (EU) nr. 1092/2010 av 24. november 2010⁽¹⁾, og Den europeiske tilsynsmyndighet (Den europeiske banktilsynsmyndighet) (EBA), som ble opprettet ved europaparlaments- og rådsforordning (EU) nr. 1093/2010 av 24. november 2010⁽²⁾, bør ha mulighet til å avgis uttalelse om hvorvidt vilkårene for slike nasjonale makrotilsynstiltak er oppfylt, og det bør innføres en unionsordning for å hindre at nasjonale tiltak gjennomføres når det foreligger svært sterke beviser for at de relevante vilkårene ikke er oppfylt. I denne forordning fastsettes ensartede mikrotilsynsregler for institusjoner, men medlemsstatene spiller fortsatt en ledende rolle innenfor makrotilsyn på grunn av sin sakkunnskap og sitt eksisterende ansvar i forbindelse med finansiell stabilitet. Ettersom beslutningen om å vedta nasjonale makrotilsynstiltak omfatter visse vurderinger av risikoer som etter hvert kan påvirke den aktuelle medlemsstatens makroøkonomiske, finansielle og budsjettmessige situasjon, er det i dette særlige tilfellet nødvendig å gi Rådet myndighet til å avslå foreslåtte nasjonale makrotilsynstiltak i henhold til artikkel 291 i TEUV og etter forslag fra Kommisjonen.
- 17) Dersom Kommisjonen har framlagt for Rådet et forslag om å avslå nasjonale makrotilsynstiltak, bør Rådet omgående behandle dette forslaget og beslutte om de nasjonale tiltakene skal avslås. Det kan etter anmodning fra en medlemsstat eller Kommisjonen holdes avstemning i samsvar med Rådets forretningsorden⁽³⁾. Rådet bør i henhold til artikkel 296 i TEUV begrunne sin beslutning om de vilkårene for Rådets inngripen som er fastsatt i denne forordning. Ettersom makro- og systemrisiko har stor betydning for den berørte medlemsstatens finansmarked, og det derfor er behov for en rask reaksjon, er det viktig at fristen for en slik rådsbeslutning fastsettes til én måned. Dersom Rådet etter en grundig gjennomgåelse av Kommisjonens forslag om å avslå de foreslåtte nasjonale tiltakene, konkluderer med at vilkårene i denne forordning for å avslå de nasjonale tiltakene ikke er oppfylt, bør det alltid gi en klar og entydig begrunnelse.
- 18) Fram til harmoniseringen av likviditetskravene i 2015 og av en uvektet kjernekapitalandel i 2018 bør medlemsstatene kunne anvende slike tiltak som de finner hensiktsmessig, herunder tiltak for å begrense en makro- eller systemrisiko i en bestemt medlemsstat.
- 19) Det bør være mulig å anvende systemrisikobuffer eller enkelttiltak som treffes av medlemsstatene for å håndtere systemrisikoen i disse medlemsstatene, på hele banksektoren eller på en eller flere deler av sektoren, det vil si på institusjoner som har lignende risikoprofiler i sin forretningsvirksomhet, eller på eksponeringer mot en eller flere nasjonale økonomiske eller geografiske sektorer i hele banksektoren.

⁽¹⁾ EUT L 331 av 15.12.2010, s. 1.

⁽²⁾ EUT L 331 av 15.12.2010, s. 12.

⁽³⁾ Rådsbeslutning 2009/937/EU av 1. desember 2009 om vedtakelse av Rådets forretningsorden (EUT L 325 av 11.12.2009, s. 35).

- 20) Dersom to eller flere medlemsstaters utpekte myndigheter identifiserer de samme endringene i intensiteten i system- eller makrorisikoen som utgjør en risiko for den finansielle stabiliteten på nasjonalt plan i de enkelte medlemsstatene, og som etter de utpekte myndighetenes oppfatning bedre kan håndteres ved hjelp av nasjonale tiltak, kan medlemsstatene oversende en felles melding til Rådet, Kommisjonen, ESRB og EBA. Når de underretter Rådet, Kommisjonen, ESRB og EBA, bør medlemsstatene framlegge relevant dokumentasjon, herunder en begrunnelse for den felles meldingen.
- 21) Kommisjonen bør dessuten gis myndighet til å vedta en delegert rettsakt som midlertidig øker kravene til ansvarlig kapital, til store eksponeringer og til offentliggjøring. Slike bestemmelser bør anvendes i ett år med mindre Europaparlamentet eller Rådet har gjort innsigelse mot den delegerte rettsakten innen tre måneder. Kommisjonen bør gi en begrunnelse for at en slik framgangsmåte anvendes. Kommisjonen bør bare ha myndighet til å pålegge strengere tilsynskrav for eksponeringer som oppstår som følge av markedsutviklingen i eller utenfor Unionen og berører alle medlemsstater.
- 22) En gjennomgåelse av makrotilsynsreglene er berettiget for at Kommisjonen blant annet skal kunne vurdere om makrotilsynsverktøyene i denne forordning eller i direktiv 2013/36/EU er virkningsfulle, effektive og gjennomsiktede, om det bør foreslås nye instrumenter, om deknningen og de mulige gradene av overlapping for makrotilsynsverktøyene til håndtering av lignende risikoer i denne forordning eller direktiv 2013/36/EU er egnet, samt om samspillet mellom internasjonalt avtalte standarder for systemviktige institusjoner og bestemmelsene i denne forordning eller direktiv 2013/36/EU.
- 23) Dersom medlemsstatene vedtar generelle retningslinjer, særlig på områder der Kommisjonen ennå ikke har vedtatt utkast til tekniske standarder, bør disse retningslinjene verken være i strid med unionsretten eller undergrave anvendelsen av den.
- 24) Denne forordning er ikke til hinder for at medlemsstatene, dersom det er hensiktsmessig, kan innføre tilsvarende krav for foretak som ikke er omfattet av forordningens virkeområde.
- 25) De generelle tilsynskravene som er fastsatt i denne forordning utfylles av individuelle ordninger som vedkommende myndigheter fastsetter på grunnlag av sitt løpende tilsyn med enkeltinstitusjoner. Omfanget av slike tilsynsordninger bør blant annet fastsettes i direktiv 2013/36/EU, ettersom vedkommende myndigheter bør kunne vurdere hvilke ordninger som bør innføres.
- 26) Denne forordning bør ikke berøre vedkommende myndigheters mulighet til å pålegge særlige krav i forbindelse med tilsyns- og evalueringsprosessen omhandlet i direktiv 2013/36/EU, som bør tilpasses institusjonenes risikoprofil.
- 27) Forordning (EU) nr. 1093/2010 har til formål å bedre kvaliteten på og sammenhengen i det nasjonale tilsynet og styrke kontrollen med grupper som driver grensekryssende virksomhet.
- 28) I lys av det økte antallet oppgaver som gis EBA ved denne forordning og direktiv 2013/36/EU, bør Europaparlamentet, Rådet og Kommisjonen sikre at tilstrekkelige menneskelige og finansielle ressurser gjøres tilgjengelige uten unødige opphold.
- 29) I henhold til forordning (EU) nr. 1093/2010 skal EBA handle innenfor rammen av direktiv 2006/48/EF og 2006/49/EF. EBA skal også handle innenfor institusjoners virksomhetsområder i spørsmål som ikke er direkte omfattet av nevnte direktiver, forutsatt at slike tiltak er nødvendige for å sikre en effektiv og konsekvent anvendelse av direktivene. Denne forordning bør ta hensyn til EBAs rolle og funksjon og lette utøvelsen av den myndighet EBA er gitt i henhold til forordning (EU) nr. 1093/2010.
- 30) Etter observasjonsperioden og den fullstendige gjennomføringen av kravet til likviditetsreserve i denne forordning, bør Kommisjonen vurdere om det vil lette den praktiske utformingen av og virksomheten i enkelte likviditetsundergrupper samt gjøre det lettere å fastslå om kriteriene for en særlig gruppeintern behandling for grensekryssende institusjoner er oppfylt, dersom EBA får myndighet til på eget initiativ å gripe inn med bindende megling med sikte på å oppnå felles beslutninger i henhold til artikkel 20 og 21 i denne forordning. På det tidspunktet bør Kommisjonen derfor som en del av en av de regelmessige rapportene om EBAs drift i henhold til artikkel 81 i forordning (EU) nr. 1093/2010 særlig undersøke behovet for å gi EBA slik myndighet, og ta med resultatet av denne undersøkelsen i sin rapport, som bør følges av egnede forslag til regelverk dersom det er hensiktsmessig.

- 31) Ifølge Larosière-rapporten kan mikrotilsyn ikke sikre finansiell stabilitet på en effektiv måte dersom det ikke tas tilstrekkelig hensyn til utviklingen på makronivå, mens makrotilsyn ikke er meningsfullt med mindre det på en eller annen måte kan påvirke tilsynet på mikronivå. Et nært samarbeid mellom EBA og ESRB er av avgjørende betydning for at ESRB skal kunne fungere fullt ut etter hensikten og for oppfølgingen av dens advarsler og anbefalinger. EBA bør særlig kunne oversende til ESRB alle relevante data som er samlet inn av vedkommende myndigheter i samsvar med rapporteringsplikten i denne forordning.
- 32) I lys av den seneste finanskrisens ødeleggende virkninger er denne forordnings overordnede mål å fremme økonomisk nyttig bankvirksomhet som tjener den allmenne interesse, og motvirke ikke-bærekraftig finansspekulasjon som ikke gir reell merverdi. Dette forutsetter en omfattende reform av den måten oppsparte midler kanaliseres inn i produktive investeringer på. For å sikre et levedyktig og mangfoldig bankmiljø i Unionen bør vedkommende myndigheter ha myndighet til å innføre høyere kapitalkrav for systemviktige institusjoner som i kraft av sin forretningsvirksomhet kan utgjøre en trussel mot verdensøkonomien.
- 33) Det er nødvendig med like finansielle krav til institusjoner som forvalter midler eller verdipapirer som tilhører deres kunder, for å sikre lik beskyttelse for sparere samt rettferdige konkurransevilkår for sammenlignbare grupper av institusjoner.
- 34) Ettersom det er direkte konkurranse mellom institusjoner på det indre marked, bør tilsynskravene være likeverdige i hele Unionen, samtidig som det tas hensyn til institusjonenes ulike risikoprofiler.
- 35) Når det for tilsynsformål er nødvendig å fastslå størrelsen på konsolidert ansvarlig kapital for en gruppe av institusjoner, bør beregningen foretas i samsvar med denne forordning.
- 36) I henhold til denne forordning får kravene til ansvarlig kapital anvendelse på individuelt og konsolidert grunnlag, med mindre vedkommende myndigheter ikke anvender tilsyn på individuelt grunnlag når de anser dette som hensiktsmessig. Konsolidert tilsyn på individuelt og konsolidert grunnlag og på tvers av landegrensene er nyttige verktøyer for å føre tilsyn med institusjoner.
- 37) For å sikre tilstrekkelig solvens for institusjoner innenfor en gruppe er det svært viktig at kapitalkravene får anvendelse på grunnlag av gruppens konsoliderte stilling. For å sikre at ansvarlig kapital er hensiktsmessig fordelt innenfor gruppen og om nødvendig er tilgjengelig for å beskytte oppsparte midler, bør kapitalkravene anvendes på de enkelte institusjonene innenfor en gruppe, med mindre dette målet kan nå effektivt på en annen måte.
- 38) Minoritetsinteresser i mellomliggende finansielle holdingselskaper som omfattes av kravene i denne forordning på delkonsolidert grunnlag, kan også innenfor de relevante grensene inngå i gruppens rene kjernekapital ved konsolideringen ettersom både den rene kjernekapitalen i et mellomliggende finansielt holdingselskap, som kan henføres til minoritetsinteresser, og den delen av samme kapital som kan henføres til morforetaket, støtter tapene i datterforetakene på lik linje når de oppstår.
- 39) Den nøyaktige regnskapsmetoden som skal anvendes ved beregning av ansvarlig kapital og ved vurdering av om den er tilstrekkelig med hensyn til den risikoen som en institusjon er eksponert for, samt ved evaluering av konsentrasjonen av eksponeringer, bør ta hensyn til bestemmelsene i rådsdirektiv 86/635/EØF av 8. desember 1986 om bankers og andre finansinstitusjoners årsregnskaper og konsoliderte regnskaper⁽¹⁾, som inneholder visse tilpasninger av bestemmelsene i sjuende rådsdirektiv 83/349/EØF av 13. juni 1983 om konsoliderte regnskaper⁽²⁾, eller i europaparlaments- og rådsforordning (EF) nr. 1606/2002 av 19. juli 2002 om anvendelse av internasjonale regnskapsstandarder⁽³⁾, avhengig av hvilken av disse rettsaktene som gjelder for institusjoners regnskapsføring i henhold til nasjonal lovgivning.
- 40) For å sikre tilstrekkelig solvens er det viktig å fastsette kapitalkrav som vekter eiendeler og poster utenfor balansen i samsvar med graden av risiko.
- 41) Basel-komiteen vedtok 26. juni 2004 en rammeavtale om internasjonal tilnærming av måling av og krav til kapital («Basel II-regelverket»). De bestemmelsene i direktiv 2006/48/EF og 2006/49/EF som er innlemmet i denne forordning, tilsvarer bestemmelsene i Basel II-regelverket. Ettersom de utfyllende delene av Basel III-regelverket er innarbeidet i denne forordning, tilsvarer denne forordning bestemmelsene i Basel II- og Basel III-regelverket.

(¹) EFT L 372 av 31.12.1986, s. 1.

(²) EFT L 193 av 18.7.1983, s. 1.

(³) EFT L 243 av 11.9.2002, s. 1.

- 42) Det er svært viktig å ta hensyn til mangfoldet av institusjoner i Unionen ved å fastsette alternative metoder for beregning av kapitalkrav for kreditt risiko som omfatter ulike nivåer av risikofølsomhet, og som krever ulike grader av kompleksitet. Bruk av ekstern kredittvurdering og institusjoners egne estimater for individuelle kreditt risikoparametere innebærer en betydelig forbedring når det gjelder kreditt risikoreglenes risikofølsomhet og tilsynsmessige kvalitet. Institusjonene bør oppmuntres til å gå over til mer risikofølsomme metoder. Ved utarbeiding av estimater som er nødvendige for å anvende kreditt risikometodene i denne forordning, bør institusjonene forbedre sine metoder for kreditt risikomåling og kreditt risikostyring for å gjøre slike metoder tilgjengelige for fastsettelse av lovfestede krav til ansvarlig kapital, som gjenspeiler arten og omfanget av enkeltinstitusjoners prosesser samt deres kompleksitet. I denne sammenheng bør databehandling i forbindelse med inngåelse og håndtering av eksponeringer mot kunder anses å omfatte utvikling og validering av systemer for kreditt risikostyring og -måling. Dette tjener ikke bare institusjoners rettmessige interesser, men også formålet for denne forordning, som er å anvende bedre metoder for risikomåling og -styring og også å bruke disse i forbindelse med lovfestede krav til ansvarlig kapital. Likevel krever mer risikofølsomme metoder omfattende sakkunnskap og betydelige ressurser samt data av høy kvalitet og tilstrekkelig omfang. Institusjonene bør derfor overholde høye standarder før de anvender disse metodene i forbindelse med lovfestede krav til ansvarlig kapital. I lys av det pågående arbeidet med å sikre egnede sikkerhetsordninger for interne modeller bør Kommisjonen utarbeide en rapport om muligheten for å heve Basel I-gulvet, sammen med et forslag til regelverk dersom det er hensiktsmessig.
- 43) Kapitalkravene bør stå i forhold til den risikoen som skal dekkes. Særlig bør den reduksjonen i risikonivå som oppstår som følge av et stort antall relativt små eksponeringer, gjenspeiles i kapitalkravene.
- 44) Små og mellomstore bedrifter (SMB-er) utgjør en av grunnpillarene i Unionens økonomi ettersom de spiller en grunnleggende rolle når det gjelder å skape økonomisk vekst og sysselsetting. Gjenopprettingen av og den framtidige veksten i Unionens økonomi er i stor utstrekning avhengig av at SMB-er som er etablert i Unionen, har tilgang til kapital og finansiering slik at de kan foreta nødvendige investeringer for å innføre ny teknologi og nytt utstyr med sikte på å øke konkurranseevnen. De begrensede alternative finansieringskildene har gjort SMB-er som er etablert i Unionen, enda mer sårbare for bankkrisens virkninger. Det er derfor viktig å redusere den eksisterende finansieringskløften for SMB-er og sikre en tilstrekkelig strøm av bankkreditt til SMB-er i den nåværende situasjonen. Kapitalkravene for eksponeringer mot SMB-er bør reduseres gjennom anvendelse av en støttefaktor på 0,7619 for å gjøre det mulig for kredittinstitusjoner å øke utlånene til SMB-er. For å nå dette målet bør kredittinstitusjoner utelukkende utnytte den kapitallettelsen som følger av anvendelsen av støttefaktoren, for å sikre en tilstrekkelig kredittstrøm til SMB-er som er etablert i Unionen. Vedkommende myndigheter bør regelmessig overvåke kredittinstitusjonenes samlede eksponeringer mot SMB-er og det samlede kapitalfradraget.
- 45) I samsvar med Basel-komiteens beslutning godkjent av GHOS 10. januar 2011 bør alle andre godkjente kjernekapitalinstrumenter og tilleggskapitalinstrumenter i en institusjon fullt ut og permanent kunne nedskrives eller konverteres fullt ut til ren kjernekapital på det tidspunktet institusjonen ikke lenger er levedyktig. Nødvendig regelverk for å sikre at ansvarlig kapitalinstrumenter er omfattet av ordningen for ytterligere tapsdekning, bør innarbeides i unionsretten som en del av kravene i forbindelse med gjenoppretting og krisehåndtering av institusjoner. Dersom unionsregelverk som gjelder kravet om at kapitalinstrumenter fullt ut og permanent bør kunne nedskrives til null eller konverteres til rene kjernekapitalinstrumenter dersom en institusjon ikke lenger anses som levedyktig, ikke er vedtatt innen 31. desember 2015, bør Kommisjonen undersøke og avlegge rapport om hvorvidt denne bestemmelsen bør innlemmes i denne forordning, og i lys av denne undersøkelsen framlegge egnede forslag til regelverk.
- 46) Bestemmelsene i denne forordning er i samsvar med forholdsmessighetsprinsippet, idet det særlig tas hensyn til forskjellene mellom institusjoner når det gjelder deres størrelse, omfanget av deres virksomhet og deres virksomhetsområde. Samsvar med forholdsmessighetsprinsippet betyr også at enkleste mulige framgangsmåter for kredittvurdering, også ved bruk av den interne kredittvurderingsmetoden (Internal Ratings Based Method – heretter kalt IRB-metoden), kan anvendes på massemarkedseksponeringer. Medlemsstatene bør sikre at kravene fastsatt i denne forordning anvendes på en måte som står i forhold til arten, omfanget og kompleksiteten av de risikoene som er knyttet til en institusjons forretningsmodell og virksomhet. Kommisjonen bør sikre at delegerede rettsakter og gjennomføringsrettsakter samt tekniske regulerings- og gjennomføringsstandarder er i samsvar med forholdsmessighetsprinsippet, for å garantere at denne forordning anvendes på en forholdsmessig måte. EBA bør derfor sikre at alle tekniske regulerings- og gjennomføringsstandarder utformes på en slik måte at de er i samsvar med og opprettholder forholdsmessighetsprinsippet.
- 47) Vedkommende myndigheter bør vie tilstrekkelig oppmerksomhet til tilfeller der de har mistanke om at opplysninger anses som forretningshemmeligheter eller som fortrolige, for å unngå offentliggjøring av slike opplysninger. Selv om en institusjon kan velge ikke å offentliggjøre opplysninger dersom disse anses som forretningshemmeligheter eller som fortrolige, bør det

faktum at opplysninger anses som forretningshemmeligheter eller som fortrolige, ikke innebære ansvarsfraskrivelse som følge av en manglende offentliggjøring av disse opplysningene, når en slik offentliggjøring anses å ha vesentlig virkning.

- 48) Denne forordning tar hensyn til utviklingen og gir institusjoner mulighet til å velge mellom tre kreditt-risikometoder av varierende kompleksitet. For å gi særlig mindre institusjoner mulighet til å velge den mer risikofølsomme IRB-metoden, bør de relevante bestemmelsene forstås slik at eksponeringskategoriene omfatter alle eksponeringer som direkte eller indirekte likestilles med dem i denne forordning. Som hovedregel bør vedkommende myndigheter ikke gjøre forskjell på de tre metodene når det gjelder tilsynsprosessen, det vil si at institusjoner som driver virksomhet i samsvar med bestemmelsene i standardmetoden, ikke bør være underlagt strengere tilsyn bare av den grunn.
- 49) Metoder for kreditttrisikoreduksjon bør i større grad anerkjennes innenfor rammen av regler som skal sikre at solvensen ikke blir undergravd av at tiltak feilaktig anerkjennes som risikoreduserende. Når det er mulig, bør sikkerhet som normalt anvendes av banker i de ulike medlemsstatene for å redusere kredittrisikoen, anerkjennes i standardmetoden, men også i de andre metodene.
- 50) For å sikre at risikoer og risikoreduksjon som følge av institusjoners verdipapiriseringsvirksomhet og investeringer gjenspeiles i kapitalkravene for institusjoner på en hensiktsmessig måte, er det nødvendig å innføre regler som sikrer en risikofølsom og tilsynsmessig forsvarlig behandling av slik virksomhet og slike investeringer. For dette formål er det behov for en klar og omfattende definisjon av verdipapirisering som omfatter alle transaksjoner eller ordninger der kreditt-risikoen knyttet til en eksponering eller en gruppe av eksponeringer deles opp i transjer. En eksponering som skaper en direkte betalingsforpliktelse for en transaksjon eller en ordning som anvendes for å finansiere eller drive fysiske eiendeler, bør ikke anses som en eksponering mot en verdipapirisering, selv om transaksjonen eller ordningen omfatter betalingsforpliktelser med varierende prioritet.
- 51) I tillegg til overvåking som skal sikre finansiell stabilitet, er det behov for ordninger som har til formål å forbedre og utvikle en effektiv overvåking og forebygging av potensielle bobler for å sikre best mulig kapitalfordeling i lys av makroøkonomiske utfordringer og mål, særlig med hensyn til langsiktig investering i realøkonomien.
- 52) Operasjonell risiko er en betydelig risiko som institusjoner står overfor, og som må dekkes av ansvarlig kapital. Det er svært viktig å ta hensyn til mangfoldet av institusjoner i Unionen ved å fastsette alternative metoder for beregning av krav til operasjonell risiko som omfatter ulike nivåer av risikofølsomhet, og som krever ulike grader av kompleksitet. Det bør foreligge egnede incitamenter for institusjonene til å gå over til

mer risikofølsomme metoder. I lys av at metodene for måling og styring av operasjonell risiko er under utvikling, bør reglene fortløpende gjennomgås og ajourføres når dette er hensiktsmessig, herunder i tilknytning til kravene på ulike forretningsområder og anerkjennelse av teknikker for risikoreduksjon. Det bør i denne sammenhengen rettes særlig oppmerksomhet mot muligheten for å ta hensyn til forsikring i de enkle metodene for beregning av kapitalkrav for operasjonell risiko.

- 53) Overvåking av og kontroll med institusjoners eksponeringer bør være en integrert del av tilsynet med disse institusjonene. En altfor stor konsentrasjon av eksponeringer mot en enkelt motpart eller en gruppe av innbyrdes tilknyttede motparter kan innebære en uakseptabel tapsrisiko. En slik situasjon kan anses som skadelig for en institusjons solvens.
- 54) Når det avgjøres om det foreligger en gruppe av innbyrdes tilknyttede motparter og dermed eksponeringer som utgjør en enkelt risiko, er det også viktig å ta hensyn til risiko som oppstår gjennom en felles kilde til vesentlig finansiering som institusjonen selv, dens finansielle gruppe eller dens tilknyttede parter stiller til rådighet.
- 55) Selv om det er ønskelig at beregningen av eksponeringsverdien bygger på den som anvendes i forbindelse med kravene til ansvarlig kapital, bør det vedtas regler for overvåking av store eksponeringer uten anvendelse av risikovektning eller risikograder. De kreditttrisikoreduksjonsteknikkene som anvendes i forbindelse med solvensordningen, er dessuten utformet ut fra en antakelse om god spredning av kreditttrisikoen. Når det gjelder store eksponeringer med konsentrasjonsrisiko i forbindelse med et enkelt navn, er kreditttrisikoen ikke godt spredt. Virkningen av disse teknikkene bør derfor være underlagt beskyttelsestiltak for tilsynsformål. I denne forbindelse er det nødvendig å sørge for en effektiv gjenoppretting av kredittbeskyttelse ved store eksponeringer.
- 56) Ettersom et tap på en eksponering mot en institusjon kan være like alvorlig som et tap på enhver annen eksponering, bør slike eksponeringer behandles og rapporteres på samme måte som alle andre eksponeringer. Det er innført en alternativ kvantitativ grense for å redusere den uforholdsmessig store virkningen av en slik framgangsmåte for mindre institusjoner. I tillegg unntas svært kortsiktige eksponeringer knyttet til pengeoverføringer, herunder yting av betalingstjenester, clearing-, oppgjørs- og deponeringstjenester for kunder, for å sikre at finansmarkeder og tilhørende infrastruktur virker på en tilfredsstillende måte. Disse tjenestene omfatter for eksempel clearing og oppgjør av kontanttransaksjoner og lignende virksomhet for å lette oppgjør. De tilknyttede eksponeringene omfatter eksponeringer som ikke kan forutses, og som en kredittinstitusjon derfor ikke har full kontroll over, blant

annet saldo på interbankkontoer som følge av kundebetalinger, herunder krediterte eller debiterte gebyrer og renter, og andre betalinger for kundetjenester samt stilt eller mottatt sikkerhet.

57) Det er viktig at interessene i foretak som omformer lån til omsettelige verdipapirer og andre finansielle instrumenter (initiativtakende eller organiserende institusjoner), og i foretak som investerer i disse verdipapirene eller instrumentene (investorer), sammenfaller. For å oppnå dette bør den initiativtakende eller organiserende institusjonen beholde en vesentlig interesse i de underliggende eiendelene. Det er derfor viktig for initiativtakende eller organiserende institusjoner å beholde en eksponering mot risikoen knyttet til de aktuelle lånene. Mer generelt bør verdipapiriseringstransaksjoner ikke struktureres på en slik måte at anvendelse av tilbakeholdingskravet unngås, særlig gjennom en gebyr- eller premieordning eller begge deler.. Kravet om å beholde en eksponering bør gjelde i alle situasjoner der den økonomiske substansen i en verdipapirisering får anvendelse, uansett hvilke rettslige strukturer eller instrumenter som anvendes for å oppnå denne økonomiske substansen. Særlig når kreditt-risikoen overføres ved verdipapirisering, bør investorene treffe sine beslutninger først etter å ha utvist behørig aktsomhet («due diligence»), og til dette trenger de tilstrekkelige opplysninger om verdipapiriseringene.

58) I denne forordning fastsettes det også at tilbakeholdingskravet ikke skal anvendes mer enn én gang. For en gitt verdipapirisering er det tilstrekkelig at bare den initiativtakende eller organiserende institusjonen eller den opprinnelige långiveren er omfattet av kravet. Dersom verdipapiriseringstransaksjoner omfatter andre verdipapiriseringer som er underliggende eksponeringer, bør tilbakeholdingskravet på tilsvarende måte få anvendelse bare på den verdipapiriseringen som omfattes av investeringen. Kjøpte fordringer bør ikke være omfattet av tilbakeholdingskravet dersom de oppstår i forbindelse med foretaksvirksomhet der de overføres eller selges med rabatt for å finansiere slik virksomhet. Vedkommende myndigheter bør anvende risikovekten ved manglende overholdelse av forpliktelser knyttet til behørig aktsomhet og risikostyring i forbindelse med verdipapiriseringer ved større overtreddelser av retningslinjer og framgangsmåter som er relevante for analysen av de underliggende risikoene. Kommisjonen bør også undersøke om det å unngå flere anvendelser av tilbakeholdingskravet, kan føre til praksis der tilbakeholdingskravet omgås, og om vedkommende myndigheter håndhever verdipapiriseringsreglene på en effektiv måte.

59) For å kunne foreta en korrekt vurdering av risikoene som oppstår gjennom verdipapiriseringseksponeringer både i og utenfor handelsporteføljen, bør det vises behørig aktsomhet. Videre bør kravene om behørig aktsomhet være forholdsmessige. Framgangsmåtene for behørig aktsomhet bør bidra til å skape større tillit mellom initiativtakende institusjoner, organiserende

institusjoner og investorer. Det er derfor ønskelig at relevante opplysninger om framgangsmåtene for behørig aktsomhet framlegges på egnet måte.

60) Dersom en institusjon påtar seg en eksponering mot sitt eget morforetak eller mot andre datterforetak av morforetaket, er særlig aktsomhet påkrevd. Institusjonenes håndtering av eksponeringer av denne typen som de har inngått, bør være fullstendig uavhengig, i samsvar med prinsippene for forsvarlig forvaltning, uten hensyn til andre omstendigheter. Dette er særlig viktig i tilfelle av store eksponeringer og i tilfeller som ikke bare gjelder gruppeintern administrasjon eller vanlige gruppeinterne transaksjoner. Vedkommende myndigheter bør vise særlig oppmerksomhet til slike gruppeinterne eksponeringer. Det er imidlertid ikke nødvendig å anvende slike standarder dersom morforetaket er et finansielt holdingselskap eller en kredittinstitusjon, eller dersom de andre datterforetakene enten er kredittinstitusjoner, finansinstitusjoner eller foretak som yter tilknyttede tjenester, forutsatt at alle disse foretakene er underlagt tilsynet med kredittinstitusjonen på konsolidert grunnlag.

61) I lys av at reglene for kapitalkrav er risikofølsomme, er det ønskelig regelmessig å kontrollere om de har betydelige virkninger på den økonomiske konjunkturen. Kommisjonen bør, idet det tas hensyn til bidraget fra Den europeiske sentralbank (ESB), avgjøre en rapport om dette til Europaparlamentet og Rådet.

62) Kapitalkravene til varehandlere, herunder forhandlere som for tiden er unntatt fra kravene i europaparlaments- og rådsdirektiv 2004/39/EF av 21. april 2004 om markedet for finansielle instrumenter⁽¹⁾, bør gjennomgås.

63) Liberaliseringen av gassmarkedet og markedet for elektrisk kraft er både økonomisk og politisk viktig for Unionen. Med tanke på dette bør kapitalkravene og andre tilsynsregler som får anvendelse på foretak som driver virksomhet i disse markedene, være forholdsmessige og ikke i utilbørlig grad påvirke arbeidet med å oppnå liberaliseringsmålet. Det bør særlig tas hensyn til dette målet når denne forordning gjennomgås.

64) Institusjoner som investerer i reverdipapiriseringer, bør vise behørig aktsomhet også med hensyn til de underliggende verdipapiriseringene og de eksponeringene som ikke er verdipapiriseringer, og som i siste ledd er underliggende instrumenter for verdipapiriseringene. Institusjonene bør vurdere om eksponeringer i forbindelse med programmer for sertifikater med sikkerhet i eiendeler utgjør reverdipapiriseringseksponeringer, herunder eksponeringer i forbindelse med programmer som erverver transjer med høy prioritet av separate grupper av hele lån, der ingen av disse lånene er en verdipapiriseringseksponering eller reverdipapiriseringseksponering, og der «førstetapsbeskyttelse» for hver investering ytes av lånenes selger. I den siste situasjonen bør en gruppespesifikk likviditetsfasilitet normalt ikke

⁽¹⁾ EUT L 145 av 30.4.2004, s. 1.

anses som en reverdipapiriseringseksponering ettersom den utgjør en transje av en enkelt gruppe av eiendeler (det vil si den relevante gruppen av hele lån) som ikke inneholder noen verdipapiriseringseksponeringer. En kredittforbedring for hele programmet som bare dekker en del av tapene ut over beskyttelsen fra selgeren i de ulike gruppene, vil derimot normalt utgjøre en oppdeling i transjer av risikoen i en gruppe av flere eiendeler som inneholder minst én verdipapiriseringseksponering, og vil derfor være en reverdipapiriseringseksponering. Dersom et slikt program finansierer seg selv med en enkelt kategori av sertifikater, og dersom enten kredittforbedringen for hele programmet ikke er en reverdipapirisering eller sertifikatet fullt ut støttes av den organiserende institusjonen, slik at den som har investert i sertifikatet, blir faktisk eksponert for den organiserende institusjonens kredittrisiko i stedet for de underliggende gruppene eller de underliggende eiendelene, bør dette sertifikatet imidlertid normalt ikke anses som en reverdipapiriseringseksponering.

- 65) Bestemmelsene om forsvarlig verdsetting av handelsporteføljen bør få anvendelse på alle instrumenter målt til virkelig verdi i og utenfor institusjonenes handelsportefølje. Det bør tydeliggjøres at i tilfeller der forsvarlig verdsetting vil føre til en lavere balanseført verdi enn den som faktisk er bokført, bør den absolutte verdien av forskjellen trekkes fra den ansvarlige kapitalen.
- 66) Når det gjelder verdipapiriseringsposisjoner som i henhold til denne forordning skal ha en risikovekt på 1 250 %, bør institusjonene kunne velge enten å anvende et kapitalkrav på dem eller å trekke dem fra i den rene kjernekapitalen, uavhengig av om posisjonene er i eller utenfor handelsporteføljen.
- 67) Initiativtakende eller organiserende institusjoner bør ikke kunne omgå forbudet mot implisitt støtte ved å benytte sin handelsportefølje til å yte slik støtte.
- 68) Uten at det berører de opplysningene som denne forordning uttrykkelig krever, bør målet med opplysningskravene være å gi markedsdeltakerne nøyaktige og omfattende opplysninger om de enkelte institusjonenes risikoprofiler. Det bør derfor kreves at institusjonene offentliggjør ytterligere opplysninger som ikke er uttrykkelig nevnt i denne forordning, når slik offentliggjøring er nødvendig for å nå dette målet. Samtidig bør vedkommende myndigheter vie tilstrekkelig oppmerksomhet til tilfeller der de har mistanke om at opplysninger anses som forretningshemmeligheter eller som fortrolige, med sikte på å unngå offentliggjøring av slike opplysninger.
- 69) Dersom det i en ekstern kredittvurdering av en verdipapiriseringsposisjon tas hensyn til virkningen av en kredittbeskyttelse som den investerende institusjonen selv har stilt til rådighet, bør institusjonen ikke kunne dra fordel av den lavere risikovekten som beskyttelsen

medfører. Verdipapiriseringsposisjonen bør ikke trekkes fra kapitalen dersom det finnes andre metoder for å fastsette en risikovekt som tilsvarer den faktiske risikoen som er knyttet til posisjonen, uten at det tas hensyn til denne kredittbeskyttelsen.

- 70) I lys av den dårlige kvaliteten på de nylig registrerte resultatene bør kravene til interne modeller for beregning av kapitalkravene for markedsrisiko heves. Særlig bør de bedre fange opp risiko med hensyn til kredittrisiko i handelsporteføljen. Dessuten bør det i beregningen av kapitalkravene inngå en bestanddel som omfatter stresssituasjoner som skjerper kapitalkravene når markedssituasjonen forverres, og som reduserer risikoen for en prosyklisk utvikling. Institusjonene bør også foreta omvendte stresstester for å undersøke hvilke scenarioer som kunne utfordre institusjonens levedyktighet, med mindre de kan påvise at en slik test er overflødig. I lys av de særskilte vanskelighetene som nylig har vært knyttet til behandling av verdipapiriseringsposisjoner med metoder som bygger på interne modeller, bør anerkjennelse av institusjonenes modellering av risiko for verdipapiriseringer for å beregne kapitalkrav i handelsporteføljen begrenses, og det bør i stedet innføres et standardisert kapitalkrav for verdipapiriseringsposisjoner i handelsporteføljen.
- 71) I denne forordning fastsettes begrensede unntak for visse korrelasjonshandelsaktiviteter, der tilsynsmyndigheten kan tillate en institusjon å beregne samlet kapitalkrav for risiko som er underlagt strenge krav. I slike tilfeller bør det kreves at institusjonen pålegger disse virksomhetene et kapitalkrav som tilsvarer det høyeste av det kapitalkravet som er beregnet i samsvar med den interne metoden, og 8 % av kravet til ansvarlig kapital for spesifikk risiko i samsvar med den standardiserte målemetoden. Det bør ikke kreves at disse eksponeringene omfattes av kapitalkravet for økt risiko, men de bør medregnes i beløpet for både «value-at-risk» og for «value-at-risk» i stresssituasjoner.
- 72) I lys av arten og omfanget av de uventede tapene som institusjoner opplevde under den finansielle og økonomiske krisen, er det nødvendig ytterligere å forbedre kvaliteten på og harmoniseringen av den ansvarlige kapitalen som institusjoner skal ha. Dette bør omfatte innføring av en ny definisjon av de kjernekapitalpostene som er tilgjengelige for å dekke uventede tap etter hvert som de oppstår, en bedre definisjon av hybridkapital og ensartede justeringer av den ansvarlige kapitalen for tilsynsformål. Det er også nødvendig å heve nivået for ansvarlig kapital vesentlig og innføre nye kapitaldekningsprosenter rettet mot de viktigste postene av den ansvarlige kapitalen som er tilgjengelige for å dekke uventede tap etter hvert som de oppstår. Det forventes at institusjoner hvis aksjer er opptatt til notering på et regulert marked, skal oppfylle kapitalkravene for kjernekapitalpostene med bare slike aksjer som oppfyller strenge kriterier for kjernekapitalinstrumentene og institusjonens bokførte reserver. For å ta behørig hensyn til de ulike juridiske formene som driften i

institusjoner i Unionen har, bør de strenge kriteriene for kjernekapitalinstrumentene sikre at kjernekapitalinstrumentene for institusjoner hvis aksjer ikke er opptatt til notering på et regulert marked, er av høyeste kvalitet. Dette bør ikke hindre institusjoner i å betale, for aksjer med differensiert stemmerett eller uten stemmerett, utdelinger som er flere ganger større enn dem som betales for aksjer som relativt sett har en større stemmevekt, forutsatt at de strenge kriteriene for rene kjernekapitalinstrumenter oppfylles, uavhengig av stemmevekten, herunder kriteriene for fleksible utbetalinger, og forutsatt at en eventuell utdeling foretas for alle aksjer som den aktuelle institusjonen har utstedt.

73) Det finnes ulike typer handelsfinansieringseksponeringer, men de har felles kjennetegn som blant annet lav verdi, kort løpetid og en identifiserbar kilde til tilbakebetaling. De er basert på vare- og tjenestebevegelser som støtter realøkonomien og i de fleste tilfeller hjelper små foretak med deres daglige behov, og skaper dermed økonomisk vekst og arbeidsplasser. De inn- og utgående strømmene står vanligvis i forhold til hverandre, og likviditetsrisikoen er derfor begrenset.

74) Det er hensiktsmessig at EBA løpende fører en liste over alle former for kapitalinstrumenter i hver medlemsstat som kvalifiserer som rene kjernekapitalinstrumenter. Fra denne listen bør EBA fjerne instrumenter som ikke er statsstøtteinstrumenter, som er utstedt etter datoen for denne forordnings ikrafttredelse, og som ikke oppfyller kriteriene i denne forordning, og EBA bør offentliggjøre at de er fjernet. Dersom instrumenter som EBA har fjernet fra listen, fortsatt anerkjennes etter EBAs offentliggjøring, bør EBA fullt ut utøve sin myndighet, særlig myndighet gitt i henhold til artikkel 17 i forordning (EU) nr. 1093/2010 i forbindelse med overtredelser av unionsretten. Det minnes om at en tretrinnsordning får anvendelse for å sikre reaksjoner som står i forhold til alvoret i tilfeller av uriktig eller utilstrekkelig anvendelse av unionsretten, der EBA som et første skritt har myndighet til å undersøke nasjonale myndigheters påståtte uriktige eller utilstrekkelige anvendelse av unionsretten i forbindelse med tilsyn, som avsluttes med en anbefaling. Som et andre trinn og dersom vedkommende nasjonale myndighet ikke følger anbefalingen, har Kommisjonen myndighet til å utstede en formell uttalelse som tar hensyn til EBAs anbefaling, og til å kreve at vedkommende myndighet treffer nødvendige tiltak for å sikre overholdelse av unionsretten. I ekstraordinære situasjoner der den berørte vedkommende myndighet vedvarende unnlater å gjennomføre tiltak, har EBA som et tredje trinn og som en siste utvei myndighet til å treffe beslutninger som rettes til den enkelte finansinstitusjon. Det minnes dessuten om at Kommisjonen i henhold til artikkel 258 i TEUV har myndighet til å bringe saken inn for Den europeiske unions domstol dersom den anser at en medlemsstat ikke har oppfylt en forpliktelse i henhold til traktatene.

75) Denne forordning bør ikke påvirke vedkommende myndigheters mulighet til å beholde prosesser for forhåndsgodkjenning av avtalene om annen godkjent kjernekapital og tilleggskapitalinstrumenter. I disse tilfellene bør kapitalinstrumentene bare regnes med i institusjonens annen godkjente kjernekapital eller tilleggskapital når disse godkjenningsprosessene er gjennomført.

76) For å styrke markedsdisiplinen og øke den finansielle stabiliteten er det nødvendig å innføre nærmere krav til opplysninger om formen og arten av lovfestet kapital samt om justeringer for tilsynsformål som er foretatt for å sikre at investorer og innskytere er tilstrekkelig opplyst om institusjoners solvens.

77) Det er dessuten nødvendig at vedkommende myndigheter kjenner til omfanget, i det minste samlet, av gjenkjøpsavtaler, verdipapirlån og alle former for heftelser på eiendeler. Slike opplysninger bør oversendes til vedkommende myndigheter. For å styrke markedsdisiplinen bør det fastsettes nærmere krav om offentliggjøring av opplysninger om gjenkjøpsavtaler og sikret finansiering.

78) Den nye definisjonen av kapital og krav til lovfestet kapital bør innføres på en slik måte at det tas hensyn til at det er ulike utgangspunkter og forhold i ulike stater, og slik at de opprinnelige ulikhetene knyttet til de nye standardene vil bli redusert i overgangsperioden. For å sikre hensiktsmessig kontinuitet i nivået på ansvarlig kapital vil instrumenter som er utstedt før denne forordnings anvendelsesdato i forbindelse med et rekapitaliseringstiltak i henhold til statsstøttereglene, være omfattet av overgangsregler i hele overgangsperioden. Avhengighet av statsstøtte bør begrenses mest mulig i framtiden. Denne forordning bør imidlertid, i den utstrekning statsstøtte viser seg å være nødvendig i visse situasjoner, fastsette en ramme for håndtering av slike situasjoner. I denne forordning bør det særlig fastsettes hvordan ansvarlig kapitalinstrumenter som er utstedt i forbindelse med et rekapitaliseringstiltak i henhold til statsstøttereglene, bør behandles. Institusjonenes mulighet til å dra fordel av en slik behandling bør være underlagt strenge vilkår. I den utstrekning en slik behandling tillater avvik fra de nye kriteriene for kvaliteten på ansvarlig kapitalinstrumenter, bør disse avvikene dessuten i størst mulig omfang begrenses. Ved behandling av eksisterende kapitalinstrumenter som er utstedt i forbindelse med et rekapitaliseringstiltak i henhold til statsstøttereglene, bør det klart skjelnes mellom de kapitalinstrumentene som oppfyller kravene i denne forordning, og de som ikke gjør det. Det bør derfor fastsettes egnede overgangsbestemmelser i denne forordning for sistnevnte tilfelle.

- 79) I henhold til direktiv 2006/48/EF skulle kreditt-institusjoner til 31. desember 2011 ha en ansvarlig kapital som minst tilsvarer et fastsatt minstebeløp. I lys av de fortsatte virkningene av finanskrisen i banksektoren og forlengelsen av overgangsordningene for kapitalkrav, som er vedtatt av Basel-komiteen, bør en lavere grense gjeninnføres i et begrenset tidsrom, til det er etablert tilstrekkelig ansvarlig kapital i samsvar med overgangsbestemmelsene om ansvarlig kapital som er fastsatt i denne forordning, og som vil bli innført gradvis fra denne forordnings anvendelsesdato til 2019.
- 80) For grupper som i vesentlig omfang driver bank- eller investeringsvirksomhet og forsikringsvirksomhet, er det fastsatt særlige bestemmelser om dobbelttelling av kapital i europaparlaments- og rådsdirektiv 2002/87/EF av 16. desember 2002 om utvidet tilsyn med kreditt-institusjoner, forsikringsforetak og investeringsforetak i et finansielt konglomerat⁽¹⁾. Direktiv 2002/87/EF bygger på internasjonalt anerkjente prinsipper for håndtering av risiko i ulike sektorer. Denne forordning styrker anvendelsen av disse reglene for finansielle konglomerater på grupper av banker og verdipapirforetak, og sikrer en konsekvent og sammenhengende anvendelse. Eventuelle ytterligere nødvendige endringer vil bli behandlet i forbindelse med gjennomgåelsen av direktiv 2002/87/EF, som forventes i 2015.
- 81) Finanskrisen viste tydelig at institusjoner i stor utstrekning undervurderte motpartsrisikoen i forbindelse med OTC-derivater. G20 oppfordret derfor i september 2009 til at flere OTC-derivater skulle cleares gjennom en sentral motpart. Videre anmodet G20 om at OTC-derivater som ikke kan cleares sentralt, skulle omfattes av høyere krav til ansvarlig kapital for på riktig måte å gjenspeile den høyere risikoen som er knyttet til dem.
- 82) Etter anmodningen fra G20 gjennomførte Basel-komiteen, som ledd i Basel III-regelverket, vesentlige endringer i motpartsrisikoorrdningen. Det forventes at Basel III-regelverket i vesentlig grad vil øke kravene til ansvarlig kapital når det gjelder institusjoners OTC-derivat- og verdipapirfinansieringstransaksjoner, og innføre viktige incentiver for institusjonene til å anvende sentrale motparter. Det forventes også at Basel III-regelverket vil stimulere til bedre risikostyring ved motpartsrisikoeksponeringer og til endring av den nåværende ordningen for behandling av motpartsrisikoeksponeringer mot sentrale motparter.
- 83) Institusjonene bør ha ytterligere ansvarlig kapital på grunn av risikoen for kredittverdijustering som er knyttet til OTC-derivater. Institusjonene bør også anvende en høyere korrelasjonsfaktor for eiendelsverdi ved beregningen av krav til ansvarlig kapital for motpartsrisikoeksponeringer i forbindelse med OTC-derivater og verdipapirfinansieringstransaksjoner overfor visse finansinstitusjoner. Det bør også kreves at institusjoner forbedrer målingen og styringen av motpartsrisiko vesentlig gjennom bedre håndtering av feil vei-risiko, motparter med høy gjeldsgrad og sikkerhet, fulgt av tilsvarende forbedringer av ettertesting og stresstesting.
- 84) Handelseksponeringer mot sentrale motparter nyter vanligvis godt av den multilaterale avregnings- og tapsdelingsordningen som sentrale motparter har. De medfører derfor svært lav motpartsrisiko og bør være omfattet av et svært lavt krav til ansvarlig kapital. Samtidig bør dette kravet være positivt for å sikre at institusjoner følger og overvåker sine eksponeringer mot sentrale motparter som ledd i god risikostyring, og for å gjenspeile at heller ikke handelseksponeringer mot sentrale motparter er uten risiko.
- 85) En sentral motparts misligholdsfond er en ordning som gjør det mulig å dele (spre) tap mellom den sentrale motpartens clearingmedlemmer. Det anvendes dersom tapene som den sentrale motparten påføres som følge av et clearingmedlems mislighold, overstiger de marginene og bidragene til misligholdsfondet som er innbetalt av nevnte clearingmedlem, og eventuelle andre beskyttelseiltak som den sentrale motparten kan treffe før den anvender de øvrige clearingmedlemmenes bidrag til misligholdsfondet. Tapsrisikoen ved eksponeringer i tilknytning til bidrag til misligholdsfond er derfor større enn tapsrisikoen ved handelseksponeringer. Denne eksponeringstypen bør derfor være omfattet av et høyere krav til ansvarlig kapital.
- 86) En sentral motparts «hypotetiske kapital» bør være en variabel som er nødvendig for å bestemme kravet til ansvarlig kapital for et clearingmedlems eksponeringer i tilknytning til dets bidrag til en sentral motparts misligholdsfond. Den bør ikke anses som noe annet. Den bør særlig ikke anses som det kapitalbeløpet vedkommende myndighet pålegger en sentral motpart å ha.
- 87) Gjennomgåelsen av behandlingen av motpartsrisiko, og særlig innføringen av høyere krav til ansvarlig kapital for tosidige derivatkontrakter for å gjenspeile den høyere risikoen slike kontrakter medfører for finanssystemet, utgjør en vesentlig del av Kommisjonens innsats for å skape effektive, sikre og solide derivatmarkeder. Denne forordning utfyller derfor europaparlaments- og rådsforordning (EU) nr. 648/2012 av 4. juli 2012 om OTC-derivater, sentrale motparter og transaksjonsregistre⁽²⁾.

⁽¹⁾ EUT L 35 av 11.2.2003, s. 1.

⁽²⁾ EUT L 201 av 27.7.2012, s. 1.

- 88) Kommisjonen bør innen 31. desember 2015 gjennomgå de relevante unntakene for store eksponeringer. Avhengig av resultatet av denne gjennomgåelsen bør medlemsstatene fortsatt kunne bestemme om visse store eksponeringer skal unntas fra disse reglene i en tilstrekkelig lang overgangsperiode. På grunnlag av arbeidet som er utført i forbindelse med forberedelsen av og forhandlingene om europaparlaments- og rådsdirektiv 2009/111/EF av 16. september 2009 om endring av direktiv 2006/48/EF, 2006/49/EF og 2007/64/EF med hensyn til banker tilknyttet sentralorganer, visse elementer knyttet til ansvarlig kapital, store eksponeringer, tilsynsordninger og krisehåndtering⁽¹⁾, og idet det tas hensyn til utviklingen på dette området internasjonalt og i Unionen, bør Kommisjonen undersøke om disse unntakene fortsatt bør anvendes skjønnsmessig eller mer allment, og om risikoene knyttet til disse eksponeringene håndteres med andre effektive midler i henhold til denne forordning.
- 89) For å sikre at vedkommende myndigheters unntak for eksponeringer ikke gis på bekostning av sammenhengen i de permanente ensartede bestemmelsene i denne forordning etter en overgangsperiode, bør vedkommende myndigheter dersom det ikke foreligger et resultat av ovennevnte undersøkelser, rådføre seg med EBA om hvorvidt det er hensiktsmessig fortsatt å unnta visse eksponeringer.
- 90) Årene før finanskrisen var kjennetegnet av en uforholdsmessig stor økning av institusjoners eksponeringer i forhold til deres ansvarlige kapital (gjeldsgrad). Under finanskrisen tvang tap og finansieringsproblemer institusjoner til å begrense sin gjeldsgrad vesentlig i løpet av kort tid. Dette forsterket presset på eiendelsprisene og medførte ytterligere tap for institusjoner, som igjen førte til ytterligere redusert ansvarlig kapital. Denne onde sirkelen førte til slutt til redusert tilgang til kreditt i realøkonomien, og til at krisen ble dypere og mer langvarig.
- 91) Risikobaserte krav til ansvarlig kapital er avgjørende for å sikre en tilstrekkelig ansvarlig kapital til dekning av uventede tap. Krisen har imidlertid vist at disse kravene alene ikke er tilstrekkelige til å hindre at institusjoner påtar seg en overdreven og uholdbar risiko knyttet til gjeld.
- 92) I september 2009 besluttet G20-lederne at det skulle utarbeides internasjonale regler for å motvirke en overdreven gjeldsoppbygging. De støttet derfor innføringen av uvektet kjernekapitalandel som et utfyllende tiltak til Basel II-regelverket.
- 93) I desember 2010 offentliggjorde Basel-komiteen retningslinjer som fastsetter metoden for beregning av den uvektede kjernekapitalandelen. I henhold til disse reglene skal det i en observasjonsperiode fra 1. januar 2013 til 1. januar 2017 foretas overvåking av den uvektede kjernekapitalandelen, dens bestanddeler og dens utvikling i forhold til det risikobaserte kravet. På grunnlag av resultatene av observasjonsperioden vil Basel-komiteen foreta eventuelle endelige justeringer av definisjonen og kalibreringen av den uvektede kjernekapitalandelen i første halvdel av 2017 med sikte på å gå over til et bindende krav 1. januar 2018 på grunnlag av en egnet gjennomgåelse og kalibrering. Ifølge Basel-komiteens retningslinjer skal kravet om offentliggjøring av den uvektede kjernekapitalandelen og dens bestanddeler anvendes fra 1. januar 2015.
- 94) Uvektet kjernekapitalandel er et nytt regulerings- og tilsynsverktøy for Unionen. I samsvar med internasjonale avtaler bør det først innføres som et tilleggsværktøy som kan anvendes på enkeltinstitusjoner når tilsynsmyndighetene beslutter det. Rapporteringsplikten for institusjoner vil gjøre det mulig å foreta en gjennomgåelse og kalibrering med sikte på å gå over til et bindende tiltak i 2018.
- 95) Ved undersøkelsen av hvordan den uvektede kjernekapitalandelen påvirker ulike forretningsmodeller, bør det særlig tas hensyn til forretningsmodeller som anses å innebære lav risiko, for eksempel lån mot pant i fast eiendom og spesialisert utlån til regionale eller lokale myndigheter eller offentlige foretak. På grunnlag av de mottatte dataene og tilsynsresultatene i observasjonsperioden bør EBA i samarbeid med vedkommende myndigheter utarbeide en klassifisering av forretningsmodeller og risikoer. På grunnlag av en egnet analyse, og idet det tas hensyn til historiske data eller stressscenarioer, bør det foretas en vurdering av hvilke nivåer for uvektet kjernekapitalandel som er tilstrekkelige til å sikre de respektive forretningsmodellenes motstandsevne, og av om disse nivåene bør fastsettes som terskler eller intervaller. Etter observasjonsperioden og kalibreringen av de respektive nivåene for den uvektede kjernekapitalandelen, og på grunnlag av vurderingen, kan EBA offentliggjøre en egnet statistisk oversikt over den uvektede kjernekapitalandelen, herunder gjennomsnitt og standardavvik. Etter å ha vedtatt kravene til uvektet kjernekapitalandel, bør EBA offentliggjøre en egnet statistisk oversikt over den uvektede kjernekapitalandelen, herunder gjennomsnitt og standardavvik, i forbindelse med de identifiserte kategoriene av institusjoner.
- 96) Institusjonene bør overvåke nivået på og endringene i den uvektede kjernekapitalandelen samt risikoen knyttet til gjeldsgrad, som en del av den interne kapitalvurderingsprosessen. En slik overvåking bør inngå i tilsynsprosessen. Vedkommende myndigheter bør særlig etter ikrafttreddelsen av kravene til en uvektet kjernekapitalandel, overvåke utviklingen i forretningsmodellen og den tilsvarende risikoprofilen for å sikre en ajourført og egnet klassifisering av institusjoner.

⁽¹⁾ EUT L 302 av 17.11.2009, s. 97.

- 97) Gode ledelsesstrukturer, gjennomsiktighet og offentliggjøring er avgjørende for en forsvarlig godtgjøringspolitikk. For å sikre tilstrekkelig gjennomsiktighet for markedet når det gjelder deres godtgjøringsordninger og tilknyttet risiko, bør institusjoner offentliggjøre nærmere opplysninger om sin godtgjøringspolitikk og -praksis og, av fortrolighetshensyn, samlede beløp for de medarbeiderne hvis arbeidsoppgaver har en vesentlig innvirkning på institusjonens risikoprofil. Disse opplysningene bør gjøres tilgjengelige for alle interessenter. Disse særlige kravene bør ikke ha betydning for den mer allmenne opplysningsplikten som gjelder godtgjøringspolitikk som anvendes horisontalt på tvers av sektorer. Medlemsstatene bør dessuten kunne kreve at institusjoner gir nærmere opplysninger om godtgjøring.
- 98) Det at et kredittvurderingsbyrå anerkjennes som en ekstern kredittvurderingsinstitusjon, bør ikke medføre økt utestenging fra et marked som allerede domineres av tre store foretak. EBA og ESSB-sentralbankene bør, uten å gjøre prosessen lettere eller mindre krevende, sørge for at flere kredittvurderingsbyråer anerkjennes som eksterne kredittvurderingsinstitusjoner for å åpne markedet for andre foretak.
- 99) Europaparlaments- og rådsdirektiv 95/46/EF av 24. oktober 1995 om beskyttelse av fysiske personer i forbindelse med behandling av personopplysninger og om fri utveksling av slike opplysninger⁽¹⁾ og europaparlaments- og rådsforordning (EF) nr. 45/2001 av 18. desember 2000 om personvern i forbindelse med behandling av personopplysninger i Fellesskapets institusjoner og organer og om fri utveksling av slike opplysninger⁽²⁾ bør få full anvendelse på behandlingen av personopplysninger for denne forordnings formål.
- 100) Institusjonene bør ha en diversifisert buffer av likvide eiendeler som de kan anvende for å dekke likviditetsbehov ved kortvarig likviditetsmangel. Ettersom det på forhånd er umulig å vite med sikkerhet hvilke særlige eiendeler innenfor hver eiendelsklasse som i ettertid kan bli utsatt for sjokk, er det hensiktsmessig å fremme en diversifisert likviditetsbuffer som er av høy kvalitet og sammensatt av ulike kategorier av eiendeler. En konsentrasjon av eiendeler og overdreven avhengighet av markedslikviditet skaper systemrisiko for finanssektoren og bør unngås. Det bør derfor tas hensyn til et bredt spekter av kvalitetseiendeler i en innledende observasjonsperiode som skal anvendes til utarbeiding av en definisjon av kravet til likviditetsreserve. Ved fastsettelsen av en enhetlig definisjon av likvide eiendeler bør i det minste statsobligasjoner og obligasjoner med fortrinnsrett som handles på gjennomsiktede markeder med en løpende omsetning, kunne forventes å bli ansett som eiendeler med svært høy likviditet og kredittkvalitet. Det vil også være hensiktsmessig å la eiendeler som omfattes av artikkel 416 nr. 1 bokstav a)–c), inngå i bufferen uten begrensning. Når institusjoner anvender likviditetsbeholdningen, bør de utarbeide en plan for å gjenoppbygge beholdningen av likvide eiendeler, og vedkommende myndigheter bør sikre at planen er egnet og gjennomføres.
- 101) Beholdningen av likvide eiendeler bør til enhver tid være tilgjengelig for å dekke utgående pengestrømmer. Ved en kortvarig likviditetskrise bør behovet for likviditet fastsettes på en standardisert måte for å sikre en ensartet forsvarlighetsstandard og like konkurransevilkår. Det bør sikres at en slik standardisert fastsettelse ikke får utilsiktede følger for finansmarkedene, utlånstilbudet og den økonomiske veksten, idet det også tas hensyn til institusjoners ulike forretnings- og investeringsmodeller og finansieringsmiljøene i Unionen. Kravet til likviditetsreserve bør derfor være omfattet av en observasjonsperiode. På grunnlag av observasjonene og rapportene fra EBA bør Kommisjonen ha myndighet til å vedta en delegert rettsakt for til rett tid å innføre et detaljert og harmonisert krav til likviditetsreserve i Unionen. For å sikre global harmonisering på området regulering av likviditet bør enhver delegert rettsakt om innføring av et krav til likviditetsreserve omfatte et krav som tilsvarer den likviditetsreservedekningen som er fastsatt i de endelige internasjonale reglene for måling av, standarder for og overvåking av likviditetsrisikoen fra Basel-komiteen, idet det tas hensyn til særlige forhold på unionsplan og nasjonalt plan.
- 102) For dette formål bør EBA i observasjonsperioden undersøke og vurdere blant annet om det er hensiktsmessig med en terskel på 60 % for likvide eiendeler på nivå 1, et tak på 75 % for inngående strømmer i forhold til utgående strømmer, og en innføring av et krav til likviditetsreserve på 60 % fra 1. januar 2015, som gradvis skal stige til 100 %. Ved vurderingen av og rapporteringen om standarddefinisjoner av beholdningen av likvide eiendeler bør EBA ta hensyn til Basel-komiteens definisjon av likvide eiendeler av høy kvalitet som grunnlag for sin analyse, idet det tas hensyn til særlige forhold på unionsplan og nasjonalt plan. EBA bør identifisere de valutaene der institusjonene som er etablert i Unionen, har et behov for likvide eiendeler som overstiger de disponible likvide eiendelene i valutaen, men bør også hvert år undersøke om det bør anvendes unntak, herunder unntak som er fastsatt i denne forordning. I tillegg bør EBA hvert år vurdere om det for institusjoner som er etablert i Unionen, bør fastsettes ytterligere vilkår for anvendelse av slike unntak og unntak som allerede er fastsatt i denne forordning, eller om gjeldende vilkår bør revideres. EBA bør framlegge resultatene av sin analyse i en årsrapport til Kommisjonen.

(1) EFT L 281 av 23.11.1995, s. 31.

(2) EFT L 8 av 12.1.2001, s. 1.

- 103) For å øke effektiviteten og redusere den administrative byrden bør EBA innføre en enhetlig ramme for rapportering på grunnlag av harmoniserte standarder for likviditetskrav, som bør få anvendelse i hele Unionen. For dette formål bør EBA utarbeide ensartede rapporteringsformater og IT-løsninger, idet det tas hensyn til bestemmelsene i denne forordning og direktiv 2013/36/EU. Institusjonene bør fortsatt oppfylle sine nasjonale rapporteringskrav fram til det tidspunktet likviditetskravene får full anvendelse.
- 104) EBA bør i samarbeid med ESRB utstede retningslinjer om prinsippene for anvendelse av likvide midler i en stressituasjon.
- 105) Det bør ikke tas for gitt at institusjoner vil få likviditetsstøtte fra andre institusjoner som tilhører samme gruppe, dersom de får vanskeligheter med å oppfylle sine betalingsforpliktelser. Vedkommende myndigheter bør imidlertid på strenge vilkår og med særskilt samtykke fra alle involverte vedkommende myndigheter kunne avstå fra å anvende likviditetskravet på enkeltinstitusjoner og la disse institusjonene være omfattet av et konsolidert krav, slik at institusjonene kan styre sin likviditet sentralt på gruppe- eller undergruppenivå.
- 106) Dersom det ikke gis unntak, bør på tilsvarende måte kontantstrømmer mellom to institusjoner som tilhører samme gruppe og er omfattet av konsolidert tilsyn, når likviditetskravet blir et bindende tiltak, gis gunstigere inn- og uttaksfaktorer bare i tilfeller der alle de nødvendige beskyttelsestiltakene er på plass. En slik særlig fortrinnsbehandling bør defineres nøyaktig og være knyttet til oppfyllelsen av en rekke strenge og objektive vilkår. Den særlige behandlingen av en bestemt gruppeintern strøm bør oppnås gjennom en metode med objektive kriterier og parametere, slik at det kan fastsettes spesifikke nivåer for inn- og utgående strømmer mellom institusjonen og motparten. På grunnlag av observasjonene og rapporten fra EBA bør Kommisjonen, dersom det er relevant, og som en del av den delegerte rettsakten som den skal vedta i henhold til denne forordning med sikte på å fastsette kravet til likviditetsreserve, ha myndighet til å vedta delegerte rettsakter for å fastsette de særlige gruppeinterne behandlingene og den metoden og de objektive kriteriene som de er knyttet til, samt felles beslutningsregler for vurdering av disse kriteriene.
- 107) Obligasjoner som utstedes av «National Asset Management Agency» (NAMA) i Irland, er av særlig betydning for gjenoppbyggingen av den irske banksektoren, og utstedelsen av dem er på forhånd blitt godkjent av medlemsstatene og godkjent av Kommisjonen som statsstøtte som et støttetiltak som innføres for å fjerne eiendeler som har falt i verdi, fra visse kredittinstitusjoners balanse. Utstedelsen av slike obligasjoner, som Kommisjonen og ESB støtter som et overgangstiltak, inngår som en vesentlig del av omstruktureringen av det irske banksystemet. Slike obligasjoner garanteres av den irske regjeringen og godtas som sikkerhet av monetære myndigheter. Kommisjonen bør innføre særlige ordninger for anvendelse av overgangsregler på omsettelige eiendeler som er utstedt eller garantert av enheter som er godkjent for statsstøtte av Unionen, som en del av den delegerte rettsakten den skal vedta i henhold til denne forordning for å fastsette kravet til likviditetsreserve. I den forbindelse bør Kommisjonen ta hensyn til at institusjoner som beregner kravene til likviditetsreserve i samsvar med denne forordning, til desember 2019 bør tillates å ta med prioriterte NAMA-obligasjoner som eiendeler av svært høy likviditets- og kredittkvalitet.
- 108) Tilsvarende er obligasjoner som utstedes av «Sociedad de Gestión de Activos Procedentes de la Reestructuración Bancaria», av særlig betydning for gjenoppbyggingen av den spanske banksektoren og støttes av Kommisjonen og ESB som et overgangstiltak som inngår som en vesentlig del av omstruktureringen av det spanske banksystemet. Ettersom utstedelsen av disse obligasjonene inngår i programerklæringen om vilkårene for finanspolitikken som Kommisjonen og spanske myndigheter undertegnet 23. juli 2012, og overføring av eiendeler krever Kommisjonens godkjenning som et statsstøttetiltak som innføres for å fjerne eiendeler som har falt i verdi, fra visse kredittinstitusjoners balanse, og i den utstrekning de garanteres av den spanske regjering og godtas som sikkerhet av monetære myndigheter, bør Kommisjonen innføre særlige ordninger for anvendelse av overgangsregler på omsettelige eiendeler som er utstedt eller garantert av enheter som er godkjent for statsstøtte av Unionen, som en del av den delegerte rettsakten den skal vedta i henhold til denne forordning for å fastsette kravet til likviditetsreserve. I den forbindelse bør Kommisjonen ta hensyn til at institusjoner som beregner kravene til likviditetsreserve i samsvar med denne forordning, minst til desember 2023 bør tillates å innregne prioriterte obligasjoner fra «Sociedad de Gestión de Activos Procedentes de la Reestructuración Bancaria» som eiendeler av svært høy likviditets- og kredittkvalitet.
- 109) På grunnlag av rapportene som EBA skal framlegge, bør Kommisjonen ved utarbeidingen av den delegerte rettsakten om likviditetskrav også vurdere om prioriterte obligasjoner som utstedes av slike juridiske personer som NAMA i Irland eller «Sociedad de Gestión de Activos Procedentes de la Reestructuración Bancaria» i Spania, som er opprettet med samme formål og er svært viktige for gjenoppbyggingen av banker i andre medlemsstater, skal gis en slik behandling, i den utstrekning de garanteres av den aktuelle medlemsstatens sentralmyndighet og godtas som sikkerhet av monetære myndigheter.
- 110) EBA bør ved utarbeidingen av utkastene til tekniske reguleringsstandarder for å fastsette metoder for måling av ytterligere utgående strømmer, vurdere om en standardmetode som tar hensyn til historiske data, skal anvendes for slik måling.

- 111) I påvente av at en netto stabil finansieringsgrad («NSFR») innføres som en bindende minstestandard, bør institusjonene oppfylle en allmenn finansieringsforpliktelse. Den allmenne finansieringsforpliktelsen bør ikke være et kvotekrav. Dersom det i påvente av innføringen av NSFR innføres et krav om stabil finansiering som en minstestandard gjennom en nasjonal bestemmelse, bør institusjonene overholde denne minstestandarden.
- 112) Institusjonene bør opprette finansieringsstrukturer som både dekker kortsiktige likviditetsbehov og er stabile på lang sikt. I desember 2010 besluttet Basel-komiteen at NSFR skal bli en minstestandard innen 1. januar 2018, og at Basel-komiteen skal innføre strenge rapporteringsprosesser for å overvåke dette kravet i en overgangsperiode og fortsatt skal undersøke disse standardenes virkning på finansmarkedene, utlånstilbudet og den økonomiske veksten, og om nødvendig håndtere utilsiktede følger. Basel-komiteen besluttet derfor at NSFR skal være gjenstand for en observasjonsperiode og en revisjonsklausul. I den forbindelse bør EBA på grunnlag av rapporteringskravene i denne forordning vurdere hvordan et krav om stabil finansiering skal utformes. Med utgangspunkt i denne vurderingen bør Kommisjonen framlegge rapporter for Europaparlamentet og Rådet med egnede forslag til innføring av et slikt krav innen 2018.
- 113) Svakheter i foretaksstyringen i en rekke institusjoner har bidratt til overdreven og uforsiktig risikotaking i banksektoren, som har ført til enkelte institusjoners konkurs og systemproblemer.
- 114) For å lette overvåkingen av institusjonenes foretaksstyringsmetoder og forbedre markedsdisiplinen bør institusjonene offentliggjøre opplysninger om sine ordninger for foretaksstyring. Deres ledelsesorganer bør godkjenne og offentliggjøre en erklæring der det bekreftes overfor offentligheten at disse ordningene er tilstrekkelige og effektive.
- 115) For å ta hensyn til mangfoldet av forretningsmodeller for institusjoner på det indre marked bør visse langsiktige strukturelle krav, som NSFR og en uvektet kjernekapitalandel, vurderes nærmere med sikte på å fremme et bredt spekter av solide bankstrukturer som allerede har vært og fortsatt bør være til nytte for Unionens økonomi.
- 116) For at finanstjenester til husholdninger og foretak skal kunne ytes kontinuerlig, er det nødvendig med en stabil finansieringsstruktur. De langsiktige finansieringsstrømmene i de bankbaserte finanssystemene i mange medlemsstater kan generelt ha andre særtrekk enn dem som finnes på andre internasjonale markeder. I tillegg kan det i medlemsstatene ha blitt utviklet særlige finansieringsstrukturer for å oppnå stabil finansiering av langsiktige investeringer, herunder desentraliserte bankstrukturer for formidling av likviditet eller særlige verdipapirer med sikkerhet i pant, som handles på markeder med høy likviditet eller er et ettertraktet langsiktig investeringsobjekt. Disse strukturelle faktorene bør vurderes nærmere. For dette formål er det avgjørende at EBA og ESRB, når de internasjonale standardene er ferdigstilt, på grunnlag av rapporteringskravene i denne forordning vurderer hvordan et krav om stabil finansiering bør utformes, idet det fullt ut tas hensyn til mangfoldet av finansieringsstrukturer på bankmarkedet i Unionen.
- 117) For å sikre gradvis tilnærming mellom den ansvarlige kapitalen og de justeringene for tilsynsformål som anvendes på definisjonen av ansvarlig kapital i Unionen og på definisjonen av ansvarlig kapital i denne forordning, i en overgangsperiode, bør innføringen av denne forordnings krav til ansvarlig kapital skje gradvis. Det er viktig å sikre at denne innføringen skjer i samsvar med medlemsstatenes nylig økte krav til ansvarlig kapital, og med den definisjonen av ansvarlig kapital som gjelder i medlemsstatene. I den forbindelse bør vedkommende myndigheter i overgangsperioden innenfor fastsatte nedre og øvre grenser bestemme hvor raskt kravet til ansvarlig kapital og justeringene for tilsynsformål som er fastsatt i denne forordning, skal innføres.
- 118) For å lette en smidig overgang fra de forskjellige justeringene for tilsynsformål som for tiden anvendes i medlemsstatene, til det settet av justeringer for tilsynsformål som er fastsatt i denne forordning, bør vedkommende myndigheter i en overgangsperiode fortsatt kunne kreve at institusjoner i begrenset omfang foretar justeringer for tilsynsformål av ansvarlig kapital som ikke er i samsvar med denne forordning.
- 119) For å sikre at institusjonene får tilstrekkelig tid til å oppfylle de nye nivåene for og definisjonen av ansvarlig kapital, bør visse kapitalinstrumenter som ikke oppfyller definisjonen av ansvarlig kapital fastsatt i denne forordning, fases ut mellom 1. januar 2013 og 31. desember 2021. I tillegg bør visse instrumenter som tilføres fra staten, anerkjennes fullt ut som ansvarlig kapital i en begrenset periode. Videre bør overkurs ved emisjon i forbindelse med poster som ble ansett som ansvarlig kapital i henhold til nasjonale innarbeidings tiltak for direktiv 2006/48/EF, under visse omstendigheter anses som ren kjernekapital.
- 120) For å sikre gradvis tilnærming i retning av ensartede regler for institusjonenes plikt til å gi markedsdeltakerne nøyaktige og fullstendige opplysninger om institusjonenes risikoprofil, bør opplysningskrav innføres gradvis.

- 121) For å ta hensyn til markedsutviklingen og erfaringen med anvendelsen av denne forordning bør det kreves at Kommisjonen framlegger for Europaparlamentet og Rådet rapporter, eventuelt med forslag til regelverk dersom det er hensiktsmessig, om den mulige virkningen av kapitalkrav på de økonomiske konjunktorene og på kravene til ansvarlig kapital for eksponeringer i form av obligasjoner med fortrinnsrett, store eksponeringer, likviditetskrav, gjeldsgrad, eksponeringer med overført kredittrisiko, motpartsrisiko og opprinnelig eksponering-metoden, massemarkedseksponeringer, om definisjonen av tellende kapital og om omfanget av anvendelsen av denne forordning.
- 122) Hovedformålet med den rettslige rammen for kreditt-institusjoner bør være å sikre driften av viktige tjenester for realøkonomien og samtidig begrense moralsk hasard. En strukturell atskillelse av banktjenester til privatpersoner og investeringsbankvirksomhet innenfor en bankgruppe kan være et avgjørende verktøy for å nå dette målet. Ingen bestemmelser i det gjeldende regelverket bør derfor være til hinder for innføring av tiltak med sikte på å gjennomføre en slik atskillelse. Det bør kreves at Kommisjonen skal analysere problemet med strukturell atskillelse i Unionen og framlegge en rapport for Europaparlamentet og Rådet med forslag til regelverk dersom det er hensiktsmessig.
- 123) Tilsvarende bør medlemsstatene, med sikte på å verne innskytere og bevare den finansielle stabiliteten, også kunne vedta strukturtiltak som krever at kreditt-institusjoner som har tillatelse i den aktuelle medlemsstaten, skal redusere sine eksponeringer mot ulike juridiske personer avhengig av deres virksomhet, uansett hvor denne virksomheten utøves. Ettersom slike tiltak kan ha negativ virkning ved at det indre marked fragmenteres, bør de imidlertid bare godkjennes på strenge vilkår, i påvente av ikrafttredelsen av en framtidig rettsakt som uttrykkelig harmoniserer slike tiltak.
- 124) For nærmere å angi kravene fastsatt i denne forordning bør Kommisjonen delegeres myndighet til å vedta rettsakter i samsvar med artikkel 290 i TEUV om tekniske tilpasninger av denne forordning for å klargjøre definisjonene med sikte på å sikre ensartet anvendelse av denne forordning eller ta hensyn til utviklingen i finansmarkedene, for å tilpasse terminologien og definisjonene til senere relevante rettsakter, for å tilpasse bestemmelsene i denne forordning om ansvarlig kapital for å gjenspeile utviklingen i regnskapsstandarter eller unionsretten eller med hensyn til en tilnærming av tilsynspraksis, for å utvide listen over eksponeringskategorier for standardmetoden eller IRB-metoden for å ta hensyn til utviklingen i finansmarkedene, for å tilpasse visse beløp som er relevante for disse eksponeringskategoriene, for å ta hensyn til virkningen av inflasjon, for å tilpasse listen over og klassifiseringen av poster utenfor balansen og tilpasse særlige bestemmelser om og tekniske kriterier for behandling av motpartsrisiko, standardmetoden og IRB-metoden, kredittrisikoreduksjon, verdipapirisering, operasjonell risiko, markedsrisiko, likviditet, gjeldsgrad og opplysningsplikt for å ta hensyn til utviklingen i finansmarkedene eller i regnskapsstandarter eller unionsretten, eller når det gjelder tilnærming av tilsynspraksis og risikomåling, og for å ta hensyn til resultatet av vurderingen av ulike spørsmål i forbindelse med virkeområdet for direktiv 2004/39/EF.
- 125) Myndigheten til å vedta rettsakter i samsvar med artikkel 290 i TEUV bør også delegeres til Kommisjonen når det gjelder innføring av en midlertidig reduksjon av den ansvarlige kapitalen eller risikovekter fastsatt i denne forordning for å ta hensyn til særlige forhold, for å tydeliggjøre unntaket for visse eksponeringer fra bestemmelser i denne forordning om store eksponeringer, for å fastsette beløp som er relevante ved beregning av kapitalkravene for handelsporteføljen, med sikte på å ta hensyn til den økonomiske og monetære utvikling, for å tilpasse kategoriene av verdipapirforetak som kan være berettiget til visse unntak fra kravet om ansvarlig kapital, med sikte på å ta hensyn til utviklingen i finansmarkedene, for å tydeliggjøre kravet om at verdipapirforetak skal ha ansvarlig kapital som tilsvarende en firedel av det foregående årets faste kostnader, med sikte på å sikre en ensartet anvendelse av denne forordning, for å fastsette i hvilke deler av den ansvarlige kapitalen det skal foretas fradrag av en institusjons beholdninger av instrumenter i relevante enheter, og for å innføre ytterligere overgangsbestemmelser om behandlingen av aktuarmessige gevinster og tap ved måling av institusjoners netto ytelsesbaserte pensjonsforpliktelser. Det er særlig viktig at Kommisjonen holder hensiktsmessige samråd under sitt forberedende arbeid, herunder på ekspertnivå. Kommisjonen bør ved forberedelse og utarbeiding av delegerede rettsakter sikre at relevante dokumenter oversendes Europaparlamentet og Rådet samtidig til rett tid og på en egnet måte.
- 126) I samsvar med erklæring nr. 39 om artikkel 290 i TEUV bør Kommisjonen i samsvar med sin faste praksis fortsette å rådspørre sakkyndige som utpekes av medlemsstatene, når den utarbeider utkast til delegerede rettsakter på området finanstjenester.
- 127) Tekniske standarder for finanstjenester bør sikre harmonisering, ensartede vilkår og egnet vern av innskytere, investorer og forbrukere i hele Unionen. EBA er et organ med høyt spesialisert sakkunnskap, og det ville derfor være effektivt og hensiktsmessig å gi denne myndigheten i oppgave å utarbeide utkast til tekniske regulerings- og gjennomføringsstandarter

som ikke innebærer politiske valg, med sikte på framlegging for Kommisjonen. EBA bør sikre effektive forvaltnings- og rapporteringsprosesser ved utarbeidningen av tekniske standarder. Rapporteringsformatene bør stå i forhold til arten, omfanget og kompleksiteten av institusjonenes virksomhet.

- 128) Kommisjonen bør vedta utkast til tekniske reguleringsstandarder utarbeidet av EBA for gjensidige foretak, samvirkeforetak, sparebanker og lignende institusjoner, visse ansvarlig kapital-instrumenter, justeringer for tilsynsformål, fradrag fra ansvarlig kapital, ytterligere ansvarlig kapital-instrumenter, minoritetsinteresser, tjenester knyttet til bankvirksomhet, behandling av kredittrisikojustering, misligholdssannsynlighet, tapsgrad ved mislighold, metoder for risikovekting av eiendeler, tilnærming av tilsynspraksis, likviditet og overgangsordninger for ansvarlig kapital, gjennom delegerte rettsakter i henhold til artikkel 290 i TEUV og i samsvar med artikkel 10–14 i forordning (EU) nr. 1093/2010. Det er særlig viktig at Kommisjonen holder hensiktsmessige samråd under sitt forberedende arbeid, herunder på ekspertnivå. Kommisjonen og EBA bør sikre at disse standardene og kravene kan anvendes av alle berørte institusjoner på en måte som står i forhold til arten, omfanget og kompleksiteten av disse institusjonene og deres virksomhet.
- 129) Gjennomføringen av visse delegerte rettsakter som er omhandlet i denne forordning, for eksempel den delegerte rettsakten om kravet til likviditetsreserve, kan ha en sterk innvirkning på institusjoner som er under tilsyn, og på realøkonomien. Kommisjonen bør sikre at Europaparlamentet og Rådet alltid blir tilstrekkelig underrettet om relevant utvikling på internasjonalt plan og Kommisjonens aktuelle vurderinger, i god tid før delegerte rettsaktene offentliggjøres.
- 130) Kommisjonen bør også gis myndighet til å vedta tekniske gjennomføringsstandarder som er utarbeidet av EBA, når det gjelder konsolidering, felles beslutninger, rapportering, opplysningsplikt, eksponeringer med sikkerhet i form av pant i fast eiendom, risikovurdering, metoder for risikovekting av eiendeler, risikovekter for og spesifisering av visse eksponeringer, behandling av opsjoner og warranter, posisjoner i egenkapital-instrumenter og utenlandsk valuta, bruk av interne modeller, gjeldsgrad og poster utenfor balansen, gjennom gjennomføringsrettsakter i henhold til artikkel 291 i TEUV og i samsvar med artikkel 15 i forordning (EU) nr. 1093/2010.
- 131) Av hensyn til særtrekkene ved og antallet av tekniske reguleringsstandarder som skal vedtas i henhold til

denne forordning, bør tidsrommet der Europaparlamentet eller Rådet kan gjøre innsigelse mot en teknisk reguleringsstandard, når Kommisjonen vedtar en teknisk reguleringsstandard som er den samme som det utkastet til teknisk reguleringsstandard som EBA har framlagt, forlenges med ytterligere én måned dersom det er hensiktsmessig. Dessuten bør Kommisjonen ta sikte på å vedta de tekniske reguleringsstandardene i god tid, slik at Europaparlamentet og Rådet kan foreta en full kontroll, idet det tas hensyn til mengden og kompleksiteten av de tekniske reguleringsstandardene og de nærmere bestemmelsene i Europaparlamentets og Rådets forretningsordener, deres arbeidsprogram og sammensetning.

- 132) For å sikre en høy grad av gjennomsiktighet bør EBA holde høringer om de utkastene til tekniske standarder som er omhandlet i denne forordning. EBA og Kommisjonen bør snarest mulig begynne å utarbeide de rapportene om likviditetskrav og gjeldsgrad som er omhandlet i denne forordning.
- 133) For å sikre ensartede vilkår for gjennomføringen av denne forordning bør Kommisjonen gis gjennomføringsmyndighet. Denne myndigheten bør utøves i samsvar med europaparlaments- og rådsforordning (EU) nr. 182/2011 av 16. februar 2011 om fastsettelse av allmenne regler og prinsipper for medlemsstatenes kontroll med Kommisjonens utøvelse av sin gjennomføringsmyndighet⁽¹⁾.
- 134) I samsvar med artikkel 345 i TEUV, der det er fastsatt at traktatene ikke på noen måte skal berøre medlemsstatenes regler for eiendomsretten, innebærer denne forordning verken fortrinns- eller forskjellsbehandling av de ulike typene av eierskap som omfattes av dens virkeområde.
- 135) EUs datatilsyn er blitt rådspurt i samsvar med artikkel 28 nr. 2 i forordning (EF) nr. 45/2001 og har avgitt en uttalelse⁽²⁾.
- 136) Forordning (EF) nr. 648/2012 bør derfor endres.

⁽¹⁾ EUT L 55 av 28.2.2011, s. 13.

⁽²⁾ EUT C 175 av 19.6.2012, s. 1.

VEDTATT DENNE FORORDNING:

Artikkel 4

FØRSTE DEL

Definisjoner

ALMINNELIGE BESTEMMELSER

1. I denne forordning menes med

AVDELING I

FORMÅL, VIRKEOMRÅDE OG DEFINISJONER

Artikkel 1

Virkeområde

I denne forordning fastsettes ensartede bestemmelser om allmenne tilsynskrav som alle institusjoner som er underlagt tilsyn i henhold til direktiv 2013/36/EU, skal oppfylle på følgende områder:

- a) Krav til ansvarlig kapital i forbindelse med fullt ut målbare, ensartede og standardiserte deler av kredittrisiko, markedsrisiko, operasjonell risiko og oppgjørsrisiko.
- b) Krav som begrenser store eksponeringer.
- c) Etter at den delegerte rettsakten omhandlet i artikkel 460 har trådt i kraft: likviditetskrav i forbindelse med fullt ut målbare, ensartede og standardiserte deler av likviditetsrisiko.
- d) Rapporteringskrav i forbindelse med bokstav a)–c) og gjeldsgrad.
- e) Offentliggjøringskrav.

Denne forordning inneholder ikke bestemmelser om offentliggjøringskrav for vedkommende myndigheter i forbindelse med regulering av og tilsyn med institusjoner som omhandlet i direktiv 2013/36/EU.

Artikkel 2

Myndighet til å føre tilsyn

For å sikre at denne forordning overholdes, skal vedkommende myndigheter utøve den myndigheten og følge de framgangsmåtene som er fastsatt i direktiv 2013/36/EU.

Artikkel 3

Institusjoners anvendelse av strengere krav

Denne forordning skal ikke hindre institusjoner i å ha en ansvarlig kapital og bestanddeler i den ansvarlige kapitalen som overstiger kravene i denne forordning, eller i å anvende tiltak som er strengere enn dem som er fastsatt ved denne forordning.

1. «kredittinstitusjon» et foretak hvis virksomhet består i å motta fra offentligheten innskudd eller andre midler som skal betales tilbake, og å yte kreditt for egen regning,

2. «verdipapirforetak» en person som definert i artikkel 4 nr. 1 punkt 1 i direktiv 2004/39/EF, som omfattes av kravene fastsatt i nevnte direktiv, med unntak av

a) kredittinstitusjoner,

b) lokale foretak,

c) foretak som ikke har tillatelse til å yte den tilknyttede tjenesten omhandlet i avsnitt B nr. 1 i vedlegg I til direktiv 2004/39/EF, som yter bare en eller flere av investerings-tjenestene og formene for investerings-virksomhet som er oppført i avsnitt A nr. 1, 2, 4 og 5 i vedlegg I til nevnte direktiv, og som ikke har tillatelse til å oppbevare penger eller verdipapirer som tilhører deres kunder, og som derfor ikke på noe tidspunkt kan komme i et gjeldsforhold til disse kundene,

3. «institusjon» en kredittinstitusjon eller et verdipapirforetak,

4. «lokalt foretak» et foretak som handler for egen regning på markeder for finansielle terminkontrakter eller opsjoner eller andre derivater, og på kontantmarkeder, utelukkende for å sikre posisjoner på derivatmarkeder, eller som handler på vegne av andre medlemmer på disse markedene og er garantert av clearingmedlemmer på de samme markedene, der ansvaret for å sikre at avtaler inngått av slike foretak overholdes, ligger hos clearingmedlemmer på de samme markedene,

5. «forsikringsforetak» et forsikringsforetak som definert i artikkel 13 nr. 1 i europaparlaments- og rådsdirektiv 2009/138/EF av 25. november 2009 om adgang til å starte og utøve virksomhet innen forsikring og gjenforsikring (Solvens II)⁽¹⁾,

6. «gjenforsikringsforetak» et gjenforsikringsforetak som definert i artikkel 13 nr. 4 i direktiv 2009/138/EF,

⁽¹⁾ EUT L 335 av 17.12.2009, s. 1.

7. «innretning for kollektiv investering» eller «IKI» en UCITS som definert i artikkel 1 nr. 2 i europaparlaments- og rådsdirektiv 2009/65/EF av 13. juli 2009 om samordning av lover og forskrifter om innretninger for kollektiv investering i omsettelige verdipapirer (UCITS)⁽¹⁾, herunder, med mindre noe annet er fastsatt, enheter i tredjestater som utøver lignende virksomhet, og som er underlagt tilsyn i henhold til unionsretten eller lovgivningen i en tredjestat som anvender tilsyns- og reguleringskrav som minst tilsvarer kravene som anvendes i Unionen, et AIF som definert i artikkel 4 nr. 1 bokstav a) i europaparlaments- og rådsdirektiv 2011/61/EU av 8. juni 2011 om AIF-forvaltere⁽²⁾ eller et AIF etablert i en tredjestat som definert i artikkel 4 nr. 1 aa) i nevnte direktiv,
8. «offentlig foretak» et ikke-kommersielt administrasjonsorgan som er ansvarlig overfor sentralmyndigheter, regionale myndigheter eller lokale myndigheter, eller overfor myndigheter som utøver det samme ansvaret som regionale og lokale myndigheter, eller et ikke-kommersielt foretak som er eid av eller etablert og støttet av sentralmyndigheter, regionale myndigheter eller lokale myndigheter, som har uttrykkelige garantiordninger, og som kan omfatte lovregulerte selvstyrte organer under offentlig tilsyn,
9. «ledelsesorgan» et ledelsesorgan som definert i artikkel 3 nr. 1 punkt 7 i direktiv 2013/36/EU,
10. «øverste ledelse» øverste ledelse som definert i artikkel 3 nr. 1 punkt 9 i direktiv 2013/36/EU,
11. «systemrisiko» systemrisiko som definert i artikkel 3 nr. 1 punkt 10 i direktiv 2013/36/EU,
12. «modellrisiko» modellrisiko som definert i artikkel 3 nr. 1 punkt 11 i direktiv 2013/36/EU,
13. «initiativtakende institusjon» et foretak som
- a) enten selv eller gjennom tilknyttede foretak, direkte eller indirekte, var part i den opprinnelige avtalen som skapte en debitors eller potensiell debitors forpliktelse eller potensielle forpliktelser, noe som fører til at eksponeringen blir verdipapirisert, eller
 - b) kjøper en tredjeparts eksponeringer for egen regning og deretter verdipapiriserer dem,
14. «organisierende institusjon» en annen institusjon enn en initiativtakende institusjon, som oppretter og forvalter et program for sertifikater med sikkerhet i eiendeler eller en annen verdipapiriseringsordning der eksponeringer kjøpes fra en tredjepart,
15. «morforetak»
- a) et morforetak i henhold til artikkel 1 og 2 i direktiv 83/349/EØF,
 - b) ved anvendelsen av avdeling VII kapittel 3 og 4 avsnitt II og avdeling VIII i direktiv 2013/36/EU samt femte del i denne forordning, et morforetak i samsvar med definisjonen i artikkel 1 nr. 1 i direktiv 83/349/EØF samt ethvert foretak som faktisk øver en dominerende innflytelse på et annet foretak,
16. «datterforetak»
- a) et datterforetak i henhold til artikkel 1 og 2 i direktiv 83/349/EØF,
 - b) et datterforetak i henhold til artikkel 1 nr. 1 i direktiv 83/349/EØF samt ethvert foretak som et morforetak etter vedkommende myndigheters oppfatning faktisk øver en dominerende innflytelse på.
- Datterforetak av andre datterforetak skal også anses som datterforetak av det foretaket som er disse foretakenes opprinnelige morforetak,
17. «filial» et forretningssted uten selvstendig rettsevne som er en del av en institusjon og direkte utfører, helt eller delvis, de transaksjonene som inngår i institusjoners virksomhet,
18. «foretak som yter tilknyttede tjenester» foretak som har som hovedvirksomhet å eie eller forvalte fast eiendom, yte databehandlingstjenester eller utøve lignende virksomhet som er knyttet til en eller flere institusjoners hovedvirksomhet,
19. «kapitalforvaltningsselskap» et kapitalforvaltningsselskap som definert i artikkel 2 nr. 5 i direktiv 2002/87/EF eller en AIF-forvalter som definert i artikkel 4 nr. 1 bokstav b) i direktiv 2011/61/EU, herunder, med mindre noe annet er fastsatt, enheter i tredjestater som utøver lignende virksomhet, og som er omfattet av lovgivningen i en tredjestat som anvender tilsyns- og reguleringskrav som minst tilsvarer kravene som anvendes i Unionen,

⁽¹⁾ EUT L 302 av 17.11.2009, s. 32.

⁽²⁾ EUT L 174 av 1.7.2011, s. 1.

20. «finansielt holdingselskap» en finansinstitusjon hvis datterforetak helt eller hovedsakelig er institusjoner eller finansinstitusjoner, og der minst ett datterforetak er en institusjon, og som ikke er et blandet finansielt holdingselskap,
21. «blandet finansielt holdingselskap» et blandet finansielt holdingselskap som definert i artikkel 2 nr. 15 i direktiv 2002/87/EF,
22. «blandet holdingselskap» et morforetak som ikke er et finansielt holdingselskap eller en institusjon eller et blandet finansielt holdingselskap, og som blant sine datterforetak har minst én institusjon,
23. «forsikringsforetak i en tredjestat» et forsikringsforetak i en tredjestat som definert i artikkel 13 nr. 3 i direktiv 2009/138/EF,
24. «gjenforsikringsforetak i en tredjestat» et gjenforsikringsforetak i en tredjestat som definert i artikkel 13 nr. 6 i direktiv 2009/138/EF,
25. «anerkjent verdipapirforetak i en tredjestat» et foretak som oppfyller følgende vilkår:
- a) dersom det var etablert i Unionen, ville det ha vært omfattet av definisjonen av et verdipapirforetak,
 - b) det har tillatelse i en tredjestat,
 - c) det er omfattet av og overholder tilsynsregler som vedkommende myndigheter anser for å være minst like strenge som reglene i denne forordning eller direktiv 2013/36/EU,
26. «finansinstitusjon» et foretak som ikke er en institusjon, og som har som hovedvirksomhet å kjøpe eierandeler eller å utøve en eller flere typer av virksomhet som er oppført i nr. 2–12 og nr. 15 i vedlegg I til direktiv 2013/36/EU, herunder et finansielt holdingselskap, et blandet finansielt holdingselskap, en betalingsinstitusjon som definert i europaparlaments- og rådsdirektiv 2007/64/EF av 13. november 2007 om betalingstjenester i det indre marked⁽¹⁾ og et kapitalforvaltningsselskap, men ikke forsikringsholdingselskaper eller blandede forsikringsholdingselskaper som definert i henholdsvis bokstav f) og g) i artikkel 212 nr. 1 i direktiv 2009/138/EF,
27. «foretak i finanssektoren» noe av følgende:
- a) En institusjon.
 - b) En finansinstitusjon.
 - c) Et foretak som yter tilknyttede tjenester, og som inngår i en institusjons konsoliderte finansielle stilling.
 - d) Et forsikringsforetak.
 - e) Et forsikringsforetak i en tredjestat.
 - f) Et gjenforsikringsforetak.
 - g) Et gjenforsikringsforetak i en tredjestat.
 - h) Et forsikringsholdingselskap som definert i artikkel 212 nr. 1 bokstav f) i direktiv 2009/138/EF.
 - k) Et foretak som ikke er omfattet av virkeområdet for direktiv 2009/138/EF, i samsvar med artikkel 4 i nevnte direktiv,
 - l) et tredjestatsforetak med en hovedvirksomhet som tilsvarer virksomheten i et av foretakene i bokstav a)–k),
28. «morinstitusjon i en medlemsstat» en institusjon i en medlemsstat som har en institusjon eller en finansinstitusjon som datterforetak, eller som har en deltakerinteresse i en slik institusjon eller finansinstitusjon, og som ikke selv er et datterforetak av en annen institusjon med tillatelse i samme medlemsstat eller av et finansielt holdingselskap eller blandet finansielt holdingselskap opprettet i samme medlemsstat,
29. «morinstitusjon i EU» en morinstitusjon i en medlemsstat som ikke er et datterforetak av en annen institusjon med tillatelse i en medlemsstat eller av et finansielt holdingselskap eller blandet finansielt holdingselskap etablert i en medlemsstat,
30. «finansielt morholdingselskap i en medlemsstat» et finansielt holdingselskap som ikke selv er et datterforetak av en institusjon med tillatelse i samme medlemsstat eller av et finansielt holdingselskap eller blandet finansielt holdingselskap etablert i samme medlemsstat,

⁽¹⁾ EUT L 319 av 5.12.2007, s. 1.

31. «finansielt morholdingselskap i EU» et finansielt morholdingselskap i en medlemsstat som ikke er et datterforetak av en institusjon med tillatelse i en medlemsstat eller av et annet finansielt holdingselskap eller blandet finansielt holdingselskap etablert i en medlemsstat,
32. «blandet finansielt morholdingselskap i en medlemsstat» et blandet finansielt holdingselskap som ikke selv er et datterforetak av en institusjon med tillatelse i samme medlemsstat eller av et finansielt holdingselskap eller blandet finansielt holdingselskap etablert i samme medlemsstat,
33. «blandet finansielt morholdingselskap i EU» et finansielt morholdingselskap i en medlemsstat som ikke er et datterforetak av en institusjon med tillatelse i en medlemsstat eller av et annet finansielt holdingselskap eller blandet finansielt holdingselskap etablert i en medlemsstat,
34. «sentral motpart» eller «CCP» en sentral motpart som definert i artikkel 2 nr. 1 i forordning (EU) nr. 648/2012,
35. «deltakerinteresse» deltakerinteresse i henhold til artikkel 17 første punktum i fjerde rådsdirektiv 78/660/EØF av 25. juli 1978 om årsregnskapene for visse selskapsformer⁽¹⁾, eller direkte eller indirekte eierskap av 20 % eller mer av et foretaks stemmeretter eller kapital,
36. «kvalifiserende eierandel» en direkte eller indirekte eierandel i et foretak som utgjør minst 10 % av kapitalen eller stemmerettene, eller som gjør det mulig å øve en betydelig innflytelse på ledelsen i vedkommende foretak,
37. «kontroll» forbindelsen mellom et morforetak og et datterforetak som definert i artikkel 1 i direktiv 83/349/EØF, eller regnskapsstandardene som en institusjon omfattes av i henhold til forordning (EF) nr. 1606/2002, eller en tilsvarende forbindelse mellom enhver fysisk eller juridisk person og et foretak,
38. «nære forbindelser» en situasjon der to eller flere fysiske eller juridiske personer er knyttet til hverandre ved
- a) en deltakerinteresse i form av eierskap, enten direkte eller gjennom kontroll av minst 20 % av et foretaks stemmeretter eller kapital,
- b) kontroll,
- c) begge eller alle er varig knyttet til samme tredjepart gjennom kontroll,
39. «gruppe av innbyrdes tilknyttede motparter»
- a) enten to eller flere fysiske eller juridiske personer som, med mindre det motsatte er vist, ut fra et risikosynspunkt utgjør en enhet fordi en av dem direkte eller indirekte har kontroll over den eller de andre,
- b) to eller flere fysiske eller juridiske personer som det ikke er noen kontrollerende forbindelse mellom som beskrevet i bokstav a), men som ut fra et risikosynspunkt må anses å utgjøre en enhet fordi det er slike forbindelser mellom dem at dersom en av dem får økonomiske problemer, særlig vanskeligheter med finansiering eller tilbakebetaling, vil sannsynligvis også den andre eller de andre få vanskeligheter med finansiering eller tilbakebetaling.
- Uten hensyn til bokstav a) og b), dersom en sentralmyndighet utøver direkte kontroll med eller har direkte innbyrdes forbindelser med flere enn en fysisk eller juridisk person, kan gruppen som består av sentralmyndigheten og alle fysiske eller juridiske personer som sentralmyndigheten utøver direkte eller indirekte kontroll med i henhold til bokstav a), eller som har innbyrdes forbindelser med den i henhold til bokstav b), anses ikke å utgjøre en gruppe av innbyrdes tilknyttede motparter. Hvorvidt det eksisterer en gruppe av innbyrdes tilknyttede motparter som består av sentralmyndigheten og andre fysiske eller juridiske personer, kan i stedet vurderes særskilt for hver av personene som sentralmyndigheten utøver direkte kontroll med i henhold til bokstav a), eller som har direkte innbyrdes forbindelser med den i henhold til bokstav b), og alle fysiske og juridiske personer som den berørte personen utøver kontroll med i henhold til bokstav a), eller som har innbyrdes forbindelser med den berørte personen i henhold til bokstav b), herunder sentralmyndigheten. Det samme gjelder for regionale eller lokale myndigheter som artikkel 115 nr. 2 får anvendelse på,
40. «vedkommende myndighet» en offentlig myndighet eller et offentlig organ som er offisielt anerkjent i henhold til nasjonal lovgivning, og som i henhold til nasjonal lovgivning har myndighet til å føre tilsyn med institusjoner som del av tilsynsordningen i den berørte medlemsstaten,
41. «konsoliderende tilsynsmyndighet» vedkommende myndighet som har ansvar for å føre tilsyn på konsolidert grunnlag med morinstitusjoner i EU og med institusjoner kontrollert av finansielle morholdingselskaper i EU eller blandede finansielle morholdingselskaper i EU,

⁽¹⁾ EFT L 222 av 14.8.1978, s. 11.

42. «tillatelse» et dokument, uansett form, som er utstedt av myndighetene, og som gir rett til å utøve virksomhet,
43. «hjemstat» den medlemsstaten der en institusjon har fått tillatelse,
44. «vertsstat» den medlemsstaten der en institusjon har en filial eller yter tjenester,
45. «ESSB-sentralbanker» de nasjonale sentralbankene som er medlemmer av Det europeiske system av sentralbanker (ESSB), og Den europeiske sentralbank (ESB),
46. «sentralbanker» ESSB-sentralbanker og sentralbanker i tredjestater,
47. «konsolidert stilling» stillingen som følger av anvendelsen av kravene i første del avdeling II kapittel 2 på en institusjon, som om denne institusjonen sammen med en eller flere andre enheter utgjorde en enkelt institusjon,
48. «konsolidert grunnlag» på grunnlag av den konsoliderte stillingen,
49. «delkonsolidert grunnlag» på grunnlag av den konsoliderte stillingen til en morinstitusjonen, et finansielt holdingselskap eller et blandet finansielt holdingselskap, unntatt en undergruppe av enheter, eller på grunnlag av den konsoliderte stillingen til en morinstitusjon, et finansielt holdingselskap eller et blandet finansielt holdingselskap som ikke er den overordnede morinstitusjonen, det overordnede finansielle holdingselskapet eller det overordnede blandede finansielle holdingselskapet,
50. «finansielt instrument»
- a) en kontrakt som fører til både en finansiell eiendel for den ene parten og en finansiell forpliktelse eller et egenkapitalinstrument for den andre parten,
- b) et instrument som er oppført i avsnitt C i vedlegg I til direktiv 2004/39/EF,
- c) et finansielt derivat,
- d) et primært finansielt instrument,
- e) et kontantinstrument.
- Instrumentene omhandlet i bokstav a)–c) er finansielle instrumenter bare dersom deres verdi er avledet av prisen på et underliggende finansielt instrument eller en annen underliggende eiendel, en sats eller en indeks,
51. «startkapital» størrelsen på og arten av den ansvarlige kapitalen omhandlet i artikkel 12 i direktiv 2013/36/EU for kredittinstitusjoner, og i avdeling IV i nevnte direktiv for verdipapirforetak,
52. «operasjonell risiko» risiko for tap som følge av utilstrekkelige eller mislykkede interne framgangsmåter, menneskelige feil og systemfeil eller eksterne hendelser, og som omfatter juridisk risiko,
53. «forringelsesrisiko» risikoen for at et utestående beløp blir redusert gjennom ytelse av kreditt i kontanter eller i annen form til skyldneren,
54. «misligholdssannsynlighet» eller «PD» («probability of default») misligholdssannsynlighet hos en motpart over en ettårsperiode,
55. «tapsgrad ved mislighold» eller «LGD» («loss given default») forholdet mellom tapet på en eksponering som følge av en motparts mislighold og det utestående beløpet på misligholdstidspunktet,
56. «konverteringsfaktor» forholdet mellom den delen av en forpliktelse som på det nåværende tidspunkt ikke er utnyttet, men som kan bli utnyttet og i så fall være utestående på misligholdstidspunktet, og den delen av denne forpliktelsen som på det nåværende tidspunkt ikke er utnyttet, der omfanget av forpliktelsen bestemmes etter den meddelte grensen, med mindre den ikke-meddelte grensen er høyere,
57. «kredittrisikoreduksjon» en teknikk som anvendes av en institusjon for å redusere kredittrisikoen knyttet til en eller flere eksponeringer som institusjonen fortsatt innehar,
58. «finansiert kredittbeskyttelse» en teknikk for kreditt-risikoreduksjon der reduksjonen av kredittrisikoen ved en institusjons eksponering følger av institusjonens rett til – i tilfelle av mislighold hos motparten eller dersom det inntreffer andre særlig angitte kreditthendelser som gjelder motparten – å realisere, få overført, erverve eller beholde visse eiendeler eller beløp, eller til å redusere beløpet for eksponeringen til, eller erstatte det med, det beløpet som tilsvarer forskjellen mellom beløpet for eksponeringen og beløpet for en fordring overfor institusjonen,

59. «ikke-finansiert kredittbeskyttelse» en teknikk for kreditt-risikoreduksjon der reduksjonen av kredittrisikoen ved en institusjons eksponering følger av en tredjeparts forpliktelse til å betale et beløp i tilfelle av mislighold hos låntaker eller dersom det inntreffer andre særlig angitte kreditthendelser,
60. «kontantliggende finansielt instrument» et innskudds-bevis, en obligasjon, herunder en obligasjon med fortrinnsrett eller et annet ikke-etterstilt instrument som er utstedt av en institusjon, som institusjonen allerede har mottatt full betaling for, og som skal tilbakebetales betingelsesløst av institusjonen til pålydende verdi,
61. «verdipapirisering» en transaksjon eller en ordning der kredittrisikoen knyttet til en eksponering eller en gruppe av eksponeringer blir delt opp i transjer som har begge følgende kjennetegn:
- a) betalingene i forbindelse med transaksjonen eller ordningen avhenger av utviklingen av eksponeringen eller gruppen av eksponeringer,
 - b) prioriteringen av transjer bestemmer fordelingen av tap i løpet av transaksjonens eller ordningens levetid,
62. «verdipapiriseringssposisjon» en eksponering mot en verdipapirisering
63. «reverdipapirisering» verdipapirisering der risikoen knyttet til en underliggende gruppe av eksponeringer blir delt opp i transjer og minst én av de underliggende eksponeringene er en verdipapiriseringssposisjon,
64. «reverdipapiriseringssposisjon» en eksponering mot en reverdipapirisering
65. «kredittforbedring» en avtalefestet ordning som forbedrer kredittkvaliteten til en posisjon i en verdipapirisering i forhold til den som den ville hatt dersom forbedringen ikke hadde skjedd, herunder forbedringer som skjer gjennom lavere prioriterte transjer i verdipapiriseringen og andre typer kredittbeskyttelse,
66. «spesialforetak for verdipapirisering» et aksjeselskap eller et annet foretak, bortsett fra en institusjon, som er organisert for å utføre en eller flere verdipapiriseringer, hvis virksomhet er begrenset til det som er hensiktsmessig for å utføre denne oppgaven, hvis struktur har som formål å skille spesialforetakets forpliktelser fra den initiativtakende institusjonens forpliktelser, og der de som har økonomiske interesser, har rett til å pantsette eller utveksle disse interessene uten begrensninger,
67. «transje» et segment, fastsatt ved avtale, av den kreditt-risikoen som er knyttet til en eller flere eksponeringer, der en posisjon i segmentet medfører en risiko for kreditttap som er større eller mindre enn en posisjon på samme beløp i hvert av de andre av disse segmentene, uten at det tas hensyn til kredittbeskyttelse som en tredjepart yter direkte til innehaverne av posisjoner i segmentet eller i andre segmenter,
68. «verdsetting til markedsverdi» verdsetting av posisjoner til lett tilgjengelige sluttkurser fra uavhengige kilder, herunder børskurser, elektroniske kurser eller noteringer fra flere uavhengige velrenommerede meglere,
69. «verdsetting til modellverdi» enhver verdsetting som må referansemåles, ekstrapoleres eller på annen måte beregnes ut fra markedsdata,
70. «uavhengig priskontroll» en framgangsmåte for regelmessig kontroll av inndata ved verdsetting til markedsverdi eller modellverdi med hensyn til nøyaktighet og uavhengighet,
71. «tellende kapital» følgende:
- a) med hensyn til andre del avdeling III summen av følgende:
 - i) kjernekapital som nevnt i artikkel 25 uten anvendelse av fradraget i artikkel 36 nr. 1 bokstav k) i),
 - ii) tilleggskapital som nevnt i artikkel 71 som er lik eller mindre enn en tredel av kjernekapitalen som beregnet i henhold til punkt i) i dette nummer,
 - b) med hensyn til artikkel 97 og fjerde del summen av følgende:
 - i) kjernekapital som omhandlet i artikkel 25,
 - ii) tilleggskapital som omhandlet i artikkel 71, som utgjør høyest en tredel av kjernekapitalen,
72. «anerkjent børs» en børs som oppfyller alle følgende vilkår:
- a) den er et regulert marked,
 - b) den har en clearingordning som fastsetter at kontraktene oppført i vedlegg II skal underlegges daglige marginkrav som etter vedkommende myndigheters oppfatning gir tilstrekkelig beskyttelse,
73. «skjønnsmessig fastsatte pensjonsytelser» høyere pensjonsytelser fastsatt på skjønnsmessig grunnlag av en institusjon for en ansatt som en del av den ansattes samlede variable godtgjøring, og som ikke omfatter påløpte ytelser som en ansatt har opptjent i henhold til selskapets pensjonsordning,

74. «pantelånsverdi» verdien av fast eiendom som fastsatt ved en forsiktig vurdering av eiendommens framtidige salgbarhet, der det tas hensyn til eiendommens holdbarhetsegenskaper på lang sikt, normale og lokale markedsforhold, nåværende bruk og alternativ egnet bruk av eiendommen,
75. «boligeiendom» eiendom som er bebodd av eiendommens eier eller leasingtaker, herunder retten til å bo i en leilighet i et borettslag i Sverige,
76. «markedsverdi», når det gjelder fast eiendom, det anslåtte beløpet som eiendommen på tidspunktet for verdsettingen vil kunne utveksles for mellom en villig kjøper og en villig selger i en transaksjon på armlengdes avstand etter korrekt markedsføring, der hver av partene har vært velinformert og handlet med forsiktighet og uten tvang,
77. «gjeldende regnskapsregelverk» de regnskapsstandardene som institusjonen er omfattet av i henhold til forordning (EF) nr. 1606/2002 eller direktiv 86/635/EØF,
78. «ettårig misligholdsrate» forholdet mellom antall tilfeller av mislighold i en periode som starter ett år før en dato T, og antall skyldnere som er klassifisert i denne klassen eller gruppen ett år før denne datoen,
79. «spekulativ finansiering av fast eiendom» lån til å finansiere erverv av grunn, eller utvikling eller bygging av fast eiendom på grunn, eller av fast eiendom med sikte på videresalg med fortjeneste,
80. «handelsfinansiering» finansiering, herunder garantier, knyttet til utveksling av varer og tjenester ved hjelp av finansielle produkter med fast kortsiktig løpetid, vanligvis på under ett år og uten automatisk fornyelse,
81. «statsstøttet eksportkreditt» lån eller kreditter til finansiering av eksport av varer og tjenester, som et statlig eksportkredittbyrå stiller garanti eller yter forsikring eller direkte finansiering for,
82. «gjenkjøpsavtale» og «omvendt gjenkjøpsavtale» en avtale der en institusjon eller dens motpart overfører verdipapirer eller varer eller garanterte rettigheter som gjelder eiendomsrett til verdipapirer eller varer, dersom garantien gis av en anerkjent børs som har rettighetene til verdipapirene eller varene, og dersom avtalen ikke gir en institusjon mulighet til å overføre eller pantsette et bestemt verdipapir eller en bestemt vare til flere enn en motpart om gangen, og samtidig forplikter seg til å kjøpe dem tilbake, eller kjøpe tilbake andre verdipapirer eller varer av samme type til en nærmere angitt pris på et senere tidspunkt som er eller blir nærmere angitt av overdrageren, der avtalen er en gjenkjøpsavtale for institusjonen som selger verdipapirene eller varene, og en omvendt gjenkjøpsavtale for institusjonen som kjøper dem,
83. «gjenkjøpstransaksjon» en transaksjon som er omfattet av en gjenkjøpsavtale eller en omvendt gjenkjøpsavtale,
84. «enkel gjenkjøpsavtale» en gjenkjøpstransaksjon som omfatter en enkelt eiendel eller en lignende ikke-sammensatt eiendel, i motsetning til en kurv av eiendeler,
85. «posisjoner som innehas for handelsformål» ett av følgende:
- a) egenposisjoner og posisjoner knyttet til tjenester overfor kunder samt prisstilling,
 - b) posisjoner beregnet på videresalg på kort sikt,
 - c) posisjoner med sikte på å dra nytte av faktiske eller forventede kortsiktige forskjeller mellom kjøps- og salgspriser eller av andre pris- eller renteendringer,
86. «handelsportefølje» alle posisjoner i finansielle instrumenter og varer som institusjonen har med sikte på videresalg eller for å sikre andre posisjoner som innehas for handelsformål,
87. «multilateralt handelssystem» et multilateralt handelssystem som definert i artikkel 4 nr. 15 i direktiv 2004/39/EF,
88. «kvalifisert sentral motpart» en sentral motpart som enten har tillatelse i samsvar med artikkel 14 i forordning (EU) nr. 648/2012 eller er anerkjent i samsvar med artikkel 25 i nevnte forordning,
89. «misligholdsfond» et fond opprettet av en sentral motpart i samsvar med artikkel 42 i forordning (EU) nr. 648/2012 og anvendt i samsvar med artikkel 45 i nevnte forordning,

90. «forhåndsfinansiert bidrag til en sentral motparts misligholdsfond» et bidrag som en institusjon har innbetalt til en sentral motparts misligholdsfond,
91. «handelseksponering» et clearingmedlems eller en kundes aktuelle eksponering, herunder en variasjonsmargin som skal betales til et clearingmedlem, men som denne ennå ikke har mottatt, og enhver potensiell framtidig eksponering mot en sentral motpart som følge av kontrakter og transaksjoner som angitt i artikkel 301 nr. 1 bokstav a)-e), samt startmargin,
92. «regulert marked» et regulert marked som definert i artikkel 4 nr. 14 i direktiv 2004/39/EF,
93. «gjeldsgrad» den relative størrelsen på en institusjons eiendeler, forpliktelser utenfor balansen og betingede forpliktelser som betales eller stilles som sikkerhet, herunder forpliktelser i forbindelse med mottatt finansiering, inngåtte forpliktelser, derivater eller gjenkjøpsavtaler, men ikke forpliktelser som bare kan oppfylles gjennom avvikling av en institusjon, sammenlignet med institusjonens ansvarlige kapital,
94. «risiko for overdreven gjeldsoppbygging» risiko som følge av en institusjons sårbarhet på grunn av gjeldsgrad eller mulig gjeldsgrad, som kan kreve uforutsette korrigerende tiltak i dens forretningsplan, herunder tvangssalg av eiendeler, som kan medføre tap eller justeringer i verdien av dens gjenværende eiendeler,
95. «kredittrisikojustering» det beløpet som er avsatt til dekning av spesifikke og generelle tap på utlån for kredittrisikoen, og som er innregnet i institusjonens årsregnskap i samsvar med gjeldende regnskapsregelverk,
96. «intern sikring» en posisjon som i vesentlig grad utligner bestanddelsrisikoen ved en posisjon eller et sett av posisjoner utenfor handelsporteføljen,
97. «referanseforpliktelse» en forpliktelse som anvendes for å fastsette et kredittderivats kontantoppgjørsværdi,
98. «ekstern kredittvurderingsinstitusjon» eller «ECAI» et kredittvurderingsbyrå som er registrert eller har tillatelse i samsvar med europaparlaments- og rådsforordning (EF) nr. 1060/2009 av 16. september 2009 om kredittvurderingsbyråer⁽¹⁾, eller en sentralbank som utsteder kredittvurderinger som er unntatt fra anvendelsen av forordning (EF) nr. 1060/2009,
99. «utpekt ekstern kredittvurderingsinstitusjon» en ekstern kredittvurderingsinstitusjon som er utpekt av en institusjon,
100. «akkumulerte andre inntekter og kostnader» det samme som i internasjonal regnskapsstandard IAS 1, som anvendes i henhold til forordning (EF) nr. 1606/2002,
101. «basiskapital» basiskapital som definert i artikkel 88 i direktiv 2009/138/EF,
102. «kapitalgruppe 1-poster i forsikringsforetak» basiskapitalposter i foretak som er omfattet av kravene i direktiv 2009/138/EF, når disse postene klassifiseres som kjernekapital i samsvar med artikkel 94 nr. 1 i nevnte direktiv,
103. «øvrige kapitalgruppe 1-poster i forsikringsforetak» basiskapitalposter i foretak som er omfattet av kravene i direktiv 2009/138/EF, når disse postene klassifiseres som kjernekapital i henhold til artikkel 94 nr. 1 i direktiv 2009/138/EF, og innregningen av disse postene er begrenset av de delegerede rettsaktene som vedtas i samsvar med artikkel 99 i nevnte direktiv,
104. «kapitalgruppe 2-poster i forsikringsforetak» basiskapitalposter i foretak som er omfattet av kravene i direktiv 2009/138/EF, når disse postene klassifiseres som kategori 2-kapital i samsvar med artikkel 94 nr. 2 i nevnte direktiv,
105. «kapitalgruppe 3-poster i forsikringsforetak» basiskapitalposter i foretak som er omfattet av kravene i direktiv 2009/138/EF, når disse postene klassifiseres som kategori 3-kapital i samsvar med artikkel 94 nr. 3 i nevnte direktiv,
106. «eiendeler ved utsatt skatt» det samme som i gjeldende regnskapsregelverk,
107. «eiendeler ved utsatt skatt som er avhengige av framtidig lønnsomhet» eiendeler ved utsatt skatt hvis framtidige verdi kan realiseres bare dersom institusjonen får skattbart overskudd i framtiden,
108. «forpliktelser ved utsatt skatt» det samme som i gjeldende regnskapsregelverk,
109. «nettoeiendeler i en ytelsesbasert pensjonsordning» eiendeler i en ytelsesbasert pensjonsordning eller -plan, alt etter hva som er relevant, som beregnes etter fradrag av samme pensjonsordnings eller -plans forpliktelser,

⁽¹⁾ EUT L 302 av 17.11.2009, s. 1.

110. «utdelinger» utbetaling av utbytte eller rente i enhver form,
111. «finansforetak» det samme som i artikkel 13 nr. 25 bokstav b) og d) i direktiv 2009/138/EF,
112. «avsetning til dekning av generell bankrisiko» det samme som i artikkel 38 i direktiv 86/635/EØF,
113. «goodwill» det samme som i gjeldende regnskapsregelverk,
114. «indirekte beholdning» en eksponering mot en mellomliggende enhet som er eksponert mot kapitalinstrumenter utstedt av et foretak i finanssektoren, dersom en eventuell permanent nedskrivning av kapitalinstrumentene som er utstedt av foretaket i finanssektoren, ville påføre institusjonen et tap som ikke ville være vesentlig forskjellig fra det tapet institusjonen ville blitt påført gjennom en direkte beholdning av kapitalinstrumentene som er utstedt av foretaket i finanssektoren,
115. «immaterielle eiendeler» det samme som i gjeldende regnskapsregelverk, og de omfatter goodwill,
116. «andre kapitalinstrumenter» kapitalinstrumenter som er utstedt av foretak i finanssektoren, og som ikke anses som ren kjernekapital-instrumenter, andre godkjente kjernekapitalinstrumenter eller tilleggskapitalinstrumenter, kapitalgruppe 1-poster i forsikringsforetak, øvrige kapitalgruppe 1-poster i forsikringsforetak, kapitalgruppe 2-poster i forsikringsforetak eller kapitalgruppe 3-poster i forsikringsforetak,
117. «andre fond» reserver i henhold til gjeldende regnskapsregelverk som det skal opplyses om i henhold til gjeldende regnskapsstandard, med unntak av beløp som allerede inngår i akkumulerte andre inntekter og kostnader eller opptjent egenkapital,
118. «ansvarlig kapital» summen av kjernekapital og tilleggskapital,
119. «ansvarlig kapital-instrumenter» kapitalinstrumenter som utstedes av institusjonen og anses som ren kjernekapital-instrumenter, andre godkjente kjernekapitalinstrumenter eller tilleggskapitalinstrumenter,
120. «minoritetsinteresse» den rene kjernekapitalen i en institusjons datterforetak som kan henføres til andre fysiske eller juridiske personer enn dem som er omfattet av institusjonens konsolideringsregler,
121. «overskudd» det samme som i gjeldende regnskapsregelverk,
122. «gjensidig beholdning» en institusjons beholdning av ansvarlig kapital-instrumenter eller andre kapital-instrumenter utstedt av foretak i finanssektoren, når disse foretakene også innehar ansvarlig kapital-instrumenter utstedt av institusjonen,
123. «opptjent egenkapital» resultat overført fra tidligere år som endelig overskudd eller tap i henhold til gjeldende regnskapsregelverk,
124. «overkurs ved emisjon» det samme som i gjeldende regnskapsregelverk,
125. «midlertidige forskjeller» det samme som i gjeldende regnskapsregelverk,
126. «syntetisk beholdning» en institusjons investering i et finansielt instrument der verdien er direkte knyttet til verdien av de kapitalinstrumentene som utstedes av et foretak i finanssektoren,
127. «ordning med gjensidige garantier» en ordning som oppfyller alle følgende vilkår:
- a) institusjonene er omfattet av samme institusjonelle beskyttelsesordning som omhandlet i artikkel 113 nr. 7,
 - b) institusjonene er fullt konsolidert i samsvar med artikkel 1 nr. 1 bokstav b), c) eller d) eller artikkel 1 nr. 2 i direktiv 83/349/EØF og er underlagt tilsynet på konsolidert grunnlag med en institusjon som er morinstitusjon i en medlemsstat, i samsvar med første del avdeling II kapittel 2 i denne forordning, og som omfattes av krav til ansvarlig kapital,
 - c) morinstitusjonen i en medlemsstat og datterforetakene er etablert i samme medlemsstat og er omfattet av samme vedkommende myndighets tillatelser og tilsyn,
 - d) morinstitusjonen i en medlemsstat og datterforetakene har inngått en kontrakts- eller lovfestet ansvarsordning som beskytter disse institusjonene og særlig sikrer deres likviditet og solvens for å unngå konkurs, dersom det blir nødvendig,

- e) det er opprettet ordninger som kan sikre øyeblikkelig tilførsel av finansielle midler i form av kapital og likviditet, dersom det blir nødvendig under den kontrakts- eller lovfestede ansvarsordningen omhandlet i bokstav d),
- f) vedkommende myndighet kontrollerer regelmessig om ordningene omhandlet i bokstav d) og e) er hensiktsmessige,
- g) fristen for melding om et datterforetaks frivillige utmelding av ansvarsordningen er minst ti år,
- h) vedkommende myndighet har myndighet til å forby et datterforetaks frivillige utmelding av ansvarsordningen,

128. «midler til utdeling» overskuddet ved slutten av foregående regnskapsår pluss eventuelt overført overskudd samt reserver som er tilgjengelige for dette formålet, før utdeling til eiere av ansvarlig kapital-instrumenter og minus overført tap, overskudd som i henhold til bestemmelsene i lovgivningen eller institusjonens vedtekter ikke kan utdeles, samt beløp plassert i reserver som i samsvar med gjeldende nasjonal lovgivning eller institusjonens vedtekter ikke kan utdeles, ettersom disse tapene og reservene fastsettes på grunnlag av institusjonens selskapsregnskaper, og ikke på grunnlag av det konsoliderte regnskapet.

2. Når det i denne forordning vises til fast eiendom, bolig- eller næringseiendom eller pant i slik eiendom, skal det omfatte eierandeler i finske boligselskaper som utøver virksomhet i samsvar med den finske loven av 1991 om boligselskaper, eller senere tilsvarende lovgivning. Medlemsstatene eller deres vedkommende myndigheter kan tillate at eierandeler som utgjør en tilsvarende indirekte beholdning av fast eiendom, behandles som en direkte beholdning av fast eiendom, forutsatt at denne indirekte beholdningen er særlig omhandlet i den berørte medlemsstatens nasjonale lovgivning, og at den, når den stilles som sikkerhet, gir kreditorer tilsvarende vern.

3. Handelsfinansiering som omhandlet i nr. 1 punkt 80 er vanligvis uforpliktet og krever tilfredsstillende transaksjonsdokumentasjon i forbindelse med hver utbetalingsanmodning, slik at finansieringen kan nektes dersom det er tvil om kredittverdigheten eller den framlagte transaksjonsdokumentasjonen. Tilbakebetaling av handelsfinansieringseksponeringer skjer vanligvis uavhengig av låntakeren; midlene kommer i stedet fra kontanter mottatt fra importører, eller fra avkastningen av salget av de underliggende varene.

Artikkel 5

Definisjoner som gjelder spesifikt i forbindelse med kapitalkrav for kreditt risiko

Ved anvendelsen av tredje del avdeling II menes med

- 1) «eksponering» en eiendel eller en post utenfor balansen,
- 2) «tap» økonomisk tap, herunder vesentlige diskonteringsvirkninger, samt vesentlige direkte og indirekte kostnader knyttet til innkreving i forbindelse med instrumentet,
- 3) «forventet tap» eller «EL» (expected loss) forholdet mellom det beløpet som forventes å gå tapt i forbindelse med en eksponering på grunn av en motparts mulige mislighold eller forringelse over en ettårsperiode, og det utestående beløpet på misligholdstidspunktet.

AVDELING II

KRAVENES ANVENDELSES NIVÅ

KAPITTEL I

Anvendelse av krav på individuelt grunnlag

Artikkel 6

Alminnelige prinsipper

- 1. Institusjonene skal oppfylle forpliktelsene fastsatt i andre til femte del og åttende del på individuelt grunnlag.
- 2. Ingen institusjon som enten er et datterforetak i medlemsstaten der den har tillatelse og er underlagt tilsyn, eller et morforetak, og ingen institusjon som omfattes av konsolideringen i henhold til artikkel 18, skal være pålagt å oppfylle forpliktelsene fastsatt i artikkel 89-91 på individuelt grunnlag.
- 3. Ingen institusjon som enten er et morforetak eller et datterforetak, og ingen institusjon som omfattes av konsolideringen i henhold til artikkel 18, skal være pålagt å oppfylle forpliktelsene fastsatt i åttende del på individuelt grunnlag.
- 4. Kredittinstitusjoner og verdipapirforetak som har tillatelse til å yte investeringstjenester og utøve investeringsvirksomhet som angitt i avsnitt A nr. 3 og 6 i vedlegg I til direktiv 2004/39/EF, skal oppfylle forpliktelsene fastsatt i sjettede del på individuelt grunnlag. I påvente av Kommisjonens rapport i henhold til artikkel 508 nr. 3 kan vedkommende myndigheter frita verdipapirforetak for kravet om å oppfylle forpliktelsene fastsatt i sjettede del, idet det tas hensyn til arten, omfanget og kompleksiteten av verdipapirforetakets virksomhet.
- 5. Institusjoner, unntatt verdipapirforetak omhandlet i artikkel 95 nr. 1 og artikkel 96 nr. 1, og institusjoner som vedkommende myndigheter har gitt unntak i henhold til artikkel 7 nr. 1 eller 3, skal oppfylle forpliktelsene fastsatt i sjuende del på individuelt grunnlag.

*Artikkel 7***Unntak fra anvendelsen av tilsynskrav på individuelt grunnlag**

1. Vedkommende myndigheter kan unnlate å anvende artikkel 6 nr. 1 på et datterforetak av en institusjon i tilfeller der både datterforetaket og institusjonen har tillatelse og er underlagt tilsyn av vedkommende medlemsstat, og datterforetaket omfattes av tilsynet på konsolidert grunnlag med institusjonen som er morforetaket, og alle følgende vilkår er oppfylt for å sikre at ansvarlig kapital blir tilstrekkelig fordelt mellom morforetaket og datterforetaket:

- a) Det foreligger ingen nåværende eller forutsette vesentlige praktiske eller juridiske hindringer for rask overføring av ansvarlig kapital til eller tilbakebetaling av forpliktelser fra morforetaket.
- b) Morforetaket oppfyller enten vedkommende myndighets krav til forsvarlig ledelse av datterforetaket og har erklært, med vedkommende myndighets tillatelse, at det garanterer for de forpliktelsene som datterforetaket har inngått, eller risikoen i datterforetaket er av ubetydelig interesse.
- c) Morforetakets framgangsmåter for risikovurdering, -måling og -kontroll omfatter datterforetaket.
- d) Morforetaket innehar mer enn 50 % av stemmerettene knyttet til aksjer i datterforetakets kapital eller har rett til å utpeke eller fjerne et flertall av medlemmene i datterforetakets ledelsesorgan.

2. Vedkommende myndigheter kan benytte muligheten fastsatt i nr. 1 når morforetaket er et finansielt holdingselskap eller blandet finansielt holdingselskap som er etablert i samme medlemsstat som institusjonen, forutsatt at det er omfattet av samme tilsyn som institusjoner, og særlig standardene fastsatt i artikkel 11 nr. 1.

3. Vedkommende myndigheter kan unnlate å anvende artikkel 6 nr. 1 på en morinstitusjon i en medlemsstat i tilfeller der institusjonen har tillatelse og er underlagt tilsyn av vedkommende medlemsstat, og morinstitusjonen omfattes av tilsynet på konsolidert grunnlag, og alle følgende vilkår er oppfylt for å sikre at ansvarlig kapital blir tilstrekkelig fordelt på morforetaket og datterforetakene:

- a) Det foreligger ingen nåværende eller forutsette vesentlige praktiske eller juridiske hindringer for rask overføring av ansvarlig kapital til eller tilbakebetaling av forpliktelser til morinstitusjonen i en medlemsstat.

- b) De framgangsmåtene for risikovurdering, -måling og -kontroll som er relevante for konsolidert tilsyn, omfatter morinstitusjonen i en medlemsstat.

Vedkommende myndighet som anvender bestemmelsene i dette nummer, skal underrette vedkommende myndigheter i de andre medlemsstatene.

*Artikkel 8***Unntak fra anvendelsen av likviditetskrav på individuelt grunnlag**

1. Vedkommende myndigheter kan helt eller delvis unnlate å anvende sjette del på en institusjon og på alle eller noen av dens datterforetak i Unionen, og føre tilsyn med dem som en enkelt likviditetsundergruppe, forutsatt at de oppfyller alle følgende vilkår:

- a) Morinstitusjonen på konsolidert grunnlag eller en datterinstitusjon på delkonsolidert grunnlag oppfyller forpliktelsene fastsatt i sjette del.
- b) Morinstitusjonen på konsolidert grunnlag eller datterinstitusjonen på delkonsolidert grunnlag overvåker og kontrollerer til enhver tid likviditetsposisjonene i alle gruppens eller undergruppens institusjoner som er omfattet av unntaket, og sikrer et tilstrekkelig likviditetsnivå for alle disse institusjonene.
- c) Institusjonene har inngått kontrakter som vedkommende myndigheter anser som tilfredsstillende, om fri overføring av midler seg imellom slik at de kan oppfylle sine individuelle og felles forpliktelser ved forfall.
- d) Det er ingen nåværende eller forutsette vesentlige praktiske eller juridiske hindringer for oppfyllelsen av kontraktene omhandlet i bokstav c).

Innen 1. januar 2014 skal Kommisjonen framlegge for Europaparlamentet og Rådet en rapport om eventuelle juridiske hindringer for anvendelsen av nr. 1 bokstav c), og den oppfordres til å framlegge et forslag til regelverk innen 31. desember 2015 om hindringer som bør fjernes, dersom det er hensiktsmessig.

2. Vedkommende myndigheter kan helt eller delvis unnlate å anvende sjette del på en institusjon og på alle eller noen av dens datterforetak dersom alle institusjonene i likviditetsundergruppen har tillatelse i samme medlemsstat, og forutsatt at vilkårene i nr. 1 er oppfylt.

3. Dersom institusjonene i likviditetsundergruppen har tillatelse i flere medlemsstater, skal nr. 1 først anvendes etter at framgangsmåten i artikkel 21 er gjennomført, og bare på de institusjonene som vedkommende myndigheter har godkjent følgende for:

- a) Vurderingen av om institusjonens organisasjon og dens behandling av likviditetsrisiko oppfyller vilkårene i artikkel 86 i direktiv 2013/36/EU for hele likviditetsundergruppen.
- b) Fordeling av beløp, plassering av og eierskap til de nødvendige likvide eiendelene i likviditetsundergruppen.
- c) Fastsettelsen av minstekrav til likvide eiendeler for institusjoner som unntas fra anvendelsen av sjette del.
- d) Behovet for strengere parametere enn dem som er fastsatt i sjette del.
- e) Ubegrenset utveksling av fullstendige opplysninger mellom vedkommende myndigheter.
- f) En full forståelse av følgene av et slikt unntak.

4. Vedkommende myndigheter kan også anvende nr. 1-3 på institusjoner som deltar i den samme institusjonelle beskyttelsesordningen som omhandlet i artikkel 113 nr. 7, forutsatt at de oppfyller alle vilkårene i nevnte artikkel, og på andre institusjoner med en tilknytning som omhandlet i artikkel 113 nr. 6, forutsatt at de oppfyller alle vilkårene i nevnte nummer. I slike tilfeller skal vedkommende myndigheter beslutte at en av institusjonene som omfattes av unntaket, oppfyller kravene i sjette del, på grunnlag av den konsoliderte stillingen til alle institusjonene i likviditetsundergruppen.

5. Dersom et unntak er gitt i henhold til nr. 1 eller 2, kan vedkommende myndigheter også anvende hele eller deler av artikkel 86 i direktiv 2013/36/EU på likviditetsundergruppen og unnlate å anvende hele eller deler av nevnte artikkel på individuelt grunnlag.

Artikkel 9

Individuell konsolideringsmetode

1. Med forbehold for nr. 2 og 3 i denne artikkel og artikkel 144 nr. 3 i direktiv 2013/36/EU kan vedkommende myndigheter i enkelttilfeller tillate at morinstitusjoner tar med i beregningen av sine krav i henhold til artikkel 6 nr. 1, de datterforetakene som oppfyller vilkårene i artikkel 7 nr. 1 bokstav c) og d), og hvis vesentlige eksponeringer eller vesentlige forpliktelser er overfor vedkommende morinstitusjon.

2. Behandlingen omhandlet i nr. 1 skal tillates bare dersom morinstitusjonen fullt ut dokumenterer overfor vedkommende myndigheter at det foreligger omstendigheter og ordninger, herunder juridiske ordninger, som gjør at det verken er eller forutses vesentlige praktiske eller juridiske hindringer for rask overføring av ansvarlig kapital til eller tilbakebetaling av forpliktelser ved forfall fra datterforetaket til morforetaket.

3. Dersom vedkommende myndighet utøver det skjønn som er fastsatt i nr. 1, skal den regelmessig og ikke sjeldnere enn én gang per år underrette vedkommende myndigheter i de andre medlemsstatene om at den har anvendt nr. 1, og om de omstendighetene og ordningene som er nevnt i nr. 2. Dersom datterforetaket ligger i en tredjestat, skal vedkommende myndigheter også gi de samme opplysningene til vedkommende myndigheter i denne tredjestaten.

Artikkel 10

Unntak for institusjoner som er fast tilknyttet et sentralorgan

1. Vedkommende myndigheter kan i samsvar med nasjonal lovgivning helt eller delvis unnta en eller flere institusjoner som ligger i samme medlemsstat og er fast tilknyttet et sentralorgan som kontrollerer dem, og som er etablert i samme medlemsstat, fra kravene i andre til åttende del dersom følgende vilkår er oppfylt:

- a) Sentralorganet og dets tilknyttede institusjoner har solidaransvar for sine forpliktelser, eller de tilknyttede institusjonenes forpliktelser garanteres fullt ut av sentralorganet.
- b) Solvensen og likviditeten til sentralorganet og alle dets tilknyttede institusjoner skal kontrolleres i sin helhet på grunnlag av disse institusjonenes konsoliderte regnskaper.
- c) Sentralorganets ledelse har myndighet til å gi instruksjoner til ledelsen i de tilknyttede institusjonene.

Medlemsstatene kan beholde og anvende gjeldende nasjonal lovgivning om anvendelsen av unntaket omhandlet i første ledd, forutsatt at det ikke er i strid med denne forordning eller direktiv 2013/36/EU.

2. Dersom vedkommende myndigheter er overbevist om at vilkårene i nr. 1 er oppfylt, og sentralorganets forpliktelser garanteres fullt ut av de tilknyttede institusjonene, kan vedkommende myndigheter unnta sentralorganet fra kravene i andre til åttende del på individuelt grunnlag.

*KAPITTEL 2***Konsolidering for tilsynsformål**

Avsnitt 1

Anvendelse av krav på konsolidert grunnlag*Artikkel 11***Generell behandling**

1. Morinstitusjoner i en medlemsstat skal, i den utstrekning og på den måten som er fastsatt i artikkel 18, oppfylle forpliktelsene som er fastsatt i andre til fjerde del og sjuende del, på grunnlag av sin konsoliderte stilling. Morforetak og deres datterforetak som er omfattet av denne forordning, skal opprette en egnet organisasjonsstruktur og egnede interne kontrollordninger for å sikre at dataene som er nødvendige for konsolidering, behandles og oversendes på egnet måte. De skal særlig sikre at datterforetak som ikke er omfattet av denne forordning, innfører bestemmelser, framgangsmåter og ordninger for å sikre tilfredsstillende konsolidering.

2. Institusjoner som kontrolleres av et finansielt morholdingselskap i en medlemsstat eller et blandet finansielt morholdingselskap i en medlemsstat skal, i den utstrekning og på den måten som er fastsatt i artikkel 18, oppfylle forpliktelsene som er fastsatt i andre til fjerde del og sjuende del, på grunnlag av det finansielle holdingselskapets eller det blendede finansielle holdingselskapets konsoliderte stilling.

Dersom flere enn en institusjon blir kontrollert av et finansielt morholdingselskap eller av et blandet finansielt morholdingselskap i en medlemsstat, får første ledd anvendelse bare på den institusjonen som skal omfattes av tilsyn på konsolidert grunnlag i samsvar med artikkel 111 i direktiv 2013/36/EU.

3. Morinstitusjoner i EU, institusjoner som kontrolleres av et finansielt morholdingselskap i EU, og institusjoner som kontrolleres av et blandet finansielt morholdingselskap i EU, skal oppfylle forpliktelsene i sjuende del på grunnlag av morinstitusjonens, det finansielle holdingselskapets eller det blendede finansielle holdingselskapets konsoliderte stilling, dersom gruppen omfatter en/et eller flere institusjoner eller verdipapirforetak som har tillatelse til å yte investerings tjenester og utøve investeringsvirksomhet som er oppført i avsnitt A nr. 3 og 6 i vedlegg I til direktiv 2004/39/EF. I påvente av Kommisjonens rapport i samsvar med artikkel 508 nr. 2 i denne forordning, og dersom gruppen omfatter bare verdipapirforetak, kan vedkommende myndigheter unnta verdipapirforetak fra kravet om å oppfylle forpliktelsene fastsatt i sjuende del på konsolidert grunnlag, idet det tas hensyn til arten, omfanget og kompleksiteten av verdipapirforetakets virksomhet.

4. Når artikkel 10 får anvendelse, skal sentralorganet omhandlet i nevnte artikkel oppfylle kravene i andre til åttende del på grunnlag av den konsoliderte stillingen til sentralorganet og dets tilknyttede institusjoner som helhet.

5. I tillegg til kravene i nr. 1–4 og med forbehold for andre bestemmelser i denne forordning og direktiv 2013/36/EU kan vedkommende myndigheter, dersom det er berettiget for tilsynsformål på grunn av særtrekk ved risikoen eller ved en institusjons kapitalstruktur, eller når en medlemsstat vedtar nasjonal lovgivning som krever strukturell atskillelse av virksomhet innenfor en bankgruppe, kreve at de strukturelt atskilte institusjonene skal oppfylle forpliktelsene i andre til fjerde del og sjuende del i denne forordning og i avdeling VII i direktiv 2013/36/EU på delkonsolidert grunnlag.

Anvendelse av framgangsmåten omhandlet i første ledd påvirker ikke effektivt tilsyn på konsolidert grunnlag, og skal verken få uforholdsmessige negative virkninger for hele eller deler av finanssystemet i andre medlemsstater eller i Unionen som helhet, eller utgjøre eller skape en hindring for det indre markedes virkemåte.

*Artikkel 12***Finansielle holdingselskaper eller blendede finansielle holdingselskaper som har både en kredittinstitusjon og et verdipapirforetak som datterforetak**

Dersom et finansielt holdingselskap eller et blandet finansielt holdingselskap har minst én kredittinstitusjon og et verdipapirforetak som datterforetak, skal kravene som får anvendelse på grunnlag av det finansielle holdingselskapets eller det blendede finansielle holdingselskapets konsoliderte stilling, anvendes på kredittinstitusjonen.

*Artikkel 13***Anvendelse av offentliggjøringskrav på konsolidert grunnlag**

1. Morinstitusjoner i EU skal oppfylle forpliktelsene fastsatt i åttende del på grunnlag av sin konsoliderte stilling.

Betydelige datterforetak av morinstitusjoner i EU og de datterforetakene som har vesentlig betydning for sitt lokale marked, skal offentliggjøre opplysningene angitt i artikkel 437, 438, 440, 442, 450, 451 og 453 på individuelt eller delkonsolidert grunnlag.

2. Institusjoner som kontrolleres av et finansielt morholdingselskap i EU eller av et blandet finansielt morholdingselskap i EU, skal oppfylle forpliktelsene fastsatt i åttende del på grunnlag av dette finansielle holdingselskapets eller blendede finansielle holdingselskapets konsoliderte stilling.

Betydelige datterforetak av finansielle morholdingselskaper i EU eller blandede finansielle morholdingselskaper i EU og de datterforetakene som har vesentlig betydning for sitt lokale marked, skal offentliggjøre opplysningene angitt i artikkel 437, 438, 440, 442, 450, 451 og 453 på individuelt eller delkonsolidert grunnlag.

3. Nr. 1 og 2 får verken helt eller delvis anvendelse på morinstitusjoner i EU, institusjoner som kontrolleres av et finansielt morholdingselskap i EU, eller på et blandet finansielt morholdingselskap i EU dersom de er omfattet av tilsvarende opplysninger som et morforetak etablert i en tredjestat har offentliggjort på konsolidert grunnlag.

4. Når artikkel 10 får anvendelse, skal sentralorganet omhandlet i nevnte artikkel oppfylle kravene i åttende del på grunnlag av sentralorganets konsoliderte stilling. Artikkel 18 nr. 1 får anvendelse på sentralorganet, og de tilknyttede institusjonene skal anses som datterforetak av sentralorganet.

Artikkel 14

Anvendelse av kravene i femte del på konsolidert grunnlag

1. Morforetak og datterforetak som omfattes av denne forordning, skal oppfylle forpliktelsene fastsatt i femte del på konsolidert eller delkonsolidert grunnlag for å sikre at deres bestemmelser, framgangsmåter og ordninger som inngår i kravene, er ensartede og godt integrert, og at alle data og opplysninger som er relevante for tilsynet, kan legges fram. De skal særlig sikre at datterforetak som ikke er omfattet av denne forordning, innfører bestemmelser, framgangsmåter og ordninger for å sikre at disse kravene oppfylles.

2. Når artikkel 92 anvendes på konsolidert eller delkonsolidert grunnlag, skal institusjoner anvende en ytterligere risikovekt i samsvar med artikkel 407 dersom kravene i artikkel 405 eller 406 ikke oppfylles av et foretak som er etablert i en tredjestat og inngår i konsolideringen i samsvar med artikkel 18, såfremt overtredelsen er vesentlig i forhold til gruppens generelle risikoprofil.

3. Forpliktelser i henhold til femte del som gjelder datterforetak som ikke selv er omfattet av denne forordning, får ikke anvendelse dersom morinstitusjonen i EU eller institusjoner som kontrolleres av et finansielt morholdingselskap i EU eller et blandet finansielt morholdingselskap i EU, kan dokumentere overfor vedkommende myndigheter at anvendelsen av femte del er i strid med lovgivningen i tredjestaten som datterforetaket er etablert i.

Artikkel 15

Unntak fra anvendelsen av krav til ansvarlig kapital på konsolidert grunnlag for grupper av verdipapirforetak

1. Den konsoliderende tilsynsmyndigheten kan i enkelttilfeller unnlate å anvende tredje del i denne forordning og avdeling VII kapittel 4 i direktiv 2013/36/EU på konsolidert grunnlag på følgende vilkår:

- a) Alle EU-verdipapirforetak i gruppen anvender den alternative beregningen av det samlede risikovektede eksponeringsbeløpet som er omhandlet i artikkel 95 nr. 2 eller artikkel 96 nr. 2.
- b) Alle verdipapirforetak i gruppen omfattes av kategoriene i artikkel 95 nr. 1 eller artikkel 96 nr. 1.
- c) Alle EU-verdipapirforetak i gruppen oppfyller kravene i artikkel 95 eller 96 på individuelt grunnlag og trekker samtidig eventuelle betingede forpliktelser overfor verdipapirforetak, finansinstitusjoner, kapitalforvaltningsselskaper og foretak som yter tilknyttede tjenester, som ellers ville blitt konsolidert, fra sin rene kjernekapital.

d) Ethvert finansielt holdingselskap som er finansielt morholdingselskap i en medlemsstat for et verdipapirforetak i gruppen, har minst nok kapital, her definert som summen av postene omhandlet i artikkel 26 nr. 1, artikkel 51 nr. 1 og artikkel 62 nr. 1, for å dekke summen av følgende:

- 1. Summen av den fulle bokførte verdien av alle beholdninger, etterstilte fordringer og instrumenter som er omhandlet i artikkel 36 nr. 1 bokstav h) og i), artikkel 56 nr. 1 bokstav c) og d) og artikkel 66 nr. 1 bokstav c) og d), i verdipapirforetak, finansinstitusjoner, kapitalforvaltningsselskaper og foretak som yter tilknyttede tjenester, som ellers ville blitt konsolidert.

- 2. De samlede betingede forpliktelsene overfor verdipapirforetak, finansinstitusjoner, kapitalforvaltningsselskaper og foretak som yter tilknyttede tjenester, som ellers ville blitt konsolidert.

e) Gruppen omfatter ikke kredittinstitusjoner.

Når kriteriene i første ledd er oppfylt, skal alle verdipapirforetak i EU ha innført systemer for å overvåke og kontrollere kapital- og finansieringskildene til alle finansielle holdingselskaper, verdipapirforetak, finansinstitusjoner, kapitalforvaltningsselskaper og foretak som yter tilknyttede tjenester innenfor gruppen.

2. Vedkommende myndigheter kan også anvende unntaket dersom de finansielle holdingselskapene har en ansvarlig kapital som er mindre enn beløpet som ble beregnet i henhold til nr. 1 bokstav d), men ikke mindre enn summen av de kravene til ansvarlig kapital som er fastsatt på individuelt grunnlag for verdipapirforetak, finansinstitusjoner, kapitalforvaltningsselskaper og foretak som yter tilknyttede tjenester, som ellers ville blitt konsolidert, og det samlede beløpet for alle betingede forpliktelser overfor verdipapirforetak, finansinstitusjoner, kapitalforvaltningsselskaper og foretak som yter tilknyttede tjenester, som ellers ville blitt konsolidert. Ved anvendelsen av bestemmelsene i dette nummer er kravet til ansvarlig kapital for verdipapirforetak i tredjestater, finansinstitusjoner, kapitalforvaltningsselskaper og foretak som yter tilknyttede tjenester, et nominelt krav til ansvarlig kapital.

Artikkel 16

Unntak fra anvendelsen av kravene til uvektet kjernekapitalandel på konsolidert grunnlag for grupper av verdipapirforetak

Dersom alle foretakene i en gruppe av verdipapirforetak, herunder morforetaket, er verdipapirforetak som er unntatt fra anvendelsen av kravene i sjuende del på individuelt grunnlag i samsvar med artikkel 6 nr. 5, kan morverdipapirforetaket velge ikke å anvende kravene i sjuende del på konsolidert grunnlag.

Artikkel 17

Tilsyn med verdipapirforetak som er unntatt fra anvendelsen av krav til ansvarlig kapital på konsolidert grunnlag

1. Verdipapirforetak i en gruppe som er gitt unntak i henhold til artikkel 15, skal underrette vedkommende myndigheter om risiko som vil kunne skade verdipapirforetakenes finansielle stilling, herunder risiko knyttet til sammensetningen av og kildene til deres ansvarlige kapital og finansiering.

2. Dersom vedkommende myndigheter som har ansvar for tilsynet med verdipapirforetaket, gir unntak fra plikten til å føre tilsyn på konsolidert grunnlag som fastsatt i artikkel 15, skal de treffe andre egnede tiltak for å overvåke risiko, særlig store eksponeringer, innenfor hele gruppen, herunder i foretak som ikke ligger i en medlemsstat.

3. Dersom vedkommende myndigheter som har ansvar for tilsynet med verdipapirforetaket, unnlater å anvende krav til ansvarlig kapital på konsolidert grunnlag som omhandlet i artikkel 15, får kravene i åttende del anvendelse på individuelt grunnlag.

Avsnitt 2

Metoder for konsolidering for tilsynsformål

Artikkel 18

Metoder for konsolidering for tilsynsformål

1. Institusjoner som skal oppfylle kravene i avsnitt 1 på grunnlag av sin konsoliderte stilling, skal foreta full konsolidering av alle institusjoner og finansinstitusjoner som er deres datterforetak, eller, dersom det er relevant, datterforetak av samme finansielle morholdingselskap eller blandede finansielle morholdingselskap. Nr. 2–8 i denne artikkel får ikke anvendelse når sjette del får anvendelse på grunnlag av en institusjons konsoliderte stilling.

2. Vedkommende myndigheter kan imidlertid i enkelttilfeller tillate forholdsmessig konsolidering på grunnlag av morforetakets kapitalandel i datterforetaket. Forholdsmessig konsolidering kan tillates bare dersom alle følgende vilkår er oppfylt:

- a) Morforetakets ansvar er begrenset til morforetakets kapitalandel i datterforetaket med tanke på de øvrige aksjeeiernes eller deltakernes ansvar.
- b) De øvrige aksjeeiernes eller deltakernes solvens er tilfredsstillende.
- c) De øvrige aksjeeiernes og deltakernes ansvar er klart fastsatt og juridisk bindende.

3. Når foretak har en tilknytning som omhandlet i artikkel 12 nr. 1 i direktiv 83/349/EØF, skal vedkommende myndigheter fastsette hvordan konsolidering skal foretas.

4. Den konsoliderende tilsynsmyndigheten skal kreve forholdsmessig konsolidering i henhold til deltakerinteressene som innehas i institusjoner og finansinstitusjoner som ledes i fellesskap av et foretak som inngår i konsolideringen sammen med ett eller flere foretak som ikke inngår i konsolideringen, når disse foretakenes forpliktelser er begrenset til den delen av kapitalen de innehar.

5. Når det gjelder deltakerinteresser eller andre former for kapitalbindinger enn dem som er nevnt i nr. 1 og 4, skal vedkommende myndigheter fastsette om og hvordan konsolidering skal finne sted. Særlig kan de tillate eller påby bruk av egenkapitalmetoden. Denne metoden skal imidlertid ikke innebære at de berørte foretakene omfattes av tilsyn på konsolidert grunnlag.

6. Vedkommende myndigheter skal i følgende tilfeller fastsette om og hvordan konsolideringen skal finne sted:

- a) Når en institusjon etter vedkommende myndigheters oppfatning øver en betydelig innflytelse på en eller flere institusjoner eller finansinstitusjoner, men uten å inneha en deltakerinteresse i eller ha andre kapitalbindinger til disse institusjonene.
- b) Når to eller flere institusjoner eller finansinstitusjoner er omfattet av en felles ledelse, uten at dette er fastsatt i en avtale eller i stiftelsesdokumenter eller vedtekter.

Vedkommende myndigheter kan særlig tillate eller kreve bruk av metoden som er fastsatt i artikkel 12 i direktiv 83/349/EØF. Denne metoden skal imidlertid ikke innebære at de berørte foretakene omfattes av konsolidert tilsyn.

7. EBA skal utarbeide utkast til tekniske reguleringsstandarter for å angi vilkårene for konsolideringen i tilfellene omhandlet i nr. 2–6 i denne artikkel.

EBA skal framlegge disse utkastene til tekniske reguleringsstandarter for Kommisjonen innen 31. desember 2016.

Kommisjonen delegeres myndighet til å vedta de tekniske reguleringsstandarterne nevnt i første ledd i samsvar med artikkel 10–14 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

8. Når tilsyn på konsolidert grunnlag kreves i henhold til artikkel 111 i direktiv 2013/36/EU, skal foretak som yter tilknyttede tjenester, og kapitalforvaltningsforetak som definert i artikkel 2 nr. 5 i direktiv 2002/87 EF tas med i konsolideringen i de tilfellene og i samsvar med de metodene som er fastsatt i denne artikkel.

Avsnitt 3

Virkeområde for konsolidering for tilsynsformål

Artikkel 19

Enheter som er unntatt fra virkeområdet for konsolidering for tilsynsformål

1. En institusjon, en finansinstitusjon eller et foretak som yter tilknyttede tjenester, som er et datterforetak, eller som det innehas en deltakerinteresse i, kan unntas fra konsolideringen dersom det samlede beløpet for eiendeler og poster utenfor balansen i det aktuelle foretaket er lavere enn det laveste av følgende to beløp:

- a) 10 millioner euro.
- b) 1 % av det samlede beløpet for eiendeler og poster utenfor balansen til morforetaket eller det foretaket som innehar deltakerinteressen.

2. Vedkommende myndigheter med ansvar for å føre tilsyn på konsolidert grunnlag i henhold til artikkel 111 i direktiv 2013/36/EU kan i enkelttilfeller fastsette at en institusjon, en finansinstitusjon eller et foretak som yter tilknyttede tjenester, og som er datterforetak, eller som det innehas en deltakerinteresse i, ikke skal tas med i konsolideringen

a) dersom det aktuelle foretaket ligger i en tredjestat der det er juridiske hindringer for overføring av nødvendige opplysninger,

b) dersom det aktuelle foretaket har liten betydning når det gjelder formålet for tilsyn med institusjoner,

c) dersom vedkommende myndigheter som har ansvar for å føre tilsyn på konsolidert grunnlag, finner at konsolideringen av vedkommende foretaks finansielle stilling ville være uhensiktsmessig eller villedende med hensyn til formålet for tilsyn med institusjoner.

3. Dersom flere foretak i tilfellene nevnt i nr. 1 og nr. 2 bokstav b) oppfyller kriteriene som er fastsatt i nevnte numre, skal de likevel omfattes av konsolideringen i den utstrekning de samlet er av ikke ubetydelig interesse med hensyn til de nevnte formålene.

Artikkel 20

Felles beslutninger om tilsynskrav

1. Vedkommende myndigheter skal samarbeide i fullt samråd

a) når det gjelder søknader om tillatelsene som er omhandlet i henholdsvis artikkel 143 nr. 1, artikkel 151 nr. 4 og 9, artikkel 283, artikkel 312 nr. 2 og artikkel 363, som inngis av en morinstitusjon i EU og dens datterforetak, eller i fellesskap av datterforetakene til et finansielt morholdingselskap i EU eller et blandet finansielt morholdingselskap i EU, for å avgjøre om den tillatelsen det er søkt om, skal gis, og for å fastsette eventuelle vilkår for en slik tillatelse,

- b) for å avgjøre om kriteriene for en særlig gruppeintern behandling som omhandlet i artikkel 422 nr. 9 og artikkel 425 nr. 5, utfylt med EBAs tekniske reguleringsstandarter omhandlet i artikkel 422 nr. 10 og artikkel 425 nr. 6, er oppfylt.

Søknad skal inngis bare til den konsoliderende tilsynsmyndigheten.

Søknaden omhandlet i artikkel 312 nr. 2 skal omfatte en beskrivelse av metoden som anvendes for å fordele kapital for operasjonell risiko mellom gruppens ulike enheter. I søknaden skal det angis om og hvordan virkningene av diversifisering vil bli tatt hensyn til i risikomålingssystemet.

2. Vedkommende myndigheter skal gjøre alt de kan for å oppnå en felles beslutning innen seks måneder om

- a) søknaden omhandlet i nr. 1 bokstav a),

- b) vurderingen av kriterier og beslutning om særlig behandling, som omhandlet i nr. 1 bokstav b).

Denne felles beslutningen skal foreligge i et dokument som inneholder den fullstendig begrunnede beslutningen, som skal oversendes søkeren av vedkommende myndighet nevnt i nr. 1.

3. Perioden nevnt i nr. 2 skal regnes fra

- a) datoen da den konsoliderende tilsynsmyndigheten mottar en fullstendig søknad som omhandlet i nr. 1 bokstav a). Den konsoliderende tilsynsmyndigheten skal umiddelbart videresende den fullstendige søknaden til de øvrige tilsynsmyndighetene som berøres,

- b) datoen da vedkommende myndigheter mottar en rapport som er utarbeidet av den konsoliderende tilsynsmyndigheten, om forpliktelser innenfor gruppen.

4. Dersom en felles beslutning fra vedkommende myndigheter ikke foreligger innen seks måneder, skal den konsoliderende tilsynsmyndigheten selv treffe beslutning om nr. 1 bokstav a). Den konsoliderende tilsynsmyndighetens beslutning skal ikke begrense vedkommende myndigheters myndighet i henhold til artikkel 105 i direktiv 2013/36/EU.

Beslutningen skal foreligge i et dokument som inneholder beslutningen med fullstendig begrunnelse, og skal ta hensyn til de andre vedkommende myndighetenes synspunkter og forbehold som er kommet til uttrykk i løpet av seks månedersperioden.

Den konsoliderende tilsynsmyndigheten skal underrette morinstitusjonen i EU, det finansielle morholdingselskapet i EU eller det blandede finansielle morholdingselskapet i EU samt øvrige vedkommende myndigheter om beslutningen.

Dersom noen av de berørte vedkommende myndighetene etter utløpet av seks månedersperioden har henvist saken til EBA i samsvar med artikkel 19 i forordning (EU) nr. 1093/2010, skal den konsoliderende tilsynsmyndigheten utsette sin beslutning om nr. 1 bokstav a) i denne artikkel og avvente en eventuell beslutning som treffes av EBA i samsvar med artikkel 19 nr. 3 i nevnte forordning, og skal treffe sin beslutning i samsvar med EBAs beslutning. Seks månedersperioden skal anses å utgjøre meglingsfasen i henhold til nevnte forordning. EBA skal treffe sin beslutning innen én måned. Saken kan ikke henvises til EBA etter utløpet av seks månedersperioden eller etter at det er truffet en felles beslutning.

5. Dersom en felles beslutning fra vedkommende myndigheter ikke foreligger innen seks måneder, skal vedkommende myndighet som har ansvar for tilsynet med datterforetaket på individuelt grunnlag, selv treffe beslutning om nr. 1 bokstav b).

Beslutningen skal foreligge i et dokument som inneholder beslutningen med fullstendig begrunnelse, og skal ta hensyn til de andre vedkommende myndighetenes synspunkter og forbehold som er kommet til uttrykk i løpet av seks månedersperioden.

Beslutningen skal oversendes til den konsoliderende tilsynsmyndigheten, som underretter morinstitusjonen i EU, det finansielle morholdingselskapet i EU eller det blandede finansielle morholdingselskapet i EU.

Dersom den konsoliderende tilsynsmyndigheten etter utløpet av seks månedersperioden har framlagt saken for EBA i samsvar med artikkel 19 i forordning (EU) nr. 1093/2010, skal vedkommende myndighet som har ansvar for tilsynet med datterforetaket på individuelt grunnlag, utsette sin beslutning om nr. 1 bokstav b) i denne artikkel og avvente en eventuell beslutning som treffes av EBA i samsvar med artikkel 19 nr. 3 i nevnte forordning, og skal treffe sin beslutning i samsvar med EBAs beslutning. Seks månedersperioden skal anses å utgjøre meglingsfasen i henhold til nevnte forordning. EBA skal treffe sin beslutning innen én måned. Saken kan ikke henvises til EBA etter utløpet av seks månedersperioden eller etter at det er truffet en felles beslutning.

6. Når en morinstitusjon i EU og dens datterforetak, datterforetakene til et finansielt morholdingselskap i EU eller datterforetakene til et blandet finansielt morholdingselskap i EU benytter en metode med avansert måling som omhandlet i artikkel 312 nr. 2 eller en IRB-metode som omhandlet i artikkel 143 på en ensartet måte, skal vedkommende myndigheter tillate at morforetaket og dets datterforetak samlet sett oppfyller kriteriene i artikkel 321 og 322 eller i tredje del avdeling II kapittel 3 avsnitt 6, på en måte som er forenlig med gruppens struktur og dens risikostyringssystemer, -prosesser og -metoder.

7. Beslutningene nevnt i nr. 2, 4 og 5 skal anerkjennes som endelige og anvendes av vedkommende myndigheter i de medlemsstatene som berøres.

8. For å lette den felles beslutningsprosessen skal EBA utarbeide utkast til tekniske gjennomføringsstandarter for å angi den felles beslutningsprosessen omhandlet i nr. 1 bokstav a) i forbindelse med søknader om tillatelser omhandlet i artikkel 143 nr. 1, artikkel 151 nr. 4 og 9, artikkel 283, artikkel 312 nr. 2 og artikkel 363.

EBA skal framlegge disse utkastene til tekniske gjennomføringsstandarter for Kommisjonen innen 31. desember 2014.

Kommisjonen gis myndighet til å vedta de tekniske gjennomføringsstandardene nevnt i første ledd i samsvar med artikkel 15 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

Artikkel 21

Felles beslutninger om likviditetskravenes anvendelse

1. Etter søknad fra en morinstitusjon i EU eller et finansielt morholdingselskap i EU eller et blandet finansielt morholdingselskap i EU eller et delkonsoliderende datterforetak av en morinstitusjon i EU eller et finansielt morholdingselskap i EU eller et blandet finansielt morholdingselskap i EU skal den konsoliderende tilsynsmyndigheten og vedkommende myndigheter som har ansvar for tilsynet med datterforetak av en morinstitusjon i EU eller et finansielt morholdingselskap i EU eller et blandet finansielt morholdingselskap i en medlemsstat, gjøre alt de kan for å nå fram til en felles beslutning om hvorvidt vilkårene i artikkel 8 nr. 1 bokstav a)–d) er oppfylt, og om identifisering av en enkelt likviditetsundergruppe med sikte på anvendelse av artikkel 8.

Den felles beslutningen skal treffes innen seks måneder etter at den konsoliderende tilsynsmyndigheten har framlagt en rapport som definerer enkelte likviditetsundergrupper på grunnlag av kriteriene i artikkel 8. Dersom det oppstår uenighet i løpet av seks månedersperioden, skal den konsoliderende tilsynsmyndigheten på anmodning fra en annen relevant vedkommende myndighet rådføre seg med EBA. Den konsoliderende tilsynsmyndigheten kan rådføre seg med EBA på eget initiativ.

Den felles beslutningen kan også pålegge begrensninger som gjelder plassering av og eierskap til likvide eiendeler, og kreve at det innføres minstekrav til likvide eiendeler som skal innehas av institusjoner som er unntatt fra anvendelsen av sjette del.

Den felles beslutningen skal foreligge i et dokument som inneholder den fullstendig begrunnede beslutningen, som den konsoliderende tilsynsmyndigheten skal oversende til likviditetsundergruppens morinstitusjon.

2. Dersom en felles beslutning fra vedkommende myndigheter ikke foreligger innen seks måneder, skal hver vedkommende myndighet som har ansvar for tilsyn på individuelt grunnlag, selv treffe beslutning.

En vedkommende myndighet kan imidlertid i løpet av seks månedersperioden framlegge for EBA spørsmålet om vilkårene i artikkel 8 nr. 1 bokstav a)–d) er oppfylt. I slike tilfeller kan EBA foreta en ikke-bindende megling i samsvar med artikkel 31 bokstav c) i forordning (EU) nr. 1093/2010, og alle involverte vedkommende myndigheter skal utsette sin beslutning til den ikke-bindende meglingen er avsluttet. Dersom vedkommende myndigheter under meglingen ikke har oppnådd enighet innen tre måneder, skal hver vedkommende myndighet som har ansvar for tilsynet på individuelt grunnlag, selv treffe beslutning, idet det tas hensyn til forholdet mellom fordeler og risikoer i medlemsstaten der morinstitusjonen er etablert, og forholdet mellom fordeler og risikoer i medlemsstaten der datterforetaket er etablert. Saken kan ikke henvises til EBA etter utløpet av seks månedersperioden eller etter at det er truffet en felles beslutning.

Den felles beslutningen omhandlet i nr. 1 og beslutningene omhandlet i annet ledd i dette nummer er bindende.

3. En relevant vedkommende myndighet kan også i løpet av seks månedersperioden rådføre seg med EBA dersom det er uenighet om vilkårene i artikkel 8 nr. 3 bokstav a)–d). I slike tilfeller kan EBA foreta en ikke-bindende megling i samsvar med artikkel 31 bokstav c) i forordning (EU) nr. 1093/2010, og alle berørte vedkommende myndigheter skal utsette sin beslutning til den ikke-bindende meglingen er avsluttet. Dersom vedkommende myndigheter under meglingen ikke oppnår enighet innen tre måneder, skal hver vedkommende myndighet som har ansvar for tilsynet på individuelt grunnlag, selv treffe beslutning.

Artikkel 22

Delkonsolidering i forbindelse med foretak i tredjestater

Datterinstitusjoner skal anvende kravene i artikkel 89-91 og tredje og fjerde del på delkonsolidert grunnlag dersom disse institusjonene, eller morforetaket når det gjelder et finansielt

holdingselskap eller et blandet finansielt holdingselskap, har en institusjon eller en finansinstitusjon som datterforetak i en tredjestat eller har en deltakerinteresse i et slikt foretak.

Artikkel 23

Foretak i tredjestater

I forbindelse med konsolidert tilsyn i samsvar med dette kapittel får begrepene verdipapirforetak, kredittinstitusjon, finansinstitusjon og institusjon også anvendelse på foretak etablert i tredjestater som ville oppfylle definisjonene av disse begrepene i artikkel 4 dersom de hadde vært etablert i Unionen.

Artikkel 24

Verdsetting av eiendeler og poster utenfor balansen

1. Eiendeler og poster utenfor balansen skal vurderes i samsvar med gjeldende regnskapsregelverk.

2. Som unntak fra nr. 1 kan vedkommende myndigheter kreve at institusjoner skal foreta verdsettingen av eiendeler og poster utenfor balansen samt fastsettelsen av ansvarlig kapital i samsvar med gjeldende internasjonale regnskapsstandarder i henhold til forordning (EF) nr. 1606/2002.

ANDRE DEL

ANSVARLIG KAPITAL

AVDELING I

ANSVARLIG KAPITAL-POSTER

KAPITTEL 1

Kjernekapital

Artikkel 25

Kjernekapital

En institusjons kjernekapital er summen av institusjonens rene kjernekapital og annen godkjent kjernekapital.

KAPITTEL 2

Ren kjernekapital

Avsnitt 1

Ren kjernekapital-poster og -instrumenter

Artikkel 26

Ren kjernekapital-poster

1. Institusjonenes ren kjernekapital-poster består av følgende:

a) Kapitalinstrumenter, forutsatt at vilkårene i artikkel 28 eller eventuelt artikkel 29 er oppfylt.

b) Overkurs ved emisjon i forbindelse med instrumentene nevnt i bokstav a).

c) Opptjent egenkapital.

d) Akkumulerte andre inntekter og kostnader.

e) Andre fond.

f) Avsetning til dekning av generell bankrisiko.

Postene omhandlet i bokstav c)–f) skal anerkjennes som ren kjernekapital bare når institusjonen umiddelbart og uten begrensning kan anvende dem til dekning av risikoer eller tap på det tidspunktet de oppstår.

2. Ved anvendelsen av nr. 1 bokstav c) kan institusjoner ta med delårsoverskudd og overskudd ved årets slutt i den rene kjernekapitalen før institusjonen har truffet en formell beslutning om sitt endelige overskudd eller tap for året, men bare med forhåndstillatelse fra vedkommende myndighet. Vedkommende myndighet skal gi tillatelse dersom følgende vilkår er oppfylt:

a) Overskuddet er bekreftet av uavhengige personer som har ansvar for revisjonen av institusjonens regnskaper.

b) Institusjonen har dokumentert overfor vedkommende myndighet at forventede utgifter eller utbytter er trukket fra overskuddet.

En kontroll av delårsoverskuddet og overskuddet ved årets slutt skal gi tilstrekkelig sikkerhet for at disse overskuddene er vurdert i samsvar med prinsippene i gjeldende regnskapsregelverk.

3. Vedkommende myndigheter skal vurdere om utstedelser av ren kjernekapital-instrumenter oppfyller kriteriene i artikkel 28 eller eventuelt artikkel 29. Når det gjelder utstedelser etter 28. juni 2013, skal institusjoner klassifisere kapitalinstrumenter som ren kjernekapital-instrumenter bare dersom tillatelse er gitt av vedkommende myndigheter, som kan rådføre seg med EBA.

Når det gjelder kapitalinstrumenter, unntatt statsstøtte, som av vedkommende myndighet anses å kunne klassifiseres som ren kjernekapital-instrumenter, men som ifølge EBA gjør det svært vanskelig å fastslå om kriteriene i artikkel 28 eller eventuelt artikkel 29 er oppfylt, skal vedkommende myndigheter gi EBA en begrunnelse.

EBA skal på grunnlag av opplysninger fra hver vedkommende myndighet utarbeide, ajourføre og offentliggjøre en liste over alle former for kapitalinstrumenter i hver medlemsstat som anses som ren kjernekapital-instrumenter. EBA skal utarbeide denne listen og offentliggjøre den første gang innen 28. juli 2013.

EBA kan etter kontrollen omhandlet i artikkel 80, og dersom det foreligger vesentlig belegg for at disse instrumentene ikke oppfyller kriteriene i artikkel 28 eller eventuelt artikkel 29, beslutte å fjerne kapitalinstrumenter som ikke er statsstøtte, og som er utstedt etter 28. juni 2013, fra listen, og kan offentliggjøre dette.

4. EBA skal utarbeide utkast til tekniske reguleringsstandarter for å presisere betydningen av «forventet» når det skal fastslås om en forventet utgift eller et forventet utbytte er blitt fratrukket.

EBA skal framlegge disse utkastene til tekniske reguleringsstandarter for Kommisjonen innen 28. juli 2013.

Kommisjonen delegeres myndighet til å vedta de tekniske reguleringsstandardene nevnt i første ledd i samsvar med artikkel 10–14 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

Artikkel 27

Gjensidige foretaks, samvirkeforetaks, sparebankers og lignende institusjoners kapitalinstrumenter som ren kjernekapital-poster

1. Ren kjernekapital-poster skal omfatte ethvert kapital-instrument utstedt av en institusjon i henhold til dens vedtekter, forutsatt at følgende vilkår er oppfylt:

a) Institusjonen er av en type som er definert i gjeldende nasjonal lovgivning, og som vedkommende myndigheter anser som et av følgende:

i. Et gjensidig foretak.

ii. Et samvirkeforetak.

iii. En sparebank.

iv. En lignende institusjon.

v. En kredittinstitusjon som er heleid av en av institusjonene omhandlet i punkt i)–iv), og som har vedkommende myndigheters tillatelse til å anvende bestemmelsene i denne artikkel, forutsatt at og så lenge 100 % av de utstedte ordinære aksjene i kredittinstitusjonen eies direkte eller indirekte av en institusjon omhandlet i nevnte numre.

b) Vilkårene i artikkel 28 eller eventuelt artikkel 29 er oppfylt.

Nevnte gjensidige foretak, samvirkeforetak eller sparebanker som i henhold til gjeldende nasjonal lovgivning er anerkjent som slike før 31. desember 2012, skal fortsatt anses som slike i henhold til denne del, forutsatt at de fortsatt oppfyller kriteriene for anerkjennelsen.

2. EBA skal utarbeide utkast til tekniske reguleringsstandarter for å angi vilkårene som skal ligge til grunn for at vedkommende myndigheter skal fastslå om en foretakstype som er anerkjent i henhold til gjeldende nasjonal lovgivning, kan anses som et gjensidig foretak, et samvirkeforetak, en sparebank eller en lignende institusjon i henhold til denne del.

EBA skal framlegge disse utkastene til tekniske reguleringsstandarter for Kommisjonen innen 28. juli 2013.

Kommisjonen delegeres myndighet til å vedta de tekniske reguleringsstandardene nevnt i første ledd i samsvar med artikkel 10–14 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

Artikkel 28

Ren kjernekapital-instrumenter

1. Kapitalinstrumenter skal anses som ren kjernekapital-instrumenter bare dersom alle følgende vilkår er oppfylt:

a) Instrumentene er utstedt direkte av institusjonen med forhåndsgodkjenning fra institusjonens eiere, eller fra institusjonens ledelsesorgan dersom nasjonal lovgivning gir mulighet for det.

b) Instrumentene er innbetalt, og kjøpet av dem er ikke direkte eller indirekte finansiert av institusjonen.

c) Instrumentene oppfyller alle følgende vilkår med hensyn til klassifisering:

i. De anses som kapital i henhold til artikkel 22 i direktiv 86/635/EØF.

- ii. De anses som egenkapital i henhold til gjeldende regnskapsregelverk.
 - iii. De anses som egenkapital ved vurderingen av om det foreligger insolvens i balansen, når dette får anvendelse i henhold til nasjonal lovgivning om insolvens.
 - d) Instrumentene er oppført tydelig og atskilt i balansen i institusjonens regnskaper.
 - e) Instrumentene er evigvarende.
 - f) Instrumentenes hovedstol kan ikke reduseres eller tilbakebetales, unntatt i et av følgende tilfeller:
 - i. Institusjonens avvikling.
 - ii. Skjønnsmessige gjenkjøp av instrumentene eller andre skjønnsmessige måter å redusere kapitalen på, dersom institusjonen har fått vedkommende myndigheters forhåndstillatelse i samsvar med artikkel 77.
 - g) Bestemmelsene om instrumentene angir verken uttrykkelig eller underforstått at instrumentenes hovedstol vil eller kan bli redusert eller tilbakebetalt i andre tilfeller enn ved institusjonens avvikling, og institusjonen gir ikke på annen måte slike opplysninger før eller ved utstedelsen av instrumentene, unntatt i forbindelse med instrumenter omhandlet i artikkel 27, dersom institusjonen i henhold til gjeldende nasjonal lovgivning ikke kan nekte å innløse slike instrumenter.
 - h) Instrumentene oppfyller alle følgende vilkår for utdelinger:
 - i. Det er ingen fortrinnsbehandling når det gjelder rekkefølgen av utdelingene, heller ikke i forhold til andre ren kjernekapital-instrumenter, og bestemmelsene som gjelder for instrumentene, gir ikke fortrinnsrett ved utdeling.
 - ii. Utdelinger til innehavere av instrumenter kan bare utbetales fra midler til utdeling.
 - iii. Vilkårene som gjelder for instrumentene, omfatter ikke et tak eller en annen begrensning for det høyeste beløpet som kan deles ut, unntatt når det gjelder instrumentene omhandlet i artikkel 27.
 - iv. Utdelingenes størrelse fastsettes ikke på grunnlag av det beløpet instrumentene ble kjøpt for ved utstedelsen,
- unntatt når det gjelder instrumentene omhandlet i artikkel 27.
 - v. Vilkårene som gjelder for instrumentene, pålegger ikke institusjonen en forpliktelse til å foreta utdelinger til innehaverne, og institusjonen er ikke på annen måte omfattet av en slik forpliktelse.
 - vi. Manglende utdeling anses ikke som mislighold fra institusjonens side.
 - vii. Annullering av utdelinger pålegger ikke institusjonen begrensninger.
 - i) Sammenlignet med alle kapitalinstrumenter som er utstedt av institusjonen, dekker instrumentene den første og forholdsmessig største andelen av tap etter hvert som de oppstår, og hvert instrument dekker tap i samme utstrekning som alle andre ren kjernekapital-instrumenter.
 - j) Instrumentene er etterstilt alle andre fordringer dersom institusjonen blir insolvent eller avvikles.
 - k) Instrumentene gir innehaverne en fordring på institusjonens gjenværende eiendeler, som ved institusjonens avvikling og etter betaling av alle foranstående fordringer, står i forhold til summen av slike utstedte instrumenter, ikke er fast og ikke begrenses av et tak, unntatt når det gjelder kapital-instrumentene omhandlet i artikkel 27.
 - l) Ingen av følgende har stilt sikkerhet for instrumentene eller en garanti for dem som forbedrer fordringens prioritet:
 - i. Institusjonen eller dens datterforetak.
 - ii. Morforetaket for institusjonen eller dets datterforetak.
 - iii. Det finansielle morholdingselskapet eller dets datterforetak.
 - iv. Det blandede holdingselskapet eller dets datterforetak.
 - v. Det blandede finansielle holdingselskapet eller dets datterforetak.
 - vi. Ethvert foretak som har nære forbindelser til foretakene omhandlet i punkt i)–v).
 - m) Instrumentene er ikke omfattet av avtalefestede ordninger eller andre ordninger som forbedrer fordringenes prioritet ved insolvens eller avvikling.

Vilkåret fastsatt i første ledd bokstav j) skal anses som oppfylt selv om instrumentene inngår i annen godkjent kjernekapital eller tilleggskapital i henhold til artikkel 484 nr. 3, forutsatt at de har samme prioritet.

2. Vilkårene fastsatt i nr. 1 bokstav i) skal anses som oppfylt selv om det er foretatt en permanent nedskrivning av andre godkjente kjernekapitalinstrumenters eller tilleggskapitalinstrumenters hovedstol.

Vilkåret fastsatt i nr. 1 bokstav f) skal anses som oppfylt selv om kapitalinstrumentets hovedstol er redusert i forbindelse med en framgangsmåte for krisehåndtering eller som følge av en nedskrivning av kapitalinstrumenter etter krav fra den krisehåndteringsmyndigheten som har ansvar for institusjonen.

Vilkåret fastsatt i nr. 1 bokstav g) skal anses som oppfylt selv om bestemmelsene som gjelder for kapitalinstrumentet, uttrykkelig eller underforstått angir at instrumentets hovedstol vil eller kan bli redusert i forbindelse med en framgangsmåte for krisehåndtering eller som følge av en nedskrivning av kapitalinstrumenter etter krav fra den krisehåndteringsmyndigheten som har ansvar for institusjonen.

3. Vilkåret fastsatt i nr. 1 bokstav h) iii) skal anses som oppfylt selv om utbyttet multipliseres med en faktor, forutsatt at dette ikke resulterer i en utdeling som gjør et uforholdsmessig stort innhugg i den ansvarlige kapitalen.

4. Ved anvendelsen av nr. 1 bokstav h) i) skal en differensiert utdeling bare gjenspeile differensierte stemmeretter. I den forbindelse skal større utdelinger bare foretas for ren kjernekapital-instrumenter med få eller ingen stemmeretter.

5. EBA skal utarbeide utkast til tekniske reguleringsstandards for å angi følgende:

- a) Gjeldende former for indirekte finansiering av ansvarlig kapital-instrumenter.
- b) Hvorvidt og når utdeling av utbytte som multipliseres med en faktor, vil gjøre et uforholdsmessig stort innhugg i den ansvarlige kapitalen.
- c) Betydningen av fortrinnsbehandling ved utdeling.

EBA skal framlegge disse utkastene til tekniske reguleringsstandards for Kommisjonen innen 28. juli 2013.

Kommisjonen delegeres myndighet til å vedta de tekniske reguleringsstandardene nevnt i første ledd i samsvar med artikkel 10–14 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

Artikkel 29

Kapitalinstrumenter utstedt av gjensidige foretak, samvirkeforetak, sparebanker og lignende institusjoner

1. Kapitalinstrumenter utstedt av gjensidige foretak, samvirkeforetak, sparebanker og lignende institusjoner skal anses som ren kjernekapital-instrumenter bare dersom vilkårene i artikkel 28, med endringer som følger av anvendelsen av denne artikkel, er oppfylt.

2. Følgende vilkår skal oppfylles når det gjelder innløsning av kapitalinstrumenter:

- a) Institusjonen skal kunne nekte å innløse instrumenter, unntatt dersom det er forbudt i henhold til gjeldende nasjonal lovgivning.
- b) Dersom det i henhold til gjeldende nasjonal lovgivning er forbudt å nekte innløsning av instrumenter, skal bestemmelsene som gjelder for instrumentene, gjøre det mulig for institusjonen å begrense innløsningen.
- c) Dersom institusjonen nekter å innløse instrumenter eller eventuelt begrenser innløsningen av instrumentene, skal dette ikke anses som mislighold fra dens side.

3. Kapitalinstrumenter kan ha et tak eller en annen begrensning for det høyeste beløpet som kan deles ut, bare dersom dette er fastsatt i gjeldende nasjonal lovgivning eller institusjonens vedtekter.

4. Når kapitalinstrumentene gir innehaveren rett til en andel av institusjonens reserver ved insolvens eller avvikling, og denne andelen er begrenset til instrumentenes pålydende verdi, skal denne begrensningen gjelde i samme utstrekning for innehavere av alle andre ren kjernekapital-instrumenter utstedt av institusjonen.

Vilkåret som er fastsatt i første ledd, påvirker ikke muligheten for at et gjensidig foretak, et samvirkeforetak, en sparebank eller en lignende institusjon anerkjenner instrumenter som ikke gir innehaveren stemmerett, og som oppfyller alle følgende vilkår, som kjernekapital-instrumenter:

- a) Den fordringen som innehaverne av instrumentene uten stemmerett har ved institusjonens insolvens eller avvikling, står i forhold til den andelen av alle ren kjernekapital-instrumenter som disse instrumentene uten stemmerett utgjør.
- b) Instrumentene anses for øvrig som ren kjernekapital-instrumenter.

5. Når kapitalinstrumentene gir innehaveren rett til å gjøre krav på institusjonens eiendeler ved insolvens eller avvikling, og denne andelen er fast eller begrenset av et tak, skal denne begrensningen gjelde i samme utstrekning for alle innehavere av alle ren kjernekapital-instrumenter utstedt av institusjonen.

6. EBA skal utarbeide utkast til tekniske reguleringsstandarter for å angi arten av de begrensningene for innløsning som er nødvendige når det i henhold til gjeldende nasjonal rett er forbudt for institusjonen å nekte innløsning av ansvarlig kapital-instrumenter.

EBA skal framlegge disse utkastene til tekniske reguleringsstandarter for Kommisjonen innen 28. juli 2013.

Kommisjonen delegeres myndighet til å vedta de tekniske reguleringsstandardene nevnt i første ledd i samsvar med artikkel 10–14 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

Artikkel 30

Følger av at vilkårene for ren kjernekapital-instrumenter ikke lenger er oppfylt

Følgende bestemmelser får anvendelse når vilkårene for ren kjernekapital-instrumenter i artikkel 28 eller eventuelt artikkel 29 ikke lenger er oppfylt:

- a) Instrumentet skal med umiddelbar virkning ikke lenger anses som et ren kjernekapital-instrument.
- b) Overkursen ved emisjon i forbindelse med dette instrumentet skal med umiddelbar virkning ikke lenger anses som ren kjernekapital-poster.

Artikkel 31

Kapitalinstrumenter som tegnes av offentlige myndigheter i krisesituasjoner

1. I krisesituasjoner kan vedkommende myndigheter tillate at institusjoner regner kapitalinstrumenter som minst oppfyller vilkårene i artikkel 28 nr. 1 bokstav b)–e), som ren kjernekapital-instrumenter dersom alle følgende vilkår er oppfylt:

- a) Kapitalinstrumentene er utstedt etter 1. januar 2014.
- b) Kapitalinstrumentene anses som statsstøtte av Kommisjonen.
- c) Kapitalinstrumentene er utstedt i forbindelse med rekapitaliseringstiltak i samsvar med de statsstøttereglene som gjelder på det tidspunktet.

d) Kapitalinstrumentene er fulltegnet av og innehas av staten, en berørt offentlig myndighet eller en offentlig eid enhet.

e) Kapitalinstrumentene kan dekke tap.

f) Med unntak av kapitalinstrumentene omhandlet i artikkel 27, gir kapitalinstrumentene ved avvikling innehaverne rett til en fordring på institusjonens gjenværende eiendeler etter betaling av alle foranstående fordringer.

g) Det er egnede uttreddesordninger for staten eller eventuelt for den berørte offentlige myndighet eller det offentlig eide foretaket.

h) Vedkommende myndighet har gitt sin forhåndstillatelse og har offentliggjort sin beslutning sammen med en begrunnelse for beslutningen.

2. Etter begrunnet anmodning fra og i samarbeid med den relevante vedkommende myndighet skal EBA anse kapitalinstrumentene omhandlet i nr. 1 som likestilt med ren kjernekapital-instrumenter i henhold til denne forordning.

Avsnitt 2

Regulatoriske filtre for tilsynsformål

Artikkel 32

Verdipapiriserte eiendeler

1. En institusjon skal for alle ansvarlig kapital-poster utelukke enhver økning av egenkapitalen i henhold til gjeldende regnskapsregelverk som oppstår som følge av verdipapiriserte eiendeler, herunder følgende:

- a) En slik økning knyttet til framtidig margininntekt som gir institusjonen en gevinst ved salg.
- b) Når en institusjon tar initiativ til en verdipapirisering: nettogevinst som oppnås ved kapitalisering av framtidig inntekt fra verdipapiriserte eiendeler, som medfører en kredittforbedring for verdipapiriseringssposisjonene.

2. EBA skal utarbeide utkast til tekniske reguleringsstandarter for å presisere begrepet «gevinst ved salg» som anvendes i nr. 1 bokstav a).

EBA skal framlegge disse utkastene til tekniske reguleringsstandarter for Kommisjonen innen 28. juli 2013.

Kommisjonen delegeres myndighet til å vedta de tekniske reguleringsstandardene nevnt i første ledd i samsvar med artikkel 10–14 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

*Artikkel 33***Kontantstrømsikring og endringer i verdien av egne forpliktelser**

1. Institusjonene skal ikke innregne følgende poster i den ansvarlige kapitalen:

- a) Fond for urealiserte gevinster knyttet til gevinst eller tap på kontantstrømsikring av finansielle instrumenter som ikke er verdsatt til virkelig verdi, herunder forventede kontantstrømmer.
- b) Gevinster eller tap på institusjonens forpliktelser verdsatt til virkelig verdi som oppstår som følge av endringer i institusjonens egen kredittverdighet.
- c) Gevinster og tap på institusjonens derivatforpliktelser som oppstår som følge av endringer i institusjonens egen kredittverdighet.

2. Ved anvendelsen av nr. 1 bokstav c) skal institusjonene ikke motregne gevinster og tap fra verdsetting til virkelig verdi som oppstår som følge av institusjonens egen kredittrisiko, mot gevinster eller tap som oppstår som følge av motpartsrisiko.

3. Med forbehold for nr. 1 bokstav b) kan institusjoner ta med gevinster og tap på forpliktelser i den ansvarlige kapitalen dersom alle følgende vilkår er oppfylt:

- a) Forpliktelsene har form av obligasjoner som omhandlet i artikkel 52 nr. 4 i direktiv 2009/65/EF.
- b) Endringene i verdien av institusjonens eiendeler og forpliktelser skyldes de samme endringene i institusjonens egen kredittverdighet.
- c) Det er nær sammenheng mellom verdien av obligasjonene omhandlet i bokstav a) og verdien av institusjonens eiendeler.
- d) Det er mulig å innløse pantelån ved å tilbakekjøpe obligasjonene som finansierer pantelånene, til markedsverdi eller pålydende verdi.

4. EBA skal utarbeide utkast til tekniske reguleringsstandarter for å angi hva som utgjør en nær sammenheng mellom verdien av obligasjoner og verdien av eiendeler, som omhandlet i nr. 3 bokstav c).

EBA skal framlegge disse utkastene til tekniske reguleringsstandarter for Kommisjonen innen 30. september 2013.

Kommisjonen delegeres myndighet til å vedta de tekniske reguleringsstandarterne nevnt i første ledd i samsvar med artikkel 10–14 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

*Artikkel 34***Ytterligere verdjusteringer**

Institusjonene skal ved beregning av ansvarlig kapital anvende kravene i artikkel 105 på alle sine eiendeler målt til virkelig verdi og trekke eventuelle ytterligere nødvendige verdjusteringer fra den rene kjernekapitalen.

*Artikkel 35***Urealiserte gevinster og tap målt til virkelig verdi**

Institusjonene skal ikke trekke urealiserte gevinster og tap i forbindelse med sine eiendeler og forpliktelser målt til virkelig verdi fra den ansvarlige kapitalen, unntatt i tilfellene omhandlet i artikkel 33.

*Avsnitt 3***Fradrag fra ren kjernekapital-poster, unntak og alternativer***Underavsnitt 1***Fradrag fra ren kjernekapital-poster***Artikkel 36***Fradrag fra ren kjernekapital-poster**

1. Institusjonene skal foreta følgende fradrag fra ren kjernekapital-poster:

- a) Tap i inneværende regnskapsår.
- b) Immaterielle eiendeler.
- c) Eiendeler ved utsatt skatt som er avhengige av framtidig lønnsomhet.
- d) For institusjoner som beregner risikovektede eksponeringsbeløp ved hjelp av IRB-metoden, negative beløp som følger av beregningen av forventet tapt beløp i henhold til artikkel 158 og 159.
- e) Institusjonens balanseførte nettoeiendeler i en ytelsesbasert pensjonsordning.
- f) En institusjons direkte, indirekte og syntetiske beholdninger av egne ren kjernekapital-instrumenter, herunder av egne ren kjernekapital-instrumenter som en institusjon er forpliktet til å kjøpe i henhold til en faktisk eller betinget forpliktelse i henhold til en eksisterende kontrakt.

- g) Direkte, indirekte og syntetiske beholdninger av ren kjernekapital-instrumenter i foretak i finanssektoren når disse foretakene har en gjensidig beholdning i institusjonen som vedkommende myndigheter mener har til hensikt kunstig å øke institusjonens ansvarlige kapital.
- h) Institusjonens relevante direkte, indirekte og syntetiske beholdninger av ren kjernekapital-instrumenter i foretak i finanssektoren, når institusjonen ikke har betydelige investeringer i disse foretakene.
- i) Institusjonens relevante direkte, indirekte og syntetiske beholdninger av ren kjernekapital-instrumenter i foretak i finanssektoren, når institusjonen har betydelige investeringer i disse foretakene.
- j) Summen som skal trekkes fra andre godkjente kjernekapitalposter i henhold til artikkel 56 som overstiger institusjonens annen godkjente kjernekapital.
- k) Eksponeringsbeløpet for følgende poster som oppfyller vilkårene for å tildeles en risikovekt på 1 250 %, dersom institusjonen trekker dette eksponeringsbeløpet fra beløpet for ren kjernekapital-poster som et alternativ til å anvende en risikovekt på 1 250 %:
- i. Kvalifiserende eierandeler utenfor finanssektoren.
 - ii. Verdipapiriseringsposisjoner i samsvar med artikkel 243 nr. 1 bokstav b), artikkel 244 nr. 1 bokstav b) og artikkel 258.
 - iii. Uoppgjorte transaksjoner i samsvar med artikkel 379 nr. 3.
 - iv. Posisjoner i en kurv som en institusjon ikke kan fastsette risikovekt for i henhold til IRB-metoden, i samsvar med artikkel 153 nr. 8.
 - v. Egenkapitalposisjoner etter en metode med interne modeller i samsvar med artikkel 155 nr. 4.
- l) Enhver form for skatt på ren kjernekapital-poster som kan forutses på beregningstidspunktet, unntatt når institusjonen på egnet måte justerer beløpet for ren kjernekapital-poster i den grad skatten reduserer det øvre beløpet som kan benyttes for disse postenes dekning av risikoer eller tap.

2. EBA skal utarbeide utkast til tekniske reguleringsstandarter for å spesifisere anvendelsen av fradragene omhandlet i nr. 1 bokstav a), c), e), f), h), i) og l) i denne

artikkel, og tilknyttede fradrag omhandlet i artikkel 56 bokstav a), c), d) og f) og artikkel 66 bokstav a), c) og d).

EBA skal framlegge disse utkastene til tekniske reguleringsstandarter for Kommisjonen innen 28. juli 2013.

Kommisjonen delegeres myndighet til å vedta de tekniske reguleringsstandarterne nevnt i første ledd i samsvar med artikkel 10–14 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

3. EBA skal utarbeide utkast til tekniske reguleringsstandarter for å angi hvilke typer av kapitalinstrumenter i finansinstitusjoner og, i samråd med Den europeiske tilsynsmyndighet (Den europeiske myndighet for forsikring og tjenestepensjoner) (EIOPA), opprettet ved europaparlaments- og rådsforordning (EU) nr. 1094/2010 av 24. november 2010⁽¹⁾, i forsikrings- og -gjenforsikringsforetak i en tredjestat, samt i foretak som ikke er omfattet av direktiv 2009/138/EF i samsvar med artikkel 4 i nevnte direktiv, som skal trekkes fra følgende ansvarlig kapital-poster:

- a) Ren kjernekapital-poster.
- b) Andre godkjente kjernekapitalposter.
- c) Tilleggskapitalposter.

EBA skal framlegge disse utkastene til tekniske reguleringsstandarter for Kommisjonen innen 28. juli 2013.

Kommisjonen delegeres myndighet til å vedta de tekniske reguleringsstandarterne nevnt i første ledd i samsvar med artikkel 10–14 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

Artikkel 37

Frdrag for immaterielle eiendeler

Institusjonene skal fastsette verdien av immaterielle eiendeler som skal trekkes fra, etter følgende prinsipper:

- a) Beløpet som skal trekkes fra, skal reduseres med beløpet for tilhørende forpliktelser ved utsatt skatt, som ville falt bort dersom de immaterielle eiendelene ble forringet eller fraregnet i henhold til gjeldende regnskapsregelverk.
- b) Beløpet som skal trekkes fra, skal omfatte goodwill som inngår i verdsettingen av institusjonens betydelige investeringer.

⁽¹⁾ EUT L 331 av 15.12.2010, s. 48.

*Artikkel 38***Fradrag for eiendeler ved utsatt skatt som er avhengige av framtidig lønnsomhet**

1. Institusjonene skal fastsette verdien av eiendeler ved utsatt skatt som er avhengige av framtidig lønnsomhet, og som skal trekkes fra i samsvar med denne artikkel.

2. Verdien av eiendeler ved utsatt skatt som er avhengige av framtidig lønnsomhet, skal beregnes uten fradrag av verdien av institusjonens tilhørende forpliktelser ved utsatt skatt, unntatt når vilkårene i nr. 3 er oppfylt.

3. Verdien av eiendeler ved utsatt skatt som er avhengige av framtidig lønnsomhet, kan reduseres med verdien av institusjonens tilhørende forpliktelser ved utsatt skatt, forutsatt at følgende vilkår er oppfylt:

- a) Foretaket har i henhold til gjeldende nasjonal rett en juridisk rett til å motregne slike aktuelle skatteeiendeler mot aktuelle skatteforpliktelser.
- b) Eiendeler ved utsatt skatt og forpliktelser ved utsatt skatt gjelder skatt som innkreves av samme skattemyndighet og gjelder samme skattepliktige foretak.

4. Institusjonens tilhørende forpliktelser ved utsatt skatt som anvendes i henhold til nr. 3, kan ikke omfatte forpliktelser ved utsatt skatt som reduserer verdien av immaterielle eiendeler eller nettoeiendeler i en ytelsesbasert pensjonsordning som skal trekkes fra.

5. Verdien av tilhørende forpliktelser ved utsatt skatt omhandlet i nr. 4 skal fordeles på følgende måte:

- a) Eiendeler ved utsatt skatt som er avhengige av framtidig lønnsomhet og skyldes midlertidige forskjeller, som ikke trekkes fra i samsvar med artikkel 48 nr. 1.
- b) Alle øvrige eiendeler ved utsatt skatt som er avhengige av framtidig lønnsomhet.

Institusjonene skal fordele tilhørende forpliktelser ved utsatt skatt etter andelen av eiendeler ved utsatt skatt som er avhengige av framtidig lønnsomhet, som postene omhandlet i bokstav a) og b) utgjør.

*Artikkel 39***For mye innbetalt skatt, tilbakeføring av skattemessige underskudd og eiendeler ved utsatt skatt som ikke er avhengige av framtidig lønnsomhet**

1. Følgende poster skal ikke trekkes fra ansvarlig kapital og skal risikovektes i samsvar med tredje del avdeling II kapittel 2 eller 3, alt etter hva som er relevant:

- a) Institusjonens for mye innbetalte skatt i inneværende år.

b) Institusjonens skattemessige underskudd i inneværende år tilbakeført til tidligere år, som utløser et krav mot eller en fordring overfor en sentralmyndighet, regional myndighet eller lokal skattemyndighet.

2. Eiendeler ved utsatt skatt som ikke er avhengige av framtidig lønnsomhet, er begrenset til eiendeler ved utsatt skatt som skyldes midlertidige forskjeller, dersom alle følgende vilkår er oppfylt:

- a) De erstattes umiddelbart automatisk og obligatorisk av et skattefradrag dersom institusjonen rapporterer et tap i forbindelse med den formelle godkjenningen av årsregnskapet, eller ved institusjonens avvikling eller insolvens.
- b) En institusjon kan i henhold til gjeldende nasjonal skatterett motregne skattefradraget omhandlet i bokstav a) mot eventuelle skatteforpliktelser i institusjonen eller i andre foretak som inngår i samme konsolidering som institusjonen av skattemessige grunner i henhold til gjeldende skatterett, eller i andre foretak som er omfattet av tilsyn på konsolidert grunnlag i samsvar med første del avdeling II kapittel 2.

c) Dersom størrelsen på skattefradragene omhandlet i bokstav b) overstiger skatteforpliktelsene som er omhandlet i nevnte bokstav, erstattes et slikt overskytende beløp umiddelbart av et direkte krav mot sentralmyndigheten i den medlemsstaten der institusjonen er registrert.

Institusjonene skal anvende en risikovekt på 100 % på eiendeler ved utsatt skatt når vilkårene i bokstav a)–c) er oppfylt.

*Artikkel 40***Frdrag for negative beløp som følger av beregningen av forventet tapt beløp**

Beløpet som skal trekkes fra i samsvar med artikkel 36 nr. 1 bokstav d), skal ikke reduseres gjennom en økning av eiendeler ved utsatt skatt som er avhengige av framtidig lønnsomhet, eller gjennom andre ytterligere skatteeffekter, som kunne oppstå dersom avsetningene steg til samme nivå som forventede tap omhandlet i tredje del avdeling II kapittel 3 avsnitt 3.

*Artikkel 41***Frdrag for nettoeiendeler i en ytelsesbasert pensjonsordning**

1. Ved anvendelsen av artikkel 36 nr. 1 bokstav e) skal verdien av nettoeiendeler i en ytelsesbasert pensjonsordning som skal trekkes fra, reduseres med følgende:

- a) Verdien av tilhørende forpliktelser ved utsatt skatt som kunne falt bort dersom eiendelene ble forringet eller fraregnet etter gjeldende regnskapsregelverk.

- b) Verdien av nettoeiendeler i en ytelsesbasert pensjonsordning som institusjonen har ubegrenset rett til å anvende, forutsatt at institusjonen har fått vedkommende myndighets forhåndstillatelse.

Eiendelene som skal anvendes for å redusere verdien som skal trekkes fra, skal risikovektes i samsvar med tredje del avdeling II kapittel 2 eller 3, alt etter hva som er relevant.

2. EBA skal utarbeide utkast til tekniske reguleringsstandarter for å angi kriteriene som gjelder når en vedkommende myndighet skal tillate en institusjon å redusere verdien av nettoeiendeler i en ytelsesbasert pensjonsordning, som angitt i nr. 1 bokstav b).

EBA skal framlegge disse utkastene til tekniske reguleringsstandarter for Kommisjonen innen 28. juli 2013.

Kommisjonen delegeres myndighet til å vedta de tekniske reguleringsstandartene nevnt i første ledd i samsvar med artikkel 10–14 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

Artikkel 42

Frdrag for beholdninger av egne ren kjernekapital-instrumenter

Ved anvendelsen av artikkel 36 nr. 1 bokstav f) skal institusjonene beregne beholdninger av egne ren kjernekapital-instrumenter på grunnlag av lange bruttoposisjoner, med følgende unntak:

- a) Institusjonene kan beregne verdien av beholdningene av egne ren kjernekapital-instrumenter på grunnlag av lange nettoposisjoner, forutsatt at begge følgende vilkår er oppfylt:
- i) De lange og korte posisjonene er i samme underliggende eksponering, og de korte posisjonene innebærer ikke motpartsrisiko.
 - ii) Både de lange og de korte posisjonene inngår enten i eller utenfor handelsporteføljen.
- b) Institusjonene skal fastsette verdien som skal trekkes fra for direkte, indirekte og syntetiske beholdninger av indeks-instrumenter, ved å beregne den underliggende eksponeringen for egne ren kjernekapital-instrumenter som inngår i disse indeksene.
- c) Institusjonene kan motregne lange bruttoposisjoner i egne ren kjernekapital-instrumenter som oppstår i forbindelse

med beholdninger av indeksinstrumenter, mot korte posisjoner i egne ren kjernekapital-instrumenter som oppstår i forbindelse med korte posisjoner i de underliggende indeksene, herunder når disse korte posisjonene innebærer motpartsrisiko, forutsatt at begge følgende vilkår er oppfylt:

- i) De lange og korte posisjonene er i samme underliggende indeks.
- ii) Både de lange og de korte posisjonene inngår enten i eller utenfor handelsporteføljen.

Artikkel 43

Betydelig investering i et foretak i finanssektoren

Når det gjelder frdrag, skal en institusjon anses å ha betydelige investeringer i et foretak i finanssektoren når et av følgende vilkår er oppfylt:

- a) Institusjonen eier over 10 % av ren kjernekapital-instrumentene som er utstedt av foretaket.
- b) Institusjonen har nære forbindelser til foretaket og eier ren kjernekapital-instrumenter utstedt av foretaket.
- c) Institusjonen eier ren kjernekapital-instrumenter utstedt av foretaket, og foretaket inngår ikke i konsolideringen i henhold til første del avdeling II kapittel 2, men inngår i samme regnskapskonsolidering som institusjonen ved finansiell rapportering i henhold til gjeldende regnskapsregelverk.

Artikkel 44

Frdrag av beholdninger av ren kjernekapital-instrumenter i foretak i finanssektoren når en institusjon har en gjensidig beholdning for kunstig å øke den ansvarlige kapitalen

Institusjonene skal foreta frdragene omhandlet i artikkel 36 nr. 1 bokstav g)–i) i samsvar med følgende bestemmelser:

- a) Beholdninger av ren kjernekapital-instrumenter og andre kapitalinstrumenter i foretak i finanssektoren skal beregnes på grunnlag av de lange bruttoposisjonene.
- b) Kapitalgruppe 1-poster i forsikringsforetak skal anses som beholdninger av ren kjernekapital-instrumenter når det gjelder frdrag.

*Artikkel 45***Fradrag for beholdninger av ren kjernekapital-instrumenter i foretak i finanssektoren**

Institusjonene skal foreta fradragene omhandlet i artikkel 36 nr. 1 bokstav h) og i) i samsvar med følgende bestemmelser:

- a) De kan beregne direkte, indirekte og syntetiske beholdninger av ren kjernekapital-instrumenter i foretakene i finanssektoren på grunnlag av lange nettoposisjoner i samme underliggende eksponering, forutsatt at begge følgende vilkår er oppfylt:
 - i. Den korte posisjonens løpetid sammenfaller med den lange posisjonens løpetid eller har en gjenværende løpetid på minst ett år.
 - ii. Både den lange og den korte posisjonen inngår enten i eller utenfor handelsporteføljen.
- b) De skal fastsette verdien som skal trekkes fra for direkte, indirekte og syntetiske beholdninger av indeksinstrumenter, ved å beregne den underliggende eksponeringen for kapitalinstrumentene i foretakene i finanssektoren i disse indeksene.

*Artikkel 46***Fradrag for beholdninger av ren kjernekapital-instrumenter når en institusjon ikke har betydelige investeringer i et foretak i finanssektoren**

1. Ved anvendelsen av artikkel 36 nr. 1 bokstav h) skal institusjonene beregne det relevante beløpet som skal trekkes fra, ved å multiplisere beløpet omhandlet i bokstav a) i dette nummer med faktoren som følger av beregningen omhandlet i bokstav b) i dette nummer:

- a) Det samlede beløpet med hvilket institusjonens direkte, indirekte og syntetiske beholdninger av ren kjernekapital-instrumenter, andre godkjente kjernekapitalinstrumenter og tilleggs kapitalinstrumenter i foretak i finanssektoren som institusjonen ikke har betydelige investeringer i, overstiger 10 % av det samlede beløpet for institusjonens ren kjernekapital-poster, beregnet ved anvendelse av følgende for ren kjernekapital-poster:

i. Artikkel 32–35.

ii. Fradragene omhandlet i artikkel 36 nr. 1 bokstav a)–g) bokstav k) ii)–v) og bokstav l), unntatt beløpet som skal

trekkes fra for eiendeler ved utsatt skatt som er avhengige av framtidig lønnsomhet, og som skyldes midlertidige forskjeller.

iii. Artikkel 44 og 45.

- b) Institusjonens direkte, indirekte og syntetiske beholdninger av ren kjernekapital-instrumenter i foretak i finanssektoren som institusjonen ikke har betydelige investeringer i, dividert med den samlede verdien av alle institusjonens direkte, indirekte og syntetiske beholdninger av ren kjernekapital-instrumenter, andre godkjente kjernekapital-instrumenter og tilleggs kapitalinstrumenter i disse foretakene.

2. Institusjonene skal ikke ta med tegningsgarantiposisjoner som innehas i høyst fem virkedager, i beløpet omhandlet i nr. 1 bokstav a) og ved beregningen av faktoren omhandlet i nr. 1 bokstav b).

3. Beløpet som skal trekkes fra i henhold til nr. 1, skal fordeles på alle ren kjernekapital-instrumenter som innehas. Institusjonene skal beregne beløpet for hvert ren kjernekapital-instrument som trekkes fra i henhold til nr. 1, ved å multiplisere beløpet omhandlet i bokstav a) i dette nummer med andelen omhandlet i bokstav b) i dette nummer:

a) Verdien av beholdninger som skal trekkes fra i henhold til nr. 1.

b) Andelen av institusjonens samlede direkte, indirekte og syntetiske beholdninger av ren kjernekapital-instrumenter i foretak i finanssektoren som institusjonen ikke har betydelige investeringer i, og som utgjøres av de enkelte ren kjernekapital-instrumentene som innehas.

4. Verdien av beholdningene omhandlet i artikkel 36 nr. 1 bokstav h), som er lik eller mindre enn 10 % av institusjonens ren kjernekapital-poster etter anvendelse av bestemmelsene i nr. 1 bokstav a) i)–iii), skal ikke trekkes fra og skal tildeles gjeldende risikovekt i samsvar med tredje del avdeling II kapittel 2 eller 3 og kravene i tredje del avdeling IV, alt etter hva som er relevant.

5. Institusjonene skal beregne beløpet for hvert ren kjernekapital-instrument som risikovektes i henhold til nr. 4, ved å multiplisere beløpet omhandlet i bokstav a) i dette nummer med beløpet omhandlet i bokstav b) i dette nummer:

a) Beholdningene som skal risikovektes i henhold til nr. 4.

b) Den andelen som følger av beregningen i nr. 3 bokstav b).

*Artikkel 47***Fradrag av beholdninger av ren kjernekapital-instrumenter når en institusjon har betydelige investeringer i et foretak i finanssektoren**

Ved anvendelsen av artikkel 36 nr. 1 bokstav i) skal beløpet som skal trekkes fra for ren kjernekapital-poster, ikke omfatte tegningsgarantiposisjoner som innehas i høyst fem virkedager, og som skal beregnes i samsvar med artikkel 44 og 45 og underavsnitt 2.

*Underavsnitt 2***Unntak fra og alternativer til fradrag for ren kjernekapital-poster***Artikkel 48***Terskelverdier for unntak fra fradrag for ren kjernekapital-poster**

1. Når det gjelder fradragene som kreves i henhold til artikkel 36 nr. 1 bokstav c) og i), kreves det ikke at institusjonene trekker fra beløpene for poster omhandlet i bokstav a) og b) i dette nummer, som samlet utgjør høyst terskelverdien angitt i nr. 2:

a) Eiendeler ved utsatt skatt som er avhengige av framtidig lønnsomhet og skyldes midlertidige forskjeller, og som samlet utgjør høyst 10 % av institusjonens ren kjernekapital-poster beregnet ved anvendelse av følgende:

i. Artikkel 32–35.

ii. Artikkel 36 nr. 1 bokstav a)–h), bokstav k) ii)–v) og bokstav l), unntatt eiendeler ved utsatt skatt som er avhengige av framtidig lønnsomhet og skyldes midlertidige forskjeller.

b) Dersom en institusjon har en betydelig investering i et foretak i finanssektoren: institusjonens direkte, indirekte og syntetiske beholdninger av disse foretakenes ren kjernekapital-instrumenter, som samlet utgjør høyst 10 % av institusjonens ren kjernekapital-poster beregnet ved anvendelse av følgende:

i. Artikkel 32–35.

ii. Artikkel 36 nr. 1 bokstav a)–h), bokstav k) ii)–v) og bokstav l), unntatt eiendeler ved utsatt skatt som er avhengige av framtidig lønnsomhet og skyldes midlertidige forskjeller.

2. Ved anvendelsen av nr. 1 skal terskelverdien være lik beløpet omhandlet i bokstav a) i dette nummer multiplisert med prosentdelen angitt i bokstav b) i dette nummer:

a) Restbeløpet for ren kjernekapital-poster ved anvendelse av justeringene og fradragene i artikkel 32–36 i fullt omfang, og uten anvendelse av terskelverdiene for unntak som er fastsatt i denne artikkel.

b) 17,65 %.

3. Ved anvendelsen av nr. 1 skal en institusjon fastslå den andelen av eiendeler ved utsatt skatt i de samlede postene som ikke skal trekkes fra, ved å dividere beløpet omhandlet i bokstav a) i dette nummer med beløpet omhandlet i bokstav b) i dette nummer:

a) Andelen av eiendeler ved utsatt skatt som er avhengige av framtidig lønnsomhet og skyldes midlertidige forskjeller, og som samlet utgjør høyst 10 % av institusjonens ren kjernekapital-poster.

b) Summen av følgende:

i. Beløpet omhandlet i bokstav a).

ii. Verdien av institusjonens direkte, indirekte og syntetiske beholdninger av ansvarlig kapital-instrumenter i foretak i finanssektoren som institusjonen har betydelige investeringer i, og som samlet utgjør høyst 10 % av institusjonens ren kjernekapital-poster.

De betydelige investeringenes andel av de samlede postene, som ikke skal trekkes fra, er lik 1 minus andelen omhandlet i første ledd.

4. Beløp for poster som ikke trekkes fra i henhold til nr. 1, skal risikovektes med 250 %.

*Artikkel 49***Krav til fradrag ved anvendelse av konsolidering, utvidet tilsyn eller institusjonelle beskyttelsesordninger**

1. Dersom vedkommende myndigheter krever eller tillater at institusjoner anvender metode 1, 2 eller 3 i vedlegg I til direktiv 2002/87/EF ved beregning av ansvarlig kapital på individuelt, delkonsolidert eller konsolidert grunnlag, kan vedkommende myndigheter tillate at institusjonene ikke trekker fra beholdninger av ansvarlig kapital-instrumenter i et foretak i finanssektoren som morinstitusjonen, det finansielle morholdingselskapet eller det blandede finansielle morholdingselskapet eller institusjonen har betydelige investeringer i, forutsatt at vilkårene i bokstav a)–e) i dette nummer er oppfylt:

- a) Foretaket i finanssektoren er et forsikringsforetak, et gjenforsikringsforetak eller et forsikringsholdingselskap.
- b) Dette forsikringsforetaket, gjenforsikringsforetaket eller forsikringsholdingselskapet er omfattet av samme utvidede tilsyn i henhold til direktiv 2002/87/EF som morinstitusjonen, det finansielle morholdingselskapet eller det blandede finansielle morholdingselskapet eller institusjonen som har beholdningen.
- c) Institusjonen har på forhånd innhentet vedkommende myndigheters tillatelse.
- d) Vedkommende myndigheter forsikrer seg før de gir tillatelsen omhandlet i bokstav c), og deretter kontinuerlig om at omfanget av integrert ledelse, risikostyring og intern kontroll er tilstrekkelig når det gjelder foretakene som vil være omfattet av konsolideringen etter metode 1, 2 eller 3.
- e) Beholdningene i foretaket tilhører et av følgende:
 - i. Morkredittinstitusjonen.
 - ii. Det finansielle morholdingselskapet.
 - iii. Det blandede finansielle morholdingselskapet.
 - iv. Institusjonen.
 - v. Et datterforetak av et av foretakene omhandlet i punkt i)–iv) som er omfattet av konsolideringen i henhold til første del avdeling II kapittel 2.

Den valgte metoden skal anvendes konsekvent over tid.

2. Ved beregning av ansvarlig kapital på individuelt og delkonsolidert grunnlag skal institusjoner som er omfattet av tilsyn på konsolidert grunnlag i samsvar med første del avdeling II kapittel 2, ikke trekke fra beholdninger av ansvarlig kapital-instrumenter utstedt av foretak i finanssektoren som er omfattet av tilsyn på konsolidert grunnlag, med mindre vedkommende myndigheter fastslår at disse fradragene er nødvendige i særlige tilfeller, særlig med sikte på strukturell atskillelse av bankvirksomhet og krisehåndteringsplanlegging.

Anvendelse av framgangsmåten omhandlet i første ledd skal ikke medføre uforholdsmessige negative virkninger for hele eller deler av finanssystemet i andre medlemsstater eller i Unionen som helhet ved å utgjøre eller skape en hindring for det indre markeds virkemåte.

3. Vedkommende myndigheter kan ved beregning av ansvarlig kapital på individuelt eller delkonsolidert grunnlag tillate at institusjoner ikke trekker fra beholdninger av ansvarlig kapital-instrumenter i følgende tilfeller:

- a) Dersom en institusjon har en eierandel i en annen institusjon, og vilkårene i i)–v) er oppfylt:
 - i. Institusjonene er omfattet av samme institusjonelle beskyttelsesordning som omhandlet i artikkel 113 nr. 7.
 - ii. Vedkommende myndighet har gitt tillatelsen omhandlet i artikkel 113 nr. 7.
 - iii. Vilkårene i nr. 113 nr. 7 er oppfylt.
 - iv. Det utarbeides innenfor rammen av den institusjonelle beskyttelsesordningen en konsolidert balanse som omhandlet i artikkel 113 nr. 7 bokstav e), eller, dersom det ikke kreves utarbeiding av konsoliderte regnskaper, en utvidet samlet beregning som tilfredsstillende vedkommende myndigheter og er likeverdig med bestemmelsene i direktiv 86/635/EØF, som omfatter visse tilpasninger av bestemmelsene om konsoliderte regnskaper for grupper av kredittinstitusjoner i direktiv 83/349/EØF eller i forordning (EF) nr. 1606/2002. En ekstern revisor skal bekrefte at denne utvidede samlede beregningen er likeverdig, og vedkommende skal særlig sikre at innregning av elementer i den ansvarlige kapitalen mer enn en gang, samt enhver utilbørlig etablering av ansvarlig kapital mellom deltakerne i den institusjonelle beskyttelsesordningen, ikke tas med i beregningen. Den konsoliderte balansen eller den utvidede samlede beregningen skal rapporteres til vedkommende myndigheter minst like ofte som hyppigheten fastsatt i artikkel 99.

v. De institusjonene som inngår i en institusjonell beskyttelsesordning, oppfyller sammen på konsolidert eller utvidet samlet nivå kravene som er fastsatt i artikkel 92, og rapporterer om oppfyllelsen av disse kravene i samsvar med artikkel 99. I en institusjonell beskyttelsesordning kreves ikke fradrag for interesser eid av medlemmer av samvirkeforetak eller rettssubjekter som ikke inngår i den institusjonelle beskyttelsesordningen, forutsatt at innregning av elementer i den ansvarlige kapitalen mer enn en gang, samt enhver utilbørlig etablering av ansvarlig kapital mellom deltakerne i den institusjonelle beskyttelsesordningen og mindretallsaksjeeieren, når det gjelder en institusjon, er utelukket.

b) Dersom en regional kredittinstitusjon har en beholdning i sin sentrale eller en annen regional kredittinstitusjon, og vilkårene i bokstav a) i)–v) er oppfylt.

4. De beholdningene som ikke er fratrasket i samsvar med nr. 1, 2 eller 3, skal anses som eksponeringer og risikovektes i samsvar med tredje del avdeling II kapittel 2 eller 3, alt etter hva som er relevant.

5. Dersom en institusjon anvender metode 1, 2 eller 3 i vedlegg I til direktiv 2002/87/EF, skal institusjonen opplyse om det finansielle konglomeratets krav om ytterligere ansvarlig kapital og dets kapitaldekning beregnet i samsvar med artikkel 6 i og vedlegg I til nevnte direktiv.

6. EBA, EIOPA og Den europeiske tilsynsmyndighet (Den europeiske verdipapir- og markedstilsynsmyndighet, ESMA), som er opprettet ved europaparlaments- og rådsforordning (EU) nr. 1095/2010 av 24. november 2010⁽¹⁾, skal gjennom Felleskomiteen utarbeide utkast til tekniske reguleringsstandarter for med sikte på anvendelsen av denne artikkel å angi vilkårene for anvendelse av beregningsmetodene i del II i vedlegg I til direktiv 2002/87/EF når det gjelder alternativene til fradrag som omhandlet i nr. 1 i denne artikkel.

EBA, EIOPA og ESMA skal framlegge disse utkastene til tekniske reguleringsstandarter for Kommisjonen innen 28. juli 2013.

Kommisjonen delegeres myndighet til å vedta de tekniske reguleringsstandarterne nevnt i første ledd i samsvar med artikkel 10–14 i henholdsvis forordning (EU) nr. 1093/2010, forordning (EU) nr. 1094/2010 og forordning (EU) nr. 1095/2010.

⁽¹⁾ EUT L 331 av 15.12.2010, s. 84.

Avsnitt 4

Ren kjernekapital

Artikkel 50

Ren kjernekapital

En institusjons rene kjernekapital skal bestå av ren kjernekapital-poster etter justeringene som kreves i henhold til artikkel 32–35, fradragene i artikkel 36 og unntakene og alternativene i artikkel 48, 49 og 79.

KAPITTEL 3

Annen godkjent kjernekapital

Avsnitt 1

Andre godkjente kjernekapitalposter og -instrumenter

Artikkel 51

Andre godkjente kjernekapitalposter

Andre godkjente kjernekapitalposter skal bestå av følgende:

- a) Kapitalinstrumenter, forutsatt at vilkårene i artikkel 52 nr. 1 er oppfylt.
- b) Overkurs ved emisjon i forbindelse med instrumentene omhandlet i bokstav a).

Instrumenter omhandlet i bokstav a) skal ikke anses som ren kjernekapital-poster eller tilleggskapitalposter.

Artikkel 52

Andre godkjente kjernekapitalinstrumenter

1. Kapitalinstrumenter skal anses som andre godkjente kjernekapitalinstrumenter bare dersom følgende vilkår er oppfylt:

- a) Instrumentene er utstedt og innbetalt.
- b) Ingen av følgende har kjøpt instrumentene:
 - i. Institusjonen eller dens datterforetak.
 - ii. Et foretak der institusjonen har en deltakerinteresse i form av eierskap, enten direkte eller gjennom kontroll av minst 20 % av dette foretakets stemmeretter eller kapital.
- c) Kjøpet av instrumentene er ikke direkte eller indirekte finansiert av institusjonen.
- d) Instrumentene er etterstilt tilleggskapitalinstrumenter ved insolvens i institusjonen.

- e) Ingen av følgende har stilt sikkerhet for instrumentene eller en garanti for som forbedrer fordringenes prioritet:
- i. Institusjonen eller dens datterforetak.
 - ii. Morforetaket for institusjonen eller dets datterforetak.
 - iii. Det finansielle morholdingselskapet eller dets datterforetak.
 - iv. Det blandede holdingselskapet eller dets datterforetak.
 - v. Det blandede finansielle holdingselskapet eller dets datterforetak.
 - vi. Ethvert foretak som har nære forbindelser til foretak omhandlet i punkt i)–v).
- f) Instrumentene er ikke omfattet av avtalefestede ordninger eller andre ordninger som forbedrer fordringenes prioritet ved insolvens eller avvikling.
- g) Instrumentene er evigvarende, og bestemmelsene som gjelder for dem, omfatter ikke noe incitament for institusjonen til å innløse dem.
- h) Dersom bestemmelsene som gjelder for instrumentene, inneholder en eller flere kjøpsopsjoner, er det utelukkende utstederen som kan treffe beslutning om kjøp.
- i) Instrumentene kan innløses ved benyttelse av innløsningsrett, innfris eller gjenkjøpes bare dersom vilkårene i artikkel 77 er oppfylt, og tidligst fem år etter utstedelsesdatoen, unntatt i tilfeller der vilkårene i artikkel 78 nr. 4 er oppfylt.
- j) Bestemmelsene som gjelder for instrumentene, angir verken uttrykkelig eller underforstått at instrumentene vil eller kan bli innløst ved benyttelse av innløsningsrett, innfridd eller gjenkjøpt, og institusjonen gir ikke på annen måte slike opplysninger, unntatt i følgende tilfeller:
- i. Institusjonens avvikling.
 - ii. Skjønnsmessige gjenkjøp av instrumentene eller annen skjønnsmessig måte å redusere annen godkjent kjernekapital på, dersom institusjonen har fått vedkommende myndigheters forhåndstillatelse i samsvar med artikkel 77.
- k) Institusjonen angir verken uttrykkelig eller underforstått at vedkommende myndighet vil godkjenne innløsning ved benyttelse av innløsningsrett, innfrielse eller gjenkjøp av instrumentene.
- l) Utdelingene fra instrumentene oppfyller følgende vilkår:
- i. De utbetales fra midler til utdeling.
 - ii. Størrelsen på utdelingene fra instrumentene vil ikke bli endret på grunnlag av institusjonens eller dens morforetaks kredittverdighet.
 - iii. Bestemmelsene som gjelder for instrumentene, gir institusjonen full rett til når som helst å annullere utdelingene for instrumentene for en ubegrenset periode og på et ikke-kumulativt grunnlag, og institusjonen kan anvende slike annullerte utbetalinger uten begrensning til å innfri sine forpliktelser når de forfaller.
 - iv. Annullering av utdelinger anses ikke som mislighold fra institusjonens side.
 - v. Annullering av utdelinger pålegger ikke institusjonen begrensninger.
- m) Instrumentene bidrar ikke til en beslutning om at en institusjons forpliktelser overstiger dens eiendeler, dersom en slik beslutning er en insolvensprøving i henhold til nasjonal lovgivning.
- n) Bestemmelsene som gjelder for instrumentene, krever at instrumentenes hovedstol ved en utløsende hendelse skal nedskrives permanent eller midlertidig, eller at instrumentene skal konverteres til ren kjernekapital-instrumenter.
- o) Bestemmelsene som gjelder for instrumentene, inneholder ikke noe som er til hinder for en rekapitalisering av institusjonen.
- p) Dersom instrumentene ikke er utstedt direkte av en institusjon, skal begge følgende vilkår være oppfylt:
- i. Instrumentene er utstedt av et foretak som inngår i konsolideringen i henhold til første del avdeling II kapittel 2.
 - ii. Det innbetalte beløpet for instrumentene er umiddelbart tilgjengelig for institusjonen uten begrensning og i en form som oppfyller vilkårene i dette nummer.

Vilkåret fastsatt i første ledd bokstav d) skal anses som oppfylt selv om instrumentene inngår i annen godkjent kjernekapital eller tilleggskapital i henhold til artikkel 484 nr. 3, forutsatt at de har samme prioritet.

2. EBA skal utarbeide utkast til tekniske reguleringsstandarder for å angi følgende:

- a) Formen og arten av incitamenter til innfrielse.
- b) Arten av en eventuell oppskrivning av et annet godkjent kjernekapitalinstruments hovedstol etter en midlertidig nedskrivning.
- c) Framgangsmåtene og tidspunktet for å
 - i. fastslå at den utløsende hendelsen har inntruffet,
 - ii. oppskrive et annet godkjent kjernekapitalinstruments hovedstol etter en midlertidig nedskrivning.
- d) Egenskaper ved instrumentene, som kan være til hinder for rekapitalisering av institusjonen.
- e) Anvendelse av spesialforetak for utstedelse av ansvarlig kapital-instrumenter.

EBA skal framlegge disse utkastene til tekniske reguleringsstandarder for Kommisjonen innen 28. juli 2013.

Kommisjonen delegeres myndighet til å vedta de tekniske reguleringsstandardene nevnt i første ledd i samsvar med artikkel 10–14 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

Artikkel 53

Begrensning av annullering av utdelinger for andre godkjente kjernekapitalinstrumenter og egenskaper som kan være til hinder for rekapitalisering av institusjonen

Ved anvendelsen av artikkel 52 nr. 1 bokstav l) v) og bokstav o) skal bestemmelsene som gjelder for andre godkjente kjernekapitalinstrumenter, særlig ikke omfatte følgende:

- a) Et krav om at utdelinger for instrumentene skal foretas når en utdeling foretas for et instrument utstedt av institusjonen, med samme eller lavere prioritet enn et annet godkjent kjernekapitalinstrument, herunder et ren kjernekapital-instrument.
- b) Et krav om at utbetaling av utdelinger for ren kjernekapital-instrumenter, andre godkjente kjernekapitalinstrumenter eller tilleggskapitalinstrumenter skal annulleres, når det

ikke foretas utdelinger for disse andre godkjente kjernekapitalinstrumentene.

- c) En forpliktelse til å erstatte utbetaling av renter eller utbytte med en annen form for utbetaling. Institusjonen skal ellers ikke være omfattet av en slik forpliktelse.

Artikkel 54

Nedskrivning eller konvertering av andre godkjente kjernekapitalinstrumenter

1. Ved anvendelsen av artikkel 52 nr. 1 bokstav n) får følgende bestemmelser anvendelse på andre godkjente kjernekapitalinstrumenter:

- a) En utløsende hendelse inntreffer når institusjonens ren kjernekapital-dekning som omhandlet i artikkel 92 nr. 1 bokstav a) er lavere enn et av følgende:
 - i. 5,125 %.
 - ii. Et nivå høyere enn 5,125 % når det fastsettes av institusjonen og angis nærmere i bestemmelsene som gjelder for instrumentet.
- b) Institusjonene kan i bestemmelsene som gjelder for instrumentet, angi en eller flere utløsende hendelser i tillegg til den som er omhandlet i bokstav a).
- c) Dersom instrumentene i henhold til bestemmelsene som gjelder for dem, skal konverteres til ren kjernekapital-instrumenter dersom en utløsende hendelse inntreffer, skal bestemmelsene nærmere angi ett av følgende:
 - i. Konverteringskursen og en grenseverdi for beløpet som kan konverteres.
 - ii. Et intervall som instrumentene vil bli konvertert til ren kjernekapital-instrumenter innenfor.
- d) Dersom instrumentenes hovedstol i henhold til bestemmelsene som gjelder for instrumentene, skal nedskrives dersom en utløsende hendelse inntreffer, skal nedskrivningen redusere alle følgende beløp:
 - i. Instrumentinnehaverens fordring ved institusjonens insolvens eller avvikling.
 - ii. Beløpet som skal utbetales dersom instrumentet innløses ved benyttelse av innløsningsrett eller innfris.
 - iii. Utdelingene for instrumentet.

2. Nedskrivning eller konvertering av et annet godkjent kjernekapitalinstrument skal i henhold til gjeldende regnskapsregelverk generere poster som anses som ren kjernekapitalposter.

3. Verdien av andre godkjente kjernekapitalinstrumenter som anerkjennes som andre godkjente kjernekapitalposter, er begrenset til minsteverdien av ren kjernekapitalposter som ville bli generert dersom hovedstolen av de andre godkjente kjernekapitalinstrumentene ble nedskrevet fullt ut eller konvertert til ren kjernekapitalinstrumenter.

4. Den samlede verdien av andre godkjente kjernekapitalinstrumenter som skal nedskrives eller konverteres dersom en utløsende hendelse inntreffer, skal ikke være mindre enn det laveste av følgende beløp:

a) Beløpet som kreves for å gjenopprette institusjonens ren kjernekapitaldekning til 5,125 %.

b) Hele hovedstolen for instrumentet.

5. Når en utløsende hendelse inntreffer, skal institusjonene gjøre følgende:

a) Umiddelbart underrette vedkommende myndigheter.

b) Underrette innehaverne av de andre godkjente kjernekapitalinstrumentene.

c) Umiddelbart eller senest innen én måned nedskrive instrumentenes hovedstol eller konvertere instrumentene til ren kjernekapitalinstrumenter i samsvar med kravet i denne artikkel.

6. En institusjon som utsteder andre godkjente kjernekapitalinstrumenter som ved en utløsende hendelse konverteres til ren kjernekapitalinstrumenter, skal til enhver tid sikre at det er godkjent tilstrekkelig aksjekapital for konverteringen av alle slike konvertible andre godkjente kjernekapitalinstrumenter til aksjer, dersom en utløsende hendelse inntreffer. Alle nødvendige tillatelser skal være innhentet på datoen for utstedelsen av de nevnte konvertible andre godkjente kjernekapitalinstrumentene. Institusjonen skal til enhver tid ha nødvendig forhåndstillatelse til å utstede ren kjernekapitalinstrumentene som de andre godkjente kjernekapitalinstrumentene vil bli konvertert til dersom en utløsende hendelse inntreffer.

7. En institusjon som utsteder andre godkjente kjernekapitalinstrumenter som ved en utløsende hendelse konverteres til ren kjernekapitalinstrumenter, skal sikre at det ikke finnes noen prosedyremessige hindringer for denne konverteringen i dens stiftelsesdokument eller vedtekter eller avtalefestede ordninger.

Artikkel 55

Følger av at vilkårene for andre godkjente kjernekapitalinstrumenter ikke lenger er oppfylt

Følgende bestemmelser får anvendelse når vilkårene for andre godkjente kjernekapitalinstrumenter i artikkel 52 nr. 1 ikke lenger er oppfylt:

a) Instrumentet skal med umiddelbar virkning ikke lenger anses som et annet godkjent kjernekapitalinstrument.

b) Den delen av overkursen ved emisjon som gjelder dette instrumentet, skal med umiddelbar virkning ikke lenger anses som en annen godkjent kjernekapitalpost.

Avsnitt 2

Fradrag fra andre godkjente kjernekapitalposter

Artikkel 56

Fradrag fra andre godkjente kjernekapitalposter

Institusjonene skal trekke følgende fra andre godkjente kjernekapitalposter:

a) En institusjons direkte, indirekte og syntetiske beholdninger av egne andre godkjente kjernekapitalinstrumenter, herunder egne andre godkjente kjernekapitalinstrumenter som en institusjon kan være forpliktet til å kjøpe i henhold til eksisterende avtaleforpliktelser.

b) Direkte, indirekte og syntetiske beholdninger av andre godkjente kjernekapitalinstrumenter i foretak i finanssektoren, når disse foretakene har en gjensidig beholdning i institusjonen som vedkommende myndigheter mener er inngått for kunstig å øke institusjonens ansvarlige kapital.

c) Gjeldende beløp for direkte, indirekte og syntetiske beholdninger av andre godkjente kjernekapitalinstrumenter i foretak i finanssektoren, fastsatt i henhold til artikkel 60, dersom institusjonen ikke har betydelige investeringer i disse foretakene.

d) Institusjonens direkte, indirekte og syntetiske beholdninger av andre godkjente kjernekapitalinstrumenter i foretak i finanssektoren, dersom institusjonen har betydelige investeringer i disse foretakene, unntatt tegningsgarantiposisjoner som innehas i høyst fem virkedager.

e) Summen av postene som i henhold til artikkel 66 skal trekkes fra i tilleggskapitalposter som overstiger institusjonens tilleggskapitalposter.

- f) Enhver form for skatt på andre godkjente kjernekapitalposter som kan forutses på beregningstidspunktet, unntatt når institusjonen på egnet måte justerer beløpet for andre godkjente kjernekapitalposter i den grad skatten reduserer det øvre beløpet som kan benyttes for disse postenes dekning av risikoer eller tap.

Artikkel 57

Fradrag av beholdninger av andre godkjente kjernekapitalinstrumenter

Ved anvendelsen av artikkel 56 bokstav a) skal institusjonene beregne beholdninger av egne andre godkjente kjernekapitalinstrumenter på grunnlag av lange bruttoposisjoner, med følgende unntak:

- a) Institusjonene kan beregne verdien av beholdningene av egne andre godkjente kjernekapitalinstrumenter på grunnlag av lange nettoposisjoner, forutsatt at begge følgende vilkår er oppfylt:
- i. De lange og korte posisjonene er i samme underliggende eksponering, og de korte posisjonene innebærer ikke motpartsrisiko.
 - ii. Både de lange og de korte posisjonene inngår enten i eller utenfor handelsporteføljen.
- b) Institusjonene skal fastsette beløpet som skal trekkes fra for direkte, indirekte eller syntetiske beholdninger av indeksinstrumenter, ved å beregne den underliggende eksponeringen for egne andre godkjente kjernekapitalinstrumenter i disse indeksene.
- c) Institusjonene kan motregne lange bruttoposisjoner i egne andre godkjente kjernekapitalinstrumenter som oppstår i forbindelse med eierandeler i indeksinstrumenter, mot korte posisjoner i egne andre godkjente kjernekapitalinstrumenter som oppstår i forbindelse med korte posisjoner i de underliggende indeksene, herunder når disse korte posisjonene innebærer motpartsrisiko, forutsatt at begge følgende vilkår er oppfylt:

- i. De lange og korte posisjonene er i samme underliggende indeks.
- ii. Både de lange og de korte posisjonene inngår enten i eller utenfor handelsporteføljen.

Artikkel 58

Fradrag av beholdninger av andre godkjente kjernekapitalinstrumenter i foretak i finanssektoren når en institusjon har en gjensidig beholdning for kunstig å øke den ansvarlige kapitalen

Institusjonene skal foreta fradragene som kreves i henhold til artikkel 56 bokstav b)–d), i samsvar med følgende bestemmelser:

- a) Beholdninger av andre godkjente kjernekapitalinstrumenter skal beregnes på grunnlag av lange bruttoposisjoner.
- b) Øvrige kapitalgruppe 1-poster i forsikringsforetak skal anses som beholdninger av andre godkjente kjernekapitalinstrumenter i forbindelse med fradrag.

Artikkel 59

Fradrag av beholdninger av andre godkjente kjernekapitalinstrumenter i foretak i finanssektoren

Institusjonene skal foreta fradragene som kreves i artikkel 56 bokstav c) og d), i samsvar med følgende bestemmelser:

- a) De kan beregne direkte, indirekte og syntetiske beholdninger av andre godkjente kjernekapitalinstrumenter i foretakene i finanssektoren på grunnlag av lange nettoposisjoner i samme underliggende eksponering, forutsatt at begge følgende vilkår er oppfylt:
- i. Den korte posisjonens løpetid sammenfaller med den lange posisjonens løpetid eller har en gjenværende løpetid på minst ett år.
 - ii. Både den lange og den korte posisjonen inngår enten i eller utenfor handelsporteføljen.
- b) De skal fastsette verdien som skal trekkes fra for direkte, indirekte og syntetiske beholdninger av indeksinstrumenter, ved å beregne den underliggende eksponeringen for kapitalinstrumentene i foretakene i finanssektoren i disse indeksene.

Artikkel 60

Fradrag av beholdninger av andre godkjente kjernekapitalinstrumenter når en institusjon ikke har betydelige investeringer i et foretak i finanssektoren

1. Ved anvendelsen av artikkel 56 bokstav c) skal institusjonene beregne det relevante beløpet som skal trekkes fra, ved å multiplisere beløpet omhandlet i bokstav a) i dette nummer med den faktoren som følger av beregningen omhandlet i bokstav b) i dette nummer:

- a) Det samlede beløpet med hvilket institusjonens direkte, indirekte og syntetiske beholdninger av ren kjernekapitalinstrumenter, andre godkjente kjernekapitalinstrumenter og tilleggskapitalinstrumenter i foretak i finanssektoren som institusjonen ikke har betydelige investeringer i, overstiger 10 % av institusjonens ren kjernekapitalposter, beregnet ved anvendelse av følgende:

- i. Artikkel 32–35.

ii. Artikkel 36 nr. 1 bokstav a)–g), bokstav k) ii)–v) og bokstav l), unntatt eiendeler ved utsatt skatt som er avhengige av framtidig lønnsomhet og skyldes midlertidige forskjeller.

iii. Artikkel 44 og 45.

b) Institusjonens direkte, indirekte og syntetiske beholdninger av andre godkjente kjernekapitalinstrumenter i foretak i finanssektoren som institusjonen ikke har betydelige investeringer i, dividert med den samlede verdien av alle institusjonens direkte, indirekte og syntetiske beholdninger av ren kjernekapital-instrumenter, andre godkjente kjernekapitalinstrumenter og tilleggskapitalinstrumenter i disse foretakene.

2. Institusjonene skal ikke ta med tegningsgarantiposisjoner som innehas i høyst fem virkedager, i beløpet omhandlet i nr. 1 bokstav a) og ved beregningen av faktoren omhandlet i nr. 1 bokstav b).

3. Beløpet som skal trekkes fra i henhold til nr. 1, skal fordeles på alle de andre godkjente kjernekapitalinstrumentene som innehas. Institusjonene skal beregne beløpet for hvert av de andre godkjente kjernekapitalinstrumentene som trekkes fra i henhold til nr. 1, ved å multiplisere beløpet omhandlet i bokstav a) i dette nummer med andelen omhandlet i bokstav b) i dette nummer:

a) Verdien av beholdninger som skal trekkes fra i henhold til nr. 1.

b) Andelen av institusjonens samlede direkte, indirekte og syntetiske beholdninger av andre godkjente kjernekapital-instrumenter i foretak i finanssektoren som institusjonen ikke har betydelige investeringer i, og som utgjøres av de enkelte andre godkjente kjernekapitalinstrumentene som innehas.

4. Verdien av beholdningene omhandlet i artikkel 56 bokstav c), som er lik eller mindre enn 10 % av institusjonens ren kjernekapital-poster etter anvendelse av bestemmelsene i nr. 1 bokstav a) i)–iii), skal ikke trekkes fra og skal tildeles gjeldende risikovekt i samsvar med tredje del avdeling II kapittel 2 eller 3 eller kravene i tredje del avdeling IV, alt etter hva som er relevant.

5. Institusjonene skal beregne beløpet for hvert av de andre godkjente kjernekapitalinstrumentene som risikovektes i henhold til nr. 4, ved å multiplisere beløpet omhandlet i bokstav a) i dette nummer med beløpet omhandlet i bokstav b) i dette nummer:

a) Beholdningene som skal risikovektes i henhold til nr. 4.

b) Den andelen som følger av beregningen i nr. 3 bokstav b).

Avsnitt 3

Annen godkjent kjernekapital

Artikkel 61

Annen godkjent kjernekapital

En institusjons annen godkjente kjernekapital skal bestå av andre godkjente kjernekapitalposter etter fradrag av postene omhandlet i artikkel 56 og ved anvendelse av artikkel 79.

KAPITTEL 4

Tilleggskapital

Avsnitt 1

Tilleggskapitalposter og -instrumenter

Artikkel 62

Tilleggskapitalposter

Tilleggskapitalpostene skal bestå av følgende:

a) Kapitalinstrumenter og etterstilte lån, dersom vilkårene i artikkel 63 er oppfylt.

b) Overkurs ved emisjon i forbindelse med instrumentene nevnt i bokstav a).

c) For institusjoner som beregner risikovektede eksponeringsbeløp i henhold til tredje del avdeling II kapittel 2, generelle kredittrisikojusteringer, før innregning av skatteeffekten, på opptil 1,25 % av de risikovektede eksponeringsbeløpene beregnet i henhold til tredje del avdeling II kapittel 2.

d) For institusjoner som beregner risikovektede eksponeringsbeløp i henhold til tredje del avdeling II kapittel 3, de positive beløpene, før innregning av skatteeffekten, som følger av beregningen i henhold til artikkel 158 og 159, på opptil 0,6 % av de risikovektede eksponeringsbeløpene beregnet i henhold til tredje del avdeling II kapittel 3.

Postene angitt i bokstav a) skal ikke anses som ren kjernekapital-poster eller andre godkjente kjernekapitalposter.

Artikkel 63

Tilleggs kapitalinstrumenter

Kapitalinstrumenter og etterstilte lån skal anses som tilleggs kapitalinstrumenter dersom følgende vilkår er oppfylt:

- a) Instrumentene er utstedt eller de etterstilte lånene er tatt opp, alt etter hva som er relevant, og fullt innbetalt.
- b) Ingen av følgende har kjøpt instrumentene eller gitt de etterstilte lånene, alt etter hva som er relevant:
 - i. Institusjonen eller dens datterforetak.
 - ii. Et foretak der institusjonen har en deltakerinteresse i form av eierskap, enten direkte eller gjennom kontroll av minst 20 % av dette foretakets stemmeretter eller kapital.
- c) Kjøpet av instrumentene eller utstedelsen av de etterstilte lånene, alt etter hva som er relevant, er ikke direkte eller indirekte finansiert av institusjonen.
- d) Fordringen på instrumentenes hovedstol i henhold til bestemmelsene som gjelder for instrumentene, eller fordringen på de etterstilte lånenes hovedstol i henhold til bestemmelsene som gjelder for de etterstilte lånene, alt etter hva som er relevant, er etterstilt alle ikke-etterstilte fordringer.
- e) Ingen av følgende har stilt sikkerhet for instrumentene eller de etterstilte lånene, alt etter hva som er relevant, eller underlagt dem en garanti som forbedrer fordringens prioritet:
 - i. Institusjonen eller dens datterforetak.
 - ii. Morforetaket for institusjonen eller dets datterforetak.
 - iii. Det finansielle morholdingselskapet eller dets datterforetak.
 - iv. Det blandede holdingselskapet eller dets datterforetak.
 - v. Det blandede finansielle holdingselskapet eller dets datterforetak.
 - vi. Ethvert foretak som har nære forbindelser til foretak omhandlet i punkt i)–v).
- f) Instrumentene eller de etterstilte lånene, alt etter hva som er relevant, er ikke omfattet av ordninger som på annen

måte forbedrer fordringens eller de etterstilte lånenes prioritet.

- g) Instrumentene eller de etterstilte lånene, alt etter hva som er relevant, har en opprinnelig løpetid på minst fem år.
- h) Bestemmelsene som gjelder for instrumentene eller de etterstilte lånene, alt etter hva som er relevant, inneholder ingen incitamenter for institusjonen til å innløse eller tilbakebetale deres hovedstol, alt etter hva som er relevant, før forfall.
- i) Dersom instrumentene eller de etterstilte lånene, alt etter hva som er relevant, omfatter en eller flere kjøpsopsjoner eller opsjoner på tilbakebetaling før forfall, kan opsjonene utnyttes bare etter utstederens eller debitors valg, alt etter hva som er relevant.
- j) Instrumentene eller de etterstilte lånene, alt etter hva som er relevant, kan kreves innløst ved benyttelse av innløsningsrett, innfris, gjenkjøpes eller tilbakebetales før forfall bare dersom vilkårene i artikkel 77 er oppfylt, og først fem år etter datoen for utstedelse eller opptak, alt etter hva som er relevant, unntatt når vilkårene i artikkel 78 nr. 4 er oppfylt.
- k) Bestemmelsene som gjelder for instrumentene eller de etterstilte lånene, alt etter hva som er relevant, angir verken uttrykkelig eller underforstått at instrumentene eller de etterstilte lånene vil eller kan bli innløst ved benyttelse av innløsningsrett, innfridd, gjenkjøpt eller tilbakebetalt før forfall, alt etter hva som er relevant, av institusjonen på annen måte enn i forbindelse med institusjonens insolvens eller avvikling, og institusjonen ikke på annen måte gir slike opplysninger.
- l) Bestemmelsene som gjelder for instrumentene eller de etterstilte lånene, alt etter hva som er relevant, gir ikke innehaveren eller eventuelt långiveren rett til å framskynde den planlagte betaling av renter og hovedstol, unntatt ved institusjonens insolvens eller avvikling.
- m) Størrelsen på forfalte renter eller utbytte på instrumentene eller de etterstilte lånene, alt etter hva som er relevant, vil ikke bli endret på grunnlag av institusjonens eller dets morforetaks kredittverdighet.
- n) Dersom instrumentene ikke er utstedt direkte av en institusjon, eller dersom de etterstilte lånene ikke er tatt opp direkte av en institusjon, alt etter hva som er relevant, er begge følgende vilkår oppfylt:
 - i. Instrumentene er utstedt eller de etterstilte lånene er tatt opp, alt etter hva som er relevant, av et foretak som inngår i konsolideringen i henhold til første del avdeling II kapittel 2.

- ii. Det innbetalte beløpet for instrumentene er umiddelbart tilgjengelig for institusjonen uten begrensning, i en form som oppfyller vilkårene i dette nummer.

Artikkel 64

Redusert innregning av tilleggskapitalinstrumenter

I hvilket omfang tilleggskapitalinstrumenter kan anses som tilleggskapitalposter i løpet av de siste fem årene av instrumentenes løpetid, beregnes ved å multiplisere resultatet som følger av beregningen i bokstav a), med antallet omhandlet i bokstav b):

- a) Det nominelle beløpet for instrumentene eller de etterstilte lånene på den første dagen i den siste femårsperioden av den avtalefestede løpetiden, dividert med antall kalenderdager i denne perioden.
- b) De gjenværende kalenderdagene i den avtalefestede løpetiden for instrumentene eller de etterstilte lånene.

Artikkel 65

Følger av at vilkårene for tilleggskapitalinstrumenter ikke lenger er oppfylt

Når vilkårene for et tilleggskapitalinstrument, som omhandlet i artikkel 63, ikke lenger er oppfylt, får følgende bestemmelser anvendelse:

- a) Instrumentet skal med umiddelbar virkning ikke lenger anses som et tilleggskapitalinstrument.
- b) Den delen av overkursen ved emisjon som gjelder dette instrumentet, skal med umiddelbar virkning ikke lenger anses som tilleggskapitalposter.

Avsnitt 2

Fradrag fra tilleggskapitalposter

Artikkel 66

Fradrag fra tilleggskapitalposter

Følgende skal trekkes fra tilleggskapitalposter:

- a) En institusjons direkte, indirekte og syntetiske beholdninger av egne tilleggskapitalinstrumenter, herunder egne tilleggskapitalinstrumenter som en institusjon kan være forpliktet til å kjøpe i henhold til eksisterende avtaleforpliktelser.
- b) Direkte, indirekte og syntetiske beholdninger av tilleggskapitalinstrumenter i foretak i finanssektoren, når disse foretakene har gjensidige beholdninger i institusjonen som vedkommende myndigheter mener er inngått for kunstig å øke institusjonens ansvarlige kapital.

- c) Gjeldende beløp for direkte, indirekte og syntetiske beholdninger av tilleggskapitalinstrumenter i foretak i finanssektoren, fastsatt i henhold til artikkel 70, dersom institusjonen ikke har en betydelig investering i disse foretakene.

- d) Institusjonens direkte, indirekte og syntetiske beholdninger av tilleggskapitalinstrumenter i foretak i finanssektoren, dersom institusjonen har en betydelig investering i disse foretakene, unntatt tegningsgarantiposisjoner som innehas i høyst fem virkedager.

Artikkel 67

Fradrag for beholdninger av egne tilleggskapitalinstrumenter

Ved anvendelsen av artikkel 66 bokstav a) skal institusjonene beregne beholdninger på grunnlag av lange bruttoposisjoner, med følgende unntak:

- a) Institusjonene kan beregne verdien av beholdningene på grunnlag av lange nettoposisjoner, forutsatt at begge følgende vilkår er oppfylt:
 - i. De lange og korte posisjonene er i samme underliggende eksponering, og de korte posisjonene innebærer ikke motpartsrisiko.
 - ii. Både de lange og de korte posisjonene inngår enten i eller utenfor handelsporteføljen.
- b) Institusjonene skal fastsette verdien som skal trekkes fra for direkte, indirekte og syntetiske beholdninger av indeksinstrumenter, ved å beregne den underliggende eksponeringen for egne tilleggskapitalinstrumenter i disse indeksene.
- c) Institusjonene kan motregne lange bruttoposisjoner i egne tilleggskapitalinstrumenter som oppstår i forbindelse med eierandeler i indeksinstrumenter, mot korte posisjoner i egne tilleggskapitalinstrumenter som oppstår i forbindelse med korte posisjoner i de underliggende indeksene, herunder også når disse korte posisjonene innebærer motpartsrisiko, forutsatt at begge følgende vilkår er oppfylt:
 - i. De lange og korte posisjonene er i samme underliggende indeks.
 - ii. Både de lange og de korte posisjonene inngår enten i eller utenfor handelsporteføljen.

*Artikkel 68***Frdrag for beholdninger av tilleggskapitalinstrumenter i foretak i finanssektoren når en institusjon har en gjensidig beholdning for kunstig å øke den ansvarlige kapitalen**

Institusjonene skal foreta frdragene som kreves i henhold til artikkel 66 bokstav b)–d), i samsvar med følgende bestemmelser:

- a) Beholdninger av tilleggskapitalinstrumenter skal beregnes på grunnlag av lange bruttoposisjoner.
- b) Eierandeler i kapitalgruppe 2-poster i forsikringsforetak og kapitalgruppe 3-poster i forsikringsforetak skal anses som tilleggskapitalinstrumenter i forbindelse med frdrag.

*Artikkel 69***Frdrag for beholdninger av tilleggskapitalinstrumenter i foretak i finanssektoren**

Institusjonene skal foreta frdragene som kreves i artikkel 66 bokstav c) og d), i samsvar med følgende bestemmelser:

- a) De kan beregne direkte, indirekte og syntetiske beholdninger av tilleggskapitalinstrumenter i foretakene i finanssektoren på grunnlag av lange nettoposisjoner i samme underliggende eksponering, forutsatt at begge følgende vilkår er oppfylt:
 - i. Den korte posisjonens løpetid sammenfaller med den lange posisjonens løpetid eller har en gjenværende løpetid på minst ett år.
 - ii. Både den lange og den korte posisjonen inngår enten i eller utenfor handelsporteføljen.
- b) De skal fastsette verdien som skal trekkes fra for direkte, indirekte og syntetiske beholdninger av indeksinstrumenter, idet det tas hensyn til den underliggende eksponeringen for kapitalinstrumentene i foretakene i finanssektoren i disse indeksene.

*Artikkel 70***Frdrag for tilleggskapitalinstrumenter når en institusjon ikke har en betydelig investering i et relevant foretak**

1. Ved anvendelsen av artikkel 66 bokstav c) skal institusjonene beregne det relevante beløpet som skal trekkes fra, ved å multiplisere beløpet omhandlet i bokstav a) i dette nummer med den faktoren som følger av beregningen omhandlet i bokstav b) i dette nummer:

- a) Det samlede beløpet med hvilket institusjonens direkte, indirekte og syntetiske beholdninger av ren kjernekapitalinstrumenter, andre godkjente kjernekapitalinstrumenter og

tilleggskapitalinstrumenter i foretak i finanssektoren som institusjonen ikke har betydelige investeringer i, overstiger 10 % av institusjonens ren kjernekapital-poster, beregnet ved anvendelse av følgende:

i. Artikkel 32–35.

ii. Artikkel 36 nr. 1 bokstav a)–g), bokstav k) ii)–v) og bokstav l), unntatt beløpet som skal trekkes fra for eiendeler ved utsatt skatt som er avhengige av framtidig lønnsomhet og skyldes midlertidige forskjeller.

iii. Artikkel 44 og 45.

b) Institusjonens direkte, indirekte og syntetiske beholdninger av tilleggskapitalinstrumenter i foretak i finanssektoren som institusjonen ikke har betydelige investeringer i, dividert med den samlede verdien av alle institusjonens direkte, indirekte og syntetiske beholdninger av ren kjernekapitalinstrumenter, andre godkjente kjernekapitalinstrumenter og tilleggskapitalinstrumenter i disse foretakene.

2. Institusjonene skal ikke ta med tegningsgarantiposisjoner som innehas i høyst fem virkedager, i beløpet omhandlet i nr. 1 bokstav a) og ved beregningen av faktoren omhandlet i nr. 1 bokstav b).

3. Beløpet som skal trekkes fra i henhold til nr. 1, skal fordeles på alle tilleggskapitalinstrumenter som innehas. Institusjonene skal beregne det beløpet som skal trekkes fra hvert tilleggskapitalinstrument som trekkes fra i henhold til nr. 1, ved å multiplisere beløpet omhandlet i bokstav a) i dette nummer med andelen omhandlet i bokstav b) i dette nummer:

a) Det samlede beløpet for beholdningene som skal trekkes fra i henhold til nr. 1.

b) Andelen av institusjonens samlede direkte, indirekte og syntetiske beholdninger av tilleggskapitalinstrumenter i foretak i finanssektoren som institusjonen ikke har betydelige investeringer i, og som utgjøres av de enkelte tilleggskapitalinstrumentene som innehas.

4. Verdien av beholdningene omhandlet i artikkel 66 nr. 1 bokstav c), som er lik eller mindre enn 10 % av institusjonens ren kjernekapital-poster ved anvendelse av bestemmelsene i nr. 1 bokstav a) i)–iii), skal ikke trekkes fra og skal tildeles gjeldende risikovekt i samsvar med tredje del avdeling II kapittel 2 eller 3 eller kravene i tredje del avdeling IV, alt etter hva som er relevant.

5. Institusjonene skal beregne beløpet for hvert tilleggskapitalinstrument som risikovektes i henhold til nr. 4, ved å multiplisere beløpet omhandlet i bokstav a) i dette nummer med beløpet omhandlet i bokstav b) i dette nummer:

a) Beholdningene som skal risikovektes i henhold til nr. 4.

b) Den andelen som følger av beregningen i nr. 3 bokstav b).

Avsnitt 3

Tilleggskapital

Artikkel 71

Tilleggskapital

En institusjons tilleggskapital skal bestå av institusjonens tilleggskapitalposter etter fradrag av postene omhandlet i artikkel 66 og etter anvendelse av artikkel 79.

KAPITTEL 5

Ansvarlig kapital

Artikkel 72

Ansvarlig kapital

En institusjons ansvarlige kapital skal bestå av summen av dens kjernekapital og tilleggskapital.

KAPITTEL 6

Alminnelige krav

Artikkel 73

Utdelinger for ansvarlig kapital-instrumenter

1. Kapitalinstrumenter som en institusjon etter eget valg kan foreta utdelinger for i en annen form enn kontanter eller et ansvarlig kapital-instrument, skal ikke anses som ren kjernekapital-instrumenter, andre godkjente kjernekapitalinstrumenter eller tilleggskapitalinstrumenter, med mindre institusjonen på forhånd har innhentet vedkommende myndigheters tillatelse.

2. Vedkommende myndigheter skal gi tillatelsen omhandlet i nr. 1 bare dersom de anser at alle følgende vilkår er oppfylt:

a) Institusjonens evne til å annullere utbetalinger i forbindelse med instrumentet vil ikke bli negativt påvirket av valget omhandlet i nr. 1 eller av formen utdelingene kan foretas i.

b) Instrumentets evne til å dekke tap vil ikke bli negativt påvirket av valget omhandlet i nr. 1 eller av formen utdelingene kan foretas i.

c) Kapitalinstrumentets kvalitet vil ikke på annen måte bli negativt påvirket av valget omhandlet i nr. 1 eller av formen utdelingene kan foretas i.

3. Kapitalinstrumenter for hvilke en annen juridisk person enn den utstedende institusjonen etter eget valg kan beslutte eller kreve at utbetalingen av utdelinger for instrumentet foretas i en annen form enn kontanter eller et ansvarlig kapital-instrument, skal ikke anses som ren kjernekapital-instrumenter, andre godkjente kjernekapitalinstrumenter eller tilleggskapital-instrumenter.

4. Institusjonene kan anvende en bred markedsindeks som et av grunnlagene for fastsettelsen av størrelsen på utdelinger fra andre godkjente kjernekapitalinstrumenter og tilleggskapital-instrumenter.

5. Nr. 4 får ikke anvendelse dersom institusjonen er en referanseenhets i den brede markedsindeksen, med mindre begge følgende vilkår er oppfylt:

a) Institusjonen anser at det ikke foreligger en vesentlig korrelasjon mellom bevegelsene i den brede markedsindeksen og institusjonens, morinstitusjonens, det finansielle morholdingselskapets, det blandede finansielle morholdingselskapets eller det blandede morforetakets kredittverdighet.

b) Vedkommende myndighet har ikke truffet en annen beslutning enn den som er omhandlet i bokstav a).

6. Institusjonene skal rapportere om og offentliggjøre de brede markedsindeksene som deres kapitalinstrumenter avhenger av.

7. EBA skal utarbeide utkast til tekniske reguleringsstandards for å angi vilkårene for at indekser skal kunne anses som brede markedsindekser med henblikk på nr. 4.

EBA skal framlegge disse utkastene til tekniske reguleringsstandards for Kommisjonen innen 28. juli 2013.

Kommisjonen delegeres myndighet til å vedta de tekniske reguleringsstandardene nevnt i første ledd i samsvar med artikkel 10–14 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

Artikkel 74

Beholdninger av kapitalinstrumenter utstedt av regulerte foretak i finanssektoren som ikke anses som lovfestet kapital

Institusjonene skal fra den ansvarlige kapitalen ikke trekke direkte, indirekte eller syntetiske beholdninger av kapitalinstrumenter utstedt av et regulert foretak i finanssektoren som ikke anses som dette foretakets lovfestede kapital. Institusjonene skal risikovekte slike beholdninger i samsvar med tredje del avdeling II kapittel 2 eller 3, alt etter hva som er relevant.

Artikkel 75

Fradrag og krav om løpetid for korte posisjoner

Krav om løpetid for korte posisjoner omhandlet i artikkel 45 bokstav a), artikkel 59 bokstav a) og artikkel 69 bokstav a) skal anses som oppfylt med hensyn til posisjoner som innehas, når følgende vilkår er oppfylt:

- a) Institusjonen har avtalefestet rett til på en bestemt framtidig dato å selge den sikrede lange posisjonen til motparten som foretar sikringen.
- b) Motparten som foretar sikringen for institusjonen, er avtaleforpliktet til på en bestemt framtidig dato å kjøpe den lange posisjonen omhandlet i bokstav a) av institusjonen.

Artikkel 76

Indeksbeholdninger av kapitalinstrumenter

1. Ved anvendelsen av artikkel 42 bokstav a), artikkel 45 bokstav a), artikkel 57 bokstav a), artikkel 59 bokstav a), artikkel 67 bokstav a) og artikkel 69 bokstav a) kan institusjonene redusere verdien av en lang posisjon i et kapitalinstrument med den delen av indeksen som består av samme underliggende eksponering som sikres, dersom følgende vilkår er oppfylt:

- a) Enten inngår både den lange posisjonen som sikres, og den korte posisjonen i en indeks som anvendes til sikring av den lange posisjonen, i handelsporteføljen, eller så inngår begge utenfor handelsporteføljen.
- b) Posisjonene omhandlet i bokstav a) står oppført med virkelig verdi i institusjonens balanse.

c) Den korte posisjonen omhandlet i bokstav a) anses som en effektiv sikring i forbindelse med institusjonens internkontroller.

d) Vedkommende myndigheter vurderer minst én gang i året at kontrollprosessene omhandlet i bokstav c) er tilstrekkelige og fortsatt hensiktsmessige.

2. Når vedkommende myndigheter på forhånd har gitt tillatelse, kan en institusjon anvende et forsiktig estimat for institusjonens underliggende eksponering for kapitalinstrumenter som inngår i indeksene, som et alternativ til å beregne eksponeringen mot postene omhandlet i bokstav a) og/eller bokstav b):

- a) Egne ren kjernekapital-instrumenter, andre godkjente kjernekapitalinstrumenter og tilleggskapitalinstrumenter som inngår i indekser.
- b) Ren kjernekapital-instrumenter, andre godkjente kjernekapitalinstrumenter og tilleggskapitalinstrumenter i foretak i finanssektoren som inngår i indekser.

3. Vedkommende myndigheter skal gi tillatelsen omhandlet i nr. 2 bare dersom institusjonen har dokumentert overfor dem at det vil være en stor administrativ byrde for institusjonen å overvåke sin underliggende eksponering mot kapitalinstrumentene i nr. 2 bokstav a) og/eller bokstav b), alt etter hva som er relevant.

4. EBA skal utarbeide utkast til tekniske reguleringsstandarder for å angi

a) når et estimat som anvendes som alternativ til beregningen av den underliggende eksponeringen omhandlet i nr. 2, er tilstrekkelig forsiktig

b) betydningen av stor administrativ byrde ved anvendelsen av nr. 3.

EBA skal framlegge disse utkastene til tekniske reguleringsstandarder for Kommisjonen innen 28. juli 2013.

Kommisjonen delegeres myndighet til å vedta de tekniske reguleringsstandardene nevnt i første ledd i samsvar med artikkel 10–14 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

Artikkel 77

Vilkår for reduksjon av den ansvarlige kapitalen

En institusjon skal innhente vedkommende myndighets forhåndstillatelse til å gjøre følgende:

- a) Redusere, innfri eller gjenkjøpe ren kjernekapital-instrumenter utstedt av institusjonen på en måte som er tillatt i henhold til gjeldende nasjonal lovgivning.

b) Iverksette innløsning, innfrielse, tilbakebetaling eller gjenkjøp av andre godkjente kjernekapitalinstrumenter eller tilleggskapitalinstrumenter, alt etter hva som er relevant, før utgangen av den avtalefestede løpetiden.

Artikkel 78

Tillatelse fra tilsynsmyndigheten til å redusere den ansvarlige kapitalen

1. Vedkommende myndighet skal gi en institusjon tillatelse til å redusere, gjenkjøpe, innløse ved benyttelse av innløsningsrett eller innfri ren kjernekapital-instrumenter, andre godkjente kjernekapitalinstrumenter eller tilleggskapitalinstrumenter dersom et av følgende vilkår er oppfylt:

a) Institusjonen erstatter instrumentene omhandlet i artikkel 77 med ansvarlig kapital-instrumenter av samme eller høyere kvalitet på vilkår som er forsvarlige med hensyn til institusjonens inntjeningssevne, før eller samtidig med tiltaket omhandlet i artikkel 77.

b) Institusjonen har dokumentert overfor vedkommende myndighet at institusjonens ansvarlige kapital etter det aktuelle tiltaket vil overstige kravene fastsatt i artikkel 92 nr. 1 i denne forordning og det kombinerte bufferkravet som er definert i artikkel 128 nr. 6 i direktiv 2013/36/EU, med en margin som vedkommende myndighet anser som nødvendig på grunnlag av artikkel 104 nr. 3 i direktiv 2013/36/EU.

2. Ved vurderingen av erstatningsinstrumentenes bærekraft i forbindelse med institusjonens inntjeningssevne i henhold til nr. 1 bokstav a), skal vedkommende myndigheter vurdere i hvilken utstrekning disse erstatningskapitalinstrumentene vil koste mer for institusjonen enn de instrumentene som de skal erstatte.

3. Dersom en institusjon treffer et tiltak som omhandlet i artikkel 77 bokstav a), og det i henhold til gjeldende nasjonal lovgivning er forbudt å nekte innløsning av ren kjernekapital-instrumenter som omhandlet i artikkel 27, kan vedkommende myndighet tillate unntak fra vilkårene i nr. 1 i denne artikkel, forutsatt at vedkommende myndighet krever at institusjonen på egnet måte begrenser innløsningen av slike instrumenter.

4. Vedkommende myndigheter kan gi institusjoner tillatelse til å innløse andre godkjente kjernekapitalinstrumenter eller tilleggskapitalinstrumenter før fem år etter utstedelsesdatoen, bare dersom vilkårene i nr. 1 og i bokstav a) eller b) i dette nummer er oppfylt:

a) Det har skjedd en endring i den lovmessige klassifiseringen av disse instrumentene, som sannsynligvis vil medføre at de utelukkes fra den ansvarlige kapitalen eller omklassifiseres til ansvarlig kapital av lavere kvalitet, og begge følgende vilkår er oppfylt:

i Vedkommende myndighet anser denne endringen som tilstrekkelig sikker.

ii Institusjonen dokumenterer overfor vedkommende myndigheter at den lovmessige omklassifiseringen av disse instrumentene ikke med rimelighet kunne forutses på det tidspunkt de ble utstedt.

b) Det har skjedd en endring i den gjeldende skattebehandlingen av disse instrumentene som institusjonen overfor vedkommende myndigheter dokumenterer er vesentlig og ikke med rimelighet kunne forutses på det tidspunkt de ble utstedt.

5. EBA skal utarbeide utkast til tekniske reguleringsstandarder for å angi følgende:

a) Betydningen av bærekraft i forbindelse med institusjonens inntjeningssevne.

b) Egnet måte i forbindelse med begrensningen av innløsningen som omhandlet i nr. 3.

c) Framgangsmåten og datakravene i forbindelse med en institusjons søknad om vedkommende myndighets tillatelse til å gjennomføre et tiltak som omhandlet i artikkel 77, herunder framgangsmåten som skal anvendes ved innløsning av aksjer utstedt til medlemmer av samvirkeforetak, og fristen for behandling av en slik søknad.

EBA skal framlegge disse utkastene til tekniske reguleringsstandarder for Kommisjonen innen 28. juli 2013.

Kommisjonen delegeres myndighet til å vedta de tekniske reguleringsstandardene nevnt i første ledd i samsvar med artikkel 10–14 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

Artikkel 79

Midlertidig unntak fra bestemmelsene om fradrag fra den ansvarlige kapitalen

1. Dersom en institusjon midlertidig innehar kapital-instrumenter eller har gitt etterstilte lån, alt etter hva som er relevant, som anses som ren kjernekapital-instrumenter, andre godkjente kjernekapitalinstrumenter eller tilleggskapital-instrumenter i et foretak i finanssektoren, og vedkommende myndighet anser at hensikten med disse beholdningene er å anvende dem som ledd i en finansiell bistandstransaksjon med sikte på å omorganisere og redde dette foretaket, kan vedkommende myndighet midlertidig tillate unntak fra de bestemmelsene om fradrag som ellers ville få anvendelse på disse instrumentene.

2. EBA skal utarbeide utkast til tekniske reguleringsstandarder for å presisere begrepet midlertidig med sikte på anvendelsen av nr. 1, og skal angi på hvilke vilkår en vedkommende myndighet kan anse at hensikten med disse midlertidige beholdningene er å anvende dem som ledd i en finansiell bistandstransaksjon med sikte på å omorganisere og redde et berørt foretak.

EBA skal framlegge disse utkastene til tekniske reguleringsstandards for Kommisjonen innen 28. juli 2013.

Kommisjonen delegeres myndighet til å vedta de tekniske reguleringsstandardene nevnt i første ledd i samsvar med artikkel 10–14 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

Artikkel 80

Løpende kontroll av den ansvarlige kapitalens kvalitet

1. EBA skal overvåke kvaliteten på ansvarlig kapital-instrumenter som er utstedt av institusjoner i hele Unionen, og skal umiddelbart underrette Kommisjonen dersom det foreligger vesentlig bevis på at disse instrumentene ikke oppfyller kriteriene i artikkel 28 eller, dersom det er relevant, artikkel 29.

Vedkommende myndigheter skal etter anmodning fra EBA umiddelbart oversende alle opplysninger som EBA anser som relevante i forbindelse med nye kapitalinstrumenter som utstedes, for at EBA skal kunne overvåke kvaliteten på ansvarlig kapital-instrumenter som utstedes av institusjoner i hele Unionen.

2. En melding skal inneholde følgende:

- a) En nærmere beskrivelse av den påviste mangelens art og omfang,
- b) Teknisk rådgivning om det tiltaket EBA anser det nødvendig at Kommisjonen treffer.
- c) Vesentlige endringer av EBAs metoder for stresstesting av institusjoners solvens.

3. EBA skal gi teknisk rådgivning til Kommisjonen om alle vesentlige endringer som den anser det nødvendig å foreta av definisjonen av ansvarlig kapital som følge av

- a) relevante endringer av markedsstandards eller markedspraksis,
- b) endringer av relevante rettsregler eller regnskapsstandards,
- c) vesentlige endringer av EBAs metoder for stresstesting av institusjoners solvens.

4. EBA skal innen 1. januar 2014 gi teknisk rådgivning til Kommisjonen om annen mulig behandling av urealiserte gevinster målt til virkelig verdi enn innregning i ren kjernekapital uten justering. I slike anbefalinger skal det tas hensyn til relevante endringer av internasjonale regnskapsstandards og av internasjonale avtaler om tilsynsstandards for banker.

AVDELING II

MINORITETSINTERESSER OG ANDRE GODKJENTE KJERNEKAPITALINSTRUMENTER OG TILLEGGSKAPITALINSTRUMENTER UTSTEDT AV DATTERFORETAK

Artikkel 81

Minoritetsinteresser som oppfyller vilkårene for innregning i konsolidert ren kjernekapital

1. Minoritetsinteresser skal omfatte summen av et datterforetaks ren kjernekapital-instrumenter, overkurs ved emisjon i tilknytning til disse instrumentene, opptjent egenkapital og andre fond, dersom følgende vilkår er oppfylt:

- a) Datterforetaket er et av følgende:
 - i. En institusjon.
 - ii. Et foretak som i henhold til gjeldende nasjonal lovgivning er omfattet av kravene i denne forordning og i direktiv 2013/36/EU.
- b) Datterforetaket inngår fullt ut i konsolideringen i henhold til første del avdeling II kapittel 2.
- c) Ren kjernekapital-postene omhandlet i den innledende teksten til dette nummer eies av andre personer enn foretakene som inngår i konsolideringen i henhold til første del avdeling II kapittel 2.

2. Minoritetsinteresser som finansieres direkte eller indirekte gjennom et spesialforetak eller på annen måte av morforetaket for institusjonen eller dens datterforetak, skal ikke anses som konsolidert ren kjernekapital.

Artikkel 82

Kvalifiserende annen godkjent kjernekapital, kjernekapital, tilleggskapital og kvalifiserende ansvarlig kapital

Kvalifiserende annen godkjent kjernekapital, kjernekapital, tilleggskapital og kvalifiserende ansvarlig kapital skal omfatte et datterforetaks minoritetsinteresser, andre godkjente kjernekapitalinstrumenter eller tilleggskapitalinstrumenter, alt etter hva som er relevant, pluss tilknyttet opptjent egenkapital og overkurs ved emisjon, dersom følgende vilkår er oppfylt:

- a) Datterforetaket er et av følgende:
 - i. En institusjon.
 - ii. Et foretak som i henhold til gjeldende nasjonal lovgivning er omfattet av kravene i denne forordning og i direktiv 2013/36/EU.
- b) Datterforetaket inngår fullt ut i konsolideringen i henhold til første del avdeling II kapittel 2.

- c) Instrumentene eies av andre personer enn foretakene som inngår i konsolideringen i henhold til første del avdeling II kapittel 2.

Artikkel 83

Kvalifiserende annen godkjent kjernekapital og tilleggskapital utstedt av et spesialforetak

1. Andre godkjente kjernekapitalinstrumenter og tilleggskapitalinstrumenter utstedt av et spesialforetak, og tilknyttet overkurs ved emisjon, kan bare innregnes i kvalifiserende annen godkjent kjernekapital, kjernekapital eller tilleggskapital eller kvalifiserende ansvarlig kapital, alt etter hva som er relevant, dersom følgende vilkår er oppfylt:

- a) Spesialforetaket som har utstedt disse instrumentene, inngår fullt ut i konsolideringen i henhold til første del avdeling II kapittel 2.
- b) Instrumentene og tilknyttet overkurs ved emisjon innregnes i kvalifiserende annen godkjent kjernekapital bare dersom vilkårene i artikkel 52 nr. 1 er oppfylt.
- c) Instrumentene og tilknyttet overkurs ved emisjon innregnes i kvalifiserende tilleggskapital bare dersom vilkårene i artikkel 63 er oppfylt.
- d) Spesialforetakets eneste eiendel er dets investering i den ansvarlige kapitalen i morforetaket eller et datterforetak av dette, som inngår fullt ut i konsolideringen i henhold til første del avdeling II kapittel 2, og som har en form som oppfyller de relevante vilkårene i artikkel 52 nr. 1 eller artikkel 63, alt etter hva som er relevant.

Dersom vedkommende myndighet anser at et spesialforetaks eiendeler, unntatt dets investering i den ansvarlige kapitalen i morforetaket eller et datterforetak av dette som inngår fullt ut i konsolideringen i henhold til første del avdeling II kapittel 2, er av beskjednen størrelse og ubetydelige for et slikt foretak, kan vedkommende myndighet unnlate å anvende vilkåret i første ledd bokstav d).

2. EBA skal utarbeide utkast til tekniske reguleringsstandarter for å presisere hvilke typer eiendeler som kan knyttes til driften av spesialforetak, samt begrepene beskjednen størrelse og ubetydelig i nr. 1 annet ledd.

EBA skal framlegge disse utkastene til tekniske reguleringsstandarter for Kommisjonen innen 28. juli 2013.

Kommisjonen delegeres myndighet til å vedta de tekniske reguleringsstandarter nevnt i første ledd i samsvar med artikkel 10–14 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

Artikkel 84

Minoritetsinteresser som inngår i konsolidert ren kjernekapital

1. Institusjonene skal beregne verdien av et datterforetaks minoritetsinteresser som inngår i konsolidert ren kjernekapital, ved å trekke resultatet som følger av å multiplisere verdien omhandlet i bokstav a) med prosentdelen omhandlet i bokstav b), fra dette foretakets minoritetsinteresser:

a) Datterforetakets rene kjernekapital minus den laveste verdien av følgende:

i. Den verdien av datterforetakets rene kjernekapital som kreves for å oppfylle summen av kravet fastsatt i artikkel 92 nr. 1 bokstav a), kravene i artikkel 458 og 459, de særlige kravene til ansvarlig kapital omhandlet i artikkel 104 i direktiv 2013/36/EU, det kombinerte bufferkravet definert i artikkel 128 nr. 6 i direktiv 2013/36/EU, kravene i artikkel 500 samt eventuelle utfyllende lokale tilsynsbestemmelser i tredjestater, i den utstrekning disse kravene skal oppfylles ved hjelp av ren kjernekapital.

ii. Den verdien av konsolidert ren kjernekapital som gjelder dette datterforetaket, og som kreves på konsolidert grunnlag for å oppfylle summen av kravet fastsatt i artikkel 92 nr. 1 bokstav a), kravene i artikkel 458 og 459, de særlige kravene til ansvarlig kapital omhandlet i artikkel 104 i direktiv 2013/36/EU, det kombinerte bufferkravet definert i artikkel 128 nr. 6 i direktiv 2013/36/EU, kravene i artikkel 500 samt eventuelle utfyllende lokale tilsynsbestemmelser i tredjestater, i den utstrekning disse kravene skal oppfylles ved hjelp av ren kjernekapital.

b) Datterforetakets minoritetsinteresser uttrykt som en prosentdel av foretakets samlede ren kjernekapital-instrumenter pluss tilknyttet overkurs ved emisjon, opptjent egenkapital og andre fond.

2. Beregningen i nr. 1 skal foretas på delkonsolidert grunnlag for hvert av datterforetakene omhandlet i artikkel 81 nr. 1.

En institusjon kan velge ikke å foreta denne beregningen for et datterforetak omhandlet i artikkel 81 nr. 1. Dersom en institusjon treffer en slik beslutning, kan dette datterforetakets minoritetsinteresser ikke inngå i konsolidert ren kjernekapital.

3. Dersom en vedkommende myndighet benytter seg av unntaket fra anvendelsen av tilsynskrav på individuelt grunnlag, som omhandlet i artikkel 7, skal minoritetsinteresser i datterforetak som er omfattet av unntaket, ikke innregnes i ansvarlige kapital på delkonsolidert eller konsolidert grunnlag, alt etter hva som er relevant.

4. EBA skal utarbeide utkast til tekniske reguleringsstandarter for å presisere beregningen på delkonsolidert grunnlag som kreves i henhold til nr. 2 i denne artikkel samt artikkel 85 og 87.

EBA skal framlegge disse utkastene til tekniske reguleringsstandarter for Kommisjonen innen 28. juli 2013.

Kommisjonen delegeres myndighet til å vedta de tekniske reguleringsstandartene nevnt i første ledd i samsvar med artikkel 10–14 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

5. Vedkommende myndigheter kan unnta et finansielt morholdingselskap fra anvendelsen av denne artikkel dersom alle følgende vilkår er oppfylt:

- a) Dets hovedvirksomhet består i å erverve eierandeler.
- b) Det er underlagt tilsyn på konsolidert grunnlag.
- c) Det konsoliderer en datterinstitusjon der det bare har minoritetsinteresser gjennom kontroll, som definert i artikkel 1 i direktiv 83/349/EØF.
- d) Mer enn 90 % av den konsoliderte rene kjernekapitalen som kreves, kommer fra datterinstitusjonen omhandlet i bokstav c) og beregnes på delkonsolidert grunnlag.

Dersom et finansielt morholdingselskap som oppfyller vilkårene i første ledd, blir et blandet finansielt morholdingselskap etter 28. juni 2013, kan vedkommende myndigheter la dette blandede finansielle morholdingselskapet være omfattet av unntaket omhandlet i første ledd, forutsatt at det oppfyller vilkårene fastsatt i nevnte første ledd.

6. Dersom kredittinstitusjoner som er fast tilknyttet et sentralorgan i et nettverk, og institusjoner som er etablert innenfor en institusjonell beskyttelsesordning og omfattes av vilkårene i artikkel 113 nr. 7, har etablert en ordning med gjensidige garantier som fastsetter at det ikke er noen nåværende eller forutsette vesentlige praktiske eller juridiske hindringer for overføringen av den delen av den ansvarlige kapitalen som overstiger de lovfestede kravene, fra motparten til institusjonen, unntas disse institusjonene fra bestemmelsene i denne artikkel når det gjelder fradrag, og de kan fullt ut

innregne minoritetsinteresser i en ordning med gjensidige garantier.

Artikkel 85

Kvalifiserende kjernekapitalinstrumenter som inngår i konsolidert kjernekapital

1. Institusjonene skal beregne verdien av et datterforetaks kvalifiserende kjernekapital som inngår i konsolidert ansvarlig kapital, ved å trekke resultatet som følger av å multiplisere verdien omhandlet i bokstav a) med prosentdelen omhandlet i bokstav b), fra dette foretakets kvalifiserende kjernekapital:

a) Datterforetakets kjernekapital minus den laveste av følgende verdier:

- i. Den verdien av datterforetakets kjernekapital som kreves for å oppfylle summen av kravet fastsatt i artikkel 92 nr. 1 bokstav b), kravene i artikkel 458 og 459, de særlige kravene til ansvarlig kapital omhandlet i artikkel 104 i direktiv 2013/36/EU, det kombinerte bufferkravet fastsatt i artikkel 128 nr. 6 i direktiv 2013/36/EU, kravene i artikkel 500 samt eventuelle utfyllende lokale tilsynsbestemmelser i tredjestater, i den utstrekning disse kravene skal oppfylles ved hjelp av kjernekapital.
- ii. Verdien av konsolidert kjernekapital som gjelder datterforetaket, og som kreves på konsolidert grunnlag for å oppfylle summen av kravet fastsatt i artikkel 92 nr. 1 bokstav b), kravene i artikkel 458 og 459, de særlige kravene til ansvarlig kapital omhandlet i artikkel 104 i direktiv 2013/36/EU, det kombinerte bufferkravet fastsatt i artikkel 128 nr. 6 i direktiv 2013/36/EU, kravene i artikkel 500 samt eventuelle utfyllende lokale tilsynsbestemmelser i tredjestater, i den utstrekning disse kravene skal oppfylles ved hjelp av kjernekapital.

b) Datterforetakets kvalifiserende kjernekapital uttrykt som en prosentdel av dette foretakets samlede kjernekapitalinstrumenter pluss tilknyttet overkurs ved emisjon, opptjent egenkapital og andre fond.

2. Beregningen i nr. 1 skal foretas på delkonsolidert grunnlag for hvert av datterforetakene omhandlet i artikkel 81 nr. 1.

En institusjon kan velge ikke å foreta denne beregningen for et datterforetak omhandlet i artikkel 81 nr. 1. Dersom en institusjon treffer en slik beslutning, kan dette datterforetakets kvalifiserende kjernekapital ikke inngå i konsolidert kjernekapital.

3. Dersom en vedkommende myndighet benytter seg av unntaket fra anvendelsen av tilsynskrav på individuelt grunnlag, som omhandlet i artikkel 7, skal kjernekapitalinstrumenter i datterforetak som er omfattet av unntaket, ikke innregnes som ansvarlig kapital på delkonsolidert eller konsolidert grunnlag, alt etter hva som er relevant.

Artikkel 86

Kvalifiserende kjernekapital som inngår i konsolidert annen godkjent kjernekapital

Med forbehold for bestemmelsene i artikkel 84 nr. 5 eller 6 skal institusjonene beregne verdien av et datterforetaks kvalifiserende kjernekapital som inngår i konsolidert annen godkjent kjernekapital, ved å trekke dette foretakets minoritetsinteresser som inngår i konsolidert kjernekapital, fra dette foretakets kvalifiserende kjernekapital som inngår i konsolidert kjernekapital.

Artikkel 87

Kvalifiserende ansvarlig kapital som inngår i konsolidert ansvarlig kapital

1. Institusjonene skal beregne verdien av et datterforetaks kvalifiserende ansvarlige kapital som inngår i konsolidert ansvarlig kapital, ved å trekke resultatet som følger av å multiplisere verdien omhandlet i bokstav a) med prosentdelen omhandlet i bokstav b), fra dette foretakets kvalifiserende ansvarlige kapital:

a) Datterforetakets ansvarlige kapital minus den laveste av følgende verdier:

i. Verdien av datterforetakets ansvarlige kapital som kreves for å oppfylle summen av kravet fastsatt i artikkel 92 nr. 1 bokstav c), kravene i artikkel 458 og 459, de særlige kravene til ansvarlig kapital omhandlet i artikkel 104 i direktiv 2013/36/EU, det kombinerte bufferkravet fastsatt i artikkel 128 nr. 6 i direktiv 2013/36/EU, kravene i artikkel 500 samt eventuelle utfyllende lokale tilsynsbestemmelser i tredjestater.

ii. Verdien av den ansvarlige kapitalen som gjelder datterforetaket, og som kreves på konsolidert grunnlag for å oppfylle summen av kravet fastsatt i artikkel 92 nr. 1 bokstav c), kravene i artikkel 458 og 459, de særlige kravene til ansvarlig kapital omhandlet i artikkel 104 i direktiv 2013/36/EU, det kombinerte bufferkravet fastsatt i artikkel 128 nr. 6 i direktiv 2013/36/EU, kravene i artikkel 500 samt eventuelle utfyllende krav til ansvarlig kapital i lokale tilsynsbestemmelser i tredjestater.

b) Foretakets kvalifiserende ansvarlige kapital uttrykt som en prosentdel av alle datterforetakets ansvarlig kapitalinstrumenter som inngår i ren kjernekapitalposter, andre

godkjente kjernekapitalposter og tilleggskapitalposter, og tilknyttet overkurs ved emisjon, opptjent egenkapital og andre fond.

2. Beregningen i nr. 1 skal foretas på delkonsolidert grunnlag for hvert av datterforetakene omhandlet i artikkel 81 nr. 1.

En institusjon kan velge ikke å foreta denne beregningen for et datterforetak omhandlet i artikkel 81 nr. 1. Dersom en institusjon treffer en slik beslutning, kan dette datterforetakets kvalifiserende ansvarlige kapital ikke inngå i konsolidert ansvarlig kapital.

3. Dersom en vedkommende myndighet benytter seg av unntaket fra anvendelsen av tilsynskrav på individuelt grunnlag, som omhandlet i artikkel 7, skal ansvarlig kapital-instrumenter i datterforetak som er omfattet av unntaket, ikke innregnes som ansvarlige kapital på delkonsolidert eller konsolidert grunnlag, alt etter hva som er relevant.

Artikkel 88

Kvalifiserende ansvarlig kapital-instrumenter som inngår i konsolidert tilleggskapital

Med forbehold for bestemmelsene i artikkel 84 nr. 5 eller 6 skal institusjonene beregne verdien av et datterforetaks kvalifiserende ansvarlige kapital som inngår i konsolidert tilleggskapital, ved å trekke dette foretakets kvalifiserende kjernekapital som inngår i konsolidert kjernekapital, fra dette foretakets kvalifiserende ansvarlige kapital som inngår i konsolidert ansvarlig kapital.

AVDELING III

KVALIFISERENDE EIERANDELER UTENFOR FINANSSEKTOREN

Artikkel 89

Risikovektning og forbud mot kvalifiserende eierandeler utenfor finanssektoren

1. En kvalifiserende eierandel som overstiger 15 % av institusjonens tellende kapital i et foretak som ikke er et av følgende, skal være omfattet av bestemmelsene i nr. 3:

a) Et foretak i finanssektoren.

b) Et foretak som ikke er et foretak i finanssektoren, og som utøver virksomhet som vedkommende myndighet anser som

i. direkte forbundet med bankvirksomhet,

ii. knyttet til bankvirksomhet,

iii. leasing, fordringskreditt, forvaltning av verdipapirfond og databehandlingstjenester eller annen lignende virksomhet.

2. En institusjons samlede kvalifiserende eierandeler i andre foretak enn dem som er omhandlet i nr. 1 bokstav a) og b), som overstiger 60 % av dens tellende kapital, skal være omfattet av bestemmelsene i nr. 3.

3. Vedkommende myndigheter skal anvende kravene i bokstav a) eller b) på institusjoners kvalifiserende eierandeler som omhandlet i nr. 1 og 2:

a) Ved beregningen av kapitalkravet i samsvar med tredje del skal institusjonene risikovekte den høyeste verdien av følgende med 1 250 %:

i. Den verdien av de kvalifiserende eierandelene omhandlet i nr. 1 som overstiger 15 % av den tellende kapitalen.

ii. Den samlede verdien av de kvalifiserende eierandelene omhandlet i nr. 2 som overstiger 60 % av institusjonens tellende kapital.

b) Vedkommende myndigheter skal forby institusjoner å ha kvalifiserende eierandeler som omhandlet i nr. 1 og 2 dersom verdien overstiger den prosentdelen av den tellende kapitalen som er fastsatt i nevnte numre.

Vedkommende myndigheter skal offentliggjøre om de velger å anvende bokstav a) eller b).

4. Ved anvendelsen av nr. 1 bokstav b) skal EBA utstede retningslinjer for å presisere følgende begreper:

a) Virksomhet som er direkte forbundet med bankvirksomhet.

b) Virksomhet knyttet til bankvirksomhet.

c) Lignende virksomhet.

Disse retningslinjene skal vedtas i samsvar med artikkel 16 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

Artikkel 90

Alternativer til risikovekten på 1 250 %

Som et alternativ til å risikovekte beløp som overstiger grensene fastsatt i artikkel 89 nr. 1 og 2, med 1 250 %, kan institusjonene trekke disse beløpene fra ren kjernekapital-poster i samsvar med artikkel 36 nr. 1 bokstav k).

Artikkel 91

Unntak

1. Aksjer i foretak som ikke er omhandlet i artikkel 89 nr. 1 bokstav a) og b), skal ikke tas med ved beregningen av grensene for den tellende kapitalen, som fastsatt i nevnte artikkel, dersom et av følgende vilkår er oppfylt:

a) Aksjene innehas midlertidig som ledd i en finansiell bistandstransaksjon som omhandlet i artikkel 79.

b) Innehavet av aksjene er en tegningsgarantiposisjon som innehas i høyst fem virkedager.

c) Aksjene innehas i institusjonens navn og for andres regning.

2. Aksjer som ikke er finansielle anleggsmidler som omhandlet i artikkel 35 nr. 2 i direktiv 86/635/EØF, skal ikke tas med i beregningen som angis i artikkel 89.

TREDJE DEL

KAPITALKRAV

AVDELING I

GENERELLE KRAV, VERDSETTING OG RAPPORTERING

KAPITTEL 1

Krav til den ansvarlige kapitalens størrelse

Avsnitt 1

Krav til ansvarlig kapital for institusjoner

Artikkel 92

Krav til ansvarlig kapital

1. Med forbehold for artikkel 93 og 94 skal institusjonene til enhver tid oppfylle følgende krav til ansvarlig kapital:

a) En ren kjernekapital-dekning på 4,5 %.

b) En kjernekapitaldekning på 6 %.

c) En samlet kapitaldekning på 8 %.

2. Institusjonene skal beregne sin kapitaldekning på følgende måte:

a) Ren kjernekapital-dekningen er institusjonens rene kjernekapital uttrykt som en prosentdel av det samlede risikovektede eksponeringsbeløpet.

b) Kjernekapitaldekningen er institusjonens kjernekapital uttrykt som en prosentdel av det samlede risikovektede eksponeringsbeløpet.

c) Den samlede kapitaldekningen er institusjonens ansvarlige kapital uttrykt som en prosentdel av det samlede risikovektede eksponeringsbeløpet.

3. Det samlede risikovektede eksponeringsbeløpet skal beregnes som summen av bokstav a)–f) i dette nummer, idet det tas hensyn til bestemmelsene i nr. 4:

a) De risikovektede eksponeringsbeløpene for kredittrisiko og forringelsesrisiko fastsatt i samsvar med i avdeling II og artikkel 379, når det gjelder all forretningsvirksomhet i en institusjon, unntatt risikovektede eksponeringsbeløp i institusjonens handelsporteføljevirksomhet.

b) Kravene til ansvarlig kapital fastsatt i samsvar med avdeling IV i denne del eller fjerde del, alt etter hva som er relevant, for en institusjons handelsporteføljevirksomhet med hensyn til følgende:

i. Posisjonsrisiko.

ii. Store eksponeringer som overskrider grensene fastsatt i artikkel 395–401, forutsatt at en institusjon har fått tillatelse til å overskride disse grensene.

c) Kravene til ansvarlig kapital fastsatt i samsvar med avdeling IV eller avdeling V, med unntak av artikkel 379, alt etter hva som er relevant, med hensyn til følgende:

i. Valutarisiko.

ii. Oppgjørsrisiko.

iii. Varerisiko.

d) Kravene til ansvarlig kapital beregnet i samsvar med avdeling VI når det gjelder kredittverdijusteringsrisikoen (CVA-risikoen) for OTC-derivater, unntatt kredittderivater som kan redusere risikovektede eksponeringsbeløp for kredittrisiko.

e) Kravene til ansvarlig kapital fastsatt i samsvar med avdeling III for operasjonell risiko.

f) De risikovektede eksponeringsbeløpene fastsatt i samsvar med avdeling II for motpartsrisiko som oppstår i forbindelse med institusjonens handelsporteføljevirksomhet, for følgende typer transaksjoner og avtaler:

i. Kontrakter oppført i vedlegg II og kredittderivater.

ii. Gjenkjøpstransaksjoner og innlån og utlån av verdipapirer eller varer.

iii. Marginlånstransaksjoner (margin lending transactions) som er basert på verdipapirer eller varer.

iv. Transaksjoner med lang oppgjørsfrist.

4. Følgende bestemmelser får anvendelse ved beregningen av det samlede risikovektede eksponeringsbeløpet omhandlet i nr. 3:

a) Kravene til ansvarlig kapital som er omhandlet i nr. 3 bokstav c)–e), skal omfatte kravene som oppstår i forbindelse med all forretningsvirksomhet i en institusjon.

b) Institusjonene skal multiplisere kravene til ansvarlig kapital i nr. 3 bokstav b)–e) med 12,5.

Artikkel 93

Startkapitalkrav for institusjoner i fortsatt drift

1. En institusjons ansvarlige kapital skal ikke falle under beløpet for startkapitalen som ble krevd på det tidspunktet tillatelsen ble gitt.

2. Kredittinstitusjoner som allerede eksisterte 1. januar 1993, kan fortsette sin virksomhet selv om den ansvarlige kapitalens verdi ikke oppfyller startkapitalkravet. I så fall skal den ansvarlige kapitalen ikke falle under det høyeste nivået som er nådd etter 22. desember 1989.

3. Verdipapirforetak og foretak med tillatelse som var omfattet av artikkel 6 i direktiv 2006/49/EF, og som eksisterte før 31. desember 1995, kan fortsette sin virksomhet selv om den ansvarlige kapitalens verdi ikke oppfyller startkapitalkravet. Den ansvarlige kapitalen for slike foretak eller verdipapirforetak skal ikke falle under det høyeste referansenivået som er beregnet etter datoen for underretning i direktiv 93/6/EØF av 15. mars 1993 om investeringsforetaks og kredittinstitusjoners kapitaldekningsgrad⁽¹⁾. Referansenivået skal være den ansvarlige kapitalens daglige gjennomsnittsnivå beregnet over en seks månedersperiode som går forut for beregningsdatoen. Referansenivået skal beregnes hver sjette måned for det tilsvarende foregående tidsrommet.

4. Dersom kontrollen over en institusjon som omfattes av kategorien nevnt i nr. 2 eller 3, blir overtatt av en annen fysisk eller juridisk person enn den som tidligere kontrollerte institusjonen, skal institusjonens ansvarlige kapital oppfylle startkapitalkravet.

⁽¹⁾ EFT L 141 av 11.6.1993, s. 1.

5. Ved en fusjon mellom to eller flere institusjoner som faller inn under kategorien nevnt i nr. 2 eller 3, skal institusjonens ansvarlige kapital som er et resultat av fusjonen, ikke falle under de fusjonerte institusjonenes samlede ansvarlige kapital på tidspunktet for fusjonen, forutsatt at startkapitalkravet ikke er oppfylt.

6. Dersom vedkommende myndigheter anser oppfyllelsen av kravet i nr. 1 som nødvendig for å sikre en institusjons solvens, får bestemmelsene i nr. 2–5 ikke anvendelse.

Artikkel 94

Unntak for mindre handelsporteføljevirksomhet

1. Institusjonene kan erstatte kapitalkravet i artikkel 92 nr. 3 bokstav b) med kapitalkrav beregnet etter bokstav a) i nevnte nummer når det gjelder deres handelsporteføljevirksomhet, forutsatt at omfanget av deres handelsporteføljevirksomhet i og utenfor balansen oppfyller begge følgende vilkår:

a) Virksomheten utgjør vanligvis mindre enn 5 % av de samlede eiendelene og 15 millioner euro.

b) Virksomheten overstiger aldri 6 % av de samlede eiendelene og 20 millioner euro.

2. Ved beregning av omfanget av virksomhet i og utenfor balansen skal institusjonene anvende følgende bestemmelser:

a) Gjeldsinstrumenter skal verdsettes til markedsverdi eller pålydende verdi, egenkapitalinstrumenter til markedsverdi og derivater ut fra nominell verdi eller markedsverdi for de underliggende instrumentene.

b) Lange posisjoners absolutte verdi og korte posisjoners absolutte verdi skal summeres.

3. Dersom en institusjon ikke kan oppfylle vilkåret i nr. 1 bokstav b), skal den umiddelbart underrette vedkommende myndighet. Dersom vedkommende myndighet etter en vurdering fastslår og underretter institusjonen om at kravet i nr. 1 bokstav a) ikke er oppfylt, skal institusjonen ikke lenger anvende nr. 1 fra neste rapporteringsdato.

Avsnitt 2

Krav til ansvarlig kapital for verdipapirforetak med begrenset tillatelse til å yte investeringstjenester

Artikkel 95

Krav til ansvarlig kapital for verdipapirforetak med begrenset tillatelse til å yte investeringstjenester

1. Ved anvendelsen av artikkel 92 nr. 3 skal verdipapirforetak som ikke har tillatelse til å yte investeringstjenester og

utøve investeringsvirksomhet som er oppført i avsnitt A nr. 3 og 6 i vedlegg I til direktiv 2004/39/EF, anvende det samlede risikovektede eksponeringsbeløpet omhandlet i nr. 2.

2. Verdipapirforetak omhandlet i nr. 1 i denne artikkel og foretak omhandlet i artikkel 4 nr. 1 punkt 2 bokstav c) som yter investeringstjenester og utøver investeringsvirksomhet som er oppført i avsnitt A nr. 2 og 4 i vedlegg I til direktiv 2004/39/EF, skal beregne samlet risikoeksponering som den største av følgende verdier:

a) Summen av postene omhandlet i artikkel 92 nr. 3 bokstav a)–d) og f), ved anvendelse av artikkel 92 nr. 4.

b) 12,5 multiplisert med verdien angitt i artikkel 97.

Foretak omhandlet i artikkel 4 nr. 1 punkt 2 bokstav c) som yter investeringstjenester og utøver investeringsvirksomhet som er oppført i avsnitt A nr. 2 og 4 i vedlegg I til direktiv 2004/39/EF, skal oppfylle kravene i artikkel 92 nr. 1 og 2 på grunnlag av det samlede risikovektede eksponeringsbeløpet som er omhandlet i første ledd.

Vedkommende myndigheter kan for foretak omhandlet i artikkel 4 nr. 1 punkt 2 bokstav c) som yter investeringstjenester og utøver investeringsvirksomhet som er oppført i avsnitt A nr. 2 og 4 i vedlegg I til direktiv 2004/39/EF, fastsette krav til ansvarlig kapital som er bindende for disse foretakene i henhold til de nasjonale innarbeidingstiltakene som trer i kraft 31. desember 2013 for direktiv 2006/48/EF og 2006/49/EF.

3. Verdipapirforetak omhandlet i nr. 1 er omfattet av alle andre bestemmelser om operasjonell risiko i avdeling VII kapittel 2 avsnitt II underavsnitt 2 i direktiv 2013/36/EU.

Artikkel 96

Krav til ansvarlig kapital for verdipapirforetak som har en startkapital som fastsatt i artikkel 28 nr. 2 i direktiv 2013/36/EU

1. Ved anvendelsen av artikkel 92 nr. 3 skal følgende kategorier av verdipapirforetak som har en startkapital i samsvar med artikkel 28 nr. 2 i direktiv 2013/36/EU, anvende den beregningen av det samlede risikovektede eksponeringsbeløpet som er fastsatt i nr. 2 i denne artikkel:

a) Verdipapirforetak som handler for egen regning utelukkende for å oppfylle eller utføre en kundeordre, eller for å få tilgang til et clearing- og oppgjørssystem eller en anerkjent børs når de opptrer i egenskap av agent eller utfører en kundeordre.

b) Verdipapirforetak som oppfyller alle følgende vilkår:

i. De innehar ikke penger eller verdipapirer for kunder.

ii. De handler bare for egen regning.

iii. De har ikke eksterne kunder.

iv. Ansvar for utførelse og oppgjør av foretakets transaksjoner ligger hos en klareringssentral og er garantert av denne clearingssentralen.

2. For verdipapirforetak omhandlet i nr. 1 skal det samlede risikovektede eksponeringsbeløpet beregnes som summen av følgende:

a) Artikkel 92 nr. 3 bokstav a)–d) og f) ved anvendelse av artikkel 92 nr. 4.

b) Beløpet omhandlet i artikkel 97 multiplisert med 12,5.

3. Verdipapirforetak omhandlet i nr. 1 er omfattet av alle andre bestemmelser om operasjonell risiko i avdeling VII kapittel 3 avsnitt II underavsnitt 1 i direktiv 2013/36/EU.

Artikkel 97

Ansvarlig kapital på grunnlag av faste kostnader

1. I samsvar med artikkel 95 og 96 skal et verdipapirforetak og foretak omhandlet i artikkel 4 nr. 1 punkt 2 bokstav c) som yter investeringstjenester og utøver investeringsvirksomhet som omhandlet i avsnitt A nr. 2 og 4 i vedlegg I til direktiv 2004/39/EF, ha en tellende kapital som utgjør minst en firedel av det foregående årets faste kostnader.

2. Dersom det siden det foregående året har skjedd en endring i et verdipapirforetaks virksomhet som vedkommende myndighet anser som vesentlig, kan vedkommende myndighet tilpasse kravet i nr. 1.

3. Dersom et verdipapirforetak ikke har drevet virksomhet i ett helt år fra den dagen det startet sin virksomhet, skal det ha en tellende kapital på minst en firedel av de faste kostnadene som inngår i forretningsplanen, med mindre vedkommende myndighet krever at forretningsplanen justeres.

4. EBA skal i samråd med ESMA utarbeide utkast til tekniske reguleringsstandarter for nærmere å angi følgende:

a) Beregningen av kravet om å ha en tellende kapital på minst en firedel av det foregående årets faste kostnader.

b) Vilkårene for vedkommende myndighets tilpasning av kravet om å ha en tellende kapital på minst en firedel av det foregående årets faste kostnader.

c) Beregningen av forventede faste kostnader når et verdipapirforetak har drevet virksomhet i mindre enn ett år.

EBA skal framlegge disse utkastene til tekniske reguleringsstandarter for Kommisjonen innen 1. mars 2014.

Kommisjonen delegeres myndighet til å vedta de tekniske reguleringsstandarterne nevnt i første ledd i samsvar med artikkel 10–14 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

Artikkel 98

Ansvarlig kapital for verdipapirforetak på konsolidert grunnlag

1. Dersom verdipapirforetakene omhandlet i artikkel 95 nr. 1 inngår i en gruppe, og dette ikke omfatter kredittinstitusjoner, skal et morverdipapirforetak i en medlemsstat anvende artikkel 92 på konsolidert grunnlag på følgende måte:

a) Det samlede risikovektede eksponeringsbeløpet skal beregnes som angitt i artikkel 95 nr. 2.

b) Den ansvarlige kapitalen skal beregnes på grunnlag av morverdipapirforetakets konsoliderte stilling eller på grunnlag av det finansielle holdingselskapets eller det blandede finansielle holdingselskapets konsoliderte stilling, alt etter hva som er relevant.

2. Dersom verdipapirforetak omhandlet i artikkel 96 nr. 1 inngår i en gruppe, og dette ikke omfatter kredittinstitusjoner, skal et morverdipapirforetak i en medlemsstat og et verdipapirforetak som kontrolleres av et finansielt holdingselskap eller av et blandet finansielt holdingselskap, anvende artikkel 92 på konsolidert grunnlag på følgende måte:

a) Det samlede risikovektede eksponeringsbeløpet skal beregnes som angitt i artikkel 96 nr. 2.

b) Den ansvarlige kapitalen skal beregnes på grunnlag av morverdipapirforetakets eller det finansielle holdingselskapets eller det blandede finansielle holdingselskapets konsoliderte stilling, alt etter hva som er relevant, og i samsvar med første del avdeling II kapittel 2.

*KAPITTEL 2***Beregnings- og rapporteringskrav***Artikkel 99***Rapportering av krav til ansvarlig kapital og finansiell informasjon**

1. Institusjonene skal minst hvert halvår framlegge rapport for vedkommende myndigheter om kravene fastsatt i artikkel 92.

2. Institusjoner som er omfattet av artikkel 4 i forordning (EF) nr. 1606/2002, og andre kredittinstitusjoner enn dem som er omhandlet i artikkel 4 i nevnte forordning, som utarbeider konsoliderte regnskaper i samsvar med de internasjonale regnskapsstandardene som er vedtatt etter framgangsmåten i artikkel 6 nr. 2 i nevnte forordning, skal også rapportere finansiell informasjon.

3. Vedkommende myndigheter kan kreve at kredittinstitusjoner som anvender de internasjonale regnskapsstandardene i samsvar med forordning (EF) nr. 1606/2002 i forbindelse med rapportering av ansvarlig kapital på konsolidert grunnlag i henhold til artikkel 24 nr. 2 i denne forordning, også rapporterer finansiell informasjon som fastsatt i nr. 2 i denne artikkel.

4. Finansiell informasjon omhandlet i nr. 2 og 3 skal rapporteres i den utstrekning det er nødvendig for å gi et fullstendig bilde av risikoprofilen for institusjonens virksomhet og et bilde av den systemrisikoen institusjonene innebærer for finanssektoren eller realøkonomien, i samsvar med forordning (EU) nr. 1093/2010.

5. EBA skal utarbeide utkast til tekniske gjennomføringsstandarter for å fastsette ensartede formater, hyppigheten av og datoene for rapportering, definisjoner og hvilke IT-løsninger som skal anvendes i Unionen ved rapporteringen omhandlet i nr. 1–4.

Rapporteringskravene skal stå i et rimelig forhold til arten, omfanget og kompleksiteten av institusjonenes virksomhet.

EBA skal framlegge disse utkastene til tekniske gjennomføringsstandarter for Kommisjonen innen 28. juli 2013.

Kommisjonen gis myndighet til å vedta de tekniske gjennomføringsstandardene nevnt i første ledd i samsvar med artikkel 15 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

6. Dersom en vedkommende myndighet anser at den finansielle informasjonen som kreves i nr. 2, er nødvendig for å få et fullstendig bilde av risikoprofilen for virksomheten til

andre institusjoner enn dem som er omhandlet i nr. 2 og 3, og som er omfattet av et regnskapsregelverk på grunnlag av direktiv 86/635/EØF, og et bilde av den systemrisikoen disse institusjonene innebærer for finanssektoren eller realøkonomien, skal vedkommende myndighet rådføre seg med EBA om muligheten for å utvide kravene til rapportering av finansiell informasjon på konsolidert grunnlag til også å gjelde slike institusjoner, forutsatt at de ikke allerede foretar rapportering på et slikt grunnlag.

EBA skal utarbeide utkast til tekniske gjennomføringsstandarter for å fastsette formatene som skal anvendes av institusjonene som vedkommende myndigheter kan utvide kravene til rapportering av finansiell informasjon for i samsvar med første ledd.

EBA skal framlegge disse utkastene til tekniske gjennomføringsstandarter for Kommisjonen innen 28. juli 2013.

Kommisjonen gis myndighet til å vedta de tekniske gjennomføringsstandardene nevnt i annet ledd i samsvar med artikkel 15 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

7. Dersom en vedkommende myndighet mener at opplysninger som ikke er omfattet av de tekniske gjennomføringsstandardene nevnt i nr. 5, er nødvendige for formålene som angis i nr. 4, skal den underrette EBA og ESRB om de utfyllende opplysningene som den anser det nødvendig å ta med i de tekniske gjennomføringsstandardene nevnt i nr. 5.

*Artikkel 100***Utfyllende rapporteringskrav**

Institusjonene skal framlegge rapport for vedkommende myndigheter om omfanget, i det minste samlet, av gjenkjøpsavtaler, verdipapirutlån og alle former for heftelser på eiendeler.

EBA skal ta med disse opplysningene i de tekniske gjennomføringsstandardene for rapportering nevnt i artikkel 99 nr. 5.

*Artikkel 101***Særlige rapporteringskrav**

1. Institusjonene skal hvert halvår rapportere følgende data til vedkommende myndigheter for hvert av de nasjonale eiendomsmarkedene som de har eksponeringer mot:

a) Tap i forbindelse med eksponeringer som en institusjon har anerkjent boligeiendom som sikkerhet for, opp til den laveste verdien av den pantsatte delen og 80 % av markedsverdien eller 80 % av pantelånsverdien, med mindre noe annet er besluttet i henhold til artikkel 124 nr. 2.

b) De samlede tapene i forbindelse med eksponeringer som en institusjon har anerkjent boligeiendom som sikkerhet for, opp til den delen av eksponeringen som anses som fullt ut sikret med pant i boligeiendom i samsvar med artikkel 124 nr. 1.

c) Eksponeringsverdien av alle utestående eksponeringer som en institusjon har anerkjent boligeiendom som sikkerhet for, begrenset til den delen som anses fullt ut sikret med pant i boligeiendom i samsvar med artikkel 124 nr. 1.

d) Tap i forbindelse med eksponeringer som en institusjon har anerkjent næringseiendom som sikkerhet for, opp til den laveste verdien av den pantsatte delen og 50 % av markedsverdien eller 60 % av pantelånsverdien, med mindre noe annet er besluttet i henhold til artikkel 124 nr. 2.

e) Samlede tap i forbindelse med eksponeringer som en institusjon har anerkjent næringseiendom som sikkerhet for, opp til den delen av eksponeringen som anses som fullt ut sikret med pant i næringseiendom i samsvar med artikkel 124 nr. 1.

f) Eksponeringsverdien av alle utestående eksponeringer som en institusjon har anerkjent næringseiendom som sikkerhet for, begrenset til den delen som anses som fullt ut sikret med pant i næringseiendom i samsvar med artikkel 124 nr. 1.

2. Dataene omhandlet i nr. 1 skal rapporteres til vedkommende myndighet i den aktuelle institusjonens hjemstat. Dersom en institusjon har en filial i en annen medlemsstat, skal også dataene som gjelder denne filialen, rapporteres til vedkommende myndigheter i vertsstaten. Dataene skal rapporteres særskilt for hvert av eiendomsmarkedene i Unionen som den aktuelle institusjonen har eksponeringer i.

3. Vedkommende myndigheter skal hvert år i samlet form offentliggjøre dataene omhandlet i nr. 1 bokstav a)–f), sammen med historiske data, dersom slike er tilgjengelige. En vedkommende myndighet skal på anmodning fra en vedkommende myndighet i en annen medlemsstat eller fra EBA oversende nærmere opplysninger om forholdene på markedet for boligeiendom eller næringseiendom i denne medlemsstaten.

4. EBA skal utarbeide utkast til tekniske gjennomføringsstandards for å angi følgende:

a) Ensartede formater, definisjoner, hyppigheten av og datoene for rapportering samt IT-løsningene når det gjelder opplysningene omhandlet i nr. 1.

b) Ensartede formater, definisjoner, hyppigheten av og datoene for rapportering samt IT-løsningene når det gjelder de samlede dataene omhandlet i nr. 2.

EBA skal framlegge disse utkastene til tekniske gjennomføringsstandards for Kommisjonen innen 28. juli 2013.

Kommisjonen gis myndighet til å vedta de tekniske gjennomføringsstandardene nevnt i første ledd i samsvar med artikkel 15 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

KAPITTEL 3

Handelsportefølje

Artikkel 102

Krav til handelsporteføljen

1. Posisjoner i handelsporteføljen skal enten være uten omsetningsbegrensninger eller kunne sikres.

2. Handelsformål skal være godtgjort på grunnlag av de strategiene, retningslinjene og framgangsmåtene som institusjonen har fastsatt for å forvalte posisjonen eller porteføljen i samsvar med artikkel 103.

3. Institusjonene skal innføre og opprettholde systemer og kontrollordninger for å forvalte sin handelsportefølje i samsvar med artikkel 104 og 105.

4. Institusjonene kan ta med intern sikring ved beregningen av kapitalkravene for posisjonsrisiko, forutsatt at de innehas for handelsformål og at kravene i artikkel 103–106 er oppfylt.

Artikkel 103

Forvaltning av handelsporteføljen

Institusjonen skal ved forvaltningen av sine posisjoner eller grupper av posisjoner i handelsporteføljen oppfylle alle følgende krav:

a) Institusjonen skal ha en klart dokumentert handelsstrategi for posisjonen/instrumentet eller porteføljene, godkjent av øverste ledelse, der forventet eiertid skal angis.

b) Institusjonen skal ha klart definerte retningslinjer og framgangsmåter for aktiv forvaltning av posisjoner som er inngått via et meglerbord. Disse retningslinjene og framgangsmåtene skal omfatte følgende:

i. Hvilke posisjoner som kan inngås av hvilke meglerbord.

- ii. Fastsettelse av posisjongrenser og overvåking av om de er hensiktsmessige.
 - iii. Meglere kan selvstendig tre inn i og forvalte posisjonen innenfor de avtalte begrensningene og i samsvar med den godkjente strategien.
 - iv. Posisjoner rapporteres til øverste ledelse som en integrert del av institusjonens risikostyringsprosess.
 - v. Posisjoner overvåkes aktivt med hensyn til kilder for markedsinformasjon, og det foretas en vurdering av salgbarheten eller muligheten for sikring av posisjonen eller dens bestanddelsrisiko, herunder en kvalitets- og tilgjengelighetsvurdering av markedsdata i verdsettingsprosessen, markedsomsetningen og størrelsen på posisjonene som omsettes i markedet.
 - vi. Aktive tiltak og kontroller for å bekjempe bedrageri.
- c) Institusjonen skal ha klart definerte retningslinjer og framgangsmåter for å overvåke at posisjonene er i samsvar med institusjonens handelsstrategi, herunder overvåking av omsetningen og av posisjoner som den opprinnelig planlagte eiertiden er overskredet for.

Artikkel 104

Inkludering i handelsporteføljen

1. Institusjonene skal ha klart definerte retningslinjer og framgangsmåter for å avgjøre hvilken posisjon som skal inngå i handelsporteføljen for beregning av institusjonens kapitalkrav, i samsvar med kravene i artikkel 102 og definisjonen av handelsportefølje i artikkel 4 nr. 1 punkt 86, idet det tas hensyn til institusjonens evne og praksis når det gjelder risikostyring. Institusjonen skal i fullt omfang dokumentere at disse retningslinjene og framgangsmåtene følges, og det skal foretas regelmessig internrevisjon av dem.
2. Institusjonene skal ha klart definerte retningslinjer og framgangsmåter for den generelle forvaltningen av handelsporteføljen. Disse retningslinjene og framgangsmåtene skal minst omfatte
 - a) den virksomheten som institusjonen anser som handel og som en del av handelsporteføljen ved anvendelsen av kravene til ansvarlig kapital,
 - b) i hvilken utstrekning en posisjon daglig kan verdsettes til markedsverdi med henvisning til et aktivt, likvid toveismarked,
 - c) for posisjoner som verdsettes til modellverdi, i hvilken utstrekning institusjonen kan
 - i. identifisere all vesentlig risiko med hensyn til posisjonen,

- ii. sikre all vesentlig risiko for posisjonen med instrumenter som det finnes et aktivt, likvid toveismarked for,
 - iii. utarbeide pålitelige estimer for de viktigste forutsetningene og parametrene som anvendes i modellen,
- d) i hvilken utstrekning institusjonen kan, og er forpliktet til, å foreta verdsettinger for posisjonen som kan valideres eksternt på en konsekvent måte,
- e) i hvilken utstrekning juridiske begrensninger eller andre driftskrav vil kunne redusere institusjonens evne til å gjennomføre en avvikling eller sikring av posisjonen på kort sikt,
- f) i hvilken utstrekning institusjon kan, og er forpliktet til, aktivt å styre risikoene knyttet til posisjoner i sin handelsvirksomhet,
- g) i hvilken utstrekning institusjonen kan overføre risiko eller posisjoner som ligger utenfor handelsporteføljen, til handelsporteføljen og omvendt, samt kriteriene for slike overføringer.

Artikkel 105

Krav om forsvarlig verdsetting

1. Alle posisjoner i handelsporteføljen skal oppfylle standarder for forsvarlig verdsetting som fastsatt i denne artikkel. Institusjonene skal særlig sikre at den forsvarlige verdsettingen av handelsporteføljeposisjonene gir en tilstrekkelig grad av sikkerhet med hensyn til handelsporteføljeposisjonenes dynamiske art, tilsynskravene og kapitalkravenes funksjon og formål i forbindelse med handelsporteføljeposisjoner.
2. Institusjonene skal innføre og opprettholde systemer og kontroller som er tilstrekkelige til å gi forsvarlige og pålitelige verdsettingsestimater. Slike systemer og kontroller skal minst omfatte følgende:
 - a) Dokumenterte prinsipper og framgangsmåter for verdsettingsprosessen, herunder et klart definert ansvar for de ulike områdene som inngår i fastsettelsen av verdsettingen, kilder for markedsdata og en gjennomgåelse av om disse er egnede, retningslinjer for anvendelse av ikke-observerbare data som gjenspeiler institusjonens antakelser om hva markedsdeltakere vil bruke ved verdsetting av posisjonen, hyppighet for uavhengig verdsetting, tidspunkt for sluttpriser, framgangsmåter for justering av verdsettinger, framgangsmåter for verifisering ved månedsslutt og i enkelttilfeller.
 - b) Rapporteringslinjene for den avdelingen som har ansvar for verdsettingsprosessen, skal være klare og uavhengige av handelsavdelingen (front office) og skal ende hos ledelsesorganet.

3. Institusjonene skal verdsette posisjonene i handelsporteføljen minst daglig.

4. Institusjonene skal når dette er mulig, verdsette posisjoner til markedsverdi, også når de anvender kapitalkravsreglene på handelsporteføljen.

5. Ved en verdsetting til markedsverdi skal den mest forsvarlige delen av kjøps- og salgskursene anvendes, med mindre institusjonen kan sluttavregne til middelskurs. Dersom institusjonene anvender dette unntaket, skal de hver sjette måned underrette sine vedkommende myndigheter om de aktuelle posisjonene og dokumentere at de kan sluttavregne til middelskurs.

6. Dersom det ikke er mulig å foreta en verdsetting til markedsverdi, skal institusjonene foreta en forsvarlig verdsetting av sine posisjoner og porteføljer til modellverdi, herunder når de beregner kravene til ansvarlig kapital for posisjoner i handelsporteføljen.

7. Når institusjonene anvender verdsetting til modellverdi, skal de oppfylle følgende krav:

a) Den øverste ledelsen skal være oppmerksom på de elementene i handelsporteføljen eller andre posisjoner verdsett til virkelig verdi som er omfattet av en modellvurdering, og skal ha en forståelse av hvilken vesentlig usikkerhet dette skaper for rapporteringen av virksomhetens risiko/inntjening.

b) Markedsdata skal, når det er mulig, hentes fra samme kilde som markedsprisene, og markedsdataenes hensiktsmessighet for den bestemte posisjonen som verdsettes, samt modellens parametre, skal vurderes hyppig.

c) Dersom verdsettingsmetoder som er allment akseptert på markedet for bestemte finansielle instrumenter eller varer, er tilgjengelige, skal institusjonene anvende dem.

d) Dersom modellen er utviklet av institusjonen selv, skal den være basert på hensiktsmessige forutsetninger, som er vurdert og etterprøvd av parter med egnede kvalifikasjoner som er uavhengige av utviklingsprosessen.

e) Institusjonene skal ha formelle framgangsmåter for kontroll med endringer, og en sikkerhetskopii av modellen skal oppbevares og periodisk anvendes for å kontrollere verdsettinger.

f) De ansvarlige for risikostyringen skal være oppmerksom på svakhetene ved de modellene som anvendes, og hvordan disse svakhetene best kan gjenspeiles i resultatet av verdsettingen.

g) Institusjonenes modeller skal gjennomgå regelmessig for å vurdere om resultatene er nøyaktige, og det skal i den forbindelse foretas en vurdering av om forutsetningene

fortsatt er hensiktsmessige, en analyse av resultat i forhold til risikofaktorer og en sammenligning av faktiske sluttkursverdier og modellresultater.

Ved anvendelsen av bokstav d) skal modellen utvikles eller godkjennes uavhengig av meglerbordet, og den skal gjennomgå en uavhengig prøving, herunder validering av modellens matematiske beregninger, forutsetninger og implementering av programvare.

8. Institusjonene skal foreta uavhengig priskontroll i tillegg til daglig verdsetting til markedsverdi eller modellverdi. Kontrollen av markedspriser og modelldata skal minst én gang per måned eller oftere, avhengig av markedets eller handelsvirksomhetens art, foretas av en person eller enhet som er uavhengig av personer eller enheter som har økonomisk fordel av handelsporteføljen. Dersom uavhengige kilder for prisfastsettelse ikke er tilgjengelige, eller slike kilder er mer subjektive, kan det være hensiktsmessig med forsvarlige tiltak som verdsettingsjusteringer.

9. Institusjonene skal innføre og opprettholde framgangsmåter for å vurdere verdsettingsjusteringer.

10. Institusjonene skal formelt vurdere følgende verdsettingsjusteringer: ikke opptjent kredittrisiko tillegg, sluttavregningskostnader, operasjonell risiko, markedsprisusikkerhet, tidlig avslutning, investerings- og finansieringskostnader, framtidige administrasjonskostnader og, der det er relevant, modellrisiko.

11. Institusjonene skal fastsette og opprettholde metoder for beregning av en justering av den aktuelle verdsettingen av mindre likvide posisjoner, som særlig kan oppstå som følge av markedshendelser eller situasjonen i en institusjon, for eksempel konsentrerte posisjoner og/eller posisjoner som den opprinnelig planlagte eiertiden er overskredet for. Institusjonene skal om nødvendig foreta slike justeringer i tillegg til eventuelle endringer i posisjonens verdi som kreves i forbindelse med finansiell rapportering, og skal utforme slike justeringer slik at de gjenspeiler posisjonens manglende likviditet. Som ledd i disse framgangsmåtene skal institusjonene vurdere flere faktorer når de skal avgjøre om det er nødvendig med en verdsettingsjustering for mindre likvide posisjoner. Disse faktorene omfatter følgende:

a) Den tiden det ville ta å sikre posisjonen eller risikoene innenfor posisjonen.

b) Volatilitet og gjennomsnittlig kjøpskurs-salgskursdifferanse.

c) Tilgangen til markedsnoteringer (antall prisstillere og deres identitet) og omsetningens volatilitet og gjennomsnittlige størrelse, herunder omsetningens størrelse i perioder med markedsstress.

- d) Markedskonsentrasjoner.
- e) Hvor lenge posisjonene innehas.
- f) I hvilket omfang verdsettingen foretas til modellverdi.
- g) Virkningen av andre modellrisikoer.

12. Når det benyttes verdsetting foretatt av tredjepart eller verdsetting til modellverdi, skal institusjonene vurdere å anvende en verdsettingsjustering. Institusjonene skal i tillegg se nærmere på behovet for å opprette justeringer for mindre likvide posisjoner og løpende vurdere om disse fortsatt er egnede. Institusjonene skal også uttrykkelig vurdere behovet for verdsettingsjusteringer i forbindelse med usikkerheten knyttet til dataparametrene som brukes i verdsettingsmodeller.

13. For sammensatte produkter, herunder verdipapiriseringseksponeringer og kredittderivater der kredittbeskyttelsen utløses etter n-te hendelse, skal institusjonene uttrykkelig vurdere behovet for verdsettingsjusteringer for å gjenspeile den modellrisikoen som er knyttet til anvendelse av eventuelt uriktige verdsettingsmetoder, og den modellrisikoen som er knyttet til anvendelse av ikke-observerbare (og eventuelt uriktige) kalibreringsparametere i verdsettingsmodellen.

14. EBA skal utarbeide utkast til tekniske reguleringsstandarter for å angi vilkårene for anvendelse av kravene i artikkel 105 på nr. 1 i denne artikkel.

EBA skal framlegge disse utkastene til tekniske reguleringsstandarter for Kommisjonen innen 28. juli 2013.

Kommisjonen delegeres myndighet til å vedta de tekniske reguleringsstandarterne nevnt i første ledd i samsvar med artikkel 10–14 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

Artikkel 106

Intern sikring

1. En intern sikring skal særlig oppfylle følgende krav:
 - a) Hensikten er ikke primært å unngå eller redusere krav til ansvarlig kapital.
 - b) Den skal være korrekt dokumentert og omfattet av særlige interne framgangsmåter for godkjenning og revisjon.
 - c) Den skal behandles på markedsvilkår.
 - d) Markedsrisikoen som oppstår gjennom den interne sikringen, skal forvaltes dynamisk i handelsporteføljen innenfor tillatte grenser.
 - e) Den skal overvåkes nøye i samsvar med tilfredsstillende framgangsmåter.

2. Kravene i nr. 1 får anvendelse uten at det berører kravene til sikrede posisjoner utenfor handelsporteføljen.

3. Som unntak fra nr. 1 og 2 og i tilfeller der en institusjon sikrer en kreditttrisikoeksponering utenfor handelsporteføljen eller en motpartsrisikoeksponering med et kredittderivat i institusjonens handelsportefølje, gjennom en intern sikring, skal eksponeringen utenfor handelsporteføljen eller motpartsrisikoeksponeringen ikke anses å være sikret når det gjelder beregning av risikovektede eksponeringsbeløp, med mindre institusjonen fra en godkjent tredjepart som yter beskyttelse, kjøper et tilsvarende kredittderivat som oppfyller kravene som gjelder for ikke-finansiert kredittbeskyttelse utenfor handelsporteføljen. Uten at det berører artikkel 299 nr. 2 bokstav h), skal verken den interne eller den eksterne kredittderivatsikringen inngå i handelsporteføljen ved beregning av kapitalkrav, dersom slik beskyttelse er kjøpt hos en tredjepart og blir innregnet som en sikring av en eksponering utenfor handelsporteføljen når det gjelder beregning av kapitalkrav.

AVDELING II

KAPITALKRAV FOR KREDITTRISIKO

KAPITTEL 1

Alminnelige prinsipper

Artikkel 107

Kreditttrisikometoder

1. Institusjonene skal anvende enten standardmetoden i henhold til kapittel 2 eller, dersom vedkommende myndigheter tillater det i samsvar med artikkel 143, IRB-metoden i henhold til kapittel 3 ved beregning av risikovektede eksponeringsbeløp i henhold til artikkel 92 nr. 3 bokstav a) og f).

2. Når det gjelder handelseksponeringer og bidrag til misligholdsfond til en sentral motpart, skal institusjonene anvende behandlingen i kapittel 6 avsnitt 9 for å beregne sine risikovektede eksponeringsbeløp i henhold til artikkel 92 nr. 3 bokstav a) og f). Når det gjelder alle andre typer eksponeringer mot en sentral motpart, skal institusjonene behandle slike eksponeringer på følgende måte:

- a) Som eksponeringer mot en institusjon når det gjelder andre typer eksponeringer mot en kvalifisert sentral motpart.
- b) Som eksponeringer mot et foretak når det gjelder andre typer eksponeringer mot en ikke-kvalifisert sentral motpart.

3. Ved anvendelsen av denne forordning skal eksponeringer mot et verdipapirforetak i en tredjestat, eksponeringer mot en kredittinstitusjon i en tredjestat og eksponeringer mot clearingsentraler og børser i tredjestater behandles som eksponeringer mot en institusjon bare dersom tredjestaten på denne enheten anvender tilsynskrav som minst tilsvarer kravene som anvendes i Unionen.

4. Ved anvendelsen av nr. 3 kan Kommisjonen, gjennom gjennomføringsrettsakter og etter undersøkelsesprosedyren omhandlet i artikkel 464 nr. 2, treffe en beslutning om hvorvidt en tredjestat anvender tilsyns- og reguleringskrav som minst tilsvarer kravene som anvendes i Unionen. Uten en slik beslutning kan institusjonene til 1. januar 2015 fortsatt behandle eksponeringer mot enhetene omhandlet i nr. 3 som eksponeringer mot institusjoner, forutsatt at de berørte vedkommende myndighetene før 1. januar 2014 har godkjent at tredjestaten kan behandles på denne måten.

Artikkel 108

Anvendelse av kredittrisikoreduksjonsteknikker i henhold til standardmetoden og IRB-metoden

1. En institusjon som for en eksponering benytter standardmetoden i henhold til kapittel 2 eller IRB-metoden i henhold til kapittel 3, men ikke benytter egne estimater for tapsgrad ved mislighold (LGD) og konverteringsfaktorer i henhold til artikkel 151, kan anvende kredittrisikoreduksjon i samsvar med kapittel 4 ved beregningen av risikovektede eksponeringsbeløp ved anvendelse av artikkel 92 nr. 3 bokstav a) og f), eller forventet tap beløp ved beregningen omhandlet i artikkel 36 nr. 1 bokstav d) og artikkel 62 bokstav c), alt etter hva som er relevant.

2. En institusjon som for en eksponering benytter IRB-metoden ved hjelp av egne LGD-estimer og konverteringsfaktorer i henhold til artikkel 151, kan anvende kredittrisikoreduksjon i samsvar med kapittel 3.

Artikkel 109

Behandling av verdipapiriserte eksponeringer i henhold til standardmetoden og IRB-metoden

1. Dersom en institusjon benytter standardmetoden i kapittel 2 for å beregne risikovektede eksponeringsbeløp for den eksponeringskategorien som de verdipapiriserte eksponeringene ville blitt plassert i i henhold til artikkel 112, skal den beregne det risikovektede eksponeringsbeløpet for en verdipapiriseringssposisjon i samsvar med artikkel 245, 246 og 251–258. Institusjoner som benytter standardmetoden, kan også benytte

den interne kredittvurderingsmetoden dersom det er gitt tillatelse i henhold til artikkel 259 nr. 3.

2. Dersom en institusjon benytter IRB-metoden i henhold til kapittel 3 for å beregne risikovektede eksponeringsbeløp for den eksponeringskategorien som de verdipapiriserte eksponeringene ville blitt plassert i i henhold til artikkel 147, skal den beregne det risikovektede eksponeringsbeløpet i samsvar med artikkel 245, 246 og 259–266.

Dersom IRB-metoden anvendes bare for en del av en verdipapirisering underliggende verdipapiriserte eksponeringer, skal institusjonen anvende den metoden som gjelder for den største delen av verdipapiriseringens underliggende verdipapiriserte eksponeringer, med unntak av den interne kredittvurderingsmetoden.

Artikkel 110

Behandling av kredittrisikojusteringer

1. Institusjoner som benytter standardmetoden, skal behandle generelle kredittrisikojusteringer i samsvar med artikkel 62 bokstav c).

2. Institusjoner som benytter IRB-metoden, skal behandle generelle kredittrisikojusteringer i samsvar med artikkel 159, artikkel 62 bokstav d) og artikkel 36 nr. 1 bokstav d).

Ved anvendelsen av denne artikkel og kapittel 2 og 3 skal generelle og spesifikke kredittrisikojusteringer ikke omfatte avsetning til dekning av generell bankrisiko.

3. Institusjoner som benytter IRB-metoden, og som benytter standardmetoden for en del av sine eksponeringer på konsolidert eller individuelt grunnlag i samsvar med artikkel 148 og 150, skal avgjøre hvilken del av den generelle kredittrisikojusteringen som skal behandles etter reglene i standardmetoden og hvilken del som skal behandles etter reglene i IRB-metoden, på følgende måte:

a) Når en institusjon som inngår i konsolideringen, utelukkende benytter IRB-metoden, skal den generelle kredittrisikojusteringen for denne institusjonen behandles som fastsatt i nr. 2.

b) Når en institusjon som inngår i konsolideringen, utelukkende benytter standardmetoden, skal den generelle kredittrisikojusteringen for denne institusjonen behandles som fastsatt i nr. 1.

c) Resten av kredittrisikojusteringen skal fordeles på pro rata-grunnlag etter andelen av de risikovektede eksponeringsbeløpene som er omfattet av standardmetoden og IRB-metoden.

4. EBA skal utarbeide utkast til tekniske reguleringsstandarter for å angi beregningen av spesifikke kreditt-risikojusteringer og av generelle kredittisikojusteringer i henhold til gjeldende regnskapsregelverk for følgende:

- a) Eksponeringsverdien beregnet i henhold til standardmetoden omhandlet i artikkel 111.
- b) Eksponeringsverdien beregnet i henhold til IRB-metoden omhandlet i artikkel 166–168.
- c) Behandling av forventet tap beløp som omhandlet i artikkel 159.
- d) Eksponeringsverdien for beregning av de risikovektede eksponeringsbeløpene for verdipapiriseringsposisjoner, som omhandlet i artikkel 246 og 266.
- e) Påvisning av mislighold i henhold til artikkel 178.

EBA skal framlegge disse utkastene til tekniske reguleringsstandarter for Kommisjonen innen 28. juli 2013.

Kommisjonen delegeres myndighet til å vedta de tekniske reguleringsstandarterne nevnt i første ledd i samsvar med artikkel 10–14 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

KAPITTEL 2

Standardmetoden

Avsnitt 1

Alminnelige prinsipper

Artikkel 111

Eksponeringsverdi

1. Eksponeringsverdien av en eiendelspost skal være den gjenværende balanseførte verdien etter spesifikke kreditt-risikojusteringer, ytterligere verdijusteringer i samsvar med artikkel 34 og 110 og annen reduksjon av ansvarlig kapital i forbindelse med eiendelsposten. Eksponeringsverdien av en post utenfor balansen oppført i vedlegg I skal være følgende prosentdel av dens nominelle verdi etter spesifikke kreditt-risikojusteringer:

- a) 100 % dersom den er en fullrisikopost.
- b) 50 % dersom den er en mediumrisikopost.
- c) 20 % dersom den er en medium-/lavrisikopost.
- d) 0 % dersom den er en lavrisikopost.

Poster utenfor balansen som er nevnt i første ledd annet punktum, skal plasseres i risikokategorier som angitt i vedlegg I.

Når en institusjon benytter den avanserte metoden for finansielle sikkerheter i henhold til artikkel 223, skal eksponeringsverdien av verdipapirer eller varer som selges, stilles som sikkerhet eller lånes ut i forbindelse med en gjenkjøpstransaksjon eller i forbindelse med en transaksjon som gjelder innlån eller utlån av verdipapirer eller varer, samt marginlånstransaksjoner, økes med den volatilitetsjusteringen som er hensiktsmessig for slike verdipapirer eller varer, som fastsatt i artikkel 223–225.

2. Eksponeringsverdien av et derivat oppført i vedlegg II skal fastsettes i samsvar med kapittel 6, idet det tas hensyn til virkningene av novasjonskontrakter og andre motregningsavtaler for disse metodene i samsvar med kapittel 6. Eksponeringsverdien av gjenkjøpstransaksjoner, transaksjoner som gjelder innlån eller utlån av verdipapirer eller varer, transaksjoner med lang oppgjørsfrist og marginlånstransaksjoner kan fastsettes i samsvar med enten kapittel 6 eller kapittel 4.

3. Dersom en eksponering er omfattet av finansiert kredittbeskyttelse, kan eksponeringsverdien som anvendes for vedkommende post, endres i samsvar med kapittel 4.

Artikkel 112

Eksponeringskategorier

Hver eksponering skal plasseres i en av følgende eksponeringskategorier:

- a) Eksponeringer mot sentralmyndigheter eller sentralbanker.
- b) Eksponeringer mot regionale eller lokale myndigheter.
- c) Eksponeringer mot offentlige foretak.
- d) Eksponeringer mot multilaterale utviklingsbanker.
- e) Eksponeringer mot internasjonale organisasjoner.
- f) Eksponeringer mot institusjoner.
- g) Eksponeringer mot foretak.
- h) Massemarkedseksponeringer.
- i) Eksponeringer sikret med pant i fast eiendom.
- j) Misligholdte eksponeringer.

k) Eksponeringer forbundet med særlig høy risiko.

l) Eksponeringer i form av obligasjoner med fortrinnsrett.

m) Poster som utgjør verdipapiriseringsposisjoner.

n) Eksponeringer mot institusjoner og foretak med en kortsiktig kredittvurdering.

o) Eksponeringer i form av andeler eller aksjer i innretninger for kollektiv investering («IKI»).

p) Egenkapitalposisjoner.

q) Øvrige poster.

Artikkel 113

Beregning av risikovektede eksponeringsbeløp

1. Ved beregning av risikovektede eksponeringsbeløp skal risikovekter anvendes på alle eksponeringer, med mindre de trekkes fra ansvarlig kapital, i samsvar med bestemmelsene i avsnitt 2. Anvendelsen av risikovekter skal baseres på den eksponeringskategorien som eksponeringen blir plassert i og, i den utstrekning som er angitt i avsnitt 2, dens kredittkvalitet. Kredittkvaliteten kan fastsettes med henvisning til kredittvurderinger fra eksterne kredittvurderingsinstitusjoner eller eksportkredittbyråer i samsvar med avsnitt 3.

2. Ved risikovekting i henhold til nr. 1 skal eksponeringsverdien multipliseres med den risikovekten som angis eller fastsettes i samsvar med avsnitt 2.

3. Dersom en eksponering er omfattet av kredittbeskyttelse, kan risikovekten som anvendes for vedkommende post, endres i samsvar med kapittel 4.

4. Risikovektede eksponeringsbeløp for verdipapiriserte eksponeringer skal beregnes i samsvar med kapittel 5.

5. Eksponeringer som det ikke er fastsatt noen beregning for i avsnitt 2, skal gis en risikovekt på 100 %.

6. Med unntak av eksponeringer som medfører ren kjernekapital-poster, andre godkjente kjernekapitalposter eller tilleggskapitalposter, kan en institusjon som har forhåndstillatelse fra vedkommende myndigheter, beslutte ikke å anvende kravene i nr. 1 i denne artikkel på institusjonens eksponeringer mot en motpart som er institusjonens morforetak, datterforetak, et datterforetak av institusjonens morforetak eller et foretak med en tilknytning som omhandlet i artikkel 12 nr. 1

i direktiv 83/349/EØF. Vedkommende myndigheter har myndighet til å gi godkjenning dersom følgende vilkår er oppfylt:

a) Motparten er en institusjon, en finansinstitusjon eller et foretak som yter tilknyttede tjenester underlagt egnede tilsynskrav.

b) Motparten er fullt ut omfattet av samme konsolidering som institusjonen.

c) Motparten er omfattet av samme framgangsmåter for risikovurdering, -måling og -kontroll som institusjonen.

d) Motparten er etablert i samme medlemsstat som institusjonen.

e) Det foreligger ingen nåværende eller forutsette vesentlige praktiske eller juridiske hindringer for rask overføring av ansvarlig kapital eller tilbakebetaling av forpliktelser fra motparten til institusjonen.

Dersom institusjonen i henhold til dette nummer får tillatelse til å unnlate å anvende kravene i nr. 1, kan den tildele en risikovekt på 0 %.

7. Med unntak av eksponeringer som medfører ren kjernekapital-poster, andre godkjente kjernekapitalposter eller tilleggskapitalposter, kan institusjoner som har forhåndstillatelse fra vedkommende myndigheter, beslutte ikke å anvende kravene i nr. 1 i denne artikkel på motparter som de har inngått en institusjonell beskyttelsesordning med, som er en kontrakts- eller lovfestet ansvarsordning som beskytter disse institusjonene og særlig sikrer deres likviditet og solvens for å unngå konkurs, når det er nødvendig. Vedkommende myndigheter har myndighet til å gi tillatelse dersom følgende vilkår er oppfylt:

a) Kravene i nr. 6 bokstav a), d) og e) er oppfylt.

b) Ordningene sikrer at den institusjonelle beskyttelsesordningen kan gi den støtten som er nødvendig i henhold til institusjonens forpliktelser, ved hjelp av midler som er lett tilgjengelige for den.

c) Den institusjonelle beskyttelsesordningen disponerer egnede og enhetlig utformede systemer for overvåking og klassifisering av risiko, som gir en fullstendig oversikt over risiko-situasjonen til de enkelte medlemmene og den institusjonelle beskyttelsesordningen som helhet, med tilsvarende muligheter til innflytelse, og disse systemene skal på en god måte overvåke misligholdte eksponeringer i samsvar med artikkel 178 nr. 1.

d) I den institusjonelle beskyttelsesordningen foretas en egenvurdering av risiko som meddeles de enkelte medlemmene.

e) Den institusjonelle beskyttelsesordningen utarbeider og offentliggjør årlig enten en konsolidert rapport som omfatter balansen, resultatregnskapet, situasjonsrapporten og risikorapporten som gjelder for den institusjonelle beskyttelsesordningen som helhet, eller en rapport som omfatter den samlede balansen, samlet resultatregnskap, situasjonsrapporten og risikorapporten for den institusjonelle beskyttelsesordningen som helhet.

f) Medlemmer av den institusjonelle beskyttelsesordningen er forpliktet til å gi et forhåndsvarsel på minst 24 måneder dersom de ønsker å avslutte ordningen.

g) Flere gangers anvendelse av poster som kan inngå i beregningen av ansvarlig kapital (gjentatt bruk av ansvarlig kapital), samt enhver utilbørlig oppbygging av ansvarlig kapital mellom medlemmene av den institusjonelle beskyttelsesordningen, skal utelukkes.

h) Den institusjonelle beskyttelsesordningen skal være basert på et bredt medlemskap av kredittinstitusjoner med en i hovedsak ensartet forretningsprofil.

i) Vedkommende myndigheter skal regelmessig godkjenne og overvåke at systemene nevnt i bokstav c) og d) er tilstrekkelige.

Dersom institusjonen i henhold til dette nummer beslutter å unnlate å anvende kravene i nr. 1, kan den tildele en risikovekt på 0 %.

Avsnitt 2

Risikovekter

Artikkel 114

Eksponeringer mot sentralmyndigheter eller sentralbanker

1. Eksponeringer mot sentralmyndigheter eller sentralbanker skal gis en risikovekt på 100 %, med mindre behandlingen i nr. 2–7 får anvendelse.

2. Eksponeringer mot sentralmyndigheter og sentralbanker der en kredittvurdering foretatt av en utpekt ekstern kredittvurderingsinstitusjon er tilgjengelig, skal gis en risikovekt i samsvar med tabell 1 som tilsvarer den eksterne kredittvurderingsinstitusjonens kredittvurdering i henhold til artikkel 136.

Tabell 1

Risikoklasse	1	2	3	4	5	6
Risikovekt	0 %	20 %	50 %	100 %	100 %	150 %

3. Eksponeringer mot ESB skal gis en risikovekt på 0 %.

4. Eksponeringer mot medlemsstatenes sentralmyndigheter og sentralbanker som lyder på og er finansiert i vedkommende sentralmyndigheters og sentralbankers nasjonale valuta, skal gis en risikovekt på 0 %.

6. For eksponeringer som er omhandlet i artikkel 495 nr. 2, gjelder følgende:

a) Risikovekten som anvendes på eksponeringsbeløpene i 2018, skal utgjøre 20 % av risikovekten som tildeles disse eksposeringene i samsvar med nr. 2.

b) Risikovekten som anvendes på eksponeringsbeløpene i 2019, skal utgjøre 50 % av risikovekten som tildeles disse eksposeringene i samsvar med nr. 2.

c) Risikovekten som anvendes på eksponeringsbeløpene i 2020 og deretter skal utgjøre 100 % av risikovekten som tildeles disse eksposeringene i samsvar med nr. 2.

7. Når vedkommende myndigheter i en tredjestat som anvender tilsyns- og reguleringsordninger som minst tilsvarer dem som anvendes i Unionen, gir en risikovekt som er lavere enn den som angis i nr. 1 og 2 for eksponeringer mot sin sentralmyndighet og sentralbank som lyder på og er finansiert i vedkommende stats nasjonale valuta, kan institusjoner gi slike eksponeringer samme risikovekt.

Ved anvendelsen av dette nummer kan Kommisjonen, gjennom gjennomføringsrettsakter og etter undersøkelsesprosedyren omhandlet i artikkel 464 nr. 2, treffe beslutning om hvorvidt en tredjestat anvender tilsyns- og reguleringsordninger som minst tilsvarer ordningene som anvendes i Unionen. Uten en slik beslutning kan institusjonene til 1. januar 2015 fortsatt anvende behandlingen angitt i dette nummer på eksponeringer mot sentralmyndigheter eller sentralbanker i tredjestaten dersom de berørte vedkommende myndighetene før 1. januar 2014 har godkjent at tredjestaten kan behandles på denne måten.

*Artikkel 115***Eksponeringer mot regionale eller lokale myndigheter**

1. Eksponeringer mot regionale eller lokale myndigheter skal risikovektes som eksponeringer mot institusjoner, med mindre de behandles som eksponeringer mot sentralmyndigheter i henhold til nr. 2 eller 4 eller gis en risikovekt som angitt i nr. 5. Fortrinnsbehandlingen for kortsiktige eksponeringer som angitt i artikkel 119 nr. 2 og artikkel 120 nr. 2 skal ikke anvendes.

2. Eksponeringer mot regionale eller lokale myndigheter skal behandles på samme måte som eksponeringer mot sentralmyndighetene i hvis jurisdiksjon de er etablert, dersom det ikke er noen forskjell i risiko mellom slike eksponeringer på grunn av nevnte regionale og lokale myndigheters særlige myndighet til skattlegging, og dersom det finnes særlige institusjonelle ordninger som reduserer risikoen for mislighold.

EBA skal drive en offentlig tilgjengelig database over alle regionale og lokale myndigheter i Unionen som relevante vedkommende myndigheter behandler som eksponeringer mot sine sentralmyndigheter.

3. Eksponeringer mot kirker eller trossamfunn som er opprettet som juridiske personer i henhold til offentlig rett, skal i den utstrekning de inndriver skatter i samsvar med den lovgivningen som gir dem rett til dette, behandles som eksponeringer mot regionale og lokale myndigheter. I dette tilfellet får nr. 2 ikke anvendelse, og ved anvendelse av artikkel 150 nr. 1 bokstav a) skal tillatelse til å benytte standardmetoden ikke utelukkes.

4. Dersom vedkommende myndigheter i en tredjestat som anvender tilsyns- og reguleringsordninger som minst tilsvarer ordningene som anvendes i Unionen, behandler eksponeringer mot regionale eller lokale myndigheter som eksponeringer mot sine sentralmyndigheter, og det ikke er noen forskjell i risiko mellom slike eksponeringer fordi de regionale og lokale myndighetene har særlig myndighet til skattlegging og fordi det finnes særlige institusjonelle ordninger som reduserer risikoen for mislighold, kan institusjoner risikovekte eksponeringer mot slike regionale og lokale myndigheter på samme måte.

Ved anvendelsen av dette nummer kan Kommisjonen, gjennom gjennomføringsrettsakter og etter undersøkelsesprosedyren omhandlet i artikkel 464 nr. 2, treffe beslutning om hvorvidt en tredjestat anvender tilsyns- og reguleringsordninger som minst tilsvarer ordningene som anvendes i Unionen. Uten en slik beslutning kan institusjonene til 1. januar 2015 fortsatt anvende behandlingen angitt i dette nummer på tredjestaten dersom de berørte vedkommende myndighetene før 1. januar 2014 har godkjent at tredjestaten kan behandles på denne måten.

5. Eksponeringer mot medlemsstatenes regionale eller lokale myndigheter som ikke er omhandlet i nr. 2–4, og som lyder på og er finansiert i den regionale og lokale myndighetens valuta, skal gis en risikovekt på 20 %.

*Artikkel 116***Eksponeringer mot offentlige foretak**

1. Eksponeringer mot offentlige foretak der en kredittvurdering foretatt av en utpekt ekstern kredittvurderingsinstitusjon ikke er tilgjengelig, skal gis en risikovekt i samsvar med den risikoklassen som eksponeringer mot sentralmyndigheter i den staten der det offentlige foretaket er etablert, gis i samsvar med tabell 2.

Tabell 2

Risikoklasse som sentralmyndigheter gis	1	2	3	4	5	6
Risikovekt	20 %	50 %	100 %	100 %	100 %	150 %

For eksponeringer mot offentlige foretak som er registrert i stater der sentralmyndighetene ikke er kredittvurdert, skal risikovekten være 100 %.

2. Eksponeringer mot offentlige foretak der en kredittvurdering foretatt av en utpekt ekstern kredittvurderingsinstitusjon er tilgjengelig, skal behandles i samsvar med artikkel 120. Fortrinnsbehandlingen for kortsiktige eksponeringer som angitt i nr. 119 nr. 2 og artikkel 120 nr. 2 skal ikke anvendes på disse foretakene.

3. For eksponeringer mot offentlige foretak med en opprinnelig effektiv løpetid på høyst tre måneder, skal risikovekten være 20 %.

4. I unntakstilfeller kan eksponeringer mot offentlige foretak behandles på samme måte som eksponeringer mot sentralmyndigheten eller den regionale eller lokale myndigheten i hvis jurisdiksjon de er etablert, dersom det etter denne jurisdiksjonens vedkommende myndigheters oppfatning ikke er noen forskjell i risiko mellom slike eksponeringer fordi det foreligger en egnet garanti fra sentralmyndighetens eller den regionale eller lokale myndighetens side.

5. Når vedkommende myndigheter i en tredjestat som anvender tilsyns- og reguleringsordninger som minst tilsvarer dem som anvendes i Unionen, behandler eksponeringer mot offentlige foretak i samsvar med nr. 1 eller 2, kan institusjonene risikovekte eksponeringer mot slike offentlige foretak på samme måte. I andre tilfeller skal institusjonene anvende en risikovekt på 100 %.

Ved anvendelsen av dette nummer kan Kommisjonen, gjennom gjennomføringsrettsakter og etter undersøkelsesprosedyren omhandlet i artikkel 464 nr. 2, treffe beslutning om hvorvidt en tredjestat anvender tilsyns- og reguleringsordninger som minst tilsvarer ordningene som anvendes i Unionen. Uten en slik beslutning kan institusjonene til 1. januar 2015 fortsatt anvende behandlingen angitt i dette nummer på tredjestaten dersom de berørte vedkommende myndighetene før 1. januar 2014 har godkjent at tredjestaten kan behandles på denne måten.

Artikkel 117

Eksponeringer mot multilaterale utviklingsbanker

1. Eksponeringer mot multilaterale utviklingsbanker som ikke er omhandlet i nr. 2, skal behandles på samme måte som eksponeringer mot institusjoner. Fortrinnsbehandlingen for kortsiktige eksponeringer som angitt i artikkel 119 nr. 2, 120 nr. 2 og 121 nr. 3 skal ikke anvendes.

Det interamerikanske investeringselskap, Svartehavsregionens handels- og utviklingsbank, Den sentralamerikanske bank for økonomisk integrasjon og Den latinamerikanske utviklingsbanken (CAF) skal anses som multilaterale utviklingsbanker.

2. Eksponeringer mot følgende multilaterale utviklingsbanker skal gis en risikovekt på 0 %:

- a) Den internasjonale bank for gjenoppbygging og utvikling.
- b) Det internasjonale finansieringsinstitutt.
- c) Den interamerikanske utviklingsbank.
- d) Den asiatiske utviklingsbank.
- e) Den afrikanske utviklingsbank.
- f) Europarådets utviklingsbank.
- g) Den nordiske investeringsbank.
- h) Den karibiske utviklingsbank.
- i) Den europeiske bank for gjenoppbygging og utvikling.
- j) Den europeiske investeringsbank.
- k) Det europeiske investeringsfond.
- l) Organisasjonen for multilaterale investeringsgarantier.

m) Den internasjonale finansieringsordning for immunisering.

n) Den islamske utviklingsbank.

3. En risikovekt på 20 % skal gis tegnet, ikke innbetalt kapital i Det europeiske investeringsfond.

Artikkel 118

Eksponeringer mot internasjonale organisasjoner

Eksponeringer mot følgende internasjonale organisasjoner skal gis en risikovekt på 0 %:

- a) Unionen.
- b) Det internasjonale valutafond.
- c) Den internasjonale oppgjørsbank.
- d) Det europeiske finansielle stabiliseringsfond.
- e) Den europeiske stabiliseringsordning.
- f) En internasjonal finansinstitusjon som er opprettet av to eller flere medlemsstater, og som har som formål å tilføre kapital og gi finansiell bistand til medlemmer som er rammet eller truet av alvorlige finansieringsproblemer.

Artikkel 119

Eksponeringer mot institusjoner

1. Eksponeringer mot institusjoner der en kredittvurdering foretatt av en utpekt ekstern kredittvurderingsinstitusjon er tilgjengelig, skal risikovektes i samsvar med artikkel 120. Eksponeringer mot institusjoner der en kredittvurdering foretatt av en utpekt ekstern kredittvurderingsinstitusjon ikke er tilgjengelig, skal risikovektes i samsvar med artikkel 121.

2. Eksponeringer mot institusjoner som har en gjenværende løpetid på høyst tre måneder, og som lyder på og er finansiert i låntakerens nasjonale valuta, skal gis en risikovekt som er en kategori mindre gunstig enn kategorien for den fordelaktige risikovekten som i henhold til artikkel 114 nr. 4–7 gis til eksponeringer mot sentralmyndigheten i den staten der institusjonen er registrert.

3. Ingen eksponeringer som har en gjenværende løpetid på høyst tre måneder, og som lyder på og er finansiert i låntakerens nasjonale valuta, skal gis en risikovekt på mindre enn 20 %.

4. Eksponeringer mot en institusjon i form av de minstereservene som Den europeiske sentralbank eller sentralbanken i en medlemsstat krever at institusjonen skal inneha, kan risikovektes på samme måte som eksponeringer mot sentralbanken i vedkommende medlemsstat, forutsatt at

a) reservene innehas i samsvar med Den europeiske sentralbanks forordning (EF) nr. 1745/2003 av 12. september 2003 om anvendelse av minstereserver⁽¹⁾ eller i samsvar med nasjonale krav som i det vesentlige tilsvarer nevnte forordning,

b) fondene, i tilfelle av konkurs eller insolvens hos institusjonen der fondene innehas, er fullt ut tilbakebetalt til institusjonen til rett tid og ikke er gjort tilgjengelige for å oppfylle andre av institusjonens forpliktelser.

5. Eksponeringer mot finansinstitusjoner som har fått tillatelse og er underlagt tilsyn av vedkommende myndigheter, og som med hensyn til soliditet er omfattet av tilsynskrav som tilsvarer kravene som gjelder for institusjoner, skal behandles som eksponeringer mot institusjoner.

Artikkel 120

Eksponeringer mot kredittvurderte institusjoner

1. Eksponeringer mot institusjoner med en gjenværende løpetid på mer enn tre måneder, der en kredittvurdering foretatt av en utpekt ekstern kredittvurderingsinstitusjon er tilgjengelig, skal gis en risikovekt i samsvar med tabell 3 som tilsvarer kredittvurderingen fra den kvalifiserte eksterne kredittvurderingsinstitusjonen.

Tabell 3

Risikoklasse	1	2	3	4	5	6
Risikovekt	20 %	50 %	50 %	100 %	100 %	150 %

2. Eksponeringer mot en institusjon med en gjenværende løpetid på høyst tre måneder, der en kredittvurdering foretatt av en utpekt ekstern kredittvurderingsinstitusjon er tilgjengelig, skal gis en risikovekt i samsvar med tabell 4 som tilsvarer kredittvurderingen fra den kvalifiserte eksterne kredittvurderingsinstitusjonen i samsvar med artikkel 136:

Tabell 4

Risikoklasse	1	2	3	4	5	6
Risikovekt	20 %	20 %	20 %	50 %	50 %	150 %

⁽¹⁾ EUT L 250 av 2.10.2003, s. 10.

3. Sammenhengen mellom behandlingen av en kortsiktig kredittvurdering i henhold til artikkel 131 og de alminnelige bestemmelsene om fortrinnsbehandling av kortsiktige eksponeringer omhandlet i nr. 2 skal være som følger:

a) Dersom det ikke foreligger noen kortsiktig eksponeringsvurdering, får den generelle fortrinnsbehandlingen for kortsiktige eksponeringer som angitt i nr. 2 anvendelse på alle eksponeringer mot institusjoner med en gjenværende løpetid på høyst tre måneder.

b) Dersom det foreligger en kortsiktig vurdering som fastsetter at det skal anvendes en mer fordelaktig eller identisk risikovekt enn den generelle fortrinnsbehandlingen for kortsiktige eksponeringer som angitt i nr. 2, skal den kortsiktige vurderingen anvendes bare for denne særlige eksponeringen. Andre kortsiktige eksponeringer skal følge den generelle fortrinnsbehandlingen for kortsiktige eksponeringer som angitt i nr. 2.

c) Dersom det foreligger en kortsiktig vurdering som fastsetter at det skal anvendes en mindre fordelaktig risikovekt enn den generelle fortrinnsbehandlingen for kortsiktige eksponeringer som angitt i nr. 2, skal den generelle fortrinnsbehandlingen for kortsiktige eksponeringer ikke anvendes, og alle ikke-kredittvurderte kortsiktige fordringer skal gis samme risikovekt som den som ble gitt ved den særlige kortsiktige vurderingen.

Artikkel 121

Eksponeringer mot ikke-kredittvurderte institusjoner

1. Eksponeringer mot institusjoner der en kredittvurdering foretatt av en utpekt ekstern kredittvurderingsinstitusjon ikke er tilgjengelig, skal gis en risikovekt i samsvar med den risikoklassen som eksponeringer mot sentralmyndigheter i den jurisdiksjonen der institusjonen er registrert, gis i samsvar med tabell 5.

Tabell 5

Risikoklasse som sentralmyndigheter gis	1	2	3	4	5	6
Eksponeringsrisikovekt	20 %	50 %	100 %	100 %	100 %	150 %

2. For eksponeringer mot ikke-kredittvurderte institusjoner som er registrert i stater der sentralmyndighetene ikke er kredittvurdert, skal risikovekten være 100 %.

3. For eksponeringer mot ikke-kredittvurderte institusjoner med en opprinnelig effektiv løpetid på høyst tre måneder skal risikovekten være 20 %.

4. Uten hensyn til nr. 2 og 3 skal risikovekten for handelsfinansieringseksponeringer i henhold til artikkel 162 nr. 3 annet ledd bokstav b) mot ikke-kredittvurderte institusjoner, være 50 %, og dersom disse handelsfinansieringseksponeringene mot ikke-kredittvurderte institusjoner har en gjenværende løpetid på høyst tre måneder, skal de risikovektes med 20 %.

Artikkel 122

Eksponeringer mot foretak

1. Eksponeringer der en kredittvurdering foretatt av en utpekt ekstern kredittvurderingsinstitusjon er tilgjengelig, skal gis en risikovekt i samsvar med tabell 6 som tilsvarer den eksterne kredittvurderingsinstitusjonens kredittvurdering i samsvar med artikkel 136.

Tabell 6

Risikoklasse	1	2	3	4	5	6
Risikovekt	20 %	50 %	100 %	100 %	150 %	150 %

2. Eksponeringer der en slik kredittvurdering ikke er tilgjengelig, skal gis en risikovekt på 100 % eller den risikovekten som gjelder for sentralmyndighetene i den jurisdiksjonen der foretaket er etablert, etter det som er høyest.

Artikkel 123

Massemarkedseksponeringer

Eksponeringer som oppfyller følgende kriterier, skal gis en risikovekt på 75 %:

- Eksponeringen skal enten være mot en eller flere fysiske personer, eller mot en liten eller mellomstor bedrift (SMB).
- Eksponeringen skal være en av et betydelig antall eksponeringer med tilsvarende kjennetegn, slik at risikoen knyttet til slike utlån blir vesentlig redusert.
- Det samlede beløpet som motparten eller gruppen av innbyrdes tilknyttede motparter skylder institusjonen og morforetaket og dets datterforetak, herunder misligholdte eksponeringer, men med unntak av eksponeringer som er fullt ut sikret med boligeiendom og er tildelt den eksponeringskategorien som er fastsatt i artikkel 112 bokstav i), skal, ut fra det institusjonen kjenner til, ikke overstige 1 million euro. Institusjonen skal treffe rimelige tiltak for å få kjennskap til dette.

Verdipapirer skal ikke inngå i kategorien for massemarkedsseksponeringer.

Eksponeringer som ikke oppfyller kriteriene omhandlet i første ledd bokstav a)–c), skal ikke inngå i kategorien for massemarkedsseksponeringer.

Nåverdien av minsteleasingbetalingene for massemarkeds-kunder kan inngå i kategorien for massemarkedsseksponeringer.

Artikkel 124

Eksponeringer sikret med pant i fast eiendom

1. En eksponering eller en del av en eksponering som er fullt ut sikret med pant i fast eiendom, skal gis en risikovekt på 100 % dersom vilkårene i artikkel 125 eller 126 ikke er oppfylt, med unntak av den delen av eksponeringen som plasseres i en annen eksponeringskategori. Den delen av eksponeringen som overstiger eiendommens pantlånsverdi, skal gis den risikovekten som får anvendelse på den aktuelle motpartens usikrede eksponeringer.

Den delen av en eksponering som er fullt ut sikret med pant i fast eiendom, skal ikke være større enn den pantsatte delen av markedsværdien eller av pantlånsverdien av den aktuelle eiendommen i de medlemsstatene som ved lov eller forskrift har fastsatt strenge kriterier for vurdering av pantlånsverdien.

2. På grunnlag av dataene som er innsamlet i henhold til artikkel 101, og eventuelle andre relevante indikatorer skal vedkommende myndigheter regelmessig og minst hvert år vurdere om risikovekten på 35 % for eksponeringer sikret med pant i boligeiendom som omhandlet i artikkel 125 og risikovekten på 50 % for eksponeringer sikret med pant i næringsseiendom som omhandlet i artikkel 126 på deres territorium er hensiktsmessig, på grunnlag av

- erfaringene med tap knyttet til eksponeringer sikret med fast eiendom,
- den framtidige utviklingen på eiendomsmarkedene.

Vedkommende myndigheter kan, dersom det er hensiktsmessig, fastsette en høyere risikovekt eller strengere kriterier enn dem som er fastsatt i artikkel 125 nr. 2 og artikkel 126 nr. 2, på grunnlag av vurderinger av den finansielle stabiliteten.

For eksponeringer sikret med pant i boligeiendom skal vedkommende myndighet fastsette en risikovekt på mellom 35 og 150 %.

For eksponeringer sikret med pant i næringsseiendom skal vedkommende myndighet fastsette en risikovekt på mellom 50 og 150 %.

Innenfor disse intervallene skal den høyeste risikovekten fastsettes på grunnlag av tapserfaringer, idet det tas hensyn til den framtidige markedsutviklingen og vurderinger av den finansielle stabiliteten. Dersom vurderingen viser at risikovektene fastsatt i artikkel 125 nr. 2 og artikkel 126 nr. 2 ikke gjenspeiler den faktiske risikoen i ett eller flere eiendomssegmenter for slike eksponeringer som er fullt ut sikret med pant i boligeiendom eller næringseiendom i en eller flere deler av deres territorium, skal vedkommende myndigheter fastsette en høyere risikovekt for eksponeringer i disse eiendomssegmentene som tilsvarer den faktiske risikoen.

Vedkommende myndigheter skal rådføre seg med EBA om justeringene av de anvendte risikovektene og kriteriene, som skal beregnes i samsvar med kriteriene i dette nummer som angitt i de tekniske reguleringsstandardene omhandlet i nr. 4 i denne artikkel. EBA skal offentliggjøre de risikovektene og kriteriene som vedkommende myndigheter fastsetter for eksponeringene omhandlet i artikkel 125, artikkel 126 og artikkel 199 nr. 1 bokstav a).

3. Når vedkommende myndigheter fastsetter en høyere risikovekt eller strengere kriterier, skal institusjonene ha en overgangsperiode på seks måneder for å anvende den nye risikovekten.

4. EBA skal utarbeide utkast til tekniske reguleringsstandards for å angi følgende:

a) De strenge kriteriene for vurderingen av pantelånsverdien omhandlet i nr. 1.

b) Forholdene omhandlet i nr. 2, som vedkommende myndigheter skal ta hensyn til ved fastsettelsen av høyere risikovekter, særlig uttrykket «vurderinger av den finansielle stabiliteten».

EBA skal framlegge disse utkastene til tekniske reguleringsstandards for Kommisjonen innen 31. desember 2014.

Kommisjonen delegeres myndighet til å vedta de tekniske reguleringsstandardene nevnt i første ledd i samsvar med artikkel 10–14 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

5. Institusjonene i en medlemsstat skal anvende de risikovektene og kriteriene som en annen medlemsstats vedkommende myndigheter har fastsatt for eksponeringer sikret med pant i næringseiendom og boligeiendom i denne medlemsstaten.

Artikkel 125

Eksponeringer som er fullt ut sikret med pant i boligeiendom

1. Med mindre vedkommende myndigheter har besluttet noe annet i samsvar med artikkel 124 nr. 2, skal eksponeringer som er fullt ut sikret med pant i boligeiendom, behandles på følgende måte:

a) Eksponeringer eller en del av en eksponering som er fullt ut sikret med pant i boligeiendom som blir eller vil bli benyttet eller utleid av eieren, eller av den reelle eieren i tilfelle av personlige investeringselskaper, skal gis en risikovekt på 35 %.

b) Eksponeringer mot en leietaker i henhold til en eiendoms-leasingtransaksjon som gjelder boligeiendom, der institusjonen er utleier og leietakeren har en opsjon på å kjøpe, skal gis en risikovekt på 35 %, forutsatt at institusjonens eksponering er fullt ut sikret ved at institusjonen eier eiendommen.

2. Institusjonene skal anse en eksponering eller en del av en eksponering som fullt ut sikret i henhold til nr. 1 bare dersom følgende vilkår er oppfylt:

a) Eiendommens verdi skal ikke i vesentlig grad være avhengig av låntakerens kredittkvalitet. Institusjonene kan unnlate å fastsette hvor vesentlig påvirkningen er i situasjoner der rent makroøkonomiske faktorer påvirker både eiendommens verdi og låntakerens betalingsevne.

b) Risikoen knyttet til låntakeren avhenger ikke i vesentlig grad av avkastningen fra den underliggende eiendommen eller det underliggende prosjektet, men av låntakerens grunnleggende evne til å tilbakebetale gjelden gjennom andre kilder, og tilbakebetalingen av lånet avhenger derfor ikke i vesentlig grad av en eventuell kontantstrøm fra den underliggende eiendommen som er stilt som sikkerhet. For disse andre kildene skal institusjonene som ledd i sin utlånspolitikk fastsette øvre grenser for forholdet mellom lånets størrelse og inntekten, og skaffe egnet dokumentasjon for den relevante inntekten når lånet gis.

c) Kravene i artikkel 208 og verdsettingsreglene i artikkel 229 nr. 1 er oppfylt.

d) Med mindre noe annet er fastsatt i henhold til artikkel 124 nr. 2, overstiger den delen av lånet som risikovektes med 35 %, ikke 80 % av markedsverdien av den aktuelle eiendommen eller 80 % av pantelånsverdien av den aktuelle eiendommen i de medlemsstatene som ved lov eller forskrift har fastsatt strenge kriterier for vurderingen av pantelånsverdien.

3. Institusjonene kan tillate unntak fra nr. 2 bokstav b) når det gjelder eksponeringer som er fullt ut sikret med pant i boligeiendom på en medlemsstats territorium, dersom vedkommende myndigheter i denne medlemsstaten har offentliggjort dokumentasjon som viser at det finnes et velutviklet og veletablert marked for boligeiendom på dens territorium med tapsprosjenter som ikke overskrider følgende grenser:

a) Tap på utlån med sikkerhet i boligeiendom opptil 80 % av markedsverdien eller 80 % av pantelånsverdien skal, med mindre noe annet er besluttet i henhold til artikkel 124 nr. 2, i et gitt år ikke overstige 0,3 % av utestående lån med sikkerhet i boligeiendom.

b) Samlede tap på utlån med sikkerhet i boligeiendom skal i et gitt år ikke overstige 0,5 % av utestående lån med sikkerhet i boligeiendom.

4. Dersom grensene omhandlet i nr. 3 ikke overholdes i et gitt år, skal retten til å anvende nr. 3 opphøre, og vilkåret i nr. 2 bokstav b) får anvendelse fram til vilkårene i nr. 3 er oppfylt i et etterfølgende år.

Artikkel 126

Eksponeringer som er fullt ut sikret med pant i næringsseiendom

1. Med mindre vedkommende myndigheter har besluttet noe annet i samsvar med artikkel 124 nr. 2, skal eksponeringer som er fullt ut sikret med pant i næringsseiendom, behandles på følgende måte:

a) Eksponeringer eller en del av en eksponering som er fullt ut sikret med pant i kontorlokaler eller andre forretningslokaler, kan gis en risikovekt på 50 %.

b) Eksponeringer knyttet til en eiendomsleasingtransaksjon som gjelder kontorlokaler eller andre forretningslokaler, der institusjonen er utleier og leietakeren har en opsjon på å kjøpe, kan gis en risikovekt på 50 %, forutsatt at institusjonens eksponering er fullt ut sikret ved at institusjonen eier eiendommen.

2. Institusjonene skal anse en eksponering eller en del av en eksponering som fullt ut sikret i henhold til nr. 1 bare dersom følgende vilkår er oppfylt:

a) Eiendommens verdi skal ikke i vesentlig grad være avhengig av låntakerens kredittkvalitet. Institusjonene kan unnlate å fastsette hvor vesentlig påvirkningen er i situasjoner der rent

makroøkonomiske faktorer påvirker både eiendommens verdi og låntakerens betalingsevne.

b) Risikoen knyttet til låntakeren skal ikke i vesentlig grad avhenge av avkastningen fra den underliggende eiendommen eller det underliggende prosjektet, men av låntakerens grunnleggende evne til å tilbakebetale gjelden gjennom andre kilder, og tilbakebetalingen av kreditten avhenger derfor ikke i vesentlig grad av en eventuell kontantstrøm fra den underliggende eiendommen som er stilt som sikkerhet.

c) Kravene i artikkel 208 og verdsettingsreglene i artikkel 229 nr. 1 er oppfylt.

d) Dersom det ikke er fastsatt noe annet i artikkel 124 nr. 2, skal 50 % risikovekt gis den delen av lånet som ikke overstiger 50 % av eiendommens markedsverdi eller 60 % av pantelånsverdien, med mindre noe annet er fastsatt i artikkel 124 nr. 2, i de medlemsstatene som ved lov eller forskrift har fastsatt strenge kriterier for vurderingen av pantelånsverdien.

3. Institusjonene kan tillate unntak fra nr. 2 bokstav b) når det gjelder eksponeringer som er fullt ut sikret med pant i næringsseiendom på en medlemsstats territorium, dersom vedkommende myndigheter i denne medlemsstaten har offentliggjort dokumentasjon som viser at det finnes et velutviklet og veletablert marked for næringsseiendom på dens territorium med tapsprosjenter som ikke overskrider følgende grenser:

a) Tap på utlån med sikkerhet i næringsseiendom på opptil 50 % av markedsverdien eller 60 % av pantelånsverdien skal, med mindre noe annet er fastsatt i artikkel 124 nr. 2, ikke overstige 0,3 % av utestående lån med sikkerhet i næringsseiendom.

b) Samlede tap på utlån med sikkerhet i næringsseiendom skal i et gitt år ikke overstige 0,5 % av utestående lån med sikkerhet i næringsseiendom.

4. Dersom grensene omhandlet i nr. 3 ikke overholdes i et gitt år, skal retten til å anvende nr. 3 opphøre, og vilkåret i nr. 2 bokstav b) får anvendelse fram til vilkårene i nr. 3 er oppfylt i et etterfølgende år.

*Artikkel 127***Misligholdte eksponeringer**

1. Den usikrede delen av en post dersom skyldneren har misligholdt sine forpliktelser i henhold til artikkel 178, eller i tilfelle av massemarkedseksposeringer, den usikrede delen av en kredittfasilitet som er misligholdt i henhold til artikkel 178, skal gis en risikovekt på

- a) 150 % når spesifikke kreditttrisikojusteringer er mindre enn 20 % av den usikrede delen av eksponeringsverdien dersom disse spesifikke kreditttrisikojusteringene ikke ble foretatt,
- b) 100 % når spesifikke kreditttrisikojusteringer er minst 20 % av den usikrede delen av eksponeringsverdien dersom disse spesifikke kreditttrisikojusteringene ikke ble foretatt.

2. Når den sikrede delen av den forfalte posten skal fastsettes, skal samme sikkerheter og garantier godtas som for kreditttrisikoreduksjon i henhold til kapittel 4.

3. Den gjenværende eksponeringsverdien etter spesifikke kreditttrisikojusteringer for eksponeringer som er fullt ut sikret med pant i boligeiendom i samsvar med artikkel 125, skal risikovektes med 100 % dersom det foreligger mislighold i henhold til artikkel 178.

4. Den gjenværende eksponeringsverdien etter spesifikke kreditttrisikojusteringer for eksponeringer som er fullt ut sikret med pant i næringseiendom i samsvar med artikkel 126, skal risikovektes med 100 % dersom det foreligger mislighold i henhold til artikkel 178.

*Artikkel 128***Poster som er forbundet med særlig høy risiko**

1. Institusjonene skal gi eksponeringer, herunder eksponeringer i form av aksjer eller andeler i en IKI, som er forbundet med særlig høy risiko, en risikovekt på 150 % dersom det er hensiktsmessig.

2. Eksponeringer som er forbundet med særlig høy risiko, skal omfatte følgende eksponeringer:

- a) Investeringer i venturekapitalselskaper.
- b) Investeringer i AIF-er som definert i artikkel 4 nr. 1 bokstav a) i direktiv 2011/61/EU, unntatt når fondets mandat ikke tillater en høyere gjeldsgrad enn den som kreves i henhold til artikkel 51 nr. 3 i direktiv 2009/65/EF.
- c) Investeringer i aktiv eierkapital.
- d) Spekulativ finansiering av fast eiendom.

3. Ved vurderingen av om en eksponering, unntatt eksponeringene i nr. 2, er forbundet med særlig høy risiko, skal institusjonene ta hensyn til følgende risikofaktorer:

- a) Det er høy risiko for tap som følge av skyldnerens mislighold.
- b) Det er umulig å foreta en tilstrekkelig vurdering av om eksponeringen omfattes av bokstav a).

EBA skal utstede retningslinjer som angir hvilke typer eksponeringer og hvilke omstendigheter som er forbundet med særlig høy risiko.

Disse retningslinjene skal vedtas i samsvar med artikkel 16 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

*Artikkel 129***Eksponeringer i form av obligasjoner med fortrinnsrett**

1. For å bli omfattet av fortrinnsbehandlingen omhandlet i nr. 4 og 5 skal obligasjoner som omhandlet i artikkel 52 nr. 4 i direktiv 2009/65/EF (obligasjoner med fortrinnsrett) oppfylle kravene i nr. 7 og være sikret med en av følgende godtakbare eiendeler:

- a) Eksponeringer mot eller eksponeringer garantert av sentralmyndigheter, ESSB-sentralbanker, offentlige foretak samt regionale eller lokale myndigheter i Unionen.
- b) Eksponeringer mot eller eksponeringer garantert av tredjestaters sentralmyndigheter og sentralbanker, multilaterale utviklingsbanker, internasjonale organisasjoner som oppfyller kravene til risikoklasse 1 i henhold til dette kapittel, og eksponeringer mot eller eksponeringer garantert av offentlige foretak eller regionale og lokale myndigheter i tredjestater som er risikovektet som eksponeringer mot institusjoner eller sentralmyndigheter og sentralbanker i samsvar med henholdsvis artikkel 115 nr. 1 eller 2 eller artikkel 116 nr. 1, 2 eller 4, og som oppfyller kravene til risikoklasse 1 i henhold til dette kapittel, samt eksponeringer i henhold til dette nummer som minst oppfyller kravene til risikoklasse 2 i henhold til dette kapittel, forutsatt at de ikke overstiger 20 % av nominelle beløp for utestående obligasjoner med fortrinnsrett i utstedende institusjoner.
- c) Eksponeringer mot institusjoner som oppfyller kravene til risikoklasse 1 i henhold til dette kapittel. Den samlede eksponeringen av denne typen skal ikke overstige 15 % av det nominelle beløpet for utestående obligasjoner med fortrinnsrett hos den utstedende institusjonen. Eksponeringer mot institusjoner i Unionen med en løpetid som ikke overstiger 100 dager, skal ikke omfattes av kravet til klasse 1, men slike institusjoner skal minst oppfylle kravene til risikoklasse 2 i henhold til dette kapittel.

d) Lån med sikkerhet i

- i. boligeiendom opp til det laveste nominelle beløpet av panterettighetene sammen med eventuelle foranstående panterettigheter og 80 % av de pantsatte eiendommenes verdi, eller
- ii. andeler i transjer med best prioritet utstedt av franske «fonds communs de créances» eller tilsvarende verdipapiriseringsforetak som er omfattet av en medlemsstats lover om verdipapirisering av eksponeringer i boligeiendommer. Dersom slike andeler i transjene med best prioritet anvendes som sikkerhet, skal det særskilte offentlige tilsynet for å beskytte obligasjonseierne, som fastsatt i artikkel 52 nr. 4 i europaparlaments- og rådsdirektiv 2009/65/EF, sikre at de underliggende eiendelene for slike andeler til enhver tid og så lenge de inngår i fordringsmassen, består av minst 90 % panterettigheter i boligeiendom sammen med eventuelle panterettigheter med bedre prioritet for opptil det laveste nominelle beløpet som forfaller i henhold til andelene, av det nominelle beløpet for panterettighetene og 80 % av verdien av de pantsatte eiendommene, at andelene er kvalifisert til risikoklasse 1 i henhold til dette kapittel, og at slike andeler ikke overstiger 10 % av det nominelle beløpet for de utestående verdipapirene.

e) Boliglån som fullt ut garanteres av en godtakbar yter av kredittbeskyttelse som omhandlet i artikkel 201, som kan plasseres i risikoklasse 2 eller bedre som fastsatt i dette kapittel, dersom den delen av hvert lån som anvendes for å oppfylle kravet i dette nummer om sikkerhetsstillelse for obligasjoner med fortrinnsrett, ikke utgjør mer enn 80 % av verdien av den tilsvarende boligeiendommen som ligger i Frankrike, og dersom forholdet mellom lånets størrelse og inntekten er høyst 33 % når lånet er gitt. Det skal ikke finnes noen panterettighet i boligeiendommen når lånet gis, og for lån som gis fra 1. januar 2014, skal låntakeren være avtaleforpliktet til ikke å gi slike panterettigheter uten samtykke fra kredittinstitusjonen som ga lånet. Forholdet mellom lånets størrelse og inntekten utgjør den andelen av låntakerens bruttoinntekt som dekker tilbakebetalingen av lånet med renter. Yteren av beskyttelse skal være enten en finansinstitusjon som har fått tillatelse og er underlagt tilsyn av vedkommende myndigheter, og som med hensyn til soliditet er omfattet av tilsynskrav som tilsvarer kravene som gjelder for institusjoner, eller en institusjon eller et forsikringsforetak. Yteren skal opprette et gjensidig garantifond eller en tilsvarende beskyttelse for forsikringsforetak for å dekke kreditttrisikotap, og kalibreringen av disse skal regelmessig vurderes av vedkommende myndigheter. Både kredittinstitusjonen og yteren av beskyttelse skal foreta en vurdering av låntakerens kredittverdighet.

f) Lån med sikkerhet i

- i. næringseiendom opp til det laveste nominelle beløpet av panterettighetene regnet sammen med eventuelle foranstående panterettigheter, og 60 % av de pantsatte eiendommenes verdi, eller

- ii. andeler i transjer med best prioritet utstedt av franske «fonds communs de créances» eller tilsvarende verdipapiriseringsforetak som er omfattet av en medlemsstats lover om verdipapirisering av eksponeringer i boligeiendommer. Dersom slike andeler i transjene med best prioritet anvendes som sikkerhet, skal det særskilte offentlige tilsynet for å verne obligasjonseierne, som fastsatt i artikkel 52 nr. 4 i europaparlaments- og rådsdirektiv 2009/65/EF, sikre at de underliggende eiendelene for slike andeler til enhver tid og så lenge de inngår i fordringsmassen, består av minst 90 % panterettigheter i næringseiendom regnet sammen med eventuelle panterettigheter med bedre prioritet for opptil det laveste nominelle beløpet som forfaller i henhold til andelene, av det nominelle beløpet for panterettighetene og 60 % av verdien av de pantsatte eiendommene, at andelene er kvalifisert til risikoklasse 1 i henhold til dette vedlegg, og at slike andeler ikke overstiger 10 % av det nominelle beløpet for de utestående verdipapirene.

Lån sikret med næringseiendom kan godtas dersom belåningsgraden på 60 % overstiges opp til et høyeste nivå på 70 %, dersom verdien av de samlede eiendelene som er stilt som sikkerhet for obligasjonene med fortrinnsrett, overstiger det nominelle utestående beløpet for obligasjonene med fortrinnsrett med minst 10 %, og obligasjonseierens fordringer oppfyller de lovfestede kravene til rettssikkerhet i kapittel 4. Obligasjonsinnehaverens fordring skal ha fortrinnsrett framfor alle andre fordringer på sikkerheten.

- g) Lån sikret med panterettigheter i skip opp til differansen mellom 60 % av de pantsatte skipets verdi og verdien av eventuelle tidligere panterettigheter i skipet.

Ved anvendelsen av første ledd bokstav c), bokstav d) ii) og bokstav f) ii) skal eksponeringer som følge av overføring og forvaltning av betalinger fra skyldnerne, eller avviklingsprovenyet i forbindelse med lån sikret med eiendom i andelene eller gjeldsinstrumentene i transjene med best prioritet, ikke inngå ved beregning av grensene omhandlet i nevnte bokstaver.

Vedkommende myndigheter kan, etter å ha rådført seg med EBA, delvis unnlate å anvende første ledd bokstav c) og tillate risikoklasse 2 for opptil 10 % av den samlede eksponeringen for det nominelle beløpet for den utstedende institusjonens utestående obligasjoner med fortrinnsrett, forutsatt at det kan dokumenteres betydelige potensielle konsentrasjonsproblemer i de berørte medlemsstatene som følge av anvendelsen av kravet om risikoklasse 1 som omhandlet i nevnte bokstav.

2. Situasjonene omhandlet i nr. 1 bokstav a)–f) skal også omfatte sikkerhet som i henhold til lovgivningen utelukkende skal anvendes for å sikre obligasjonsinnehaverne mot tap.

3. Institusjonene skal for fast eiendom som stilles som sikkerhet for obligasjoner med fortrinnsrett, oppfylle kravene i artikkel 208 og overholde verdsettingsreglene i artikkel 229 nr. 1.

4. Obligasjoner med fortrinnsrett der en kredittvurdering foretatt av en utpekt ekstern kredittvurderingsinstitusjon er tilgjengelig, skal gis en risikovekt i samsvar med tabell 6a som tilsvarer den eksterne kredittvurderingsinstitusjonens kredittvurdering i samsvar med artikkel 136.

Tabell 6a

Risikoklasse	1	2	3	4	5	6
Risikovekt	10 %	20 %	20 %	50 %	50 %	100 %

5. Obligasjoner med fortrinnsrett der en kredittvurdering foretatt av en utpekt ekstern kredittvurderingsinstitusjon ikke er tilgjengelig, skal gis en risikovekt på grunnlag av den risikovekten som er gitt til usikrede eksponeringer med best prioritet mot institusjonen som utsteder dem. Det skal være følgende forhold mellom risikovektene:

- Dersom eksponeringene mot institusjonen er gitt en risikovekt på 20 %, skal obligasjonen med fortrinnsrett gis en risikovekt på 10 %.
- Dersom eksponeringene mot institusjonen er gitt en risikovekt på 50 %, skal obligasjonen med fortrinnsrett gis en risikovekt på 20 %.
- Dersom eksponeringene mot institusjonen er gitt en risikovekt på 100 %, skal obligasjonen med fortrinnsrett gis en risikovekt på 50 %.
- Dersom eksponeringene mot institusjonen er gitt en risikovekt på 150 %, skal obligasjonen med fortrinnsrett gis en risikovekt på 100 %.

6. Obligasjoner med fortrinnsrett som er utstedt før 31. desember 2007, er ikke omfattet av kravene i nr. 1 og 3. De er berettiget til fortrinnsbehandling i henhold til nr. 4 og 5 fram til de forfaller.

7. Eksponeringer i form av obligasjoner med fortrinnsrett er berettiget til fortrinnsbehandling, forutsatt at institusjonen som investerer i obligasjoner med fortrinnsrett, kan dokumentere overfor vedkommende myndigheter at

- den mottar minst følgende opplysninger om porteføljen:
 - Verdien av fordringsmassen og utestående obligasjoner med fortrinnsrett.
 - Den geografiske fordelingen og typen av eiendeler som er stilt som sikkerhet, lånets størrelse samt rente- og valutarisiko.

iii. Løpetidsstrukturen for eiendeler som er stilt som sikkerhet, og for obligasjoner med fortrinnsrett.

iv. Prosentdelen av lån som er ubetalt mer enn 90 dager etter forfall.

b) utstederen stiller opplysningene omhandlet i bokstav a) til rådighet for institusjonen minst hvert halvår.

Artikkel 130

Poster som utgjør verdipapiriseringsposisjoner

Risikovektede eksponeringsbeløp for verdipapiriseringsposisjoner skal fastsettes i samsvar med kapittel 5.

Artikkel 131

Eksponeringer mot institusjoner og foretak med en kortsiktig kredittvurdering

Eksponeringer mot institusjoner og foretak der en kortsiktig kredittvurdering foretatt av en utpekt ekstern kredittvurderingsinstitusjon er tilgjengelig, skal gis en risikovekt i samsvar med tabell 7 som tilsvarer den eksterne kredittvurderingsinstitusjonens kredittvurdering i henhold til artikkel 136.

Tabell 7

Risikoklasse	1	2	3	4	5	6
Risikovekt	20 %	50 %	100 %	150 %	150 %	150 %

Artikkel 132

Eksponeringer i form av andeler eller aksjer i IKI-er

1. Eksponeringer i form av andeler eller aksjer i IKI-er skal risikovektes med 100 %, med mindre institusjonen anvender kredittrisikovurderingsmetoden omhandlet i nr. 2, anvender gjennomskjæringsmetoden (look-through) omhandlet i nr. 4 eller anvender gjennomsnittsriskovektmetoden omhandlet i nr. 5, når vilkårene i nr. 3 er oppfylt.

2. Eksponeringer i form av andeler eller aksjer i IKI-er der en kredittvurdering foretatt av en utpekt ekstern kredittvurderingsinstitusjon er tilgjengelig, skal gis en risikovekt i samsvar med tabell 8 som tilsvarer den eksterne kredittvurderingsinstitusjonens kredittvurdering i henhold til artikkel 136.

Tabell 8

Risikoklasse	1	2	3	4	5	6
Risikovekt	20 %	50 %	100 %	100 %	150 %	150 %

3. Institusjonene kan fastsette risikovekten for en IKI i henhold til nr. 4 og 5 dersom følgende kriterier er oppfylt:

a) IKI-en forvaltes av et foretak som er omfattet av en medlemsstats tilsyn, eller, dersom det gjelder en IKI i en tredjestat, på følgende vilkår:

i. IKI-en forvaltes av et foretak som er underlagt tilsyn som anses som likeverdig med tilsynet som er fastsatt i unionsretten.

ii. Samarbeidet mellom vedkommende myndigheter er sikret i tilstrekkelig grad.

b) IKI-ens prospekt eller et tilsvarende dokument inneholder følgende opplysninger:

i. Kategorier av eiendeler som IKI-en har tillatelse til å investere i.

ii. Dersom det foreligger investeringsbegrensninger, de relative begrensningene og de metodene som benyttes til å beregne dem.

c) IKI-ens virksomhet skal rapporteres minst årlig for å gjøre det mulig å foreta en vurdering av foretakets eiendeler og forpliktelser, inntekter og virksomhet i rapporteringsperioden.

Ved anvendelsen av bokstav a) kan Kommisjonen gjennom gjennomføringsrettsakter og etter undersøkelsesprosedyren omhandlet i artikkel 464 nr. 2 treffe beslutning om hvorvidt en tredjestat anvender tilsyns- og reguleringsordninger som minst tilsvarer ordningene som anvendes i Unionen. Uten en slik beslutning kan institusjonene til 1. januar 2015 fortsatt anvende behandlingen angitt i dette nummer på eksponeringer i form av andeler eller aksjer i IKI-er i tredjestater dersom de berørte vedkommende myndighetene før 1. januar 2014 har godkjent at tredjestaten kan behandles på denne måten.

4. Dersom institusjonen har kunnskap om en IKIs underliggende eksponeringer, kan institusjonen ta hensyn til disse underliggende eksponeringene ved beregningen av gjennomsnittlig risikovekt for eksponeringene i form av andeler eller aksjer i IKI-ene i samsvar med metodene i dette kapittel. Dersom IKI-ens underliggende eksponering er en eksponering i form av aksjer i en annen IKI som oppfyller kriteriene i nr. 3, kan institusjonen ta hensyn til denne andre IKI-ens underliggende eksponeringer.

5. Dersom institusjonen ikke har kunnskap om de underliggende eksponeringene i en IKI, kan den beregne den gjennomsnittlige risikovekten for sine eksponeringer i form av andeler eller aksjer i IKI-en i samsvar med metodene i dette kapittel, idet det antas at IKI-en først investerer i eksponeringskategoriene med de høyeste kapitalkravene, opptil den

høyeste tillatte grensen i henhold dens mandat, og at den deretter fortsetter å investere i de etterfølgende eksponeringskategoriene i fallende rekkefølge til den høyeste samlede investeringsgrensen er nådd.

Institusjonene kan gi følgende tredjeparter i oppdrag å beregne og rapportere en risikovekt for IKI-en i samsvar med metodene i nr. 4 og 5:

a) Depotinstitusjonen eller depotfinansinstitusjonen for IKI-en, forutsatt at IKI-en utelukkende investerer i verdipapirer og deponerer alle verdipapirer hos denne depotinstitusjonen eller depotfinansinstitusjonen.

b) IKI-ens forvaltningsselskap dersom IKI-en ikke er omfattet av bokstav a), og forutsatt at IKI-ens forvaltningsselskap oppfyller kriteriene i nr. 3 bokstav a).

En ekstern revisor skal bekrefte riktigheten av beregningen omhandlet i første ledd.

Artikkel 133

Egenkapitalposisjoner

1. Følgende eksponeringer skal anses som egenkapitalposisjoner:

a) Ikke-gjeldsbaserte eksponeringer som innebærer en etterstilt restfordring på utsteders eiendeler eller inntekt.

b) Gjeldsbaserte eksponeringer og andre verdipapirer, partnerskap, derivater eller andre instrumenter med et økonomisk innhold som tilsvarer eksponeringene angitt i bokstav a).

2. Egenkapitalposisjoner skal risikovektes med 100 %, med mindre de skal trekkes fra i samsvar med andre del, med 250 % i samsvar med artikkel 48 nr. 4, med 1 250 % i samsvar med artikkel 89 nr. 3 eller behandles som høyrisikoposter i samsvar med artikkel 128.

3. Investeringer i egenkapitalinstrumenter eller instrumenter som inngår i ansvarlig kapital utstedt av institusjoner, skal klassifiseres som egenkapitalfordringer, med mindre de trekkes fra den ansvarlige kapitalen, risikovektes med 250 % i henhold til artikkel 48 nr. 4 eller behandles som høyrisikoposter i samsvar med artikkel 128.

Artikkel 134

Øvrige poster

1. Materielle eiendeler i henhold til nr. 10 under overskriften «Aktiva» i artikkel 4 i direktiv 86/635/EØF skal gis en risikovekt på 100 %.

2. Forskuddsbetalinger og påløpt inntekt som en institusjon ikke er i stand til å identifisere noen motpart for i samsvar med direktiv 86/635/EØF, skal gis en risikovekt på 100 %.

3. Kontantposter som er i ferd med å inndrives, skal gis en risikovekt på 20 %. Kontanter og tilsvarende kontantposter skal gis en risikovekt på 0 %.

4. Umyntet gull som oppbevares i egne hvelv eller hos tredjepart, skal gis en risikovekt på 0 % i den utstrekning det dekkes av tilsvarende forpliktelser.

5. Ved avtaler om salg og gjenkjøp av eiendeler samt rene terminkjøp skal risikovekten være den vekten som er gitt til de aktuelle eiendelene, og ikke den som gjelder for transaksjonenes motparter.

6. Når en institusjon yter kredittbeskyttelse for et antall eksponeringer på det vilkåret at det n-te misligholdet blant eksponeringene skal utløse betaling, og at denne kreditt-hendelsen skal bringe kontrakten til opphør, skal de risikovektene som er fastsatt i kapittel 5, gis, forutsatt at produktet har en kredittvurdering fra en ekstern kredittvurderingsinstitusjon. Dersom produktet ikke er vurdert av en ekstern kredittvurderingsinstitusjon, skal risikovektene til eksponeringene i kurven, unntatt n-1-eksponeringer, summeres opp til en høyeste vekt på 1 250 % og multipliseres med det nominelle beløpet for den beskyttelsen som ytes av kredittderivatet, for å komme fram til det risikovektede beløpet for eiendelene. De n-1-eksponeringene som skal unntas fra summeringen, skal fastsettes slik at de skal omfatte de eksponeringene som gir opphav til et lavere risikovektet eksponeringsbeløp enn det som gjelder for noen av de eksponeringene som omfattes av denne summeringen.

7. Eksponeringsverdien av leasingavtaler skal være de diskonterte minsteleasingbetalingene. Minsteleasingbetalinger er de betalingene som leasingtaker skal betale eller kan bli avkrevd i løpet av leasingperioden, samt enhver fordelaktig kjøpsopsjon (dvs. en opsjon som med rimelig grad av sikkerhet vil bli anvendt). En annen part enn leasingtakeren kan være forpliktet til å foreta en betaling av restverdien av den leasede eiendommen, og forutsatt at denne betalingsforpliktelsen oppfyller vilkårene i artikkel 201 om godtakbare ytere av beskyttelse samt kravene til godkjenning av andre former for garantier som omhandlet i artikkel 213–215, kan denne betalingsforpliktelsen anses som ikke-finansiert kredittbeskyttelse i henhold til kapittel 4. Disse eksponeringene skal plasseres i den aktuelle eksponeringskategorien i samsvar med artikkel 112. Dersom eksponeringen er en restverdi av leasede eiendeler, skal de risikovektede eksponeringsbeløpene beregnes på følgende måte: $1/t \times 100 \% \times \text{restverdi}$, der t er den største verdien av enten 1 eller det nærmeste antallet hele år som gjensstår av leasingkontrakten.

Avsnitt 3

Anerkjennelse og tilordning av kredittvurderinger

Underavsnitt 1

Anerkjennelse av eksterne kredittvurderingsinstitusjoner

Artikkel 135

Anvendelse av kredittvurderinger fra eksterne kredittvurderingsinstitusjoner

1. En ekstern kredittvurdering kan anvendes for å fastsette en eksponerings risikovekt i henhold til dette kapittel bare dersom vurderingen er utstedt eller godkjent av en ekstern kredittvurderingsinstitusjon i samsvar med forordning (EF) nr. 1060/2009.

2. EBA skal offentliggjøre en liste over eksterne kredittvurderingsinstitusjoner på sitt nettsted i samsvar med artikkel 2 nr. 4 og artikkel 18 nr. 3 i forordning (EU) nr. 1060/2009.

Underavsnitt 2

Tilordning av kredittvurderinger fra eksterne kredittvurderingsinstitusjoner

Artikkel 136

Tilordning av kredittvurderinger fra eksterne kredittvurderingsinstitusjoner

1. EBA, EIOPA og ESMA skal gjennom Felleskomiteen utarbeide utkast til tekniske gjennomføringsstandarder som for alle eksterne kredittvurderingsinstitusjoner angir hvilken av risikoklassene angitt i avsnitt 2 de berørte kredittvurderingene fra en ekstern kredittvurderingsinstitusjon tilhører («tilordning»). Disse beslutningene skal være objektive og konsekvente.

EBA, EIOPA og ESMA skal framlegge disse utkastene til tekniske gjennomføringsstandarder for Kommisjonen innen 1. juli 2014 og ved behov framlegge reviderte utkast til tekniske gjennomføringsstandarder.

Kommisjonen gis myndighet til å vedta de tekniske gjennomføringsstandardene nevnt i første ledd i samsvar med artikkel 15 i henholdsvis forordning (EU) nr. 1093/2010, forordning (EU) nr. 1094/2010 og forordning (EU) nr. 1095/2010.

2. EBA, EIOPA og ESMA skal ved tilordningen av kredittvurderingene oppfylle følgende krav:

a) For å skille mellom den relative graden av risiko uttrykt ved hver enkelt kredittvurdering skal EBA, EIOPA og ESMA vurdere kvantitative faktorer som langsiktig misligholdsrate for alle poster med samme kredittvurdering. For eksterne kredittvurderingsinstitusjoner som nylig er opprettet, og for dem som bare har samlet inn få data om mislighold, skal EBA, EIOPA og ESMA anmode den eksterne kredittvurderingsinstitusjonen om å opplyse hva den mener den langsiktige misligholdsraten vil være for alle poster med samme kredittvurdering.

b) For å skille mellom den relative graden av risiko uttrykt ved hver enkelt kredittvurdering skal EBA, EIOPA og ESMA vurdere kvalitative faktorer, for eksempel den gruppen av utstedere som den eksterne kredittvurderingsinstitusjonen dekker, hvilke kredittvurderinger den eksterne kredittvurderingsinstitusjonen foretar, betydningen av hver enkelt kredittvurdering og kredittvurderingsinstitusjonens definisjon av mislighold.

c) EBA, EIOPA og ESMA skal sammenligne misligholdsraten for hver kredittvurdering fra en bestemt ekstern kredittvurderingsinstitusjon med en referanseverdi som bygger på misligholdsrater registrert av andre eksterne kredittvurderingsinstitusjoner for en gruppe av utstedere som har et tilsvarende kredittrisikonivå.

d) Når misligholdsraten for kredittvurderingen til en bestemt ekstern kredittvurderingsinstitusjon er vesentlig og systematisk høyere enn referanseverdien, skal EBA, EIOPA og ESMA tildele kredittvurderingsinstitusjonens kredittvurdering en høyere risikoklasse på vurderingsskalaen for kredittkvalitet.

e) Når EBA, EIOPA og ESMA har økt den tildelte risikovekten for en bestemt kredittvurdering foretatt av en bestemt ekstern kredittvurderingsinstitusjon, og der misligholdsraten for dennes kredittvurderinger ikke lenger er vesentlig og systematisk høyere enn referanseverdien, kan EBA, EIOPA og ESMA flytte kredittvurderingsinstitusjonens kredittvurdering tilbake til den opprinnelige risikoklassen på vurderingsskalaen for kredittkvalitet.

3. EBA, EIOPA og ESMA skal utarbeide utkast til tekniske gjennomføringsstandarter for å angi de kvantitative faktorene omhandlet i nr. 2 bokstav a), de kvalitative faktorene omhandlet i nr. 2 bokstav b) og referanseverdien omhandlet i nr. 2 bokstav c).

EBA, EIOPA og ESMA skal framlegge disse utkastene til tekniske gjennomføringsstandarter for Kommisjonen innen 1. juli 2014.

Kommisjonen gis myndighet til å vedta de tekniske gjennomføringsstandarterne nevnt i første ledd i samsvar med artikkel 15 i henholdsvis forordning (EU) nr. 1093/2010, forordning (EU) nr. 1094/2010 og forordning (EU) nr. 1095/2010.

Underavsnitt 3

Bruk av kredittvurderinger foretatt av eksportkreditbyråer

Artikkel 137

Bruk av kredittvurderinger foretatt av eksportkreditbyråer

1. Ved anvendelsen av artikkel 114 kan institusjonene anvende kredittvurderinger fra et eksportkreditbyrå som institusjonen har utpekt, dersom et av følgende vilkår er oppfylt:

a) Dette er en konsensusbasert risikovurdering fra eksportkreditbyråer som er tilsluttet OECDs overenskomst om retningslinjer for statsstøttede eksportkreditter.

b) Vedkommende eksportkreditbyrå offentliggjør sine kredittvurderinger, eksportkreditbyrået benytter metodene som er fastsatt av OECD, og kredittvurderingen er tilknyttet en av de åtte minstepremiene for eksportforsikring som er fastsatt i henhold til OECDs metoder. Institusjonen kan tilbakekalle utpekingen av et eksportkreditbyrå. Institusjonen skal begrunne tilbakekallingen dersom det er konkrete tegn på at hensikten med tilbakekallingen er å redusere kapitalkravene.

2. Eksponeringer der en kredittvurdering foretatt av et eksportkreditbyrå er blitt godkjent for risikovektformål, skal gis en risikovekt i samsvar med tabell 9.

Tabell 9

Minstepremier for eksportforsikring	0	1	2	3	4	5	6	7
Risikovekt	0 %	0 %	20 %	50 %	100 %	100 %	100 %	150 %

Avsnitt 4

Bruk av kredittvurderinger fra eksterne kredittvurderingsinstitusjoner for å fastsette risikovekter

Artikkel 138

Alminnelige krav

En institusjon kan utpeke en eller flere eksterne kredittvurderingsinstitusjoner til å fastsette risikovekter for eiendeler og poster utenfor balansen. En institusjon kan tilbakekalle utpekingen av en ekstern kredittvurderingsinstitusjon. Institusjonen skal begrunne tilbakekallingen dersom det er konkrete tegn på at hensikten med tilbakekallingen er å redusere kapitalkravene. Kredittvurderinger skal ikke anvendes selektivt. En institusjon skal anvende kredittvurderinger utstedt på oppfordring. Den kan imidlertid anvende kredittvurderinger utstedt uoppfordret dersom EBA har bekreftet at en slik kredittvurdering fra en ekstern kredittvurderingsinstitusjon ikke er av en annen kvalitet enn kredittvurderinger som denne eksterne kredittvurderingsinstitusjonen har utstedt på oppfordring. EBA skal enten nekte å gi eller tilbakekalle en slik bekreftelse, særlig dersom den eksterne kredittvurderingsinstitusjonen har anvendt en kredittvurdering som er utstedt uoppfordret, for å presse det kredittvurderte foretaket til å bestille en kredittvurdering eller andre tjenester. Ved anvendelsen av kredittvurderinger skal institusjonene oppfylle følgende krav:

a) En institusjon som bestemmer seg for å benytte de kredittvurderingene som er utarbeidet av en ekstern kredittvurderingsinstitusjon for en bestemt kategori av poster, skal anvende disse kredittvurderingene konsekvent for alle eksponeringer som tilhører vedkommende kategori.

b) En institusjon som bestemmer seg for å benytte de kredittvurderingene som er utarbeidet av en ekstern kredittvurderingsinstitusjon, skal anvende disse løpende og konsekvent over tid.

- c) En institusjon skal bare benytte kredittvurderinger fra eksterne kredittvurderingsinstitusjoner som tar hensyn til alle beløp, dvs. både hovedstol og renter, som den har fordringer på.
- d) Dersom bare en kredittvurdering er tilgjengelig fra en utpekt ekstern kredittvurderingsinstitusjon for en post, skal denne kredittvurderingen anvendes for å fastsette risikovekten for denne posten.
- e) Dersom to kredittvurderinger fra utpekte eksterne kredittvurderingsinstitusjoner er tilgjengelige, og de to viser til ulike risikovekter for en post, skal den høyeste risikovekten gis.
- f) Dersom flere enn to kredittvurderinger fra utpekte eksterne kredittvurderingsinstitusjoner er tilgjengelige for en post, skal det vises til de to vurderingene som gir de to laveste risikovektene. Dersom de to laveste risikovektene er forskjellige, skal den høyeste av disse gis. Dersom de to laveste risikovektene er like, skal denne risikovekten gis.

Artikkel 139

Kredittvurdering av utstedere og emisjoner

1. Dersom det foreligger en kredittvurdering for et bestemt emisjonsprogram eller en bestemt emisjonsfasilitet som posten som utgjør eksponeringen tilhører, skal denne kredittvurderingen anvendes for å fastsette hvilken risikovekt posten skal gis.
2. Når det ikke foreligger en umiddelbart anvendelig kredittvurdering for en bestemt post, men det foreligger en kredittvurdering for et bestemt emisjonsprogram eller en bestemt emisjonsfasilitet som den posten som utgjør eksponeringen, ikke inngår i, eller det foreligger en generell kredittvurdering av utstederen, skal denne kredittvurderingen anvendes i et av følgende tilfeller:
 - a) Dersom den medfører en høyere risikovekt enn det som ellers ville vært tilfellet, og den aktuelle eksponeringen på alle måter har samme eller lavere prioritet enn emisjonsprogrammet eller emisjonsfasiliteten eller eventuelt de usikrede eksponeringene med utstederen som har best prioritet.
 - b) Dersom den medfører en lavere risikovekt, og den aktuelle eksponeringen på alle måter har samme eller bedre prioritet enn emisjonsprogrammet eller emisjonsfasiliteten eller eventuelt utstederens usikrede eksponeringer med best prioritet.

I alle andre tilfeller skal eksponeringen ikke anses som kredittvurdert.

3. Nr. 1 og 2 er ikke til hinder for anvendelsen av artikkel 129.

4. Kredittvurderinger for utstedere i en foretaksgruppe kan ikke anvendes som kredittvurdering av en annen utsteder innenfor samme foretaksgruppe.

Artikkel 140

Langsiktige og kortsiktige kredittvurderinger

1. Kortsiktige kredittvurderinger kan anvendes bare på kortsiktige eiendelsposter og poster utenfor balansen som utgjør eksponeringer mot institusjoner og foretak.
2. Kortsiktige kredittvurderinger skal anvendes bare på den posten som den kortsiktige kredittvurderingen gjelder for, og skal ikke anvendes til å utlede risikovekter for øvrige poster, unntatt i følgende tilfeller:
 - a) Dersom en fasilitet med kortsiktig kredittvurdering er gitt en risikovekt på 150 %, skal alle usikrede eksponeringer uten kredittvurdering med vedkommende skyldner, enten de er kort- eller langsiktige, også gis en risikovekt på 150 %.
 - b) Dersom en fasilitet med kortsiktig kredittvurdering er gitt en risikovekt på 50 %, skal ingen kortsiktige usikrede eksponeringer som ikke er kredittvurdert, gis en risikovekt som er lavere enn 100 %.

Artikkel 141

Poster i nasjonal og utenlandsk valuta

En kredittvurdering som gjelder for en post angitt i skyldnerens nasjonale valuta, kan ikke anvendes for å utlede en risikovekt for en annen eksponering mot samme skyldner som er angitt i en utenlandsk valuta.

Dersom en eksponering oppstår gjennom en institusjons deltaking i et lån som er gitt av en multilateral utviklingsbank hvis status som prioritert kreditor er anerkjent i markedet, kan kredittvurderingen av skyldnerens post i nasjonal valuta anvendes for å fastsette risikovekt.

KAPITTEL 3

Intern kredittvurderingsmetode

Avsnitt 1

Tillatelse fra vedkommende myndigheter til å benytte IRB-metoden

Artikkel 142

Definisjoner

1. I dette kapittel menes med
 - 1) «risikoklassifiseringssystem» alle metoder, prosesser og kontroller samt datainnsamlings- og IT-systemer som ligger til grunn for vurderingen av kredittrisiko, tilordningen av eksponeringer til risikoklasser samt kvantifisering av estimater for mislighold og tap som gjelder for en bestemt eksponeringstype,

- 2) «eksponeringstype» en gruppe av eksponeringer som forvaltes på en homogen måte, er sammensatt av en bestemt type fasiliteter og kan være begrenset til et enkelt foretak eller en enkelt undergruppe av foretak i en gruppe, forutsatt at den samme eksponeringstypen forvaltes på en annen måte i andre foretak i gruppen,
- 3) «forretningsenhet» særskilte organisatoriske eller juridiske enheter, forretningsområder eller geografisk beliggenhet,
- 4) «stort foretak i finanssektoren» et foretak i finanssektoren som oppfyller følgende vilkår:
 - a) dets samlede eiendeler beregnet på individuelt eller konsolidert grunnlag har en verdi som er høyere enn eller lik terskelen på 70 milliarder euro, når det seneste reviderte årsregnskapet eller konsoliderte årsregnskapet benyttes til å beregne eiendelenes verdi, og
 - b) det eller et av dets datterselskaper er omfattet av tilsynsregler i Unionen eller av lovgivningen i en tredjestat som anvender tilsyns- og reguleringskrav som minst tilsvarende kravene som anvendes i Unionen,
- 5) «ikke-regulert foretak i finanssektoren» et foretak som ikke er et regulert foretak i finanssektoren, men som har som hovedvirksomhet en eller flere av virksomhetene oppført i vedlegg I til direktiv 2013/36/EU eller i vedlegg I til direktiv 2004/39/EF,
- 6) «skyldnerisikoklasse» en risikokategori innenfor et risikoklassifiseringssystemets klassifiseringsskala for skyldnere som skyldnerne tilordnes til på grunnlag av nærmere angitte kredittvurderingskriterier som estimater for misligholds-sannsynlighet (PD) blir utledet fra,
- 7) «eksponeringsrisikoklasse» en risikokategori innenfor et risikoklassifiseringssystemets skala som eksponeringer tilordnes til på grunnlag av et spesifisert og avgrenset sett av kredittvurderingskriterier som egne LGD-estimater blir utledet fra,
- 8) «forvalter» et foretak som fra dag til dag forvalter en gruppe av kjøpte fordringer eller de underliggende kreditteksponeringene.

2. Ved anvendelsen av nr. 1 punkt 4 bokstav b) i denne artikkel kan Kommisjonen gjennom gjennomføringsrettsakter og etter undersøkelsesprosedyren i artikkel 464 nr. 2 treffe beslutning om hvorvidt en tredjestat anvender tilsyns- og reguleringsordninger som minst tilsvarende ordningene som anvendes i Unionen. Uten en slik beslutning kan institusjonene til 1. januar 2015 fortsatt anvende behandlingen angitt i dette

nummer på en tredjestat dersom de relevante vedkommende myndighetene før 1. januar 2014 har godkjent at tredjestaten kan behandles på denne måten.

Artikkel 143

Tillatelse til å benytte IRB-metoden

1. Dersom vilkårene i dette kapittel er oppfylt, skal vedkommende myndighet tillate at institusjonene beregner sine risikovektede eksponeringsbeløp ved hjelp av den interne kredittvurderingsmetoden (heretter kalt «IRB-metoden»).

2. Det skal kreves forhåndstillatelse til å benytte IRB-metoden, herunder egne LGD-estimater og konverteringsfaktorer, for hver eksponeringskategori, for hvert risikoklassifiseringssystem, for hver metode med interne modeller for egenkapitalposisjoner og for hver metode som er anvendt til estimering av LGD og konverteringsfaktorer.

3. Institusjonene skal innhente forhåndstillatelse fra vedkommende myndigheter til følgende:

- a) Vesentlige endringer av anvendelsesområdet for et risikoklassifiseringssystem eller en metode med interne modeller for egenkapitalposisjoner som institusjonen har fått tillatelse til å anvende.
- b) Vesentlige endringer av et risikoklassifiseringssystem eller en metode med interne modeller for egenkapitalposisjoner som institusjonen har fått tillatelse til å anvende.

Anvendelsesområdet for et risikoklassifiseringssystem skal omfatte alle eksponeringer av den relevante eksponeringstypen som det aktuelle risikoklassifiseringssystemet er utviklet for.

4. Institusjonene skal underrette vedkommende myndigheter om alle endringer i risikoklassifiseringssystemer og metoder med interne modeller for egenkapitalposisjoner.

5. EBA skal utarbeide utkast til tekniske reguleringsstandarter for å angi vilkårene for å vurdere vesentligheten av å anvende et eksisterende risikoklassifiseringssystem på ytterligere eksponeringer som ikke allerede er omfattet av dette risikoklassifiseringssystemet, og endringer i risikoklassifiseringssystemene eller metoder med interne modeller for egenkapitalposisjoner i henhold til IRB-metoden.

EBA skal framlegge disse utkastene til tekniske reguleringsstandarter for Kommisjonen innen 31. desember 2013.

Kommisjonen delegeres myndighet til å vedta de tekniske reguleringsstandarterne nevnt i første ledd i samsvar med artikkel 10–14 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

*Artikkel 144***Vedkommende myndigheters vurdering av en søknad om anvendelse av IRB-metoden**

1. Vedkommende myndighet skal tillate at en institusjon benytter IRB-metoden i henhold til artikkel 143, herunder egne LGD-estimer og konverteringsfaktorer, bare dersom vedkommende myndighet er overbevist om at kravene i dette kapittel er oppfylt, særlig kravene i avsnitt 6, og at institusjonens systemer for forvaltning og kredittvurdering av kredittrisikoeksponeringer er solide og gjennomføres med integritet, og særlig at institusjonen har godtgjort overfor vedkommende myndighet at følgende standarder overholdes:

- a) Institusjonens risikoklassifiseringssystemer gir en meningsfull vurdering av skyldnerens og transaksjonens kjennetegn, en meningsfull differensiering av risiko og nøyaktige og konsekvente kvantitative risikoestimer.
- b) Interne kredittvurderinger og estimer for mislighold og tap som benyttes ved beregning av krav til ansvarlig kapital, samt tilknyttede systemer og framgangsmåter, spiller en vesentlig rolle i risikostyringen og beslutningstakingen samt ved godkjenning av kreditter, intern kapitalallokering og foretaksstyring i institusjonen.
- c) Institusjonen har en kontrollenhet for kredittrisiko med ansvar for institusjonens risikoklassifiseringssystemer, som er tilstrekkelig uavhengig og ikke gjenstand for utilbørlig påvirkning.
- d) Institusjonen samler inn og lagrer alle relevante data som en effektiv støtte for sine framgangsmåter for måling og styring av kredittrisiko.
- e) Institusjonen dokumenterer sine risikoklassifiseringssystemer og grunnlaget for deres utforming samt validerer sine risikoklassifiseringssystemer.
- f) Institusjonen har validert hvert risikoklassifiseringssystem og hver metode med interne modeller for egenkapitalposisjoner i en egnet periode før det gis tillatelse til å anvende dette risikoklassifiseringssystemet eller denne metoden med interne modeller for egenkapitalposisjoner, den har i denne perioden vurdert om risikoklassifiseringssystemet eller metodene med interne modeller for egenkapitalposisjoner er egnet for anvendelsesområdet for risikoklassifiseringssystemet eller metoden med interne modeller for egenkapitalposisjoner, og den har foretatt nødvendige endringer i disse risikoklassifiseringssystemene eller metodene med interne modeller for egenkapitalposisjoner, som følge av denne vurderingen.
- g) Institusjonen har ved hjelp av IRB-metoden beregnet krav til ansvarlig kapital som følge av sine risikoparameterestimer, og kan foreta rapporteringen som kreves i artikkel 99.

h) Institusjonen har tilordnet og fortsetter å tilordne hver eksponering innenfor anvendelsesområdet for et risiko-klassifiseringssystem til en risikoklasse i dette risiko-klassifiseringssystemet; institusjonen har tilordnet og fortsetter å tilordne hver eksponering innenfor anvendelsesområdet for en metode for egenkapitalposisjoner til denne metoden med interne modeller.

Kravene om å anvende en IRB-metode, herunder egne LGD-estimer og konverteringsfaktorer, får også anvendelse når en institusjon har innført et risikoklassifiseringssystem eller en modell som anvendes innenfor et risikoklassifiseringssystem, som den har kjøpt av en tredjepart.

2. EBA skal utarbeide utkast til tekniske reguleringsstandarter for å angi hvilken vurderingsmetode vedkommende myndigheter skal følge for å vurdere om en institusjon overholder kravene om å benytte IRB-metoden.

EBA skal framlegge disse utkastene til tekniske reguleringsstandarter for Kommisjonen innen 31. desember 2014.

Kommisjonen delegeres myndighet til å vedta de tekniske reguleringsstandarter nevnt i første ledd i samsvar med artikkel 10–14 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

*Artikkel 145***Tidligere erfaring med anvendelse av IRB-metoder**

1. En institusjon som søker om å få benytte IRB-metoden, skal for vedkommende eksponeringskategorier ha benyttet risikoklassifiseringssystemer som i hovedsak er i samsvar med kravene i avsnitt 6 for måling og styring av intern risiko, i minst tre år forut for tillatelsen til å benytte IRB-metoden.

2. En institusjon som søker om å få benytte egne LGD-estimer og konverteringsfaktorer, skal dokumentere overfor vedkommende myndigheter at den har beregnet og benyttet egne LGD-estimer og konverteringsfaktorer på en måte som i hovedsak er i samsvar med kravene for bruk av egne estimer for parametrene i avsnitt 6, i minst tre år forut for tillatelsen til å benytte egne LGD-estimer og konverteringsfaktorer.

3. Dersom institusjonen utvider anvendelsen av IRB-metoden etter å ha fått den opprinnelige tillatelsen, skal institusjonens erfaring være tilstrekkelig til å oppfylle kravene i nr. 1 og 2 når det gjelder de ytterligere eksponeringene som er omfattet. Dersom anvendelsen av risikoklassifiseringssystemer

utvides til å omfatte eksponeringer som er vesentlig forskjellige fra den eksisterende dekingen, slik at den eksisterende erfaringen ikke med rimelighet kan antas å være tilstrekkelig til å oppfylle kravene i disse bestemmelsene når det gjelder de ytterligere eksponeringene, skal kravene i nr. 1 og 2 anvendes separat for de ytterligere eksponeringene.

Artikkel 146

Tiltak som skal treffes når kravene i dette kapittel ikke lenger er oppfylt

Dersom en institusjon ikke lenger oppfylle kravene i dette kapittel, skal den underrette vedkommende myndighet og gjøre ett av følgende:

- a) Framlegge for vedkommende myndighet en tilfredsstillende plan for rettidig fornyet overholdelse og gjennomføre denne planen innen en frist som avtales med vedkommende myndighet.
- b) Dokumentere overfor vedkommende myndigheter at virkningen av den manglende overholdelsen er uvesentlig.

Artikkel 147

Metode for tilordning av eksponeringer til eksponeringskategorier

1. Metoden som benyttes av institusjonen for å tilordne eksponeringer til ulike eksponeringskategorier, skal være hensiktsmessig og konsekvent over tid.

2. Hver eksponering skal plasseres i en av følgende eksponeringskategorier:

- a) Eksponeringer mot sentralmyndigheter og sentralbanker.
- b) Eksponeringer mot institusjoner.
- c) Eksponeringer mot foretak.
- d) Massemarkedseksponeringer.
- e) Egenkapitalposisjoner.
- f) Poster som utgjør verdipapiriseringsposisjoner.
- g) Øvrige eiendeler som ikke er kredittforpliktelser.

3. Følgende eksponeringer skal plasseres i den kategorien som er fastsatt i nr. 2 bokstav a):

- a) Eksponeringer mot regionale eller lokale myndigheter eller offentlige foretak som behandles som eksponeringer mot sentralmyndigheter i henhold til artikkel 115 og 116.

- b) Eksponeringer mot multilaterale utviklingsbanker som omhandlet i artikkel 117 nr. 2.

- c) Eksponeringer mot internasjonale organisasjoner som har en risikovekt på 0 % i henhold til artikkel 118.

4. Følgende eksponeringer skal plasseres i den klassen som er fastsatt i nr. 2 bokstav b):

- a) Eksponeringer mot regionale myndigheter og lokale myndigheter som ikke behandles som eksponeringer mot sentralmyndigheter i samsvar med artikkel 115 nr. 2 og 4.
- b) Eksponeringer mot offentlige foretak som ikke behandles som eksponeringer mot sentralmyndigheter i samsvar med artikkel 116 nr. 4.
- c) Eksponeringer mot multilaterale utviklingsbanker som ikke gir en risikovekt på 0 % i henhold til artikkel 117.
- d) Eksponeringer mot finansinstitusjoner som behandles som eksponeringer mot institusjoner i samsvar med artikkel 119 nr. 5.

5. For å kunne falle inn under kategorien for massemarkeds-eksponeringer som fastsatt i nr. 2 bokstav d), skal eksponeringer oppfylle følgende kriterier:

- a) De skal være ett av følgende:
 - i. Eksponeringer mot en eller flere fysiske personer.
 - ii. Eksponeringer mot en SMB, forutsatt at det samlede beløpet som motparten eller en gruppe av innbyrdes tilknyttede motparter skylder institusjonen og dens morforetak og datterforetak, herunder en eventuell forfalt eksponering, men med unntak av eksponeringer med sikkerhet i boligeiendom, skal, så vidt institusjonen kjenner til, ikke overstige 1 million euro, noe institusjonen skal ha truffet rimelige tiltak for å bekrefte.
- b) De behandles konsekvent over tid og på en ensartet måte av institusjonen i dennes risikostyring.
- c) De håndteres ikke like individuelt som eksponeringer i eksponeringskategorien for foretak.
- d) De utgjør alle en del av et betydelig antall eksponeringer som håndteres på tilsvarende måte.

I tillegg til eksponeringene angitt i første ledd skal nåverdien av massemarkeds-kunders minsteleasingbetalinger tas med i kategorien for massemarkedseksponeringer.

6. Følgende eksponeringer skal plasseres i kategorien for egenkapitalposisjoner fastsatt i nr. 2 bokstav e):

- a) Ikke-gjeldsbaserte eksponeringer som innebærer en etterstilt restfordring på utsteders eiendeler eller inntekt.
- b) Gjeldsbaserte eksponeringer og andre verdipapirer, partnerskap, derivater eller andre instrumenter med et økonomisk innhold som tilsvarer eksponeringene angitt i bokstav a).

7. Alle kredittforpliktelser som ikke er plassert i eksponeringskategoriene fastsatt i nr. 2 bokstav a), b) og d)–f), skal plasseres i eksponeringskategorien nevnt i nr. 2 bokstav c).

8. I kategorien for foretakseksponeringer skal institusjonene separat identifisere eksponeringer med følgende kjennetegn som eksponeringer mot spesialiserte foretak:

- a) Eksponeringen er mot et foretak som ble opprettet særskilt for å finansiere eller forvalte fysiske eiendeler, eller er en økonomisk sammenlignbar eksponering.
- b) Kontraktsbestemmelsene gir långiver en vesentlig grad av kontroll over eiendelene og den inntekten de genererer.
- c) Den primære kilden for tilbakebetaling av forpliktelsen er den inntekten som er generert av de eiendelene som blir finansiert, og ikke den uavhengige tilbakebetalingsevnen til et kommersielt foretak med mer omfattende virksomhet.

9. Restverdien av leasede eiendommer skal plasseres i den eksponeringskategorien som er fastsatt i nr. 2 bokstav g), med mindre denne restverdien allerede inngår i den leasingeksponeringen som er fastsatt i artikkel 166 nr. 4.

10. Eksponeringen som følger av å yte kredittbeskyttelse i form av et kredittderivat som gir dekning for den n-te underliggende kreditten i en kurv, skal plasseres i den samme eksponeringskategorien i henhold til nr. 2 som eksponeringene i kurven ville være plassert i, med mindre de enkelte eksponeringene i kurven ville være plassert i ulike eksponeringskategorier; i så fall plasseres eksponeringen i den kategorien for foretakseksponeringer som er fastsatt i nr. 2 bokstav c).

Artikkel 148

Vilkår for anvendelse av IRB-metoden for ulike eksponeringskategorier og forretningsenheter

1. Institusjoner og et eventuelt morforetak og dettes datterforetak skal innføre IRB-metoden for alle eksponeringer, med mindre de av vedkommende myndigheter har fått tillatelse

til permanent å benytte standardmetoden i samsvar med artikkel 150.

Med forbehold for forhåndstillatelse fra vedkommende myndigheter kan metoden innføres trinnvis for eksponeringskategoriene nevnt i artikkel 147 innenfor samme forretningsenhet, for ulike forretningsenheter i samme foretaksgruppe eller for bruk av egne LGD-estimer eller konverteringsfaktorer for beregning av risikovekter for eksponeringer mot foretak, institusjoner, sentralmyndigheter og sentralbanker.

Når det gjelder den kategorien for massemarkedseksponeringer som er nevnt i artikkel 147 nr. 5, kan metoden innføres trinnvis for hver kategori av eksponeringer som de ulike korrelasjonene i artikkel 154 tilsvarer.

2. Vedkommende myndigheter skal fastsette den fristen en institusjon og et eventuelt morforetak og dettes datterforetak har til å innføre IRB-metoden for alle eksponeringer. Vedkommende myndigheter skal fastsette en frist som de anser egnet på grunnlag av arten og omfanget av institusjonenes eller et eventuelt morforetaks og dettes datterforetaks virksomhet samt antallet og arten av de risikoklassifiseringsystemene som skal innføres.

3. Institusjonene skal benytte IRB-metoden i samsvar med vilkår fastsatt av vedkommende myndigheter. Vedkommende myndigheter skal fastsette disse vilkårene slik at de sikrer at fleksibiliteten i henhold til nr. 1 ikke anvendes selektivt med det formål å oppnå reduserte krav til ansvarlig kapital med hensyn til de eksponeringskategoriene eller forretningsenhetene som ennå ikke er omfattet av IRB-metoden, eller ved anvendelsen av egne LGD-estimer og konverteringsfaktorer.

4. Institusjoner som ikke begynte å benytte IRB-metoden før 1. januar 2013, eller som fram til nevnte dato var pålagt av vedkommende myndigheter å beregne kapitalkravene ved hjelp av standardmetoden, skal fortsatt kunne beregne kapitalkravene ved hjelp av standardmetoden for alle eksponeringer i innføringsperioden, til vedkommende myndigheter underretter dem om at de anser det godt gjort at IRB-metoden med rimelig sikkerhet vil bli innført.

5. En institusjon som har fått tillatelse til å benytte IRB-metoden på en hvilken som helst eksponeringskategori, skal benytte IRB-metoden på den kategorien av egenkapitalposisjoner som er fastsatt i artikkel 147 nr. 2 bokstav e), unntatt når institusjonen har tillatelse til å benytte standardmetoden på egenkapitalposisjoner i henhold til artikkel 150, og på eksponeringskategorien for øvrige eiendeler som ikke er kredittforpliktelser, i henhold til artikkel 147 nr. 2 bokstav g).

6. EBA skal utarbeide utkast til tekniske reguleringsstandarter for å angi vilkårene som vedkommende myndigheter skal benytte for å fastsette hva som vil være en hensiktsmessig trinnvis innføring av IRB-metoden for de eksponeringskategoriene som er omhandlet i nr. 3.

EBA skal framlegge disse utkastene til tekniske reguleringsstandarter for Kommisjonen innen 31. desember 2014.

Kommisjonen delegeres myndighet til å vedta de tekniske reguleringsstandardene nevnt i første ledd i samsvar med artikkel 10–14 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

Artikkel 149

Vilkår for å gå tilbake til mindre avanserte metoder

1. En institusjon som benytter IRB-metoden for en bestemt eksponeringskategori eller eksponeringstype, skal ikke slutte å anvende denne metoden for i stedet å benytte standardmetoden for beregning av risikovektede eksponeringsbeløp, med mindre følgende vilkår er oppfylt:

a) Institusjonen har overfor vedkommende myndighet godtgjort at anvendelsen av standardmetoden ikke foreslås for å redusere institusjonens krav til ansvarlig kapital, at den er nødvendig på grunn av arten og kompleksiteten av institusjonens samlede eksponeringer av denne typen, og at den ikke vil ha en vesentlig negativ innvirkning på institusjonens solvens eller dens evne til å styre risiko på en effektiv måte.

b) Institusjonen har fått forhåndstillatelse fra vedkommende myndighet.

2. Institusjoner som i henhold til artikkel 151 nr. 9 har fått tillatelse til å benytte egne LGD-estimer og konverteringsfaktorer, skal ikke gå tilbake til å anvende LGD-verdier og konverteringsfaktorer som omhandlet i artikkel 151 nr. 8, med mindre følgende vilkår er oppfylt:

a) Institusjonen har overfor vedkommende myndighet godtgjort at anvendelsen av LGD-verdier og konverteringsfaktorer som omhandlet i artikkel 151 nr. 8, for en bestemt eksponeringskategori eller eksponeringstype, ikke foreslås for å redusere institusjonens krav til ansvarlig kapital, at den er nødvendig på grunn av arten og kompleksiteten av institusjonens samlede eksponeringer av denne typen, og at den ikke vil ha en vesentlig negativ innvirkning på institusjonens solvens eller dens evne til å håndtere risiko på en effektiv måte.

b) Institusjonen har fått forhåndstillatelse fra vedkommende myndighet.

3. Anvendelsen av nr. 1 og 2 er underlagt vedkommende myndigheters fastsatte vilkår for anvendelse av IRB-metoden i henhold til artikkel 148 og tillatelsen til delvis anvendelse på permanent grunnlag som omhandlet i artikkel 150.

Artikkel 150

Vilkår for delvis anvendelse på permanent grunnlag

1. Dersom vedkommende myndigheter har gitt forhåndstillatelse, kan institusjoner med tillatelse til å benytte IRB-metoden ved beregningen av risikovektede eksponeringsbeløp og forventet tap beløp for en eller flere eksponeringskategorier, benytte standardmetoden for følgende eksponeringer:

a) Eksponeringskategorien fastsatt i artikkel 147 nr. 2 bokstav a) dersom antallet vesentlige motparter er begrenset og det ville være urimelig krevende for institusjonen å innføre et risikoklassifiseringssystem for disse motpartene.

b) Eksponeringskategorien fastsatt i artikkel 147 nr. 2 bokstav b) dersom antallet vesentlige motparter er begrenset og det ville være urimelig krevende for institusjonen å innføre et risikoklassifiseringssystem for disse motpartene.

c) Eksponeringer i ubetydelige forretningsenheter samt eksponeringskategorier eller eksponeringstyper som er uvesentlige med hensyn til størrelse og antatt risikoprofil.

d) Eksponeringer mot sentralmyndigheter og sentralbanker i medlemsstatene og deres regionale og lokale myndigheter, administrasjonsorganer og offentlige foretak, forutsatt at

i. det ikke er noen forskjell i risiko mellom eksponeringene mot vedkommende sentralmyndighet og sentralbank og andre eksponeringer på grunn av særlige offentlige ordninger, og

ii. eksponeringer mot sentralmyndigheten og sentralbanken risikovektes med 0 % i henhold til artikkel 114 nr. 2 eller 4 eller artikkel 495 nr. 2.

e) En institusjons eksponeringer mot en motpart som er institusjonens morforetak, dens datterforetak eller et datterforetak av dens morforetak, og forutsatt at motparten er en institusjon eller et finansielt holdingselskap, et blandet finansielt holdingselskap, en finansinstitusjon, et kapitalforvaltningsselskap eller et foretak som yter tilknyttede tjenester underlagt egnede tilsynskrav, eller et foretak som har en tilknytning i henhold til artikkel 12 nr. 1 i direktiv 83/349/EØF.

f) Eksponeringer mellom institusjoner som oppfyller kravene i artikkel 113 nr. 7.

g) Egenkapitalposisjoner mot foretak hvis kredittforpliktelser risikovektes med 0 % i henhold til kapittel 2, herunder statsstøttede foretak som kan risikovektes med 0 %.

h) Egenkapitalposisjoner som inngås i henhold til regelverksprogrammer for å fremme bestemte økonomiske sektorer, og som tilfører vesentlig støtte til institusjonens investeringer og innebærer en form for kontroll fra myndighetenes side, samt restriksjoner på egenkapitalinvesteringene, når slike eksponeringer samlet sett kan utelukkes fra IRB-metoden bare opp til en grense på 10 % av den ansvarlige kapitalen.

i) Eksponeringene som er omhandlet i artikkel 119 nr. 4 og oppfyller vilkårene som er fastsatt der.

j) Statsgarantier og statlig gjenforsikrede garantier omhandlet i artikkel 215 nr. 2.

Vedkommende myndigheter skal tillate anvendelse av standardmetoden for egenkapitalposisjoner i henhold til første ledd bokstav g) og h) som er godkjent for denne behandlingen i andre medlemsstater. EBA skal på sitt nettsted offentliggjøre og regelmessig ajourføre en liste over eksponeringer omhandlet i nevnte bokstaver som kan behandles i henhold til standardmetoden.

2. I henhold til nr. 1 skal en institusjons kategori for egenkapitalposisjoner anses som vesentlig dersom dens samlede verdi, med unntak av egenkapitalposisjoner pålagt i henhold til regelverksprogrammer som omhandlet i nr. 1 bokstav h), i gjennomsnitt i det foregående året overstiger 10 % av institusjonens ansvarlige kapital. Dersom antallet av disse egenkapitalposisjonene er mindre enn ti, skal denne terskelen være 5 % av institusjonens ansvarlige kapital.

3. EBA skal utarbeide utkast til tekniske reguleringsstandarter for å angi vilkårene for anvendelse av nr. 1 bokstav a)–c).

EBA skal framlegge disse utkastene til tekniske reguleringsstandarter for Kommisjonen innen 31. desember 2014.

Kommisjonen delegeres myndighet til å vedta de tekniske reguleringsstandardene nevnt i første ledd i samsvar med artikkel 10–14 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

4. EBA skal i 2018 utstede retningslinjer for anvendelsen av nr. 1 bokstav d), der den skal anbefale grenser i form av en prosentdel av de samlede balanseførte og/eller risikovektede eiendelene som skal beregnes i henhold til standardmetoden.

Disse retningslinjene skal vedtas i samsvar med artikkel 16 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

Avsnitt 2

Beregning av risikovektede eksponeringsbeløp

Underavsnitt 1

Behandling etter eksponeringskategori

Artikkel 151

Behandling etter eksponeringskategori

1. De risikovektede eksponeringsbeløpene for kredittrisiko knyttet til eksponeringer som tilhører en av eksponeringskategoriene omhandlet i artikkel 147 nr. 2 bokstav a)–e) og g), skal, med mindre de trekkes fra ansvarlig kapital, beregnes i samsvar med underavsnitt 2, unntatt når disse eksponeringene trekkes fra ren kjernekapital, annen godkjent kjernekapital eller tilleggskapital.

2. De risikovektede eksponeringsbeløpene for forringelsesrisiko knyttet til kjøpte fordringer skal beregnes i samsvar med artikkel 157. Når en institusjon med hensyn til kjøpte fordringer har full regressrett for misligholdsrisiko og forringelsesrisiko overfor selgeren av de kjøpte fordringene, får bestemmelsene i denne artikkel og artikkel 152 samt artikkel 158 nr. 1–4 i tilknytning til kjøpte fordringer ikke anvendelse, og eksponeringen skal behandles som en eksponering med sikkerhet.

3. Beregningen av risikovektede eksponeringsbeløp for kredittrisiko og forringelsesrisiko skal bygge på parametere tilknyttet den aktuelle eksponeringen. Disse skal omfatte PD, LGD, løpetid («M») og eksponeringsverdi for eksponeringen. PD og LGD kan vurderes hver for seg eller sammen, i samsvar med avsnitt 4.

4. Institusjonene skal beregne risikovektede eksponeringsbeløp for kredittrisiko for alle eksponeringer som tilhører eksponeringskategorien «egenkapital» omhandlet i artikkel 147 nr. 2 bokstav e), i samsvar med artikkel 155. Institusjonene kan benytte metodene som er fastsatt i artikkel 155 nr. 3 og 4, dersom de har fått forhåndstillatelse fra vedkommende myndigheter. Vedkommende myndigheter skal gi en institusjon tillatelse til å benytte metoden med interne modeller som omhandlet i artikkel 155 nr. 4, forutsatt at institusjonen oppfyller kravene i avsnitt 6 underavsnitt 4.

5. Beregningen av risikovektede eksponeringsbeløp for kredittrisiko knyttet til eksponeringer mot spesialiserte foretak kan beregnes i samsvar med artikkel 153 nr. 5.

6. For eksponeringer som tilhører eksponeringskategoriene omhandlet i artikkel 147 nr. 2 bokstav a)–d), skal institusjonene anvende egne estimater for misligholdssannsynlighet i samsvar med artikkel 143 og avsnitt 6.

7. For eksponeringer som tilhører eksponeringskategorien nevnt i artikkel 147 nr. 2 bokstav d), skal institusjonene foreta egne LGD-estimer og konverteringsfaktorer i samsvar med artikkel 143 og avsnitt 6.

8. For eksponeringer som tilhører eksponeringskategoriene omhandlet i artikkel 147 nr. 2 bokstav a)–c), skal institusjonene anvende LGD-verdiene fastsatt i artikkel 161 nr. 1 og konverteringsfaktorene fastsatt i artikkel 168 nr. 8 bokstav a)–d), med mindre institusjonen har fått tillatelse til å benytte egne LGD-estimer og konverteringsfaktorer for disse eksponeringskategoriene i samsvar med nr. 9.

9. For alle eksponeringer som tilhører eksponeringskategoriene omhandlet i artikkel 147 nr. 2 bokstav a)–c), skal vedkommende myndighet tillate at institusjonene benytter egne LGD-estimer og konverteringsfaktorer i samsvar med artikkel 143 og avsnitt 6.

10. De risikovektede eksponeringsbeløpene for verdipapiriserte eksponeringer og for eksponeringer som tilhører eksponeringskategorien omhandlet i artikkel 147 nr. 2 bokstav f), skal beregnes i samsvar med kapittel 5.

Artikkel 152

Behandling av eksponeringer i form av andeler eller aksjer i IKI-er

1. Dersom eksponeringer i form av andeler eller aksjer i IKI-er oppfyller kriteriene i artikkel 132 nr. 3, og institusjonen har kunnskap om alle IKI-ens underliggende eksponeringer, skal institusjonen ta hensyn til disse underliggende eksponeringene ved beregningen av risikovektede eksponeringsbeløp og forventet tappt beløp i samsvar med metodene i dette kapittel.

Dersom IKI-ens underliggende eksponering er en eksponering i form av andeler eller aksjer i en annen IKI, skal det første foretaket også ta hensyn til de underliggende eksponeringene i den andre IKI-en.

2. Dersom institusjonen ikke oppfyller vilkårene for bruk av metodene i dette kapittel for alle eller deler av IKI-ens underliggende eksponeringer, skal risikovektede eksponeringsbeløp og forventet tappt beløp beregnes etter følgende metoder:

a) For eksponeringer som tilhører kategorien for egenkapitalposisjoner omhandlet i artikkel 147 nr. 2 bokstav e), skal institusjonene benytte den enkle risikovektmetoden fastsatt i artikkel 155 nr. 2.

b) For alle andre underliggende eksponeringer omhandlet i nr. 1 skal institusjonene benytte standardmetoden fastsatt i kapittel 2, på følgende vilkår:

i. For eksponeringer som er tildelt en spesifikk risikovekt for ikke-kredittvurderte eksponeringer, eller som er omfattet av den risikoklassen som gir den høyeste risikovekten for en gitt eksponeringskategori, skal risikovekten multipliseres med en faktor på to, men den skal ikke være høyere enn 1 250 %.

ii. For alle andre eksponeringer skal risikovekten multipliseres med en faktor på 1,1 og være minst 5 %.

Dersom institusjonen ved anvendelsen av bokstav a) ikke er i stand til å skille mellom aktiv eierkapitalposisjoner (PE), børsomsatte og andre egenkapitalposisjoner, skal den behandle disse eksponeringene som andre egenkapitalposisjoner. Når disse eksponeringene sammen med institusjonens direkte eksponeringer i denne eksponeringskategorien ikke er vesentlige i henhold til artikkel 150 nr. 2, kan artikkel 150 nr. 1 få anvendelse, forutsatt at vedkommende myndigheter tillater det.

3. Dersom eksponeringer i form av andeler eller aksjer i en IKI ikke oppfyller kriteriene i artikkel 132 nr. 3, eller dersom institusjonen ikke har kunnskap om alle IKI-ens underliggende eksponeringer eller om de underliggende eksponeringene til en andel eller aksje i en IKI som selv er en underliggende eksponering i IKI-en, skal institusjonen ta hensyn til disse underliggende eksponeringene og beregne risikovektede eksponeringsbeløp og forventet tappt beløp i samsvar med den enkle risikovektmetoden i artikkel 155 nr. 2.

Dersom institusjonen ikke er i stand til å skille mellom aktiv eierkapitalposisjoner (PE), børsomsatte og andre egenkapitalposisjoner, skal den behandle de aktuelle eksponeringene som andre egenkapitalposisjoner. Den skal plassere eksponeringer som ikke er egenkapitalposisjoner, i kategorien for annen egenkapital.

4. Som et alternativ til metoden beskrevet i nr. 3 kan institusjonene selv beregne eller overlate til følgende tredjeparter å beregne og rapportere gjennomsnittlige risikovektede eksponeringsbeløp på grunnlag av IKI-ens underliggende eksponeringer i samsvar med metodene omhandlet i nr. 2 bokstav a) og b), for følgende:

a) Depotinstitusjonen eller depotfinansinstitusjonen for IKI-en, forutsatt at IKI-en utelukkende investerer i verdipapirer og deponerer alle verdipapirer hos denne depotinstitusjonen eller depotfinansinstitusjonen.

b) For andre IKI-er, IKI-ens forvaltningsselskap, forutsatt at IKI-ens forvaltningsselskap oppfyller kriteriene i artikkel 132 nr. 3 bokstav a).

En ekstern revisor skal bekrefte at beregningen er riktig.

5. EBA skal utarbeide utkast til tekniske reguleringsstandarder for å angi vilkårene for at vedkommende myndigheter kan tillate institusjoner å benytte standardmetoden omhandlet i artikkel 150 nr. 1 innenfor rammen av nr. 2 bokstav b) i denne artikkel.

EBA skal framlegge disse utkastene til tekniske reguleringsstandarder for Kommisjonen innen 30. juni 2014.

Kommisjonen delegeres myndighet til å vedta de tekniske reguleringsstandardene nevnt i første ledd i samsvar med artikkel 10–14 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

Underavsnitt 2

Beregning av risikovektede eksponeringsbeløp for kredittrisiko

Artikkel 153

Risikovektede eksponeringsbeløp for eksponeringer mot foretak, institusjoner og sentralmyndigheter og sentralbanker

1. Med forbehold for de særlige behandlingene omhandlet i nr. 2–4 skal de risikovektede eksponeringsbeløpene for eksponeringer mot foretak, institusjoner, sentralmyndigheter og sentralbanker beregnes etter følgende formel:

$$\text{Risikovektet eksponeringsbeløp} = RW \cdot \text{eksponeringsverdi}$$

der risikovekten RW defineres som

- i. når $PD = 0$, skal RW være 0,
- ii. når $PD = 1$, dvs. for misligholdte eksponeringer:
 - der institusjonene anvender LGD-verdiene i artikkel 161 nr. 1, skal RW være 0,
 - der institusjonene benytter egne LGD-estimer, skal RW være $RW = \max\{0, 12,5 \cdot (LGD - EL_{BE})\}$ der det beste estimatet for forventet tap (« EL_{BE} ») er institusjonens beste estimat for forventet tap på den misligholdte eksponeringen i samsvar med artikkel 181 nr. 1 bokstav h),
- iii. når $0 < PD < 1$, er

$$RW = \left(LGD \cdot N \left(\frac{1}{\sqrt{1-R}} \cdot G(PD) + \sqrt{\frac{R}{1-R}} \cdot G(0.999) \right) - LGD \cdot PD \right) \cdot \frac{1 + (M - 2,5) \cdot b}{1 - 1,5 \cdot b} \cdot 12,5 \cdot 1,06$$

der

$N(x)$ = den kumulative fordelingsfunksjonen for en standard normalfordelt tilfeldig variabel (dvs. sannsynligheten for at en normalfordelt tilfeldig variabel med middelvei lik null og varians lik 1 er mindre enn eller lik x),

$G(Z)$ = den inverse kumulative fordelingsfunksjonen for en standard normalfordelt tilfeldig variabel (dvs. verdien x som gir $N(x) = z$)

R = korrelasjonskoeffisienten, som defineres som

$$R = 0.12 \cdot \frac{1 - e^{-50 \cdot PD}}{1 - e^{-50}} + 0.24 \cdot \left(1 - \frac{1 - e^{-50 \cdot PD}}{1 - e^{-50}} \right)$$

b = løpetidsfaktoren, som defineres som

$$b = (0.11852 - 0.05478 \cdot \ln(PD))^2.$$

2. For alle eksponeringer mot store foretak i finanssektoren multipliseres korrelasjonskoeffisienten i nr. 1 iii) med 1,25. For alle eksponeringer mot ikke-regulerte foretak i finanssektoren multipliseres korrelasjonskoeffisientene i nr. 1 iii) og nr. 4, etter det som er relevant, med 1,25.

3. Det risikovektede eksponeringsbeløpet for hver eksponering som oppfyller kravene i artikkel 202 og 217, kan justeres etter følgende formel:

$$\text{Risikovektet eksponeringsbeløp} = RW \cdot \text{eksponeringsverdi} \cdot (0.15 + 160 \cdot PD_{pp})$$

der

$PD_{pp} = PD\text{-verdien til yteren av beskyttelse.}$

Risikovekten skal beregnes ved hjelp av den relevante formelen for risikovekt i nr. 1 for eksponeringen, PD-verdi for skyldner og LGD-verdi for en sammenlignbar direkte eksponering mot yteren av beskyttelse. Faktoren for løpetid (b) skal beregnes ved hjelp av den laveste verdien av PD-verdien for yteren av

$$R = 0,12 \cdot \frac{1 - e^{-50 \cdot PD}}{1 - e^{-50}} + 0,24 \cdot \left(1 - \frac{1 - e^{-50 \cdot PD}}{1 - e^{-50}}\right) - 0,04 \cdot \left(1 - \frac{\min\{\max\{5, S\}, 50\} - 5}{45}\right)$$

4. For eksponeringer mot foretak der samlet årsomsetning for den konsoliderte gruppen som foretaket er en del av, er mindre enn 50 millioner euro, kan institusjonene anvende korrelasjonsformelen i nr. 1 iii) for beregning av risikovekter for eksponeringer mot foretak. I denne formelen er S uttrykt som samlet årsomsetning i millioner euro med 5 millioner euro $\leq S \leq 50$ millioner euro. Rapportert omsetning på mindre enn 5 millioner euro skal behandles som om den tilsvarende 5 millioner euro. For kjøpte fordringer skal samlet årsomsetning være det vektete gjennomsnittet av de enkelte eksponeringene i gruppen.

Institusjonene skal erstatte samlet årsomsetning med den konsoliderte gruppens samlede eiendeler når samlet årsomsetning ikke er en relevant indikator på foretakets størrelse, og samlede eiendeler er en mer relevant indikator enn samlet årsomsetning.

5. For eksponeringer mot spesialiserte foretak der en institusjon ikke kan estimere PD-verdier eller der PD-verdiene ikke oppfyller kravene i avsnitt 6, skal institusjonen risikovekte disse eksponeringene i samsvar med tabell 1, på følgende måte:

Tabell 1

Gjenværende løpetid	Kategori 1	Kategori 2	Kategori 3	Kategori 4	Kategori 5
Mindre enn 2,5 år	50 %	70 %	115 %	250 %	0 %
Lik eller mer enn 2,5 år	70 %	90 %	115 %	250 %	0 %

Ved fastsettelse av risikovekter for eksponeringer mot spesialiserte foretak skal institusjoner ta hensyn til følgende faktorer: økonomisk styrke, politisk og rettslig miljø, særtrekk ved transaksjoner og/eller eiendeler, organiserende kredittinstitusjoners og utviklende parter styrke, herunder eventuelle inntekter fra offentlige/private partnerskap, samt sikkerhetsordninger.

beskyttelse og PD-verdien for skyldner.

6. For sine kjøpte foretaksfordringer skal institusjoner oppfylle kravene i artikkel 184. For kjøpte foretaksfordringer som i tillegg oppfyller vilkårene i nr. 154 nr. 5, og der det ville være urimelig belastende for en institusjon å anvende risikokvantifiseringsstandardene for foretakseksponeringer som omhandlet i avsnitt 6 for disse fordringene, kan risikokvantifiseringsstandardene for massemarkedseksponeringer i avsnitt 6 anvendes.

7. For kjøpte foretaksfordringer kan kjøpsrabatter som kan tilbakebetales, sikkerheter eller delgarantier som gir «førstetapsbeskyttelse» for tap ved mislighold, forringelsestap eller begge deler, behandles som «førstetapsposisjoner» ved anvendelse av IRB-metoden for verdipapirisering.

8. Dersom en institusjon yter kredittbeskyttelse for et antall eksponeringer på det vilkår at det n-te misligholdet blant eksponeringene skal utløse betaling, og at denne kreditthendelsen skal bringe kontrakten til opphør, skal de risikovektene som er fastsatt i kapittel 5 benyttes, forutsatt at produktet har en kredittvurdering fra en ekstern kredittvurderingsinstitusjon. Dersom produktet ikke er vurdert av en ekstern kredittvurderingsinstitusjon, skal risikovektene til eksponeringene i kurven, unntatt n-1-eksponeringer, summeres, og summen av forventet tapt beløp multiplisert med 12,5 og det risikovektede eksponeringsbeløpet skal ikke overstige det nominelle beløpet for den beskyttelsen som ytes av kredittderivatet, multiplisert med 12,5. De n-1-eksponeringene som skal unntas fra summeringen, skal fastsettes slik at de skal omfatte de eksponeringene som gir opphav til et lavere risikovektet eksponeringsbeløp enn det som gjelder for noen av de eksponeringene som omfattes av denne summeringen. En risikovekt på 1 250 % skal gjelde for posisjoner i en kurv når en institusjon ikke kan fastsette risikovekten i henhold til IRB-metoden.

9. EBA skal utarbeide utkast til tekniske reguleringsstandarter for å angi hvordan institusjonene skal ta hensyn til faktorene omhandlet i nr. 5 annet ledd ved risikovekting av eksponeringer mot spesialiserte foretak.

EBA skal framlegge disse utkastene til tekniske reguleringsstandarter for Kommisjonen innen 31. desember 2014.

Kommisjonen delegeres myndighet til å vedta de tekniske reguleringsstandardene nevnt i første ledd i samsvar med artikkel 10–14 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

Artikkel 154

Risikovektede eksponeringsbeløp for massemarkedseksponeringer

1. Risikovektede eksponeringsbeløp for massemarkedseksponeringer skal beregnes etter følgende formel:

$$\text{Risikovektet eksponeringsbeløp} = RW \cdot \text{eksponeringsverdi}$$

der risikovekten RW defineres på følgende måte:

i. når $PD = 1$, dvs. for misligholdte eksponeringer, er risikovekten

$$RW = \max \{0, 12,5 \cdot (LGD - EL_{BE})\},$$

der EL_{BE} er institusjonens beste estimat for forventet tap for eksponeringen i samsvar med artikkel 181 nr. 1 bokstav h),

ii. når $0 < PD < 1$, dvs. for alle andre mulige PD-verdier enn verdiene angitt under i), er risikovekten

$$RW = \left(LGD \cdot N \left(\frac{1}{\sqrt{1-R}} \cdot G(PD) + \sqrt{\frac{R}{1-R}} \cdot G(0.999) \right) - LGD \cdot PD \right) \cdot 12,5 \cdot 1,06$$

der

$N(x)$ = den kumulative fordelingsfunksjonen for en standard normalfordelt tilfeldig variabel (dvs. sannsynligheten for at en normalfordelt tilfeldig variabel med middelferdik lik null og varians lik 1 er mindre enn eller lik x),

$G(Z)$ = den inverse kumulative fordelingsfunksjonen for en standard normalfordelt tilfeldig variabel (dvs. verdien x som gir $N(x) = z$),

R = korrelasjonskoeffisienten, som defineres som

$$R = 0.03 \cdot \frac{1 - e^{-35 \cdot PD}}{1 - e^{-35}} + 0.16 \cdot \left(1 - \frac{1 - e^{-35 \cdot PD}}{1 - e^{-35}} \right)$$

2. Det risikovektede eksponeringsbeløpet for enhver eksponering mot en SMB i henhold til artikkel 147 nr. 5 som oppfyller kravene i artikkel 202 og 217, kan beregnes i samsvar med artikkel 153 nr. 3.

3. For massemarkedseksponeringer med sikkerhet i fast eiendom skal en korrelasjonskoeffisient (R) på 0,15 erstatte det tallet som beregnes med korrelasjonsformelen i nr. 1.

4. For kvalifiserte rullerende massemarkedseksponeringer i samsvar med bokstav a)–e) skal en korrelasjon (R) på 0,04 erstatte det tallet som beregnes med korrelasjonsformelen i nr. 1.

Eksponeringer skal anses som kvalifiserte rullerende massemarkedseksponeringer dersom de oppfyller følgende vilkår:

a) Eksponeringene er mot enkeltpersoner.

b) Eksponeringene er rullerende, usikrede og, i den utstrekning de ikke er utnyttet, kan de sies opp umiddelbart og uten vilkår av institusjonen. I denne sammenhengen defineres rullerende eksponeringer som eksponeringer der kunders utestående beløp kan variere etter hvor mye disse kundene velger å låne og betale tilbake, opp til en grense som er fastsatt av institusjonen. Uutnyttede forpliktelser kan anses for å kunne sies opp uten vilkår, dersom avtalevilkårene tillater at institusjonen sier dem opp, i den utstrekning dette er tillatt i henhold til forbrukervernlovgivning og tilknyttet lovgivning,

c) høyeste eksponering mot en enkeltperson i underporteføljen er 100 000 euro eller mindre,

d) bruken av korrelasjonen i dette nummer er begrenset til porteføljer der tapsprosentene har vist lav volatilitet sett i forhold til de gjennomsnittlige tapsprosentene, særlig ved lave PD-verdier,

e) behandlingen som kvalifisert rullerende massemarkeds-eksponering skal være i samsvar med de underliggende risikokjennetegnene ved underporteføljen.

Som unntak fra bokstav b) får kravet om at eksponeringen skal være usikret, ikke anvendelse når det gjelder sikkerhet for kredittfasiliteter knyttet til en lønnskonto. I dette tilfellet skal beløp som gjenvinnes fra sikkerheten, ikke tas med i LGD-estimatet.

Vedkommende myndigheter skal vurdere den relative tapsvolatiliteten på tvers av de kvalifiserte rullerende massemarkedsporteføljene, så vel som for den samlede kvalifiserte rullerende massemarkedsporteføljen, og skal utveksle opplysninger om typiske kjennetegn for kvalifiserte rullerende tapsprosenter for massemarkeds kunder på tvers av medlemsstater.

5. Kjøpte fordringer skal for å kunne behandles som massemarkedseksponeringer oppfylle kravene fastsatt i artikkel 184 og følgende vilkår:

a) Institusjonen har kjøpt fordringene fra utenforstående tredjeparter, og institusjonens eksponeringer mot skyldner for fordringen omfatter ingen eksponering som direkte eller indirekte utgår fra institusjonen selv.

b) De kjøpte fordringene skal ha oppstått på vanlige konkurransevilkår mellom selger og skyldner. Konserninterne fordringer og fordringer der det foretas motregning mellom foretak som kjøper fra og selger til hverandre, kan ikke godtas.

c) Den kjøpende institusjonen har et krav på all avkastning fra de kjøpte fordringene eller en forholdsmessig andel av avkastningen.

d) Porteføljen av kjøpte fordringer er tilstrekkelig diversifisert.

6. For kjøpte fordringer kan kjøpsrabatter som kan tilbakebetales, sikkerheter eller delgarantier som gir «førstepapbeskyttelse» for tap ved mislighold, forringelsestap eller begge deler, behandles som «førstepapposisjoner» ved anvendelse av IRB-metoden for verdipapirisering.

7. For hybridgrupper av kjøpte massemarkedsfordringer der kjøpende institusjoner ikke kan skille eksponeringer med sikkerhet i fast eiendom og kvalifiserte rullerende massemarkeds-eksponeringer fra andre massemarkeds-eksponeringer, anvendes den funksjonen til beregning av risikovekter som gir de høyeste kapitalkravene for disse eksponeringene.

Artikkel 155

Risikovektede eksponeringsbeløp for egenkapitalposisjoner

1. Institusjonene skal fastsette sine risikovektede eksponeringsbeløp for egenkapitalposisjoner, med unntak av dem som trekkes fra i henhold til andre del eller risikovektes med 250 % i henhold til artikkel 48, i samsvar med metodene fastsatt i nr. 2–4 i denne artikkel. En institusjon kan anvende ulike metoder på ulike egenkapitalporteføljer dersom institusjonen selv anvender ulike metoder for intern risikostyring. Dersom en institusjon anvender ulike metoder, skal valget av PD-/LGD-metoden eller metoden med interne modeller gjøres konsekvent, også over tid og med hensyn til den metoden som anvendes til intern risikostyring av den relevante egenkapitalposisjonen, og ikke være motivert av regelverksarbitrasje.

Institusjonene kan behandle egenkapitalposisjoner mot foretak som yter tilknyttede tjenester, på samme måte som andre eiendeler som ikke er kredittforpliktelse.

2. I henhold til den enkle risikovektmetoden skal risikovektede eksponeringsbeløp beregnes etter følgende formel:

$$\text{Risikovektet eksponeringsbeløp} = RW \cdot \text{eksponeringsverdi}$$

der

risikovekt (RW) = 190 % for aktiv eierkapitalposisjoner (PE) i tilstrekkelig diversifiserte porteføljer,

risikovekt (RW) = 290 % for børsomsatte egenkapitalposisjoner,

risikovekt (RW) = 370 % for alle andre egenkapitalposisjoner.

Korte kontantposisjoner og derivater utenfor handelsporteføljen kan motregnes mot lange posisjoner i samme enkeltaksjer, forutsatt at disse instrumentene er stilt som sikring for særlige egenkapitalposisjoner, og at de utgjør en slik sikring i minst ett år til. Andre korte posisjoner skal behandles som om de er lange posisjoner, og den relevante risikovekten tillegges den absolutte verdien av hver posisjon. I forbindelse med posisjoner med avvikende løpetid er metoden den samme som anvendes for foretakseksponeringer i henhold til artikkel 162 nr. 5.

Institusjonene kan anerkjenne ikke-finansiert kredittbeskyttelse for en egenkapitalposisjon i samsvar med metodene i kapittel 4.

3. I henhold til PD-/LGD-metoden skal risikovektede eksponeringsbeløp beregnes i samsvar med formlene i artikkel 153 nr. 1. Dersom institusjonene ikke har tilstrekkelige opplysninger til å kunne anvende definisjonen av mislighold i henhold til artikkel 178, skal risikovektene justeres med en faktor på 1,5.

For hver enkelt eksponering skal summen av forventet tapt beløp multiplisert med 12,5 og det risikovektede eksponeringsbeløpet ikke overstige eksponeringsverdien multiplisert med 12,5.

Institusjonene kan anerkjenne ikke-finansiert kredittbeskyttelse for en egenkapitalposisjon i samsvar med metodene i kapittel 4. Dette skal være omfattet av en LGD-verdi på 90 % for eksponeringen mot den som yter sikringen. For aktiv eierkapital-posisjoner i tilstrekkelig diversifiserte porteføljer kan en LGD-verdi på 65 % anvendes. For dette formål skal løpetiden M være fem år.

4. I henhold til metoden med interne modeller skal det risikovektede eksponeringsbeløpet være det potensielle tapet på institusjonens egenkapitalposisjoner som framkommer ved hjelp av interne «value-at-risk»-modeller i henhold til et 99 prosentil ensidig konfidensintervall som viser differansen mellom kvartalsvis avkastning og en egnet risikofri sats beregnet over en lang utvalgsperiode, multiplisert med 12,5. De risikovektede eksponeringsbeløpene for porteføljen av egenkapitalposisjoner skal ikke være lavere enn summen av følgende:

- a) De risikovektede eksponeringsbeløpene beregnet i henhold til PD-/LGD-metoden.
- b) Tilsvarende forventet tapt beløp multiplisert med 12,5.

Beløpene i bokstav a) og b) skal beregnes på grunnlag av PD-verdiene omhandlet i artikkel 165 nr. 1 og de tilsvarende LGD-verdiene omhandlet i artikkel 165 nr. 2.

Institusjonene kan anerkjenne ikke-finansiert kredittbeskyttelse for en egenkapitalposisjon.

Artikkel 156

Risikovektede eksponeringsbeløp for øvrige eiendeler som ikke er kredittforpliktelse

Risikovektede eksponeringsbeløp for øvrige eiendeler som ikke er kredittforpliktelse, skal beregnes etter følgende formel:

$$\text{Risikovektet eksponeringsbeløp} = 100 \% \cdot \text{eksponeringsverdi},$$

unntatt

- a) kassabeholdning og tilsvarende poster samt umyntet gull som oppbevares i egne hvelv eller hos en tredjepart, som skal gis en risikovekt på 0 % i den utstrekning det dekkes av tilsvarende forpliktelser,
- b) dersom eksponeringen er en restverdi av leasede eiendeler, skal det beregnes på følgende måte:

$$\frac{1}{t} \cdot 100 \% \cdot \text{eksponeringsverdi}$$

der t er den største verdien av enten 1 eller det nærmeste antall hele år som gjenstår av leieavtalen.

Underavsnitt 3

Beregning av risikovektede eksponeringsbeløp for forringelsesrisiko for kjøpte fordringer

Artikkel 157

Risikovektede eksponeringsbeløp for forringelsesrisiko for kjøpte fordringer

1. Institusjonene skal beregne risikovektede eksponeringsbeløp for forringelsesrisiko for kjøpte foretaks- og massemarkedsfordringer etter formelen i artikkel 153 nr. 1.
2. Institusjonene skal fastsette innparametrene for PD- og LGD-verdi i samsvar med avsnitt 4.
3. Institusjonene skal fastsette eksponeringsverdien i samsvar med avsnitt 5.
4. Ved anvendelsen av denne artikkel skal løpetiden M være ett år.
5. Vedkommende myndigheter skal unnta en institusjon fra kravet om beregning og anerkjennelse av risikovektede eksponeringsbeløp for forringelsesrisiko for en eksponeringstype som skyldes kjøpte foretaks- eller massemarkedsfordringer, dersom institusjonen har godtgjort overfor vedkommende myndigheter at forringelsesrisiko for denne institusjonen er uvesentlig for denne eksponeringstypen.

Avsnitt 3

Forventet tapt beløp

Artikkel 158

Behandling etter eksponeringstype

1. Beregningen av forventet tapt beløp skal være basert på de samme PD- og LGD-verdiene og den samme eksponeringsverdien for hver eksponering som benyttes til beregning av risikovektede eksponeringsbeløp i samsvar med artikkel 151.
2. Forventet tapt beløp for verdipapiriserte eksponeringer skal beregnes i samsvar med kapittel 5.
3. For eksponeringer som tilhører eksponeringskategorien for øvrige eiendeler som ikke er kredittforpliktelse, som omhandlet i artikkel 147 nr. 2 bokstav g), skal forventet tapt beløp være lik null.
4. Forventet tapt beløp for eksponeringer i form av aksjer eller andeler i en IKI som er omhandlet i artikkel 152, skal beregnes i samsvar med metodene som er beskrevet i denne artikkel.

5. Forventet tap (EL) og forventet tapt beløp for eksponeringer mot foretak, institusjoner, sentralmyndigheter og sentralbanker samt massemarkedseksponeringer skal beregnes etter følgende formel:

$$\text{Forventet tap (EL)} = PD \cdot LGD$$

Forventet tapt beløp = EL [multiplisert med] eksponeringsverdi.

For misligholdte eksponeringer (PD = 100 %), der institusjonene benytter egne LGD-estimer, skal EL være lik EL_{BE}, institusjonens beste estimat for forventet tap for den misligholdte eksponeringen, i samsvar med artikkel 181 nr. 1 bokstav h).

For eksponeringer som er omfattet av behandlingen i artikkel 153 nr. 3, skal EL være 0 %.

6. EL-verdiene for eksponeringer mot spesialiserte foretak der institusjonene benytter metodene i artikkel 153 nr. 5 for å fastsette risikovekt, skal fastsettes i samsvar med tabell 2.

Tabell 2

Gjenværende løpetid	Kategori 1	Kategori 2	Kategori 3	Kategori 4	Kategori 5
Mindre enn 2,5 år	0 %	0,4 %	2,8 %	8 %	50 %
Lik eller mer enn 2,5 år	0,4 %	0,8 %	2,8 %	8 %	50 %

7. Forventet tapt beløp for egenkapitalposisjoner der de risikovektede eksponeringsbeløpene blir beregnet i samsvar med den enkle risikovektmetoden, skal beregnes etter følgende formel:

$$\text{Forventet tapt beløp} = EL \cdot \text{eksponeringsverdi}$$

EL-verdiene skal være følgende:

Forventet tap (EL) = 0,8 % for aktiv eierkapital-posisjoner (PE) i tilstrekkelig diversifiserte porteføljer

Forventet tap (EL) = 0,8 % for børsomsatte egenkapitalposisjoner

Forventet tap (EL) = 2,4 % for alle andre egenkapitalposisjoner

8. Forventet tap og forventet tapt beløp for egenkapitalposisjoner der de risikovektede eksponeringsbeløpene blir beregnet i samsvar med PD-/LGD-metoden, skal beregnes etter følgende formel:

$$\text{Forventet tap (EL)} = PD \cdot LGD$$

$$\text{Forventet tapt beløp} = EL \cdot \text{eksponeringsverdi}$$

9. Forventet tapt beløp for egenkapitalposisjoner der de risikovektede eksponeringsbeløpene blir beregnet i samsvar med metoden med interne modeller, skal være lik null.

10. Forventet tapt beløp for forringelsesrisiko for kjøpte fordringer skal beregnes etter følgende formel:

$$\text{Forventet tap (EL)} = PD \cdot LGD$$

$$\text{Forventet tapt beløp} = EL \cdot \text{eksponeringsverdi}$$

Artikkel 159

Behandling av forventet tapt beløp

Institusjonene skal trekke verdien av forventet tapt beløp, som beregnes i samsvar med artikkel 158 nr. 5, 6 og 10, fra de generelle og spesifikke kredittrisikojusteringene og ytterligere verdijusteringer i samsvar med artikkel 34 og 110 og andre reduksjoner av den ansvarlige kapitalen i forbindelse med disse eksponeringene. Rabatt på eksponeringer i balansen som er ervervet som misligholdte eksponeringer i samsvar med artikkel 166 nr. 1, skal behandles på samme måte som spesifikke kredittrisikojusteringer. Spesifikke kredittrisikojusteringer for misligholdte eksponeringer skal ikke anvendes for å dekke forventet tapt beløp for andre eksponeringer. Forventet tapt beløp for verdipapiriserte eksponeringer og generelle og spesifikke kredittrisikojusteringer i tilknytning til disse eksponeringene skal ikke inngå i denne beregningen.

Avsnitt 4

Sannsynlighet for mislighold, tap ved mislighold og løpetid

Underavsnitt 1

Eksponeringer mot foretak, institusjoner, sentralmyndigheter og sentralbanker

Artikkel 160

Misligholdssannsynlighet (PD)

1. PD-verdien for en eksponering mot et foretak eller en institusjon skal være minst 0,03 %.

2. For kjøpte foretaksfordringer der en institusjon ikke kan estimere PD-verdier eller der PD-verdiene ikke oppfyller kravene i avsnitt 6, skal PD-verdiene for disse eksponeringene fastsettes i samsvar med følgende metoder:

a) For ikke-etterstilte fordringer på kjøpte foretaksfordringer skal PD-verdien være institusjonens estimat for forventet tap (EL) dividert med LGD-verdien for disse fordringene.

b) For etterstilte fordringer på kjøpte foretaksfordringer skal PD-verdien være institusjonens estimat for forventet tap.

c) En institusjon som har fått tillatelse av vedkommende myndighet til å benytte egne LGD-estimer for foretakseksponerer i henhold til artikkel 143, og som kan dele opp sine EL-estimer for kjøpte fordringer i PD- og LGD-verdier på en måte som vedkommende myndighet anser som pålitelig, kan benytte PD-estimatet som følger av denne oppdelingen.

3. PD-verdien for skyldnere i mislighold skal være 100 %.

4. Institusjonene kan ta hensyn til ikke-finansiert kredittbeskyttelse i PD-verdien i samsvar med bestemmelsene i kapittel 4. I forbindelse med forringelsesrisiko kan selgeren av de kjøpte fordringene anerkjennes, i tillegg til ytere av beskyttelse som omhandlet i artikkel 201 nr. 1 bokstav g), dersom følgende vilkår er oppfylt:

a) Foretaket har en kredittvurdering fra en ekstern kredittvurderingsinstitusjon som EBA har gitt risikoklasse 3 eller bedre i henhold til reglene for risikovekting av eksponeringer mot foretak i henhold til kapittel 2.

b) Foretaket har, når institusjonen beregner risikovektede eksponeringsbeløp og forventet tapt beløp i henhold til IRB-metoden, ikke noen kredittvurdering fra en anerkjent ekstern kredittvurderingsinstitusjon og er internt vurdert til å ha en PD-verdi tilsvarende en kredittvurdering fra eksterne kredittvurderingsinstitusjoner som av EBA anses å tilsvare risikoklasse 3 eller bedre i henhold til reglene for risikovekting av eksponeringer mot foretak i henhold til kapittel 2.

5. Institusjoner som benytter egne LGD-estimer, kan med forbehold for artikkel 161 nr. 3 anerkjenne ikke-finansiert kredittbeskyttelse ved å justere PD-verdiene.

6. Når det gjelder forringelsesrisiko for kjøpte foretaksfordringer, skal PD-verdien være fastsatt til institusjonens EL-estimat for forringelsesrisiko. En institusjon som har fått tillatelse av vedkommende myndighet i henhold til artikkel 143 til å benytte egne LGD-estimer for foretakseksponerer, og som kan dele opp sine EL-estimer for forringelsesrisiko for kjøpte fordringer i PD- og LGD-verdier på en måte som vedkommende myndigheter anser som pålitelig, kan benytte det PD-estimatet som følger av denne oppdelingen. Institusjonene kan anerkjenne ikke-finansiert kredittbeskyttelse i PD-verdien i samsvar med bestemmelsene i kapittel 4. Når det gjelder forringelsesrisiko, kan selgeren av de kjøpte fordringene anerkjennes, i tillegg til ytere av beskyttelse som omhandlet i artikkel 201 nr. 1 bokstav g), dersom vilkårene i nr. 4 er oppfylt.

7. Som unntak fra artikkel 201 nr. 1 bokstav g) kan de foretakene som oppfyller vilkårene i nr. 4, anerkjennes.

En institusjon som har fått tillatelse av vedkommende myndighet i henhold til artikkel 143 til å benytte egne LGD-estimer for forringelsesrisiko for kjøpte foretaksfordringer, kan anerkjenne ikke-finansiert kredittbeskyttelse ved å justere PD-verdier i samsvar med artikkel 161 nr. 3.

Artikkel 161

Tapsgrad ved mislighold (LGD)

1. Institusjonene skal anvende følgende LGD-verdier:

a) Ikke-etterstilte eksponeringer uten godtakbar sikkerhet: 45 %.

b) Etterstilte eksponeringer, uten godtakbar sikkerhet: 75 %.

c) Institusjonene kan anerkjenne finansiert og ikke-finansiert kredittbeskyttelse ved beregning av LGD-verdien i samsvar med kapittel 4.

d) Obligasjoner med fortrinnsrett som er berettiget til behandlingen i artikkel 129 nr. 4 eller 5, kan gis en LGD-verdi på 11,25 %.

e) For ikke-etterstilte kjøpte foretaksfordringer der institusjonen ikke kan estimere PD-verdier eller der PD-estimatene ikke oppfyller kravene i avsnitt 6: 45 %.

f) For kjøpte etterstilte foretaksfordringer, der institusjonen ikke kan estimere PD-verdier eller der PD-estimatene ikke oppfyller kravene i avsnitt 6: 100 %.

g) For forringelsesrisiko for kjøpte foretaksfordringer: 75 %.

2. Når det gjelder forringelses- og misligholdsrisiko, kan en institusjon benytte egne LGD-estimer for kjøpte foretaksfordringer dersom den har fått tillatelse av vedkommende myndighet til å benytte egne LGD-estimer for foretakseksponerer i henhold til artikkel 143 og kan dele opp sine EL-estimer for kjøpte foretaksfordringer i PD- og LGD-verdier på en måte som vedkommende myndigheter anser som pålitelig.

3. Dersom en institusjon har fått tillatelse av vedkommende myndighet til å benytte egne LGD-estimer for eksponeringer mot foretak, institusjoner, sentralmyndigheter og sentralbanker i henhold til artikkel 143, kan ikke-finansiert kredittbeskyttelse godkjennes ved at PD- eller LGD-verdien justeres, forutsatt at kravene i avsnitt 6 er oppfylt og tillatelse er innhentet fra vedkommende myndigheter. En institusjon skal ikke gi garanterte eksponeringer en justert PD- eller LGD-verdi slik at den justerte risikovekten blir lavere enn den som gjelder for en sammenlignbar direkte eksponering mot garantisten.

4. Når det gjelder foretakene omhandlet i artikkel 153 nr. 3, skal LGD-verdien av en sammenlignbar direkte eksponering mot yteren av beskyttelse fastsettes enten på grunnlag av den LGD-verdien som er tilknyttet en ikke-sikret fasilitet for garantisten, eller skyldnerens ikke-sikrede fasilitet, avhengig av om tilgjengelig dokumentasjon og garantiens struktur tyder på at det beløpet som kan gjenvinnes, vil avhenge av den finansielle stillingen til henholdsvis garantist eller skyldner dersom både garantist og skyldner misligholder i løpet av den sikrede transaksjonens levetid.

Artikkel 162

Løpetid

1. Institusjoner som ikke har fått tillatelse til å benytte egne LGD-verdier og egne konverteringsfaktorer for eksponeringer mot foretak, institusjoner eller sentralmyndigheter og sentralbanker, skal fastsette en løpetid (M) på 0,5 år for eksponeringer som følger av gjenkjøpstransaksjoner eller innlån og utlån av verdipapirer eller varer, og 2,5 år for alle andre eksponeringer.

Alternativt skal vedkommende myndigheter innenfor rammen av tillatelsen omhandlet i artikkel 143 beslutte om institusjonen skal anvende løpetiden (M) for hver eksponering som angitt i nr. 2.

2. Institusjoner som har fått tillatelse til å benytte egne LGD-verdier og egne konverteringsfaktorer for eksponeringer mot foretak, institusjoner eller sentralmyndigheter og sentralbanker i henhold til artikkel 143, skal beregne M-verdien for hver av disse eksponeringene i henhold til bokstav a)–e) i dette nummer og med forbehold for nr. 3–5 i denne artikkel. M skal ikke overstige fem år, unntatt i tilfellene omhandlet i artikkel 384 nr. 1, der M som angitt der skal anvendes.

a) For et instrument omfattet av en kontantstrømplan skal M beregnes etter følgende formel:

$$M = \max \left\{ 1, \min \left\{ \frac{\sum_t t \cdot CF_t}{\sum_t CF_t}, 5 \right\} \right\}$$

der CF_t angir kontantstrømmene (hovedstol, rentebetalinger og gebyrer) som i henhold til kontrakt skal betales av skyldner i perioden t .

b) For derivater som er omfattet av en hovedavtale om motregning, skal M være eksponeringens vektete gjennomsnittlige gjenværende løpetid, der M skal være minst ett år, og det nominelle beløpet for hver eksponering skal anvendes for vektning av løpetiden.

c) For eksponeringer som følger av fullt eller nesten fullt sikrede derivatinstrumenter oppført i vedlegg II, og fullt eller nesten fullt sikrede marginlånstransaksjoner som er omfattet av en hovedavtale om motregning, skal M være transaksjonenes vektete gjennomsnittlige gjenværende løpetid, der M skal være minst ti dager.

d) For gjenkjøpstransaksjoner eller innlån og utlån av verdipapirer eller varer, som er omfattet av en hovedavtale om motregning, skal M være transaksjonenes vektete gjennomsnittlige gjenværende løpetid, der M skal være minst fem dager. Det nominelle beløpet for hver transaksjon skal anvendes for vektning av løpetiden.

e) For en institusjon som har fått tillatelse av vedkommende myndighet i henhold til artikkel 143 til å anvende egne PD-estimer for kjøpte foretaksfordringer, skal M for trukne beløp være lik de kjøpte fordringenes vektete gjennomsnittlige løpetid, der M skal være minst 90 dager. Denne samme verdien av M skal også anvendes for ikke-trukne beløp som inngår i en fasilitet med kjøpsforpliktelse, forutsatt at fasiliteten inneholder effektive klausuler, terskelverdier som utløser tidlig innløsning, eller andre elementer som beskytter den kjøpende institusjonen mot en betydelig svekkelse av kvaliteten på de framtidige fordringene institusjonen må kjøpe i fasilitetens løpetid. I mangel av slik effektiv beskyttelse skal M for ikke-trukne beløp beregnes som summen av den lengste løpetiden for en potensiell fordring i henhold til kjøpsavtalen, og den gjenværende løpetiden til kjøpsfasiliteten, der M skal være minst 90 dager.

f) For andre instrumenter enn dem som er nevnt i dette nummer, eller når en institusjon ikke er i en slik stilling at den kan beregne M i henhold til bokstav a), skal M være den lengste gjenværende tiden (i år) som skyldner tillates å benytte til å oppfylle sine avtaleforpliktelser fullt ut, der M skal være minst ett år.

g) For institusjoner som benytter metoden med interne modeller i kapittel 6 avsnitt 6 til å beregne eksponeringsverdiene, skal M beregnes for eksponeringer som de benytter denne metoden på, og der løpetiden til den lengste kontrakten i motregningsgruppen er mer enn ett år, etter følgende formel:

$$M = \min \left\{ \frac{\sum_k \text{effektiv } EE_{t_k} \cdot \Delta t_k \cdot df_{t_k} \cdot s_{t_k} + \sum_k EE_{t_k} \cdot \Delta t_k \cdot df_{t_k} \cdot (1 - s_{t_k})}{\sum_k \text{effektiv } EE_{t_k} \cdot \Delta t_k \cdot df_{t_k} \cdot s_{t_k}}, 5 \right\}$$

der

S_{t_k} = en indikatorvariabel som i en framtidig periode t_k er lik 0 dersom $t_k > 1$ år, og lik 1 dersom $t_k \leq 1$,

EE_{t_k} = den forventede eksponeringen i den framtidige perioden t_k ,

effektiv EE_{t_k} = den effektive forventede eksponeringen i den framtidige perioden t_k ,

df_{t_k} = den risikofrie diskonteringsfaktoren for den framtidige perioden t_k ,

$\Delta t_k = t_k - t_{k-1}$,

- h) En institusjon som bruker en intern modell for å beregne en ensidig kredittverdijustering (CVA), kan med tillatelse fra vedkommende myndigheter anvende effektiv kreditt-durasjon estimert ved hjelp av den interne modellen som verdien M .

Med forbehold for nr. 2 skal formelen i bokstav a) anvendes på motregningsgrupper der alle kontrakter har en opprinnelig løpetid på mindre enn ett år.

- i) For institusjoner som benytter metoden med interne modeller i henhold til kapittel 6 avsnitt 6 til å beregne eksponeringsbeløpene, og som har tillatelse til å bruke en intern modell for spesifikk risiko knyttet til posisjoner i omsettelige gjeldsinstrumenter i samsvar med tredje del avdeling IV kapittel 5, skal verdien M fastsettes til 1 i formelen i artikkel 153 nr. 1, forutsatt at institusjonen kan dokumentere overfor vedkommende myndigheter at virkninger av migrasjon mellom risikoklasser tas hensyn til i dens interne modell for spesifikk risiko knyttet til posisjoner i omsettelige gjeldsinstrumenter i henhold til artikkel 383.

- j) Ved anvendelsen av artikkel 153 nr. 3 skal verdien M være lik kredittbeskyttelsens effektive løpetid, men minst ett år.

3. Dersom dokumentasjonen krever daglig marginjustering og daglig verdiregulering og omfatter bestemmelser som tillater rask avvikling eller motregning av sikkerhet i tilfelle av mislighold eller manglende omregning av marginer, skal verdien M være minst én dag for

- a) fullt eller nesten fullt sikrede derivater oppført i vedlegg II,
- b) fullt eller nesten fullt sikrede marginlånstransaksjoner,
- c) gjenkjøpstransaksjoner samt innlån og utlån av verdipapirer eller varer.

For andre kortsiktige eksponeringer som ikke er del av institusjonens løpende finansiering av skyldner, skal verdien M være minst én dag. Kvalifiserte kortsiktige eksponeringer skal omfatte følgende:

- a) Eksponeringer mot institusjoner som følger av oppgjør av valutaforpliktelser.
- b) Selvavviklende kortsiktige handelsfinansieringstransaksjoner i tilknytning til utveksling av varer eller tjenester, med en gjenværende løpetid på høyst ett år i henhold til artikkel 4 nr. 1 punkt 80.
- c) Eksponeringer som følger av oppgjør av kjøp og salg av verdipapirer innenfor den vanlige leveringsperioden eller to bankdager.
- d) Eksponeringer som følger av kontantoppgjør ved telegrafisk overføring og oppgjør av elektroniske betalingstransaksjoner og forhåndsbetalte kostnader, herunder overtrekk som følge av mislykkede transaksjoner, som ikke overskrider et fast, avtalt og begrenset antall bankdager.

4. For eksponeringer mot foretak i Unionen som har en konsolidert omsetning og konsoliderte eiendeler som utgjør mindre enn 500 millioner euro, kan institusjonene velge konsekvent å fastsette verdien M som angitt i nr. 1 i stedet for å anvende nr. 2. Institusjonene kan erstatte samlede eiendeler til en verdi av 500 millioner euro med 1 000 millioner euro for foretak som i hovedsak eier og leier ut ikke-spekulativ boligeiendom.

5. Avvikende løpetid skal behandles som angitt i kapittel 4.

Underavsnitt 2

Massemarkedseksponeringer

Artikkel 163

Misligholdssannsynlighet (PD)

1. PD-verdien for en eksponering skal være minst 0,03 %.
2. PD-verdien for misligholdende skyldnere eller, dersom det tas utgangspunkt i eksponeringer, for misligholdte eksponeringer skal være 100 %.
3. Når det gjelder forringelsesrisiko for kjøpte fordringer, skal PD-verdien være fastsatt lik EL-estimatene for forringelsesrisiko. Dersom en institusjon kan dele opp sine EL-estimer for forringelsesrisiko for kjøpte fordringer i PD- og LGD-verdier på en måte som vedkommende myndigheter anser som pålitelig, kan PD-estimatet anvendes.

4. Ikke-finansiert kredittbeskyttelse kan tas hensyn til ved at PD-verdiene justeres, med forbehold for artikkel 164 nr. 2. Når det gjelder forringelsesrisiko, kan selgeren av de kjøpte fordringene anerkjennes, i tillegg til ytere av beskyttelse som omhandlet i artikkel 201 nr. 1 bokstav g), dersom vilkårene i artikkel 160 nr. 4 er oppfylt.

Artikkel 164

Tapsgrad ved mislighold (LGD)

1. Institusjonene skal foreta egne LGD-estimer, forutsatt at kravene i avsnitt 6 er oppfylt og tillatelse er gitt av vedkommende myndigheter i samsvar med artikkel 143. For forringelsesrisiko for kjøpte fordringer skal det anvendes en LGD-verdi på 75 %. Dersom en institusjon kan dele opp sine EL-estimer for forringelsesrisiko for kjøpte fordringer i PD- og LGD-verdier på en pålitelig måte, kan institusjonen anvende sitt eget LGD-estimat.

2. Ikke-finansiert kredittbeskyttelse kan anerkjennes ved at PD- eller LGD-estimer justeres i henhold til kravene i artikkel 183 nr. 1–3, og med vedkommende myndigheters tillatelse, enten for en enkel eksponering eller en gruppe av eksponeringer. En institusjon skal ikke gi garanterte eksponeringer en justert PD- eller LGD-verdi slik at den justerte risikovekten blir lavere enn den som gjelder for en sammenlignbar direkte eksponering mot garantisten.

3. Ved anvendelsen av artikkel 154 nr. 2 skal LGD-verdien for en sammenlignbar direkte eksponering mot yteren av beskyttelse omhandlet i artikkel 153 nr. 3 fastsettes enten på grunnlag av LGD-verdien som er tilknyttet en ikke-sikret fasilitet for garantisten, eller skyldnerens ikke-sikrede fasilitet, avhengig av om tilgjengelig dokumentasjon og garantiens struktur tyder på at det beløpet som kan gjenvinnes, vil avhenge av den finansielle stillingen til henholdsvis garantist eller skyldner dersom både garantist og skyldner misligholder i løpet av den sikrede transaksjonens levetid.

4. Den eksponeringsvektede gjennomsnittlige LGD-verdien for alle massemarkedseksponeringer som er sikret med boligeiendom, og som ikke nyter godt av garantier fra sentralmyndigheter, skal ikke være lavere enn 10 %.

Den eksponeringsvektede gjennomsnittlige LGD-verdien for alle massemarkedseksponeringer som er sikret med næringsseiendom, og som ikke nyter godt av garantier fra sentralmyndigheter, skal ikke være lavere enn 15 %.

5. På grunnlag av dataene som er innsamlet i henhold til artikkel 101, og idet det tas hensyn til den framtidige utviklingen på eiendomsmarkedet og andre relevante indikatorer, skal vedkommende myndigheter regelmessig og

minst hvert år vurdere om LGD-minsteverdiene i nr. 4 i denne artikkel er egnet for eksponeringer sikret med boligeiendom eller næringsseiendom på deres territorium. Vedkommende myndigheter kan om nødvendig av hensyn til den finansielle stabiliteten fastsette høyere minsteverdier for eksponeringsvektet gjennomsnittlig LGD-verdi for eksponeringer sikret med fast eiendom på deres territorium.

Vedkommende myndigheter skal underrette EBA om eventuelle endringer av LGD-minsteverdiene som de foretar i samsvar med første ledd, og EBA skal offentliggjøre disse LGD-verdiene.

6. EBA skal utarbeide utkast til tekniske reguleringsstandarter for å angi de vilkårene vedkommende myndigheter skal ta hensyn til ved fastsettelsen av høyere LGD-minsteverdier.

EBA skal framlegge disse utkastene til tekniske reguleringsstandarter for Kommisjonen innen 31. desember 2014.

Kommisjonen delegeres myndighet til å vedta de tekniske reguleringsstandarterne nevnt i første ledd i samsvar med artikkel 10–14 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

7. Institusjonene i en medlemsstat skal anvende de økte LGD-minsteverdiene som en annen medlemsstats vedkommende myndigheter har fastsatt for eksponeringer sikret med eiendom i denne medlemsstaten.

Underavsnitt 3

Egenkapitalposisjoner i henhold til PD-/LGD-metoden

Artikkel 165

Egenkapitalposisjoner i henhold til PD-/LGD-metoden

1. PD-verdier skal fastsettes i samsvar med metodene for foretakseksponeringer.

Følgende minsteverdier for PD skal anvendes:

a) 0,09 % for børsomsatte egenkapitalposisjoner der investeringen er en del av et langsiktig kundeforhold.

b) 0,09 % for ikke-børsomsatte egenkapitalposisjoner der avkastningen av investeringen er basert på regelmessige og periodiske kontantstrømmer som ikke er resultatet av kapitalgevinster.

c) 0,40 % for børsomsatte egenkapitalposisjoner, herunder andre korte posisjoner i henhold til artikkel 155 nr. 2.

d) 1,25 % for alle andre egenkapitalposisjoner, herunder andre korte posisjoner i henhold til artikkel 155 nr. 2.

2. Aktiv eierkapital-posisjoner (PE) i tilstrekkelig diversifiserte porteføljer kan gis en LGD-verdi på 65 %. Alle andre slike eksponeringer skal gis en LGD-verdi på 90 %.

3. Alle eksponeringer skal gis en M-verdi på fem år.

Avsnitt 5

Eksponeringsverdi

Artikkel 166

Eksponeringer mot foretak, institusjoner, sentralmyndigheter og sentralbanker samt massemarkedseksponeringer

1. Med mindre annet er angitt, skal verdien av eksponeringer i balansen være den balanseførte verdien målt uten hensyn til eventuelle kredittrisikojusteringer.

Denne regelen gjelder også for eiendeler som er kjøpt til en annen pris enn det skyldige beløpet.

For eiendeler som er kjøpt, behandles differansen mellom det skyldige beløpet og den gjenværende regnskapsførte verdien hos institusjonen, etter spesifikke kredittrisikojusteringer, som en underkurs dersom det skyldige beløpet er større, og som en overkurs dersom det er mindre.

2. Når institusjoner anvender hovedavtaler om motregning i tilknytning til gjenkjøpstransaksjoner eller innlån og utlån av verdipapirer eller varer, skal eksponeringsverdien beregnes i samsvar med kapittel 4 eller 6.

3. For motregning av lån og innskudd i balansen skal institusjonene benytte metodene i kapittel 4 for å beregne eksponeringsverdien.

4. Eksponeringsverdien av leasingavtaler skal være de diskonterte minsteleasingbetalingene. Minsteleasingbetalinger skal omfatte de betalingene som leasingtaker er eller kan bli pliktig til å betale i løpet av leasingperioden, samt enhver fordelaktig opsjon (dvs. en opsjon som med rimelig sikkerhet vil bli benyttet). Dersom en annen part enn leasingtakeren kan være forpliktet til å foreta en betaling av restverdien av den leasede eiendelen, og denne betalingsforpliktelsen oppfyller vilkårene i artikkel 201 for ytere av beskyttelse samt kravene til godkjenning av andre former for garantier som omhandlet i artikkel 213, kan denne betalingsforpliktelsen anses som ikke-finansiert kredittbeskyttelse i samsvar med kapittel 4.

5. For alle kontrakter som er oppført i vedlegg II, skal eksponeringsverdien fastsettes etter metodene i kapittel 6, uten hensyn til eventuelle kredittrisikojusteringer.

6. Eksponeringsverdien for beregning av risikovektede eksponeringsbeløp for kjøpte fordringer skal være verdien som fastsettes i samsvar med nr. 1, minus kravene til ansvarlig kapital for forringelsesrisiko før kredittrisikoreduksjon.

7. Dersom en eksponering har form av verdipapirer eller varer som selges, stilles som sikkerhet eller lånes ut i forbindelse med gjenkjøpstransaksjoner eller innlån og utlån av verdipapirer eller varer, transaksjoner med lang oppgjørsfrist og marginlånstransaksjoner, skal eksponeringsverdien være verdien av verdipapirene eller varene fastsatt i samsvar med artikkel 24. Dersom den avanserte metoden for finansielle sikkerheter i henhold til artikkel 223 benyttes, skal eksponeringsverdien økes med den volatilitetsjusteringen som er hensiktsmessig for slike verdipapirer eller varer, slik det er fastsatt der. Eksponeringsverdien av gjenkjøpstransaksjoner, innlån og utlån av verdipapirer eller varer, transaksjoner med lang oppgjørsfrist og marginlånstransaksjoner kan fastsettes enten i samsvar med kapittel 6 eller artikkel 220 nr. 2.

8. Eksponeringsverdien av følgende poster skal beregnes som det forpliktete, men ikke-trukne beløpet, multiplisert med en konverteringsfaktor. Institusjonene skal i samsvar med artikkel 151 nr. 8 anvende følgende konverteringsfaktorer for eksponeringer mot foretak, institusjoner, sentralmyndigheter og sentralbanker:

a) For kredittlinjer som kan sies opp når som helst uten vilkår av institusjonen uten forhåndsvarsel, eller som automatisk kan sies opp dersom låntakerens kredittverdighet svekkes, skal det anvendes en konverteringsfaktor på 0 %. For å kunne anvende en konverteringsfaktor på 0 % skal institusjonene aktivt overvåke skyldnerens finansielle stilling, og deres internkontrollsystemer skal gjøre dem i stand til umiddelbart å oppdage en svekkelse av skyldnerens kredittkvalitet. Utnyttede kredittlinjer kan anses som oppsigelige uten vilkår dersom vilkårene tillater at institusjonen sier dem opp, i den utstrekning dette er tillatt i henhold til forbrukervernlovgivning og annen tilknyttet lovgivning.

b) For remburser med kort løpetid som gjelder varebevegelser, skal det anvendes en konverteringsfaktor på 20 % for både utstedende og bekreftende institusjoner.

c) For utnyttede kjøpsforpliktelser for rullerende kjøpte fordringer som kan sies opp når som helst uten vilkår, eller som automatisk kan sies opp uten varsel, skal det anvendes en konverteringsfaktor på 0 %. For å kunne anvende en konverteringsfaktor på 0 % skal institusjonene aktivt overvåke skyldnerens finansielle stilling, og deres internkontrollsystemer skal gjøre dem i stand til umiddelbart å oppdage en svekkelse av skyldnerens kredittkvalitet.

- d) For andre kredittlinjer, sertifikatprogrammer (NIF) og programmer for løpende kreditt (RUF) skal det anvendes en konverteringsfaktor på 75 %.

Institusjoner som oppfyller kravene til bruk av egne estimater for konverteringsfaktorer som angitt i avsnitt 6, kan benytte egne estimater for konverteringsfaktorer på tvers av ulike produkttyper som nevnt i bokstav a)–d), forutsatt at vedkommende myndigheter gir tillatelse til det.

9. Dersom en forpliktelse er knyttet til utvidelse av en annen forpliktelse, skal den laveste av de to konverteringsfaktorene som gjelder for den enkelte forpliktelsen, anvendes.

10. For alle andre poster utenfor balansen enn dem som er nevnt i nr. 1–8, skal eksponeringsverdien være følgende prosentdel av verdien:

- a) 100 % dersom den er en fullrisikopost.

- b) 50 % dersom den er en mediumrisikopost.

- c) 20 % dersom den er en medium-/lavrisikopost.

- d) 0 % dersom den er en lavrisikopost.

Med hensyn til dette nummer skal poster utenfor balansen plasseres i risikokategorier i henhold til vedlegg I.

Artikkel 167

Egenkapitalposisjoner

1. Eksponeringsverdien av egenkapitalposisjoner skal være den gjenværende balanseførte verdien etter spesifikk kreditt-risikojustering.
2. Eksponeringsverdien av egenkapitalposisjoner utenfor balansen skal være den pålydende verdien etter reduksjon av den pålydende verdien gjennom spesifikke kreditt- og risikojusteringer for denne eksponeringen.

Artikkel 168

Andre eiendeler som ikke er kredittforpliktelser

Eksponeringsverdien av andre eiendeler som ikke er kredittforpliktelser, skal være den gjenværende balanseførte verdien etter spesifikk kreditt- og risikojustering.

Avsnitt 6

Krav til IRB-metoden

Underavsnitt 1

Risikoklassifiseringssystemer

Artikkel 169

Alminnelige prinsipper

1. Dersom en institusjon anvender flere risikoklassifiseringssystemer, skal kriteriene for valget av et system for en viss skyldner eller en viss transaksjon dokumenteres og anvendes slik at det på en forsvarlig måte gjenspeiler risikonivået.
2. Kriterier og prosesser for slik klassifisering skal gjennomgås med jevne mellomrom for å slå fast om de fortsatt er hensiktsmessige for gjeldende portefølje og eksterne forhold.
3. Dersom en institusjon benytter direkte estimater for risikoparametere for enkelte skyldnere eller fasiliteter, kan disse anses som estimater fordelt på risikoklasser på en kontinuerlig klassifiseringsskala.

Artikkel 170

Risikoklassifiseringssystemenes struktur

1. Strukturen i risikoklassifiseringssystemer for eksponeringer mot foretak, institusjoner, sentralmyndigheter og sentralbanker skal oppfylle følgende krav:
 - a) Et risikoklassifiseringssystem skal ta hensyn til skyldneres og transaksjoners risikokjennetegn.
 - b) Et risikoklassifiseringssystem skal ha en klassifiseringsskala for skyldnere som utelukkende viser kvantifisering av risikoen for skyldners mislighold. Klassifiseringsskalaen for skyldner skal minst ha sju risikoklasser for ikke-misligholdende skyldnere og én for misligholdende skyldnere.
 - c) En institusjon skal dokumentere forholdet mellom skyldner-risikoklassene ved å angi nivået av den misligholdsrisikoen som hver risikoklasse innebærer, og de kriteriene som er benyttet til å skille ut dette nivået.
 - d) Institusjoner med porteføljer som er konsentrert i et bestemt markedssegment og område for misligholdsrisiko, skal ha et tilstrekkelig antall skyldnerisikoklasser innenfor dette området til å unngå unødige konsentrasjoner av skyldnere i en bestemt risikoklasse. Dersom det foreligger betydelige konsentrasjoner innenfor en enkelt risikoklasse, skal det framlegges overbevisende empirisk dokumentasjon for at skyldnerisikoklassen dekker et rimelig kort PD-intervall, og at risikoen for mislighold forbundet med alle skyldnere i denne risikoklassen faller innenfor dette intervallet.

e) For at vedkommende myndighet skal tillate anvendelse av egne LGD-estimerer til beregning av kravene til ansvarlig kapital, skal et risikoklassifiseringssystem omfatte en egen skala for fasiliteter som utelukkende gjenspeiler LGD-tilknyttede transaksjonskjennetegn. Definisjonen av hver eksponeringsrisikoklasse skal omfatte både en beskrivelse av hvordan eksponeringer blir knyttet til en risikoklasse, og av de kriteriene som benyttes til å skille de ulike risikonivåene på tvers av risikoklasser.

f) Dersom det foreligger betydelige konsentrasjoner innenfor en enkelt eksponeringsrisikoklasse, skal det framlegges overbevisende empirisk dokumentasjon for at eksponeringsrisikoklassen omfatter et rimelig kort LGD-intervall, og at risikoen forbundet med alle eksponeringene i denne klassen faller innenfor dette intervallet.

2. Institusjoner som benytter metodene i artikkel 153 nr. 5 for å tildele risikovekter til eksponeringer mot spesialiserte foretak, er unntatt fra kravet om å ha en klassifiseringsskala for skyldnere som utelukkende gjenspeiler kvantifiseringen av risikoen for at skyldnerne misligholder sine forpliktelser i forbindelse med disse eksponeringene. Disse institusjonene skal for slike eksponeringer ha minst fire risikoklasser for ikke-misligholdende skyldnere og minst én for misligholdende skyldnere.

3. Strukturen i risikoklassifiseringssystemer for masse-markedseksponeringer skal oppfylle følgende krav:

a) Risikoklassifiseringssystemer skal gjenspeile både skyldner- og transaksjonsrisiko og fange opp alle relevante kjennetegn ved vedkommende skyldner og transaksjon.

b) Nivået for risikodifferensiering skal sikre at antallet eksponeringer i en gitt risikoklasse er tilstrekkelig til å gi en meningsfull kvantifisering og validering av kjennetegnene for tap for vedkommende risikoklasse. Fordelingen av eksponeringer og skyldnere på risikoklasser skal være slik at for store konsentrasjoner unngås.

c) Metoden for å tilordne eksponeringer til risikoklasser skal gi en meningsfull differensiering av risiko, gruppere tilstrekkelig like eksponeringer og muliggjøre en nøyaktig og konsekvent estimering av kjennetegnene for tap for hver risikoklasse. For kjøpte fordringer skal grupperingen gjenspeile selgerens praksis med hensyn til kredittrisiko og kundegruppens uensartethet.

4. Institusjonene skal vurdere følgende risikofaktorer når de tilordner eksponeringer til risikoklasser:

a) Skyldnerens risikokjennetegn.

b) Transaksjonenes risikokjennetegn, herunder produkt- eller sikkerhetstyper, eller begge deler. Institusjonene skal særlig vurdere tilfeller der flere eksponeringer har samme sikkerhet.

c) Manglende betaling, med mindre en institusjon overfor vedkommende myndighet dokumenterer at manglende betaling ikke er en vesentlig risikofaktor for eksponeringen.

Artikkel 171

Tilordning til risikoklasser

1. En institusjon skal ha særlige definisjoner, framgangsmåter og kriterier for å tilordne eksponeringer til risikoklasser i et risikoklassifiseringssystem, som oppfyller følgende krav:

a) Definisjonene og kriteriene for risikoklasser skal være tilstrekkelig detaljerte til at de som har ansvar for klassifiseringen, på en konsekvent måte kan knytte skyldnere eller fasiliteter med tilsvarende risiko til samme risikoklasse. Slik konsekvens skal sikres på tvers av forretningsområder, avdelinger og geografiske områder.

b) Dokumentasjonen av klassifiseringsprosessen skal gjøre det mulig for en tredjepart å forstå hvordan eksponeringer tilordnes til risikoklasser, å reproducere tilordningen og å vurdere egnetheten av tilordningen til en risikoklasse.

c) Kriteriene skal også være i samsvar med institusjonens interne utlånsstandarter og dens retningslinjer for håndtering av problemskyldnere og -eksponeringer.

2. En institusjon skal ta hensyn til alle relevante opplysninger ved tilordning av skyldnere og fasiliteter til risikoklasser. Opplysningene skal være oppdatert og gjøre det mulig for institusjonen å forutsi hvordan eksponeringen vil utvikle seg framover. Jo færre opplysninger en institusjon har, desto forsiktigere skal den være ved tilordning av eksponeringer til skyldnerrisiko- eller eksponeringsrisikoklasser. Dersom en institusjon primært anvender en ekstern kredittvurdering for å fastsette en intern risikoklassifisering, skal institusjonen sikre at den tar hensyn til andre relevante opplysninger.

Artikkel 172

Tilordning av eksponeringer

1. For foretakseksponeringer og eksponeringer mot institusjoner, sentralmyndigheter og sentralbanker, og egenkapitalposisjoner dersom institusjonen anvender PD-/LGD-metoden i artikkel 155 nr. 3, skal tilordningen av eksponeringer skje i samsvar med følgende kriterier:

a) Hver skyldner skal tilordnes en risikoklasse som del av kredittgodkjenningsprosessen.

b) For eksponeringer der institusjonen har fått tillatelse av vedkommende myndighet til å benytte egne LGD-estimerer og konverteringsfaktorer i henhold til artikkel 143, skal alle eksponeringene også tilordnes eksponeringsrisikoklasser som en del av kredittgodkjenningsprosessen.

c) Institusjoner som benytter metodene i artikkel 153 nr. 5 for å fastsette risikovekter for eksponeringer mot spesialiserte foretak, skal tilordne hver av disse eksponeringene til en risikoklasse i samsvar med artikkel 170 nr. 2.

d) Hver enkelt juridiske person som institusjonen har eksponeringer mot, skal kredittvurderes separat. Institusjonen skal ha egnede retningslinjer for behandling av individuelle motparter og grupper av innbyrdes tilknyttede motparter.

e) Ulike eksponeringer mot samme skyldner skal tilordnes samme skyldnerisikoklasse, uansett forskjeller i hver enkelt transaksjons art. I tilfeller der ulike eksponeringer kan føre til at samme skyldner tilordnes flere risikoklasser, får følgende anvendelse:

i) Risiko ved overføring mellom land, der dette avhenger av om eksponeringene er angitt i nasjonal eller utenlandsk valuta.

ii) Garantier som er stilt for en eksponering, kan tas hensyn til ved at eksponeringen tilordnes en annen skyldnerisikoklasse.

iii) Forbrukervern, bankers taushetsplikt eller annen lovgivning forbyr utveksling av kundeopplysninger.

2. Når det gjelder massemarkedseksponeringer, skal hver eksponering tilordnes en risikoklasse som en del av kredittgodkjenningsprosessen.

3. Institusjonene skal i forbindelse med tilordninger til risikoklasser dokumentere de tilfellene der individuelt skjønn kan overstyre inn- og utdata i klassifiseringsprosessen, samt hvem som har ansvar for godkjenning av slike overstyringer. Institusjonene skal dokumentere disse overstyringene og hvem som har ansvar for dem. Institusjonene skal analysere utviklingen av de eksponeringene som er blitt tilordnet en annen risikoklasse som følge av slike overstyringer. Denne analysen skal omfatte en vurdering av utviklingen av eksponeringer der risikoklassen er blitt endret av en bestemt person, og omfatte alle som er ansvarlige for skjønnsutøvelsen.

Artikkel 173

Integritet i klassifiseringsprosessen

1. For foretakseksponeringer og eksponeringer mot institusjoner, sentralmyndigheter og sentralbanker, og egenkapitalposisjoner dersom institusjonen anvender PD-/LGD-metoden i artikkel 155 nr. 3, skal klassifiseringsprosessen oppfylle følgende integritetskrav:

a) Risikoklassifiseringer og regelmessige gjennomganger av klassifiseringer skal utføres eller godkjennes av en uavhengig part som ikke har direkte fordel av beslutninger om å yte kreditt.

b) Institusjonene skal gjennomgå klassifiseringene minst én gang i året og justere klassifiseringen dersom resultatet av gjennomgåelsen viser at den gjeldende klassifiseringen ikke er berettiget. Skyldnere med høy risiko og problemeksponeringer skal være omfattet av hyppigere gjennomganger. Institusjonene skal foreta en ny klassifisering dersom vesentlige opplysninger om skyldneren eller eksponeringen blir tilgjengelig.

c) En institusjon skal ha en effektiv framgangsmåte for å framskaffe og oppdatere relevante opplysninger om skyldneres kjennetegn som påvirker PD-verdier, og om transaksjonskjennetegn som påvirker LGD-verdier eller konverteringsfaktorer.

2. Når det gjelder massemarkedseksponeringer, skal en institusjon minst én gang i året gjennomgå klassifiseringene av skyldnere og fasiliteter og justere klassifiseringen dersom resultatet av gjennomgåelsen viser at den gjeldende klassifiseringen ikke er berettiget, eller eventuelt gjennomgå status for tap og manglende betaling for hver identifisert risikoklasse. En institusjon skal også minst én gang i året gjennomgå status for et representativt utvalg av eksponeringer i hver risikoklasse for å sikre at de fortsatt er tilordnet riktig klasse, og justere klassifiseringen dersom gjennomgåelsen viser at den gjeldende klassifiseringen ikke er berettiget.

3. EBA skal utarbeide utkast til tekniske reguleringsstandarter for vedkommende myndigheters metoder for vurdering av klassifiseringsprosessens integritet og den regelmessige og uavhengige risikovurderingen.

EBA skal framlegge disse utkastene til tekniske reguleringsstandarter for Kommisjonen innen 31. desember 2014.

Kommisjonen delegeres myndighet til å vedta de tekniske reguleringsstandardene nevnt i første ledd i samsvar med artikkel 10–14 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

Artikkel 174

Bruk av modeller

Dersom en institusjon benytter statistiske modeller og andre mekaniske metoder for å tilordne eksponeringer til skyldnerisikoklasser eller eksponeringsrisikoklasser, skal følgende krav oppfylles:

a) Modellen skal gi gode prediksjoner, og kapitalkravene skal ikke bli misvisende som et resultat av bruk av modellen. Modellvariablene skal danne et rimelig og effektivt grunnlag for prediksjonene. Modellen skal ikke ha vesentlige feil.

- b) Institusjonen skal ha innført en framgangsmåte for å kontrollere data som legges inn i modellen, som omfatter en vurdering av om dataene er nøyaktige, fullstendige og hensiktsmessige.
- c) Dataene som anvendes for å utvikle modellen, skal være representative for institusjonens faktiske skyldnere eller eksponeringer.
- d) Institusjonen skal ha en regelmessig syklus for modellvalidering som omfatter kontroll av modellens virkemåte og stabilitet, gjennomgåelse av modellens spesifikasjoner samt prøving av om modellresultatene er i samsvar med de faktiske utfallene.
- e) Institusjonen skal i tillegg til den statistiske modellen anvende skjønn og ettersyn for å gjennomgå modellbaserte risikoklassifiseringer og for å sikre at modellene blir brukt på en hensiktsmessig måte. Gjennomgåelsen skal ha som mål å finne og begrense feil som følge av svakheter i modellen. Ved skjønn skal alle relevante opplysninger som modellen ikke tar hensyn til, tas i betraktning. Institusjonen skal dokumentere hvordan skjønn og modellresultater skal kombineres.

Artikkel 175

Dokumentasjon av risikoklassifiseringssystemer

1. Institusjonene skal dokumentere sine risikoklassifiseringssystemers utforming og hvordan de fungerer i praksis. Dokumentasjonen skal vise samsvar med kravene i dette avsnitt og omfatte emner som porteføljedifferensiering, klassifiseringskriterier, ansvar hos partene som risikoklassifiserer skyldnere og eksponeringer, hyppighet av gjennomganger av risikoklassifiseringer og ledelsens kontroll med klassifiseringsprosessen.
2. Institusjonene skal dokumentere grunnlaget for og analysen som støtter dens valg av klassifiseringskriterier. En institusjon skal dokumentere alle større endringer i klassifiseringsprosessen, og dokumentasjonen skal gjøre det mulig å identifisere de endringene som er foretatt i klassifiseringsprosessen etter vedkommende myndigheters seneste gjennomgåelse. Risikoklassifiseringens struktur, herunder klassifiseringsprosessen og internkontrollstrukturen, skal også dokumenteres.
3. Institusjonene skal dokumentere de særlige definisjonene av mislighold og tap som anvendes internt, samt sikre at disse er i samsvar med definisjonene i denne forordning.
4. Dersom institusjonen benytter statistiske modeller i klassifiseringsprosessen, skal den dokumentere sine metoder. Denne dokumentasjonen skal omfatte

- a) en detaljert beskrivelse av teorien bak, forutsetninger for og matematisk og empirisk grunnlag for tilordningen av estimer til risikoklasser, individuelle skyldnere eller eksponeringer eller grupper, samt hvilke(n) datakilde(r) som er benyttet til å estimere modellen,
- b) en streng statistisk prosess for validering av modellen (herunder tester av typen «out-of-time» og «out-of-sample»),
- c) en angivelse av under hvilke omstendigheter modellen ikke virker effektivt.

5. En institusjon skal overfor vedkommende myndighet dokumentere at kravene i denne artikkel er oppfylt, dersom den har kjøpt et risikoklassifiseringssystem eller en modell som benyttes i et risikoklassifiseringssystem, av en tredjepart, og denne selgeren nekter eller begrenser institusjonens tilgang til opplysninger om metoden i risikoklassifiseringssystemet eller modellen eller underliggende data som er anvendt for å utvikle denne metoden eller modellen, på grunnlag av at slike opplysninger er forretningshemmeligheter.

Artikkel 176

Oppbevaring av data

1. Institusjonene skal samle inn og lagre data om sine interne risikoklassifiseringer, slik det kreves i henhold til åttende del.
2. For foretakseksponeringer og eksponeringer mot institusjoner, sentralmyndigheter og sentralbanker, og egenkapitalposisjoner dersom institusjonen anvender PD-/LGD-metoden i artikkel 155 nr. 3, skal institusjonene samle inn og lagre
 - a) fullstendige historiske opplysninger om risikoklassifiseringer av skyldnere og godtatte garantister,
 - b) opplysninger om når risikoklassifiseringen ble foretatt,
 - c) viktige data og metoder som har dannet grunnlag for risikoklassifiseringen,
 - d) opplysninger om personen med ansvar for risikoklassifiseringen,
 - e) opplysninger om identiteten til misligholdende skyldnere og misligholdte eksponeringer,
 - f) opplysninger om tidspunkt for og omstendigheter rundt slikt mislighold,
 - g) data om PD-verdiene og faktiske misligholdsrater for de enkelte risikoklassene og bevegelse mellom risikoklasser.
3. Institusjoner som ikke benytter egne LGD-estimer og konverteringsfaktorer, skal samle inn og lagre data om sammenligninger av faktiske LGD-verdier med verdiene omhandlet i artikkel 161 nr. 1 og av faktiske konverteringsfaktorer med verdiene omhandlet i artikkel 166 nr. 8.

4. Institusjoner som benytter egne LGD-estimer og konverteringsfaktorer, skal samle inn og lagre

- a) fullstendige historiske data om risikoklassifisering av eksponeringer samt estimer for LGD og konverteringsfaktorer tilknyttet hver enkelt klassifiseringskala,
- b) tidspunktene da risikoklassifiseringen ble foretatt og estimatene ble gjort,
- c) nøkkeldata og metoder for beregningen av eksponeringenes risikoklassifisering, samt estimer for LGD og konverteringsfaktorer,
- d) opplysninger om personen som utførte risikoklassifiseringen, og om personen som framskaffet estimer for LGD og konverteringsfaktorer,
- e) data om estimerte og faktiske LGD-verdier og konverteringsfaktorer tilknyttet hver enkelt misligholdt eksponering,
- f) data om LGD-verdien av eksponeringen før og etter at det er tatt hensyn til en garanti eller et kredittderivat, for de institusjonene som tar hensyn til kredittrisikoreduksjon for garantier eller kredittderivater ved beregning av LGD-verdier,
- g) data om tapskomponenter for hver misligholdt eksponering

5. Når det gjelder massemarkedseksponeringer, skal institusjonene samle inn og lagre

- a) data som anvendes i prosessen med å tilordne eksponeringer til risikoklasser,
- b) data om estimerte PD-verdier, LGD-verdier og konverteringsfaktorer tilknyttet eksponeringenes risikoklasser,
- c) opplysninger om identiteten til misligholdende skyldnere og misligholdte eksponeringer,
- d) for misligholdte eksponeringer, data om risikoklasser som eksponeringen ble tilordnet til året før den ble misligholdt, og realisert LGD-verdi og konverteringsfaktor,
- e) data om tapsprosjenter for kvalifiserte rullerende massemarkedseksponeringer.

Artikkel 177

Stresstesting i forbindelse med vurdering av kapitaldekning

1. En institusjon skal ha hensiktsmessige metoder for stresstesting til bruk ved vurdering av kapitaldekning. Stresstesting skal innebære identifisering av mulige hendelser eller framtidige endringer i økonomiske forhold som vil kunne ha ugunstige virkninger på en institusjons kreditteksponeringer, samt en vurdering av institusjonens mulighet til å stå imot slike endringer.

2. En institusjon skal regelmessig utføre stresstesting med hensyn til kredittrisiko for å vurdere virkningen av visse bestemte forhold på institusjonens samlede kapitalkrav for kredittrisiko. Institusjonen kan selv velge hvilken test som skal anvendes, men den skal vurderes av tilsynsmyndighetene. Den anvendte testen skal være meningsfull og ta hensyn til virkningen av alvorlige, men sannsynlige konjunkturedganger. En institusjon skal vurdere bevegelse mellom risikoklasser i stresstestscenariene. Porteføljer som utsettes for stresstesting, skal omfatte den overveiende delen av en institusjons samlede eksponering.

3. Institusjoner som anvender behandlingen i artikkel 153 nr. 3, skal som en del av stresstesting vurdere virkningen av en svekkelse av kredittkvaliteten hos ytere av beskyttelse, særlig virkningen i de tilfellene der ytere av beskyttelse ikke lenger oppfyller godkjenningskriteriene.

Underavsnitt 2

Kvantifisering av risiko

Artikkel 178

Skyldners mislighold

1. Det skal anses som mislighold fra en bestemt skyldners side dersom en av eller begge følgende hendelser har funnet sted:

- a) Institusjonen anser det som usannsynlig at skyldner fullt ut vil kunne betale sine kredittforpliktelser til institusjonen, morforetaket eller noen av dens datterforetak, uten at institusjonen treffer tiltak som å realisere sikkerhet.
- b) En av skyldnerens vesentlige kredittforpliktelser overfor institusjonen, morforetaket eller noen av dens datterforetak forfalt til betaling for mer enn 90 dager siden. Vedkommende myndigheter kan erstatte de 90 dagene med 180 dager for eksponeringer sikret med pant i boligeiendom eller SMB-næringsseiendom i kategorien for massemarkedseksponeringer samt for eksponeringer mot offentlige foretak. De 180 dagene skal ikke gjelde ved anvendelse av artikkel 127.

I forbindelse med massemarkedseksponeringer kan institusjonene anvende definisjonen av mislighold i første ledd bokstav a) og b) på en individuell kredittfasilitet, og ikke på en låntakers samlede forpliktelser.

2. Ved anvendelsen av nr. 1 bokstav b) gjelder følgende:

- a) Når det gjelder kassakreditt, begynner antallet dager etter forfall å løpe så snart en skyldner har overskredet en meddelt ramme, har fått meddelt en ramme som er lavere enn gjeldende utestående beløp, eller har trukket et beløp uten godkjenning, og det underliggende beløpet er vesentlig.

b) Ved anvendelsen av bokstav a) omfatter en meddelt ramme enhver kredittramme som institusjonen har fastsatt, og som institusjonen har underrettet skyldner om.

c) Antall dager etter forfall for kredittkort regnes fra den datoen minstebetalingen forfaller.

d) Hvor vesentlig en forfalt kredittforpliktelse er, skal vurderes opp mot en terskelverdi som fastsettes av vedkommende myndigheter. Denne terskelverdien skal gjenspeile et risikonivå som vedkommende myndighet anser som rimelig.

e) Institusjonene skal ha dokumenterte metoder for telling av dager etter forfall, særlig i forbindelse med omdatering av fasiliteter og tillatelse til utvidelser, endringer eller utsettelse, fornyelser og motregning mellom eksisterende kontoer. Disse metodene skal anvendes konsekvent over tid og være i tråd med institusjonens interne risikostyrings- og beslutningsprosesser.

3. Ved anvendelsen av nr. 1 bokstav a) skal følgende faktorer anses som tegn på at låntaker sannsynligvis ikke vil kunne betale:

a) Institusjonen slutter å regnskapsføre påløpt rente for kredittforpliktelsen.

b) Institusjonen anerkjenner en spesifikk kredittrisikojustering som følge av en betydelig nedgang i kredittkvalitet etter at institusjonen påtok seg eksponeringen.

c) Institusjonen selger kredittforpliktelsen med et vesentlig kredittilknyttet økonomisk tap.

d) Institusjonen samtykker i en framtunget omstrukturering av kredittforpliktelsen, der dette med sannsynlighet vil føre til en redusert finansiell forpliktelse som følge av en vesentlig ettergivelse eller utsettelse av betaling av hovedstol, renter eller, der det er relevant, gebyrer. Dette omfatter, i forbindelse med egenkapitalposisjoner vurdert i henhold til en PD-/LGD-metode, en framtunget omstrukturering av selve egenkapitalposisjonen.

e) Institusjonen har inngitt konkursbegjæring mot skyldneren eller anmodet om et tilsvarende tiltak med hensyn til en skyldners kredittforpliktelse overfor institusjonen, morforetaket eller noen av dens datterforetak.

f) Skyldner har begjært seg konkurs eller er erklært konkurs eller har fått tilsvarende beskyttelse, dersom dette vil forhindre eller forsinke tilbakebetaling av en kredittforpliktelse til institusjonen, morforetaket eller noen av dens datterforetak.

4. Institusjoner som anvender eksterne data som ikke er i samsvar med definisjonen av mislighold fastsatt i nr. 1, skal foreta hensiktsmessige justeringer for å oppnå en stor grad av samsvar med definisjonen av mislighold.

5. Dersom institusjonen anser at en tidligere misligholdt eksponering ikke lenger oppfyller kriteriene for mislighold, skal institusjonen klassifisere skyldneren eller fasiliteten slik den ville gjort for en ikke-misligholdt eksponering. Dersom definisjonen av mislighold deretter på nytt skulle bli oppfylt, må det anses å ha skjedd et nytt tilfelle av mislighold.

6. EBA skal utarbeide utkast til tekniske reguleringsstandarter for å angi på hvilket grunnlag en vedkommende myndighet skal fastsette terskelverdien omhandlet i nr. 2 bokstav d).

EBA skal framlegge disse utkastene til tekniske reguleringsstandarter for Kommisjonen innen 31. desember 2014.

Kommisjonen delegeres myndighet til å vedta de tekniske reguleringsstandarterne nevnt i første ledd i samsvar med artikkel 10–14 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

7. EBA skal utstede retningslinjer for anvendelsen av denne artikkel. Disse retningslinjene skal vedtas i samsvar med artikkel 16 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

Artikkel 179

Alminnelige krav til estimering

1. Når de risikoparametrene som skal tilknyttes til risikoklasser, skal kvantifiseres, skal institusjonene oppfylle følgende krav:

a) En institusjons egne estimerer for risikoparametrene PD, LGD, konverteringsfaktor og EL skal være basert på alle relevante data, opplysninger og metoder. Estimaterne skal utledes både fra historisk erfaring og empirisk dokumentasjon og ikke utelukkende bygge på skjønnsmessige vurderinger. Estimaterne skal være troverdige og forstås intuitivt og skal være basert på de vesentlige risikofaktorene for de respektive risikoparametrene. Jo færre data en institusjon har, desto mer forsiktig skal den være i sine estimerer.

b) Institusjonen skal kunne legge fram en spesifikasjon av tap med hensyn til hyppighet av mislighold, LGD-verdi, konverteringsfaktor eller tap, dersom det anvendes EL-estimerer, etter de faktorene den anser som risikofaktorene for de respektive risikoparametrene. Institusjonens estimerer skal bygge på lang tids erfaring.

- c) Det skal tas hensyn til eventuelle endringer i utlånspraksis eller i inndrivelsesmetoder i observasjonsperiodene nevnt i artikkel 180 nr. 1 bokstav h) og nr. 2 bokstav e), artikkel 181 nr. 1 bokstav j) og nr. 2 og artikkel 182 nr. 2 og 3. En institusjons estimer skal gjenspeile virkningene av tekniske framskritt samt nye data og andre opplysninger etter hvert som de blir tilgjengelige. Institusjonene skal vurdere sine estimer på nytt når nye opplysninger blir tilgjengelige, og minst én gang i året.
- d) Den populasjonen av eksponeringer som er representert i datagrunnlaget som benyttes til estimeringen, de utlånsstandardene som gjaldt da dataene ble generert, og andre relevante kriterier skal være sammenlignbare med kriteriene for institusjonens eksponeringer og standarder. De økonomiske vilkårene eller markedsvilkårene som ligger til grunn for dataene, skal være relevante for nåværende og framtidige forhold. Antallet eksponeringer i utvalget og den dataperioden som anvendes for kvantifisering, skal være tilstrekkelig til å gi institusjonen tillit til at dens estimer er nøyaktige og forsvarlige.
- e) For kjøpte fordringer skal estimatene gjenspeile alle relevante opplysninger som er tilgjengelige for den kjøpende institusjonen om kvaliteten på de underliggende fordringene, herunder data om tilsvarende grupper som gis av selgeren, av den kjøpende institusjonen eller av eksterne kilder. Den kjøpende institusjonen skal vurdere alle data fra selgeren som det er tatt hensyn til.
- f) En institusjon skal legge en sikkerhetsmargin til sine estimer som er knyttet til påregnelige estimeringsfeil. I tilfeller der metoder og data er mindre tilfredsstillende og det må forventes et større omfang av feil, skal sikkerhetsmarginen være større.

Dersom institusjoner benytter ulike estimer til beregning av risikovekter og for interne formål, skal dette dokumenteres og være rimelig. Dersom institusjoner overfor vedkommende myndigheter kan dokumentere at det med hensyn til data som er innsamlet før 1. januar 2007, er foretatt hensiktsmessige justeringer for å oppnå et bredt samsvar med definisjonen av mislighold fastsatt i artikkel 178 eller av tap, kan vedkommende myndigheter tillate institusjonene en viss fleksibilitet i anvendelsen av de fastsatte standardene for data.

2. Dersom en institusjon benytter data som er samlet inn fra flere institusjoner, skal følgende krav oppfylles:

- a) Risikoklassifiseringssystemene og -kriteriene til andre institusjoner i gruppen tilsvarer institusjonens egne.
- b) Gruppen er representativ for porteføljen som de felles dataene anvendes for.

- c) De felles dataene er anvendt konsekvent over tid av institusjonen for dens estimer.
- d) Institusjonen skal fortsatt ha ansvar for egne risikoklassifiseringssystemers integritet.
- e) Institusjonen skal opprettholde tilstrekkelig intern kunnskap om risikoklassifiseringssystemene, herunder ha evne til å sikre en effektiv overvåking og gjennomgåelse av risikoklassifiseringsprosessen.

Artikkel 180

Særlige krav for estimering av PD-verdi

1. Ved kvantifiseringen av de risikoparametrene som skal knyttes til risikoklasser, skal institusjonene oppfylle følgende særlige krav for estimering av PD-verdier for eksponeringer mot foretak, institusjoner, sentralmyndigheter og sentralbanker, og for egenkapitalposisjoner dersom institusjonen anvender PD-/LGD-metoden i artikkel 155 nr. 3:
- a) Institusjonene skal estimere PD-verdier for hver skyldner-risikoklasse på grunnlag av den langsiktige gjennomsnittlige misligholdsraten i løpet av ett år. PD-estimer for skyldnere med høy gjeldsgrad eller for skyldnere som hovedsakelig har handlede eiendeler, skal gjenspeile utviklingen av de underliggende eiendelene i perioder med høy volatilitet.
- b) For kjøpte foretaksfordringer kan institusjonene estimere EL-verdien per skyldner-risikoklasse på grunnlag av den langsiktige gjennomsnittlige faktiske misligholdsraten i løpet av ett år.
- c) Dersom en institusjon beregner langsiktige gjennomsnittlige PD- og LGD-estimer for kjøpte foretaksfordringer ut fra et estimat for EL og et egnet PD- eller LGD-estimat, skal prosessen for estimering av samlede tap oppfylle de generelle standardene for estimering av PD- og LGD-verdi i denne delen, og resultatet skal være i samsvar med LGD-begrepet omhandlet i artikkel 181 nr. 1 bokstav a).
- d) Institusjonene skal bare anvende teknikker for PD-estimering sammen med en analyse som støtter dette. Institusjonene skal ta hensyn til betydningen av skjønnsmessige vurderinger når de sammenstiller resultater av ulike teknikker og foretar justeringer for begrensninger i teknikker og opplysninger.
- e) I den utstrekning en institusjon anvender egne misligholdsdata til estimering av PD-verdier, skal estimatene gjenspeile kredittgivingsstandarder og eventuelle forskjeller mellom det risikoklassifiseringssystemet som genererte dataene, og gjeldende risikoklassifiseringssystem. Dersom kredittgivingsstandarder eller risikoklassifiseringssystemer er blitt endret, skal institusjonen legge til en større sikkerhetsmargin i sitt PD-estimat.

f) I den utstrekning en institusjon tilknytter eller tilordner sine interne risikoklasser i henhold til en skala som anvendes av en ekstern kredittvurderingsinstitusjon eller lignende organisasjoner, og deretter overfører den observerte misligholdsraten for den eksterne organisasjonens klasser til institusjonens klasser, skal slike tilordninger være basert på en sammenligning av interne kredittvurderingskriterier med de kriteriene som ble anvendt av den eksterne organisasjonen, og på en sammenligning av de interne og eksterne kredittvurderingene for eventuelle felles skyldnere. Skjevheter eller inkonsekvens i tilordningsmetoden eller de underliggende dataene skal unngås. Den eksterne organisasjonens kriterier som ligger til grunn for de dataene som benyttes til kvantifisering, skal bare være rettet mot misligholdsrisiko og ikke gjenspeile kjennetegn ved transaksjonen. Institusjonens analyse skal inneholde en sammenligning av de misligholdsdefinisjonene som ble anvendt, i henhold til kravene i artikkel 178. Institusjonen skal dokumentere grunnlaget for tilordningen.

g) I den utstrekning en institusjon benytter statistiske modeller for å forutsi mislighold, tillates den å estimere PD-verdier som et aritmetisk gjennomsnitt av estimater for misligholdssannsynlighet for enkeltstående skyldnere i en gitt klasse. Institusjonens bruk av modeller for beregning av misligholdssannsynlighet for dette formålet skal oppfylle standardene i artikkel 174.

h) Uansett om en institusjon benytter eksterne, interne eller felles datakilder, eller en sammenstilling av disse tre, til sin PD-estimering, skal lengden av den underliggende historiske observasjonsperioden som benyttes, være minst fem år for minst én kilde. Dersom den tilgjengelige observasjonsperioden strekker seg over en lengre periode for en av kildene, og disse dataene er relevante, skal den lengste perioden anvendes. Dette gjelder også PD-/LGD-metoden for egenkapitalposisjoner. Institusjoner som ikke har fått tillatelse av vedkommende myndighet i henhold til artikkel 143 til å benytte egne LGD-estimater eller konverteringsfaktorer, kan anvende relevante data som omfatter en periode på to år, når de gjennomfører IRB-metoden, forutsatt at vedkommende myndigheter gir tillatelse til det. Perioden som skal omfattes, skal forlenges med ett år for hvert år fram til de relevante dataene omfatter en periode på fem år.

2. For massemarkedseksponeringer får følgende krav anvendelse:

- a) Institusjonene skal estimere PD-verdier for hver skyldner-risikoklasse ut fra langsiktige gjennomsnittlige misligholdss-rater i løpet av ett år.
- b) PD-estimater kan også beregnes ut fra et estimat for samlede tap og egnede LGD-estimater.
- c) Institusjonene skal anse interne data for tilordning av eksponeringer til risikoklasser som sin primære datakilde for estimering av tapskjennetegn. Institusjonene kan anvende eksterne data (herunder felles data) eller statistiske modeller

til kvantifisering, forutsatt at begge følgende nære forbindelser eksisterer

- i) mellom institusjonens metode for tilordning av eksponeringer til risikoklasser og den metoden som ble anvendt av den eksterne datakilden, og
 - ii) mellom institusjonens interne risikoprofil og sammen-setningen av de eksterne dataene.
- d) Dersom en institusjon beregner langsiktige gjennomsnittlige PD- og LGD-estimater for massemarkedseksponeringer ut fra et estimat for samlede tap og et egnet PD- eller LGD-estimat, skal metoden for estimering av samlede tap oppfylle de generelle standardene for estimering av PD- og LGD-verdi i denne delen, og resultatet skal være i samsvar med LGD-begrepet omhandlet i artikkel 181 nr. 1 bokstav a).
- e) Uansett om en institusjon benytter eksterne, interne eller felles datakilder, eller en sammenstilling av disse tre, til sin estimering av tapskjennetegn, skal lengden av den underliggende historiske observasjonsperioden som benyttes, være minst fem år for minst én kilde. Dersom den tilgjengelige observasjonsperioden strekker seg over en lengre periode for en av kildene, og disse dataene er relevante, skal den lengste perioden anvendes. En institusjon trenger ikke å legge like stor vekt på historiske data dersom nyere data gir en bedre prediksjon med hensyn til tap. Forutsatt at vedkommende myndigheter gir tillatelse til det, kan institusjonene når de tar i bruk IRB-metoden, anvende relevante data som omfatter en periode på to år. Perioden som skal omfattes, skal forlenges med ett år for hvert år fram til de relevante dataene omfatter en periode på fem år.
- f) Institusjonene skal identifisere og analysere forventede endringer i risikoparametere i kredittseksponeringenes levetid (sesongvirkninger).

For kjøpte massemarkedsfordringer kan institusjonene anvende eksterne og interne referansedata. Institusjonene skal anvende alle relevante datakilder som sammenligningspunkter.

3. EBA skal utarbeide utkast til tekniske regulerings-standarder for å angi følgende:

- a) På hvilke vilkår vedkommende myndigheter kan gi tillatelsene omhandlet i nr. 1 bokstav h) og nr. 2 bokstav e).
- b) Hvilke metoder vedkommende myndigheter skal anvende for å vurdere en institusjons metode for estimering av PD i samsvar med artikkel 143.

EBA skal framlegge disse utkastene til tekniske regulerings-standarder for Kommisjonen innen 31. desember 2014.

Kommisjonen delegeres myndighet til å vedta de tekniske reguleringsstandardene nevnt i første ledd i samsvar med artikkel 10–14 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

Artikkel 181

Særlige krav for egne LGD-estimater

1. Når de risikoparametrene som skal tilknyttes risikoklasser, skal fastsettes, skal institusjonene oppfylle følgende krav for egne LGD-estimater:

- a) Institusjonene skal estimere LGD-verdier for hver eksponeringsrisikoklasse på grunnlag av gjennomsnittlige faktiske LGD-verdier for hver risikoklasse og benytte alle observerte mislighold i datakildene (antallsvektet gjennomsnitt).
- b) Institusjonene skal benytte LGD-estimater som er hensiktsmessige for en økonomisk nedgangsperiode, dersom disse er mer forsiktige enn det langsiktige gjennomsnittet. I den utstrekning et risikoklassifiseringssystem forventes å gi faktiske LGD-verdier på et konstant nivå per klasse eller gruppe over tid, skal institusjonene foreta justeringer av sine estimater for risikoparametrer per klasse eller gruppe for å begrense den virkningen en økonomisk nedgangsperiode har på kapitalen.
- c) En institusjon skal vurdere omfanget av en eventuell samvariasjon mellom risikoen knyttet til skyldneren og risikoen knyttet til sikkerheten eller yteren av sikkerheten. Tilfeller der det foreligger en betydelig grad av samvariasjon, skal vurderes forsiktig.
- d) Avvikende valuta i forholdet mellom den underliggende forpliktelsen og sikkerheten skal behandles forsiktig i institusjonens vurdering av LGD-verdi.
- e) I den utstrekning LGD-estimater tar hensyn til at det foreligger sikkerhet, skal disse estimatene ikke utelukkende være basert på sikkerhetens estimerte markedsverdi. LGD-estimater skal ta hensyn til virkningen av institusjoners eventuelle manglende evne til raskt å få kontroll over sin sikkerhet og realisere den.
- f) I den utstrekning LGD-estimater tar hensyn til at det foreligger sikkerhet, skal institusjonene innføre interne krav til forvaltning av sikkerheter, rettsikkerhet og risikostyring som generelt er i samsvar med kravene i kapittel 4 avsnitt 3.
- g) I den utstrekning en institusjon anerkjenner sikkerhet i forbindelse med fastsettelse av eksponeringsverdien for motpartsrisiko i samsvar med kapittel 6 avsnitt 5 eller 6, skal de beløpene som sikkerheten forventes å innbringe, ikke tas hensyn til i LGD-estimaterne.

h) I det særlige tilfellet der eksponeringer allerede er misligholdt, skal institusjonen anvende summen av sitt beste estimat for forventet tap for hver eksponering, idet det tas hensyn til gjeldende økonomiske omstendigheter og eksponeringens status og sitt estimat av økt tap som følge av ytterligere uventede tap i løpet av gjenvinningsperioden, dvs. mellom tidspunktet for misligholdet og den endelige avviklingen av eksponeringen.

i) I den utstrekning ubetalte forsinkelsesgebyrer er blitt inntektsført i institusjonens resultatregnskap, skal de legges til institusjonens måling av eksponeringer og tap.

j) For eksponeringer mot foretak, institusjoner, sentralmyndigheter og sentralbanker skal LGD-estimater være basert på data for en periode på minst fem år, som hvert år forlenges med ett år etter gjennomføringen, inntil en minsteperiode på sju år er nådd for minst én datakilde. Dersom den tilgjengelige observasjonsperioden strekker seg over en lengre periode for en av kildene, og dataene er relevante, skal den lengste perioden anvendes.

2. I forbindelse med massemarkedseksponeringer kan institusjonene

a) beregne LGD-estimater ut fra faktiske tap og egnede PD-estimater,

b) ta hensyn til framtidige trekk enten i sine konverteringsfaktorer eller i sine LGD-estimater,

c) for kjøpte massemarkedsfordringer anvende eksterne og interne referansedata for å estimere LGD-verdier.

For massemarkedseksponeringer skal LGD-estimater være basert på data for en periode på minst fem år. En institusjon trenger ikke å legge like stor vekt på historiske data dersom nyere data gir en bedre prediksjon med hensyn til tap. Forutsatt at vedkommende myndigheter gir tillatelse til det, kan institusjonene når de tar i bruk IRB-metoden, anvende relevante data som omfatter en periode på to år. Perioden som skal omfattes, skal forlenges med ett år for hvert år fram til de relevante dataene omfatter en periode på fem år.

3. EBA skal utarbeide utkast til tekniske reguleringsstandarder for å angi følgende:

a) Arten, omfanget og varigheten av en økonomisk nedgangsperiode som omhandlet i nr. 1.

b) På hvilke vilkår en vedkommende myndighet i henhold til nr. 2 kan gi en institusjon tillatelse til å anvende relevante data som omfatter en periode på to år, når institusjonen gjennomfører IRB-metoden.

EBA skal framlegge disse utkastene til tekniske reguleringsstandarder for Kommisjonen innen 31. desember 2014.

Kommisjonen delegeres myndighet til å vedta de tekniske reguleringsstandardene nevnt i første ledd i samsvar med artikkel 10–14 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

Artikkel 182

Særlige krav for egne estimater for konverteringsfaktorer

1. Når de risikoparametrene som skal tilknyttes risikoklasser, skal fastsettes, skal institusjonene oppfylle følgende særlige krav for egne estimater for konverteringsfaktorer:

- a) Institusjonene skal estimere konverteringsfaktorer for hver eksponeringsrisikoklasse på grunnlag av de gjennomsnittlige faktiske konverteringsfaktorene for hver eksponeringsrisikoklasse og benytte det antallsvektede gjennomsnittet av alle observerte mislighold i datagrunnlaget.
- b) Institusjonene skal benytte estimater for konverteringsfaktorer som er hensiktsmessige for en økonomisk nedgangsperiode, dersom disse er mer forsiktige enn det langsiktige gjennomsnittet. I den utstrekning et risikoklassifiseringssystem forventes å gi faktiske konverteringsfaktorer på et konstant nivå for hver klasse eller gruppe over tid, skal institusjonene foreta justeringer av sine estimater av risikoparametrer for hver klasse eller gruppe for å begrense den virkningen en økonomisk nedgangsperiode har på kapitalen.
- c) Institusjonenes estimater for konverteringsfaktorer skal gjenspeile muligheten for ytterligere trekk som skyldner foretar fram til og etter det tidspunktet en misligholdshendelse inntreffer. Estimater for konverteringsfaktoren skal ha en større sikkerhetsmargin dersom en sterkere positiv korrelasjon med rimelighet kan forventes mellom misligholdshyppighet og størrelsen på konverteringsfaktoren.
- d) Når de estimerer konverteringsfaktorer, skal institusjonene vurdere de særlige retningslinjene og strategiene som er vedtatt for kontoovervåking og betalingsbehandling. Institusjonene skal også vurdere sin evne og vilje til å forhindre ytterligere trekk i tilfeller som ikke er betalingsmislighold, for eksempel brudd på avtalevilkår eller andre tekniske misligholdshendelser.
- e) Institusjonene skal ha innført tilstrekkelige systemer og framgangsmåter for å overvåke fasilitetsbeløp, aktuelle utestående beløp i forhold til kommitterte kredittlinjer og endringer i utestående beløp per skyldner og per klasse. Institusjonen skal daglig kunne overvåke utestående balanser.
- f) Dersom institusjoner benytter ulike estimater for konverteringsfaktorer for beregning av risikovektede eksponeringsbeløp og for interne formål, skal disse dokumenteres og være rimelige.

2. For eksponeringer mot foretak, institusjoner, sentralmyndigheter og sentralbanker skal estimater for konverteringsfaktorer være basert på data for en periode på minst fem år, som hvert år forlenges med ett år etter gjennomføringen, inntil en minsteperiode på sju år er nådd for minst én datakilde. Dersom den tilgjengelige observasjonsperioden strekker seg over en lengre periode for en av kildene, og dataene er relevante, skal den lengste perioden anvendes.

3. For massemarkedseksponeringer kan institusjonene ta hensyn til framtidige trekk enten i sine konverteringsfaktorer eller i sine LGD-estimater.

For massemarkedseksponeringer skal estimater av konverteringsfaktorer være basert på data for en periode på minst fem år. Som unntak fra nr. 1 bokstav a) trenger institusjon ikke å legge like stor vekt på historiske data dersom nyere data gir en bedre prediksjon med hensyn til trekk. Forutsatt at vedkommende myndigheter gir tillatelse til det, kan institusjonene når de gjennomfører IRB-metoden, anvende relevante data som omfatter en periode på to år. Perioden som skal omfattes, skal forlenges med ett år for hvert år fram til de relevante dataene omfatter en periode på fem år.

4. EBA skal utarbeide utkast til tekniske reguleringsstandarder for å angi følgende:

- a) Arten, omfanget og varigheten av en økonomisk nedgangsperiode som omhandlet i nr. 1.
- b) På hvilke vilkår en vedkommende myndighet kan gi en institusjon tillatelse til å anvende relevante data som omfatter en periode på to år, når institusjonen første gang gjennomfører IRB-metoden.

EBA skal framlegge disse utkastene til tekniske reguleringsstandarder for Kommisjonen innen 31. desember 2014.

Kommisjonen delegeres myndighet til å vedta de tekniske reguleringsstandardene nevnt i første ledd i samsvar med artikkel 10–14 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

Artikkel 183

Krav for vurdering av garantiers og kredittderivaters virkning i forbindelse med eksponeringer mot foretak, institusjoner, sentralmyndigheter og sentralbanker når egne LGD-estimater benyttes, samt for massemarkedseksponeringer

1. Følgende krav skal oppfylles i forbindelse med godtatte garantister og garantier:

- a) Institusjonene skal ha klart angitte kriterier for de typene av garantister de tar i betraktning ved beregning av risikovektede eksponeringsbeløp.

b) Godtatte garantister omfattes av samme regler som skyldnere i henhold til artikkel 171–173.

c) Garantien skal være skriftlig dokumentert, ikke kunne sies opp av garantisten, gjelde til forpliktelsen er oppfylt fullt ut (med hensyn til garantert beløp og garantiens løpetid) og være rettslig bindende overfor garantisten i en jurisdiksjon der garantisten har eiendeler som det kan tas beslag i gjennom fullbyrdelse av en dom. Betingede garantier som er omfattet av vilkår om at garantisten kan fritas for sine forpliktelser, kan godtas dersom vedkommende myndigheter tillater det. Tilordningskriteriene skal på en egnet måte omfatte en mulig reduksjon i den risikoreduserende virkningen.

2. En institusjon skal ha klart angitte kriterier for justering av risikoklasser eller LGD-estimer og, når det gjelder kjøpte fordringer som tilhører massemarkedskategorien, og anerkjente kjøpte fordringer, for tilordning av eksponeringer til risikoklasser, for å gjenspeile garantiens virkning på beregningen av risikovektede eksponeringsbeløp. Disse kriteriene skal være i samsvar med kravene fastsatt i nr. 171–173.

Kriteriene skal være rimelige og intuitive. De skal gjelde garantistens evne og vilje til å oppfylle i henhold til garantien, den sannsynlige tidsplanen for eventuelle betalinger fra garantisten, i hvilken grad garantistens evne til å oppfylle i henhold til garantien henger sammen med skyldnerens evne til å tilbakebetale, og i hvilket omfang det gjenstår restrisiko knyttet til skyldneren.

3. Kravene for garantier i denne artikkel får også anvendelse på kredittderivater knyttet til en forpliktelse. Dersom det er et misforhold mellom den underliggende forpliktelsen og referanseforpliktelsen til kredittderivatet eller den forpliktelsen som benyttes for å avgjøre om en kreditthendelse har inntruffet, får kravene i artikkel 216 nr. 2 anvendelse. For massemarkedseksponeringer og anerkjente kjøpte fordringer får dette nummer anvendelse på prosessen for tilordning av eksponeringer til risikoklasser.

Kriteriene skal omfatte utbetalingsstrukturen til kredittderivatet og på en forsiktig måte vurdere hvilken virkning den har på nivået og tidsplanen for gjenvinning. Institusjonen skal vurdere i hvilket omfang andre former for restrisiko gjenstår.

4. Kravene i nr. 1–3 får ikke anvendelse på garantier som gis av institusjoner, sentralmyndigheter og sentralbanker, og foretak som oppfyller kravene fastsatt i artikkel 201 nr. 1 bokstav g), dersom institusjonen har fått tillatelse til å benytte standardmetoden for eksponeringer mot slike foretak i henhold til artikkel 148 og 150. I så fall får kravene i kapittel 4 anvendelse.

5. For massemarkedsgarantier får kravene fastsatt i nr. 1–3 også anvendelse på tilordningen av eksponeringer til risikoklasser, og på estimering av PD-verdi.

6. EBA skal utarbeide utkast til tekniske reguleringsstandarter for å angi på hvilke vilkår vedkommende myndigheter kan tillate at betingede garantier godtas.

EBA skal framlegge disse utkastene til tekniske reguleringsstandarter for Kommisjonen innen 31. desember 2014.

Kommisjonen delegeres myndighet til å vedta de tekniske reguleringsstandardene nevnt i første ledd i samsvar med artikkel 10–14 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

Artikkel 184

Krav for kjøpte fordringer

1. Institusjonene skal sikre at vilkårene i nr. 2–6 oppfylles i forbindelse med kvantifiseringen av de risikoparametrene som skal knyttes til risikoklasser for kjøpte fordringer.

2. Fasilitetens struktur skal sikre at institusjonen under alle tenkelige omstendigheter har faktisk eierskap til og kontroll over alle kontantoverføringer fra fordringene. Når skyldneren foretar betalinger direkte til en selger eller en forvalter, skal institusjonen regelmessig kontrollere at betalingene blir oversendt i sin helhet og i henhold til kontraktsvilkårene. Institusjonene skal ha innført framgangsmåter for å sikre at eierskapet til fordringer og kontantmottak er beskyttet mot konkurs eller rettslige krav som vil kunne medføre betydelige forsinkelser når det gjelder långiverens mulighet til å realisere eller overdra fordringene eller beholde kontroll over kontantmottak.

3. Institusjonen skal overvåke både kvaliteten på de kjøpte fordringene og selgerens og forvalterens finansielle stilling. Følgende bestemmelser får anvendelse:

a) Institusjonen skal vurdere korrelasjonen mellom kvaliteten på de kjøpte fordringene og både selgerens og forvalterens finansielle stilling, og skal ha innført interne retningslinjer og framgangsmåter som gir tilstrekkelig beskyttelse mot alle eventualiteter, herunder tilordne en intern risikovurdering for hver enkelt selger og forvalter.

b) Institusjonen skal ha klare og effektive retningslinjer og framgangsmåter for å avgjøre om selgere og forvaltere kan godkjennes. Institusjonen eller dennes representant skal regelmessig foreta undersøkelser av selgere og forvaltere for å kontrollere at deres rapporter er nøyaktige, oppdage

bedrageri eller operasjonelle svakheter og kontrollere kvaliteten på selgerens kredittstrategi og forvalterens retningslinjer og framgangsmåter for inndrivelse. Resultatene av disse undersøkelsene skal dokumenteres.

c) Institusjonen skal vurdere kjennetegnene til gruppene av kjøpte fordringer, herunder overtrekk, selgers ubetalte gjeldsbeløp, fordringer som man ikke kan regne med å få dekket, og nedskrivninger på slike fordringer, betalingsvilkår og potensielle motkontoer.

d) Institusjonen skal ha effektive retningslinjer og framgangsmåter for overvåking på samlet grunnlag av risikokonsentrasjon på enkeltstående skyldnere både innenfor og på tvers av grupper av kjøpte fordringer.

e) Institusjonen skal sørge for at forvalteren til rett tid forsyner den med tilstrekkelig detaljerte rapporter om alder på og forringelse av fordringer for å sikre samsvar med institusjonens godkjenningsskriterier og retningslinjer for forskudd for kjøpte fordringer, og sørge for en effektiv metode for å overvåke og bekrefte selgerens vilkår for salg og forringelse.

4. Institusjonen skal ha innført systemer og framgangsmåter for å oppdage svekkelser i selgers finansielle stilling og i kvaliteten på kjøpte fordringer på et tidlig tidspunkt, og for å kunne håndtere problemer som måtte oppstå. Institusjonen skal særlig ha klare og effektive retningslinjer, framgangsmåter og informasjonssystemer for å overvåke brudd på vilkår, samt klare og effektive retningslinjer og framgangsmåter for rettslige skritt og håndtering av kjøpte fordringer som skaper problemer.

5. Institusjonen skal ha klare og effektive retningslinjer og framgangsmåter for kontroll av kjøpte fordringer, kreditt og kontanter. Særlig skal det utarbeides skriftlige interne retningslinjer med alle vesentlige elementer i programmet for kjøp av fordringer, herunder forskuddsrater, godtakbar sikkerhet, nødvendig dokumentasjon, konsentrasjonsrammer og håndtering av innbetalinger. Disse elementene skal på en hensiktsmessig måte ta hensyn til alle relevante og vesentlige faktorer, herunder selgers og forvalters finansielle stilling, risikokonsentrasjoner og utviklingen i kvaliteten på kjøpte fordringer og selgerens kundegrunnlag, og interne systemer skal sikre at det bare ytes lån når det foreligger nærmere spesifisert sikkerhet og dokumentasjon.

6. Institusjonen skal ha en effektiv intern prosess for å vurdere om alle interne retningslinjer og framgangsmåter overholdes. Prosessen skal omfatte regelmessig revisjon av alle kritiske faser i institusjonens innkjøpsprogram for fordringer, kontroll av ansvarsfordelingen, for det første mellom vurderingen av selger og forvalter og vurderingen av skyldner,

og for det andre mellom vurderingen av selger og forvalter og revisjon av selger og forvalter samt vurderinger av «back office»-transaksjoner, med særlig vekt på kvalifikasjoner, erfaring, personalnivå og automatiserte støttesystemer.

Underavsnitt 3

Validering av interne estimater

Artikkel 185

Validering av interne estimater

Institusjonene skal oppfylle følgende krav når de validerer sine interne estimater:

a) Institusjonene skal ha innført solide systemer for å validere nøyaktighet og konsekvens med hensyn til risikoklassifiseringssystemer, framgangsmåter og estimering av alle relevante risikoparametere. Den interne valideringen skal gjøre det mulig for institusjonen å foreta en konsekvent og meningsfull vurdering av hvordan de interne systemene for risikoklassifisering og risikoestimering fungerer.

b) Institusjonene skal regelmessig sammenligne faktiske misligholdsrater med estimerte PD-verdier for hver risikoklasse, og dersom faktiske misligholdsrater er utenfor den forventede rammen for vedkommende klasse, skal institusjonene særlig analysere grunnene til dette avviket. Institusjoner som benytter egne LGD-estimer og konverteringsfaktorer, skal også foreta en tilsvarende analyse for disse estimatene. Disse sammenligningene skal baseres på historiske data som omfatter så lange perioder som mulig. Institusjonen skal dokumentere metodene og dataene som benyttes ved slike sammenligninger. Denne analysen og dokumentasjonen skal ajourføres minst hvert år.

c) Institusjonene skal også benytte annet verktøy for kvantitativ validering og sammenligninger med relevante eksterne datakilder. Analysen skal være basert på data som er egnet for porteføljen, oppdateres regelmessig og omfatter en relevant observasjonsperiode. Institusjonenes interne vurderinger av hvordan deres risikoklassifiseringssystemer fungerer skal baseres på en så lang periode som mulig.

d) Metodene og dataene som anvendes i forbindelse med den kvantitative valideringen, skal være konsekvente over tid. Endringer i estimerings- og valideringsmetoder og data (både datakilder og perioder som omfattes) skal dokumenteres.

e) Institusjonene skal ha forsvarlige interne standarder for situasjoner der faktiske PD-verdier, LGD-verdier, konverteringsfaktorer og samlede tap, dersom EL-verdi anvendes, avviker så mye fra forventede verdier at det skaper tvil om gyldigheten av estimatene. Disse standardene skal ta hensyn til konjunktursykluser og lignende systematiske variasjoner i misligholdsrater. Dersom de faktiske verdiene fortsatt er høyere enn forventede verdier, skal institusjonene oppjustere estimatene slik at de gjenspeiler deres erfaring med mislighold og tap.

Underavsnitt 4

Krav for egenkapitalposisjoner i henhold til metoden med interne modeller*Artikkel 186***Krav til ansvarlig kapital og risikokvantifisering**

Ved beregning av krav til ansvarlig kapital skal institusjonene oppfylle følgende krav:

- a) Estimatet for potensielle tap skal være forsvarlig i forhold til negative markedsbevegelser som er relevante for den langsiktige risikoprofilen til institusjonens spesifikke porteføljer. Dataene som anvendes til å vise fordelingen av avkastning, skal dekke den lengste utvalgsperioden som egnede data er tilgjengelige for, for å gjenspeile risikoprofilen til institusjonens spesifikke egenkapitalposisjoner. Dataene som anvendes, skal være tilstrekkelige til å gi forsiktige, statistisk pålitelige og forsvarlige tapsestimater som ikke er basert bare på subjektive eller skjønnsmessige vurderinger. Det sjokket som benyttes, skal gi et forsvarlig estimat av potensielle tap over en relevant langsiktig markeds- eller konjunktursyklus. Institusjonen skal kombinere empirisk analyse av tilgjengelige data med justeringer basert på en rekke faktorer for å oppnå modellresultater som er tilstrekkelig realistiske og forsiktige. Når det skal konstrueres «value-at-risk»-modeller (VaR-modeller) som estimerer potensielle kvartalsvise tap, kan institusjonene anvende kvartalsvise data eller konvertere data for perioder med kortere horisont til en kvartalsvis ekvivalent ved hjelp av en analytisk hensiktsmessig metode som bygger på empirisk dokumentasjon, og gjennom en godt utviklet og dokumentert prosess og analyse. En slik tilnærming må skal anvendes forsiktig og konsekvent over tid. Dersom bare begrensede relevante data er tilgjengelige, skal institusjonen legge til egnede sikkerhetsmarginer.
- b) Modellene som anvendes, skal være tilstrekkelige til å kunne fange opp all vesentlig risiko som ligger i egenkapitalavkastning, herunder både generell markedsrisiko og spesifikk risiko knyttet til institusjonens egenkapitalportefølje. De interne modellene skal på en tilfredsstillende måte forklare historiske prisvariasjoner, fange opp både omfanget av og endringer i sammensetningen av potensielle konsentrasjoner, og være forsvarlige overfor negative markedsforhold. Den populasjonen av risikoeksponeringer som er representert i dataene som benyttes til estimeringen, skal svare til, eller i det minste være sammenlignbare med, de dataene som gjelder institusjonens egenkapitalposisjoner.
- c) Den interne modellen skal være hensiktsmessig for risikoprofilen og kompleksiteten til en institusjons egenkapitalportefølje. Dersom en institusjon innehar vesentlige beholdninger av verdier som er svært ikke-lineære av natur, skal de interne modellene utformes slik at de på en hensiktsmessig måte fanger opp den risikoen som er forbundet med slike instrumenter.

d) Tilordning av individuelle posisjoner til tilnæringsverdier, markedsindekser og risikofaktorer skal være rimelig, intuitiv og forsvarlig fundert.

e) Institusjonene skal ved empirisk analyse dokumentere risikofaktorenes egnethet, herunder deres evne til å dekke både generell og spesifikk risiko.

f) Estimatenes for avkastningsvolatilitet for egenkapitalposisjoner skal omfatte relevante og tilgjengelige data, opplysninger og metoder. Interne data eller data fra eksterne kilder, herunder felles opplysninger, som er kontrollert uavhengig av hverandre, skal anvendes.

g) Det skal være innført et strengt og omfattende stresstest-program.

*Artikkel 187***Risikostyringsprosedyrer og -kontroller**

Med hensyn til utvikling og bruk av interne modeller til beregning av krav til ansvarlig kapital, skal institusjoner innføre retningslinjer, framgangsmåter og kontroller for å sikre modellens og modellprosessens integritet. Disse retningslinjene, framgangsmåtene og kontrollene skal omfatte følgende:

- a) Full integrering av den interne modellen i institusjonens generelle informasjonssystemer for risikostyring og i forvaltningen av egenkapital utenfor handelsporteføljen. Interne modeller skal være fullt integrert i institusjonens infrastruktur for risikostyring dersom de særlig benyttes til å måle og vurdere egenkapitalporteføljens resultat, herunder risikojustert resultat, til å fordele økonomisk kapital til egenkapitalposisjoner og til å vurdere generell kapitaldekning og forvaltningen av investeringer.
- b) Fastsatte forvaltningssystemer, framgangsmåter og kontrollfunksjoner for å sikre periodisk og uavhengig gjennomgåelse av alle elementer i den interne modellprosessen, herunder godkjenning av modellrevisjoner, kontroll av inndata til modellen og gjennomgåelse av modellens resultater, for eksempel direkte kontroll av risikomålinger. Disse gjennomgåelsene skal vurdere om inndata til modellen samt modellresultatene er nøyaktige, fullstendige og hensiktsmessige, og legge vekt på å finne og begrense potensielle feil i tilknytning til kjente svakheter og å identifisere ukjente svakheter ved modellen. Slike gjennomgåelser kan utføres av en intern uavhengig enhet, eller av en uavhengig ekstern tredjepart.
- c) Egnede systemer og framgangsmåter for overvåking av investeringsrammer og risikoeksponeringer for egenkapitalposisjoner.
- d) Enhetene med ansvar for utforming og anvendelse av modellen skal være funksjonelt uavhengige av enhetene med ansvar for forvaltningen av de enkelte investeringene.

- e) Partene som har ansvar for hver del av modellprosessen, skal være tilstrekkelig kvalifisert. Ledelsen skal avsette tilstrekkelig kvalifisert og kompetent personale til modellfunksjonen.

Artikkel 188

Validering og dokumentasjon

Institusjonene skal ha innført forsvarlige systemer for å validere at de interne modellene og modellprosessene er nøyaktige og konsekvente. Alle vesentlige elementer i de interne modellene, modellprosessen og valideringen skal dokumenteres.

Validering og dokumentasjon av institusjonenes interne modeller og modellprosesser skal oppfylle følgende krav:

- a) Institusjonene skal benytte den interne framgangsmåten for validering for å vurdere resultatet av sine interne modeller og framgangsmåter på en konsekvent og meningsfull måte.
- b) Metodene og dataene som anvendes i forbindelse med den kvantitative valideringen, skal være konsekvente over tid. Endringer i estimerings- og valideringsmetoder og i datakilder og perioder som omfattes, skal dokumenteres.
- c) Institusjonene skal regelmessig sammenligne faktisk egenkapitalavkastning, beregnet ved hjelp av realiserte og urealiserte gevinster og tap, med modellerte estimater. Disse sammenligningene skal baseres på historiske data som omfatter så lange perioder som mulig. Institusjonen skal dokumentere metodene og dataene som benyttes ved slike sammenligninger. Denne analysen og dokumentasjonen skal ajourføres minst hvert år.
- d) Institusjonene skal benytte andre kvantitative valideringsverktøyer og sammenligninger med eksterne datakilder. Analysen skal være basert på data som er egnet for porteføljen, oppdateres regelmessig og omfatter en relevant observasjonsperiode. Institusjonenes interne vurderinger av modellresultatene skal baseres på en så lang periode som mulig.
- e) Institusjonene skal ha innført forsvarlige interne standarder for situasjoner der sammenligning av faktiske egenkapitalavkastninger med modellens estimater skaper tvil om gyldigheten av estimatene eller selve modellene. Disse standardene skal ta hensyn til konjunktursykluser og lignende systematiske variasjoner i egenkapitalavkastning. Alle justeringer av interne modeller som reaksjon på modellrevisjoner skal dokumenteres og være i samsvar med institusjonens standarder for modellrevisjon.
- f) Den interne modellen og modellprosessen skal dokumenteres, herunder ansvarsområdene til parter som er involvert i modellarbeidet, i modellgodkjenningen og modellrevisjonen.

Underavsnitt 5

Intern styring og kontroll

Artikkel 189

Foretaksstyring

1. Alle vesentlige sider ved risikoklassifiserings- og estimeringsprosessene skal godkjennes av institusjonens ledelsesorgan eller av en komité nedsatt av dette, samt av den øverste ledelsen. Disse partene skal ha en generell forståelse av institusjonens risikoklassifiseringssystemer og detaljerte kunnskaper om den tilknyttede ledelsesrapporteringen.

2. Den øverste ledelsen skal oppfylle følgende krav:

- a) Den skal underrette ledelsesorganet eller en komité nedsatt av dette, om vesentlige endringer i eller unntak fra fastsatte retningslinjer som på en vesentlig måte vil påvirke virkemåten til institusjonens risikoklassifiseringssystemer.
- b) Den øverste ledelsen skal ha en god forståelse av risikoklassifiseringssystemenes utforming og virkemåte.
- c) Den øverste ledelsen skal løpende sikre at risikoklassifiseringssystemene fungerer på en ordentlig måte.

Den øverste ledelsen skal holdes regelmessig underrettet av kontrollenheten for kredittrisiko om resultatene av risikoklassifiseringsprosessen, områder der det er behov for forbedring, og status for arbeidet med å forbedre tidligere identifiserte svakheter.

3. IRB-basert analyse av institusjonens kredittrisikoprofil skal være en viktig del av ledelsesrapporteringen til disse partene. Rapporteringen skal minst omfatte risikoprofil fordelt på risikoklasser, bevegelse mellom risikoklasser, estimering av relevante parametere for hver risikoklasse og sammenligning av faktiske misligholdsrater, og i den utstrekning egne estimater blir anvendt for faktiske LGD-verdier og faktiske konverteringsfaktorer, forventede verdier og resultater av stresstesting. Rapporteringens hyppighet skal avhenge av betydningen og typen av opplysninger og av mottakerens nivå.

Artikkel 190

Kredittrisiko-kontroll

1. Kontrollenheten for kredittrisiko skal være uavhengig av de personal- og ledelsesfunksjonene som har ansvar for å innvilge eller fornye eksponeringer, og rapportere direkte til den øverste ledelsen. Enheten skal ha ansvar for utformingen eller utvelgingen, gjennomføringen, kontrollen og resultatene av risikoklassifiseringssystemene. Den skal regelmessig utarbeide og analysere rapporter om risikoklassifiseringssystemenes resultater.

2. Ansvarsområdene til kontrollenheten(e) for kredittrisiko skal omfatte

- a) undersøkelse og overvåking av risikoklasser,
- b) utarbeiding og analyse av sammendragsrapporter fra institusjonens risikoklassifiseringssystemer,
- c) gjennomføring av framgangsmåter for å kontrollere at definisjonene av risikoklasser og -grupper blir konsekvent anvendt i alle avdelinger og geografiske områder,
- d) gjennomgåelse og dokumentasjon av eventuelle endringer i risikoklassifiseringsprosessen, herunder grunnene til slike endringer,
- e) gjennomgåelse av risikoklassifiseringskriteriene for å vurdere om de fremdeles kan forutsi risiko. Endringer i risikoklassifiseringsprosessen, kriterier eller individuelle risikoklassifiseringsparametere skal dokumenteres og oppbevares,
- f) aktiv deltaking i utforming eller utvelging, gjennomføring og validering av modeller som anvendes i risikoklassifiseringsprosessen,
- g) kontroll og overvåking av modeller som anvendes i risikoklassifiseringsprosessen,
- h) løpende gjennomgåelse og endringer av modeller som anvendes i risikoklassifiseringsprosessen.

3. Institusjoner som benytter felles opplysninger i samsvar med artikkel 179 nr. 2, kan utkontraktere følgende oppgaver:

- a) Utarbeiding av opplysninger som er relevante for undersøkelse og overvåking av risikoklasser.
- b) Utarbeiding av sammendragsrapporter fra institusjonens risikoklassifiseringssystemer.
- c) Utarbeiding av opplysninger som er relevante for gjennomgåelsen av risikoklassifiseringskriterier for å vurdere om de fremdeles kan forutsi risiko.
- d) Dokumentasjon av endringer i risikoklassifiseringsprosessen, kriterier eller individuelle risikoklassifiseringsparametere.
- e) Utarbeiding av opplysninger som er relevante for løpende gjennomgåelse og endringer av modeller som anvendes i risikoklassifiseringsprosessen.

4. Institusjoner som anvender nr. 3, skal sikre at vedkommende myndigheter har tilgang til alle relevante opplysninger fra tredjeparten som er nødvendige for å undersøke om kravene overholdes, og at vedkommende myndigheter kan foreta stedlig tilsyn i samme utstrekning som innenfor institusjonen.

Artikkel 191

Internrevisjon

Internrevisjonen eller en annen sammenlignbar uavhengig revisjonsenhet skal minst én gang i året gjennomgå institusjonens risikoklassifiseringssystemer og deres funksjon, herunder anvendelsen av kredittfunksjonen og estimeringen av PD-verdier, LGD-verdier, EL-verdier og konverteringsfaktorer. Gjennomgåelsen skal bl.a. avdekke om alle gjeldende krav er oppfylt.

KAPITTEL 4

Kredittrisikoreduksjon

Avsnitt 1

Definisjoner og generelle krav

Artikkel 192

Definisjoner

I dette kapittel menes med

- 1) «utlånende institusjon» den institusjonen som har den aktuelle eksponeringen,
- 2) «sikret utlånstransaksjon» enhver transaksjon som fører til en eksponering som det stilles sikkerhet for, og som ikke inneholder en bestemmelse som gir institusjonen rett til å motta marginbetalinger minst daglig,
- 3) «kapitalmarkedstransaksjon» enhver transaksjon som fører til en eksponering som det stilles sikkerhet for, og som inneholder en bestemmelse som gir institusjonen rett til å motta marginbetalinger minst daglig,
- 4) «underliggende IKI» en IKI som en annen IKI har investert i aksjene eller andelene til.

Artikkel 193

Prinsipper for anerkjennelse av virkningen av kredittrisikoreduksjonsteknikker

1. Ingen eksponeringer som en institusjon oppnår kredittrisikoreduksjon for, skal gi et høyere risikovektet eksponeringsbeløp eller forventet tap beløp enn en ellers identisk eksponering som det ikke er foretatt noen kredittrisikoreduksjon for.

2. Dersom det risikovektede eksponeringsbeløpet allerede tar hensyn til kredittbeskyttelse i henhold til kapittel 2 eller 3, alt etter hva som er relevant, skal institusjonene ikke ta hensyn til denne kredittbeskyttelsen ved beregningene i henhold til dette kapittel.

3. Dersom bestemmelsene i avsnitt 2 og 3 er overholdt, kan institusjonene endre beregningen av de risikovektede eksponeringsbeløpene i henhold til standardmetoden og beregningen av risikovektede eksponeringsbeløp og forventet tappt beløp i henhold til IRB-metoden i samsvar med bestemmelsene i avsnitt 4–6.

4. Institusjonene skal behandle kontanter, verdipapirer eller varer som er kjøpt, lånt eller mottatt i henhold til gjenkjøps-transaksjoner eller innlån og utlån av verdipapirer eller varer, som sikkerhet.

5. Dersom en institusjon som beregner risikovektede eksponeringsbeløp i henhold til standardmetoden, har flere enn en form for kredittrisikoreduksjon som omfatter en enkelt eksponering, skal den både

a) fordele eksponeringen på de ulike typene av kredittrisikoreduksjon,

b) beregne det risikovektede eksponeringsbeløpet for hver del omhandlet i bokstav a) separat i samsvar med bestemmelsene i kapittel 2 og dette kapittel.

6. Når en institusjon som beregner risikovektede eksponeringsbeløp i henhold til standardmetoden, dekker en enkelt eksponering med kredittbeskyttelse fra en enkelt yter, og denne beskyttelsen har ulike løpetider, skal den både

a) dele opp eksponeringen i deler som omfattes av de respektive typene av kredittrisikoreduksjon,

b) beregne det risikovektede eksponeringsbeløpet for hver del omhandlet i bokstav a) separat i samsvar med bestemmelsene i kapittel 2 og dette kapittel.

Artikkel 194

Prinsipper for anerkjennelse av kredittrisikoreduksjonsteknikker

1. Teknikken som anvendes for å sørge for kredittbeskyttelse skal, sammen med tiltakene som er truffet og framgangsmåtene og retningslinjene som er gjennomført av den utlånende institusjonen, føre til kredittbeskyttelsesordninger som har rettsvirkning og tvangskraft i alle relevante jurisdiksjoner.

Den utlånende institusjonen skal på anmodning fra vedkommende myndighet framlegge den seneste utgaven av den eller de uavhengige, skriftlige og begrunnede juridiske uttalelsene som den har anvendt for å fastsette om dens kredittbeskyttelsesordning eller -ordninger oppfyller vilkåret i første ledd.

2. Den utlånende institusjonen skal treffe alle hensiktsmessige tiltak for å sikre at kredittbeskyttelsesordningen fungerer effektivt, og for å håndtere risiko knyttet til ordningen.

3. Institusjonene kan anerkjenne finansiert kredittbeskyttelse i beregningen av virkningen av en kredittrisikoreduksjon bare dersom eiendelene som tjener som sikkerhet for beskyttelsen, oppfyller begge følgende vilkår:

a) De er oppført på listen over godtakbare eiendeler i artikkel 197–200, alt etter hva som er relevant.

b) De er tilstrekkelig likvide, og deres verdi over tid er tilstrekkelig stabil til at de gir egnet sikkerhet med hensyn til den kredittbeskyttelsen som oppnås, idet det tas hensyn til den metoden som ble benyttet til å beregne risikovektede eksponeringsbeløp, og til i hvilken grad beskyttelsen kan tas i betraktning ved disse beregningene.

4. Institusjonene kan anerkjenne finansiert kredittbeskyttelse i beregningen av virkningen av en kredittrisikoreduksjon bare dersom den utlånende institusjonen har rett til innen rimelig tid å realisere eller beholde de eiendelene som danner grunnlaget for beskyttelsen i tilfelle av mislighold, insolvens eller konkurs – eller en annen kreditthendelse i henhold til transaksjonsdokumentasjonen – hos skyldner og eventuelt hos den som oppbevarer sikkerheten. Graden av korrelasjon mellom verdien av de eiendelene som tjener som sikkerhet for beskyttelsen, og skyldnerens kredittkvalitet skal ikke være for høy.

5. Når det gjelder ikke-finansiert kredittbeskyttelse, skal yteren av beskyttelse anses som godtakbar bare dersom yteren er oppført på listen over godtakbare ytere av beskyttelse i artikkel 201 eller 202, alt etter hva som er relevant.

6. Når det gjelder ikke-finansiert kredittbeskyttelse, skal en beskyttelsesavtale anses om godtakbar bare når den oppfyller begge følgende vilkår:

a) Den er oppført på listen over godtakbare beskyttelsesavtaler i artikkel 203 og artikkel 204 nr. 1.

b) Den har rettsvirkning og tvangskraft i alle relevante jurisdiksjoner, og den gir egnet sikkerhet med hensyn til den kredittbeskyttelsen som oppnås, idet det tas hensyn til den metoden som ble benyttet til å beregne risikovektede eksponeringsbeløp, og til i hvilken grad beskyttelsen kan tas i betraktning ved disse beregningene.

c) Yteren av beskyttelse oppfyller kriteriene i nr. 5.

7. Kredittbeskyttelse skal oppfylle kravene i avsnitt 3, alt etter hva som er relevant.

8. En institusjon skal kunne dokumentere overfor vedkommende myndigheter at den har egnede framgangsmåter for risikostyring for å kontrollere den risikoen som institusjonen kan bli eksponert for som et resultat av at den anvender kredittrisikoreduksjonsteknikker.

9. Uansett om det er tatt hensyn til en kredittrisikoreduksjon ved beregningen av risikovektede eksponeringsbeløp og eventuelt forventet tapt beløp, skal institusjonene fortsatt påta seg en fullstendig kredittrisikovurdering av den underliggende eksponeringen og kunne dokumentere overfor vedkommende myndigheter at dette kravet er oppfylt. I tilfelle av gjenkjøps-transaksjoner og innlån og utlån av verdipapirer eller varer, skal den underliggende eksponeringen, men bare i henhold til dette nummer, anses for å være eksponeringens nettobeløp.

10. EBA skal utarbeide utkast til tekniske reguleringsstandarter for å angi hva som utgjør tilstrekkelig likvide eiendeler, og når eiendelenes verdi kan anses som tilstrekkelig stabil i henhold til nr. 3.

EBA skal framlegge disse utkastene til tekniske reguleringsstandarter for Kommisjonen innen 30. september 2014.

Kommisjonen delegeres myndighet til å vedta de tekniske reguleringsstandardene nevnt i første ledd i samsvar med artikkel 10–14 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

Avsnitt 2

Godtakbare former for kredittrisikoreduksjon

Underavsnitt 1

Finansiert kredittbeskyttelse

Artikkel 195

Motregning i balansen

En institusjon kan anvende balanseført motregning av gjensidige krav mellom institusjonen og dens motpart som en godtakbar form for kredittrisikoreduksjon.

Uten at artikkel 196 berøres, er godtakbarheten begrenset til gjensidige kontantbalanser mellom institusjonen og motparten. Institusjonene kan endre risikovektede eksponeringsbeløp og dersom det er relevant, forventet tapt beløp bare for utlån og innskudd som de selv har mottatt, og som er underlagt en avtale om motregning i balansen.

Artikkel 196

Hovedavtaler om motregning som omfatter gjenkjøpstransaksjoner eller innlån og utlån av verdipapirer eller varer, eller andre kapitalmarkedstransaksjoner

Institusjoner som har vedtatt den avanserte metoden for finansielle sikkerheter omhandlet i artikkel 223, kan ta hensyn til virkningene av tosidige motregningskontrakter som omfatter gjenkjøpstransaksjoner, innlån og utlån av verdipapirer eller varer, eller andre kapitalmarkedstransaksjoner med en motpart. Uten at artikkel 299 berøres, skal sikkerhet som stilles og verdipapirer eller varer som lånes i forbindelse med slike avtaler eller transaksjoner, oppfylle godkjenningskravene for sikkerhet fastsatt i artikkel 197 og 198.

Artikkel 197

Godtakbar sikkerhet i forbindelse med alle framgangsmåter og metoder

1. Institusjonene kan anvende følgende poster som godtakbar sikkerhet i forbindelse med alle framgangsmåter og metoder:

a) Kontantinnskudd eller kontantlignende instrumenter plassert i den utlånende institusjonen.

b) Gjeldsinstrumenter utstedt av sentralmyndigheter eller sentralbanker, dersom disse gjeldsinstrumentene har en kredittvurdering fra en ekstern kredittvurderingsinstitusjon eller et eksportkreditbyrå som er anerkjent i henhold til kapittel 2, og som EBA har gitt risikoklasse 4 eller bedre i henhold til reglene for risikovekting av eksponeringer mot sentralmyndigheter og sentralbanker i samsvar med kapittel 2.

c) Gjeldsinstrumenter utstedt av institusjoner, dersom disse gjeldsinstrumentene har en kredittvurdering fra en ekstern kredittvurderingsinstitusjon som EBA har gitt risikoklasse 3 eller bedre i henhold til reglene for risikovekting av eksponeringer mot institusjoner i samsvar med kapittel 2.

d) Gjeldsinstrumenter utstedt av andre enheter, dersom disse gjeldsinstrumentene har en kredittvurdering fra en ekstern kredittvurderingsinstitusjon som EBA har gitt risikoklasse 3 eller bedre i henhold til reglene for risikovekting av eksponeringer mot foretak i henhold til kapittel 2.

e) Gjeldsinstrumenter med en kortsiktig kredittvurdering fra en ekstern kredittvurderingsinstitusjon som EBA har gitt risikoklasse 3 eller bedre i henhold til reglene for risikovekting av kortsiktige eksponeringer i samsvar med kapittel 2.

f) Egenkapitalinstrumenter eller konvertible obligasjoner som inngår i en hovedindeks.

g) Gull.

h) Verdipapiriseringssposisjoner som ikke er reverdipapiriseringssposisjoner, dersom de har en ekstern kredittvurdering utarbeidet av en ekstern kredittvurderingsinstitusjon som EBA har gitt risikoklasse 3 eller bedre i henhold til reglene for risikovekting av verdipapiriseringseksponeringer i samsvar med metoden angitt i kapittel 5 avsnitt 3 underavsnitt 3.

2. Ved anvendelsen av nr. 1 bokstav b) skal «gjeldsinstrumenter utstedt av sentralmyndigheter eller sentralbanker» omfatte

a) gjeldsinstrumenter utstedt av regionale eller lokale myndigheter, der eksponeringer mot disse skal behandles som eksponeringer mot de sentralmyndighetene under hvis jurisdiksjon de er etablert i henhold til artikkel 115 nr. 2,

b) gjeldsinstrumenter utstedt av offentlige foretak som behandles som eksponeringer mot sentralmyndigheter i samsvar med artikkel 116 nr. 4,

c) gjeldsinstrumenter utstedt av multilaterale utviklingsbanker som er gitt en risikovekt på 0 % i henhold til artikkel 117 nr. 2,

d) gjeldsinstrumenter utstedt av internasjonale organisasjoner som er gitt en risikovekt på 0 % i henhold til artikkel 118.

3. Ved anvendelsen av nr. 1 bokstav c) skal «gjeldsinstrumenter utstedt av institusjoner» omfatte

a) gjeldsinstrumenter utstedt av regionale eller lokale myndigheter, unntatt gjeldsinstrumentene omhandlet i nr. 2 bokstav a),

b) gjeldsinstrumenter utstedt av offentlige foretak, der eksponeringer mot disse skal behandles i samsvar med artikkel 116 nr. 1 og 2,

c) andre gjeldsinstrumenter utstedt av multilaterale utviklingsbanker enn dem som er gitt en risikovekt på 0 % i henhold til artikkel 117 nr. 2.

4. En institusjon kan anvende gjeldsinstrumenter som er utstedt av andre institusjoner, og som ikke har noen kredittvurdering fra en ekstern kredittvurderingsinstitusjon, som godtakbar sikkerhet dersom disse gjeldsinstrumentene oppfyller alle følgende kriterier:

a) De er notert på en anerkjent børs.

b) De oppfyller vilkårene for ikke-etterstilt gjeld.

c) Alle andre kredittvurderte verdipapirer med samme prioritet fra den utstedende institusjonen har en kredittvurdering fra en ekstern kredittvurderingsinstitusjon som EBA har gitt risikoklasse 3 eller bedre i henhold til reglene for risikovekting av eksponeringer mot institusjoner eller kortsiktige eksponeringer i henhold til kapittel 2.

d) Utlånende institusjon har ingen opplysninger som tyder på at emisjonen vil berettig en kredittvurdering som er dårligere enn den som er angitt i bokstav c).

e) Instrumentets markedslikviditet er tilstrekkelig for disse formålene.

5. Institusjonene kan anvende andeler eller aksjer i IKI-er som godtakbar sikkerhet dersom alle følgende vilkår er oppfylt:

a) Andelene eller aksjene har en daglig offentlig kursnotering.

b) IKI-ene begrenser seg til å investere i instrumenter som kan anerkjennes i henhold til nr. 1 og 4.

c) IKI-ene oppfyller vilkårene i artikkel 132 nr. 3.

Dersom en IKI investerer i aksjer eller andeler i en annen IKI, får vilkårene i første ledd bokstav a)–c) tilsvarende anvendelse på slike eventuelle underliggende IKI-er.

En IKIs bruk av derivater for å sikre tillatte investeringer skal ikke forhindre at andeler eller aksjer i dette foretaket kan være godtakbar sikkerhet.

6. Ved anvendelsen av nr. 5 kan institusjonene, dersom en IKI («den opprinnelige IKI-en») eller eventuelle underliggende IKI-er ikke begrenser seg til å investere i instrumenter som kan anerkjennes i henhold til nr. 1 og 4, anvende andeler eller aksjer i denne IKI-en som sikkerhet med et beløp som tilsvarer verdien av de godtakbare eiendelene som innehas av IKI-en, idet det forutsettes at denne IKI-en eller eventuelle underliggende IKI-er har investert i ikke-godtakbare eiendeler opptil den høyeste tillatte grensen i henhold til sine respektive mandater.

Dersom en underliggende IKI selv har underliggende IKI-er, kan institusjonene anvende andeler eller aksjer i den opprinnelige IKI-en som godtakbar sikkerhet, forutsatt at de benytter metoden fastsatt i første ledd.

I tilfeller der ikke-godtakbare eiendeler kan ha en negativ verdi på grunn av forpliktelser eller betingede forpliktelser som følge av eierskap, skal institusjonene gjøre følgende:

- a) De skal beregne den samlede verdien av de ikke-godtakbare eiendelene.
- b) Dersom beløpet som framkommer ved anvendelse av bokstav a), er negativt, skal de trekke den absolutte verdien av nevnte beløp fra den samlede verdien av de godtakbare eiendelene.

7. Med hensyn til nr. 1 bokstav b)–e) skal institusjonene anvende den minst fordelaktige vurderingen dersom et verdipapir har to kredittvurderinger fra eksterne kredittvurderingsinstitusjoner. Dersom et verdipapir har flere enn to kredittvurderinger fra eksterne kredittvurderingsinstitusjoner, skal institusjonene anvende de to mest fordelaktige vurderingene. Dersom de to mest fordelaktige kredittvurderingene er ulike, skal institusjonene anvende den minst fordelaktige av dem.

8. ESMA skal utarbeide utkast til tekniske reguleringsstandards for å angi følgende:

- a) Hovedindeksene som er omhandlet i nr. 1 bokstav f) i denne artikkel, artikkel 198 nr. 1 bokstav a), artikkel 224 nr. 1 og 4 og artikkel 299 nr. 2 bokstav e).
- b) De anerkjente børsene som er omhandlet i nr. 4 bokstav a) i denne artikkel, artikkel 198 nr. 1 bokstav a), artikkel 224 nr. 1 og 4, artikkel 299 nr. 2 bokstav e), artikkel 400 nr. 2 bokstav k), artikkel 416 nr. 3 bokstav e), artikkel 428 nr. 1 bokstav c) og i vedlegg III nr. 12, i samsvar med vilkårene i artikkel 4 nr. 1 punkt 72.

ESMA skal framlegge disse utkastene til tekniske reguleringsstandards for Kommisjonen innen 31. desember 2014.

Kommisjonen gis myndighet til å vedta de tekniske gjennomføringsstandardene nevnt i første ledd i samsvar med artikkel 15 i forordning (EU) nr. 1095/2010.

Artikkel 198

Annen godtakbar sikkerhet i henhold til den avanserte metoden for finansielle sikkerheter

1. I tillegg til sikkerhet i henhold til artikkel 197, kan en institusjon som benytter den avanserte metoden for finansielle sikkerheter omhandlet i artikkel 223, anvende følgende poster som godtakbar sikkerhet:

- a) Egenkapitalinstrumenter eller konvertible obligasjoner som ikke inngår i en hovedindeks, men som omsettes på en anerkjent børs.

b) Andeler eller aksjer i IKI-en, dersom begge følgende vilkår er oppfylt:

- i) Andelene eller aksjene har en daglig offentlig kursnotering.
- ii) IKI-en begrenser seg til å investere i instrumenter som kan anerkjennes i henhold til artikkel 197 nr. 1 og 4, og i postene nevnt i bokstav a) i dette nummer.

Dersom en IKI investerer i andeler eller aksjer i en annen IKI, får vilkårene i bokstav a) og b) i dette nummer tilsvarende anvendelse på en slik underliggende IKI.

En IKIs bruk av derivater for å sikre tillatte investeringer skal ikke forhindre at andeler eller aksjer i dette foretaket kan være godtakbar sikkerhet.

2. Dersom en IKI eller eventuelle underliggende IKI-er ikke begrenser seg til å investere i instrumenter som er godtakbare for anerkjennelse i henhold til artikkel 197 nr. 1 og 4, og i postene som er omhandlet i nr. 1 bokstav a) i denne artikkel, kan institusjonene anvende andeler eller aksjer i denne IKI-en som sikkerhet med et beløp som tilsvarer verdien av IKI-ens godtakbare eiendeler, idet det forutsettes at denne IKI-en eller eventuelle underliggende IKI-er har investert i ikke-godtakbare eiendeler opptil den høyeste tillatte grensen i henhold sine respektive mandater.

I tilfeller der ikke-godtakbare eiendeler kan ha en negativ verdi på grunn av forpliktelser eller betingede forpliktelser som følge av eierskap, skal institusjonene gjøre følgende:

- a) De skal beregne den samlede verdien av de ikke-godtakbare eiendelene.
- b) Dersom beløpet som framkommer ved anvendelse av bokstav a), er negativt, skal de trekke den absolutte verdien av nevnte beløp fra den samlede verdien av de godtakbare eiendelene.

Artikkel 199

Annen godtakbar sikkerhet i henhold til IRB-metoden

1. I tillegg til sikkerhet i henhold til artikkel 197 og 198, kan institusjoner som beregner risikovektede eksponeringsbeløp og forventet tap beløp i henhold til IRB-metoden, også anvende følgende former for sikkerhet:

- a) Sikkerhet i fast eiendom i samsvar med nr. 2–4.
- b) Fordringer i samsvar med nr. 5.
- c) Annen fysisk sikkerhet i samsvar med nr. 6 og 8.
- d) Leasing i samsvar med nr. 7.

2. Med mindre noe annet følger av artikkel 124 nr. 2, kan institusjonene som godtakbar sikkerhet anvende boligeiendom som blir eller vil bli benyttet eller utleid av eieren, eller av den reelle eieren i tilfelle av personlige investeringselskaper, og næringseiendom, herunder kontorer og andre forretningslokaler, dersom følgende to vilkår er oppfylt:

a) Verdien av eiendommen er ikke i vesentlig grad avhengig av skyldnerens kredittkvalitet. Institusjonene kan unnlate å fastsette hvor betydelig påvirkningen er i situasjoner der rent makroøkonomiske faktorer påvirker både eiendommens verdi og låntakerens betalingsevne.

b) Risikoen knyttet til låntakeren avhenger ikke i vesentlig grad av avkastningen fra den underliggende eiendommen eller det underliggende prosjektet, men av låntakerens grunnleggende evne til å tilbakebetale gjelden gjennom andre kilder, og tilbakebetalingen av kreditten avhenger derfor ikke i vesentlig grad av en eventuell kontantstrøm fra den underliggende eiendommen som er stilt som sikkerhet.

3. Institusjonene kan gjøre unntak fra nr. 2 bokstav b) når det gjelder eksponeringer med pantesikkerhet i boligeiendom på en medlemsstats territorium, dersom vedkommende myndigheter i denne medlemsstaten har offentliggjort dokumentasjon som viser at det finnes et velutviklet og veletablert marked for boligeiendom på dens territorium med tapsprosjenter som ikke overskrider følgende grenser:

a) Tap på lån med sikkerhet i boligeiendom for opptil 80 % av markedsverdien eller 80 % av pantelånsverdien skal, med mindre annet er besluttet i henhold til artikkel 124 nr. 2, i et gitt år ikke overstige 0,3 % av utestående lån med sikkerhet i boligeiendom.

b) Samlede tap på lån med sikkerhet i boligeiendom skal i et gitt år ikke overstige 0,5 % av utestående lån med sikkerhet i boligeiendom.

Dersom et av vilkårene i første ledd bokstav a) og b) ikke er oppfylt i et gitt år, skal institusjonene ikke anvende behandlingen som er beskrevet i nevnte ledd, før begge vilkårene igjen er oppfylt i et etterfølgende år.

4. Institusjonene kan gjøre unntak fra nr. 2 bokstav b) når det gjelder næringseiendom på en medlemsstats territorium, dersom vedkommende myndigheter i denne medlemsstaten har offentliggjort dokumentasjon som viser at det finnes et velutviklet og veletablert marked for næringseiendom på dens

territorium med tapsprosjenter som ikke overskrider noen av følgende grenser:

a) Tap på lån med næringseiendom som sikkerhet opptil 50 % av markedsverdien eller 60 % av pantelånsverdien skal i et gitt år ikke overstige 0,3 % av utestående lån med næringseiendom som sikkerhet.

b) Samlede tap på lån med næringseiendom som sikkerhet skal i et gitt år ikke overstige 0,5 % av utestående lån med næringseiendom som sikkerhet.

Dersom et av vilkårene i første ledd bokstav a) og b) ikke er oppfylt i et gitt år, skal institusjonene ikke anvende behandlingen som er beskrevet i nevnte ledd, før begge vilkårene igjen er oppfylt i et etterfølgende år.

5. Institusjonene kan benytte fordringer som er knyttet til en eller flere kommersielle transaksjoner med en opprinnelig løpetid på høyst ett år som godtakbar sikkerhet. Godtakbare fordringer omfatter ikke fordringer tilknyttet verdipapiriseringer, indirekte deltaking eller kredittderivater, eller beløp som tilknyttede tredjeparter skylder.

6. Vedkommende myndigheter skal tillate en institusjon å anvende som godtakbar sikkerhet fysisk sikkerhet av en annen type enn den som er omhandlet i nr. 2–4, dersom alle følgende vilkår er oppfylt:

a) Det finnes likvide markeder, dokumentert gjennom hyppige transaksjoner idet det tas hensyn til eiendelstypen, for avvikling av sikkerheten på en rask og økonomisk effektiv måte. Institusjonene skal foreta en vurdering av dette vilkåret regelmessig og når opplysninger tyder på vesentlige endringer i markedet.

b) Det finnes veletablerte offentlig tilgjengelige markedspriser for sikkerheten. Institusjonene kan anse markedsprisene som veletablerte dersom de kommer fra pålitelige opplysningskilder, for eksempel offentlige indekser, og gjenspeiler transaksjonenes pris under normale forhold. Institusjonene kan anse markedsprisene som offentlig tilgjengelige dersom prisene offentliggjøres, er lett tilgjengelige og kan innhentes regelmessig uten at det medfører uforholdsmessig stor administrativ eller finansiell byrde.

c) Institusjonen analyserer markedsprisene, tiden og kostnadene som kreves for å realisere sikkerheten, samt den realiserte avkastningen av sikkerheten.

d) Institusjonen dokumenterer at den realiserte avkastningen av sikkerheten ikke utgjør under 70 % av sikkerhetens verdi i mer enn 10 % av alle realiseringer for en gitt type sikkerhet. Dersom det er vesentlig volatilitet i markedsprisene, dokumenterer institusjonen overfor vedkommende myndigheter at dens vurdering av sikkerheten er tilstrekkelig forsiktig.

Institusjonene skal dokumentere at vilkårene i første ledd bokstav a)–d) og i artikkel 210 er oppfylt.

7. I henhold til bestemmelsene i artikkel 230 nr. 2, når kravene i artikkel 211 er oppfylt, kan eksponeringer som følge av transaksjoner der en institusjon leier ut eiendom til en tredjepart, behandles på samme måte som lån med sikkerhet i den typen eiendom som leies ut.

8. EBA skal offentliggjøre en liste over typer av fysisk sikkerhet som institusjonene kan forutsette oppfyller vilkårene i nr. 6 bokstav a) og b).

Artikkel 200

Annen finansiert kredittbeskyttelse

Institusjonene kan anvende følgende andre former for finansiert kredittbeskyttelse som godtakbar sikkerhet:

- a) Kontantinnskudd hos, eller kontantlignende instrumenter som innehas av, en tredjepartsinstitusjon uten at det foreligger en depotavtale, og som er stilt som sikkerhet for den utlånende institusjonen.
- b) Livsforsikringspoliser stilt som sikkerhet til den utlånende institusjonen.
- c) Instrumenter utstedt av tredjepartsinstitusjoner som på anmodning vil bli kjøpt tilbake av denne institusjonen.

Underavsnitt 2

Ikke-finansiert kredittbeskyttelse

Artikkel 201

Godtakbare ytere av beskyttelse i henhold til alle metoder

1. Institusjonene kan anvende følgende parter som godtakbare ytere av ikke-finansiert kredittbeskyttelse:

- a) Sentralmyndigheter og sentralbanker.
- b) Regionale eller lokale myndigheter.
- c) Multilaterale utviklingsbanker.
- d) Internasjonale organisasjoner dersom eksponeringer mot disse er gitt en risikovekt på 0 % i henhold til artikkel 117.

e) Offentlige foretak, dersom fordringer på disse behandles i samsvar med artikkel 116.

f) Institusjoner og finansinstitusjoner, dersom eksponeringer mot finansinstitusjonen behandles som eksponeringer mot institusjoner i samsvar med artikkel 119 nr. 5.

g) Andre foretak, herunder institusjonens morforetak, datterforetak og tilknyttede foretak, dersom et av følgende vilkår er oppfylt:

- i) Disse andre foretakene har en kredittvurdering fra en ekstern kredittvurderingsinstitusjon.
- ii) Når det gjelder institusjoner som beregner risikovektede eksponeringsbeløp og forventet tapt beløp i henhold til IRB-metoden, har disse andre foretakene ikke en kredittvurdering foretatt av en anerkjent ekstern kredittvurderingsinstitusjon, men en intern kredittvurdering utarbeidet av institusjonen.

h) Sentrale motparter.

2. Dersom institusjonene beregner risikovektede eksponeringsbeløp og forventet tapt beløp i henhold til IRB-metoden, skal en garantist for å kunne anses som godtakbar yter av ikke-finansiert kredittbeskyttelse, være gjenstand for en intern kredittvurdering utarbeidet av institusjonen i samsvar med bestemmelsene i kapittel 3 avsnitt 6.

Vedkommende myndigheter skal offentliggjøre og ajourføre listen over finansielle institusjoner som er godtakbare ytere av ikke-finansiert kredittbeskyttelse i henhold til nr. 1 bokstav f), eller de veiledende kriteriene for å identifisere slike godtakbare ytere av ikke-finansiert kredittbeskyttelse, sammen med en beskrivelse av de gjeldende tilsynskravene, og oversende listen til andre vedkommende myndigheter i samsvar med artikkel 117 i direktiv 2013/36/EU.

Artikkel 202

Godtakbare ytere av beskyttelse i henhold til IRB-metoden som oppfyller vilkårene for behandlingen i artikkel 153 nr. 3

En institusjon kan anvende institusjoner, forsikrings- og gjenforsikringsforetak og eksportkreditbyråer som godtakbare ytere av ikke-finansiert kredittbeskyttelse med rett til å anvende framgangsmåten i artikkel 153 nr. 3 dersom de oppfyller alle følgende vilkår:

- a) De har tilstrekkelig sakkunnskap når det gjelder å yte ikke-finansiert kredittbeskyttelse.
- b) De omfattes av regler som tilsvarer reglene i denne forordning, eller hadde på det tidspunkt kredittbeskyttelsen ble ytt, en kredittvurdering foretatt av en anerkjent ekstern

kredittvurderingsinstitusjon som av EBA anses å tilsvare risikoklasse 3 eller bedre, i samsvar med reglene for risikovekting av eksponeringer mot foretak i kapittel 2.

c) De hadde på det tidspunkt kredittbeskyttelsen ble ytt, eller i en periode etter dette, en intern kredittvurdering med en PD-verdi som er lik eller lavere enn den som tilsvarer risikoklasse 2 eller bedre, i samsvar med reglene for risikovekting av eksponeringer mot foretak i kapittel 2.

d) De har en intern kredittvurdering med en PD-verdi som er lik eller bedre enn den som anses å tilsvare risikoklasse 3 eller bedre, i samsvar med reglene for risikovekting av eksponeringer mot foretak i kapittel 2.

Ved anvendelsen av denne artikkel skal kredittbeskyttelse som ytes av eksportkredittbyråer, ikke omfattes av andre uttrykkelige motgarantier fra sentralmyndigheter.

Artikkel 203

Garantier som er godtakbare som ikke-finansiert kredittbeskyttelse

Institusjonene kan anvende garantier som godtakbar ikke-finansiert kredittbeskyttelse.

Underavsnitt 3

Typer av derivater

Artikkel 204

Godtakbare typer av kredittderivater

1. Institusjonene kan anvende følgende typer av kredittderivater samt instrumenter som kan være sammensatt av slike kredittderivater, eller som økonomisk sett er tilsvarende, som godtakbar kredittbeskyttelse:

- a) kredittapsbytteavtaler (CDS – credit default swaps),
- b) totalavkastningsbytteavtaler,
- c) kredittilknyttede gjeldsinstrumenter (CLN – credit linked notes), i den utstrekning de er betalt med kontanter.

Dersom en institusjon kjøper kredittbeskyttelse gjennom en totalavkastningsbytteavtale og registrerer nettobetalningene som mottas innenfor rammen av bytteavtalen, som nettoinntekt, men ikke registrerer den motsvarende forringelsen av verdien av eiendelen som er beskyttet enten gjennom reduksjon av virkelig verdi eller ved et tillegg til fond, skal kredittbeskyttelsen ikke anses som godtakbar.

2. Dersom en institusjon utfører en intern sikring ved hjelp av et kredittderivat, skal kredittrisikoen som blir overført til handelsporteføljen, overføres til en eller flere tredjeparter for at kredittbeskyttelsen skal kunne anses som godtakbar i henhold til dette kapittel.

Dersom intern sikring er utført i samsvar med første ledd, og kravene i dette kapittel er oppfylt, skal institusjonene anvende reglene i avsnitt 4–6 for å beregne risikovektede eksponeringsbeløp og forventet tap beløp når disse omfattes av ikke-finansiert kredittbeskyttelse.

Avsnitt 3

Krav

Underavsnitt 1

Finansiert kredittbeskyttelse

Artikkel 205

Krav til andre avtaler om motregning i balansen enn hovedavtaler om motregning omhandlet i artikkel 206

Andre avtaler om motregning i balansen enn hovedavtaler om motregning omhandlet i artikkel 206 skal anses som godtakbar kredittrisikoreduksjon dersom alle følgende vilkår er oppfylt:

- a) Avtalene skal ha rettsvirkning og tvangskraft i alle relevante jurisdiksjoner, herunder i tilfelle av insolvens eller konkurs hos en motpart.
- b) Institusjonene kan til enhver tid identifisere eiendelene og forpliktelsene som er omfattet av avtalene.
- c) Institusjonene overvåker og kontrollerer løpende den risikoen som er forbundet med avslutning av kredittbeskyttelsen.
- d) Institusjonene overvåker og kontrollerer løpende de relevante eksponeringene på nettogrunnlag.

Artikkel 206

Krav til hovedavtaler om motregning som omfatter gjenkjøpstransaksjoner eller innlån og utlån av verdipapirer eller varer, eller andre kapitalmarkedstransaksjoner

Hovedavtaler om motregning som omfatter gjenkjøpstransaksjoner, innlån og utlån av verdipapirer eller varer eller andre kapitalmarkedstransaksjoner, skal anses som godtakbar kredittrisikoreduksjon dersom sikkerheten som stilles i henhold til disse avtalene, oppfyller alle kravene i artikkel 207 nr. 2–4, og dersom alle følgende vilkår er oppfylt:

- a) De har rettsvirkning og tvangskraft i alle relevante jurisdiksjoner, herunder i tilfelle av insolvens eller konkurs hos motparten.

b) De gir den parten som ikke misligholder, rett til å si opp og sluttavregne i tide alle transaksjoner i henhold til avtalen i tilfelle av mislighold, herunder i tilfelle av motpartens konkurs eller insolvens.

c) De fører til motregning av gevinster og tap på transaksjoner som er avsluttet i henhold til en avtale, slik at den ene parten skylder den andre et enkelt nettobeløp.

Artikkel 207

Krav til finansiell sikkerhet

1. Finansiell sikkerhet og gull skal anses som godtakbar sikkerhet i forbindelse med alle framgangsmåter og metoder, forutsatt at alle kravene i nr. 2–4 er oppfylt.

2. Skyldnerens kredittkvalitet og verdien av sikkerheten skal ikke ha noen vesentlig positiv korrelasjon. Dersom verdien av sikkerheten reduseres vesentlig, skal dette ikke i seg selv innebære en vesentlig forringelse av skyldnerens kredittkvalitet. Dersom skyldnerens kredittkvalitet blir kritisk, skal dette ikke i seg selv innebære en vesentlig forringelse av sikkerhetens verdi.

Verdipapirer utstedt av skyldneren eller et tilknyttet konsernforetak, skal ikke anses som godtakbar sikkerhet. Obligasjoner med fortrinnsrett som skyldneren selv har utstedt, og som oppfyller vilkårene i artikkel 129, anses imidlertid som godtakbar sikkerhet når de stilles som sikkerhet for en gjenkjøpstransaksjon, forutsatt at de oppfyller vilkåret i første ledd.

3. Institusjonene skal oppfylle alle kontrakts- og lovfestede krav og treffe alle nødvendige tiltak for å sikre at avtalene om sikkerhetsstillelse har tvangskraft i henhold til lovgivningen som får anvendelse på deres interesse i sikkerheten.

Institusjonene skal ha utført tilstrekkelige rettslige undersøkelser som bekrefter at avtalene om sikkerhetsstillelse har tvangskraft i alle relevante jurisdiksjoner. De skal om nødvendig utføre undersøkelsen på nytt for å sikre at avtalene fortsatt har tvangskraft.

4. Institusjonene skal oppfylle alle følgende operasjonelle krav:

a) De skal dokumentere avtalene om sikkerhetsstillelse på egnet måte og ha innført klare og forsvarlige framgangsmåter for rettidig avvikling av sikkerhet.

b) De skal anvende forsvarlige framgangsmåter og prosesser for å kontrollere risiko som oppstår som følge av bruken av sikkerhet, herunder risiko for manglende eller redusert

kredittbeskyttelse, verdsettingsrisiko, risiko knyttet til avslutning av kredittbeskyttelsen, konsentrasjonsrisiko som oppstår som følge av bruken av sikkerheter, og samspillet med institusjonens samlede risikoprofil.

c) De skal ha skriftlige retningslinjer og dokumentert praksis for hvilke typer av sikkerhet og hvilke beløp som blir akseptert.

d) De skal beregne markedsverdien av sikkerheten og foreta verdsetting minst hver sjette måned samt hver gang de har grunn til at tro at det er skjedd en betydelig nedgang i sikkerhetens markedsverdi.

e) Når sikkerheten innehas av en tredjepart, skal de treffe rimelige tiltak for å sikre at vedkommende tredjepart holder sikkerheten atskilt fra egne eiendeler.

f) De skal sikre at de avsetter tilstrekkelige ressurser til at marginavtaler med OTC-derivat- og verdipapirfinansieringsmotparter kan fungere riktig, målt ut fra rettidigheten og nøyaktigheten for deres utgående krav på innbetaling av marginsikkerhet, og ut fra svartiden for innkommende krav på betaling av marginsikkerhet.

g) De skal ha innført retningslinjer for forvaltning av sikkerheter for å kontrollere, overvåke og rapportere om følgende:

i) De risikoene marginavtaler utsetter dem for.

ii) Konsentrasjonsrisikoen knyttet til bestemte typer eiendeler som stilles som sikkerhet.

iii) Gjenbruk av sikkerhet, herunder potensielle likviditetsmangler som følger av gjenbruk av sikkerhet fra motparter.

iv) Overføring til motparter av rettigheter til sikkerhet.

5. I tillegg til at kravene i nr. 2–4 skal være oppfylt, skal beskyttelsens gjenværende løpetid være minst like lang som eksponeringens gjenværende løpetid, for at finansiell sikkerhet skal kunne anses som godtakbar sikkerhet i henhold til den enkle metoden for finansielle sikkerheter.

Artikkel 208

Krav til sikkerhet i form av fast eiendom

1. Fast eiendom skal anses som godtakbar sikkerhet bare dersom alle kravene i nr. 2–5 er oppfylt.

2. Følgende krav til rettssikkerhet skal være oppfylt:

a) Et pantelån eller krav skal ha tvangskraft i alle jurisdiksjoner som er relevante på det tidspunkt kredittavtalen inngås, og skal være korrekt registrert til rett tid.

b) Alle lovfestede krav til pantet skal være oppfylt.

c) Beskyttelsesavtalen og den rettslige framgangsmåten som ligger til grunn for denne, setter institusjonen i stand til å realisere verdien av beskyttelsen innen rimelig tid.

3. Følgende krav til overvåking av eiendomsverdi og eiendomsvurdering skal være oppfylt:

a) Institusjonene overvåker eiendommens verdi hyppig og minst én gang i året når det gjelder næringseiendom, og minst hvert tredje år når det gjelder boligeiendom. Institusjonene utfører hyppigere overvåking dersom det skjer vesentlige endringer i markedsvilkårene.

b) Dersom institusjonene har tilgang til opplysninger som viser at verdien av eiendommen kan ha falt betydelig i forhold til generelle markedspriser, skal verdsettingen av eiendommen gjennomgås av en takstmann som har nødvendige kvalifikasjoner, kunnskaper og erfaringer til å foreta en verdsetting og er uavhengig av kredittgodkjenningsprosessen. For lån som overstiger 3 millioner euro eller 5 % av institusjonens ansvarlige kapital, skal eiendommen vurderes på nytt av en slik takstmann minst hvert tredje år.

Institusjonene kan anvende statistiske metoder for å overvåke verdien av eiendommen og identifisere eiendom som har behov for verdiregulering.

4. Institusjonene skal tydelig dokumentere hvilke typer bolig- og næringseiendom de godtar, samt sin utlånspolitikk.

5. Institusjonene skal ha innført framgangsmåter for å overvåke at eiendommen som anvendes som kredittbeskyttelse, er tilstrekkelig forsikret mot risiko for skade.

Artikkel 209

Krav til fordringer

1. Fordringer skal anses som godtakbar sikkerhet dersom alle kravene i nr. 2 og 3 er oppfylt.

2. Følgende krav til rettssikkerhet skal være oppfylt:

a) Den rettslige avtalen som ligger til grunn for sikkerheten som stilles til en utlånende institusjon, skal være forsvarlig og effektiv og sikre at denne institusjonen har klart definerte rettigheter med hensyn sikkerheten, herunder rett til inntektene fra salget av sikkerheten.

b) Institusjonene skal treffe alle tiltak som er nødvendige for å oppfylle lokale krav når det gjelder utnyttelse av interessene i sikkerheten. Utlånende institusjoner skal ha et førsteprioritetskrav i sikkerheten, selv om slike krav fortsatt kan være omfattet av prioriterte kreditorers krav i henhold til lovbestemmelser.

c) Institusjonene skal ha utført tilstrekkelige rettslige undersøkelser som bekrefter at avtalene om sikkerhetsstillelse har tvangskraft i alle relevante jurisdiksjoner.

d) Institusjonene skal dokumentere sine avtaler om sikkerhetsstillelse på egnet måte og ha innført klare og forsvarlige framgangsmåter for rettidig inndrivelse av sikkerheten.

e) Institusjonene skal ha innført framgangsmåter som sikrer at alle juridiske vilkår for å erklære mislighold hos en låntaker samt rettidig inndrivelse av sikkerheten, blir overholdt.

f) I tilfelle av økonomiske problemer eller mislighold hos en låntaker skal institusjonene ha juridisk rett til å selge eller overdra fordringene til andre uten samtykke fra fordringenes skyldnere.

3. Følgende krav til risikostyring skal være oppfylt:

a) En institusjon skal ha innført en forsvarlig framgangsmåte for å fastslå kredittrisikoen som er knyttet til fordringene. En slik framgangsmåte skal omfatte analyser av låntakerens forretningsvirksomhet og bransje og hvilke typer kunder låntakeren driver forretninger med. Dersom institusjonen stoler på at låntakerne sikrer kundenes kredittrisiko, skal institusjonen gjennomgå låntakerens kredittpraksis for å fastslå om denne er forsvarlig og troverdig.

b) Differansen mellom eksponeringsbeløpet og verdien av fordringene skal gjenspeile alle relevante faktorer, herunder utgiftene til inndrivelse, konsentrasjon innenfor gruppen av fordringer som stilles som sikkerhet av en individuell låntaker, og mulig konsentrasjonsrisiko innenfor institusjonens samlede eksponeringer ut over det som kontrolleres ved hjelp av institusjonens generelle metoder. Institusjonene skal opprettholde en løpende overvåking som er tilpasset fordringene. De skal også regelmessig gjennomgå overholdelsen av låneavtaler, miljøbegrensninger og andre lovfestede krav.

- c) Fordringene som er stilt som sikkerhet av en låntaker, skal være diversifisert og ikke i utilbørlig grad være korrelert med denne låntakeren. I tilfeller der det foreligger en vesentlig positiv korrelasjon, skal institusjonene ta hensyn til risikoen ved dette når de fastsetter marginer for sikkerhetsgruppen som helhet.
- d) Institusjonene skal ikke anvende fordringer fra foretak som er tilknyttet en låntaker, herunder datterforetak og ansatte, som godtakbar kredittbeskyttelse.
- e) Institusjonen skal ha innført en dokumentert framgangsmåte for inndrivelse av fordringer i krisesituasjoner. Institusjonene skal ha innført nødvendige innretninger for inndrivelse, selv når de vanligvis overlater inndrivelsen til låntakeren.

Artikkel 210

Krav til andre former for fysisk sikkerhet

Andre former for fysisk sikkerhet enn sikkerhet i fast eiendom skal anses som godtakbar sikkerhet i henhold til IRB-metoden dersom alle følgende vilkår er oppfylt:

- a) Avtalen om sikkerhetsstillelse skal ha rettsvirkning og tvangskraft i alle relevante jurisdiksjoner, og skal sette institusjonen i stand til å realisere verdien av sikkerheten innen rimelig tid.
- b) Med unntak bare for tillatte prioriterte fordringer som er omhandlet i artikkel 209 nr. 2 bokstav b), skal bare pant med førsteprioritet eller heftelser på sikkerheten anses som godtakbar sikkerhet, og en institusjon skal ha fortrinnsrett framfor alle andre långivere til den realisererte avkastningen av sikkerheten.
- c) Institusjonene skal overvåke sikkerhetens verdi hyppig og minst én gang i året. Institusjonene skal utføre hyppigere overvåking dersom det skjer vesentlige endringer i markedsvilkårene.
- d) Låneavtalen skal inneholde detaljerte beskrivelser av sikkerheten samt utførlige spesifikasjoner av framgangsmåten for og hyppigheten av verdiregulering.
- e) Institusjonene skal i interne retningslinjer og framgangsmåter som er tilgjengelige for undersøkelse, tydelig dokumentere hvilke typer av fysisk sikkerhet de godtar, samt retningslinjer og praksis med hensyn til egnet beløp for hver type sikkerhet i forhold til eksponeringsbeløpet.
- f) Institusjonenes kredittretningslinjer med hensyn til transaksjonsstrukturen skal omfatte

- i) hensiktsmessige krav til sikkerhet i forhold til eksponeringsbeløpet,
- ii) muligheten til å realisere sikkerheten raskt,
- iii) muligheten for objektivt å fastsette en pris eller markedsverdi,
- iv) hvor ofte verdien raskt kan fastslås, herunder en profesjonell taksering eller verdsetting,
- v) volatiliteten eller et estimat for volatilitet for verdien av sikkerheten.

g) Ved verdsetting og verdiregulering skal institusjonene fullt ut ta hensyn til eventuell forringelse eller foreldelse av sikkerheten, og legge særlig vekt på tidsaspektet ved motepregede eller tidsavhengige sikkerheter.

h) Institusjonene skal ha rett til fysisk å undersøke sikkerheten. De skal også ha innført retningslinjer og framgangsmåter for utøvelse av retten til fysisk undersøkelse.

i) Sikkerheten som anvendes som beskyttelse, skal være tilstrekkelig forsikret mot skade, og institusjonene skal ha innført framgangsmåter for å overvåke dette.

Artikkel 211

Krav til behandling av leasingeksponeringer som sikkerhet

Institusjonene skal behandle eksponeringer som oppstår som følge av leasingtransaksjoner, som sikkerhet i henhold til typen av leaset eiendom dersom alle følgende vilkår er oppfylt:

- a) Vedkommende type eiendom som leases, oppfyller vilkårene i artikkel 208 eller 210, alt etter hva som er relevant, for å anses som godtakbar sikkerhet.
- b) Utleieren har innført forsvarlig risikostyring med hensyn til den leasede eiendelens bruksområde, dens plassering, dens alder og planlagt varighet av slik bruk, herunder egnet overvåking av sikkerhetens verdi.
- c) Utleieren har eiendomsrett til eiendelen og har mulighet til å utøve sine rettigheter som eier til rett tid.
- d) Dersom dette ikke allerede er fastslått ved beregning av LGD-verdi, er differansen mellom verdien av det ikke-innfridde beløpet og sikkerhetens markedsverdi ikke så stor at den overstiger kredittrisikoreduksjonen knyttet til de leasede eiendelene.

*Artikkel 212***Krav til annen finansiert kredittbeskyttelse**

1. Kontantinnskudd hos, eller kontantlignende instrumenter som innehas av, en tredjepartsinstitusjon skal anses som berettiget til behandlingen i artikkel 232 nr. 1 dersom alle følgende vilkår er oppfylt:

- a) Låntakerens krav mot tredjepartsinstitusjonen er fritt pantsatt eller overført til den utlånende institusjonen, og pantsettingen eller overføringen har rettsvirkning og tvangskraft i alle relevante jurisdiksjoner og er ubetinget og ugjenkallelig.
- b) Tredjepartsinstitusjonen er underrettet om pantsettingen eller overføringen.
- c) Som et resultat av slik underretning kan tredjepartsinstitusjonen foreta betalinger til den utlånende institusjonen eller til andre parter bare etter samtykke fra den utlånende institusjonen.

2. Livsforsikringspoliser som er pantsatt hos den utlånende institusjonen, skal anses som godtakbar sikkerhet dersom alle følgende vilkår er oppfylt:

- a) Livsforsikringspolisen er fritt pantsatt eller overført til den utlånende institusjonen.
- b) Selskapet som yter livsforsikringen, er underrettet om pantsettingen eller overføringen, og kan som et resultat av underretningen ikke utbetale beløp som skal betales i henhold til kontrakten uten å ha innhentet samtykke fra den utlånende institusjonen.
- c) Den utlånende institusjonen har rett til å annullere polisen og motta tilbakekjøpsverdien i tilfelle av mislighold hos låntakeren.
- d) Forsikringstakeren underretter den utlånende institusjonen om eventuell manglende betaling i henhold til polisen.
- e) Kredittbeskyttelsen gis for lånets løpetid. Dersom dette ikke er mulig på grunn av at forsikringsforholdet opphører før låneforholdet utløper, skal institusjonen sikre at det beløpet som oppstår i forbindelse med forsikringskontrakten for institusjonen, tjener som sikkerhet inntil avslutningen av kredittavtalen.
- f) Panterettigheten eller overføringen har rettsvirkning og tvangskraft i alle relevante jurisdiksjoner på tidspunktet for avslutningen av kredittavtalen.
- g) Tilbakekjøpsverdien er erklært av selskapet som yter livsforsikringen, og kan ikke reduseres.

h) Tilbakekjøpsverdien skal betales av selskapet som yter livsforsikringen, på anmodning og innen fristen.

i) Tilbakekjøpsverdien kan ikke kreves utbetalt uten at det på forhånd er innhentet samtykke fra institusjonen.

j) Selskapet som yter livsforsikringen, omfattes av direktiv 2009/138/EF, eller er underlagt tilsyn av en vedkommende myndighet i en tredjestat som anvender tilsyns- og lovgivningsordninger som minst tilsvarer dem som anvendes i Unionen.

*Underavsnitt 2***Ikke-finansiert kredittbeskyttelse og kredittilknyttede gjeldsinstrumenter (CLN)***Artikkel 213***Felles krav til garantier og kredittderivater**

1. Med forbehold for artikkel 214 nr. 1 skal kredittbeskyttelse fra en garanti eller et kredittderivat anses som godtakbar ikke-finansiert kredittbeskyttelse dersom alle følgende krav er oppfylt:

- a) Kredittbeskyttelsen er direkte.
- b) Omfanget av kredittbeskyttelsen er klart definert og uomtvistelig.
- c) Kredittbeskyttelseskontrakten inneholder ikke bestemmelser hvis oppfyllelse ligger utenfor långiverens direkte kontroll, og som
 - i) ville tillate at yteren av beskyttelse ensidig kan si opp beskyttelsen,
 - ii) ville øke de faktiske utgiftene til beskyttelse som følge av svekket kredittkvalitet for den beskyttede eksponeringen,
 - iii) ville kunne hindre at yteren av beskyttelse blir forpliktet til i rett tid å foreta en betaling dersom den opprinnelige skyldneren unnlater å foreta forfalte betalinger, eller når leasingkontrakten er utløpt i forbindelse med anerkjennelse av en garantert restverdi i henhold til artikkel 134 nr. 7 og artikkel 166 nr. 4,
 - iv) ville kunne tillate at kredittbeskyttelsens løpetid blir redusert av yteren av beskyttelse.
- d) Kredittbeskyttelseskontrakten har rettsvirkning og tvangskraft i alle relevante jurisdiksjoner på tidspunktet for avslutningen av kredittavtalen.

2. En institusjon skal dokumentere overfor vedkommende myndigheter at den har innført systemer for å styre en potensiell risikokonsentrasjon som oppstår som følge av institusjonens bruk av garantier og kredittderivater. En institusjon skal på tilfredsstillende måte kunne dokumentere overfor vedkommende myndighet hvordan dens strategi med hensyn til bruk av kredittderivater og garantier henger sammen med styringen av dens samlede risikoprofil.

3. En institusjon skal oppfylle alle kontrakts- og lovfestede krav og treffe alle nødvendige tiltak for å sikre at dens ikke-finansierte kredittbeskyttelse har tvangskraft i henhold til den lovgivningen som gjelder for dens interesse i sikkerheten.

En institusjon skal ha utført tilstrekkelige rettslige undersøkelser som bekrefter at den ikke-finansierte kredittbeskyttelsen har tvangskraft i alle relevante jurisdiksjoner. Den skal om nødvendig utføre undersøkelsen på nytt for å sikre at kontraktene fortsatt har tvangskraft.

Artikkel 214

Motgarantier fra stater og andre offentlige foretak

1. Institusjonene kan behandle eksponeringene omhandlet i nr. 2 som beskyttet av en garanti utstedt av enheter som er oppført i nevnte nummer, forutsatt at alle følgende vilkår er oppfylt:

- a) Motgarantien dekker alle kredittrisikoelementer i fordringen.
- b) Både den opprinnelige garantien og motgarantien oppfyller kravene til garantier i artikkel 213 og 215 nr. 1, bortsett fra at motgarantien ikke behøver å være direkte.
- c) Dekningen er forsvarlig, og det er ikke noe i den historiske dokumentasjonen som tyder på at motgarantiens dekning er mindre enn den dekningen som gis gjennom en direkte garanti fra vedkommende foretak.

2. Behandlingen i nr. 1 får anvendelse på eksponeringer som er dekket av en garanti som har en motgaranti fra en av følgende enheter:

- a) En sentralmyndighet eller sentralbank.
- b) En regional eller lokal myndighet.

c) Et offentlig foretak, dersom fordringer på dette behandles som fordringer på sentralmyndigheten i samsvar med artikkel 116 nr. 4.

d) En multilateral utviklingsbank eller en internasjonal organisasjon som er gitt en risikovekt på 0 % i henhold til henholdsvis artikkel 117 nr. 2 og artikkel 118.

e) Et offentlig foretak, dersom fordringer på dette behandles i samsvar med artikkel 116 nr. 1 og 2.

3. Institusjonene skal anvende behandlingen i nr. 1 også på en eksponering som ikke har en motgaranti fra enheter som er angitt i nr. 2, dersom eksponeringens motgaranti i sin tur er direkte garantert av en av de oppførte enhetene, og vilkårene angitt i nr. 1 er oppfylt.

Artikkel 215

Tilleggskrav for garantier

1. Garantier skal anses som godtakbar ikke-finansiert kredittbeskyttelse dersom alle vilkårene i artikkel 213 og alle følgende vilkår er oppfylt:

- a) Dersom motparten misligholder avtalen eller unnlater å betale, har den utlånende institusjonen rett til i rett tid å rettsforfølge garantisten for eventuelle forfalte beløp i henhold til fordringen som beskyttelsen er gitt for, og garantistens betaling skal ikke være avhengig av at den utlånende institusjonen først må rettsforfølge skyldneren.

Når det gjelder ikke-finansiert kredittbeskyttelse til dekning av pantelån i bolig, skal kravene i artikkel 213 nr. 1 bokstav c) iii) og i første ledd i dette nummer bare oppfylles innen 24 måneder.

b) Garantien er en uttrykkelig dokumentert forpliktelse som garantisten påtar seg.

c) Et av følgende vilkår er oppfylt:

- i) Garantien dekker alle typer betaling som skyldneren forventes å foreta i forbindelse med fordringen.

- ii) Dersom visse typer betaling er utelukket fra garantien, har den utlånende institusjonen justert verdien av garantien for å gjenspeile den begrensede dekningen.

2. Når det gjelder garantier som gis i sammenheng med gjensidige garantiordninger, eller som gis av eller har en motgaranti fra enheter som er oppført i artikkel 214 nr. 2, skal kravene i nr. 1 bokstav a) i denne artikkel anses som oppfylt dersom et av følgende vilkår er oppfylt:

- a) Den utlånende institusjonen har rett til i rett tid å få en foreløpig utbetaling fra garantisten som oppfyller begge følgende vilkår:

- i) Den utgjør et forsvarlig estimat for tapsbeløpet, herunder tap som skyldes manglende betaling av renter og andre typer betaling som låntakeren er forpliktet til å foreta, og som den utlånende institusjonen med sannsynlighet vil pådra seg.

- ii) Den står i forhold til garantiens dekning.

- b) Den utlånende institusjonen kan dokumentere overfor vedkommende myndigheter at virkningene av garantien, som også skal dekke tap som følge av manglende betaling av renter og andre typer betaling som låntakeren er forpliktet til å foreta, berettiger en slik behandling.

Artikkel 216

Tilleggskrav til kredittderivater

1. Kredittderivater skal anses som godtakbar ikke-finansiert kredittbeskyttelse dersom alle vilkårene i artikkel 213 og alle følgende vilkår er oppfylt:

- a) Kreditthendelsene som er angitt i kredittderivatkontrakten, omfatter

- i) unnlatelse av å betale de beløpene som er forfalt i henhold til vilkårene for den underliggende forpliktelsen som gjelder på tidspunktet for slik unnlatelse, med en betalingsutsettelse som er lik eller kortere enn betalingsutsettelsen for den underliggende forpliktelsen,

- ii) skyldnerens konkurs, insolvens eller manglende evne til å betale sin gjeld, eller skyldnerens manglende betaling eller skriftlige innrømmelse av sin generelt manglende evne til å betale sin gjeld etter hvert som den forfaller, samt tilsvarende hendelser,

- iii) omstrukturering av den underliggende forpliktelsen som innebærer ettergivelse eller utsettelse av betaling av hovedstolen, renter eller avgifter som fører til en kreditthendelse.

- b) Dersom det gjelder kredittderivater som tillater kontantoppgjør,

- i) skal institusjonene ha innført en forsvarlig verdsettingsprosess for å estimere tap på en pålitelig måte,

- ii) skal det være en klart angitt periode for å foreta verdsetting av den underliggende forpliktelsen etter kreditthendelsen.

- c) Dersom beskyttelseskjøperens rett og mulighet til å overføre den underliggende forpliktelsen til yteren av beskyttelse kreves for å få til et oppgjør, angir vilkårene i den underliggende forpliktelsen at et eventuelt samtykke til en slik overføring ikke skal holdes tilbake uten rimelig grunn.

- d) Identiteten til partene som har ansvar for å bestemme om en kreditthendelse har funnet sted, er klart definert.

- e) Fastsettelsen av kreditthendelsen er ikke utelukkende ansvaret til yteren av beskyttelse.

- f) Beskyttelseskjøperen skal ha rett eller mulighet til å underrette yteren av beskyttelse om at en kreditthendelse har funnet sted.

Dersom kreditthendelsene ikke omfatter omstrukturering av den underliggende forpliktelsen som beskrevet i bokstav a) iii), kan kredittbeskyttelsen likevel være godtakbar med forbehold for at det foretas en reduksjon i verdien som angitt i artikkel 233 nr. 2.

2. Manglende samsvar mellom den underliggende forpliktelsen og referanseforpliktelsen i kredittderivatet, eller mellom den underliggende forpliktelsen og den forpliktelsen som benyttes for å avgjøre om en kreditthendelse har funnet sted, er tillatt bare dersom begge følgende vilkår er oppfylt:

- a) Referanseforpliktelsen eller eventuelt forpliktelsen som benyttes for å avgjøre om en kreditthendelse har funnet sted, har samme prioritet som eller dårligere prioritet enn den underliggende forpliktelsen.

- b) Den underliggende forpliktelsen og referanseforpliktelsen, eller eventuelt den forpliktelsen som benyttes for å avgjøre om en kreditthendelse har funnet sted, har samme skyldner, og det foreligger klausuler med tvangskraft som sikrer at mislighold eller akselerert tilbakebetaling av en av forpliktelsene utløser tilsvarende mislighold eller akselerert tilbakebetaling for de andre forpliktelsene («cross-default»- eller «cross-acceleration»-klausuler).

Artikkel 217

Vilkår for å kvalifisere til behandlingen i artikkel 153 nr. 3

1. For å være berettiget til behandlingen i artikkel 153 nr. 3 skal kredittbeskyttelse som følger av en garanti eller et kredittderivat, oppfylle følgende vilkår:

- a) Den underliggende forpliktelsen er en av følgende eksponeringer:

- i) En eksponering mot et foretak som omhandlet i artikkel 147, unntatt forsikrings- og gjenforsikringsforetak.

- ii) En eksponering mot en regional eller lokal myndighet eller et offentlig foretak som ikke behandles som en eksponering mot en sentralmyndighet eller en sentralbank i samsvar med artikkel 147.

- iii) En eksponering mot en SMB klassifisert som en massemarkedseksponering i samsvar med artikkel 147 nr. 5.

- b) De underliggende skyldnerne er ikke medlemmer av samme gruppe som yteren av beskyttelse.

c) Eksponeringen er sikret ved hjelp av ett av følgende instrumenter:

- i) Ikke-finansierte kredittderivater knyttet til én forpliktelse eller garantier knyttet til én forpliktelse.
- ii) Kurvprodukter der kredittbeskyttelsen utløses og opphører etter første kreditthendelse.
- iii) Kurvprodukter der kredittbeskyttelsen utløses etter n-te kreditthendelse.

d) Kredittbeskyttelsen oppfyller kravene i artikkel 213, 215 og 216, alt etter hva som er relevant.

e) Den risikovekten som eksponeringen er gitt før anvendelsen av behandlingen omhandlet i artikkel 153 nr. 3, har ikke allerede tatt hensyn til noen del av kredittbeskyttelsen.

f) En institusjon har rett til og kan forvente å motta betaling fra yteren av beskyttelse uten å måtte gå til rettslige skritt for å få betaling fra motparten. Så langt det er mulig skal institusjonen treffe tiltak for å bringe på det rene om yteren av beskyttelse er villig til å betale umiddelbart dersom en kreditthendelse skulle inntreffe.

g) Den kjøpte kredittbeskyttelsen dekker alle kredittap på den sikrede delen av en eksponering som oppstår som følge av kreditthendelser fastsatt i kontrakten.

h) Dersom utbetalingsstrukturen for kredittbeskyttelsen tillater fysisk oppgjør, er det rettsikkerhet med hensyn til muligheten til å levere et lån, en obligasjon eller en betinget forpliktelse.

i) Dersom en institusjon har til hensikt å levere en annen forpliktelse enn den underliggende eksponeringen, skal den sikre at den forpliktelsen som skal leveres, er tilstrekkelig likvid, slik at institusjonen har mulighet til å kjøpe den for levering i samsvar med kontrakten.

j) Vilkårene og betingelsene for avtaler om kredittbeskyttelse er juridisk og skriftlig bekreftet av både yteren av beskyttelse og institusjonen.

k) Institusjonene har innført en framgangsmåte for å oppdage en for høy korrelasjon mellom kredittverdigheten til en yter av beskyttelse og skyldneren for den underliggende eksponeringen, som skyldes at de er avhengige av felles faktorer ut over systemrisikofaktoren.

l) Når det gjelder beskyttelse mot forringelsesrisiko, er selgeren av kjøpte fordringer ikke medlem av samme gruppe som yteren av beskyttelse.

2. Ved anvendelsen av nr. 1 bokstav c) ii) skal institusjonene anvende behandlingen omhandlet i artikkel 153 nr. 3 på den eiendelen i kurven som har det laveste risikovektede eksponeringsbeløpet.

3. Ved anvendelsen av nr. 1 bokstav c) iii) kan den beskyttelsen som er oppnådd, tas hensyn til innenfor denne rammen bare dersom en godtakbar beskyttelse mot (n-1)-te mislighold også er oppnådd, eller dersom (n-1) av eiendelene i kurven allerede er misligholdt. Dersom dette er tilfellet, skal

institusjonene anvende behandlingen omhandlet i artikkel 153 nr. 3 på den eiendelen i kurven som har det laveste risikovektede eksponeringsbeløpet.

Avsnitt 4

Beregning av virkningene av kredittrisikoreduksjon

Underavsnitt 1

Finansiert kredittbeskyttelse

Artikkel 218

Kredittilknyttede gjeldsinstrumenter (CLN)

Investeringer i kredittilknyttede gjeldsinstrumenter (CLN) utstedt av den utlånende institusjonen kan behandles som sikkerhet i kontanter i forbindelse med beregning av virkningene av finansiert kredittbeskyttelse i samsvar med dette underavsnitt, forutsatt at kredittapsbytteavtalen som er innebygd i det kredittilknyttede gjeldsinstrumentet, kan anses som godtakbar ikke-finansiert kredittbeskyttelse. For å fastsette om kredittapsbytteavtalen som er innebygd i et kredittilknyttet gjeldsinstrument, kan anses som godtakbar ikke-finansiert kredittbeskyttelse, kan institusjonen anse vilkåret i artikkel 194 nr. 6 bokstav c) som oppfylt.

Artikkel 219

Motregning i balansen

Lån og innskudd hos den utlånende institusjonen som er omfattet av motregning i balansen, skal av denne institusjonen behandles som sikkerhet i kontanter ved beregningen av virkningen av finansiert kredittbeskyttelse for de lånene og innskuddene hos den utlånende institusjonen som er omfattet av motregning i balansen, og som er angitt i samme valuta.

Artikkel 220

Anvendelse av metoden med volatilitetsjusteringer fastsatt av tilsynsmyndighetene eller metoden med egenfastsatte volatilitetsjusteringer, i forbindelse med hovedavtaler om motregning

1. Når institusjonene beregner «fullt justert eksponeringsverdi» (E*) for eksponeringer som omfattes av en godtakbar hovedavtale om motregning som dekker gjenkjøpstransaksjoner og/eller innlån og utlån av verdipapirer eller varer eller andre kapitalmarkedstransaksjoner, skal de beregne volatilitetsjusteringer de må anvende enten ved bruk av metoden med volatilitetsjusteringer fastsatt av tilsynsmyndighetene, eller ved hjelp av metoden med egenfastsatte volatilitetsjusteringer («metoden med egne estimer») i henhold til nr. 223–226, for den avanserte metoden for finansielle sikkerheter.

Ved anvendelsen av metoden med egne estimer gjelder samme vilkår og krav som for den avanserte metoden for finansielle sikkerheter.

2. Ved beregning av E* skal institusjonene

a) beregne nettoposisjonen for hver gruppe av verdipapirer eller hver type vare ved å trekke beløpet i punkt ii) fra beløpet i punkt i), dvs.

i) den samlede verdien av en gruppe av verdipapirer eller varer av den samme typen som er utlånt, solgt eller levert i henhold til hovedavtalen om motregning,

ii) den samlede verdien av en gruppe av verdipapirer eller varer av den samme typen som er lånt, kjøpt eller mottatt i henhold til hovedavtalen om motregning,

b) beregne nettoposisjonen for hver valuta, bortsett fra oppgjørsvalutaen for hovedavtalen om motregning, ved å trekke beløpet i punkt ii) fra beløpet i punkt i), dvs.

i) summen av den samlede verdien av verdipapirer i vedkommende valuta som er utlånt, solgt eller levert i henhold til hovedavtalen om motregning, og

kontantbeløpet i vedkommende valuta som er utlånt eller overført i henhold til denne avtalen,

ii) summen av den samlede verdien av verdipapirer i vedkommende valuta som er lånt, kjøpt eller mottatt i henhold til hovedavtalen om motregning, og kontantbeløpet i vedkommende valuta som er lånt eller mottatt i henhold til denne avtalen,

c) anvende den volatilitetsjusteringen som er hensiktsmessig for en gitt gruppe av verdipapirer eller for en kontantposisjon, på den absolutte verdien av den positive eller negative nettoposisjonen i verdipapirer i denne gruppen,

d) anvende volatilitetsjusteringer for valutarisiko (fx) på den positive eller negative nettoposisjonen i hver valuta, bortsett fra oppgjørsvalutaen for hovedavtalen om motregning.

3. Institusjonene skal beregne E* etter følgende formel:

$$E^* = \max \left\{ 0, \left(\sum_i E_i - \sum_i C_i \right) + \sum_j |E_j^{sec}| \cdot H_j^{sec} + \sum_k |E_k^{fx}| \cdot H_k^{fx} \right\}$$

der

H_j^{sec} = volatilitetsjusteringen som er hensiktsmessig for en bestemt gruppe av verdipapirer j ,

E_i = eksponeringsverdien for hver enkelt eksponering i i henhold til den avtalen som ville ha vært gjeldende dersom det ikke var blitt anvendt kredittbeskyttelse, når institusjonene beregner risikovektede eksponeringsbeløp i henhold til standardmetoden, eller når de beregner risikovektede eksponeringsbeløp og forventet tapt beløp i henhold til IRB-metoden,

C_i = verdien av verdipapirer i hver gruppe eller varer av den samme typen som er lånt, kjøpt eller mottatt, eller kontanter som er lånt eller mottatt, i forbindelse med hver eksponering i ,

E_j^{sec} = nettoposisjonen (positiv eller negativ) i en gitt gruppe av verdipapirer j ,

E_k^{fx} = nettoposisjonen (positiv eller negativ) i en annen gitt valuta k enn oppgjørsvalutaen i avtalen, som beregnet i henhold til nr. 2 bokstav b),

H_k^{fx} = volatilitetsjusteringen for valutarisiko for valuta k .

4. Ved beregning av risikovektede eksponeringsbeløp og forventet tapt beløp for gjenkjøpstransaksjoner eller innlån og utlån av verdipapirer eller varer, eller andre kapitalmarkedsstransaksjoner som er omfattet av hovedavtaler om motregning, skal institusjonene anvende E*, som beregnet i henhold til nr. 3, som eksponeringsverdien av eksponeringen mot motparten som oppstår som følge av de transaksjonene som er omfattet av hovedavtalen om motregning, ved anvendelse av artikkel 113 i henhold til standardmetoden eller kapittel 3 i henhold til IRB-metoden.

5. I nr. 2 og 3 menes med «gruppe av verdipapirer» verdipapirer som er utstedt av samme foretak, har samme utstedelsesdato, samme løpetid og er omfattet av samme vilkår og betingelser samme realisasjonstider som er angitt i artikkel 224 og 225, alt etter hva som er relevant.

*Artikkel 221***Anvendelse av metoden med interne modeller i forbindelse med hovedavtaler om motregning**

1. Forutsatt at vedkommende myndigheter gir tillatelse til det, kan institusjonene som et alternativ til metoden med volatilitetsjusteringer fastsatt av tilsynsmyndighetene eller metoden med egne estimater for beregning av «fullt justert eksponeringsbeløp» (E*) som følger av anvendelsen av en godtakbar hovedavtale om motregning som omfatter gjenkjøps-transaksjoner, innlån og utlån av verdipapirer eller varer, eller andre kapitalmarkedstransaksjoner enn derivattransaksjoner, benytte en metode med interne modeller som tar hensyn til korrelasjonsvirkninger mellom verdipapirposisjoner omfattet av hovedavtalen om motregning og likviditeten til vedkommende instrumenter.

2. Forutsatt at vedkommende myndigheter gir tillatelse til det, kan institusjonene også benytte egne interne modeller for marginlånstransaksjoner, dersom transaksjonene er dekket i henhold til en tosidig hovedavtale om motregning som oppfyller kravene i kapittel 6 avsnitt 7.

3. En institusjon kan velge å benytte en metode med interne modeller uavhengig av om den har valgt standardmetoden eller IRB-metoden for beregning av risikovektede eksponeringsbeløp. Dersom en institusjon imidlertid ønsker å benytte en metode med interne modeller, skal den gjøre dette for alle motparter og verdipapirer, unntatt for uvesentlige porteføljer, der den kan benytte metoden med volatilitetsjusteringer fastsatt av tilsynsmyndighetene eller metoden med egne estimater i henhold til artikkel 220.

Institusjoner som har fått tillatelse til å benytte en intern risikomålingsmodell i henhold til avdeling IV kapittel 5, kan benytte metoden med interne modeller. Institusjoner som ikke har fått en slik tillatelse, kan imidlertid anmode vedkommende myndigheter om tillatelse til å benytte en metode med interne modeller ved anvendelse av denne artikkel.

4. Vedkommende myndigheter skal gi en institusjon tillatelse til å benytte en metode med interne modeller bare dersom de er overbevist om at institusjonens system for styring av risiko som oppstår som følge av de transaksjonene som omfattes av hovedavtalen om motregning, er forsvarlig fundert og gjennomføres med integritet, og dersom følgende kvalitative standarder er oppfylt:

a) Den interne risikoberegningsmodellen som anvendes til beregning av potensiell prisvolatilitet for transaksjonene, er godt integrert i institusjonens daglige risikostyringsprosess og danner grunnlag for rapportering av risikoeksponeringer til institusjonens øverste ledelse.

b) Institusjonen har en risikokontrollenhet som oppfyller alle følgende krav:

i) Den er uavhengig av handelsenhetene og rapporterer direkte til den øverste ledelsen.

ii) Den har ansvar for å utforme og gjennomføre institusjonens risikostyringssystem.

iii) Den utarbeider og analyserer daglige rapporter om risikoberegningsmodellens resultater og om egnede tiltak som skal treffes med hensyn til posisjongrenser.

c) De daglige rapportene som utarbeides av risikokontrollenheten, gjennomgås på et ledelsesnivå som har tilstrekkelig myndighet til å gjennomføre reduksjoner i posisjoner og i institusjonens samlede risikoeksponering.

d) Institusjonen har i risikokontrollenheten et tilstrekkelig antall ansatte som er kvalifisert til å bruke avanserte modeller.

e) Institusjonen har fastsatt framgangsmåter for å overvåke og sikre overholdelse av skriftlige interne retningslinjer og kontrolltiltak i forbindelse med den samlede anvendelsen av risikoberegningssystemet.

f) Institusjonens modeller har vist seg å gi en rimelig grad av nøyaktighet ved risikoberegningen, noe som kan påvises ved ettertesting av modellenes resultater på grunnlag av opplysninger fra en periode på minst ett år.

g) Institusjonen gjennomfører hyppig et omfattende stresstestingsprogram, og resultatene gjennomgås av den øverste ledelsen og gjenspeiles i de retningslinjene og rammene som ledelsen fastsetter.

h) Institusjonen foretar som en del av sin regelmessige internrevisjon en uavhengig gjennomgåelse av sitt risikoberegningsystem. Gjennomgåelsen skal omfatte både handelsenhetenes og den uavhengige risikokontrollenhetens virksomhet.

i) Institusjonen skal minst én gang i året gjennomgå sitt risikostyringssystem.

j) Den interne modellen oppfyller kravene i artikkel 292 nr. 8 og 9 og i artikkel 294.

5. En institusjons interne risikoberegningsmodell skal omfatte et tilstrekkelig antall risikofaktorer til at den fanger opp all vesentlig prisrisiko.

En institusjon kan anvende empiriske korrelasjoner innenfor risikokategorier og på tvers av risikokategorier dersom institusjonens system for beregning av korrelasjoner er forsvarlig og gjennomføres med integritet.

6. Institusjoner som benytter metoden med interne modeller, skal beregne E^* etter følgende formel:

$$E^* = \max \left\{ 0, \left(\sum_i E_i - \sum_i C_i \right) + \text{potensiell verdiendring} \right\}$$

der

E_i = eksponeringsverdien for hver enkelt eksponering i i henhold til den avtalen som ville ha vært gjeldende dersom det ikke var blitt anvendt kredittbeskyttelse, når institusjonene beregner risikovektede eksponeringsbeløp i henhold til standardmetoden, eller når de beregner risikovektede eksponeringsbeløp og forventet tapt beløp i henhold til IRB-metoden,

C_i = verdien av verdipapirer som er lånt, kjøpt eller mottatt, eller kontanter som er lånt eller mottatt, med hensyn til hver slik eksponering i .

Når de beregner risikovektede eksponeringsbeløp ved hjelp av interne modeller, skal institusjonene anvende modellens resultat fra foregående bankdag.

7. Beregningen av potensiell verdiendring omhandlet i nr. 6 skal oppfylle alle følgende krav:

- Den skal foretas minst én gang om dagen.
- Den skal baseres på et 99-prosentil ensidig konfidensintervall.
- Den skal baseres på en realisasjonstid som tilsvare fem dager, bortsett fra for andre transaksjoner enn gjenkjøps-transaksjoner i verdipapirer eller transaksjoner som gjelder innlån og utlån av verdipapirer, der en realisasjonstid som tilsvare ti dager, skal anvendes.
- Den skal baseres på en effektiv observasjonsperiode på minst ett år, bortsett fra i tilfeller der en kortere observasjonsperiode er berettiget som følge av en betydelig økning av prisvolatiliteten.
- Datasettet som anvendes ved beregningen, skal oppdateres hver tredje måned.

Dersom en institusjon har en gjenkjøpstransaksjon, en transaksjon som gjelder innlån og utlån av verdipapirer eller varer, og et marginlån eller en lignende transaksjon eller

motregningsgruppe som oppfyller kriteriene i artikkel 285 nr. 2–4, skal den korteste eiertiden tilpasses til den margin-risikoperioden som ville gjelde i henhold til nevnte numre, kombinert med artikkel 285 nr. 5.

8. Ved beregning av risikovektede eksponeringsbeløp og forventet tapt beløp for gjenkjøpstransaksjoner eller innlån og utlån av verdipapirer eller varer, eller andre kapitalmarkedstransaksjoner som er omfattet av hovedavtaler om motregning, skal institusjonene anvende E^* , som beregnet i henhold til nr. 6, som eksponeringsverdien av eksponeringen mot motparten som oppstår som følge av de transaksjonene som er omfattet av hovedavtalen om motregning, ved anvendelse av artikkel 113 i henhold til standardmetoden eller kapittel 3 i henhold til IRB-metoden.

9. EBA skal utarbeide utkast til tekniske reguleringsstandarder for å angi følgende:

- Hva som utgjør en uvesentlig portefølje ved anvendelse av nr. 3.
- Kriteriene for å fastslå om en intern modell er forsvarlig og gjennomføres med integritet ved anvendelse av nr. 4 og 5 samt hovedavtaler om motregning.

EBA skal framlegge disse utkastene til tekniske reguleringsstandarder for Kommisjonen innen 31. desember 2015.

Kommisjonen delegeres myndighet til å vedta de tekniske reguleringsstandardene nevnt i første ledd i samsvar med artikkel 10–14 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

Artikkel 222

Enkel metode for finansielle sikkerheter

1. Institusjonene kan anvende den enkle metoden for finansielle sikkerheter bare dersom de beregner risikovektede eksponeringsbeløp i henhold til standardmetoden. En institusjon skal ikke samtidig benytte både den enkle og den avanserte metoden for finansielle sikkerheter, unntatt ved anvendelse av artikkel 148 nr. 1 og artikkel 150 nr. 1. Institusjonene skal ikke anvende dette unntaket selektivt for å oppnå reduserte krav til ansvarlig kapital eller med sikte på regelverksarbitrasje.

2. I henhold til den enkle metoden for finansielle sikkerheter skal institusjonene gi den godtakbare finansielle sikkerheten en verdi som tilsvare dens markedsverdi som fastsatt i henhold til artikkel 207 nr. 4 bokstav d).

3. Institusjonene skal gi de delene av eksponeringsverdiene som er sikret med markedsverdien av godtakbar sikkerhet, den risikovekten som de ville gitt i henhold til kapittel 2, dersom den utlånende institusjonen var direkte eksponert for instrumentet som anvendes som sikkerhet. For dette formål skal eksponeringsverdien av en post utenfor balansen som er oppført i vedlegg I, være 100 % av verdien i stedet for eksponeringsverdien angitt i artikkel 111 nr. 1.

Risikovekten for den delen som det er stilt sikkerhet for, skal være minst 20 %, med de unntakene som er angitt i nr. 4–6. Institusjonene skal gi resten av eksponeringen den risikovekten som ville blitt gitt en ikke-sikret eksponering mot motparten i henhold til kapittel 2.

4. Institusjonene skal gi en risikovekt på 0 % til den sikrede delen av eksponeringen som følge av gjenkjøpstransaksjoner og transaksjoner som gjelder innlån og utlån av verdipapirer eller varer, som oppfyller kriteriene i artikkel 227. Dersom motparten i transaksjonen ikke er en sentral markedsdeltaker, skal institusjonene gi en risikovekt på 10 %.

5. Institusjonene skal, i den utstrekning det er stilt sikkerhet, gi en risikovekt på 0 % til de eksponeringsverdiene som er fastsatt i henhold til kapittel 6 for derivatene oppført i vedlegg II, som er omfattet av daglig verdsetting til markedsverdi, og som er sikret med kontanter eller kontantlignende instrumenter, dersom det ikke foreligger avvikende valuta.

Institusjonene skal, i den utstrekning det er stilt sikkerhet, gi en risikovekt på 10 % til eksponeringsverdiene av slike transaksjoner dersom sikkerhet er stilt med gjeldsinstrumenter utstedt av sentralmyndigheter eller sentralbanker som har fått en risikovekt på 0 % i henhold til kapittel 2.

6. Når det gjelder andre transaksjoner enn dem som er omhandlet i nr. 4 og 5, kan institusjonene gi en risikovekt på 0 % dersom eksponeringen og sikkerheten er uttrykt i samme valuta og et av følgende vilkår er oppfylt:

- a) Sikkerheten er enten et kontantinnskudd eller et kontantlignende instrument.
- b) Sikkerheten er i form av gjeldsinstrumenter utstedt av sentralmyndigheter eller sentralbanker som er berettiget til en risikovekt på 0 % i henhold til artikkel 114, og dens markedsverdi er diskontert med 20 %.

7. Ved anvendelsen av nr. 5 og 6 skal gjeldsinstrumenter utstedt av sentralmyndigheter eller sentralbanker omfatte følgende:

- a) Gjeldsinstrumenter utstedt av regionale eller lokale myndigheter, der eksponeringer mot disse skal behandles

som eksponeringer mot de sentralmyndighetene under hvis jurisdiksjon de er etablert i henhold til artikkel 115.

- b) Gjeldsinstrumenter utstedt av multilaterale utviklingsbanker som er gitt en risikovekt på 0 % i henhold til artikkel 117 nr. 2.
- c) Gjeldsinstrumenter utstedt av internasjonale organisasjoner som er gitt en risikovekt på 0 % i henhold til artikkel 118.
- d) Gjeldsinstrumenter utstedt av offentlige foretak som behandles som eksponeringer mot sentralmyndigheter i samsvar med artikkel 116 nr. 4.

Artikkel 223

Avansert metode for finansielle sikkerheter

1. Ved verdsetting av finansiell sikkerhet i henhold til den avanserte metoden for finansielle sikkerheter skal institusjonene anvende volatilitetsjusteringer på markedsverdien av sikkerheten, som angitt i artikkel 224–227, for å ta hensyn til prisvolatilitet.

Dersom sikkerheten er angitt i en annen valuta enn den underliggende eksponeringen, skal institusjonene i tillegg til volatilitetsjusteringen som er tilpasset sikkerheten i henhold til artikkel 224–227, justere for kursvolatilitet.

Når det gjelder OTC-derivatstransaksjoner som omfattes av motregningsavtaler som er anerkjent av vedkommende myndigheter i henhold til kapittel 6, skal institusjonene foreta en volatilitetsjustering som gjenspeiler valutavolatiliteten ved avvik mellom sikkerhetens valuta og oppgjørsv valutaen. Selv i tilfeller der flere valutaer er benyttet i transaksjonene som omfattes av motregningsavtalen, skal institusjonene anvende bare en enkelt volatilitetsjustering.

2. Institusjonene skal beregne den volatilitetsjusterte verdien av sikkerheten (C_{VA}) på følgende måte:

$$C_{VA} = C \cdot (1 - H_C - H_{fx})$$

der

C = sikkerhetens verdi,

H_C = den egnede volatilitetsjusteringen for sikkerheten, beregnet i henhold til artikkel 224 og 227,

H_{fx} = den egnede volatilitetsjusteringen for avvikende valuta, beregnet i henhold til artikkel 224 og 227.

Institusjonene skal anvende formelen i dette nummer ved beregning av den volatilitetsjusterte verdien av sikkerheten for alle transaksjoner, unntatt transaksjoner som er omfattet av anerkjente hovedavtaler om motregning, der bestemmelsene i artikkel 220 og 221 får anvendelse.

3. Institusjonene skal beregne den volatilitetsjusterte verdien av eksponeringen (E_{VA}) på følgende måte:

$$E_{VA} = E \cdot (1 + H_E)$$

der

E = eksponeringsverdien slik den ville ha blitt fastsatt i henhold til kapittel 2 eller 3, alt etter hva som er relevant, dersom det ikke var stilt sikkerhet for eksponeringen,

H_E = volatilitetsjusteringen som er egnet for eksponeringen (E), beregnet i henhold til artikkel 224 og 227.

For transaksjoner med OTC-derivater skal institusjonene beregne E_{VA} på følgende måte:

$$E_{VA} = E.$$

4. Ved beregning av E i nr. 3 får følgende bestemmelser anvendelse:

a) For institusjoner som beregner risikovektede eksponeringsbeløp i henhold til standardmetoden, skal eksponeringsverdien av en post utenfor balansen som er oppført i vedlegg I, være 100 % av denne postens verdi i stedet for eksponeringsverdien angitt i artikkel 111 nr. 1.

b) Institusjoner som beregner risikovektede eksponeringsbeløp i henhold til IRB-metoden, skal beregne eksponeringsverdien av postene angitt i artikkel 166 nr. 8–10 ved å anvende en konverteringsfaktor på 100 % i stedet for de konverteringsfaktorene eller prosentdelene som er angitt i nevnte numre.

5. Ved beregningen av den fullt justerte verdien av eksponeringen (E^*) skal institusjonene ta hensyn til både volatilitet og de risikoreducerende virkningene av sikkerheten på følgende måte:

$$E^* = \max \{0, E_{VA} - C_{VAM}\}$$

der

E_{VA} = den volatilitetsjusterte verdien av eksponeringen som beregnet i nr. 3,

C_{VAM} = C_{VA} ytterligere justert for eventuell avvikende løpetid i samsvar med bestemmelsene i avsnitt 5.

6. Institusjonene kan beregne volatilitetsjusteringer enten ved hjelp av metoden med volatilitetsjusteringer fastsatt av tilsynsmyndighetene, som omhandlet i artikkel 224, eller metoden med egne estimater som omhandlet i artikkel 225.

En institusjon kan velge å benytte metoden med volatilitetsjusteringer fastsatt av tilsynsmyndighetene eller metoden med egne estimater uavhengig av om den har valgt standardmetoden eller IRB-metoden for beregning av risikovektede eksponeringsbeløp.

Dersom en institusjon benytter metoden med egne estimater, skal den imidlertid gjøre dette for alle typer instrumenter, unntatt uvesentlige porteføljer, der den kan benytte metoden med volatilitetsjusteringer fastsatt av tilsynsmyndighetene.

7. Når sikkerheten består av en rekke godtakbare poster, skal institusjonene beregne volatilitetsjusteringen (H) på følgende måte:

$$H = \sum_i a_i H_i$$

der

a_i = verdien av en godtakbar post i i forhold til sikkerhetens samlede verdi,

H_i = den volatilitetsjusteringen som gjelder for den godtakbare posten i .

Artikkel 224

Volatilitetsjusteringer fastsatt av tilsynsmyndighetene i henhold til den avanserte metoden for finansielle sikkerheter

1. I tabell 1–4 i dette nummer angis de volatilitetsjusteringene som institusjonene skal anvende i henhold til metoden med volatilitetsjusteringer fastsatt av tilsynsmyndighetene, som forutsetter en daglig verdiregulering.

VOLATILITETSJUSTERINGER

Tabell 1

Risikoklasse som kredittvurderingen av gjeldsinstrumentet er tilknyttet	Gjen-værende løpetid	Volatilitetsjusteringer for gjeldsinstrumenter utstedt av enheter som beskrevet i artikkel 197 nr. 1 bokstav b)			Volatilitetsjusteringer for gjeldsinstrumenter utstedt av enheter som beskrevet i artikkel 197 nr. 1 bokstav c) og d)			Volatilitetsjusteringer for verdipapiriseringsposisjoner som oppfyller kriteriene i artikkel 197 nr. 1 bokstav h)		
		20-dagers realisasjonstid (%)	10-dagers realisasjonstid (%)	5-dagers realisasjonstid (%)	20-dagers realisasjonstid (%)	10-dagers realisasjonstid (%)	5-dagers realisasjonstid (%)	20-dagers realisasjonstid (%)	10-dagers realisasjonstid (%)	5-dagers realisasjonstid (%)
1	≤ 1 år	0,707	0,5	0,354	1,414	1	0,707	2,829	2	1,414
	>1 ≤ 5 år	2,828	2	1,414	5,657	4	2,828	11,314	8	5,657
	> 5 år	5,657	4	2,828	11,314	8	5,657	22,628	16	11,313
2-3	≤ 1 år	1,414	1	0,707	2,828	2	1,414	5,657	4	2,828
	>1 ≤ 5 år	4,243	3	2,121	8,485	6	4,243	16,971	12	8,485
	> 5 år	8,485	6	4,243	16,971	12	8,485	33,942	24	16,970
4	≤ 1 år	21,213	15	10,607	(ikke anvend-bar)	(ikke anvend-bar)	(ikke anvend-bar)	(ikke anvend-bar)	(ikke anvend-bar)	(ikke anvend-bar)
	>1 ≤ 5 år	21,213	15	10,607	(ikke anvend-bar)	(ikke anvend-bar)	(ikke anvend-bar)	(ikke anvend-bar)	(ikke anvend-bar)	(ikke anvend-bar)
	> 5 år	21,213	15	10,607	(ikke anvend-bar)	(ikke anvend-bar)	(ikke anvend-bar)	(ikke anvend-bar)	(ikke anvend-bar)	(ikke anvend-bar)

Tabell 2

Risikoklasse som kredittvurderingen av et kortsiktig gjeldsinstrument er tilknyttet	Volatilitetsjusteringer for gjeldsinstrumenter utstedt av enheter som beskrevet i artikkel 197 nr. 1 bokstav b) med kortsiktige kredittvurderinger			Volatilitetsjusteringer for gjeldsinstrumenter utstedt av enheter som beskrevet i artikkel 197 nr. 1 bokstav c) og d) med kortsiktige kredittvurderinger			Volatilitetsjusteringer for verdipapiriseringsposisjoner som oppfyller kriteriene i artikkel 197 nr. 1 bokstav h)		
	20-dagers realisasjonstid (%)	10-dagers realisasjonstid (%)	5-dagers realisasjonstid (%)	20-dagers realisasjonstid (%)	10-dagers realisasjonstid (%)	5-dagers realisasjonstid (%)	20-dagers realisasjonstid (%)	10-dagers realisasjonstid (%)	5-dagers realisasjonstid (%)
1	0,707	0,5	0,354	1,414	1	0,707	2,829	2	1,414
2-3	1,414	1	0,707	2,828	2	1,414	5,657	4	2,828

Tabell 3

Andre sikkerhets- eller eksponeringstyper

	20-dagers realisasjonstid (%)	10-dagers realisasjonstid (%)	5-dagers realisasjonstid (%)
Egenkapitalinstrumenter og konvertible obligasjoner i en hovedindeks	21,213	15	10,607
Andre egenkapitalinstrumenter eller konvertible obligasjoner notert på en anerkjent børs	35,355	25	17,678
Kontanter	0	0	0
Gull	21,213	15	10,607

Tabell 4

Volatilitetsjusteringer for avvikende valuta

20-dagers realisasjonstid (%)	10-dagers realisasjonstid (%)	5-dagers realisasjonstid (%)
11,314	8	5,657

2. Beregningen av volatilitetsjusteringer i samsvar med nr. 1 skal oppfylle følgende vilkår:

- a) For sikrede utlånstransaksjoner skal realisasjonstiden være 20 bankdager.
- b) For gjenkjøpstransaksjoner, unntatt i den utstrekning slike transaksjoner omfatter overføring av varer eller garanterte rettigheter knyttet til eiendomsrett til varer, og transaksjoner som gjelder innlån og utlån av verdipapirer, skal realisasjonstiden være 5 bankdager.
- c) For andre kapitalmarkedstransaksjoner skal realisasjonstiden være 10 bankdager.

Dersom en institusjon har en transaksjon eller motregningsgruppe som oppfyller kriteriene i artikkel 285 nr. 2–4, skal den korteste eiertiden tilpasses etter den marginrisikoperioden som ville gjelde i henhold til nevnte numre.

3. I nr. 1 tabell 1–4 og i nr. 4–6 er risikoklassen som en kredittvurdering av gjeldsinstrumentet er tilknyttet, den risikoklassen som EBA har fastsatt for kredittvurderingen i henhold til kapittel 2.

Ved fastsettelse av risikoklassen som en kredittvurdering av gjeldsinstrumentet er tilknyttet i henhold til første ledd, får artikkel 197 nr. 7 også anvendelse.

4. For ikke-godtakbare verdipapirer eller for varer som er utlånt eller solgt i forbindelse med gjenkjøpstransaksjoner eller innlån og utlån av verdipapirer eller varer, er volatilitetsjusteringen den samme som for aksjer utenfor hovedindeksen notert på en anerkjent børs.

5. For godtakbare andeler i IKI-er er volatilitetsjusteringen de vektete gjennomsnittlige volatilitetsjusteringene som ville fått anvendelse, idet det tas hensyn til transaksjonens realisasjonstid i henhold til nr. 2, på de eiendelene som fondet har investert i.

Dersom de eiendelene som fondet har investert i, ikke er kjent for institusjonen, er volatilitetsjusteringen den høyeste

volatilitetsjusteringen som ville fått anvendelse på en eller noen av de eiendelene som fondet har rett til å investere i.

6. For ikke-kredittvurderte gjeldsinstrumenter som er utstedt av institusjoner, og som oppfyller godkjenningskriteriene i artikkel 197 nr. 4, skal volatilitetsjusteringene være de samme som for verdipapirer utstedt av institusjoner eller foretak med en ekstern kredittvurdering tilknyttet risikoklasse 2 eller 3.

*Artikkel 225***Egne estimater av volatilitetsjusteringer i henhold til den avanserte metoden for finansielle sikkerheter**

1. Vedkommende myndigheter skal tillate at institusjoner som oppfyller kravene i nr. 2 og 3, kan anvende egne volatilitetsestimater for å beregne de volatilitetsjusteringene som skal anvendes på sikkerheter og eksponeringer. Institusjoner som har fått tillatelse til å anvende egne volatilitetsestimater, skal ikke gå tilbake til å benytte andre metoder, med mindre de kan vise at det er gode grunner for dette, og etter godkjenning fra vedkommende myndigheter.

For gjeldsinstrumenter som har en kredittvurdering fra en ekstern kredittvurderingsinstitusjon som tilsvarer lav til moderat risiko («investment grade») eller bedre, kan institusjonene beregne et volatilitetsestimat for hver kategori av verdipapirer.

For gjeldsinstrumenter som har en kredittvurdering fra en ekstern kredittvurderingsinstitusjon som er dårligere enn lav til moderat risiko, samt for andre godtakbare sikkerheter, skal volatilitetsjusteringene beregnes for hver enkelt post.

Institusjoner som benytter metoden med egne estimater, skal estimere volatilitet for sikkerheten eller avvikende valuta uten å ta hensyn til eventuelle korrelasjoner mellom den usikrede eksponeringen, sikkerheten eller valutakursene.

Ved fastsettelsen av relevante kategorier skal institusjoner ta hensyn til typen av utsteder av verdipapiret, den eksterne kredittvurderingen av verdipapirene, deres gjenstående løpetid og modifiserte durasjon. Volatilitetsestimater skal være representative for verdipapirene som institusjonen har tatt med i de respektive kategoriene.

2. Beregningen av volatilitetsjusteringene skal oppfylle alle følgende kriterier:

- a) Institusjonene skal legge et 99-prosentil ensidig konfidensintervall til grunn for beregningen.

b) Institusjonene skal legge følgende realisasjonstider til grunn for beregningen:

i) 20 bankdager for sikrede utlånstransaksjoner.

ii) 5 bankdager for gjenkjøpstransaksjoner, unntatt i den utstrekning slike transaksjoner omfatter overføring av varer eller garanterte rettigheter knyttet til eiendomsrett til varer, og transaksjoner som gjelder innlån og utlån av verdipapirer.

iii) 10 bankdager for andre kapitalmarkedstransaksjoner.

c) Institusjonene kan bruke tall for volatilitetsjusteringen som beregnes i samsvar med kortere eller lengre realisasjonstider, og som økes eller minskes i forhold til realisasjonstiden omhandlet i bokstav b) for vedkommende type transaksjon, og anvende formelen for «kvadratroten av tid»:

$$H_M = H_N \cdot \sqrt{\frac{T_M}{T_N}}$$

der

T_M = den relevante realisasjonstiden,

H_M = volatilitetsjusteringen basert på realisasjonstiden T_M ,

H_N = volatilitetsjusteringen basert på realisasjonstiden T_N .

d) Institusjonene skal ta hensyn til den manglende likviditeten til eiendeler av lavere kvalitet. De skal justere realisasjonstiden opp i tilfeller der det er tvil om sikkerhetens likviditet. De skal også identifisere hvor historiske data kan føre til undervurdering av potensiell volatilitet. Slike tilfeller skal håndteres ved hjelp av et stressscenario.

e) Den historiske observasjonsperioden som institusjonene anvender for beregning av volatilitetsjusteringer, skal være minst ett år. For institusjoner som anvender en vektingsmetode eller andre metoder for den historiske observasjonsperioden, skal den effektive observasjonsperioden være minst ett år. Vedkommende myndigheter kan også kreve at en institusjon beregner sine volatilitetsjusteringer ved hjelp av en kortere observasjonsperiode, dersom dette etter vedkommende myndigheters oppfatning er begrunnet i en betydelig økning i prisvolatiliteten.

f) Institusjonene skal ajourføre sine datasett og beregne volatilitetsjusteringer minst én gang hver tredje måned. De skal også vurdere dem på nytt når markedsprisene er gjenstand for vesentlige endringer.

3. Estimeringen av volatilitetsjusteringer skal oppfylle alle følgende kvalitative kriterier:

a) Institusjonen skal benytte volatilitetsestimaterne i sin daglige risikostyring, herunder i tilknytning til institusjonens interne eksponeringsgrenser.

b) Dersom realisasjonstiden som anvendes av en institusjon i den daglige risikostyringen, er lengre enn perioden fastsatt i dette avsnitt for vedkommende type transaksjon, skal denne institusjonen øke sine volatilitetsjusteringer i samsvar med formelen for «kvadratroten av tid» i nr. 2 bokstav c).

c) En institusjon skal ha innført framgangsmåter for å overvåke og sikre overholdelsen av et dokumentert sett av retningslinjer og kontroller for driften av systemet for estimering av volatilitetsjusteringer og for integrering av slike estimeringer i risikostyringen.

d) En uavhengig gjennomgåelse av institusjonens system for estimering av volatilitetsjusteringer skal foretas regelmessig innenfor institusjonens internrevisjon. En gjennomgåelse av det samlede systemet for estimering av volatilitetsjusteringer og for integrering av disse justeringene i institusjonens risikostyring skal foretas minst én gang i året. Gjennomgåelsen skal minst omfatte følgende:

i) Integrering av estimerte volatilitetsjusteringer i den daglige risikostyringen.

ii) Validering av eventuelle vesentlige endringer i framgangsmåten for estimering av volatilitetsjusteringer.

iii) Kontroll av om de datakildene som anvendes i systemet for estimering av volatilitetsjusteringer, er konsekvente, aktuelle og pålitelige samt om disse kildene er uavhengige.

iv) Nøyaktighet og egnethet når det gjelder antakelsene om volatilitet.

Artikkel 226

Økning av volatilitetsjusteringer i henhold til den avanserte metoden for finansielle sikkerheter

I artikkel 224 angis de volatilitetsjusteringene som en institusjon skal anvende dersom det skjer en daglig verdiregulering. Tilsvarende skal en institusjon som benytter sine egne estimater for volatilitetsjusteringene i samsvar med artikkel 225, i første omgang beregne disse på grunnlag av daglig verdiregulering. Dersom verdireguleringen ikke skjer så ofte som hver dag, skal institusjonene anvende større volatilitetsjusteringer. Institusjonene skal beregne disse ved å øke den daglige verdireguleringen av volatilitetsjusteringer ved hjelp av følgende formel for «kvadratroten av tid»:

$$H = H_M \cdot \sqrt{\frac{N_R + (T_M - 1)}{T_M}}$$

der

H = den volatilitetsjusteringen som skal anvendes,

H_M = volatilitetsjusteringen når det skjer en daglig verdiregulering,

N_R = det faktiske antallet bankdager mellom verdireguleringene,

T_M = realisasjonstiden for vedkommende type transaksjon.

Artikkel 227

Vilkår for anvendelse av en volatilitetsjustering på 0 % i henhold til den avanserte metoden for finansielle sikkerheter

1. I tilknytning til gjenkjøpstransaksjoner og innlån og utlån av verdipapirer, dersom en institusjon benytter metoden med volatilitetsjusteringer fastsatt av tilsynsmyndighetene i henhold til artikkel 224 eller metoden med egne estimater i henhold til artikkel 225, og dersom vilkårene i nr. 2 bokstav a)–h) er oppfylt, kan institusjonen, i stedet for å anvende de volatilitetsjusteringene som ble beregnet i henhold til nr. 224–226, anvende en volatilitetsjustering på 0 %. Institusjoner som benytter metoden med interne modeller omhandlet i artikkel 221, skal ikke anvende behandlingen i denne artikkel.

2. Institusjonene kan anvende en volatilitetsjustering på 0 % dersom alle følgende vilkår er oppfylt:

a) Både eksponeringen og sikkerheten er kontanter eller geldsinstrumenter utstedt av sentralmyndigheter eller

sentralbanker i henhold til artikkel 197 nr. 1 bokstav b) og berettiget til en risikovekt på 0 % i henhold til kapittel 2.

b) Både eksponeringen og sikkerheten er angitt i samme valuta.

c) Transaksjonens løpetid er høyst én dag eller både eksponeringen og sikkerheten er omfattet av daglig verdsetting til markedsverdi eller daglig marginjustering.

d) Tiden mellom den seneste verdsettingen til markedsverdi før en motpart unnlater å beregne marginer, og realisasjonen av sikkerheten, er høyst fire bankdager.

e) Transaksjonen skal gjøres opp gjennom et velprøvd oppgjørssystem for vedkommende type transaksjon.

f) Dokumentasjonen som gjelder avtalen eller transaksjonen, er standard markedsdokumentasjon for gjenkjøpstransaksjoner eller transaksjoner som gjelder innlån og utlån av verdipapirer, i vedkommende verdipapirer.

g) Transaksjonen er omfattet av dokumentasjon som angir at dersom motparten unnlater å oppfylle en forpliktelse til å levere kontanter eller verdipapirer eller til å levere marginer, eller på annen måte misligholder, kan transaksjonen umiddelbart avsluttes.

h) Motparten blir av vedkommende myndigheter ansett som en sentral markedsdeltaker.

3. De sentrale markedsdeltakerne som er omhandlet i nr. 2 bokstav h), skal omfatte følgende enheter:

a) Enhetene omhandlet i artikkel 197 nr. 1 bokstav b) der eksponeringer mot disse er gitt en risikovekt på 0 % i henhold til kapittel 2.

b) Institusjoner.

c) Andre finansforetak i henhold til artikkel 13 nr. 25 bokstav b) og d) i direktiv 2009/138/EF der eksponeringer mot disse er gitt en risikovekt på 20 % i henhold til standardmetoden, eller som, når det gjelder institusjoner som beregner risikovektede eksponeringsbeløp og forventet tap beløp i henhold til IRB-metoden, ikke har en kredittvurdering foretatt av en anerkjent ekstern kredittvurderingsinstitusjon, og som vurderes internt av institusjonen.

d) Regulerede IKI-er som er omfattet av krav til kapital eller gjeldsgrad.

e) Regulerede pensjonskasser.

f) Anerkjente clearingorganisasjoner.

*Artikkel 228***Beregning av risikovektede eksponeringsbeløp og forventet tapt beløp i henhold til den avanserte metoden for finansielle sikkerheter**

1. Etter standardmetoden skal institusjonene anvende E* beregnet i henhold til artikkel 223 nr. 5 som eksponeringsverdien ved anvendelsen av artikkel 113. Når det gjelder poster utenfor balansen oppført i vedlegg I, skal institusjonene anvende prosentdelene angitt i artikkel 111 nr. 1 på verdien E* for å komme fram til eksponeringsverdien.

2. Etter IRB-metoden skal institusjonene anvende den effektive LGD-verdien (LGD*) som LGD ved anvendelsen av kapittel 3. Institusjonene skal beregne LGD* på følgende måte:

$$LGD^* = LGD \cdot \frac{E^*}{E}$$

der

LGD = den LGD-verdien som ville fått anvendelse på eksponeringen i henhold til kapittel 3 dersom eksponeringen ikke hadde vært sikret,

E = eksponeringsverdien i samsvar med artikkel 223 nr. 3,

E* = den fullt justerte eksponeringsverdien i samsvar med artikkel 223 nr. 5.

*Artikkel 229***Verdsettingsprinsipper for andre godtakbare sikkerheter i henhold til IRB-metoden**

1. Når det gjelder sikkerhet i fast eiendom, skal sikkerheten være verdsatt av en uavhengig takstmann til markedsverdi eller til en lavere verdi. Institusjonene skal kreve at den uavhengige takstmannen dokumenterer markedsverdien på en gjennom-siktig og tydelig måte.

I de medlemsstatene som har fastsatt strenge kriterier for vurdering av pantelånsverdier ved lov eller forskrift, kan eiendommen i stedet verdsettes av en uavhengig takstmann til pantelånsverdien eller til en lavere verdi. Institusjonene skal kreve at den uavhengige takstmannen ved vurderingen av pantelånsverdien ikke skal ta hensyn til spekulative elementer og skal dokumentere nevnte verdi på en gjennom-siktig og tydelig måte.

Verdien av sikkerheten skal være markedsverdien eller pantelånsverdien, eventuelt redusert for å gjenspeile resultatene av overvåkingen som kreves i henhold til artikkel 208 nr. 3, og for å ta hensyn til eventuelle foranstående krav på eiendommen.

2. Verdien av fordringer skal være det utestående beløpet.

3. Institusjonene skal vurdere annen fysisk sikkerhet enn fast eiendom til markedsverdi. Ved anvendelsen av denne artikkel er markedsverdien det estimerte beløpet som eiendommen på

tidspunktet for verdsettingen vil kunne selges for til en villig kjøper av en villig selger i en transaksjon på armlengdes avstand.

*Artikkel 230***Beregning av risikovektede eksponeringsbeløp og forventet tapt beløp for andre godtakbare sikkerheter i henhold til IRB-metoden**

1. Institusjonene skal anvende LGD* beregnet i samsvar med dette nummer og nr. 2 som LGD-verdi ved anvendelse av kapittel 3.

Dersom forholdet mellom verdien av sikkerheten (C) og eksponeringsverdien (E) er lavere enn det laveste påkrevde nivået for sikkerhet for eksponeringen (C*), slik det er fastsatt i tabell 5, skal LGD* være den LGD-verdien som er fastsatt i kapittel 3 for usikrede eksponeringer mot motparten. For dette formål skal institusjonene beregne eksponeringsverdien av postene oppført i artikkel 166 nr. 8–10 med en konverteringsfaktor eller prosentdel på 100 % i stedet for de konverteringsfaktorene eller prosentdelene som er angitt i nevnte numre.

Dersom forholdet mellom verdien av sikkerheten og eksponeringsverdien overstiger et andre, høyere terskelnivå lik C**, slik det er fastsatt i tabell 5, skal LGD* være den LGD-verdien som er fastsatt i tabell 5.

Dersom det påkrevde nivået for sikkerhet C** ikke er oppnådd med hensyn til eksponeringen som helhet, skal institusjonene anse eksponeringen som to eksponeringer – en som det påkrevde nivået for sikkerhet C** er oppnådd for, og en som tilsvarer restdelen.

2. De verdiene for LGD* som skal anvendes, og påkrevde nivåer for sikkerhet for de sikrede delene av eksponeringene er angitt i tabell 5 i dette nummer.

*Tabell 5***Minsteverdier for LGD for sikrede deler av eksponeringer**

	LGD* for eksponeringer med best prioritet	LGD* for etterstilte eksponeringer	Laveste påkrevde nivå for sikkerhet for eksponeringen (C*)	Laveste påkrevde nivå for sikkerhet for eksponeringen (C**)
Fordringer	35 %	65 %	0 %	125 %
Boligeiendom/ næringsseiendom	35 %	65 %	30 %	140 %
Annen sikkerhet	40 %	70 %	30 %	140 %

3. Som et alternativ til behandlingen i nr. 1 og 2, og med forbehold for artikkel 124 nr. 2 kan institusjonene gi en risikovekt på 50 % til den delen av eksponeringen som, innenfor grensene fastsatt i henholdsvis artikkel 125 nr. 2 bokstav d) og artikkel 126 nr. 2 bokstav d), er fullt ut sikret med pant i boligeiendom eller næringsseiendom på en medlemsstats territorium, dersom alle vilkårene i artikkel 199 nr. 3 eller 4 er oppfylt.

Artikkel 231

Beregning av risikovektede eksponeringsbeløp og forventet tapt beløp for blandet sikkerhetsmasse

1. En institusjon skal beregne verdien av LGD* som skal anvendes som LGD i henhold til kapittel 3, i samsvar med nr. 2 og 3 dersom begge følgende vilkår er oppfylt:

- a) Institusjonen benytter IRB-metoden til å beregne risikovektede eksponeringsbeløp og forventet tapt beløp.
- b) Eksponeringen er sikret med både finansiell sikkerhet og andre godtakbare sikkerheter.

2. Institusjonene skal ha plikt til å dele opp eksponeringens volatilitetsjusterte verdi, dvs. eksponeringsverdien etter den volatilitetsjusteringen som er angitt i artikkel 223 nr. 5, i ulike deler for å komme fram til en del som dekkes av en godtakbar finansiell sikkerhet, en del som dekkes av fordringer, en del som dekkes av sikkerhet i næringsseiendom eller boligeiendom, en del som dekkes av andre godtakbare sikkerheter, samt en usikret del, alt etter hva som er relevant.

3. Institusjonene skal beregne LGD* for hver del av eksponeringen som fastsettes i henhold til nr. 2, separat i samsvar med de relevante bestemmelsene i dette kapittel.

Artikkel 232

Annen finansiert kredittbeskyttelse

1. Dersom vilkårene i artikkel 212 nr. 1 er oppfylt, kan et innskudd hos en tredjepartsinstitusjon behandles som en garanti stilt av tredjepartsinstitusjonen.

2. Dersom vilkårene i artikkel 212 nr. 2 er oppfylt, skal institusjonene behandle den delen av eksponeringen som har sikkerhet i gjeldende tilbakekjøpsverdi av livsforsikringspoliser som er pantsatt hos den utlånende institusjonen, på følgende måte:

- a) Dersom eksponeringen er omfattet av standardmetoden, skal den risikovektes ved hjelp av risikovektene angitt i nr. 3.

- b) Dersom eksponeringen er omfattet av IRB-metoden, men ikke av institusjonens egne LGD-estimer, skal den gis en LGD-verdi på 40 %.

Ved eventuell avvikende valuta skal institusjonene redusere gjeldende tilbakekjøpsverdi i samsvar med artikkel 233 nr. 3, og verdien av kredittbeskyttelsen er den gjeldende tilbakekjøpsverdien av livsforsikringspolisen.

3. Ved anvendelsen av nr. 2 bokstav a) skal institusjonene tildele følgende risikovekter på grunnlag av den risikovekten som tildeles en usikret eksponering med best prioritet mot det foretaket som yter livsforsikring:

- a) En risikovekt på 20 % dersom den usikrede eksponeringen med best prioritet mot foretaket som yter livsforsikringen, tildeles en risikovekt på 20 %.
- b) En risikovekt på 35 % dersom den usikrede eksponeringen med best prioritet mot foretaket som yter livsforsikringen, tildeles en risikovekt på 50 %.
- c) En risikovekt på 70 % dersom den usikrede eksponeringen med best prioritet mot foretaket som yter livsforsikringen, tildeles en risikovekt på 100 %.
- d) En risikovekt på 150 % dersom den usikrede eksponeringen med best prioritet mot foretaket som yter livsforsikringen, tildeles en risikovekt på 150 %.

4. Institusjonene kan behandle instrumenter som gjenkjøpes på anmodning, og som er godtakbare i henhold til artikkel 200 bokstav c), som en garanti stilt av den utstedende institusjonen. Den godtakbare kredittbeskyttelsen skal ha følgende verdi:

- a) Dersom instrumentet skal gjenkjøpes til pålydende verdi, skal verdien av beskyttelsen være dette beløpet.
- b) Dersom instrumentet skal gjenkjøpes til markedspris, skal verdien av beskyttelsen være verdien av instrumentet verdsatt på samme måte som gjeldsinstrumentene som oppfyller vilkårene i artikkel 197 nr. 4.

Underavsnitt 2

Ikke-finansiert kredittbeskyttelse

Artikkel 233

Verdsetting

1. Ved beregning av virkningene av ikke-finansiert kredittbeskyttelse i samsvar med dette underavsnitt, skal verdien av ikke-finansiert kredittbeskyttelse (G) være det beløpet som yteren av beskyttelse har påtatt seg å betale ved låntakerens mislighold eller manglende betaling, eller når andre nærmere angitte kreditthendelser inntreffer.

2. Ved kredittderivater som ikke som kreditthendelse omfatter en omstrukturering av den underliggende forpliktelsen som innebærer ettergivelse eller utsettelse av tilbakebetaling av hovedstolen, renter eller avgifter som fører til en kredittapshendelse, får følgende bestemmelser anvendelse:

a) Når det beløpet som yteren av beskyttelse har påtatt seg å betale, ikke er høyere enn eksponeringsverdien, skal institusjonene redusere verdien av kredittbeskyttelsen beregnet i henhold til nr. 1 med 40 %.

b) Når det beløpet som yteren av beskyttelse har påtatt seg å betale, er høyere enn eksponeringsverdien, skal verdien av kredittbeskyttelsen ikke være høyere enn 60 % av eksponeringsverdien.

3. Når ikke-finansiert kredittbeskyttelse er uttrykt i en annen valuta enn eksponeringen, skal institusjonene redusere verdien av kredittbeskyttelsen ved å anvende en volatilitetsjustering på følgende måte:

$$G^* = G \cdot (1 - H_{fx})$$

der

G^* = beløpet for kredittbeskyttelsen justert for valutarisiko,

G = det nominelle beløpet for kredittbeskyttelsen,

H_{fx} = volatilitetsjusteringen for enhver avvikende valuta mellom kredittbeskyttelsen og den underliggende forpliktelsen fastsatt i samsvar med nr. 4.

Når det ikke foreligger avvikende valuta, er H_{fx} lik null.

4. Institusjonene skal legge en realisasjonstid som tilsvarer 10 bankdager til grunn for volatilitetsjusteringer som skal anvendes ved avvikende valuta, forutsatt at verdiregulering skjer daglig, og kan beregne dem etter metoden med volatilitetsjusteringer fastsatt av tilsynsmyndighetene eller metoden med egne estimater som beskrevet i henholdsvis artikkel 224 og 225. Institusjonene skal øke volatilitetsjusteringene i samsvar med artikkel 226.

Artikkel 234

Beregning av risikovektede eksponeringsbeløp og forventet tapt beløp ved delvis beskyttelse og oppdeling i transjer

Når en institusjon overfører en del av risikoen for et lån i en eller flere transjer, får reglene i kapittel 5 anvendelse. Institusjonene kan anse terskelverdier for betaling for hvilke ingen betaling skal gjøres i tilfelle av tap, for å tilsvare beholdte førstetapsposisjoner og å føre til en risikooverføring i transjer.

Artikkel 235

Beregning av risikovektede eksponeringsbeløp i henhold til standardmetoden

1. Ved anvendelsen av artikkel 133 nr. 3 skal institusjonene beregne risikovektede eksponeringsbeløp etter følgende formel:

$$\text{maks } \{0, E - G_A\} \cdot r + G_A \cdot g$$

der

E = eksponeringsverdien i henhold til artikkel 111. For dette formål skal eksponeringsverdien for en post utenfor balansen som er oppført i vedlegg I, være 100 % av postens verdi i stedet for eksponeringsverdien angitt i artikkel 111 nr. 1,

G_A = beløpet for kreditttrisikobeskyttelsen beregnet i henhold til artikkel 233 nr. 3 (G^*) og ytterligere justert for eventuell avvikende løpetid som fastsatt i avsnitt 5,

r = risikovekten for eksponeringer mot skyldneren som angitt i kapittel 2,

g = risikovekten for eksponeringer mot yteren av beskyttelse som angitt i kapittel 2.

2. Når det beskyttede beløpet (G_A) er mindre enn eksponeringsverdien (E), kan institusjonene anvende formelen angitt i nr. 1 bare dersom de beskyttede og ubeskyttede delene av eksponeringen har lik prioritet.

3. Institusjonene kan utvide behandlingen i henhold til artikkel 114 nr. 4 og 7 til eksponeringer eller deler av eksponeringer som garanteres av sentralmyndigheter eller sentralbanker, dersom garantien er angitt i låntakerens nasjonale valuta og eksponeringen er finansiert i denne valutaen.

Artikkel 236

Beregning av risikovektede eksponeringsbeløp og forventet tapt beløp i henhold til IRB-metoden

1. For den dekkede delen av eksponeringsverdien (E), basert på den justerte verdien av kredittbeskyttelsen G_A , kan PD-verdien i henhold til kapittel 3 avsnitt 4 være PD-verdien til yteren av beskyttelse, eller en PD-verdi mellom PD-verdien til låntakeren og PD-verdien til garantisten dersom det ikke anses å være nødvendig med full utskifting. I tilfelle av etterstilte eksponeringer og ikke-etterstilte ikke-finansiert beskyttelse kan den LGD-verdien som skal anvendes av institusjonene i henhold til kapittel 3 avsnitt 4, være den som er tilknyttet ikke-etterstilte fordringer.

2. For en eventuell udekket del av eksponeringsverdien (E) skal PD-verdien være låntakerens PD-verdi, og LGD-verdien skal være LGD-verdien for den underliggende eksponeringen.

3. Ved anvendelsen av denne artikkel er G_A verdien av G^* beregnet i henhold til artikkel 233 nr. 3, ytterligere justert for eventuell avvikende løpetid som fastsatt i avsnitt 5. E er eksponeringsverdi i henhold til kapittel 3 avsnitt 5. For dette formål skal institusjonene beregne eksponeringsverdien av postene oppført i artikkel 166 nr. 8–10 med en konverteringsfaktor eller prosentdel på 100 % i stedet for de konverteringsfaktorene eller prosentdelene som er angitt i nevnte numre.

Avsnitt 5

Avvikende løpetid

Artikkel 237

Avvikende løpetid

1. Ved beregning av risikovektede eksponeringsbeløp foreligger avvikende løpetid når kredittbeskyttelsens gjenværende løpetid er kortere enn den beskyttede eksponeringens gjenværende løpetid. Dersom beskyttelsen har mindre enn tre måneders gjenværende løpetid, og beskyttelsens løpetid er kortere enn løpetiden for den underliggende eksponeringen, skal den ikke anses som godtakbar kredittbeskyttelse.

2. Når det foreligger avvikende løpetid, skal kredittbeskyttelsen ikke anses som godtakbar dersom et av følgende vilkår er oppfylt:

a) Den opprinnelige løpetiden for beskyttelsen er kortere enn ett år.

b) Eksponeringen er en kortsiktig eksponering som ifølge vedkommende myndigheter er omfattet av en nedre grense på én dag, i stedet for en nedre grense på ett år, med hensyn til løpetiden (M) i henhold til artikkel 162 nr. 3.

Artikkel 238

Kredittbeskyttelsens løpetid

1. Innenfor en høyeste grense på fem år skal den effektive løpetiden for det underliggende instrumentet være den lengst mulige gjenværende tiden før skyldneren etter planen skal oppfylle sine forpliktelser. Med forbehold for nr. 2 skal kredittbeskyttelsens løpetid være tiden fram til det tidligste tidspunktet da beskyttelsen kan utløpe eller sies opp.

2. Når selgeren av beskyttelse har mulighet til å si opp beskyttelsen, skal institusjonene anse beskyttelsens løpetid for å være tiden fram til det tidligste tidspunktet da denne muligheten kan benyttes. Når kjøperen av beskyttelse har mulighet til å si

opp beskyttelsen, og vilkårene i avtalen som ligger til grunn for beskyttelsen, omfatter positive incentiver for å få institusjonen til å si opp transaksjonen før avtalens utløpsdato, skal institusjonen anse beskyttelsens løpetid for å være tiden fram til det tidligste tidspunktet da denne muligheten kan benyttes; i motsatt fall kan institusjonen anse at et slikt alternativ ikke påvirker beskyttelsens løpetid.

3. Når det ikke er noe som hindrer et kredittderivat i å forfalle før utløpet av en betalingsutsettelse som er nødvendig for mislighold av den underliggende forpliktelsen som følge av manglende betaling, skal institusjonene redusere beskyttelsens løpetid med betalingsutsettelsens lengde.

Artikkel 239

Verdsetting av beskyttelse

1. Ved transaksjoner som er omfattet av finansiert kredittbeskyttelse i henhold til den enkle metoden for finansielle sikkerheter, anses sikkerhet ikke som godtakbar finansiert kredittbeskyttelse dersom det foreligger avvikende løpetid mellom eksponeringen og kredittbeskyttelsen.

2. Ved transaksjoner som er omfattet av finansiert kredittbeskyttelse i henhold til den avanserte metoden for finansielle sikkerheter, skal institusjonene sikre at kredittbeskyttelsens og eksponeringens løpetid gjenspeiles i den justerte verdien av sikkerheten, etter følgende formel:

$$C_{VAM} = C_{VA} \cdot \frac{t - t^*}{T - t^*}$$

der

C_{VA} = det laveste beløpet av den volatilitetsjusterte verdien av sikkerheten som angitt i artikkel 223 nr. 2, og eksponeringsbeløpet,

t = den laveste verdien av antall år som gjenstår fram til forfallstidspunktet for kredittbeskyttelsen, beregnet i samsvar med artikkel 238, og verdien av T ,

T = den laveste verdien av antall år som gjenstår fram til forfallstidspunktet for eksponeringen, beregnet i samsvar med artikkel 238, og fem år,

t^* = 0,25.

Institusjonene skal anvende C_{VAM} som C_{VA} ytterligere justert for avvikende løpetid i formelen for beregning av den fullt justerte verdien av eksponeringen (E^*) i henhold til artikkel 223 nr. 5.

3. Ved transaksjoner som er omfattet av ikke-finansiert kredittbeskyttelse, skal institusjonene sikre at kredittbeskyttelsens og eksponeringens løpetid gjenspeiles i den justerte verdien av kredittbeskyttelsen, etter følgende formel:

$$G_A = G^* \cdot \frac{t - t^*}{T - t^*}$$

der

G_A = G^* justert for eventuell avvikende løpetid,

G^* = beskyttelsesbeløpet justert for eventuell avvikende valuta,

t = den laveste verdien av antall år som gjenstår fram til forfallstidspunktet for kredittbeskyttelsen, beregnet i samsvar med artikkel 238, og verdien av T ,

T = den laveste verdien av antall år som gjenstår fram til forfallstidspunktet for eksponeringen, beregnet i samsvar med artikkel 238, og fem år,

t^* = 0,25.

Institusjonene skal anvende G_A som verdien av beskyttelsen i henhold til artikkel 233–236.

Avsnitt 6

Kredittrisikoreduksjonsteknikker for kurvprodukter

Artikkel 240

Kredittderivater der kredittbeskyttelsen utløses og opphører etter første utløsende kredithendelse

Når en institusjon oppnår kredittbeskyttelse for et antall eksponeringer på det vilkåret at det første misligholdet blant eksponeringene skal utløse betaling, og at denne kredithendelsen skal føre til opphør av kontrakten, kan institusjonen endre beregningen av det risikovektede eksponeringsbeløpet og eventuelt forventet tapt beløp for den eksponeringen som i mangel av kredittbeskyttelse ville ha gitt det laveste risikovektede eksponeringsbeløpet i henhold til dette kapittel:

- For institusjoner som benytter standardmetoden, skal den risikovektede eksponeringsverdien være den som beregnes i henhold til standardmetoden.
- For institusjoner som benytter IRB-metoden, skal det risikovektede eksponeringsbeløpet være summen av det risikovektede eksponeringsbeløpet beregnet i henhold til IRB-metoden og 12,5 ganger forventet tapt beløp.

Behandlingen i denne artikkel skal anvendes bare når verdien av eksponeringen er mindre enn eller lik verdien av kredittbeskyttelsen.

Artikkel 241

Kredittderivater der kredittbeskyttelsen utløses etter n-te kredithendelse

Når det n-te misligholdet blant eksponeringene utløser betaling i henhold til kredittbeskyttelsen, kan institusjonen som kjøper beskyttelsen, anerkjenne beskyttelsen for beregning av risikovektede eksponeringsbeløp og eventuelt for forventet tapt beløp bare dersom det er oppnådd beskyttelse for mislighold 1 til n-1, eller dersom n-1-mislighold allerede er skjedd. I slike tilfeller kan institusjonen endre beregningen av det risikovektede eksponeringsbeløpet og eventuelt forventet tapt beløp for den eksponeringen som i mangel av kredittbeskyttelse ville ha gitt det n-te laveste risikovektede eksponeringsbeløpet i samsvar med dette kapittel. Institusjonene skal beregne det n-te laveste beløpet som angitt i artikkel 240 bokstav a) og b).

Behandlingen i denne artikkel skal anvendes bare når verdien av eksponeringen er mindre enn eller lik verdien av kredittbeskyttelsen.

Alle eksponeringer i kurven skal oppfylle kravene i artikkel 204 nr. 2 og artikkel 216 nr. 1 bokstav d).

KAPITTEL 5

Verdipapirisering

Avsnitt 1

Definisjoner

Artikkel 242

Definisjoner

I dette kapittel menes med

- «overskytende margin» innkrevde finansieringsutgifter og andre gebyrinntekter fra verdipapiriserte eksponeringer etter kostnader og utgifter,
- «ryddekjøpsopsjon» en kontraktmessig mulighet for den initiativtakende institusjonen til å kjøpe tilbake eller oppheve verdipapiriseringsposisjonene før alle de underliggende eksponeringene er tilbakebetalt, når beløpet for utestående eksponeringer faller under et nærmere fastsatt nivå,
- «likviditetsfasilitet» den verdipapiriseringsposisjonen som oppstår som følge av en kontraktsfestet avtale om å yte finansiering for å sikre at kontantstrømmene når investorene til rett tid,
- « K_{IRB} » 8 % av de risikovektede eksponeringsbeløpene som ville ha blitt beregnet i henhold til kapittel 3 med hensyn til de verdipapiriserte eksponeringene, dersom de ikke var blitt verdipapirisert, pluss forventet tapt beløp tilknyttet disse eksponeringene beregnet i henhold til nevnte kapittel,

- 5) «ekstern kredittvurderingsmetode» metoden for å beregne risikovektede eksponeringsbeløp for verdipapiriseringssposisjoner i samsvar med artikkel 261,
- 6) «formelbasert tilsynsmetode» metoden for å beregne risikovektede eksponeringsbeløp for verdipapiriseringssposisjoner i samsvar med artikkel 262,
- 7) «ikke-kredittvurdert posisjon» en verdipapiriseringssposisjon som ikke har noen kvalifisert kredittvurdering fra en ekstern kredittvurderingsinstitusjon som omhandlet i avsnitt 4,
- 8) «kredittvurdert posisjon» en verdipapiriseringssposisjon som har en kvalifisert kredittvurdering fra en ekstern kredittvurderingsinstitusjon som omhandlet i avsnitt 4,
- 9) «program for sertifikater med sikkerhet i eiendeler» eller «ABCP-program» et verdipapiriseringssprogram der de utstedte verdipapirene i hovedsak har form av sertifikater med en opprinnelig løpetid på høyst ett år,
- 10) «tradisjonell verdipapirisering» en verdipapirisering som innebærer økonomisk overføring av eksponeringene som verdipapiriseres. Dette skal skje ved overføring av eierskapet til de verdipapiriserte eksponeringene fra den initiativtakende institusjonen til et spesialforetak for verdipapirisering eller ved indirekte deltaking. De utstedte verdipapirene utgjør ikke noen betalingsforpliktelse for den initiativtakende institusjonen,
- 11) «syntetisk verdipapirisering» en verdipapirisering der overføringen av risiko oppnås ved at det anvendes kredittderivater eller garantier, og der eksponeringene som verdipapiriseres, forblir eksponeringer for den initiativtakende institusjonen,
- 12) «rullerende eksponering» en eksponering der kunders utestående beløp kan variere etter hvor mye disse kundene velger å låne og betale tilbake, opptil en avtalt grense,
- 13) «rullerende verdipapirisering» en verdipapirisering der selve verdipapiriseringssstrukturen er rullerende ved at eksponeringer legges til eller fjernes fra gruppen av eksponeringer, uavhengig av om eksponeringene rullerer,
- 14) «bestemmelse om tidlig innløsning» en kontraktbestemmelse i forbindelse med verdipapirisering av rullerende eksponeringer eller en rullerende verdipapirisering, der det kreves at investorers posisjoner, dersom særlig definerte hendelser inntreffer, skal innløses før den opprinnelig fastsatte forfallsdatoen for de utstedte verdipapirene,
- 15) «førstepapirstransje» den mest etterstilte transjen i en verdipapirisering, som er den første transjen som påføres

tap på verdipapiriserte eksponeringer og dermed beskytter andrepapirstransjer og eventuelt transjer med høyere rang.

Avsnitt 2

Anerkjennelse av vesentlig risikooverføring

Artikkel 243

Tradisjonell verdipapirisering

1. Den initiativtakende institusjonen for en tradisjonell verdipapirisering kan utelukke verdipapiriserte eksponeringer fra beregningen av risikovektede eksponeringsbeløp og forventet tap beløp dersom et av følgende vilkår er oppfylt:

a) En vesentlig kredittrisiko knyttet til de verdipapiriserte eksponeringene anses å ha blitt overført til tredjeparter.

b) Den initiativtakende institusjonen anvender en risikovekt på 1 250 % for alle verdipapiriseringssposisjoner som den har i denne verdipapiriseringen, eller trekker disse verdipapiriseringssposisjonene fra ren kjernekapital-poster i samsvar med artikkel 36 nr. 1 bokstav k).

2. En vesentlig kredittrisiko skal anses som overført i følgende tilfeller:

a) De risikovektede eksponeringsbeløpene for de mellomliggende verdipapiriseringssposisjonene som den initiativtakende institusjonen har i denne verdipapiriseringen, overstiger ikke 50 % av de risikovektede eksponeringsbeløpene for alle mellomliggende verdipapiriseringssposisjoner i denne verdipapiriseringen.

b) Dersom det ikke finnes noen mellomliggende verdipapiriseringssposisjoner i en gitt verdipapirisering, og den initiativtakende institusjonen kan dokumentere at eksponeringsverdien av verdipapiriseringssposisjonene som ville blitt trukket fra ren kjernekapital eller omfattet av en risikovekt på 1 250 %, overstiger et begrunnet estimat for forventet tap på de verdipapiriserte eksponeringene med en betydelig margin, eier den initiativtakende institusjonen ikke mer enn 20 % av eksponeringsverdiene av verdipapiriseringssposisjonene som ville blitt trukket fra ren kjernekapital eller omfattet av en risikovekt på 1 250 %.

Dersom den mulige reduksjonen i risikovektede eksponeringsbeløp som den initiativtakende institusjonen ville kunne oppnå med denne verdipapiriseringen, ikke er berettiget gjennom en tilsvarende overføring av kredittrisiko til tredjeparter, kan vedkommende myndigheter i hvert enkelt tilfelle beslutte at vesentlig kredittrisiko ikke skal anses som overført til tredjeparter.

3. Ved anvendelsen av nr. 2 menes med mellomliggende verdipapiriseringsposisjoner verdipapiriseringsposisjoner som gis en lavere risikovekt enn 1 250 %, og som har lavere prioritet enn den høyest prioriterte posisjonen i denne verdipapiriseringen og også lavere prioritert enn enhver verdipapiriseringsposisjon i denne verdipapiriseringen, som i samsvar med avsnitt 4

- a) i tilfelle av en verdipapiriseringsposisjon som omfattes av avsnitt 3 underavsnitt 3, er tilordnet risikoklasse 1, eller
- b) i tilfelle av en verdipapiriseringsposisjon som omfattes av avsnitt 3 underavsnitt 4, er tilordnet risikoklasse 1 eller 2.

4. Som alternativ til nr. 2 og 3 skal vedkommende myndigheter gi initiativtakende institusjoner tillatelse til å anse en vesentlig kredittrisiko som overført dersom den initiativtakende institusjonen kan dokumentere at den reduksjonen av kravene til ansvarlig kapital som den initiativtakende institusjonen oppnår i hvert tilfelle av verdipapirisering, er berettiget ut fra en tilsvarende kredittrisikooverføring til tredjeparter.

Tillatelse skal gis bare dersom institusjonen oppfyller alle følgende vilkår:

- a) Institusjonen har tilstrekkelig risikofølsomme retningslinjer og metoder til å vurdere risikooverføringen.
- b) Institusjonen har også anerkjent kredittrisikooverføringen til tredjeparter i hvert tilfelle i forbindelse med institusjonens interne risikostyring og dens interne kapitalallokering.

5. I tillegg til kravene i nr. 1–4, alt etter hva som er relevant, skal alle følgende vilkår være oppfylt:

- a) Dokumentasjonen om verdipapireringen gjenspeiler det økonomiske innholdet i transaksjonen.
- b) De verdipapiriserte eksponeringene holdes utenfor den initiativtakende institusjonen og dens kreditors rekkevidde, herunder i tilfelle av offentlig administrasjon eller annen krisehåndtering. Dette skal bekreftes med en uttalelse fra en kvalifisert juridisk rådgiver.
- c) De utstedte verdipapirene utgjør ikke noen betalingsforpliktelse for den initiativtakende institusjonen.
- d) Den initiativtakende institusjonen beholder ingen faktisk eller indirekte kontroll over de overførte eksponeringene. En initiativtakende institusjon skal anses for å ha beholdt faktisk kontroll over de overførte eksponeringene dersom den har rett til å kjøpe tilbake de tidligere overførte eksponeringene fra erververen for å realisere gevinstene av dem, eller dersom den er forpliktet til igjen å påta seg overført risiko. At den initiativtakende institusjonen

beholder rettigheter eller forpliktelser med hensyn til forvaltningen av eksponeringene, skal i seg selv ikke anses for å utgjøre indirekte kontroll over eksponeringene.

e) Dokumentasjonen om verdipapireringen oppfyller alle følgende vilkår:

- i) Bortsett fra bestemmelser om tidlig innløsning inneholder den ingen bestemmelser som krever at posisjoner i verdipapiriseringen skal forbedres av den initiativtakende institusjonen blant annet ved å endre de underliggende kreditteksponeringene eller øke avkastningen som skal betales til investorer som en følge av en svekkelse av de verdipapiriserte eksponeringenes kredittkvalitet.

- ii) Den inneholder ingen bestemmelser som øker avkastningen som skal betales til innehavere av posisjoner i verdipapiriseringen som følge av en svekkelse av den underliggende gruppens kredittkvalitet.

- iii) Den gjør det klart, dersom det er relevant, at et eventuelt kjøp eller gjenkjøp av verdipapiriseringsposisjoner fra den initiativtakende eller den organiserende institusjonens side ut over avtaleforpliktelsene er et unntak og bare kan foretas i tråd med prinsippet om armlengdes avstand.

f) Dersom det dreier seg om en ryddekjøpsopsjon, skal den også oppfylle følgende vilkår:

- i) Den kan utøves etter den initiativtakende institusjonens eget valg.

- ii) Den kan utøves bare når høyst 10 % av den opprinnelige verdien av de verdipapiriserte eksponeringene fortsatt ikke er innfridd.

- iii) Den er ikke strukturert for å unngå fordeling av tap på kredittforbedringsposisjoner eller andre posisjoner som innehas av investorer, og er heller ikke på annen måte strukturert for å gi kredittforbedring.

6. Vedkommende myndigheter skal holde EBA underrettet om de særlige tilfellene som er omhandlet i nr. 2, der den mulige reduksjonen av det risikovektede eksponeringsbeløpet ikke er berettiget ut fra en tilsvarende kredittrisikooverføring til tredjeparter, og om institusjonenes anvendelse av nr. 4. EBA skal overvåke de ulike formene for praksis på dette området og fastsette retningslinjer i samsvar med artikkel 16 i forordning (EU) nr. 1093/2010. EBA skal gjennomgå medlemsstatenes gjennomføring av disse retningslinjene og innen 31. desember 2017 gi Kommisjonen råd med hensyn til behovet for en bindende teknisk standard.

Artikkel 244

Syntetisk verdipapirisering

1. En initiativtakende institusjon i en syntetisk verdipapirisering kan beregne risikovektede eksponeringsbeløp, og eventuelt forventet tapt beløp, for de verdipapiriserte eksponeringene i samsvar med artikkel 249, dersom et av følgende vilkår er oppfylt:

- a) En vesentlig kredittrisiko anses som overført til tredjeparter enten gjennom finansiert eller ikke-finansiert kredittbeskyttelse.
- b) Den initiativtakende institusjonen anvender en risikovekting på 1 250 % for alle verdipapiriseringsposisjoner som den har i denne verdipapiriseringen, eller trekker disse verdipapiriseringsposisjonene fra ren kjernekapital-poster i samsvar med artikkel 36 nr. 1 bokstav k).

2. En vesentlig kredittrisiko skal anses som overført dersom et av følgende vilkår er oppfylt:

- a) De risikovektede eksponeringsbeløpene for de mellomliggende verdipapiriseringsposisjonene som den initiativtakende institusjonen eier i denne verdipapiriseringen, overstiger ikke 50 % av de risikovektede eksponeringsbeløpene for alle mellomliggende verdipapiriseringsposisjoner i denne verdipapiriseringen.
- b) Dersom det ikke finnes noen mellomliggende verdipapiriseringsposisjoner i en gitt verdipapirisering, og den initiativtakende institusjonen kan dokumentere at eksponeringsverdien av verdipapiriseringsposisjonene som ville blitt trukket fra ren kjernekapital eller omfattet av en risikovekt på 1 250 %, overstiger et begrunnet estimat for forventet tap på de verdipapiriserte eksponeringene med en betydelig margin, eier den initiativtakende institusjonen ikke mer enn 20 % av eksponeringsverdiene av verdipapiriseringsposisjonene som ville blitt trukket fra ren kjernekapital eller omfattet av en risikovekt på 1 250 %.

Når den mulige reduksjonen i risikovektede eksponeringsbeløp som den initiativtakende institusjonen ville oppnå med denne verdipapiriseringen, ikke er berettiget gjennom en tilsvarende overføring av kredittrisiko til tredjeparter, kan vedkommende myndighet i hvert enkelt tilfelle vedta at vesentlig kredittrisiko ikke skal anses overført til tredjeparter.

3. Ved anvendelsen av nr. 2 menes med mellomliggende verdipapiriseringsposisjoner verdipapiriseringsposisjoner som gis en lavere risikovekt enn 1 250 %, og som har lavere prioritet enn den høyest prioriterte posisjonen i denne verdipapiriseringen og også lavere prioritert enn enhver verdipapiriseringsposisjon i denne verdipapiriseringen, som i samsvar med avsnitt 4

- a) i tilfelle av en verdipapiriseringsposisjon som omfattes av avsnitt 3 underavsnitt 3, er tilordnet risikoklasse 1, eller

- b) i tilfelle av en verdipapiriseringsposisjon som omfattes av avsnitt 3 underavsnitt 4, er tilordnet risikoklasse 1 eller 2.

4. Som alternativ til nr. 2 og 3 skal vedkommende myndigheter gi initiativtakende institusjoner tillatelse til å anse en vesentlig kredittrisiko som overført dersom den initiativtakende institusjonen kan dokumentere at den reduksjonen av kravene til ansvarlig kapital som den initiativtakende institusjonen oppnår i hvert tilfelle av verdipapirisering, er berettiget ut fra en tilsvarende kredittrisikooverføring til tredjeparter.

Tillatelse skal gis bare dersom institusjonen oppfyller alle følgende vilkår:

- a) Institusjonen har tilstrekkelig risikofølsomme retningslinjer og metoder til å vurdere risikooverføringen.

- b) Institusjonen har også anerkjent kredittrisikooverføringen til tredjeparter i hvert tilfelle i forbindelse med institusjonens interne risikostyring og dens interne kapitalallokering.

5. I tillegg til kravene i nr. 1–4, alt etter hva som er relevant, skal overføringen oppfylle følgende vilkår:

- a) Dokumentasjonen om verdipapiriseringen gjenspeiler det økonomiske innholdet i transaksjonen.

- b) Kredittbeskyttelsen som kredittrisikoen er overført i henhold til, er i samsvar med artikkel 247 nr. 2.

- c) De instrumentene som anvendes til overføring av kredittrisiko, inneholder ikke vilkår som

- i) pålegger vesentlige terskelverdier under hvilke kredittbeskyttelse ikke anses å bli utløst dersom det inntreffer en kreditthendelse,

- ii) gjør det mulig å oppheve beskyttelsen på grunn av svekket kredittkvalitet for de underliggende eksponeringene,

- iii) krever, bortsett fra i tilfelle av bestemmelser om tidlig innløsning, at posisjoner i verdipapiriseringen blir forbedret av den initiativtakende institusjonen,

- iv) øker institusjonens kostnader til kredittbeskyttelse eller den avkastningen som skal betales til innehavere av posisjoner i verdipapiriseringen som reaksjon på en svekket kredittkvalitet for den underliggende gruppen.

d) Det er innhentet en uttalelse fra en kvalifisert juridisk rådgiver som bekrefter at kredittbeskyttelsen har tvangskraft i alle relevante jurisdiksjoner.

e) Dokumentasjonen om verdipapiriseringen skal gjøre det klart at et eventuelt kjøp eller gjenkjøp av verdipapiriseringsposisjoner fra den initiativtakende eller den organiserende institusjonens side ut over avtaleforpliktelsene bare kan foretas i tråd med prinsippet om armlengdes avstand.

f) Dersom det dreier seg om en ryddekjøpsopsjon, skal den oppfylle alle følgende vilkår:

i) Den kan utøves etter den initiativtakende institusjonens eget valg.

ii) Den kan utøves bare når høyst 10 % av den opprinnelige verdien av de verdipapiriserte eksponeringene fortsatt ikke er innfridd.

iii) Den er ikke strukturert for å unngå fordeling av tap på kredittforbedringsposisjoner eller andre posisjoner som innehas av investorer, og er heller ikke på annen måte strukturert for å gi kredittforbedring.

6. Vedkommende myndigheter skal holde EBA underrettet om de særlige tilfellene som er omhandlet i nr. 2, der den mulige reduksjonen av det risikovektede eksponeringsbeløpet ikke er berettiget ut fra en tilsvarende kredittrisikooverføring til tredjeparter, og om institusjonenes anvendelse av nr. 4. EBA skal overvåke de ulike formene for praksis på dette området og fastsette retningslinjer i samsvar med artikkel 16 i forordning (EU) nr. 1093/2010. EBA skal gjennomgå medlemsstatenes gjennomføring av disse retningslinjene og innen 31. desember 2017 gi Kommisjonen råd med hensyn til behovet for en bindende teknisk standard.

Avsnitt 3

Beregning av risikovektede eksponeringsbeløp

Underavsnitt 1

Prinsipper

Artikkel 245

Beregning av risikovektede eksponeringsbeløp

1. Dersom en initiativtakende institusjon har overført betydelig kredittrisiko knyttet til verdipapiriserte eksponeringer i samsvar med avsnitt 2, kan denne institusjonen

a) når det gjelder en tradisjonell verdipapirisering, utelukke fra beregningen av risikovektede eksponeringsbeløp, og eventuelt av forventet tapt beløp, de eksponeringene som institusjonen har verdipapirisert,

b) når det gjelder en syntetisk verdipapirisering, beregne risikovektede eksponeringsbeløp, og eventuelt forventet tapt beløp, med hensyn til de verdipapiriserte eksponeringene i samsvar med artikkel 249 og 250.

2. Dersom den initiativtakende institusjonen har besluttet å anvende nr. 1, skal den beregne de risikovektede eksponeringsbeløpene som er fastsatt i dette kapittel, for de posisjonene den innehar i verdipapiriseringen.

Dersom den initiativtakende institusjonen ikke har overført betydelig kredittrisiko eller har besluttet ikke å anvende nr. 1, trenger den ikke å beregne risikovektede eksponeringsbeløp for noen av posisjonene den innehar i den berørte verdipapiriseringen, men den skal fortsatt ta med de verdipapiriserte eksponeringene i beregningen av risikovektede eksponeringsbeløp, som om de ikke var blitt verdipapirisert.

3. Dersom eksponeringen gjelder ulike transjer i en verdipapirisering, skal eksponeringen for hver enkelt transje anses som en separat verdipapiriseringsposisjon. Ytere av kredittbeskyttelse for verdipapiriseringsposisjoner skal anses for å inneha posisjoner i verdipapiriseringen. Verdipapiriseringsposisjoner skal omfatte eksponeringer i en verdipapirisering som oppstår av rente- eller valutaderivatkontrakter.

4. Med mindre en verdipapiriseringsposisjon trekkes fra ren kjernekapital-poster i henhold til artikkel 36 nr. 1 bokstav k), skal det risikovektede eksponeringsbeløpet tas med i institusjonens samlede risikovektede eksponeringsbeløp ved anvendelse av artikkel 92 nr. 3.

5. Det risikovektede eksponeringsbeløpet for en verdipapiriseringsposisjon skal beregnes ved at posisjonens eksponeringsverdi beregnet som angitt i artikkel 246, gis den relevante samlede risikovekten.

6. Den samlede risikovekten skal beregnes som summen av risikovekten fastsatt i dette kapittel og eventuell ytterligere risikovekt i samsvar med artikkel 407.

Artikkel 246

Eksponeringsverdi

1. Eksponeringsverdien skal beregnes på følgende måte:

a) Når en institusjon beregner risikovektede eksponeringsbeløp i henhold til underavsnitt 3, skal eksponeringsverdien av en verdipapiriseringsposisjon i balansen være dens balanseførte verdi etter spesifikke kredittrisikojusteringer i samsvar med artikkel 110.

- b) Når en institusjon beregner risikovektede eksponeringsbeløp i henhold til underavsnitt 4, skal eksponeringsverdien av en verdipapiriseringsposisjon i balansen være den balanseførte verdien uten hensyn til eventuelle kredittrisikojusteringer i samsvar med artikkel 110.
- c) Når en institusjon beregner risikovektede eksponeringsbeløp i henhold til underavsnitt 3, skal eksponeringsverdien av en verdipapiriseringsposisjon utenfor balansen være dens pålydende verdi, fratrukket eventuell spesifikk kredittrisikojustering for denne verdipapiriseringsposisjonen, multiplisert med en konverteringsfaktor som fastsatt i dette kapittel. Konverteringsfaktoren skal være 100 % med mindre annet er angitt.
- d) Når en institusjon beregner risikovektede eksponeringsbeløp i henhold til underavsnitt 4, skal eksponeringsverdien av en verdipapiriseringsposisjon utenfor balansen være dens pålydende verdi multiplisert med en konverteringsfaktor som fastsatt i dette kapittel. Konverteringsfaktoren skal være 100 % med mindre annet er angitt.
- e) Eksponeringsverdien av motpartsrisikoen knyttet til et derivat oppført i vedlegg II skal fastsettes i samsvar med kapittel 6.

2. Når en institusjon har to eller flere overlappende posisjoner i en verdipapirisering, skal den i den utstrekning de overlapper hverandre, i sin beregning av risikovektede eksponeringsbeløp ta med den posisjonen eller delen av en posisjon som gir de høyeste risikovektede eksponeringsbeløpene. Institusjonen kan også anerkjenne en slik overlapping mellom krav til ansvarlig kapital for spesifikk risiko knyttet til posisjoner i handelsporteføljen og krav til ansvarlig kapital for posisjoner utenfor handelsporteføljen, forutsatt at institusjonen kan beregne og sammenligne kravene til ansvarlig kapital for de relevante posisjonene. I dette nummer menes med «overlapping» at posisjonene helt eller delvis representerer en eksponering med samme risiko, slik at det så langt de overlapper hverandre, dreier seg om en enkelt eksponering.

3. Når artikkel 268 bokstav c) får anvendelse på posisjoner i et ABCP-program, kan institusjonen anvende den risikovekten som er gitt en likviditetsfasilitet, for å beregne det risikovektede eksponeringsbeløpet for sertifikatet, forutsatt at 100 % av sertifikatet utstedt under programmet er dekket av den eller andre likviditetsfasiliteter, og alle nevnte likviditetsfasiliteter har lik prioritet med sertifikatet slik at de utgjør overlappende posisjoner.

Institusjonen skal underrette vedkommende myndighet om at den anvender denne behandlingen.

Artikkel 247

Anerkjennelse av kredittrisikoreduksjon for verdipapiriseringsposisjoner

1. En institusjon kan anerkjenne finansiert eller ikke-finansiert kredittbeskyttelse som er oppnådd for en

verdipapiriseringsposisjon i samsvar med kapittel 4, forutsatt at kravene i dette kapittel og i kapittel 4 er oppfylt.

Godtakbar finansiert kredittbeskyttelse er begrenset til finansielle sikkerheter som kan godtas til beregning av risikovektede eksponeringsbeløp i henhold til kapittel 2 i samsvar med kapittel 4, og anerkjennelsen er betinget av at de relevante kravene i kapittel 4 er oppfylt.

2. Godtakbar ikke-finansiert kredittbeskyttelse og godtakbare ytere av ikke-finansiert kredittbeskyttelse er begrenset til dem som kan godtas i henhold til kapittel 4, og anerkjennelsen er betinget av at de relevante kravene i kapittel 4 er oppfylt.

3. Som unntak fra nr. 2 skal godtakbare ytere av ikke-finansiert kredittbeskyttelse oppført i artikkel 201 nr. 1 bokstav a)–h), med unntak av kvalifiserte sentrale motparter, ha en kredittvurdering foretatt av en anerkjent ekstern kredittvurderingsinstitusjon som er tilordnet risikoklasse 3 eller bedre i henhold til artikkel 136, og som på det tidspunktet kredittbeskyttelsen først ble anerkjent, var tilordnet risikoklasse 2 eller bedre. Institusjoner som har tillatelse til å benytte IRB-metoden i forbindelse med en direkte eksponering mot yteren av beskyttelse, kan vurdere godtakbarheten i henhold til første punktum på grunnlag av samsvaret mellom PD-verdien for yteren av beskyttelse og den PD-verdien som er knyttet til risikoklassene omhandlet i artikkel 136.

4. Som unntak fra nr. 2 er spesialforetak for verdipapirisering godtakbare ytere av beskyttelse dersom deres egne eiendeler er anerkjente finansielle sikkerheter uten rettigheter eller betingede rettigheter, som har bedre eller lik prioritet med de betingede rettighetene i den institusjonen som mottar ikke-finansiert kredittbeskyttelse, og alle kravene til anerkjennelse av finansielle sikkerheter i kapittel 4 er oppfylt. I slike tilfeller skal GA (beskyttelsesbeløpet justert for eventuell avvikende valuta eller avvikende løpetid i samsvar med kapittel 4) begrenses til disse eiendelene volatilitetsjusterte markedsverdi, og g (risikovekten for eksponeringer mot yteren av beskyttelse, som angitt i standardmetoden) fastsettes som den vektete gjennomsnittlige risikovekten som ville få anvendelse på disse eiendelene som finansielle sikkerheter i henhold til standardmetoden.

Artikkel 248

Implisitt støtte

1. En organiserende eller initiativtakende institusjon som med hensyn til en verdipapirisering har anvendt artikkel 245 nr. 1 og 2 ved beregningen av risikovektede eksponeringsbeløp, eller har solgt instrumenter fra sin handelsportefølje med den følge at det ikke lenger kreves at den har ansvarlig kapital for risikoen knyttet til disse instrumentene, skal ikke gi støtte

til verdipapiriseringen ut over institusjonens avtaleforpliktelser for å redusere potensielle eller faktiske tap for investorer. En transaksjon skal ikke anses for å yte støtte dersom den gjennomføres på armlengdes avstand og tas hensyn til ved vurderingen av vesentlig risikooverføring. Slike transaksjoner skal, uavhengig av om de yter støtte, meldes til vedkommende myndigheter og omfattes av institusjonens kredittrevisjons- og kredittgodkjenningsprosess. Institusjonen skal når den vurderer om transaksjonen ikke er strukturert for å yte støtte, som et minstekrav ta tilstrekkelig hensyn til følgende:

- a) Gjenkjøpsprisen.
- b) Institusjonens kapital og likviditet før og etter gjenkjøpet.
- c) Resultatet av de verdipapiriserte eksponeringene.
- d) Resultatet av de verdipapiriserte posisjonene.
- e) Støttens innvirkning på den initiativtakende institusjonens forventede tap i forhold til investorer.

2. EBA skal i samsvar med artikkel 16 i forordning (EU) nr. 1093/2010 utstede retningslinjer for hva som menes med armlengdes avstand, og for når en transaksjon ikke er strukturert for å yte støtte.

3. Dersom en initiativtakende institusjon eller en organiserende institusjon unnlater å opptre i samsvar med nr. 1 med hensyn til en verdipapirisering, skal denne institusjonen som et minstekrav ha ansvarlig kapital for alle de verdipapiriserte eksponeringene som om de ikke var blitt verdipapirisert.

Underavsnitt 2

Initiativtakende institusjoners beregning av risikovektede eksponeringsbeløp for eksponeringer verdipapirisert i en syntetisk verdipapirisering

Artikkel 249

Generell behandling

Ved beregning av risikovektede eksponeringsbeløp for verdipapiriserte eksponeringer der vilkårene i artikkel 244 er oppfylt, skal den initiativtakende institusjonen i en syntetisk verdipapirisering med forbehold for artikkel 250 benytte relevante beregningsmetoder som fastsatt i dette avsnitt, og ikke som fastsatt i kapittel 2. For institusjoner som beregner risikovektede eksponeringsbeløp og forventet tap beløp i henhold til kapittel 3, skal forventet tap beløp for slike eksponeringer være lik null.

Kravene fastsatt i første ledd får anvendelse på hele gruppen av eksponeringer som omfattes av verdipapiriseringen. Med forbehold for artikkel 250 skal den initiativtakende

institusjonen beregne risikovektede eksponeringsbeløp for alle transjer i verdipapiriseringen i samsvar med bestemmelsene i dette avsnitt, herunder transjer som institusjonen anerkjenner kredittrisikoreduksjon for i samsvar med artikkel 247, der den risikovekten som i så fall skal anvendes på denne posisjonen, kan endres i samsvar med kapittel 4, forutsatt at kravene i dette kapittel er oppfylt.

Artikkel 250

Behandling av avvikende løpetid i syntetiske verdipapiriseringer

Ved beregning av risikovektede eksponeringsbeløp i samsvar med artikkel 249 skal det tas hensyn til eventuell avvikende løpetid mellom kredittbeskyttelsen som utgjør en transje, og som risikooverføringen oppnås gjennom, og de verdipapiriserte eksponeringene på følgende måte:

- a) De verdipapiriserte eksponeringenes løpetid skal anses for å være den lengste løpetiden til disse eksponeringene, men høyst fem år. Kredittbeskyttelsens løpetid skal fastsettes i samsvar med kapittel 4.

- b) En initiativtakende institusjon skal se bort fra eventuell avvikende løpetid ved beregning av risikovektede eksponeringsbeløp for transjer som i henhold til dette avsnitt gis en risikovekt på 1 250 %. For alle andre transjer skal den avvikende løpetiden i kapittel 4 anvendes etter følgende formel:

$$RW^* = RW_{SP} \cdot \frac{t - t^*}{T - t^*} + RW_{Ass} \cdot \frac{T - t}{T - t^*}$$

der

RW^* = risikovektede eksponeringsbeløp med hensyn til artikkel 92 nr. 3 bokstav a),

RW_{Ass} = risikovektede eksponeringsbeløp for eksponeringer dersom de ikke var blitt verdipapirisert, beregnet på pro rata-grunnlag,

RW_{SP} = risikovektede eksponeringsbeløp beregnet i henhold til nr. 249 dersom det ikke foreligger avvikende løpetid,

T = løpetiden for de underliggende eksponeringene uttrykt i antall år,

t = løpetiden for kredittbeskyttelsen uttrykt i antall år

t^* = 0,25.

Underavsnitt 3

Beregning av risikovektede eksponeringsbeløp i henhold til standardmetoden*Artikkel 251***Risikovekter**

Med forbehold for artikkel 252 skal institusjonen beregne det risikovektede eksponeringsbeløpet for en kredittvurdert verdipapiriseringsposisjon eller reverdipapiriseringsposisjon ved å anvende den relevante risikovekten for eksponeringsverdien.

Den relevante risikovekten skal være den risikovekten som er fastsatt i tabell 1, og som tilsvarer posisjonens kredittvurdering i samsvar med avsnitt 4.

Tabell 1

Risikoklasse	1	2	3	4 (bare for kredittvurderinger som ikke er kortsiktige)	Alle andre risikoklasser
Verdipapiriseringsposisjoner	20 %	50 %	100 %	350 %	1 250 %
Reverdipapiriseringsposisjoner	40 %	100 %	225 %	650 %	1 250 %

Med forbehold for artikkel 252–255 skal det risikovektede eksponeringsbeløpet for en ikke-kredittvurdert verdipapiriseringsposisjon beregnes ved å anvende en risikovekt på 1 250 %.

*Artikkel 252***Initiativtakende institusjoner og organiserende institusjoner**

For en initiativtakende institusjon eller en organiserende institusjon kan de risikovektede eksponeringsbeløpene som er beregnet med hensyn til institusjonens verdipapiriseringsposisjoner i en verdipapirisering, være begrenset til de risikovektede eksponeringsbeløpene som på dette tidspunktet ville blitt beregnet for de verdipapiriserte eksponeringene dersom de ikke var blitt verdipapirisert, der en risikovekt på 150 % skal antas å være anvendt på

- alle poster som er misligholdt på dette tidspunktet,
- alle poster som i henhold til artikkel 128 er forbundet med særlig høy risiko, blant de verdipapiriserte eksponeringene.

*Artikkel 253***Behandling av ikke-kredittvurderte posisjoner**

1. Ved beregning av risikovektede eksponeringsbeløp for en ikke-kredittvurdert verdipapiriseringsposisjon kan en institusjon

anvende den vektete gjennomsnittlige risikovekten som ville blitt anvendt på de verdipapiriserte eksponeringene i henhold til kapittel 2 av en institusjon som innehadde eksponeringene, multiplisert med konsentrasjonsfaktoren omhandlet i nr. 2. Institusjonen skal derfor til enhver tid ha kjennskap til sammensetningen av gruppen av verdipapiriserte eksponeringer.

2. Konsentrasjonsfaktoren skal være lik summen av de nominelle beløpene for alle transjer dividert med summen av de nominelle beløpene for transjer som er etterstilt eller har lik prioritet med den transjen som posisjonen innehas i, herunder vedkommende transje. Risikovekten som er resultatet av dette, skal ikke være høyere enn 1 250 % eller lavere enn noen av risikovektene som anvendes på en kredittvurdert foranstilt transje. Når institusjonen ikke kan fastsette risikovekter som ville kunne anvendes på de verdipapiriserte eksponeringene i henhold til kapittel 2, skal den anvende en risikovekt på 1 250 % på posisjonen.

*Artikkel 254***Behandling av verdipapiriseringsposisjoner i en andretapstransje eller bedre i et program for sertifikater med sikkerhet i eiendeler**

Med forbehold for muligheten til å anvende en gunstigere behandling for ikke-kredittvurderte likviditetsfasiliteter i henhold til artikkel 255, kan en institusjon for verdipapiriseringsposisjoner som oppfyller følgende vilkår, anvende den risikovekten som er høyest av 100 % eller den høyeste av de risikovektene som ville kunne anvendes på alle de verdipapiriserte eksponeringene i henhold til kapittel 2 av en institusjon som innehar eksponeringene:

- Verdipapiriseringsposisjonen skal være i en transje som økonomisk er i en andretapstransje eller bedre i verdipapireringen, og førstetapstransjen skal gi en meningsfull kredittforbedring for andretapstransjen.
- Verdipapiriseringsposisjonens kvalitet skal tilsvare risikoklasse 3 eller bedre i henhold til standardmetoden.
- Verdipapiriseringsposisjonen skal innehas av en institusjon som ikke innehar en posisjon i førstetapstransjen.

*Artikkel 255***Behandling av ikke-kredittvurderte likviditetsfasiliteter**

1. Institusjonene kan anvende en konverteringsfaktor på 50 % på en ikke-kredittvurdert likviditetsfasilitets nominelle beløp for å fastsette eksponeringsverdi, forutsatt at følgende vilkår er oppfylt:

- Likviditetsfasilitetens dokumentasjon skal tydelig identifisere og avgrense under hvilke omstendigheter fasiliteten kan trekkes på.

- b) Det skal ikke være mulig å trekke på fasiliteten for å gi kredittstøtte ved å dekke tap som allerede er oppstått på trekktdispunktet, og særlig ikke for å gi likviditet med hensyn til misligholdte eksponeringer på trekktdispunktet, eller for å anskaffe eiendeler til mer enn virkelig verdi.
- c) Fasiliteten skal ikke anvendes for å stille permanent eller regelmessig finansiering til rådighet for verdipapirisering.
- d) Tilbakebetaling av trekk på fasiliteten skal ikke være etterstilt andre krav fra investorer enn krav som oppstår som følge av rente- eller valutaderivatkontrakter, gebyrer eller andre slike betalinger, og heller ikke være gjenstand for unntak eller utsettelse.
- e) Det skal ikke være mulig å trekke på fasiliteten etter at alle kredittforbedringer som kan benyttes, og som likviditetsfasiliteten kan være omfattet av, er uttømt.
- f) Fasiliteten skal inneholde en bestemmelse som fører til en automatisk reduksjon av det beløpet som kan trekkes på, tilsvarende det antallet eksponeringer som er misligholdt i henhold til kapittel 3, eller der gruppen av verdipapiriserte eksponeringer består av kredittvurderte instrumenter, som fører til at fasiliteten opphører dersom den gjennomsnittlige kvaliteten på gruppen faller under lav til moderat risiko.

Risikovekten som anvendes, skal være den høyeste risikovekten som vil kunne anvendes på de verdipapiriserte eksponeringene i henhold til kapittel 2 av en institusjon som innehar eksponeringene.

2. For å fastsette eksponeringsverdien for kontantforskuddsfasiliteter kan en konverteringsfaktor på 0 % anvendes på det nominelle beløpet for en likviditetsfasilitet som kan sies opp uten vilkår, forutsatt at vilkårene i nr. 1 er oppfylt og at tilbakebetaling av trekk på fasiliteten har prioritet framfor alle andre fordringer på kontantstrømmene fra de verdipapiriserte eksponeringene.

Artikkel 256

Tilleggskrav til ansvarlig kapital for verdipapirisering av rullerende eksponeringer med bestemmelser om tidlig innløsning

1. I tilfelle av en verdipapirisering av rullerende eksponeringer som er underlagt en bestemmelse om tidlig innløsning, skal den initiativtakende institusjonen i samsvar med denne artikkel beregne et ytterligere risikovektet eksponeringsbeløp med hensyn til risikoen for at nivåene av kredittrisiko som institusjonen er eksponert for, kan øke som en følge av bestemmelsen om tidlig innløsning.
2. Institusjonen skal beregne et risikovektet eksponeringsbeløp med hensyn til summen av eksponeringsverdiene for den initiativtakende institusjonens andel og investorenes andel.

For verdipapiriseringsstrukturer der de verdipapiriserte eksponeringene omfatter både rullerende og ikke-rullerende eksponeringer, skal en initiativtakende institusjon anvende behandlingen i nr. 3–6 på den delen av den underliggende gruppen som inneholder rullerende eksponeringer.

Eksponeringsverdien for den initiativtakende institusjonens andel skal være eksponeringsverdien for den nominelle verdien av den delen av en gruppe av trukne beløp som er solgt til en verdipapirisering, der andelen av denne i forhold til beløpet for den samlede gruppen som er solgt til strukturen, bestemmer andelen av kontantstrømmene som er generert av hovedstol og renter, og andre tilknyttede beløp som ikke er tilgjengelige for utbetalinger til dem som har verdipapiriseringsposisjoner i verdipapiriseringen. Den initiativtakende institusjonens andel skal ikke være etterstilt investorenes andel. Eksponeringsverdien for investorenes andel skal være eksponeringsverdien for den gjenværende nominelle verdien av gruppen av trukne beløp.

Det risikovektede eksponeringsbeløpet som gjelder eksponeringsverdien for den initiativtakende institusjonens andel, skal beregnes som for en pro rata-eksponering i de verdipapiriserte eksponeringene dersom de ikke var blitt verdipapirisert.

3. Initiativtakende institusjoner for følgende typer av verdipapirisering er unntatt fra kravet i nr. 1 om å beregne et ytterligere risikovektet eksponeringsbeløp:

- a) Verdipapirisering av rullerende eksponeringer der investorer fortsatt er fullt eksponert for alle framtidige trekk foretatt av låntakere, slik at risikoen for de underliggende fasilitetene ikke går tilbake til den initiativtakende institusjonen, selv etter at det er foretatt en tidlig innløsning.
- b) Verdipapirisering der bestemmelser om tidlig innløsning bare utløses av hendelser som ikke har sammenheng med de verdipapiriserte eiendelenes utvikling eller den initiativtakende institusjonens resultat, slik som vesentlige endringer i skattelovgivning eller -forskrifter.

4. For en initiativtakende institusjon som er omfattet av kravet i nr. 1 om å beregne et ytterligere risikovektet eksponeringsbeløp, skal summen av de risikovektede eksponeringsbeløpene med hensyn til dens posisjoner i investorenes andel og de risikovektede eksponeringsbeløpene beregnet i henhold til nr. 1, ikke være større enn den høyeste verdien av

- a) de risikovektede eksponeringsbeløpene beregnet med hensyn til dens posisjoner i investorenes andel,
- b) de risikovektede eksponeringsbeløpene som ville blitt beregnet med hensyn til de verdipapiriserte eksponeringene for en institusjon som innehadde eksponeringene, dersom de ikke var verdipapirisert til et beløp tilsvarende investorenes andel.

Fradrag for eventuelle nettogevinsten som oppstår som følge av kapitalisering av framtidig inntekt som er påkrevd i henhold til artikkel 32 nr. 1, skal behandles utenom de høyeste beløpene angitt i foregående ledd.

5. Det risikovektede eksponeringsbeløpet som skal beregnes i samsvar med nr. 1, skal fastsettes ved at beløpet for investorenes andel multipliseres med produktet av den relevante konverteringsfaktoren angitt i nr. 6–9 og den vektete gjennomsnittlige risikovekten som ville blitt anvendt på de verdipapiriserte eksponeringene dersom eksponeringene ikke var blitt verdipapirisert.

En bestemmelse om tidlig innløsning skal anses for å være kontrollert når følgende vilkår er oppfylt:

- a) Den initiativtakende institusjonen har en egnet plan for å sikre at den har tilstrekkelig ansvarlig kapital og likviditet tilgjengelig i tilfelle av tidlig innløsning.
- b) I løpet av transaksjonens varighet er det en pro rata-fordeling mellom den initiativtakende institusjonens andel og investorenes andel når det gjelder betaling av renter og hovedstol, utgifter, tap og gjenvinning basert på balansen av utestående fordringer på ett eller flere referansetidspunkter i løpet av hver måned.
- c) Innløsningsperioden anses tilstrekkelig for 90 % av den samlede gjelden (den initiativtakende institusjonens og investorenes andel) som er utestående i begynnelsen av perioden for tidlig innløsning, som skal være tilbakebetalt eller anerkjent som misligholdt.
- d) Tilbakebetalingshastigheten er ikke høyere enn det som hadde vært tilfelle ved lineær innløsning i løpet av den perioden som er fastsatt i bokstav c).

6. I tilfelle av verdipapiriseringer som er underlagt en bestemmelse om tidlig innløsning når det gjelder massemarkedseksponeringer som ikke er forpliktet, og som kan sies opp uten vilkår og forhåndsvarsel, der den tidlige innløsningen blir utløst av at nivået for overskytende margin faller til et nærmere angitt nivå, skal institusjoner sammenligne nivået for gjennomsnittlig overskytende margin over tre måneder med nivåene som utløser tilbakeholding av overskytende margin.

Dersom verdipapiriseringen ikke har bestemmelser som krever tilbakeholding av overskytende margin, skal nivået som utløser tilbakeholdelse, settes til nivået for den overskytende marginen som utløser tidlig innløsning, med et tillegg på 4,5 prosentpoeng.

Konverteringsfaktoren som skal anvendes, skal fastsettes på grunnlag av nivået for et gjennomsnitt av den faktiske overskytende marginen over tre måneder i samsvar med tabell 2.

Tabell 2

	Verdipapiriseringer omfattet av en bestemmelse om kontrollert tidlig innløsning	Verdipapiriseringer omfattet av en bestemmelse om ikke-kontrollert tidlig innløsning
Tremåneders gjennomsnittlig overskytende margin	Konverteringsfaktor	Konverteringsfaktor
Over nivå A	0 %	0 %
Nivå A	1 %	5 %
Nivå B	2 %	15 %
Nivå C	10 %	50 %
Nivå D	20 %	100 %
Nivå E	40 %	100 %

der

- a) «nivå A» viser til nivåer for overskytende margin som er lavere enn 133,33 % av nivået som utløser tilbakeholding av overskytende margin, men ikke lavere enn 100 % av dette nivået,
- b) «nivå B» viser til nivåer for overskytende margin som er lavere enn 100 % av nivået som utløser tilbakeholding av overskytende margin, men ikke lavere enn 75 % av dette nivået,
- c) «nivå C» viser til nivåer for overskytende margin som er lavere enn 75 % av nivået som utløser tilbakeholding av overskytende margin, men ikke lavere enn 50 % av dette nivået,
- d) «nivå D» viser til nivåer for overskytende margin som er lavere enn 50 % av nivået som utløser tilbakeholding av overskytende margin, men ikke lavere enn 25 % av dette nivået,
- e) «nivå E» viser til nivåer for overskytende margin som er lavere enn 25 % av nivået som utløser tilbakeholding av overskytende margin.

7. I tilfelle av verdipapiriseringer som er underlagt en bestemmelse om tidlig innløsning for massemarkeds-eksponeringer som ikke er forpliktet, og som kan sies opp uten vilkår og forhåndsvarsel, og der den tidlige innløsningen blir utløst av en kvantitativ verdi med hensyn til noe annet enn gjennomsnittlig overskytende margin over tre måneder, kan institusjonene med vedkommende myndigheters tillatelse anvende en behandling som ligger nært opptil den som er fastsatt i nr. 6 for fastsettelse av angitt konverteringsfaktor. Vedkommende myndighet skal gi tillatelse dersom følgende vilkår er oppfylt:

- a) Behandlingen er bedre egnet fordi institusjonen kan fastsette et kvantitativt mål som i forhold til den kvantitative verdien som utløser tidlig innløsning, er likeverdig med nivået som utløser tilbakeholding av overskytende margin.

b) Behandlingen gjør det mulig å måle, på en måte som er like forsiktig som gjennom beregningen i henhold til nr. 6, risikoen for at den kredittrisikoen som institusjonen eksponeres for som følge av anvendelsen av bestemmelsen om tidlig innløsning, kan øke.

8. Alle andre verdipapiriseringer som er omfattet av en bestemmelse om kontrollert tidlig innløsning med hensyn til rullerende eksponeringer, skal ha en konverteringsfaktor på 90 %.

9. Alle andre verdipapiriseringer som er omfattet av en bestemmelse om ikke-kontrollert tidlig innløsning med hensyn til rullerende eksponeringer, skal ha en konverteringsfaktor på 100 %.

Artikkel 257

Kredittrisikoreduksjon for verdipapiriseringsposisjoner i henhold til standardmetoden

Når det er oppnådd kredittbeskyttelse for en verdipapiriseringsposisjon, kan beregningen av risikovektede eksponeringsbeløp endres i samsvar med kapittel 4.

Artikkel 258

Reduksjon av risikovektede eksponeringsbeløp

I forbindelse med en verdipapiriseringsposisjon som er gitt en risikovekt på 1 250 %, kan institusjonene i henhold til artikkel 36 nr. 1 bokstav k), som et alternativ til å ta med posisjonen i beregningen av risikovektede eksponeringsbeløp, trekke posisjonens eksponeringsverdi fra ren kjernekapital. For dette formål kan beregningen av eksponeringsverdien gjenspeile godtakbar finansiert kredittbeskyttelse på en måte som er i samsvar med artikkel 257.

Når en initiativtakende institusjon benytter dette alternativet, kan den trekke 12,5 ganger det beløpet som trekkes fra i henhold til artikkel 36 nr. 1 bokstav k), fra det beløpet som i artikkel 252 er angitt som det risikovektede eksponeringsbeløpet som på dette tidspunktet ville blitt beregnet for de verdipapiriserte eksponeringene dersom de ikke var blitt verdipapirisert.

Underavsnitt 4

Beregning av risikovektede eksponeringsbeløp i henhold til IRB-metoden

Artikkel 259

Hierarki av metoder

1. Institusjonene skal benytte metodene i samsvar med følgende hierarki:

a) For en kredittvurdert posisjon eller en posisjon som en utledet kredittvurdering kan anvendes for, skal den eksterne

kredittvurderingsmetoden i artikkel 261 benyttes til å beregne det risikovektede eksponeringsbeløpet.

b) For en ikke-kredittvurdert posisjon kan institusjonen benytte den formelbaserte tilsynsmetoden i artikkel 262 dersom den kan utarbeide PD-estimerer og, der det er relevant, eksponeringsverdi og LGD-verdi som inndata til den formelbaserte tilsynsmetoden i samsvar med kravene til estimering av disse parametrene i henhold til den interne kredittvurderingsmetoden i samsvar med avsnitt 3. Andre institusjoner enn den initiativtakende institusjonen kan bare benytte den formelbaserte tilsynsmetoden med vedkommende myndigheters forhåndstillatelse, som skal gis bare dersom institusjonen oppfyller vilkåret fastsatt i denne bokstav første punktum.

c) Som et alternativ til bokstav b), og bare for ikke-kredittvurderte posisjoner i ABCP-programmer, kan institusjonen benytte den interne kredittvurderingsmetoden i henhold til nr. 4 dersom vedkommende myndigheter har gitt tillatelse til det.

d) I alle andre tilfeller skal ikke-kredittvurderte verdipapiriseringsposisjoner gis en risikovekt på 1 250 %.

e) Uten hensyn til bokstav d) og med forbehold om vedkommende myndigheters forhåndstillatelse kan en institusjon beregne risikovekten for en ikke-kredittvurdert posisjon innenfor et ABCP-program i henhold til artikkel 253 eller 254 dersom den ikke-kredittvurderte posisjonen ikke er et sertifikat og omfattes av anvendelsesområdet for den interne kredittvurderingsmetoden som det søkes tillatelse for. De samlede eksponeringsverdiene som omfattes av dette unntaket, skal ikke være vesentlige og skal i alle tilfeller utgjøre mindre enn 10 % av de samlede eksponeringsverdiene som behandles av institusjonen i henhold til den interne kredittvurderingsmetoden. Institusjonen skal slutte å anvende denne når tillatelsen til å anvende den relevante interne kredittvurderingsmetoden er blitt nektet.

2. Ved bruk av utledede kredittvurderinger skal en institusjon gi en ikke-kredittvurdert posisjon en utledet kredittvurdering tilsvarende kredittvurderingen av en kredittvurdert referanseposisjon som er den posisjonen som har best prioritet, og som på alle måter er etterstilt den aktuelle ikke-kredittvurderte verdipapiriseringsposisjonen og oppfyller alle følgende krav:

a) Referanseposisjonene skal på alle måter være etterstilt den ikke-kredittvurderte verdipapiriseringsposisjonen.

b) Referanseposisjonenes løpetid skal være lik eller lengre enn løpetiden til den aktuelle ikke-kredittvurderte posisjonen.

c) Alle utledede kredittvurderinger skal løpende ajourføres for å gjenspeile eventuelle endringer i kredittvurderingen av referanseposisjonene.

3. Vedkommende myndigheter skal gi institusjonene tillatelse til å benytte den interne kredittvurderingsmetoden beskrevet i nr. 4 dersom alle følgende vilkår er oppfylt:

- a) Posisjoner i sertifikatet utstedt innenfor et ABCP-program skal være kredittvurderte posisjoner.
- b) Den interne vurderingen av posisjonens kredittkvalitet skal gjenspeile en eller flere eksterne kredittvurderingsinstitusjoners offentlig tilgjengelige vurderingsmetode for kredittvurdering av verdipapirer med sikkerhet i eksponeringer av den typen som er verdipapirisert.
- c) De eksterne kredittvurderingsinstitusjonene, hvis metoder skal gjenspeiles slik det kreves i henhold til bokstav b), skal omfatte de eksterne kredittvurderingsinstitusjonene som har utarbeidet en ekstern kredittvurdering for sertifikatet utstedt innenfor ABCP-programmet. Kvantitative elementer, for eksempel parametere for stresstesting, som anvendes ved vurdering av posisjonen for en bestemt kredittkvalitet, skal være minst like strenge som dem som anvendes innenfor den relevante vurderingsmetoden hos de berørte eksterne kredittvurderingsinstitusjonene.
- d) Ved utvikling av sin interne vurderingsmetode skal institusjonen ta i betraktning relevante offentliggjorte kredittvurderingsmetoder anvendt av de eksterne kredittvurderingsinstitusjonene som kredittvurderer ABCP-programmets sertifikat. Dette skal dokumenteres av institusjonen og ajourføres regelmessig, som angitt i bokstav g).
- e) Institusjonens interne vurderingsmetode skal omfatte risikoklasser. Det skal være en sammenheng mellom slike risikoklasser og eksterne kredittvurderingsinstitusjoners kredittvurderinger. Denne sammenhengen skal dokumenteres uttrykkelig.
- f) Den interne kredittvurderingsmetoden skal anvendes i institusjonens interne risikostyringsprosesser, herunder ved beslutningstaking, ledelsesinformasjon og intern kapitalallokering.
- g) Interne eller eksterne revisorer, en ekstern kredittvurderingsinstitusjon eller institusjonens interne kredittrevisjons- eller risikostyringsfunksjon skal regelmessig gjennomgå den interne vurderingsprosessen og kvaliteten på de interne vurderingene av kredittkvaliteten til institusjonens eksponeringer innenfor et ABCP-program. Dersom institusjonens funksjoner for internrevisjon, kredittkontroll eller risikostyring foretar gjennomgåelsen, skal disse funksjonene være uavhengige av ABCP-programmets forretningsområde samt av forholdet til kundene.
- h) Institusjonen skal registrere resultatene av sine interne kredittvurderinger over tid for å vurdere resultatene av sin interne vurderingsmetode, og eventuelt foreta nødvendige justeringer av denne metoden når resultatene av eksponeringene regelmessig avviker fra dem som angis i de interne kredittvurderingene.
- i) ABCP-programmet skal inneholde kredittgivingsstandarter i form av retningslinjer for kreditt og investering. Når det skal avgjøres om en eiendel skal kjøpes, skal ABCP-programmets forvalter vurdere hvilken type eiendel som skal kjøpes, type og økonomisk verdi av de eksponeringene som følger av likviditetsfasiliteter og kredittforbedringer, tapsfordeling og den juridiske og økonomiske atskillelsen av de overførte eiendelene fra foretaket som selger eiendelene. En kredittanalyse av risikoprofilen til selgeren av eiendelen skal utføres, og denne skal omfatte analyse av tidligere og forventet framtidig økonomisk resultat, nåværende markedsstilling, forventet framtidig konkurranseevne, gjeldsgrad, kontantstrøm, rentedekning og gjeldsvurdering. I tillegg skal det foretas en gjennomgåelse av selgerens kredittgivingsstandarter, evne til å betjene gjeld samt framgangsmåter for innkreving.
- j) ABCP-programmets kredittgivingsstandarter skal omfatte minstekriterier for godkjenning av eiendeler, som særlig
 - i) utelukker kjøp av eiendeler som er betydelig over forfall eller misligholdt,
 - ii) begrenser for stor konsentrasjon på en enkelt skyldner eller et enkelt geografisk område,
 - iii) begrenser løpetiden for de eiendelene som skal kjøpes.
- k) ABCP-programmet skal ha retningslinjer og framgangsmåter for innkreving som tar hensyn til forvalterens driftskapasitet og kredittkvalitet. ABCP-programmet skal redusere risikoen knyttet til selgerens og forvalterens resultat ved hjelp av ulike metoder, for eksempel utløsende faktorer basert på gjeldende kredittkvalitet som skal forhindre at midler blandes sammen.
- l) Det samlede estimatet for tap på en gruppe av eiendeler som ABCP-programmet vurderer å kjøpe, skal ta hensyn til alle kilder for potensiell risiko, for eksempel kreditt og forringelsesrisiko. Dersom omfanget av selgerens kredittforbedringer er basert bare på kredittilknyttede tap, skal et separat fond opprettes for forringelsesrisiko dersom forringelsesrisikoen er vesentlig for den berørte eksponeringsgruppen. I tillegg skal programmet ved vurdering av det påkrevde nivået for kredittforbedring gjennomgå flere års historiske opplysninger, herunder tap, mislighold, forringelse og omsetningstakt for fordringer.
- m) ABCP-programmet skal omfatte strukturelle trekk, for eksempel utløsningsmekanismer for avvikling, ved kjøp av eksponeringer, for å redusere potensiell svekkelse av kredittkvaliteten for den underliggende porteføljen.

4. I henhold til den interne kredittvurderingsmetoden skal institusjonen tilordne den ikke-kredittvurderte posisjonen til en av risikoklassene angitt i nr. 3 bokstav e). Posisjonen skal gis en utledet kredittvurdering som er den samme som de kredittvurderingene som tilsvarer vedkommende risikoklasse som er fastsatt i nr. 3 bokstav e). Når denne utledede kredittvurderingen i begynnelsen av verdipapiriseringen er på nivå med lav til moderat risiko eller bedre, skal den anses som den samme som en godtakbar kredittvurdering fra en ekstern kredittvurderingsinstitusjon i forbindelse med beregning av risikovektede eksponeringsbeløp.

5. Institusjoner som har fått tillatelse til å benytte den interne kredittvurderingsmetoden, skal ikke gå tilbake til å benytte andre metoder med mindre alle følgende vilkår er oppfylt:

- Institusjonen har dokumentert overfor vedkommende myndighet at den har god grunn til å gjøre det.
- Institusjonen har fått forhåndstillatelse fra vedkommende myndighet.

Artikkel 260

Høyeste risikovektede eksponeringsbeløp

En initiativtakende institusjon, en organiserende institusjon eller andre institusjoner som kan beregne K_{IRB} , kan begrense de risikovektede eksponeringsbeløpene som beregnes for dens posisjoner i en verdipapirisering, til den verdien som i henhold til artikkel 92 nr. 3 ville gi et krav til ansvarlig kapital lik summen av 8 % av de risikovektede eksponeringsbeløpene som ville blitt resultatet dersom de verdipapiriserte eiendelene ikke var blitt verdipapirisert og befant seg i institusjonens balanse, pluss de forventede tapsbeløpene for disse eksponeringene.

Artikkel 261

Ekstern kredittvurderingsmetode

1. Ved anvendelsen av den eksterne kredittvurderingsmetoden skal institusjonen beregne det risikovektede eksponeringsbeløpet for en kredittvurdert verdipapirisering- eller reverdipapiriseringssposisjon ved å anvende den relevante risikovekten for eksponeringsverdien og multiplisere resultatet med 1,06.

Den relevante risikovekten skal være den risikovekten som er fastsatt i tabell 4, og som tilsvarer posisjonens kredittvurdering i samsvar med avsnitt 4.

Tabell 4

Risikoklasse		Verdipapiriseringssposisjoner			Reverdipapiriseringssposisjoner	
Kredittvurderinger som ikke er kortsiktige	Kortsiktige kredittvurderinger	A	B	C	D	E
1	1	7 %	12 %	20 %	20 %	30 %
2		8 %	15 %	25 %	25 %	40 %

Risikoklasse		Verdipapiriseringsposisjoner			Reverdipapiriseringsposisjoner	
Kredittvurderinger som ikke er kortsiktige	Kortsiktige kredittvurderinger	A	B	C	D	E
3		10 %	18 %	35 %	35 %	50 %
4	2	12 %	20 %		40 %	65 %
5		20 %	35 %		60 %	100 %
6		35 %	50 %		100 %	150 %
7	3	60 %	75 %		150 %	225 %
8		100 %			200 %	350 %
9		250 %			300 %	500 %
10		425 %			500 %	650 %
11		650 %			750 %	850 %
Alle andre og ikke-kredittvurderte		1 250 %				

Risikovekten i kolonne C i tabell 4 skal anvendes dersom verdipapiriseringssposisjonen ikke er en reverdipapiriseringssposisjon, og der det faktiske antallet verdipapiriserte eksponeringer er mindre enn seks.

For de øvrige verdipapiriseringssposisjonene som ikke er reverdipapiriseringssposisjoner, skal risikovekten i kolonne B anvendes med mindre posisjonen inngår i transjen med best prioritet i en verdipapirisering; i så fall skal risikovekten i kolonne A anvendes.

For reverdipapiriseringssposisjoner skal risikovekten i kolonne E anvendes, med mindre reverdipapiriseringssposisjonen inngår i transjen med best prioritet i reverdipapiriseringen og ingen av de underliggende eksponeringene selv var reverdipapiriseringseksponeringer; i så fall skal kolonne D anvendes.

Ved fastsettelsen av om en transje har best prioritet, er det ikke nødvendig å ta hensyn til forfalte beløp i henhold til rente- eller valutaderivatkontrakter, forfalte gebyrer eller andre lignende betalinger.

Ved beregning av det faktiske antallet verdipapiriserte eksponeringer skal flere eksponeringer mot én og samme skyldner behandles som én eksponering. Det faktiske antallet eksponeringer blir beregnet som

$$N = \frac{(\sum_i EAD_i)^2}{\sum_i EAD_i^2}$$

der EAD_i utgjør summen av eksponeringsverdiene for alle eksponeringer mot i-ende skyldner. Dersom den delen av porteføljen som er tilknyttet den største eksponeringen, C_1 , er tilgjengelig kan institusjonen beregne N som $1/C_1$.

2. Kredittsikoreduksjon for verdipapiriseringsposisjoner kan anerkjennes i samsvar med artikkel 264 nr. 1 og 4, med forbehold for vilkårene i artikkel 247.

Artikkel 262

Formelbasert tilsynsmetode

1. I henhold til den formelbaserte tilsynsmetoden skal risikovekten for en verdipapiriseringsposisjon beregnes som angitt nedenfor, men med en minstegrense på 20 % for reverdipapiriseringsposisjoner og 7 % for alle andre verdipapiriseringsposisjoner:

$$12,5 \cdot \frac{S[L + T] - S[L]}{T}$$

der

$$S[x] = \begin{cases} x, & \text{når } x \leq K_{IRBR} \\ K_{IRBR} + K[x] - K[K_{IRBR}] + \left(1 - \exp\left(\frac{\omega \cdot (K_{IRBR} - x)}{K_{IRBR}}\right)\right) \cdot \frac{d \cdot K_{IRBR}}{\omega}, & \text{når } x > K_{IRBR} \end{cases}$$

der

$$h = \left(1 - \frac{K_{IRBR}}{ELGD}\right)^N$$

$$c = \frac{K_{IRBR}}{1 - h}$$

$$v = \frac{(ELGD - K_{IRBR}) \cdot K_{IRBR} + 0,25 \cdot (1 - ELGD) \cdot K_{IRBR}}{N}$$

$$f = \left(\frac{v + K_{IRBR}^2}{1 - h} - c^2\right) + \frac{(1 - K_{IRBR}) \cdot K_{IRBR} - v}{(1 - h) \cdot \tau}$$

$$g = \frac{(1 - c) \cdot c}{f} - 1$$

$$a = g \cdot c$$

$$b = g \cdot (1 - c)$$

$$d = 1 - (1 - h) \cdot (1 - \text{Beta}[K_{IRBR}; a, b])$$

$$K[x] = (1 - h) \cdot ((1 - \text{Beta}[x; a, b]) \cdot x + \text{Beta}[x; a + 1, b] \cdot c)$$

$$\tau = 1\,000$$

$$\omega = 20$$

Beta [x; a, b] = kumulativ betafordeling med parametrene a og b vurdert til x.

T = tykkelsen på transjen som posisjonen innehas i, målt som forholdet mellom a) transjens nominelle beløp og b) summen av de nominelle beløpene for de eksponeringene som er verdipapirisert. Ved derivater som er oppført i vedlegg II, skal summen av gjeldende gjenanskaffelseskost og den potensielle framtidige kreditteksponeringen beregnet i samsvar med kapittel 6 anvendes i stedet for det nominelle beløpet.

K_{IRBR} = forholdet mellom a) K_{IRB} og b) summen av de verdipapiriserte eksponeringenes verdi og uttrykt i desimalform.

L = nivå for kredittforbedring, målt som forholdet mellom det nominelle beløpet for alle transjer som er etterstilt den transjen som posisjonen innehas i, og summen av de nominelle beløpene for eksponeringene som er verdipapirisert. Kapitalisert framtidig inntekt skal ikke omfattes av den målte verdien av L . Skyldige beløp fra motparter i forbindelse med derivater oppført i vedlegg II som utgjør transjer som er etterstilt den aktuelle transjen, kan måles til gjeldende gjenanskaffelseskost, uten potensielle framtidige kredittkspneringer, ved beregning av forbedringsnivå.

N = det faktiske antallet eksponeringer beregnet i samsvar med artikkel 261. Ved reverdipapirisering skal institusjonen ta hensyn til antall verdipapiriseringseksponeringer i gruppen, og ikke antall underliggende eksponeringer i de opprinnelige gruppene som de underliggende verdipapiriseringseksponeringene oppstår i forbindelse med.

$ELGD$ = eksponeringsvektet gjennomsnittlig tap ved mislighold, som blir beregnet slik:

$$ELGD = \frac{\sum_i LGD_i \cdot EAD_i}{\sum_i EAD_i}$$

der

LGD_i = gjennomsnittlig LGD-verdi for alle eksponeringer mot i-ende skyldner, der LGD-verdi er fastsatt i samsvar med kapittel 3. Ved reverdipapirisering skal en LGD-verdi på 100 % anvendes på de verdipapiriserte posisjonene. Når misligholds- og forringelsesrisiko for kjøpte fordringer blir behandlet under ett i en verdipapirisering, skal den inngående verdien LGD_i angis som et vektet gjennomsnitt av LGD-verdien for kredittrisiko og 75 % av LGD-verdien for forringelsesrisiko. Vektene skal være frittstående krav til ansvarlig kapital for henholdsvis kredittrisiko og forringelsesrisiko.

2. Dersom det nominelle beløpet for den største verdipapiriserte eksponeringen, C_1 , ikke utgjør mer enn 3 % av summen av det nominelle beløpet for de verdipapiriserte eksponeringene, kan institusjonen med hensyn til den formelbaserte tilsynsmetoden sette $LGD = 50$ % i tilfelle av verdipapiriseringer som ikke er reverdipapiriseringer, og N lik ett av følgende:

$$N = \left(C_1 \cdot C_m + \left(\frac{C_m - C_1}{m - 1} \right) \cdot \max\{1 - m \cdot C_1, 0\} \right)^{-1}$$

$$N = \frac{1}{C_1}$$

der

C_m = forholdet mellom summen av de nominelle beløpene for de største «m»-eksponeringene og summen av de nominelle beløpene for eksponeringene som er verdipapirisert. Nivået for «m» kan fastsettes av institusjonen.

For verdipapiriseringer der så godt som alle verdipapiriserte eksponeringer er massemarkedseksponeringer, kan institusjoner som har fått vedkommende myndighets tillatelse til det, benytte den formelbaserte tilsynsmetoden med følgende forenklinger: $h = 0$ og $v = 0$, forutsatt at det faktiske antallet eksponeringer ikke er lavt og at eksponeringene ikke er preget av høy konsentrasjon.

3. Vedkommende myndigheter skal holde EBA underrettet om institusjonenes anvendelse av nr. 2. EBA skal overvåke de ulike formene for praksis på dette området og fastsette retningslinjer i samsvar med artikkel 16 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

4. Kredittrisikoreduksjon for verdipapiriseringsposisjoner kan anerkjennes i samsvar med artikkel 264 nr. 2–4, med forbehold for vilkårene i artikkel 247.

Artikkel 263

Likviditetsfasiliteter

1. Ved fastsettelse av eksponeringsverdi for en ikke-kreditrvurdert verdipapiriseringsposisjon i form av kontantfor-skuddsfasiliteter kan det anvendes en konverteringsfaktor på 0 % på det nominelle beløpet for en likviditetsfasilitet som oppfyller vilkårene i artikkel 255 nr. 2.

2. Når det ikke er mulig for institusjonen å beregne de risikovektede eksponeringsbeløpene for de verdipapiriserte eksponeringene som om de ikke var blitt verdipapirisert, kan en institusjon, unntaksvis og med vedkommende myndighets tillatelse, midlertidig tillates å benytte metoden i nr. 3 til å beregne risikovektede eksponeringsbeløp for en ikke-kreditrvurdert verdipapiriseringsposisjon i form av en likviditetsfasilitet som oppfyller vilkårene i artikkel 255 nr. 1. Institusjonene skal underrette vedkommende myndigheter om at de anvender første punktum, sammen med sine begrunnelser og forventet anvendelsesperiode.

Beregningen av risikovektede eksponeringsbeløp skal generelt anses for ikke å være mulig dersom institusjonen ikke kan anvende en avledet kredittvurdering, den interne kredittvurderingsmetoden og den formelbaserte tilsynsmetoden.

3. Den høyeste risikovekten som ville kunne anvendes i henhold til kapittel 2 på noen av de verdipapiriserte eksponeringene dersom de ikke var blitt verdipapirisert, kan anvendes på den verdipapiriseringsposisjonen som representeres ved en likviditetsfasilitet som oppfyller vilkårene i artikkel 255 nr. 1. For å fastsette posisjonens eksponeringsverdi skal det anvendes en konverteringsfaktor på 100 %.

Artikkel 264

Kredittrisikoreduksjon for verdipapiriseringsposisjoner i henhold til IRB-metoden

1. Når risikovektede eksponeringsbeløp beregnes ved hjelp av den eksterne kredittvurderingsmetoden, kan eksponeringsverdien eller risikovekten for en verdipapiriseringsposisjon som det er oppnådd kredittbeskyttelse for, endres i samsvar med bestemmelsene i kapittel 4 slik de anvendes på beregning av risikovektede eksponeringsbeløp i henhold til kapittel 2.

2. I tilfelle av full kredittbeskyttelse, der risikovektede eksponeringsbeløp beregnes ved hjelp av den formelbaserte tilsynsmetoden, skal følgende krav være oppfylt:

a) Institusjonen skal bestemme «faktisk risikovekt» for posisjonen. Den skal gjøre dette ved å dividere posisjonens risikovektede eksponeringsbeløp med posisjonens eksponeringsverdi og multiplisere resultatet med 100.

b) I tilfelle av finansiert kredittbeskyttelse skal verdipapiriseringsposisjonens risikovektede eksponeringsbeløp beregnes ved å multiplisere posisjonens eksponeringsbeløp justert for finansiert beskyttelse (E^*), som beregnet i henhold til kapittel 4 for beregning av risikovektede eksponeringsbeløp i henhold til kapittel 2, der beløpet for verdipapiriseringsposisjonen settes til E , med den faktiske risikovekten.

c) I tilfelle av ikke-finansiert kredittbeskyttelse skal verdipapiriseringsposisjonens risikovektede eksponeringsbeløp beregnes ved å multiplisere beløpet for beskyttelsen justert for eventuell avvikende valuta og avvikende løpetid (GA) i samsvar med bestemmelsene i kapittel 4, med risikovekten til yteren av beskyttelse, og denne summen legges til det beløpet som framkommer ved å multiplisere verdipapiriseringsposisjonens beløp minus GA med den faktiske risikovekten.

3. Ved delvis kredittbeskyttelse, der risikovektede eksponeringsbeløp beregnes ved hjelp av den formelbaserte tilsynsmetoden, skal følgende krav være oppfylt:

a) Dersom kredittrisikoreduksjonen omfatter førstetap eller tap på forholdsmessig grunnlag på verdipapiriseringsposisjonen, kan institusjonen anvende nr. 2.

b) I andre tilfeller skal institusjonen behandle verdipapiriseringsposisjonen som to eller flere posisjoner der den udekkede delen anses som posisjonen med den dårligere kredittkvaliteten. Ved beregning av det risikovektede eksponeringsbeløpet for denne posisjonen skal bestemmelsene i artikkel 262 anvendes, med forbehold for at «T» justeres til e^* i tilfelle av finansiert kredittbeskyttelse, og til $T-g$ i tilfelle av ikke-finansiert kredittbeskyttelse, der e^* angir forholdet mellom E^* og det samlede nominelle beløpet for den underliggende gruppen, der E^* er det justerte eksponeringsbeløpet for verdipapiriseringsposisjonen beregnet i samsvar med bestemmelsene i kapittel 4, slik de får anvendelse ved beregning av risikovektede eksponeringsbeløp i henhold til kapittel 2, med beløpet for verdipapiriseringsposisjonen angitt til E ; og g er forholdet mellom kredittbeskyttelsens nominelle beløp, justert for eventuell avvikende valuta eller løpetid i samsvar med bestemmelsene i kapittel 4, og summen av de verdipapiriserte eksponeringsbeløpene. I tilfelle av ikke-finansiert kredittbeskyttelse skal risikovekten for yteren av beskyttelse anvendes på den delen av posisjonen som ikke inngår i den justerte verdien av T .

4. Når vedkommende myndigheter i tilfelle av ikke-finansiert kredittbeskyttelse har gitt institusjonen tillatelse til å beregne risikovektede eksponeringsbeløp for tilsvarende direkte eksponeringer mot yteren av beskyttelse i samsvar med kapittel 3, skal risikovekten g for eksponeringer mot yteren av beskyttelse i henhold til artikkel 235 fastsettes som angitt i kapittel 3.

Artikkel 265

Tilleggskrav til ansvarlig kapital for verdipapirisering av rullerende eksponeringer med bestemmelser om tidlig innløsning

1. I tillegg til de risikovektede eksponeringsbeløpene som er beregnet med hensyn til dens verdipapiriseringsposisjoner, skal en initiativtakende institusjon beregne et risikovektet eksponeringsbeløp i samsvar med metoden fastsatt i artikkel 256 når den selger rullerende eksponeringer i en verdipapirisering som inneholder en bestemmelse om tidlig innløsning.

2. Som unntak fra artikkel 256 skal eksponeringsverdien for den initiativtakende institusjonens andel være summen av følgende:

a) Eksponeringsverdien av den nominelle verdien av den delen av en gruppe av trukne beløp som er solgt til en verdipapirisering, der andelen av denne i forhold til beløpet for den samlede gruppen som er solgt til strukturen, bestemmer andelen av kontantstrømmene som er generert av hovedstol og renter, og andre tilknyttede beløp som ikke er tilgjengelige for å foreta betalinger til dem som innehar verdipapiriseringsposisjoner i verdipapiriseringen.

b) Eksponeringsverdien av den delen av gruppen av ikke-trukne beløp i kredittlinjene, hvis trukne beløp er solgt til verdipapiriseringen, og hvis andel i forhold til det samlede beløpet av slike ikke-trukne beløp er den samme som andelen av eksponeringsverdien som beskrevet i bokstav a) i forhold til eksponeringsverdien til gruppen av trukne beløp solgt til verdipapiriseringen.

Den initiativtakende institusjonens andel skal ikke være etterstilt investorenes andel.

Eksponeringsverdien av investorenes andel skal være eksponeringsverdien av den nominelle verdien av den delen av gruppen av trukne beløp som ikke faller inn under bokstav a), pluss eksponeringsverdien av den delen av gruppen av ikke-trukne beløp fra kredittlinjer hvis trukne beløp er solgt til verdipapiriseringen, som ikke faller inn under bokstav b).

3. Det risikovektede eksponeringsbeløpet for eksponeringsverdien av den initiativtakende institusjonens andel i samsvar med nr. 2 bokstav a) skal beregnes som for en pro rata-eksponering mot de verdipapiriserte eksponeringene for trukne beløp som om de ikke var blitt verdipapirisert, og en pro rata-eksponering i kredittlinjenes ikke-trukne beløp, hvis trukne beløp er solgt til verdipapiriseringen.

Artikkel 266

Reduksjon av risikovektede eksponeringsbeløp

1. Det risikovektede eksponeringsbeløpet for en verdipapiriseringssposisjon som er gitt en risikovekt på 1 250 %, kan reduseres med 12,5 ganger beløpet for alle spesifikke kredittrisikojusteringer som er behandlet i samsvar med artikkel 110, og som institusjonen har foretatt med hensyn til de verdipapiriserte eksponeringene. I den utstrekning det tas hensyn til spesifikke kredittrisikojusteringer for dette formål, skal de ikke tas hensyn til ved beregningen som er fastsatt i artikkel 159.

2. Det risikovektede eksponeringsbeløpet for en verdipapiriseringssposisjon kan reduseres med 12,5 ganger beløpet for alle spesifikke kredittrisikojusteringer som er behandlet i samsvar med artikkel 110, og som institusjonen har foretatt med hensyn til posisjonen.

3. Som fastsatt i artikkel 36 nr. 1 bokstav k) kan institusjonene med hensyn til en verdipapiriseringssposisjon som er gitt en risikovekt på 1 250 %, som et alternativ til å ta med posisjonen i sin beregning av risikovektede eksponeringsbeløp, trekke posisjonens eksponeringsverdi fra ansvarlig kapital på følgende vilkår:

- a) Posisjonens eksponeringsverdi kan utledes fra de risikovektede eksponeringsbeløpene, idet det tas hensyn til eventuelle reduksjoner som er foretatt i samsvar med nr. 1 og 2.
- b) Beregningen av eksponeringsverdien kan gjenspeile godtakbar finansiert beskyttelse på en måte som er i samsvar med metoden fastsatt i nr. 247 og 264.

c) Når den formelbaserte tilsynsmetoden er anvendt for å beregne risikovektede eksponeringsbeløp og $L < K_{IRBR}$ og $[L+T] > K_{IRBR}$, kan posisjonen behandles som to posisjoner med L lik K_{IRBR} for den foranstilte av de to posisjonene.

4. Når en institusjon benytter muligheten i nr. 3, kan den trekke 12,5 ganger det beløpet som trekkes fra i henhold til nevnte nummer, fra det beløpet som er angitt i artikkel 260, som det beløpet som de risikovektede eksponeringsbeløpene for dens posisjoner innenfor en verdipapirisering kan begrenses til.

Avsnitt 4

Eksterne kredittvurderinger

Artikkel 267

Anvendelse av kredittvurderinger fra eksterne kredittvurderingsinstitusjoner

Institusjonene kan anvende kredittvurderinger for å fastsette risikovekten for en verdipapiriseringssposisjon bare dersom kredittvurderingen er utstedt eller godkjent av en ekstern kredittvurderingsinstitusjon i samsvar med forordning (EF) nr. 1060/2009.

Artikkel 268

Krav til kredittvurderinger fra eksterne kredittvurderingsinstitusjoner

Ved beregning av risikovektede eksponeringsbeløp i henhold til avsnitt 3 skal institusjonene anvende en kredittvurdering fra en ekstern kredittvurderingsinstitusjon bare dersom følgende vilkår er oppfylt:

- a) Det skal ikke være manglende samsvar mellom de typene av betalinger som gjenspeiles i kredittvurderingen, og de typene av betaling som institusjonen har rett til i henhold til kontrakten som er grunnlaget for vedkommende verdipapiriseringssposisjon.
- b) Taps- og kontantstrømanalyser samt kredittvurderingers følsomhet for endringer i underliggende vurderingsforutsetninger, herunder gruppeeieendelsers utvikling, skal offentliggjøres av den eksterne kredittvurderingsinstitusjonen sammen med kredittvurderingene, framgangsmåtene, metodene, forutsetningene hypotesene og de viktigste faktorene som ligger til grunn for vurderingene i samsvar med forordning (EU) nr. 1060/2009. Opplysninger som er gjort tilgjengelige for bare et begrenset antall foretak, skal ikke anses for å være offentliggjort. Kredittvurderingene skal tas med i den eksterne kredittvurderingsinstitusjonens endringsmatrise.
- c) Kredittvurderingen skal verken helt eller delvis baseres på ikke-finansiert støtte fra institusjonen selv. I slike tilfeller skal institusjonen, ved beregning av risikovektede eksponeringsbeløp for denne posisjonen i samsvar med avsnitt 3, anse den relevante posisjonen som ikke-kredittvurdert.

Den eksterne kredittvurderingsinstitusjonen skal være forpliktet til å offentliggjøre forklaringer på hvordan gruppeeieendelsers utvikling påvirker denne kredittvurderingen.

*Artikkel 269***Anvendelse av kredittvurderinger**

1. En institusjon kan utpeke en eller flere eksterne kredittvurderingsinstitusjoner til å foreta kredittvurderinger som skal anvendes ved beregning av institusjonens risikovektede eksponeringsbeløp i henhold til dette kapittel (en «utpekt ekstern kredittvurderingsinstitusjon»).

2. En institusjon skal anvende kredittvurderinger konsekvent og ikke selektivt i forbindelse med sine verdipapiriseringsposisjoner, i samsvar med følgende prinsipper:

a) En institusjon kan ikke anvende en ekstern kredittvurderingsinstitusjons kredittvurderinger for sine posisjoner i enkelte transjer, og en annen ekstern kredittvurderingsinstitusjons kredittvurderinger for sine posisjoner i andre transjer innenfor samme verdipapirisering, uansett om de er kredittvurdert av den første eksterne kredittvurderingsinstitusjonen eller ikke.

b) Dersom en posisjon har to kredittvurderinger foretatt av utpekte eksterne kredittvurderingsinstitusjoner, skal institusjonen anvende den minst gunstige kredittvurderingen.

c) Dersom en posisjon har flere enn to kredittvurderinger foretatt av utpekte eksterne kredittvurderingsinstitusjoner, skal institusjonen anvende de to gunstigste kredittvurderingene. Dersom de to gunstigste kredittvurderingene er forskjellige, skal den minst gunstige av de to anvendes.

d) En institusjon skal ikke aktivt anmode om tilbakekalling av mindre gunstige vurderinger.

3. Dersom kredittbeskyttelse som er godtakbar i henhold til kapittel 4, blir gitt direkte til spesialforetaket for verdipapirisering, og denne beskyttelsen gjenspeiles i kredittvurderingen av en posisjon foretatt av en utpekt ekstern kredittvurderingsinstitusjon, kan risikovekten tilknyttet denne kredittvurderingen anvendes. Dersom kredittbeskyttelsen ikke er godtakbar i henhold til kapittel 4, skal kredittvurderingen ikke anerkjennes. Dersom kredittbeskyttelsen ikke gis til spesialforetaket for verdipapirisering, men direkte til en verdipapiriseringsposisjon, skal kredittvurderingen ikke anerkjennes.

*Artikkel 270***Tilordning**

EBA skal utarbeide utkast til tekniske gjennomføringsstandarder for å beslutte, for alle eksterne kredittvurderingsinstitusjoner, hvilke av risikoklassene omhandlet i dette kapittel som en ekstern kredittvurderingsinstitusjons ulike kredittvurderinger skal tilknyttes. Beslutningene skal være objektive og konsekvente og treffes i samsvar med følgende prinsipper:

a) EBA skal skille mellom relative grader av risiko som hver enkelt vurdering gir uttrykk for.

b) EBA skal vurdere kvantitative faktorer, for eksempel misligholds- og/eller tapsprosenter, samt de historiske resultatene for hver enkelt ekstern kredittvurderingsinstitusjons kredittvurderinger for ulike eiendelsklasser.

c) EBA skal vurdere kvalitative faktorer, for eksempel rekken av transaksjoner som vurderes av den eksterne kredittvurderingsinstitusjonen, dens metode og kredittvurderingenes betydning, særlig hvorvidt de er basert på forventet tap eller første eurotap og på rettidig betaling av renter eller endelig betaling av renter.

d) EBA skal søke å sikre at verdipapiriseringsposisjoner som er gitt samme risikovekt på grunnlag av kredittvurderingene foretatt av eksterne kredittvurderingsinstitusjoner, blir underlagt tilsvarende grader av kredittrisiko. EBA skal eventuelt vurdere å endre sin beslutning med hensyn til risikoklasse som en bestemt kredittvurdering skal tilknyttes.

EBA skal framlegge disse utkastene til tekniske gjennomføringsstandarder for Kommisjonen innen 1. juli 2014.

Kommisjonen gis myndighet til å vedta de tekniske gjennomføringsstandardene nevnt i første ledd i samsvar med artikkel 15 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

*KAPITTEL 6***Motpartsrisiko**

Avsnitt 1

Definisjoner*Artikkel 271***Beregning av eksponeringsverdien**

1. Institusjonene skal fastsette eksponeringsverdien for derivatinstrumentene oppført i vedlegg II i samsvar med dette kapittel.

2. En institusjon kan fastsette eksponeringsverdien for gjenkjøpstransaksjoner, innlån og utlån av verdipapirer eller varer, transaksjoner med lang oppgjørsfrist og marginlåns-transaksjoner i samsvar med dette kapittel i stedet for å anvende kapittel 4.

*Artikkel 272***Definisjoner**

I dette kapittel og avdeling VI i denne del menes med

Generelle termer

1) «motpartsrisiko» eller «CCR» risikoen for at motparten i en transaksjon vil kunne misligholde før endelig oppgjør av transaksjonens kontantstrømmer,

Transaksjonstyper

- 2) «transaksjoner med lang oppgjørsfrist» transaksjoner der en motpart påtar seg å levere et verdipapir, en vare eller et beløp i utenlandsk valuta mot kontanter, andre finansielle instrumenter eller varer, eller omvendt, med en avtafestet oppgjørs- eller leveringsfrist som er lengre enn markedsstandarden for denne bestemte transaksjonstypen, eller fem bankdager etter tidspunktet da institusjonen inngår transaksjonen, alt etter hva som inntreffer først,
- 3) «marginlånstransaksjoner» transaksjoner der en institusjon gir kreditt i forbindelse med kjøp, salg, innehav av eller handel med verdipapirer. Marginlånstransaksjoner omfatter ikke andre lån med sikkerhet i form av verdipapirer,
- 8) «marginterskel» det største beløpet av en eksponering som kan forbli utestående før en part har rett til å kreve sikkerhetsstillelse,
- 9) «marginrisikoperiode» tiden fra siste utveksling av sikkerheter som dekker en motregningsgruppe av transaksjoner med en misligholdende motpart, til vedkommende transaksjoner er avvirket og den markedsrisikoen som har oppstått, igjen er sikret,
- 10) «effektiv løpetid i henhold til metoden med interne modeller for en motregningsgruppe med en løpetid på over ett år» forholdet mellom summen av den forventede eksponeringen gjennom hele levetiden til transaksjonene i motregningsgruppen, diskontert med den risikofrie renten, og summen av den forventede eksponeringen over ett år i en motregningsgruppe diskontert med den risikofrie renten.

Motregningsgruppe, sikringsgrupper og tilknyttede begreper

- 4) «motregningsgruppe» en gruppe transaksjoner mellom en institusjon og en enkelt motpart som er omfattet av en tosidig motregningsordning som har tvangskraft, og som er anerkjent i henhold til avsnitt 7 og kapittel 4.

Hver transaksjon som ikke er omfattet av en tosidig motregningsordning som har tvangskraft, og som er anerkjent i henhold til avsnitt 7, skal behandles som sin egen motregningsgruppe for dette kapittels formål.

I henhold til metoden med interne modeller beskrevet i avsnitt 6 kan alle motregningsgrupper med en enkelt motpart behandles som en enkelt motregningsgruppe dersom de enkelte motregningsgruppene negative simulerte markedsverdier er satt til 0 i estimeringen av den forventede eksponeringen (expected exposure – EE),

- 5) «risikoposisjon» et risikotall som tildeles en transaksjon i henhold til den standardiserte metoden i avsnitt 5 etter en på forhånd fastsatt algoritme,
- 6) «sikringsgruppe» en gruppe av risikoposisjoner som stammer fra transaksjonene i en enkelt motregningsgruppe der bare saldoen for disse risikoposisjonene er relevant for å fastsette eksponeringsverdien i henhold til den standardiserte metoden i avsnitt 5,
- 7) «marginavtale» en avtale eller bestemmelser i en avtale der en motpart i henhold til avtalen må levere sikkerhet til en annen motpart når den andre motpartens eksponering mot den første motparten overstiger et nærmere fastsatt nivå,

Denne effektive løpetiden kan justeres for å gjenspeile refinansieringsrisiko ved å erstatte forventet eksponering med effektiv forventet eksponering for prognoseperioder på under ett år,

- 11) «motregning på tvers av produkter» samling av transaksjoner i ulike produktkategorier i samme motregningsgruppe i henhold til reglene for motregning på tvers av produkter i dette kapittel,
- 12) «gjeldende markedsverdi» («Current Market Value – CMV») ved anvendelse av avsnitt 5 nettomarkedsverdien for porteføljen av transaksjoner i en motregningsgruppe der både positive og negative markedsverdier brukes ved beregning av CMV,

Fordelinger

- 13) «fordeling av markedsverdier» prognosen for sannsynlighetsfordeling av netto markedsverdier for transaksjoner i en motregningsgruppe på et framtidig tidspunkt (prognoseperiode), beregnet på grunnlag av disse transaksjonenes faktiske markedsverdi på prognosedatoen,
- 14) «fordeling av eksponeringer» prognosen for sannsynlighetsfordeling av markedsverdier som blir generert ved å sette prognosen for negative netto markedsverdier lik null,
- 15) «risikonøytral fordeling» en fordeling av markedsverdier eller eksponeringer over en framtidig periode, der fordelingen blir beregnet på grunnlag av verdier som kan utledes av markedet, for eksempel implisitte volatiliteter,

- 16) «faktisk fordeling» en fordeling av markedsverdier eller eksponeringer i en framtidig periode, der fordelingen blir beregnet på grunnlag av historiske eller faktiske verdier, for eksempel tidligere pris eller renteendringer,

Eksponeringsmålinger og -justeringer

- 17) «aktuell eksponering» den største verdien av null og markedsverdien av en transaksjon eller portefølje av transaksjoner i en motregningsgruppe med en motpart som ville gå tapt ved motpartens mislighold, forutsatt at verdien av disse transaksjonene ikke vil kunne inndrives ved insolvens eller avvikling,
- 18) «maksimal eksponering» en høy prosentil av fordelingen av eksponeringer på et bestemt framtidig tidspunkt før forfalltidspunktet for den lengste transaksjonen i motregningsgruppen,
- 19) «forventet eksponering» («EE») gjennomsnittet av fordelingen av eksponeringer på et bestemt framtidig tidspunkt før transaksjonen med den lengste løpetiden i motregningsgruppen forfaller,
- 20) «effektiv forventet eksponering på et bestemt tidspunkt» (effektiv EE) den høyeste forventede eksponeringen som foreligger på det aktuelle tidspunktet eller på et tidligere tidspunkt. Alternativt kan dette defineres for et bestemt tidspunkt som den største verdien av den forventede eksponeringen på det aktuelle tidspunktet eller den effektive forventede eksponeringen på et tidligere tidspunkt,
- 21) «forventet positiv eksponering» (expected positive exposure – EPE) det vektete gjennomsnittet over tid av forventede eksponeringer, der vektene er den andelen av den samlede perioden som en enkelt forventet eksponering utgjør.

Ved beregning av kravet til ansvarlig kapital skal institusjonene anvende gjennomsnittet over det første året eller, dersom alle kontraktene i motregningsgruppen forfaller innen mindre enn ett år, over perioden til kontrakten med den lengste løpetiden i motregningsgruppen forfaller,

- 22) «effektiv forventet positiv eksponering» (effektiv EPE) det vektete gjennomsnittet for effektiv forventet eksponering over det første året for en motregningsgruppe, eller, dersom alle kontraktene i motregningsgruppen forfaller innen mindre enn ett år, over perioden til kontrakten med den lengste løpetiden i motregningsgruppen, der vektene er den andelen som en individuell forventet eksponering utgjør i hele perioden,

Risiko knyttet til motpartsrisiko

- 23) «refinansieringsrisiko» det beløpet som EPE blir undervurdert med når framtidige transaksjoner med en motpart forventes å foregå på løpende grunnlag,

Den tilleggseksponeringen som blir generert av disse framtidige transaksjonene, inngår ikke i beregningen av EPE,

- 24) «motpart» ved anvendelsen av avsnitt 7 enhver juridisk eller fysisk person som inngår en motregningsavtale og har avtalefestet rett til å gjøre det,
- 25) «avtale om motregning på tvers av produkter» en tosidig kontraktsfestet avtale mellom en institusjon og en motpart som skaper en enkelt juridisk forpliktelse (på grunnlag av motregning av dekkede transaksjoner) som omfatter alle tosidige hovedavtaler og transaksjoner innenfor ulike produktkategorier som er omfattet av avtalen.

I forbindelse med denne definisjon menes med «ulike produktkategorier»

a) gjenkjøpstransaksjoner samt innlån og utlån av verdipapirer og varer,

b) marginlånstransaksjoner,

c) kontraktene oppført i vedlegg II,

- 26) «betalingselement» betalingen som er avtalt i forbindelse med en OTC-derivattransaksjon med lineær risikoprofil, der det er fastsatt at et finansielt instrument skal byttes mot betaling.

I tilfelle av transaksjoner der det er fastsatt at en betaling skal byttes mot en betaling, skal de to betalingselementene bestå av de avtalefestede bruttobetalingene, herunder det nominelle beløpet for transaksjonen.

Avsnitt 2

Metoder for beregning av eksponeringsverdien

Artikkel 273

Metoder for beregning av eksponeringsverdien

1. Institusjonene skal fastsette eksponeringsverdien for kontraktene oppført i vedlegg II på grunnlag av en av metodene i avsnitt 3–6 i samsvar med denne artikkel.

En institusjon som ikke er berettiget til behandlingen i artikkel 94, skal ikke benytte metoden i avsnitt 4. Institusjonene skal ikke benytte metoden i avsnitt 4 for å fastsette eksponeringsverdien for kontraktene oppført i vedlegg II nr. 3. Institusjonene kan på permanent grunnlag kombinere metodene i avsnitt 3–6 innenfor en selskapsgruppe. En enkeltstående institusjon skal ikke på permanent grunnlag kombinere metodene i avsnitt 3–6, men skal kunne kombinere metodene i avsnitt 3 og 5 når en av metodene anvendes i tilfellene som er beskrevet i artikkel 282 nr. 6.

2. Dersom vedkommende myndigheter tillater det i samsvar med artikkel 283 nr. 1 og 2, kan en institusjon fastsette eksponeringsverdien ved hjelp av metoden med interne modeller som er beskrevet i avsnitt 6, for

- a) kontraktene oppført i vedlegg II,
- b) gjenkjøpstransaksjoner,
- c) innlån og utlån av verdipapirer eller varer,
- d) marginlånstransaksjoner,
- e) transaksjoner med lang oppgjørsfrist.

3. Når en institusjon kjøper beskyttelse i form av et kredittderivat for en eksponering utenfor handelsporteføljen, eller for en motpartsrisikoeksponering, kan den beregne sitt krav til ansvarlig kapital for den sikrede eksponeringen i samsvar med ett av følgende:

- a) Artikkel 233–236.
- b) Artikkel 153 nr. 3, eller artikkel 183 dersom det er gitt tillatelse i samsvar med artikkel 143.

Eksponeringsverdien for motpartsrisiko for disse kredittderivatene skal være lik null med mindre en institusjon anvender metoden i artikkel 299 nr. 2 bokstav h) ii).

4. Uten hensyn til nr. 3 kan en institusjon velge konsekvent å ta med alle kredittderivater utenfor handelsporteføljen som er kjøpt for å beskytte en eksponering utenfor handelsporteføljen eller en motpartsrisiko, ved beregning av kravene til ansvarlig kapital for motpartsrisiko dersom kredittbeskyttelsen anerkjennes i henhold til denne forordning.

5. Dersom kredittapsbytteavtaler solgt av en institusjon behandles av en annen institusjon som kredittbeskyttelse som ytes av den første institusjonen, og er omfattet av krav til ansvarlig kapital for kreditt risiko for det underliggende instrumentet for fullt nominelt beløp, skal eksponeringsverdien når det gjelder motpartsrisikoen utenfor handelsporteføljen, være lik null.

6. I henhold til alle metodene i avsnitt 3–6 skal eksponeringsverdien for en gitt motpart være lik summen av eksponeringsverdiene beregnet for hver motregningsgruppe med vedkommende motpart.

For en gitt motpart skal eksponeringsverdien for en gitt motregningsgruppe av OTC-derivater i vedlegg II beregnet i samsvar med dette kapittel være den største av null og differansen mellom summen av eksponeringsbeløp for alle motregningsgrupper med motparten og summen av CVA for den berørte motparten som institusjonen anser som en gjennomført nedskrivning. Kredittverdijusteringene skal beregnes uten en eventuell motsvarende debetverdijustering av foretakets egen kreditt risiko, som allerede er utelukket fra den ansvarlige kapitalen i henhold til artikkel 33 nr. 1 bokstav c).

7. Institusjonene skal fastsette eksponeringsverdien for eksponeringer som oppstår som følge av transaksjoner med lang oppgjørsfrist, ved hjelp av metodene i avsnitt 3–6, uansett hvilken metode institusjonen har valgt for behandling av OTC-derivater og gjenkjøpstransaksjoner, innlån og utlån av verdipapirer eller varer, og marginlånstransaksjoner. Ved beregning av kravene til ansvarlig kapital for transaksjoner med lang oppgjørsfrist kan institusjoner som benytter metodene i kapittel 3, anvende risikovekter i henhold til metoden i kapittel 2 på permanent grunnlag og uansett hvor vesentlige slike posisjoner er.

8. Når det gjelder metodene i avsnitt 3 og 4, skal institusjonen benytte en konsekvent metode for fastsettelse av det nominelle beløpet for ulike produkttyper og sikre at det nominelle beløpet som skal tas i betraktning, er en egnet målestokk for den risikoen som er forbundet med kontrakten. Dersom det i kontrakten er fastsatt en multiplisering av kontantstrømmer, skal det nominelle beløpet justeres av en institusjon for å ta hensyn til multipliseringens virkninger på kontraktens risikostruktur.

Når det gjelder metodene i avsnitt 3–6, skal institusjonene behandle transaksjoner der spesifikk feil vei-risiko er identifisert i samsvar med artikkel 291 nr. 2 og 4–6, alt etter hva som er relevant.

Avsnitt 3

Markedsverdimetoden*Artikkel 274***Markedsverdimetoden**

1. For å fastsette gjeldende gjenanskaffelseskost for alle kontrakter med positive verdier skal institusjonene knytte gjeldende markedsverdier til kontraktene.

2. For å fastsette den potensielle framtidige kreditteksponeringen skal institusjonene multiplisere de nominelle beløpene eller underliggende verdiene, alt etter hva som er relevant, med prosentdelene i tabell 1 i samsvar med følgende prinsipper:

a) Kontrakter som ikke omfattes av noen av de fem kategoriene i tabell 1, skal behandles som kontrakter som gjelder andre varer enn edelmetaller.

b) For kontrakter som innebærer flere utvekslinger av hovedstolen, skal prosentdelene multipliseres med antall gjenværende innbetalinger som skal foretas i henhold til kontrakten.

c) For kontrakter som er strukturert med henblikk på oppgjør av utestående eksponeringer på bestemte betalings-tidspunkter, og der vilkårene justeres slik at markedsverdien av kontrakten er lik null på disse tidspunktene, skal gjenværende løpetid være lik tiden fram til neste justering. Når det gjelder rentekontrakter som oppfyller disse kriteriene, og som har en gjenværende løpetid på mer enn ett år, skal denne prosentdelen ikke være mindre enn 0,5 %.

Tabell 1

Gjenværende løpetid	Rentekontrakter	Valuta- og gullkontrakter	Kontrakter som gjelder egenkapital	Kontrakter som gjelder andre edelmetaller enn gull	Kontrakter som gjelder andre varer enn edelmetaller
Høyst ett år	0 %	1 %	6 %	7 %	10 %
Mer enn ett år, men høyst fem år	0,5 %	5 %	8 %	7 %	12 %
Mer enn fem år	1,5 %	7,5 %	10 %	8 %	15 %

3. For kontrakter som gjelder andre varer enn gull, og som er omhandlet i vedlegg II nr. 3, kan en institusjon anvende prosentdelene i tabell 2 i stedet for prosentdelene i tabell 1, forutsatt at denne institusjonen benytter den utvidede løpetidsmetoden i artikkel 361 for disse kontraktene.

Tabell 2

Gjenværende løpetid	Edelmetaller (unntatt gull)	Uedle metaller	Landbruksvarer	Andre, herunder energiprodukter
Høyst ett år	2 %	2,5 %	3 %	4 %
Mer enn ett år, men høyst fem år	5 %	4 %	5 %	6 %
Mer enn fem år	7,5 %	8 %	9 %	10 %

4. Summen av gjeldende gjenanskaffelseskost og potensiell framtidig kreditteksponering er lik eksponeringsverdien.

Avsnitt 4

Opprinnelig eksponering-metoden*Artikkel 275***Opprinnelig eksponering-metoden**

1. Eksponeringsverdien er hvert instruments nominelle beløp multiplisert med prosentdelene i tabell 3.

Tabell 3

Opprinnelig løpetid	Rentekontrakter	Valuta- og gullkontrakter
Høyst ett år	0,5 %	2 %
Mer enn ett år, men høyst to år	1 %	5 %
Tillegg for hvert etterfølgende år	1 %	3 %

2. Ved beregning av rentekontrakters eksponeringsverdi kan en institusjon velge enten å anvende den opprinnelige løpetiden eller den gjenværende løpetiden.

Avsnitt 5

Standardisert metode*Artikkel 276***Standardisert metode**

1. Institusjonene kan benytte den standardiserte metoden (heretter kalt «SM») bare for å beregne eksponeringsverdien av OTC-derivater og transaksjoner med lang oppgjørfrist.

2. Når institusjonene anvender SM, skal de beregne eksponeringsverdien separat for hver motregningsgruppe, etter fradrag for sikkerheter, på følgende måte:

$$\text{Eksponeringsverdi} = \beta \cdot \max \left\{ CMV - CMC, \sum_j \left| \sum_i RPT_{ij} - \sum_l RPC_{lj} \right| \cdot \text{Multiplikatorer for motpartsrisiko (CCRM)}_j \right\}$$

der

CMV = gjeldende markedsverdi for porteføljen av transaksjoner i motregningsgruppen med en motpart, uten at det tas hensyn til sikkerhet, der

$$CMV = \sum_i CMV_i$$

der

CMV_i = gjeldende markedsverdi for transaksjon i,

CMC = gjeldende markedsverdi for sikkerheten som er stilt i motregningsgruppen, der

$$CMC = \sum_l CMC_l$$

der

CMC_l = gjeldende markedsverdi for sikkerhet l,

i = indeks som angir transaksjon,

l = indeks som angir sikkerhet,

j = indeks som angir sikringsgruppekategori.

For dette formål svarer disse sikringsgruppene til risikofaktorer som risikoposisjoner med motsatt fortegn kan motregnes mot for å gi en netto risikoposisjon som eksponeringsmålingen deretter baseres på.

RPT_{ij} = risikoposisjon fra transaksjon i med hensyn til sikringsgruppe j,

RPC_{lj} = risikoposisjon fra sikkerhet l med hensyn til sikringsgruppe j,

CCRM_j = multiplikator for motpartsrisiko fastsatt i tabell 5 med hensyn til sikringsgruppe j,

β = 1,4.

3. Ved beregning i henhold til nr. 2 gjelder følgende:

a) Godtakbar sikkerhet som er mottatt fra en motpart, skal ha positivt fortegn, og sikkerhet som er stilt til en motpart, skal ha negativt fortegn.

b) Bare sikkerhet som er godtakbar i henhold til artikkel 197, artikkel 198 og artikkel 299 nr. 2 bokstav d), skal anvendes i forbindelse med SM.

c) En institusjon kan se bort fra renterisikoen ved betalings-elementer med en gjenværende løpetid på under ett år.

d) En institusjon kan behandle transaksjoner som består av to betalingselementer angitt i samme valuta, som en enkelt samlet transaksjon. Behandlingen av betalingselementer anvendes på den samlede transaksjonen.

Artikkel 277

Transaksjoner med lineær risikoprofil

1. Institusjonene skal tilordne transaksjoner med lineær risikoprofil til risikoposisjoner i samsvar med følgende bestemmelser:

a) Transaksjoner med lineær risikoprofil der de underliggende finansielle instrumentene er egenkapitalinstrumenter (herunder egenkapitalindekser), gull, andre edelmetaller eller andre varer, skal tilordnes en risikoposisjon i den respektive egenkapitalen (eller egenkapitalindeksen) eller varen og en renterisikoposisjon for betalingselementet.

b) Transaksjoner med lineær risikoprofil med et gjelds-instrument som underliggende instrument, skal tilordnes en renterisikoposisjon for gjeldsinstrumentet og en annen renterisikoposisjon for betalingselementet.

c) Transaksjoner med lineær risikoprofil som fastsetter bytte av betaling mot betaling, herunder valutaterminkontrakter, skal tilordnes en renterisikoposisjon for hvert av betalings-elementene.

Dersom et betalingselement eller det underliggende gjelds-instrumentet i forbindelse med en transaksjon som er omhandlet i bokstav a), b) eller c), er uttrykt i en utenlandsk valuta, skal dette betalingselementet eller gjeldsinstrumentet også tilordnes en risikoposisjon i denne valutaen.

2. Ved anvendelsen av nr. 1 skal størrelsen på en risikoposisjon som følge av en transaksjon med lineær risikoprofil være den effektive nominelle verdien (markedspris multiplisert med mengde) av de underliggende finansielle instrumentene eller varene, konvertert til institusjonens nasjonale valuta ved multiplisering med relevant valutakurs, bortsett fra når det gjelder gjeldsinstrumenter.

3. For gjeldsinstrumenter og for betalingselementer skal størrelsen på risikoposisjonen være den effektive nominelle verdien av de utestående bruttobetalingerne (herunder det nominelle beløpet) konvertert til institusjonens nasjonale valuta, multiplisert med gjeldsinstrumentets eller betalingselementets modifiserte durasjon, alt etter hva som er relevant.

4. Størrelsen på en risikoposisjon som følge av en kredittapsbytteavtale skal være den nominelle verdien av referanse-gjeldsinstrumentet multiplisert med kredittapsbytteavtalens gjenværende løpetid.

Artikkel 278

Transaksjoner med ikke-lineær risikoprofil

1. Institusjonene skal fastsette størrelsen på risikoposisjonene for transaksjoner med ikke-lineær risikoprofil i samsvar med følgende numre.

2. Størrelsen på en risikoposisjon som følge av et OTC-derivat med ikke-lineær risikoprofil, herunder opsjoner og opsjoner på bytteavtaler, der det underliggende instrumentet ikke er et gjeldsinstrument eller et betalingselement, skal være lik deltaekvivalenten av effektiv nominell verdi av det finansielle instrumentet som er underliggende for transaksjonen, i samsvar med artikkel 280 nr. 1.

3. Størrelsen på en risikoposisjon som følge av et OTC-derivat med ikke-lineær risikoprofil, herunder opsjoner og opsjoner på bytteavtaler, der det underliggende instrumentet er et gjeldsinstrument eller et betalingselement, skal være lik deltaekvivalenten av effektiv nominell verdi av det finansielle instrumentet eller betalingselementet, multiplisert med gjeldsinstrumentets eller betalingselementets modifiserte durasjon, alt etter hva som er relevant.

Artikkel 279

Behandling av sikkerhet

Ved beregning av risikoposisjoner skal institusjonene behandle sikkerhet på følgende måte:

- Sikkerhet som er mottatt fra en motpart, skal behandles som en forpliktelse overfor motparten (kort posisjon) som forfaller samme dag som beregningen foretas.
- Sikkerhet som er stilt til motparten, skal behandles som en fordring på motparten (lang posisjon) som forfaller samme dag som beregningen foretas.

Artikkel 280

Beregning av risikoposisjoner

1. En institusjon skal beregne en risikoposisjons størrelse og fortegn på følgende måte:

- For alle andre instrumenter enn gjeldsinstrumenter:

- som den effektive nominelle verdien dersom det gjelder en transaksjon med lineær risikoprofil,

- ii) som deltaekvivalenten av nominell verdi, $P_{ref} \cdot \frac{\partial V}{\partial p}$, dersom det gjelder en transaksjon med ikke-lineær risikoprofil,

der

P_{ref} = prisen på det underliggende instrumentet, uttrykt i referansevalutaen,

V = verdien av det finansielle instrumentet (i forbindelse med opsjoner er verdien opsjonsprisen),

p = prisen på det underliggende instrumentet, uttrykt i samme valuta som V .

- b) For gjeldsinstrumenter og betalingselementene til alle transaksjoner:

- i) som den faktiske nominelle verdien multiplisert med den modifiserte durasjonen, dersom det gjelder en transaksjon med lineær risikoprofil,

- ii) som deltaekvivalentens nominelle verdi multiplisert med den modifiserte durasjonen, $\frac{\partial V}{\partial r}$, dersom det gjelder en transaksjon med ikke-lineær risikoprofil,

der

V = verdien av det finansielle instrument (i forbindelse med opsjoner er verdien opsjonsprisen),

r = rentenivå.

Dersom V er angitt i en annen valuta enn referansevalutaen, skal derivatet konverteres til referansevalutaen ved multiplisering med relevant valutakurs.

2. Institusjonene skal inndelegge risikoposisjonene i sikringsgrupper. Den absolutte verdien av summen av de risikoposisjonene som framkommer, skal beregnes for hver sikringsgruppe. Nettorisikoposisjonen skal være resultatet av denne beregningen og skal ved anvendelse av artikkel 276 nr. 2. beregnes på følgende måte:

$$\left| \sum_i RPT_{ij} - \sum_l RPC_{lj} \right|$$

Artikkel 281

Renterisikoposisjoner

1. Ved beregning av en renterisikoposisjon skal institusjonene anvende følgende bestemmelser:

2. Når det gjelder renterisikoposisjoner som følge av

- a) pengeinnskudd mottatt fra motparten som sikkerhet,
- b) betalingselementer,
- c) underliggende gjeldsinstrumenter,

som i henhold til tabell 1 i artikkel 336 i hvert enkelt tilfelle er omfattet av et kapitalkrav på høyst 1,60 %, skal institusjonene tilordne disse posisjonene til en av de seks sikringsgruppene for hver valuta i tabell 4.

Tabell 4

	Referanserenter fra statspapirer	Referanserenter fra annet enn statspapirer
Løpetid	<1 år	<1 år
	>1 ≤ 5 år	> 5 år
	>1 ≤ 5 år	> 5 år

3. For renterisikoposisjoner som følge av underliggende gjeldsinstrumenter eller betalingselementer der renten er koblet til en referanserente som representerer et generelt markedsrentenivå, skal gjenværende løpetid være lengden av tidsintervallet fram til neste justering av renten. I alle andre tilfeller skal gjenværende løpetid være den gjenværende tiden til forfall for det underliggende gjeldsinstrumentet, eller når det gjelder et betalingselement, den gjenværende tiden til forfall for transaksjonen.

Artikkel 282

Sikringsgrupper

1. Institusjonene skal fastsette sikringsgrupper i samsvar med nr. 2–5.

2. Det skal være én sikringsgruppe for hver utsteder av et referansegjeldsinstrument som ligger til grunn for en kredittapsbytteavtale.

Kredittapsbytteavtaler der kredittbeskyttelse utløses ved n-te kreditthendelse i en kurv, skal behandles på følgende måte:

- a) Størrelsen på en risikoposisjon i et referansegjeldsinstrument i en kurv som er underliggende for en kredittapsbytteavtale der kredittbeskyttelse utløses ved n-te kreditthendelse, skal være referansegjeldsinstrumentets faktiske nominelle verdi multiplisert med den modifiserte durasjonen for derivatet som utløses ved n-te kreditthendelse, med hensyn til en endring i referansegjeldsinstrumentets kredittrisikotillegg,

b) Det skal være én sikringsgruppe for hvert referansegjeldsinstrument i en kurv som er underliggende for en gitt kredittapsbytteavtale der kredittbeskyttelse utløses ved n-te kreditthendelse. Risikoposisjoner fra ulike kredittapsbytteavtaler som utløses ved n-te kreditthendelse, skal ikke inngå i samme sikringsgruppe.

c) Multiplikatoren for motpartsrisiko som får anvendelse på hver sikringsgruppe som opprettes for et av referansegjeldsinstrumentene i et derivat som utløses ved n-te kreditthendelse, skal være følgende:

- i) 0,3 % for referansegjeldsinstrumenter som har en kredittvurdering fra en anerkjent ekstern kredittvurderingsinstitusjon som tilsvarer risikoklasse 1–3.

- ii) 0,6 % for andre gjeldsinstrumenter.

3. I forbindelse med renterisikoposisjoner som følge av

a) pengeinnskudd som er stilt som sikkerhet til en motpart, når denne motparten ikke har utestående gjeldsforpliktelser med lav spesifikk risiko,

b) underliggende gjeldsinstrumenter som i henhold til tabell 1 i artikkel 336 er omfattet av et kapitalkrav på over 1,60 %.

Det skal være én sikringsgruppe for hver utsteder.

Når et betalingselement etterligner et slikt gjeldsinstrument, skal det også være én sikringsgruppe for hver utsteder av referansegjeldsinstrumentet.

En institusjon kan velge å tilordne risikoposisjoner som er knyttet til gjeldsinstrumenter fra en bestemt utsteder, eller til referansegjeldsinstrumenter fra samme utsteder, som etterlignes av betalingselementer, eller som er underliggende for en kredittapsbytteavtale, til samme sikringsgruppe.

4. Andre underliggende finansielle instrumenter enn gjeldsinstrumenter skal tilordnes de samme respektive sikringsgruppene bare dersom de er identiske eller tilsvarende instrumenter. I alle andre tilfeller skal de tilordnes separate sikringsgrupper.

Ved anvendelsen av dette nummer skal institusjonene i samsvar med følgende prinsipper bestemme om underliggende instrumenter er tilsvarende instrumenter:

a) Når det gjelder egenkapitalinstrumenter, er det underliggende instrumentet tilsvarende dersom det er utstedt av samme utsteder. En egenkapitalindeks skal behandles som en separat utsteder.

b) Når det gjelder edelmetaller, er det underliggende instrumentet tilsvarende dersom det gjelder samme metall. En edelmetallindeks skal behandles som et separat edelmetall.

c) Når det gjelder elektrisk kraft, er det underliggende instrumentet tilsvarende dersom leveringsrettigheter og -plikter viser til samme tidsintervall med toppbelastning eller med lav belastning i et hvilket som helst 24-timers-intervall.

d) Når det gjelder varer, er det underliggende instrumentet tilsvarende dersom det gjelder samme vare. En vareindeks skal behandles som en separat vare.

5. Multiplikatorene for motpartsrisiko (CCRM) for de ulike kategoriene av sikringsgrupper framgår av tabellen nedenfor:

Tabell 5

	Sikringsgruppekategorier	Multiplikatorer for motpartsrisiko (CCRM)
1.	Rente	0,2 %
2.	Renter for risikoposisjoner fra et referansegjeldsinstrument som er underliggende instrument for en kredittapsbytteavtale, og som det anvendes et kapitalkrav på høyst 1,60 % på i henhold til tabell 1 i avdeling IV kapittel 2.	0,3 %
3.	Renter for risikoposisjoner fra et gjeldsinstrument eller et referansegjeldsinstrument som det anvendes et kapitalkrav på mer enn 1,60 % på i henhold til tabell 1 i avdeling IV kapittel 2.	0,6 %
4.	Valutakurser	2,5 %
5.	Elektrisk kraft	4 %
6.	Gull	5 %
7.	Egenkapitalinstrumenter	7 %
8.	Edelmetaller (unntatt gull)	8,5 %
9.	Andre varer (unntatt edelmetaller og elektrisk kraft)	10 %
10.	Underliggende instrumenter for OTC-derivater som ikke er omfattet av noen av kategoriene ovenfor	10 %

Underliggende instrumenter for OTC-derivater, som angitt i nr. 10 i tabell 5, skal tilordnes separate individuelle sikringsgrupper for hver kategori av underliggende instrumenter.

6. For transaksjoner med ikke-lineær risikoprofil eller for betalingselementer og transaksjoner med gjeldsinstrumenter som underliggende instrumenter, som institusjonen ikke kan fastsette henholdsvis deltavervdien eller den modifiserte durasjonen for, alt etter hva som er relevant, med en instrumentmodell som vedkommende myndighet har godkjent med det formål å kunne fastsette kravene til ansvarlig kapital for markedsrisiko, skal vedkommende myndighet fastsette størrelsen på risikoposisjonene og de relevante multiplikatorene

for motpartsrisiko (CCRM_j) med forsiktighet eller kreve at institusjoner anvender metoden i avsnitt 3. Motregning skal ikke anerkjennes (det vil si at eksponeringsverdien skal fastsettes som om det forelå en motregningsgruppe som bare omfattet den enkelte transaksjonen).

7. En institusjon skal ha interne framgangsmåter for å kontrollere at en transaksjon, før den tilordnes en sikringsgruppe, dekkes av en motregningskontrakt som har tvangskraft og som oppfyller kravene i avsnitt 7.

8. En institusjon som gjør bruk av sikkerheter for å redusere sin motpartsrisiko, skal ha interne framgangsmåter for å kontrollere, før den innregner virkningen av sikkerhetene i sine beregninger, at sikkerhetene oppfyller rettsikkerhetsstandardene i kapittel 4.

Avsnitt 6

Metoden med interne modeller

Artikkel 283

Tillatelse til å benytte metoden med interne modeller

1. Dersom vedkommende myndigheter er overbevist om at en institusjon oppfyller kravet i nr. 2, kan de gi denne institusjonen tillatelse til å benytte metoden med interne modeller («Internal Model Method – IMM») for å beregne eksponeringsverdien for følgende transaksjoner:

- a) Transaksjoner i artikkel 273 nr. 2 bokstav a).
- b) Transaksjoner i artikkel 273 nr. 2 bokstav b)–d).
- c) Transaksjoner i artikkel 273 nr. 2 bokstav a)–d).

Dersom en institusjon har tillatelse til å benytte metoden med interne modeller for å beregne eksponeringsverdi for noen av transaksjonene som er omhandlet i første ledd bokstav a)–c), kan den også benytte metoden med interne modeller i forbindelse med transaksjonene i artikkel 273 nr. 2 bokstav e).

Uten hensyn til artikkel 273 nr. 1 tredje ledd kan en institusjon velge ikke å anvende denne metoden på eksponeringer som er uvesentlige med hensyn til størrelse og risiko. I så fall skal en institusjon anvende en av metodene i avsnitt 3–5 på disse eksponeringene dersom de relevante kravene for hver metode er oppfylt.

2. Vedkommende myndigheter skal gi en institusjon tillatelse til å benytte metoden med interne modeller for beregningene som er omhandlet i nr. 1, bare dersom institusjonen har dokumentert at den oppfyller kravene i dette avsnitt, og vedkommende myndigheter har verifisert at institusjonens systemer for styring av motpartsrisiko er forsvarlige og gjennomføres på riktig måte.

3. Vedkommende myndigheter kan gi institusjoner tillatelse til i et begrenset tidsrom å innføre metoden med interne modeller trinnvis for ulike transaksjonstyper. I perioden med trinnvis innføring kan institusjonene benytte metodene i avsnitt 3 eller 5 for transaksjonstyper som de ikke behandler i henhold til metoden med interne modeller.

4. For alle OTC-derivattransaksjoner og for transaksjoner med lang oppgjørfrist der en institusjon ikke har fått tillatelse i henhold til nr. 1 til å benytte metoden med interne modeller, skal institusjonen benytte metodene i avsnitt 3 eller avsnitt 5.

Disse metodene kan på permanent grunnlag kombineres innenfor en selskapsgruppe. Innenfor en institusjon kan disse metodene kombineres bare dersom en av metodene anvendes i tilfellene som er beskrevet i artikkel 282 nr. 6.

5. En institusjon som i samsvar med nr. 1 har tillatelse til å benytte metoden med interne modeller, skal ikke gå tilbake til å benytte metodene i avsnitt 3 eller 5, med mindre vedkommende myndighet har gitt tillatelse til det. Vedkommende myndigheter skal gi en slik tillatelse dersom institusjonen dokumenterer at det er god grunn til det.

6. Dersom en institusjon ikke lenger oppfyller kravene i dette avsnitt, skal den underrette vedkommende myndighet og gjøre ett av følgende:

- Framlegge for vedkommende myndighet en plan for hvordan den raskt skal kunne oppfylle kravene.
- Dokumentere overfor vedkommende myndighet at virkningen av den manglende overholdelsen er uvesentlig.

Artikkel 284

Eksponeringsverdi

1. Dersom en institusjon i samsvar med artikkel 283 nr. 1 har tillatelse til å benytte metoden med interne modeller for å beregne eksponeringsverdien for noen av eller alle transaksjonene som er omhandlet i nevnte nummer, skal den beregne eksponeringsverdien for disse transaksjonene på motregningsgruppenivå.

Modellen som institusjonen anvender for dette formål, skal

- spesifisere prognosen for fordelingen av endringer i motregningsgruppens markedsverdi som kan tilskrives felles endringer i relevante markedsvariabler, for eksempel renter og valutakurser,
- beregne motregningsgruppens eksponeringsverdi på alle de framtidige datoene på grunnlag av de felles endringene i markedsvariablene.

2. For at modellen skal innregne virkningene av marginberegningen, skal modellen for sikkerhetens verdi oppfylle de kvantitative og kvalitative kravene samt datakravene for metoden med interne modeller i samsvar med dette avsnitt, og institusjonen kan bare ta hensyn til godtakbar finansiell sikkerhet som omhandlet i artikkel 197 og 198 samt artikkel 299 nr. 2 bokstav c) og d) i prognosen for fordelingen av endringer i motregningsgruppens markedsverdi.

3. Kravet til ansvarlig kapital for motpartsrisiko i forbindelse med de motpartsrisikoeksponeringene som en institusjon benytter metoder med interne modeller på, skal være det største av følgende:

- Kravet til ansvarlig kapital for disse eksponeringene beregnet på grunnlag av effektiv forventet positiv eksponering med aktuelle markedsdata.
- Kravet til ansvarlig kapital for disse eksponeringene beregnet på grunnlag av effektiv forventet positiv eksponering med en enkelt konsekvent kalibrering i stressperioder for alle motpartsrisikoeksponeringer som de benytter metoden med interne modeller på.

4. Med unntak av motparter som det er identifisert spesifikk feil vei-riksko for, og som er omfattet av artikkel 291 nr. 4 og 5, skal institusjonene beregne eksponeringsverdien som produktet av alfa (α) og effektiv forventet positiv eksponering (effektiv EPE) på følgende måte:

$$\text{Eksponeringsverdi} = \alpha \cdot \text{effektiv EPE}$$

der

$\alpha = 1,4$, med mindre vedkommende myndigheter krever at α tildeles en høyere verdi, eller tillater institusjonene å anvende sine egne estimater i samsvar med nr. 9.

Effektiv forventet positiv eksponering skal beregnes ved å estimere forventet eksponering (EEt) som den gjennomsnittlige eksponeringen på et framtidig tidspunkt t , der gjennomsnittet fastsettes på grunnlag av mulige framtidige verdier for relevante markedsrisikofaktorer.

Modellen skal estimere forventet eksponering (EE) på en serie av framtidige tidspunkter som t_1, t_2, t_3 osv.

5. Effektiv forventet eksponering skal beregnes rekursivt som

$$\text{effektiv EE}_{tk} = \max \{ \text{effektiv EE}_{tk-1}, \text{EE}_{tk} \}$$

der

den aktuelle datoen angis som t_0 og

effektiv EE_{t_0} tilsvarer den aktuelle eksponeringen.

6. Effektiv forventet positiv eksponering er lik gjennomsnittlig effektiv forventet eksponering i løpet av det første året av en framtidig eksponering. Dersom alle kontraktene i motregningsgruppen forfaller i løpet av mindre enn ett år, skal forventet positiv eksponering være lik gjennomsnittet av den forventede eksponeringen fram til alle kontrakter i motregningsgruppen forfaller. Effektiv forventet positiv eksponering skal beregnes som et vektet gjennomsnitt av effektiv forventet eksponering:

$$\text{effektiv EE} = \frac{1}{\min \{1 \text{ år}, \text{løpetid}\}} \cdot \sum_{k=1}^{\min \{1 \text{ år}, \text{løpetid}\}} \text{effektiv EE}_{tk} \cdot \Delta t_k$$

der vektene $\Delta t_k = t_k - t_{k-1}$ gjelder tilfeller der den framtidige eksponeringen blir beregnet på tidspunkter som ikke er jevnt fordelt over tid.

7. Institusjonene skal beregne verdiene for den forventede eksponeringen eller maksimal eksponering på grunnlag av en fordeling av eksponeringer som tar hensyn til at eksponeringene ikke nødvendigvis er normalt fordelt.

8. En institusjon kan for hver motpart anvende et mål for fordelingen som beregnet etter metoden med interne modeller, som er mer forsiktig enn α multiplisert med effektiv forventet positivt eksponering som beregnet i henhold til formelen i nr. 4.

9. Uten hensyn til nr. 4 kan vedkommende myndigheter tillate institusjoner å anvende sine egne alfaestimerer der

a) alfa skal tilsvare forholdet mellom den ansvarlige kapitalen ved en fullstendig simulering av motpartseksponeringer mot alle motparter (teller) og den ansvarlige kapitalen basert på forventet positiv eksponering (nevner),

b) forventet positiv eksponering i nevneren skal benyttes som om det var et fast utestående beløp.

Ved estimering i samsvar med dette nummer skal alfa ikke være lavere enn 1,2.

10. Ved estimering av alfa i henhold til nr. 9 skal en institusjon sikre at telleren og nevneren beregnes på en måte som er i samsvar med modelleringsmetodene, parameter-spesifikasjonene og porteføljesammensetningen. Den metoden som anvendes for å estimere α , skal være basert på institusjonens metode for beregning av samlet kapital, være godt dokumentert og være omfattet av en uavhengig validering. I tillegg skal en institusjon gjennomgå sine alfaestimerer minst hvert kvartal, og oftere når sammensetningen av porteføljen varierer over tid. En institusjon skal også vurdere modellrisikoen.

11. En institusjon skal dokumentere overfor vedkommende myndigheter at dens interne alfaestimerer i telleren gjenspeiler vesentlige kilder til avhengighet i fordelingen av markedsverdiene for transaksjoner eller porteføljer av transaksjoner for ulike motparter. Interne estimerer for alfa skal ta hensyn til graden av diversifisering i porteføljene.

12. Ved tilsyn med anvendelsen av estimerer i henhold til nr. 9 skal vedkommende myndigheter ta hensyn til den vesentlige variasjonen i estimerer for alfa som skyldes muligheten for feilspesifikasjon i modellene som anvendes for telleren, særlig når det foreligger konveksitet.

13. Dersom det er hensiktsmessig, bør volatiliteter og korrelasjoner for markedsrisikofaktorer som benyttes i den felles modelleringen av markeds- og kredittrisiko, være betinget av at kredittrisiko faktoren gjenspeiler potensielle økninger i volatilitet eller korrelasjon i en økonomisk nedgangsperiode.

Artikkel 285

Eksponeringsverdi for motregningsgrupper som er omfattet av en marginavtale

1. Dersom motregningsgruppen er omfattet av en marginavtale og en daglig verdsetting til markedsverdi, skal institusjonen beregne effektiv EPE som fastsatt i dette nummer. Dersom modellen innregner marginberegningens virkninger ved estimeringen av EE, kan institusjonen med forbehold for vedkommende myndighets tillatelse anvende modellens EE-mål direkte i formelen i artikkel 284 nr. 5. Vedkommende myndigheter skal gi en slik tillatelse bare dersom de verifiserer at modellen korrekt innregner marginberegningens virkninger ved estimering av EE. En institusjon som ikke har fått slik tillatelse, skal anvende et av følgende EPE-mål:

a) Effektiv EPE beregnet uten å ta hensyn til eventuell sikkerhet som innehas eller stilles gjennom marginavtaler, pluss eventuell sikkerhet som er stilt til motparten uavhengig av den daglige verdsettingen og marginberegningen eller den aktuelle eksponeringen.

b) Effektiv EPE beregnet som den potensielle økningen av eksponeringen i løpet av marginrisikoperioden, pluss den verdien som er størst av

i) den aktuelle eksponeringen, herunder all mottatt eller stilt sikkerhet, unntatt forlangt sikkerhet eller sikkerhet som er gjenstand for en tvist,

ii) den største nettoeksponeringen, herunder sikkerhet i henhold til marginavtalen, som ikke utløser krav om tilgang til sikkerhet. Dette beløpet skal gjenspeile alle gjeldende terskler, minste overføringsbeløp, uavhengige beløp og startmarginer i henhold til marginavtalen.

Når det gjelder bokstav b), skal institusjonene beregne tillegget som den forventede positive endringen av transaksjonenes markedsverdi i marginrisikoperioden. Endringer i sikkerhetsstillelsens verdi skal gjenspeiles ved anvendelse av metoden med volatilitetsjusteringer fastsatt av tilsynsmyndighetene i samsvar med kapittel 4 avsnitt 4, eller egne estimerer av volatilitetsjusteringer i henhold til den avanserte metoden for finansielle sikkerheter, men ingen utbetalinger av sikkerheter skal foretas i marginrisikoperioden. For marginrisikoperioden gjelder minsteperiodene omhandlet i nr. 2–5.

2. For transaksjoner som er omfattet av daglig marginjustering og daglig verdsetting til markedsverdi, skal den marginrisikoperioden som anvendes i modellen for beregning av eksponeringsverdi med marginavtaler, tilsvare minst

a) fem bankdager for motregningsgrupper som består bare av gjenkjøptransaksjoner, innlån og utlån av verdipapirer eller varer samt marginlånstransaksjoner,

b) ti bankdager for alle andre motregningsgrupper.

3. For nr. 2 bokstav a) og b) skal følgende unntak gjelde:

a) For alle motregningsgrupper der antall handler overstiger 5 000 på et gitt tidspunkt i løpet av et kvartal, skal marginrisikoperioden i det etterfølgende kvartalet være minst 20 bankdager. Dette unntaket skal ikke gjelde institusjonenes handelseksponeringer.

b) For motregningsgrupper med en eller flere handler som enten omfatter illikvid sikkerhet eller et OTC-derivat som ikke lett kan erstattes, skal marginrisikoperioden være minst 20 bankdager.

En institusjon skal avgjøre om sikkerheten er illikvid eller om OTC-derivatene ikke lett kan erstattes i forbindelse med stressede markedsforhold som kjennetegnes ved mangel på kontinuerlig aktive markeder, der en motpart i løpet av høyst to dager ville oppnå flere prisnoteringer som ikke ville bevege markedet eller tilsvare en pris som gjenspeiler en underkurs i markedet (for sikkerheter) eller en overkurs (for OTC-derivater).

En institusjon skal vurdere om handler eller verdipapirer den har som sikkerhet, er konsentrert rundt en bestemt motpart, og om institusjonen ville kunne erstatte disse handlene eller verdipapirene dersom motparten plutselig forlot markedet.

4. Dersom en institusjon i løpet av de to umiddelbart foregående kvartalene har vært innblandet i flere enn to tvister om marginkrav i forbindelse med en bestemt motregningsgruppe som har vart lenger enn den gjeldende risikoperioden i henhold til nr. 2 og 3, skal institusjonen anvende en marginrisikoperiode som er minst dobbelt så lang som perioden angitt i nr. 2 og 3, for nevnte motregningsgruppe i de to etterfølgende kvartalene.

5. Ved marginjustering med en periodisitet på N dager skal marginrisikoperioden minst tilsvare perioden angitt i nr. 2 og 3, F , pluss N dager minus én dag. Det vil si:

$$\text{Marginrisikoperiode} = F + N - 1$$

6. Dersom den interne modellen innregner virkningen av marginberegning på endringer i motregningsgruppens markedsverdi, skal institusjonen beregne annen sikkerhet enn kontanter i samme valuta som selve eksponeringen sammen med eksponeringen i sine beregninger av eksponeringsverdien av OTC-derivat- og verdipapirfinansieringstransaksjoner.

7. Dersom en institusjon ikke kan beregne sikkerhet sammen med eksponeringen, skal den i sine beregninger av eksponeringsverdien av OTC-derivat- og verdipapirfinansieringstransaksjoner ikke ta hensyn til virkningen av annen

sikkerhet enn kontanter i samme valuta som selve eksponeringen, med mindre den benytter enten volatilitetsjusteringer som er i samsvar med standardene i den avanserte metoden for finansielle sikkerheter med egne volatilitetsjusteringsestimater, eller metoden med volatilitetsjusteringer fastsatt av tilsynsmyndighetene i samsvar med kapittel 4.

8. En institusjon som benytter metoden med interne modeller, skal i sine modeller se bort fra virkningen av en reduksjon av eksponeringsverdien som skyldes bestemmelser i en avtale om sikkerhet der det kreves sikkerhetsstillelse dersom motpartens kredittkvalitet svekkes.

Artikkel 286

Styring av motpartsrisiko – retningslinjer, prosesser og systemer

1. En institusjon skal opprette og opprettholde et rammeverk for styring av motpartsrisiko som består av

a) retningslinjer, prosesser og systemer for å sikre identifisering, måling, styring, godkjenning og internrapportering av motpartsrisiko,

b) framgangsmåter som sikrer at disse retningslinjene, prosessene og systemene overholdes.

Slike retningslinjer, prosesser og systemer skal være solid fundert, gjennomført med integritet og godt dokumentert. Dokumentasjonen skal omfatte en forklaring av de empiriske teknikkene som benyttes for å måle motpartsrisiko.

2. Rammeverket for styring av motpartsrisiko som kreves i nr. 1, skal ta hensyn til markedsrisiko, likviditetsrisiko og juridisk risiko samt operasjonell risiko som er knyttet til motpartsrisiko. Rammen skal særlig sikre at institusjonen overholder følgende prinsipper:

a) Den skal ikke innlede forretningsvirksomhet med en motpart uten å vurdere dennes kredittverdighet.

b) Den skal ta behørig hensyn til kredittrisiko i forbindelse med og før oppgjør.

c) Den skal i den utstrekning det er praktisk mulig styre slik risiko på motpartsnivå, ved å legge sammen motpartsrisiko-eksponeringer og andre kreditteksponeringer, samt på foretaksnivå.

3. En institusjon som benytter metoden med interne modeller, skal godtgjøre overfor vedkommende myndighet at rammeverket for styring av motpartsrisiko tar hensyn til likviditetsrisikoene som er knyttet til følgende:

a) Eventuelle innkommende marginkrav i forbindelse med utveksling av variasjonsmargin eller andre margintyper, for eksempel startmargin eller uavhengig margin, ved negative markedssjokk.

- b) Eventuelle innkommende krav om tilbakeføring av overskytende sikkerhet som er stilt av motparter.
- c) Krav som følge av en eventuell nedgradering av dens egen eksterne kredittkvalitetsvurdering.

En institusjon skal sikre at gjenbruk av sikkerhet er av en art og har et tidsperspektiv som er i samsvar med likviditetsbehovene og ikke skader dens evne til å stille eller tilbakeføre sikkerhet til rett tid.

4. En institusjons ledelsesorgan og øverste ledelse skal delta aktivt i, og sikre at det avsettes tilstrekkelige ressurser til, styring av motpartsrisiko. Den øverste ledelsen skal gjennom en formell prosess få kunnskap om den anvendte modellens begrensninger og forutsetninger samt hvilken innvirkning disse begrensningene og forutsetningene kan ha på resultatets pålitelighet. Den øverste ledelsen skal også være oppmerksom på usikkerhet knyttet til markedsforhold samt operasjonelle forhold og på hvordan slike faktorer gjenspeiles i modellen.

5. De daglige rapportene som utarbeides om en institusjons motpartsrisikoeksponeringer i samsvar med artikkel 287 nr. 2 bokstav b), skal gjennomgå på et ledelsesnivå med tilstrekkelig ansiennitet og autoritet til å kunne gjennomføre både reduksjoner i posisjoner foretatt av de enkelte kredittforvalterne eller handlerne, og reduksjoner i institusjonens samlede motpartsrisikoeksponering.

6. En institusjons rammeverk for styring av motpartsrisiko som er opprettet i samsvar med nr. 1, skal anvendes i sammenheng med interne rammer for kreditt og handel. Rammer for kreditt og handel skal være knyttet til institusjonens risikomålingsmodell på en måte som er konsekvent over tid, og som er godt forstått av kredittforvaltere, handlerne og den øverste ledelsen. En institusjon skal ha en formell prosess for rapportering av overskridelser av risikorammer til egnet ledelsesnivå.

7. En institusjons måling av motpartsrisiko skal omfatte måling av bruk av kredittlinjer daglig og innenfor samme dag. Institusjonen skal måle den aktuelle eksponeringen både med og uten sikkerhet. På portefølje- og motparts nivå skal institusjonen beregne og overvåke maksimal eksponering eller potensiell framtidig eksponering ved det konfidensintervallet som er valgt av institusjonen. Institusjonen skal ta hensyn til store eller konsentrerte posisjoner, herunder med hensyn til grupper av motparter med innbyrdes tilknytning, bransjer og markeder.

8. En institusjon skal opprette og opprettholde et systematisk og omfattende program for stresstesting. Resultatene av denne

stresstesting skal jevnlig og minst hvert kvartal gjennomgå av den øverste ledelsen og skal gjenspeiles i de retningslinjene og rammene for motpartsrisiko som ledelsesorganet eller den øverste ledelsen har fastsatt. I tilfeller der stresstesting viser en særlig sårbarhet overfor et gitt sett av omstendigheter, skal institusjonen umiddelbart treffe tiltak for å styre slik risiko.

Artikkel 287

Organisasjonsstrukturer for styring av motpartsrisiko

1. En institusjon som benytter metoden med interne modeller, skal opprette og opprettholde

a) en risikokontrollenhet som er i samsvar med nr. 2,

b) en enhet for forvaltning av sikkerheter som er i samsvar med nr. 3.

2. Risikokontrollenheten skal ha ansvar for utforming og gjennomføring av styringen av motpartsrisiko, herunder innledende og løpende validering av modellen, og skal ivareta følgende funksjoner og oppfylle følgende krav:

a) Den skal ha ansvar for utforming og gjennomføring av institusjonens system for styring av motpartsrisiko.

b) Den skal utarbeide daglige rapporter om og analysere resultatene av institusjonens risikomålingsmodell. Analysen skal omfatte en vurdering av forholdet mellom målinger av motpartsrisikoens eksponeringsverdier og rammer for handel.

c) Den skal kontrollere inndatas integritet og utarbeide og analysere rapporter om resultatet fra institusjonens risikomålingsmodell, herunder en vurdering av forholdet mellom målinger av risikoeksponering og rammer for kreditt og handel.

d) Den skal være uavhengig av enheter med ansvar for oppretting eller fornying av eller handel med eksponeringer, og skal ikke være gjenstand for unødig påvirkning.

e) Den skal ha tilstrekkelig personale.

f) Den skal rapportere direkte til institusjonens øverste ledelse.

g) Dens arbeid skal være godt integrert i institusjonens daglige kreditttriskostyring.

h) Dens resultater skal være en integrert del av framgangsmåten for planlegging, overvåking og kontroll av institusjonens kreditttriskoprofil og generelle risikoprofil.

3. Enheten for forvaltning av sikkerheter skal utføre følgende oppgaver og ivareta følgende funksjoner:

- a) Beregne og stille marginkrav, håndtere tvister om marginkrav og daglig foreta en nøyaktig rapportering av uavhengige beløpsnivåer, startmarginer og variasjonsmarginer.
- b) Kontrollere at dataene som anvendes for å stille marginkrav, er fullstendige, og sikre at de er konsekvente og regelmessig samordnes med alle relevante datakilder i institusjonen.
- c) Registrere omfanget av gjenbruk av sikkerhet og eventuelle endringer av institusjonens rettigheter til eller i forbindelse med den sikkerheten den stiller.
- d) Rapportere til egnet ledelsesnivå om hvilke typer sikkerhetseideler som gjenbrukes, og vilkårene for slik gjenbruk, herunder instrumentet, kredittkvaliteten og løpetiden.
- e) Kontrollere konsentrasjonen av enkelte typer sikkerhetseideler som institusjonen godtar.
- f) Regelmessig og minst hvert kvartal rapportere opplysninger om forvaltning av sikkerheter til den øverste ledelsen, herunder opplysninger om hvilken type sikkerhet som er mottatt og stilt, størrelsen, løpetidsfordeling og grunnlaget for tvister om marginkrav. Den interne rapporteringen skal også gjenspeile utviklingstendenser for disse tallene.

4. Den øverste ledelsen skal avsette tilstrekkelige ressurser til enheten for forvaltning av sikkerheter som kreves i nr. 1 bokstav b), for å sikre at systemene oppnår driftsresultater på et egnet nivå målt ut fra rettidige og nøyaktige marginkrav fra institusjonens side og ut fra institusjonens svartid når det gjelder marginkrav fra motparten. Den øverste ledelsen skal sikre at enheten har tilstrekkelig personale til å behandle krav og tvister til rett tid selv under en alvorlig markedskrise, og til at institusjonen kan begrense antallet av omfattende tvister som gjelder handelsvolumer.

Artikkel 288

Gjennomgåelse av systemet for styring av motpartsrisiko

En institusjon skal regelmessig foreta en uavhengig gjennomgåelse av systemet for håndtering av motpartsrisiko gjennom sin internrevisjon. Denne gjennomgåelsen skal omfatte virksomheten i både kontrollenheten og enheten for forvaltning av sikkerheter som kreves i artikkel 287, og skal særlig omfatte minst følgende:

- a) Hvorvidt dokumentasjonen av systemet og prosessen for styring av motpartsrisiko som kreves i artikkel 286, er tilstrekkelig.

b) Organiseringen av kontrollenheten for motpartsrisiko som kreves i artikkel 287 nr. 1 bokstav a).

c) Organiseringen av enheten for forvaltning av sikkerheter som kreves i artikkel 287 nr. 1 bokstav b).

d) Integrering av motpartsrisikomåling i den daglige risiko-styringen.

e) Framgangsmåten for godkjenning av risikoprisingsmodeller og verdsettingssystemer som anvendes av personalet i handels- og administrasjonssenheter (front office og back office).

f) Validering av eventuelle vesentlige endringer i framgangsmåten for måling av motpartsrisiko.

g) Omfanget av motpartsrisiko som fanges opp av risikomålingsmodellen.

h) Ledelsesinformasjonssystemets integritet.

i) Hvorvidt data som gjelder motpartsrisiko, er nøyaktige og fullstendige.

j) Hvorvidt vilkår i avtaler om sikkerhetsstillelse og motregning, gjenspeiles nøyaktig i målinger av eksponeringsverdi.

k) Kontroll av om datakildene som anvendes i forbindelse med modellene, er konsekvente, aktuelle og pålitelige, samt om disse kildene er uavhengige.

l) Nøyaktighet og egnethet når det gjelder volatilitets- og korrelasjonsantakelsene.

m) Nøyaktigheten av verdsettings- og risikoendringsberegninger.

n) Kontroll av modellens nøyaktighet ved hyppig ettertesting som omhandlet i artikkel 293 nr. 1 bokstav b)–e).

o) Hvorvidt kontrollenheten for motpartsrisiko og enheten for forvaltning av sikkerheter oppfyller de relevante tilsynskravene.

Artikkel 289

Anvendelseskrav

1. Institusjonene skal sikre at den fordelingen av eksponeringer som genereres ved hjelp av modellen som benyttes til å beregne effektiv forventet positiv eksponering, integreres i institusjonens daglige styring av motpartsrisiko, og at det tas hensyn til resultatet av modellen i forbindelse med godkjenning av kreditt, styring av motpartsrisiko, intern kapitalallokering og foretaksstyring.

2. Institusjonen skal dokumentere overfor vedkommende myndigheter at den i minst ett år før den fikk tillatelse av vedkommende myndigheter til å benytte metoden med interne modeller i samsvar med artikkel 283, har anvendt en modell som i hovedsak oppfyller kravene fastsatt i dette avsnitt, til å beregne fordelingen av eksponeringer som ligger til grunn for beregningene av forventet positiv eksponering.

3. Modellen som benyttes til å beregne fordelingen av motpartsrisikoeksponeringer, skal inngå i rammeverket for styring av motpartsrisiko som kreves i artikkel 286. Dette rammeverket skal omfatte måling av bruk av kredittlinjer, at motpartsrisikoeksponeringer legges sammen med andre kreditteksponeringer, og intern kapitalallokering.

4. I tillegg til forventet positiv eksponering skal en institusjon måle og håndtere aktuelle eksponeringer. Dersom det er hensiktsmessig, skal institusjonen måle den aktuelle eksponeringen både med og uten sikkerhet. Anvendelseskravene er oppfylt dersom en institusjon anvender andre mål for motpartsrisiko, for eksempel maksimal eksponering, basert på den fordelingen av eksponeringer som er generert gjennom samme modell som for beregningen av forventet positiv eksponering.

5. En institusjon skal om nødvendig kunne estimere daglig forventet eksponering med mindre den dokumenterer overfor vedkommende myndigheter at dens motpartsrisikoeksponeringer gjør det berettiget med mindre hyppige beregninger. Institusjonen skal beregne EE i henhold til en tidsprofil av prognoseperioder som i tilstrekkelig grad gjenspeiler tidsstrukturen til framtidige kontantstrømmer og kontraktens løpetid, på en måte som er i samsvar med eksponeringenes vesentlighet og sammensetning.

6. Eksponeringen skal måles, overvåkes og kontrolleres i hele løpetiden til alle kontrakter i motregningsgruppen, og ikke bare over en periode på ett år. Institusjonen skal ha innført framgangsmåter for å identifisere og kontrollere risiko overfor motparter der eksponeringen øker ut over en periode på ett år. Prognosen for økningen av eksponeringen skal innarbeides i institusjonens interne modell for samlet kapital.

Artikkel 290

Stresstesting

1. En institusjon skal ha et omfattende stresstestingprogram for motpartsrisiko, herunder til bruk ved vurderingen av krav til ansvarlig kapital for motpartsrisiko, som oppfyller kravene i nr. 2–10.

2. Den skal identifisere mulige hendelser eller framtidige endringer i økonomiske forhold som vil kunne ha ugunstige virkninger på en institusjons kreditteksponeringer, og vurdere institusjonens kapasitet til å stå imot slike endringer.

3. Stressverdiene i forbindelse med programmet skal sammenlignes med risikorammer, og institusjonen skal anse

dem som en del av framgangsmåten fastsatt i artikkel 81 i direktiv 2013/36/EU.

4. Programmet skal foreta en omfattende kartlegging av handler og samlede eksponeringer for alle former for motpartsrisiko i forbindelse med spesifikke motparter innenfor en tidsramme som er tilstrekkelig til at regelmessig stresstesting kan foretas.

5. Det skal minst foreta månedlig stresstesting av eksponeringer med hensyn til viktige markedsrisikofaktorer, slik som renter, valutakurser, egenkapitalinstrumenter, kreditt-risikotillegg og varepriser for alle institusjonens motparter, for å identifisere og om nødvendig gjøre det mulig for institusjonen å redusere for høy konsentrasjon av spesifikke retningsbestemte risikoer. Stresstesting av eksponeringer, herunder risikoer knyttet til en eller flere faktorer samt vesentlige ikke-retningsbestemte risikoer, og felles stresstesting av eksponeringer og kredittverdighet skal foretas for hver motpart, for hver motpartsgruppe og samlet for alle institusjonens motparter.

6. Det skal minst hvert kvartal anvende stresstestings-scenarier som omfatter flere faktorer, og vurdere vesentlige ikke-retningsbestemte risikoer, herunder rentekurveeksponering og basisrisiko. Stresstesting som omfatter flere faktorer, skal minst omfatte følgende scenarier, der

- a) alvorlige økonomiske hendelser eller alvorlige hendelser har inntruffet i markedet,
- b) likviditeten er vesentlig redusert i markedet som helhet,
- c) en stor finansformidler lukker posisjoner.

7. Omfanget av de underliggende risikofaktorenes sjokk skal stå i forhold til stresstestingens formål. Ved stresstesting av solvens skal de underliggende risikofaktorenes sjokk være tilstrekkelig omfattende til å fange opp ekstreme historiske markedsforhold og ekstreme, men troverdige stressede markedsforhold. Stresstesting skal omfatte vurdering av virkningen av slike sjokk på ansvarlig kapital, krav til ansvarlig kapital og inntjening. Ved daglig porteføljeovervåking, risikosikring og håndtering av konsentrasjoner skal stresstesting-programmet også ta hensyn til mindre alvorlige og mer sannsynlige scenarier.

8. Programmet skal, dersom det er hensiktsmessig, inneholde bestemmelser om omvendte stresstester for å identifisere ekstreme, men troverdige scenarier som kunne gi vesentlige negative resultater. Ved omvendt stresstesting skal det tas hensyn til virkningen av vesentlig ikke-linearitet i porteføljen.

9. Resultatene av stresstesting innenfor rammen av programmet skal rapporteres regelmessig, og minst hvert kvartal, til den øverste ledelsen. Rapportene og analysen av resultatene skal omfatte de største virkningene på motpartsnivå på tvers av porteføljen, vesentlige konsentrasjoner innenfor porteføljesegmenter (innenfor samme bransje eller region) og relevante portefølje- og motpartsspesifikke utviklingstendenser.

10. Den øverste ledelsen skal spille en avgjørende rolle i integreringen av stresstesting i institusjonens risikostyringsramme og risikokultur samt sikre at resultatene er meningsfulle og anvendes for å styre motpartsrisiko. Resultatene av stresstesting for vesentlige eksponeringer skal vurderes ut fra retningslinjer som viser institusjonens risikovillighet, og skal framlegges for den øverste ledelsen med sikte på diskusjon og tiltak, når overdrevne eller konsentrerte risikoer identifiseres.

Artikkel 291

Feil vei-risiko

1. I denne artikkel menes med

- a) «generell feil vei-risiko» (general wrong-way risk) den risikoen som oppstår når sannsynlighet for mislighold hos motparter er positivt korrelert med generelle markedsrisikofaktorer,
- b) «spesifikk feil vei-risiko» (specific wrong-way risk) den risikoen som oppstår når framtidig eksponering mot en bestemt motpart er positivt korrelert med motpartens sannsynlighet for mislighold på grunn av arten av transaksjonene med motparten. En institusjon skal anses for å være eksponert for spesifikk feil vei-risiko dersom den framtidige eksponeringen mot en bestemt motpart forventes å være høy når motpartens sannsynlighet for mislighold også er høy.

2. En institusjon skal ta behørig hensyn til eksponeringer som fører til en betydelig grad av spesifikk og generell feil vei-risiko.

3. For å identifisere generell feil vei-risiko skal en institusjon utforme stresstesting og scenarioanalyser med sikte på stresstesting av risikofaktorer som har negativ innvirkning på motpartens kredittverdighet. Slik testing skal ta hensyn til muligheten for at alvorlige sjokk kan oppstå når forholdet mellom risikofaktorer er endret. En institusjon skal overvåke generell feil vei-risiko for produkter, regioner, bransjer og andre kategorier som er relevante for dens virksomhet.

4. En institusjon skal ha framgangsmåter for å identifisere, overvåke og kontrollere tilfeller av spesifikk feil vei-risiko for hver juridisk enhet, fra inngåelsen av en transaksjon og gjennom hele transaksjonens levetid.

5. Institusjonene skal beregne kravene til ansvarlig kapital for motpartsrisiko ved transaksjoner der det er identifisert spesifikk feil vei-risiko, og der det foreligger en juridisk forbindelse mellom motparten og utstederen av OTC-derivatets underliggende instrument eller det underliggende instrumentet for transaksjonene som er omhandlet i artikkel 273 nr. 2 bokstav b)–d), i samsvar med følgende prinsipper:

- a) Instrumenter med spesifikk feil vei-risiko skal ikke inngå i den samme motregningsgruppen som andre transaksjoner

med motparten, og skal behandles hver for seg som en separat motregningsgruppe.

- b) Innenfor en slik separat motregningsgruppe skal eksponeringsverdien av kredittapsbytteavtaler med én forpliktelse være lik det fulle forventede tapet i forbindelse med de underliggende instrumentenes gjenstående virkelige verdi ut fra en antakelse om at den underliggende utstederen er under utvikling.

- c) LGD-verdien for en institusjon som benytter metoden i kapittel 3, skal være 100 % for slike bytteavtaletransaksjoner.

- d) Gjeldende risikovekt for en institusjon som benytter metoden i kapittel 2, skal være risikovekten for en usikret transaksjon.

- e) Når det gjelder alle andre transaksjoner som er knyttet til én forpliktelse i en slik separat motregningsgruppe, skal beregningen av eksponeringsverdien være i samsvar med antakelsen om risiko ved plutselig mislighold av disse underliggende forpliktelsene når utstederen er juridisk forbundet med motparten. Når det gjelder transaksjoner som er knyttet til en kurv av forpliktelser eller en indeks, skal risikoen ved plutselig mislighold av de respektive underliggende forpliktelsene anvendes når utstederen er juridisk forbundet med motparten, dersom risikoen er vesentlig.

- f) I den utstrekning det anvendes eksisterende markedsrisikomålinger for krav til ansvarlig kapital i forbindelse med økende misligholds- og migrasjonsrisiko i henhold til avdeling IV kapittel 5 avsnitt 4, som allerede inneholder en LGD-antakelse, skal LGD-verdien i den anvendte formelen være 100 %.

6. Institusjonene skal regelmessig framlegge rapport for den øverste ledelsen og ledelsesorganets relevante komité om både spesifikke og generelle feil vei-risikoer og om tiltak som er truffet for å styre disse risikoene.

Artikkel 292

Modellprosessens integritet

1. En institusjon skal sikre modellprosessens integritet i samsvar med artikkel 284 ved å vedta minst følgende tiltak:

- a) Modellen skal gjenspeile transaksjonsvilkår og spesifikasjoner på en aktuell, fullstendig og forsiktig måte.
- b) Disse vilkårene skal minst omfatte kontraktens nominelle beløp, løpetid, referanseieendeler, marginordninger og motregningsordninger.

- c) Disse vilkårene og spesifikasjonene skal registreres i en database som er omfattet av formell og periodisk revisjon.

- d) En framgangsmåte for godkjenning av motregningsordninger som krever at jurister bekrefter at motregning under nevnte systemer har tvangskraft.
- e) Bekreftelsen som kreves i bokstav d), skal registreres i databasen omhandlet i bokstav c) av en uavhengig enhet.
- f) Overføringen av data som gjelder transaksjonsvilkår og -spesifikasjoner, til modellen for forventet positiv eksponering skal være gjenstand for internrevisjon.
- g) Det skal være innført formelle framgangsmåter for avstemming mellom modellen og kildedatasystemene slik at det fortløpende kan kontrolleres at transaksjonsvilkår og -spesifikasjoner gjenspeiles i den forventede positive eksponeringen på en korrekt eller i det minste forsvarlig måte.

2. Gjeldende markedsdata skal benyttes til å beregne aktuelle eksponeringer. En institusjon kan kalibrere EPE-modellen ved å anvende enten historiske markedsdata eller markedskonstruerte data for å fastsette parametere for de underliggende stokastiske prosessene, for eksempel tendens, volatilitet og korrelasjon. Dersom en institusjon anvender historiske data, skal disse omfatte en periode på minst tre år. Dataene skal ajourføres minst hvert kvartal, eller oftere dersom det er nødvendig for å gjenspeile markedsforholdene.

For å beregne effektiv EPE ved hjelp av stresskalibrering skal en institusjon kalibrere effektiv EPE enten ut fra data for en treårsperiode som omfatter en stressperiode for motpartenes kredittrisikotillegg, eller ut fra markedskonstruerte data fra en slik stressperiode.

For dette formål skal institusjonen anvende kravene i nr. 3–5.

3. En institusjon skal minst hvert kvartal dokumentere overfor vedkommende myndighet at den stressperioden som anvendes for beregningen i dette nummer, tilsvarer en periode med økte CDS-priser eller andre kredittrisikotillegg (for eksempel på lån eller foretaksobligasjoner) for et representativt utvalg av motparter med handlede kredittrisikotillegg. I situasjoner der institusjonen ikke har tilstrekkelige data om en motparts kredittrisikotillegg, skal den tilordne denne motparten til spesifikke data om kredittrisikotillegg på grunnlag av region, intern kredittvurdering og forretningstyper.

4. EPE-modellen for alle motparter skal bruke data, enten historiske eller konstruerte, som omfatter data fra stressperioden, og skal anvende slike data på en måte som er i samsvar med den metoden som anvendes for å kalibrere EPE-modellen mot aktuelle data.

5. For å evaluere hvor effektiv stresskalibreringen av EEPE er, skal en institusjon opprette en rekke referanseporteføljer som er sårbare for de viktigste risikofaktorene som

institusjonen eksponeres for. Eksponeringen mot disse referanseporteføljene skal beregnes ved anvendelse av a) en stressmetode som er basert på gjeldende markedsverdier og modellparametere som er kalibrert mot stressede markedsforhold, og b) den eksponeringen som oppstår i stressperioden, men ved anvendelse av den metoden som er omhandlet i dette avsnitt (markedsverdien ved stressperiodens utgang, volatilitet og korrelasjoner fra den treårige stressperioden).

Vedkommende myndigheter skal kreve at institusjonen tilpasser stresskalibreringen dersom referanseporteføljenes eksponeringer avviker vesentlig fra hverandre.

6. En institusjon skal validere modellen gjennom en prosess som er klart beskrevet i institusjonens retningslinjer og framgangsmåter. Denne valideringsprosessen skal

a) angi hvilken type testing som er nødvendig for å sikre modellens integritet og for å identifisere under hvilke forhold forutsetningene som ligger til grunn for modellen, ikke er riktige og derfor kan føre til at EPE vurderes for lavt,

b) omfatte en gjennomgåelse av hvor omfattende modellen er.

7. En institusjon skal overvåke relevant risiko og ha innført framgangsmåter for å justere sitt estimat for effektiv EPE når slik risiko blir betydelig. For å overholde dette nummer skal institusjonen

a) identifisere og behandle sine eksponeringer mot spesifikk feil vei-risiko som oppstår som omhandlet i artikkel 291 nr. 1 bokstav b), og eksponeringer mot generell feil vei-risiko som oppstår som omhandlet i artikkel 291 nr. 1 bokstav a),

b) når det gjelder eksponeringer med en risikoprofil som øker etter ett år, regelmessig sammenligne estimatet av et relevant eksponeringsmål for et år med det samme eksponeringsmålet for hele eksponeringens levetid,

c) når det gjelder eksponeringer med en gjenværende løpetid på mindre enn ett år, regelmessig sammenligne gjennanskaffelseskost (aktuell eksponering) og den faktiske eksponeringsprofilen, og lagre opplysninger som muliggjør en slik sammenligning.

8. En institusjon skal ha interne framgangsmåter for å kontrollere at en transaksjon, før den tas med i en motregningsgruppe, omfattes av en motregningskontrakt som har tvangskraft og oppfyller kravene i avsnitt 7.

9. En institusjon som anvender sikkerheter for å redusere sin motpartsrisiko, skal ha interne framgangsmåter for å kontrollere at sikkerhetene, før den innregner virkningen av sikkerhetene i sine beregninger, oppfyller rettssikkerhetsstandardene i kapittel 4.

10. EBA skal overvåke de ulike formene for praksis på dette området og fastsette retningslinjer for anvendelse av denne artikkel i samsvar med artikkel 16 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

Artikkel 293

Krav til risikostyringssystemet

1. En institusjon skal oppfylle følgende krav:
 - a) Den skal oppfylle de kvalitative kravene i tredje del avdeling IV kapittel 5.
 - b) Den skal regelmessig gjennomføre et ettertestingsprogram og sammenligne de risikomålene som genereres av modellen, med faktiske risikomål og hypotetiske endringer basert på statiske posisjoner med faktiske mål.
 - c) Den skal foreta en innledende validering og en løpende periodisk gjennomgåelse av eksponeringsmodellen for motpartsrisiko og de risikomålene den genererer. Valideringen og gjennomgåelsen skal være uavhengige av modellens utvikling.
 - d) Ledelsesorganet og den øverste ledelsen skal delta i risikostyringsprosessen og sikre at det avsettes tilstrekkelige ressurser til kontroll av kredittrisiko og motpartsrisiko. I den forbindelse skal de daglige rapportene som utarbeides av den uavhengige risikokontrollenheten som er opprettet i samsvar med artikkel 287 nr. 1 bokstav a), gjennomgås på et tilstrekkelig høyt ledelsesnivå med myndighet til å foreta både reduksjoner av posisjoner som den enkelte handler har foretatt, og reduksjoner av institusjonens samlede risiko-eksponering.
 - e) Den interne risikomålingsmodellen skal integreres i institusjonens daglige risikostyring.
 - f) Risikomålingssystemet skal anvendes sammen med interne rammer for handel og eksponeringer. I den forbindelse skal eksponeringsrammer være knyttet til institusjonens risikomålingsmodell på en måte som er konsekvent over tid, og som er godt forstått av handlede, kredittfunksjonen og den øverste ledelsen.
 - g) En institusjon skal sikre at dens risikostyringssystem er godt dokumentert. Den skal særlig opprettholde et dokumentert sett av interne retningslinjer, kontroller og framgangsmåter som gjelder driften av risikomålingssystemet, og tiltak for å sikre at disse retningslinjene overholdes.
 - h) En uavhengig gjennomgåelse av risikomålingssystemet skal utføres regelmessig som en del av institusjonens intern-revisjon. Gjennomgåelsen skal omfatte både handel-senhetenes og den uavhengige risikokontrollenhetens virksomhet. Det skal regelmessig (og minst én gang i året)

foretas en gjennomgåelse av den samlede risikostyrings-prosessen som minst skal omfatte alle punktene omhandlet i artikkel 288.

- i) Den løpende valideringen av modeller for motpartsrisiko, herunder ettertesting, skal gjennomgås regelmessig på et ledelsesnivå med myndighet til å bestemme hvilke tiltak som skal treffes for å håndtere svakheter ved modellene.
2. Vedkommende myndigheter skal ta hensyn til i hvilket omfang institusjonene oppfyller kravene i nr. 1 når de fastsetter nivået for alfa i samsvar med artikkel 284 nr. 4. Bare de institusjonene som oppfyller nevnte krav fullt ut, skal få anvende den minste multiplikasjonsfaktoren.
3. En institusjon skal dokumentere prosessen for innledende og løpende validering av eksponeringsmodellen for motpartsrisiko og beregningen av risikomålene som genereres av modellene, på et detaljnivå som gjør det mulig for en tredjepart å gjenspeile henholdsvis analysen og risikomålene. Dokumentasjonen skal inneholde opplysninger om hvor ofte ettertesting og eventuelt annen løpende validering skal foretas, hvordan valideringen skal foretas med hensyn til datastrømmer og porteføljer, og de analysene som anvendes.
4. En institusjon skal fastsette kriterier som kan anvendes for å vurdere eksponeringsmodeller for motpartsrisiko og modeller som gir inndata til eksponeringsmålingen, og ha skriftlige retningslinjer som beskriver den prosessen som skal anvendes for å identifisere og håndtere uakseptable resultater.
5. En institusjon skal fastsette hvordan representative motpartsporteføljer bygges opp med sikte på validering av en eksponeringsmodell for motpartsrisiko og dens risikomål.
6. Ved validering av eksponeringsmodeller for motpartsrisiko og deres risikomål som gir prognosefordelinger, skal det tas hensyn til flere enn en enkelt statistikk over prognosefordelingen.

Artikkel 294

Valideringskrav

1. En institusjon skal som en del av den innledende og løpende valideringen av eksponeringsmodellen for motpartsrisiko og dens risikomål sikre at følgende krav oppfylles:
 - a) Institusjonen skal foreta ettertesting ved anvendelse av historiske data om bevegelser i markedsrisikofaktorer før vedkommende myndigheters tillatelse ble gitt i samsvar med artikkel 283 nr. 1. Ved denne ettertestingen skal det tas hensyn til en rekke spesifikke tidsrom for prognoser på opptil minst ett år med en rekke ulike starttidspunkter og en lang rekke markedsforhold.

- b) Institusjoner som benytter metoden i artikkel 285 nr. 1 bokstav b), skal regelmessig validere modellen for å kontrollere om realiserte aktuelle eksponeringer er i samsvar med prognoser for alle marginperioder innenfor ett år. Dersom noen av handlene i motregningsgruppen har en løpetid på under ett år, og motregningsgruppen har større risikofaktorfølsomhet uten disse handlene, skal det tas hensyn til dette ved valideringen.
- c) Institusjonen skal foreta ettertesting av hvordan eksponeringsmodellen for motpartsrisiko fungerer, av de relevante risikomålene samt av prognosene for markedsrisikofaktorer. Når det gjelder sikrede handler, skal de berørte tidsrommene for prognoser omfatte dem som gjenspeiler typiske risikoperioder for marginavtaler som anvendes ved sikrede handler eller marginhandler.
- d) Dersom modellvalideringen viser at effektiv EPE undervurderes, skal institusjonen treffe de tiltakene som er nødvendige for å håndtere modellens unøyaktighet.
- e) Den skal som del av den innledende og løpende modellvalideringen teste prissettingsmodellene som benyttes til å beregne motpartsrisikoeksponeringer for et gitt scenario av framtidige sjokk som påvirker markedsrisikofaktorer. Prissettingsmodeller for opsjoner skal ta hensyn til opsjonsverdiens ikke-lineære karakter med hensyn til markedsrisikofaktorer.
- f) Eksponeringsmodellen for motpartsrisiko skal omfatte opplysninger om hver transaksjon som er nødvendige for å kunne samle eksponeringer på motregningsgruppenivå. En institusjon skal kontrollere at transaksjoner plasseres i en hensiktsmessig motregningsgruppe i modellen.
- g) Eksponeringsmodellen for motpartsrisiko skal omfatte opplysninger om hver transaksjon som gjør det mulig å innregne virkningene av marginavtaler. Den skal ta hensyn til både faktisk marginbeløp og marginbeløp som vil bli overført mellom motparter i framtiden. En slik modell skal ta hensyn til arten av marginavtaler som er ensidige eller tosidige, hyppigheten av marginkrav, marginrisikoperioden, laveste terskel for den eksponeringen uten marginsikkerhet som institusjonen er villig til å akseptere, samt minste overføringsbeløp. En slik modell skal enten estimere endringer i markedsverdien av den stille sikkerheten eller anvende reglene i kapittel 4.
- h) Modellvalideringen skal omfatte statistisk historisk ettertesting av representative motpartsporteføljer. En institusjon skal regelmessig foreta slik ettertesting for et antall representative motpartsporteføljer som er faktiske eller hypotetiske. Disse representative porteføljene skal velges ut på grunnlag av sin følsomhet for vesentlige risikofaktorer og kombinasjoner av risikofaktorer som institusjonen er eksponert for.
- i) En institusjon skal foreta ettertesting som er utformet for å teste de viktigste forutsetningene for eksponeringsmodellen for motpartsrisiko og de relevante risikomålene, herunder det modellberegnete forholdet mellom den samme risikofaktorens gjenværende løpetider og de modellberegnete forholdene mellom risikofaktorer.
- j) Resultatene av eksponeringsmodeller for motpartsrisiko og deres risikomål skal være gjenstand for egnet ettertesting. Ettertestingsprogrammet skal kunne identifisere utilstrekkelige resultater for risikomålene i en EPE-modell.
- k) En institusjon skal validere sine eksponeringsmodeller for motpartsrisiko og alle risikomål med tidsrammer som tilsvarer løpetiden for handler der eksponeringer beregnes ved hjelp av metoden med interne modeller i samsvar med artikkel 283.
- l) En institusjon skal regelmessig kontrollere modellene for prisfastsettelse som benyttes til å beregne motpartseksponering i forhold til egnede uavhengige referanseverdier som en del av den løpende modellvalideringen.
- m) En løpende validering av institusjonens eksponeringsmodell for motpartsrisiko og de relevante risikomålene skal omfatte en vurdering av om de seneste resultatene er tilfredsstillende.
- n) En institusjon skal som en del av den innledende og løpende valideringen vurdere hvor ofte parametrene i en eksponeringsmodell for motpartsrisiko bør ajourføres.
- o) Ved den innledende og løpende valideringen av eksponeringsmodeller for motpartsrisiko skal det vurderes om eksponeringsmålingene av motpartsnivået og motregningsgruppen er hensiktsmessige.
2. I stedet for alfa multiplisert med effektiv EPE kan det med vedkommende myndigheters forhåndstillatelse anvendes en verdi som er mer forsiktig enn den som benyttes til å beregne den påkrevde eksponeringsverdien for hver motpart. Graden av relativ forsiktighet vil bli vurdert ved vedkommende myndigheters innledende godkjenning og i forbindelse med det regelmessige tilsynet med EPE-modellene. En institusjon skal regelmessig validere forsiktigheten. Den løpende vurderingen av modellenes resultater skal omfatte alle motparter som modellene anvendes på.
3. Dersom ettertesting viser at en modell ikke er tilstrekkelig nøyaktig, skal vedkommende myndigheter trekke tilbake godkjenningen av modellen eller pålegge egnede tiltak for å sikre at modellen umiddelbart forbedres.

Avsnitt 7

Motregningsavtaler*Artikkel 295***Anerkjennelse av motregningsavtaler som risikoreduserende**

Institusjonene kan i samsvar med artikkel 298 behandle følgende typer motregningsavtaler som risikoreduserende dersom motregningsavtalen er anerkjent av vedkommende myndigheter i samsvar med artikkel 296, og dersom institusjonen oppfyller kravene i artikkel 297:

- a) Tosidige novasjonskontrakter mellom en institusjon og dens motpart, der gjensidige fordringer og forpliktelser automatisk slås sammen på en slik måte at det ved novasjonen fastsettes et enkelt nettobeløp hver gang novasjon får anvendelse, slik at det skapes en enkelt ny kontrakt som erstatter alle tidligere kontrakter og alle forpliktelser mellom partene i henhold til nevnte kontrakter, og som er juridisk bindende for partene.
- b) Andre tosidige motregningsavtaler inngått mellom en institusjon og dens motpart.
- c) Avtaler om motregning på tvers av produkter for institusjoner som har fått tillatelse til å benytte metoden i avsnitt 6 for transaksjoner som omfattes av nevnte metode. Vedkommende myndigheter skal framlegge for EBA en liste over godkjente avtaler om motregning på tvers av produkter.

Motregning på tvers av transaksjoner som inngås av ulike juridiske personer i en selskapsgruppe, skal ikke anerkjennes ved beregning av kravene til ansvarlig kapital.

*Artikkel 296***Anerkjennelse av motregningsavtaler**

1. Vedkommende myndigheter skal anerkjenne en motregningsavtale bare dersom vilkårene i nr. 2 og, dersom det er relevant, nr. 3 er oppfylt.

2. Følgende vilkår skal være oppfylt for alle motregningsavtaler som en institusjon anvender for å beregne eksponeringsverdien i denne delen:

- a) Institusjonen har inngått en motregningsavtale med sin motpart som skaper en enkelt juridisk forpliktelse som omfatter alle berørte transaksjoner, slik at den i tilfelle av mislighold hos motparten har rett til å motta, eller en forpliktelse til å betale, bare nettosummen av de

enkelte berørte transaksjonenes positive og negative markedsverdi.

- b) Institusjonen har for vedkommende myndigheter framlagt skriftlige og begrunnede juridiske uttalelser om at institusjonens fordringer og forpliktelser i tilfelle av en tvist om motregningsavtalen, ikke vil overstige dem som er omhandlet i bokstav a). Den juridiske uttalelsen skal vise til gjeldende lovgivning i

- i) jurisdiksjonen der motparten har sitt forretningskontor,

- ii) jurisdiksjonen i landet der filialen ligger, dersom en filial av et foretak er involvert og ligger i et annet land enn det foretakets forretningskontor ligger i,

- iii) jurisdiksjonen hvis lovgivning regulerer de berørte individuelle transaksjonene i motregningsavtalen,

- iv) jurisdiksjonen hvis lovgivning regulerer enhver kontrakt eller avtale som er nødvendig for å gjennomføre motregningsavtalen.

- c) Kredittrisikoen overfor hver enkelt motpart samles for å komme fram til en enkelt rettslig eksponering på tvers av transaksjoner med hver enkelt motpart. Denne samlingen av kredittrisiko skal tas hensyn til i forbindelse med kredittrammer og samlet kapital.

- d) Kontrakten skal ikke inneholde bestemmelser som tillater en motpart som ikke misligholder, å utbetale delvis eller ikke i det hele tatt til en misligholdende parts bo, selv om den misligholdende parten er nettokreditor («walk-away»-klausul).

Dersom en av de vedkommende myndighetene ikke er overbevist om at motregningsavtalen er rettsgyldig og har tvangskraft i henhold til lovgivningen i hver enkelt jurisdiksjon som er omhandlet i bokstav b), skal motregningsavtalen ikke anerkjennes som risikoreduserende for noen av motpartene. Vedkommende myndigheter skal underrette hverandre i slike tilfeller.

- 3. De juridiske uttalelsene som er omhandlet i bokstav b), kan utformes med henvisning til ulike typer motregningsavtaler. Avtaler om motregning på tvers av produkter skal i tillegg oppfylle følgende vilkår:

- a) Nettosummen nevnt i nr. 2 bokstav a) er nettosummen av positive og negative sluttkursverdier av alle inkluderte individuelle, tosidige hovedavtaler og av positive og negative markedsverdier av de individuelle transaksjonene (nettobeløpet på tvers av produkter).

b) De juridiske uttalelsene omhandlet i nr. 2 bokstav b) skal dreie seg om hvorvidt hele avtalen om motregning på tvers av produkter i henhold til sine vilkår er gyldig og har tvangskraft, og virkningen av motregningsordningen på vesentlige bestemmelser i eventuelle inkluderte individuelle, tosidede hovedavtaler.

Artikkel 297

Institusjonenes forpliktelser

1. En institusjon skal opprette og opprettholde framgangsmåter for å sikre at det undersøkes at motregningsavtalen er rettsgyldig og har tvangskraft i lys av lovendringer i de relevante jurisdiksjonene som er omhandlet i artikkel 296 nr. 2 bokstav b).

2. Institusjonen skal oppbevare all nødvendig dokumentasjon som gjelder motregningsavtalen, i sine arkiver.

3. Institusjonen skal ta hensyn til virkningene av motregning i sin måling av hver motparts samlede kredittrisikoeksponering, og institusjonen skal styre sin motpartrisiko på grunnlag av virkningene av denne målingen.

4. I forbindelse med avtaler om motregning på tvers av produkter som er omhandlet i artikkel 295, skal institusjonen til enhver tid opprettholde framgangsmåter i henhold til artikkel 296 nr. 2 bokstav c) for å sikre at enhver transaksjon som skal inngå i en motregningsgruppe, omfattes av en juridisk uttalelse som omhandlet i artikkel 296 nr. 2 bokstav b).

Idet det tas hensyn til avtalen om motregning på tvers av produkter, skal institusjonen fortsatt overholde kravene til anerkjennelse av tosidede motregning samt kravene i kapittel 4 til anerkjennelse av kredittrisikoreduksjon med hensyn til alle inkluderte individuelle, tosidede hovedavtaler og transaksjoner.

Artikkel 298

Virkninger av anerkjennelse av motregningsavtaler som risikoreduserende

1. Følgende behandling får anvendelse på motregningsavtaler:

a) Ved anvendelsen av avsnitt 5 og 6 skal motregning anerkjennes som fastsatt i nevnte avsnitt.

b) I forbindelse med novasjonskontrakter kan de enkelte nettobeløpene som fastsettes ved slike kontrakter, vektes i stedet for bruttobeløpene.

Ved anvendelsen av avsnitt 3 kan institusjonene ta hensyn til kontrakten om novasjon ved beregning av

i) gjeldende gjenanskaffelseskost omhandlet i artikkel 274 nr. 1,

ii) den nominelle hovedstolen eller underliggende verdier som omhandlet i artikkel 274 nr. 2.

Ved anvendelsen av avsnitt 4 kan institusjonene ved beregning av det nominelle beløpet omhandlet i artikkel 275 nr. 1 ta hensyn til kontrakten om novasjon når de beregner den nominelle hovedstolen. I slike tilfeller skal institusjonene anvende prosentdelene i tabell 3.

c) I forbindelse med andre motregningsavtaler skal institusjonene anvende avsnitt 3 på følgende måte:

i) Gjeldende gjenanskaffelseskost omhandlet i artikkel 274 nr. 1 for kontrakter som omfattes av en motregningsavtale, skal beregnes ved at det tas hensyn til faktisk hypotetisk netto gjenanskaffelseskost som følger av avtalen, og i tilfeller der motregning fører til en nettoforpliktelse for institusjonen som beregner netto gjenanskaffelseskost, blir faktisk gjenanskaffelseskost beregnet som «0».

ii) Tallet for potensiell framtidig kreditteksponering omhandlet i artikkel 274 nr. 2 for alle kontrakter som omfattes av en motregningsavtale, skal reduseres etter følgende formel:

$$PCE_{red} = 0.4 \cdot PCE_{gross} + 0.6 \cdot NGR \cdot PCE_{gross}$$

der

PCE_{red} = det reduserte tallet for potensiell framtidig kreditteksponering for alle kontrakter med en gitt motpart som omfattes av en tosidede motregningsavtale som er rettsgyldig,

PCE_{gross} = summen av tallene for potensiell framtidig kreditteksponering for alle kontrakter inngått med en gitt motpart som omfattes av en tosidede motregningsavtale som er rettsgyldig, og som beregnes ved å multiplisere de nominelle hovedstolene med prosentdelene i tabell 1,

NGR = «netto/brutto-forholdet beregnet som kvotienten for netto gjenanskaffelseskost for alle kontrakter som omfattes av en rettsgyldig tosidede motregningsavtale med en gitt motpart (teller), og brutto gjenanskaffelseskost for alle kontrakter som omfattes av en rettsgyldig tosidede motregningsavtale med vedkommende motpart (nevner).

2. Ved beregning av potensiell framtidig kreditteksponering i samsvar med formelen i nr. 1 kan institusjonene behandle helt motsvarende kontrakter som omfattes av motregningsavtalen, som om de var en enkelt kontrakt med en nominell hovedstol som tilsvarer nettoinntektene.

Ved anvendelsen av artikkel 275 nr. 1 kan institusjonene behandle helt motsvarende kontrakter som omfattes av motregningsavtalen, som om de var en enkelt kontrakt med en nominell hovedstol som tilsvarer nettoinntektene, og den nominelle hovedstolen skal multipliseres med prosentdelene i tabell 3.

Ved anvendelsen av dette nummer skal valutaterminavtaler (FX forward) eller lignende kontrakter der en nominell hovedstol forfaller som kontantstrømmene, dersom disse forfaller til betaling på samme valuteringsdato og alle er angitt i samme valuta, anses som fullstendig sammenfallende kontrakter.

3. For alle andre kontrakter som omfattes av en motregningsavtale, kan de prosentdelene som anvendes, reduseres i samsvar med tabell 6.

Tabell 6

Opprinnelig løpetid	Rentekontrakter	Valutakontrakter
Høyst ett år	0,35 %	1,50 %
Mer enn ett år, men høyst to år	0,75 %	3,75 %
Tillegg for hvert etterfølgende år	0,75 %	2,25 %

4. Når det gjelder rentekontrakter, kan institusjoner, med forbehold for vedkommende myndigheters samtykke, velge enten opprinnelig eller gjenværende løpetid.

Avsnitt 8

Poster i handelsporteføljen

Artikkel 299

Poster i handelsporteføljen

1. Ved anvendelsen av denne artikkel skal vedlegg II inneholde en henvisning til derivater for overføring av kredittrisiko som omhandlet i avsnitt C nr. 8 i vedlegg I til direktiv 2004/39/EF.

2. Ved beregning av risikovektede eksponeringsbeløp for motpartsrisiko i forbindelse med poster i handelsporteføljen skal institusjonene overholde følgende prinsipper:

a) For å beregne potensiell framtidig kreditteksponering når det gjelder kredittderivater av typen totalavkastningsbytteavtale og kredittapsbytteavtale, skal instrumentets nominelle beløp multipliseres med følgende prosenter:

i) 5 % dersom referanseforpliktelsen er slik at dersom den førte til en direkte eksponering for institusjonen, ville den være en kvalifisert post i henhold til tredje del avdeling IV kapittel 2.

ii) 10 % dersom referanseforpliktelsen er slik at dersom den førte til en direkte eksponering for institusjonen, ville den ikke være en kvalifisert post i henhold til tredje del avdeling IV kapittel 2.

Dersom en institusjons eksponering som følge av en kredittapsbytteavtale er en lang posisjon i det underliggende instrumentet, kan prosentdelen for den potensielle framtidige kreditteksponeringen være 0 %, med mindre en slik kredittapsbytteavtale er omfattet av sluttavregning ved insolvens hos det foretaket hvis eksponering som følge av bytteavtalen utgjør en kort posisjon i det underliggende instrumentet, selv om det underliggende instrumentet ikke er misligholdt.

Dersom kredittderivatet gir beskyttelse i henhold til prinsippet om n-te mislighold blant en rekke underliggende forpliktelser, skal institusjonen bestemme hvilken av prosentdelene i første ledd som skal anvendes, med henvisning til forpliktelsen med den n-te laveste kredittkvaliteten som ville være en kvalifisert post med hensyn til tredje del avdeling IV kapittel 2 dersom institusjonen hadde påtatt seg den.

b) Institusjonene skal ikke anvende den enkle metoden for finansielle sikkerheter omhandlet i artikkel 222 for å anerkjenne virkningene av finansielle sikkerheter.

c) Ved gjenkjøpstransaksjoner og innlån- og utlån av verdipapirer eller varer som inngår i handelsporteføljen, kan institusjonene anerkjenne alle finansielle instrumenter og varer som kan inngå i handelsporteføljen, som sikkerhet.

d) For eksponeringer som følge av OTC-derivater i handelsporteføljen kan institusjonene anerkjenne varer som kan inngå i handelsporteføljen, som sikkerhet.

e) Ved beregning av volatilitetsjusteringer når finansielle instrumenter eller varer som ikke er godtakbare i henhold til kapittel 4, blir lånt ut, solgt eller levert, eller lånt, kjøpt eller mottatt som sikkerhet eller på annen måte innenfor rammen av en slik transaksjon, og en institusjon benytter metoden med volatilitetsjusteringer fastsatt av tilsynsmyndighetene i henhold til kapittel 4 avsnitt 3, skal institusjonen behandle slike instrumenter og varer på samme måte som egenkapitalinstrumenter utenfor hovedindeksen notert på en anerkjent børs.

f) Dersom en institusjon benytter metoden med egne estimater til beregning av volatilitetsjusteringer i henhold til kapittel 4 avsnitt 3 på finansielle instrumenter eller varer som ikke er godtakbare i henhold til kapittel 4, skal det beregne volatilitetsjusteringer for hver enkelt post. Dersom en institusjon har fått tillatelse til å benytte metoden med interne modeller som fastsatt i kapittel 4, kan den også anvende denne metoden på handelsporteføljen.

g) I forbindelse med hovedavtaler om motregning som omfatter gjenkjøpstransaksjoner, innlån og utlån av verdipapirer eller varer, eller andre kapitalmarkedstransaksjoner, skal institusjonene anerkjenne motregning på tvers av posisjoner i og utenfor handelsporteføljen bare når de avregnede transaksjonene oppfyller følgende vilkår:

i) Alle transaksjoner blir markedsvurdert daglig.

ii) Alle poster som lånes, kjøpes eller mottas i forbindelse med disse transaksjonene, kan anerkjennes som godtakbar finansiell sikkerhet i henhold til kapittel 4, uten at bokstav c)–f) i dette nummer får anvendelse.

h) Dersom et kredittderivat som inngår i handelsporteføljen, utgjør en del av en intern sikring, og kredittbeskyttelsen er anerkjent i henhold til denne forordning i samsvar med artikkel 204, skal institusjonene anvende en av følgende metoder:

i) Behandle det som om det ikke foreligger motpartsrisiko som følge av posisjonen i dette kredittderivatet.

ii) Ved beregning av krav til ansvarlig kapital for motpartsrisiko konsekvent innregne alle kredittderivater i handelsporteføljen som er del av den interne sikringen, eller som er kjøpt som beskyttelse mot en motpartrisikokseponering der kredittbeskyttelsen er anerkjent som godtakbar i henhold til kapittel 4.

Avsnitt 9

Krav til ansvarlig kapital for eksponeringer mot en sentral motpart

Artikkel 300

Definisjoner

I dette avsnitt menes med

- 1) «konkursbeskyttet», når det gjelder kundeeiendeler, at det finnes effektive ordninger som sikrer at disse eiendelene ikke er tilgjengelige for en sentral motparts eller et clearingmedlems kreditorer i tilfelle av henholdsvis den sentrale motpartens eller clearingmedlemmets insolvens, eller at eiendelene ikke er tilgjengelige for clearingmedlemmet for dekning av tap denne har pådratt seg som følge av mislighold hos en eller flere andre kunder enn kundene som stilte disse eiendelene,
- 2) «CCP-relatert transaksjon» en kontrakt eller en transaksjon oppført i artikkel 301 nr. 1 mellom en kunde og et clearingmedlem, som er direkte knyttet til en kontrakt eller transaksjon oppført i nevnte nummer mellom vedkommende clearingmedlem og en sentral motpart,
- 3) «clearingmedlem» et clearingmedlem som definert i artikkel 2 nr. 14 i forordning (EU) nr. 648/2012,
- 4) «kunde» en kunde som definert i artikkel 2 nr. 15 i forordning (EU) nr. 648/2012 eller et foretak som har inngått indirekte clearingordninger med et clearingmedlem i samsvar med artikkel 4 nr. 3 i nevnte forordning.

Artikkel 301

Virkeområde

1. Dette avsnitt får anvendelse på følgende kontrakter og transaksjoner, forutsatt at de er utestående eksponeringer hos en sentral motpart:

- a) Kontraktene som er oppført i vedlegg II, og kredittderivater.
- b) Gjenkjøpstransaksjoner.
- c) Innlån og utlån av verdipapirer eller varer.
- d) Transaksjoner med lang oppgjørsfrist.
- e) Marginlånstransaksjoner.

2. Institusjonene kan velge om de vil anvende en av følgende to behandlinger i forbindelse med kontrakter og transaksjoner som er utestående eksponeringer hos en kvalifisert sentral motpart, og som er nevnt i nr. 1:

a) Behandlingen for handelseksponeringer og eksponeringer fra bidrag til misligholdsfond som omhandlet i artikkel 306, unntatt for behandlingen omhandlet i henholdsvis nr. 1 bokstav b) i nevnte artikkel, og artikkel 307.

b) Behandlingen angitt i artikkel 310.

3. Institusjonene skal anvende behandlingen i artikkel 306, unntatt behandlingen angitt i nr. 1 bokstav a) i nevnte artikkel, og behandlingen i artikkel 309, alt etter hva som er relevant, i forbindelse med kontrakter og transaksjoner som er utestående eksponeringer hos en ikke-kvalifisert sentral motpart, og som er nevnt i nr. 1 i denne artikkel.

Artikkel 302

Overvåking av eksponeringer mot sentrale motparter

1. Institusjonene skal overvåke alle sine eksponeringer mot sentrale motparter og fastsette framgangsmåter for regelmessig rapportering av opplysninger om disse eksponeringene til den øverste ledelsen og den eller de relevante komiteene i ledelsesorganet.

2. Institusjonene skal på grunnlag av egnede scenario-analyser og stresstesting vurdere om den ansvarlige kapitalen sammenholdt med eksponeringer mot en sentral motpart, herunder potensielle framtidige kreditteksponeringer, eksponeringer fra bidrag til misligholdsfond og, når institusjonen opptre som clearingmedlem, eksponeringer som følge av kontrakter som fastsatt i artikkel 304, på egnet måte står i forhold til risikoene som er knyttet til disse eksponeringene.

Artikkel 303

Behandling av clearingmedlemmers eksponeringer mot sentrale motparter

Dersom en institusjon opptre som clearingmedlem, enten på egne vegne eller som finansielt mellomledd mellom en kunde

og en sentral motpart, skal den beregne kravene til ansvarlig kapital for eksponeringene mot en sentral motpart i samsvar med artikkel 301 nr. 2 og 3.

Artikkel 304

Behandling av clearingmedlemmers eksponeringer mot kunder

1. Dersom en institusjon opptre som clearingmedlem og i den egenskap opptre som finansielt mellomledd mellom en kunde og en sentral motpart, skal den beregne kravene til ansvarlig kapital for sine CCP-relaterte transaksjoner med kunden i samsvar med avsnitt 1–8 i dette kapittel og med tredje del avdeling VI, alt etter hva som er relevant.

2. Dersom en institusjon som opptre som clearingmedlem, inngår en kontraktsfestet avtale med et annet clearingmedlems kunde som i samsvar med artikkel 48 nr. 5 og 6 i forordning (EU) nr. 648/2012 letter overføringen av posisjoner og sikkerhet omhandlet i artikkel 305 nr. 2 bokstav b) i denne forordning for denne kunden, og den kontraktsfestede avtalen medfører en betinget forpliktelse for denne institusjonen, kan institusjonen tildele den betingede forpliktelsen en eksponeringsverdi lik null.

3. En institusjon som opptre som clearingmedlem, kan anvende en kortere marginrisikoperiode dersom den beregner kravene til ansvarlig kapital for sine eksponeringer mot en kunde i samsvar med metoden med interne modeller. Den marginrisikoperioden som institusjonen anvender, skal ikke være kortere enn fem dager.

4. En institusjon som opptre som clearingmedlem, kan mangedoble sin eksponering ved mislighold (EAD) med en skalar når den beregner kravene til ansvarlig kapital for sine eksponeringer mot en kunde i samsvar med markedsverdimetoden, den standardiserte metoden eller opprinnelig eksponering-metoden. Institusjonene kan anvende følgende skalaer:

a) 0,71 for en marginrisikoperiode på fem dager.

b) 0,77 for en marginrisikoperiode på seks dager.

c) 0,84 for en marginrisikoperiode på sju dager.

d) 0,89 for en marginrisikoperiode på åtte dager.

e) 0,95 for en marginrisikoperiode på ni dager.

f) 1 for en marginrisikoperiode på ti dager eller mer.

5. EBA skal utarbeide utkast til tekniske reguleringsstandarter for å angi de marginrisikoperiodene som institusjonene kan anvende i forbindelse med nr. 3 og 4.

Når EBA utarbeider disse utkastene til tekniske reguleringsstandarter, skal den anvende følgende prinsipper:

a) Den skal definere marginrisikoperioden for hver type av kontrakter og transaksjoner som er oppført i artikkel 301 nr. 1.

b) Marginrisikoperiodene som skal defineres i bokstav a), skal gjenspeile sluttavregningsperioden for kontrakter og transaksjoner omhandlet i nevnte bokstav.

EBA skal framlegge disse utkastene til tekniske reguleringsstandarter for Kommisjonen innen 30. juni 2014.

Kommisjonen delegeres myndighet til å vedta de tekniske reguleringsstandardene nevnt i første ledd i samsvar med artikkel 10–14 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

Artikkel 305

Behandling av kunders eksponeringer

1. Dersom en institusjon er kunde, skal den beregne kravene til ansvarlig kapital for sine CCP-relaterte transaksjoner med sitt clearingmedlem i samsvar med avsnitt 1–8 i dette kapittel og med tredje del avdeling VI, alt etter hva som er relevant.

2. Uten at det berører metoden i nr. 1, kan en institusjon som er kunde, beregne kravene til ansvarlig kapital for sine handelseksponeeringer gjennom CCP-relaterte transaksjoner med sitt clearingmedlem i samsvar med artikkel 306, forutsatt at alle følgende vilkår er oppfylt:

a) Posisjoner og eiendeler i nevnte institusjon som er knyttet til vedkommende transaksjoner, oppdeles og atskilles, både når

det gjelder clearingmedlemmet og den sentrale motparten, fra posisjoner og eiendeler hos både clearingmedlemmet og dette clearingmedlemmets andre kunder, og som følge av denne atskillelsen er disse posisjonene og eiendelene konkursbeskyttet i tilfelle av mislighold eller insolvens hos clearingmedlemmet eller en eller flere av dens andre kunder.

b) Lover og forskrifter, regler og avtalefestede ordninger som får anvendelse på eller er bindende for denne institusjonen eller den sentrale motparten, gjør det i tilfelle av det opprinnelige clearingmedlemmets mislighold eller insolvens lettere å overføre kundens posisjoner i forbindelse med disse kontraktene og transaksjonene og den tilsvarende sikkerheten til et annet clearingmedlem innenfor den relevante marginrisikoperioden. Under slike omstendigheter skal kundens posisjoner og sikkerhetsstillelse overføres til markedsverdi, med mindre kunden krever at posisjonen sluttavregnes til markedsverdi.

c) Institusjonen har en uavhengig, skriftlig og begrunnet juridisk uttalelse som fastslår at berørte domstoler og forvaltningsmyndigheter i tilfelle av en rettsak vil mene at kunden ikke skal ha tap på grunn av insolvens hos sitt clearingmedlem eller clearingmedlemmets kunder i henhold til lovgivningen i institusjonens, dens clearingmedlems og den sentrale motpartens jurisdiksjon, lovgivningen som gjelder transaksjoner og kontrakter som institusjonen clearer gjennom den sentrale motparten, lovgivningen som gjelder sikkerheten, og lovgivningen som gjelder enhver kontrakt eller avtale som er nødvendig for å oppfylle vilkåret i bokstav b).

d) Den sentrale motparten er en kvalifisert sentral motpart.

3. Uten at det berører vilkårene i nr. 2, kan en institusjon som er en kunde som ikke er beskyttet mot tap dersom clearingmedlemmet og en annen av clearingmedlemmets kunder i fellesskap misligholder, men som oppfyller alle andre vilkår i nr. 2, beregne kravene til ansvarlig kapital for sine handelseksponeeringer i CCP-relaterte transaksjoner med sitt clearingmedlem i samsvar med artikkel 306, forutsatt at risikovekten på 2 % i nr. 1 bokstav a) i nevnte artikkel erstattes med en risikovekt på 4 %.

4. Når en institusjon som er kunde, får tilgang til en sentral motparts tjenester gjennom indirekte clearingordninger i samsvar med artikkel 4 nr. 3 i forordning (EU) nr. 648/2012, kan institusjonen anvende behandlingen i nr. 2 eller 3 bare dersom vilkårene i hvert nummer er oppfylt på hvert nivå i kjeden av mellomledd.

Artikkel 306

Krav til ansvarlig kapital for handelseksponeringer

1. En institusjon skal anvende følgende behandling på sine handelseksponeringer mot sentrale motparter:

- a) Den skal anvende en risikovekt på 2 % på eksponeringsverdien av alle handelseksponeringer mot kvalifiserte sentrale motparter.
- b) Den skal anvende den risikovekten som anvendes i standardmetoden for kredittrisiko som fastsatt i artikkel 107 nr. 2 bokstav b), på alle sine handelseksponeringer mot ikke-kvalifiserte sentrale motparter.
- c) Når en institusjon opptrer som finansielt mellomledd mellom en kunde og en sentral motpart, og vilkårene for transaksjonen knyttet til en sentral motpart fastsetter at institusjonen ikke er forpliktet til å yte godtgjøring til kunden for tap som skyldes endringer i verdien av transaksjonen, i tilfelle av at den sentrale motparten misligholder sine forpliktelser, er eksponeringsbeløpet for den transaksjonen med den sentrale motparten som tilsvarer den CCP-relaterte transaksjonen, lik null.

2. Uten hensyn til nr. 1 kan en institusjon, når eiendeler stilt som sikkerhet til en sentral motpart eller et clearingmedlem er konkursbeskyttet i tilfelle av insolvens hos den sentrale motparten, clearingmedlemmet eller en eller flere av clearingmedlemmets andre kunder, tildele motpartsrisikoeksponeringer for disse eiendelene en eksponeringsverdi lik null.

3. En institusjon skal beregne eksponeringsverdien for sine handelseksponeringer mot en sentral motpart i samsvar med avsnitt 1–8 i dette kapittel, alt etter hva som er relevant.

4. En institusjon skal beregne de risikovektede eksponeringsbeløpene for sine handelseksponeringer mot sentrale motparter i henhold til artikkel 92 nr. 3 som summen av eksponeringsverdiene for handelseksponeringene mot sentrale motparter, beregnet i samsvar med nr. 2 og 3 i denne artikkel, multiplisert med risikovekten fastsatt i samsvar med nr. 1 i denne artikkel.

Artikkel 307

Krav til ansvarlig kapital for forhåndsfinansierte bidrag til en sentral motparts misligholdsfond

En institusjon som opptrer som clearingmedlem, skal anvende følgende behandling på eksponeringer som oppstår i forbindelse med dens bidrag til en sentral motparts misligholdsfond:

- a) Den skal beregne kravene til ansvarlig kapital for sine forhåndsfinansierte bidrag til en kvalifisert sentral motparts misligholdsfond i samsvar med framgangsmåten i artikkel 308.
- b) Den skal beregne kravene til ansvarlig kapital for sine forhåndsfinansierte bidrag til en ikke-kvalifisert sentral motparts misligholdsfond i samsvar med framgangsmåten i artikkel 309.

Artikkel 308

Krav til ansvarlig kapital for forhåndsfinansierte bidrag til en kvalifisert sentral motparts misligholdsfond

1. Eksponeringsverdien av en institusjons forhåndsfinansierte bidrag til en kvalifisert sentral motparts misligholdsfond (DF_i) skal være det beløpet som betales inn eller markedsverdien av eiendelene som leveres av denne institusjonen, redusert med ethvert beløp fra dette bidraget som den kvalifiserte sentrale motparten allerede har brukt for å dekke tap som følge av en eller flere av dens clearingmedlemmers mislighold.

2. En institusjon skal beregne kravene til ansvarlig kapital (K_i) for å dekke eksponeringen som følger av det forhåndsfinansierte bidraget (DF_i), på følgende måte:

$$K_i = \left(1 + \beta \cdot \frac{N}{N-2}\right) \cdot \frac{DF_i}{DF_{CM}} \cdot K_{CM}$$

der

β = den konsentrasjonsfaktoren som den sentrale motparten har meddelt institusjonen,

N = det antall clearingmedlemmer som den sentrale motparten har meddelt institusjonen,

DF_{CM} = summen av forhåndsfinansierte bidrag som den sentrale motparten har mottatt fra alle clearingmedlemmer, ($\sum_i DF_i$) og som den har meddelt institusjonen,

K_{CM} = summen av kravene til ansvarlig kapital for alle den sentrale motpartens clearingmedlemmer, beregnet i samsvar med gjeldende formel i nr. 3 ($\sum_i K_i$).

3. En institusjon skal beregne K_{CM} på følgende måte:

a) Når $K_{CCP} \leq DF_{CCP}$, skal institusjonen anvende følgende formel:

$$K_{CM} = c_1 \cdot DF_{CM}^*,$$

b) Når $DF_{CCP} < K_{CCP} \leq DF^*$, skal institusjonen anvende følgende formel:

$$K_{CM} = c_2 \cdot (K_{CCP} - DF_{CCP}) + c_1 \cdot (DF^* - K_{CCP}),$$

c) Når $DF^* < K_{CCP}$, skal institusjonen anvende følgende formel:

$$K_{CM} = c_2 \cdot \mu \cdot (K_{CCP} - DF^*) + c_2 \cdot DF_{CM}^*$$

der

DF_{CCP} = den sentrale motpartens forhåndsfinansierte økonomiske midler, som den sentrale motparten har meddelt institusjonen,

K_{CCP} = den sentrale motpartens hypotetiske kapital, som den sentrale motparten har meddelt institusjonen,

DF^* = $DF_{CCP} + DF_{CM}^*$,

DF_{CM}^* = $DF_{CM} - 2 \cdot DF_i^-$,

DF_i^- = det gjennomsnittlige forhåndsfinansierte bidraget $\frac{1}{N} \cdot DF_{CM}$ som den sentrale motparten har meddelt institusjonen,

c_1 = en kapitalfaktor lik $\max \left\{ \frac{1,6\%}{\left(\frac{DF^*}{K_{CCP}} \right)^{0,3}}, 0,16\% \right\}$

c_2 = en kapitalfaktor lik 100 %,

μ = 1,2.

4. En institusjon skal beregne de risikovektede eksponeringsbeløpene som følger av dens forhåndsfinansierte bidrag i henhold til artikkel 92 nr. 3, som kravene til ansvarlig kapital (K_i) fastsatt i samsvar med nr. 2, multiplisert med 12,5.

5. Dersom K_{CCP} er lik null, skal institusjonen anvende en verdi på 0,16 % for c_1 til beregningen i nr. 3.

Artikkel 309

Krav til ansvarlig kapital for forhåndsfinansierte bidrag til en ikke-kvalifisert sentral motparts misligholdsfond og for ikke-finansierte bidrag til en ikke-kvalifisert sentral motpart

1. En institusjon skal anvende følgende formel til å beregne kravet til ansvarlig kapital (K_i) for eksponeringer som følge av dens forhåndsfinansierte bidrag til en ikke-kvalifisert sentral motparts misligholdsfond (DF_i) og fra ikke-finansierte bidrag (UC_i) til en slik sentral motpart:

$$K_i = c_2 \cdot \mu \cdot (DF_i + UC_i)$$

der c_2 og μ defineres på samme måte som i artikkel 308 nr. 3.

2. Med hensyn til nr. 1 menes med «ikke-finansierte bidrag» bidrag som en institusjon som opptrer som clearingmedlem, ved kontrakt har forpliktet seg til å yte til en sentral motpart etter at den sentrale motparten har brukt opp misligholdsfondet for å dekke tap som er oppstått som følge av mislighold hos en eller flere av dens clearingmedlemmer.

3. En institusjon skal beregne de risikovektede eksponeringsbeløpene som følger av dens forhåndsfinansierte bidrag i henhold til artikkel 92 nr. 3, som kravene til ansvarlig kapital (K_i) fastsatt i samsvar med nr. 1, multiplisert med 12,5.

Artikkel 310

Alternativ beregning av kravene til ansvarlig kapital for eksponeringer mot en kvalifisert sentral motpart

En institusjon skal anvende følgende formel til å beregne kravene til ansvarlig kapital (K_i) for eksponeringer som følge av dens handelseksposeringer og dens kunders handelseksposeringer (TE_i) og forhåndsfinansierte bidrag (DF_i) til en kvalifisert sentral motparts misligholdsfond:

$$K_i = 8 \% \cdot \min[2 \% \cdot TE_i + 1250 \% \cdot DF_i; 20 \% \cdot TE_i]$$

Artikkel 311

Krav til ansvarlig kapital for eksponeringer mot sentrale motparter som ikke lenger oppfyller visse vilkår

1. En institusjon skal anvende behandlingen i denne artikkel når et av eller begge følgende vilkår er oppfylt:

a) Institusjonen har fra den sentrale motparten mottatt underretning i henhold til artikkel 50b bokstav j) ii) i forordning (EU) nr. 648/2012 om at den sentrale motparten ikke lenger beregner K_{CCP} .

b) Institusjonen har, etter en offentlig meddelelse eller underretning fra vedkommende myndighet for en sentral motpart som institusjonen bruker, eller fra den sentrale motparten selv, fått vite at den sentrale motparten ikke lenger oppfyller vilkårene for tillatelse eller anerkjennelse, alt etter hva som er relevant.

2. Når bare vilkåret i nr. 1 bokstav a) er oppfylt, skal institusjonens vedkommende myndighet undersøke grunnene til at den sentrale motparten ikke lenger beregner K_{CCP} .

Når vedkommende myndighet mener at grunnene i første ledd er gyldige, kan den tillate institusjonene i sin medlemsstat å anvende behandlingen i artikkel 310 på sine handelseksposeringer og bidrag til misligholdsfond til den berørte sentrale motparten. Når den gir en slik tillatelse, skal den opplyse om grunnene til sin beslutning.

Når vedkommende myndighet mener at grunnene som er omhandlet i første ledd, ikke er gyldige, skal alle institusjoner i dens medlemsstat, uansett hvilken behandling de velger i samsvar med artikkel 301 nr. 2, anvende behandlingen i nr. 3 bokstav a)–d) i denne artikkel.

3. Når vilkåret i nr. 1 bokstav b) er oppfylt, skal en institusjon, uansett om vilkåret i nr. 1 bokstav a) er oppfylt, senest tre måneder etter en hendelse som beskrevet i nr. 1 bokstav b), eller tidligere dersom institusjonens vedkommende myndighet krever det, gjøre følgende med hensyn til sine eksponeringer mot den berørte sentrale motparten:

a) Slutte å anvende den behandlingen den valgte i samsvar med artikkel 301 nr. 2.

b) Anvende behandlingen i artikkel 306 nr. 1 bokstav b) på sine handelseksposeringer mot den sentrale motparten.

c) Anvende behandlingen i artikkel 309 på sine forhånds-finansierte bidrag til den sentrale motpartens misligholds-fond og på sine ikke-finansierte bidrag til den sentrale motparten.

d) Behandle andre eksponeringer enn dem som er oppført i bokstav b) og c), mot den sentrale motparten, som eksponeringer mot et foretak i samsvar med standardmetoden for kredittrisiko som angitt i kapittel 2.

AVDELING III

KRAV TIL ANSVARLIG KAPITAL FOR OPERASJONELL RISIKO

KAPITTEL 1

Alminnelige prinsipper for anvendelsen av de ulike metodene

Artikkel 312

Tillatelse og underretning

1. For å kunne benytte standardmetoden skal institusjonene oppfylle kriteriene i artikkel 320 i tillegg til de generelle standardene for risikostyring i artikkel 74 og 85 i direktiv 2013/36/EU. Institusjonene skal underrette vedkommende myndigheter før de benytter standardmetoden.

Vedkommende myndigheter skal tillate institusjonene å anvende en alternativ relevant indikator for forretnings-områdene «bankvirksomhet rettet mot massemarkeds-kunder» og «bankvirksomhet rettet mot storkunder» dersom vilkårene i artikkel 319 nr. 2 og artikkel 320 er oppfylt.

2. Vedkommende myndigheter skal tillate institusjonene å anvende metoder med avansert måling («Advanced Measurement Approach – AMA-metode») basert på deres egne målesystemer for operasjonell risiko dersom alle kvalitative og kvantitative standarder omhandlet i henholdsvis artikkel 321 og 322 er oppfylt, og dersom institusjonene oppfyller de generelle standardene for risikostyring omhandlet i artikkel 74 og 85 i direktiv 2013/36/EU og avdeling VII kapittel 3 avsnitt II i nevnte direktiv.

Institusjonene skal også anmode om tillatelse fra sine vedkommende myndigheter dersom de ønsker å foreta vesentlige utvidelser og endringer av disse AMA-metodene. Vedkommende myndigheter skal gi tillatelse bare dersom institusjonene fortsatt oppfyller standardene som er omhandlet i første ledd, når disse vesentlige utvidelsene og endringene er foretatt.

3. Institusjonene skal underrette vedkommende myndigheter om alle endringer i modellene for AMA-metoder.

4. EBA skal utarbeide utkast til tekniske regulerings-standarder for å angi følgende:

a) Vurderingsmetoden som vedkommende myndigheter skal anvende når institusjonene får tillatelse til å anvende AMA-metoder.

b) Kriteriene som anvendes for å vurdere om utvidelsene og endringene av AMA-metodene er vesentlige.

c) Nærmere bestemmelser om underretning som kreves i nr. 3.

EBA skal framlegge disse utkastene til tekniske regulerings-standarder for Kommissjonen innen 31. desember 2014.

Kommissjonen delegeres myndighet til å vedta de tekniske reguleringsstandardene nevnt i første ledd i samsvar med artikkel 10–14 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

Artikkel 313

Tilbakevending til mindre avanserte metoder

1. Institusjoner som benytter standardmetoden, skal ikke gå tilbake til å benytte basismetoden, med mindre vilkårene i nr. 3 er oppfylt.

2. Institusjoner som benytter AMA-metoder, skal ikke gå tilbake til å benytte standardmetoden eller basismetoden, med mindre vilkårene i nr. 3 er oppfylt.

3. En institusjon kan gå tilbake til å benytte en mindre avansert metode i forbindelse med operasjonell risiko bare dersom begge følgende vilkår er oppfylt:

a) Institusjonen har overfor vedkommende myndighet dokumentert at anvendelsen av en mindre avansert metode ikke foreslås for å redusere institusjonens krav til ansvarlig kapital for operasjonell risiko, at den er nødvendig på grunn av institusjonens art og kompleksitet, og at den ikke vil ha en vesentlig negativ innvirkning på institusjonens solvens eller dens evne til å styre operasjonell risiko på en effektiv måte.

b) Institusjonen har fått forhåndstillatelse fra vedkommende myndighet.

Artikkel 314

Kombinert anvendelse av ulike metoder

1. Institusjonene kan anvende en kombinasjon av metoder dersom vedkommende myndigheter gir dem tillatelse. Vedkommende myndigheter skal gi en slik tillatelse dersom kravene i nr. 2–4, alt etter hva som er relevant, er oppfylt.

2. En institusjon kan anvende en AMA-metode kombinert med enten basismetoden eller standardmetoden dersom begge følgende vilkår er oppfylt:

a) Kombinasjonen av metoder som anvendes av institusjonen, fanger opp alle dens operasjonelle risikoer, og vedkommende myndigheter anerkjenner den metoden som institusjonen anvender for å dekke ulike former for virksomhet, geografisk beliggenhet, juridiske strukturer eller andre relevante oppdelinger som fastsettes internt.

b) Kriteriene i artikkel 320 og standardene i artikkel 321 og 322 er oppfylt for den delen av virksomheten som omfattes av henholdsvis standardmetoden og AMA-metodene.

3. For institusjoner som ønsker å anvende en AMA-metode kombinert med enten basismetoden eller standardmetoden, skal vedkommende myndigheter pålegge følgende tilleggsvilkår for tillatelse:

a) På tidspunktet for gjennomføring av en AMA-metode skal en betydelig del av institusjonens operasjonelle risiko fanges opp av denne metoden.

b) Institusjonen påtar seg en forpliktelse til å benytte AMA-metoden i en vesentlig del av sin virksomhet innenfor en tidsplan som er blitt framlagt for og godkjent av vedkommende myndigheter.

4. En institusjon kan anmode om tillatelse fra vedkommende myndighet til å anvende en kombinasjon av basismetoden og standardmetoden bare i unntakstilfeller, for eksempel ved overtakelse av ny virksomhet, som kan kreve en overgangperiode før standardmetoden anvendes.

En vedkommende myndighet skal gi en slik tillatelse bare dersom institusjonen har forpliktet seg til å benytte standardmetoden innenfor en tidsramme som er blitt framlagt for og godkjent av vedkommende myndighet.

5. EBA skal utarbeide utkast til tekniske reguleringsstandarter for å angi følgende:

a) Vilkårene som vedkommende myndigheter skal anvende ved vurdering av metoden omhandlet i nr. 2 bokstav a).

b) Vilkårene som vedkommende myndigheter skal anvende når de beslutter om de skal pålegge tilleggsvilkårene omhandlet i nr. 3.

EBA skal framlegge disse utkastene til tekniske reguleringsstandarter for Kommisjonen innen 31. desember 2016.

Kommisjonen delegeres myndighet til å vedta de tekniske reguleringsstandardene nevnt i første ledd i samsvar med artikkel 10–14 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

KAPITTEL 2

Basismetoden

Artikkel 315

Krav til ansvarlig kapital

1. I henhold til basismetoden er kravene til ansvarlig kapital for operasjonell risiko lik 15 % av treårgjennomsnittet

av den relevante indikatoren som fastsatt i artikkel 316.

Institusjonene skal beregne treårgjennomsnittet av den relevante indikatoren på grunnlag av de siste tre tolv måneders-observasjonene ved avslutningen av regnskapsåret. Når reviderte tall ikke er tilgjengelige, kan institusjonene benytte estimer.

2. Dersom en institusjon har vært i drift i mindre enn tre år, kan den anvende sine egne framtidsrettede estimer når den beregner den relevante indikatoren, forutsatt at den begynner å anvende historiske data så snart slike foreligger.

3. Dersom en institusjon overfor sin vedkommende myndighet kan dokumentere at anvendelse av et treårig gjennomsnitt for å beregne den relevante indikatoren, på grunn av en fusjon, et erverv eller en avhending av enheter eller virksomhet, vil medføre en feilaktig vurdering av kravene til ansvarlig kapital for operasjonell risiko, kan vedkommende myndighet tillate institusjonen å endre beregningen på en måte som tar hensyn til slike hendelser, og skal behørig underrette EBA om dette. Under slike omstendigheter kan vedkommende myndighet på eget initiativ også kreve at en institusjon endrer beregningen.

4. Dersom den relevante indikatoren for en gitt observasjon er negativ eller lik null, skal institusjonene ikke ta hensyn til dette tallet ved beregning av treårgjennomsnittet. Institusjonene skal beregne treårgjennomsnittet som summen av positive tall dividert med antallet positive tall.

Artikkel 316

Relevant indikator

1. For institusjoner som anvender regnskapsstandarter som er fastsatt i direktiv 86/635/EØF, på grunnlag av regnskapskategoriene for kredittinstitusjoners resultatregnskap i henhold til artikkel 27 i nevnte direktiv, er den relevante indikatoren lik summen av postene i tabell 1 i dette nummer. Institusjonene skal innregne hver post i summen med positivt eller negativt fortegn.

Tabell 1

- 1 Renteinntekter og lignende inntekter
- 2 Rentekostnader og lignende kostnader
- 3 Inntekter av aksjer og andre verdipapirer med variabel/fast avkastning
- 4 Provisjons- og gebyrinntekter
- 5 Provisjons- og gebyrutgifter
- 6 Nettoresultat av finansielle transaksjoner
- 7 Andre driftsinntekter

Institusjonene skal justere disse postene for å gjenspeile følgende vilkår:

a) Institusjonene skal beregne den relevante indikatoren før fradrag av eventuelle avsetninger og driftskostnader. Institusjonene skal under driftskostnader ta med gebyrer betalt for utkontraktering av tjenester som utføres av tredjeparter som ikke er et morforetak eller datterforetak av institusjonen, eller et datterforetak av et morforetak som også er morforetaket til institusjonen. Institusjonene kan anvende utgifter til utkontraktering av tjenester som utføres av tredjeparter, for å redusere den relevante indikatoren dersom utgiftene er påført av et foretak som er underlagt bestemmelser i henhold til denne forordning, eller tilsvarende bestemmelser.

b) Institusjonene skal ikke anvende følgende poster ved beregningen av den relevante indikatoren:

i) Realisert fortjeneste/tap ved salg av poster utenfor handelsporteføljen.

ii) Inntekt fra ekstraordinære eller uregelmessige poster.

iii) Inntekt fra forsikring.

c) Når en verdiregulering av poster i handelsporteføljen er en del av resultatet, kan institusjonene innregne verdireguleringen. Når institusjonene anvender artikkel 36 nr. 2 i direktiv 86/635/EØF, skal de innregne verdiregulering bokført i resultatet.

2. Når institusjoner anvender andre regnskapsstandarter enn dem som er fastsatt ved direktiv 86/635/EØF, skal de beregne relevant indikator på grunnlag av data som best gjenspeiler definisjonen i denne artikkel.

3. EBA skal utarbeide utkast til tekniske reguleringsstandarter for å fastsette metoden som skal benyttes til å beregne den relevante indikatoren omhandlet i nr. 2.

EBA skal framlegge disse utkastene til tekniske reguleringsstandarter for Kommisjonen innen 31. desember 2017.

Kommisjonen delegeres myndighet til å vedta de tekniske reguleringsstandarterne nevnt i første ledd i samsvar med artikkel 10–14 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

KAPITTEL 3

Standardmetoden

Artikkel 317

Krav til ansvarlig kapital

1. I henhold til standardmetoden skal institusjonene dele opp sin virksomhet i forretningsområder, som fastsatt i tabell 2 i nr. 4 og i samsvar med prinsippene i artikkel 318.

2. Institusjonene skal beregne kravene til ansvarlig kapital for operasjonell risiko som et treårsgjennomsnitt av summen av de årlige kravene til ansvarlig kapital for alle forretningsområder oppført i tabell 2 i nr. 4. Det årlige kravet til ansvarlig kapital for hvert enkelt forretningsområde er lik produktet av den tilsvarende betafaktoren som angis i tabellen, og den delen av den relevante indikatoren som tilordnes det respektive forretningsområdet.

3. I et gitt år kan institusjonene ubegrenset motregne negative krav til ansvarlig kapital som følge av en negativ del av den relevante indikatoren innenfor et forretningsområde, mot positive krav til ansvarlig kapital innenfor andre forretningsområder. Dersom det samlede kravet til ansvarlig kapital for alle forretningsområder i et gitt år er negativt, skal institusjonene imidlertid anvende verdien null som teller for det året.

4. Institusjonene skal beregne treårsgjennomsnittet av summen som er omhandlet i nr. 2, på grunnlag av de siste tre tolv måneders observasjonene ved avslutningen av regnskapsåret. Når reviderte tall ikke er tilgjengelige, kan institusjonene benytte estimater.

Dersom en institusjon overfor sin vedkommende myndighet kan dokumentere at anvendelse av et treårsgjennomsnitt til å beregne den relevante indikatoren, på grunn av en fusjon, et erverv eller en avhending av enheter eller virksomhet, vil medføre en feilaktig vurdering av kravene til ansvarlig kapital for operasjonell risiko, kan vedkommende myndighet tillate institusjonen å endre beregningen på en måte som tar hensyn til slike hendelser, og skal behørig underrette EBA om dette. Under slike omstendigheter kan vedkommende myndighet på eget initiativ også kreve at en institusjon endrer beregningen.

Dersom en institusjon har vært i drift i mindre enn tre år, kan den anvende sine egne framtidsrettede estimater når den beregner den relevante indikatoren, forutsatt at den begynner å anvende historiske data så snart slike foreligger.

Tabell 2

Forretningsområde	Virksomhet	Prosent (betafaktor)
Foretaksfinansiering	Fulltegningsgaranti for finansielle instrumenter eller plassering av finansielle instrumenter på grunnlag av et bindende tilsagn Tjenester knyttet til garantistillelse Investeringsrådgivning Rådgivning til foretak om kapitalstruktur, foretaksstrategi og tilknyttede spørsmål samt rådgivning og tjenester i forbindelse med fusjoner og oppkjøp av foretak Investerings- og finansanalyser og andre former for allmenne anbefalinger i forbindelse med transaksjoner med finansielle instrumenter	18 %

Forretningsområde	Virksomhet	Prosent (betafaktor)
Handel og salg	Handel for egen regning Pengemekling Mottak og formidling av ordrer i forbindelse med ett eller flere finansielle instrumenter Utførelse av ordrer på vegne av kunder Plassering av finansielle instrumenter uten et bindende tilsagn Drift av multilaterale handels-systemer	18 %
Mekling for masse-markedskunder (Virksomhet med fysiske personer eller med SMB-er som oppfyller kriteriene i artikkel 123 for massemarkedseksponeringer)	Mottak og formidling av ordrer i forbindelse med ett eller flere finansielle instrumenter Utførelse av ordrer på vegne av kunder Plassering av finansielle instrumenter uten et bindende tilsagn	12 %
Bankvirksomhet rettet mot storkunder	Mottak av innskudd og andre midler som skal tilbakebetales Utlån Finansiell leasing Garantier og sikkerhetsstillelse	15 %
Bankvirksomhet rettet mot masse-markedskunder (Virksomhet med fysiske personer eller med SMB-er som oppfyller kriteriene i artikkel 123 for massemarkedseksponeringer)	Mottak av innskudd og andre midler som skal tilbakebetales Utlån Finansiell leasing Garantier og sikkerhetsstillelse	12 %
Betaling og oppgjør	Betalingsformidling Ustedelse og forvaltning av betalingsmidler	18 %
Tilknyttede tjenester	Oppbevaring og forvaltning av finansielle instrumenter for kunders regning, herunder depotvirksomhet og tilknyttede tjenester som likviditetsforvaltning/forvaltning av sikkerheter	15 %
Kapitalforvaltning	Porteføljeforvaltning Forvaltning av UCITS-er Andre former for kapitalforvaltning	12 %

Artikkel 318

Prinsipper for tilordning til forretningsområder

1. Institusjonene skal utvikle og dokumentere særlige retningslinjer og kriterier for tilordning av relevant indikator for gjeldende forretningsområder og -virksomhet til standardrammen fastsatt i artikkel 317. De skal gjennomgå og justere disse retningslinjene og kriteriene i forbindelse med ny eller endret forretningsvirksomhet og risiko.

2. Institusjonene skal anvende følgende prinsipper for tilordning til forretningsområder:

- Institusjonene skal tilordne all virksomhet til forretningsområder uten overlapping, slik at de omfatter hele forretningsområdet.
- Institusjonene skal anse at en virksomhet som ikke umiddelbart kan tilordnes innenfor rammen av forretningsområder, men som utgjør en tilleggsvirksomhet til en virksomhet som omfattes av rammen, tilhører det forretningsområdet den støtter. Dersom flere forretningsområder støttes av tilleggsvirksomheten, skal institusjonene anvende et objektivt kriterium for tilordning.
- Dersom en virksomhet ikke kan tilordnes et bestemt forretningsområde, skal institusjonene anvende det forretningsområdet som gir den høyeste prosentdelen. Samme forretningsområde skal også anvendes på enhver tilleggsvirksomhet som er knyttet til denne virksomheten.
- Institusjoner kan anvende interne metoder for prisfastsettelse for å fordele relevant indikator mellom forretningsområder. Utgifter som er generert i ett forretningsområde, men som kan tilskrives et annet forretningsområde, kan omplasseres til det forretningsområdet de tilhører.
- Tilordningen av virksomhet til forretningsområder for å beregne kapitalkrav for operasjonell risiko skal være i samsvar med de kategoriene som institusjonene anvender for kreditt- og markedsrisiko.
- Den øverste ledelsen skal ha ansvar for tilordningsprinsippene under kontroll av institusjonens ledelsesorgan.
- Institusjonene skal underlegge tilordningen til forretningsområder uavhengig revisjon.

3. EBA skal utarbeide utkast til tekniske gjennomføringsstandarter for å angi vilkårene for anvendelse av prinsippene for tilordning til forretningsområder som omhandlet i denne artikkel.

EBA skal framlegge disse utkastene til tekniske gjennomføringsstandarter for Kommisjonen innen 31. desember 2017.

Kommisjonen gis myndighet til å vedta de tekniske gjennomføringsstandardene nevnt i første ledd i samsvar med artikkel 15 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

Artikkel 319

Alternativ standardmetode

1. I henhold til den alternative standardmetoden skal institusjonene anvende følgende bestemmelser for forretningsområdene «bankvirksomhet rettet mot massemarkedskunder» og «bankvirksomhet rettet mot storkunder»:

- Den relevante indikatoren er en normalisert inntektsindikator tilsvarende det nominelle beløpet for lån og forskudd, multiplisert med 0,035.
- Lånene og forskuddene består av de samlede trukne beløpene i de tilhørende kredittporteføljene. For bankvirksomhet rettet mot storkunder skal institusjonene også innregne verdipapirer som ikke inngår i handelsporteføljen, i det nominelle beløpet for lån og forskudd.

2. For å få tillatelse til å anvende den alternative standardmetoden skal institusjonen oppfylle alle følgende vilkår:

- a) Dens bankvirksomhet rettet mot massemarkeds kunder eller bankvirksomhet rettet mot storkunder skal utgjøre minst 90 % av dens inntekter.
- b) En vesentlig del av dens bankvirksomhet rettet mot massemarkeds kunder eller bankvirksomhet rettet mot storkunder skal omfatte lån med en stor sannsynlighet for mislighold.
- c) Den alternative standardmetoden skal danne et egnet grunnlag for beregningen av dens krav til ansvarlig kapital for operasjonell risiko.

Artikkel 320

Kriterier for standardmetoden

Kriteriene nevnt i artikkel 312 nr. 1 første ledd er følgende:

- a) En institusjon skal ha et godt dokumentert system for vurdering og styring av operasjonell risiko med tydelige ansvarsområder. Den skal identifisere sin eksponering mot operasjonell risiko og registrere relevante opplysninger om operasjonell risiko, herunder opplysninger om vesentlig tap. Dette systemet skal være gjenstand for regelmessig uavhengig gjennomgåelse som foretas av en intern eller ekstern part som har den nødvendige kunnskap for å foreta en slik gjennomgåelse.
- b) En institusjons system for vurdering av operasjonell risiko skal være godt integrert i institusjonens risikostyringssystem. Resultatene skal være en integrert del av framgangsmåten for å overvåke og kontrollere institusjonens risikoprofil for operasjonell risiko.
- c) En institusjon skal innføre et system for rapportering til den øverste ledelsen som sikrer at det utarbeides rapporter om operasjonell risiko for relevante virksomhetsområder innenfor institusjonen. En institusjon skal ha innført faste framgangsmåter for å treffe egnede tiltak i samsvar med opplysningene i rapportene til ledelsen.

KAPITTEL 4

AMA-metoder

Artikkel 321

Kvalitative standarder

De kvalitative standardene nevnt i artikkel 312 nr. 2 bokstav c) er følgende:

- a) En institusjons interne målesystem for operasjonell risiko skal være godt integrert i institusjonens daglige risikostyring.
- b) En institusjon skal ha en uavhengig risikostyringsfunksjon for operasjonell risiko.
- c) En institusjon skal ha innført regelmessig rapportering om eksponeringer og tap i forbindelse med operasjonell risiko og ha innført framgangsmåter for å treffe hensiktsmessige korrigerende tiltak.

d) En institusjons risikostyringssystem skal være godt dokumentert. En institusjon skal ha innført rutiner for å sikre overholdelse av reglene samt retningslinjer for behandling av manglende overholdelse.

e) En institusjons framgangsmåter for styring av operasjonell risiko og målesystemer skal underlegges regelmessig revisjon utført av interne eller eksterne revisorer.

f) En institusjons interne framgangsmåter for validering skal virke på en forsvarlig og effektiv måte.

g) Datastrømmer og prosesser knyttet til en institusjons risikomålingssystem skal være oversiktlige og tilgjengelige.

Artikkel 322

Kvantitative standarder

1. De kvantitative standardene omhandlet i artikkel 312 nr. 2 omfatter standarder for prosesser, interne data, eksterne data, scenarioanalyse, forretningsmiljø og internkontrollfaktorer som fastsatt i henholdsvis nr. 2–6.

2. Følgende standarder gjelder for prosesser:

a) En institusjon skal beregne sitt krav til ansvarlig kapital slik at det omfatter både forventet tap og uventet tap, med mindre forventet tap i tilstrekkelig grad fanges opp i dens interne forretningspraksis. Målingen av operasjonell risiko skal fange opp potensielt alvorlige helsehendelser og oppnå en soliditetsstandard som er sammenlignbar med et 99,9 % konfidensintervall over en ettårsperiode.

b) En institusjons interne målesystem for operasjonell risiko skal omfatte bruk av interne data, eksterne data, scenarioanalyse og faktorer som gjenspeiler forretningsmiljøet og internkontrollsystemer som angitt i nr. 3–6. En institusjon skal ha innført en godt dokumentert metode for å vekte bruken av disse fire elementene i sitt overordnede målesystem for operasjonell risiko.

c) En institusjons risikomålingssystem skal fange opp de største risikofaktorene som påvirker formen på halen for den estimerte tapsfordelingen.

d) En institusjon kan anerkjenne korrelasjoner mellom tap som følge av operasjonell risiko på tvers av individuelle estimer av operasjonell risiko bare dersom dens systemer for måling av korrelasjoner er pålitelige, anvendes forsvarlig og tar hensyn til usikkerheten omkring alle slike korrelasjonsestimer, særlig i stressperioder. En institusjon skal validere sine korrelasjonsestimer ved hjelp av egnede kvantitative og kvalitative teknikker.

e) En institusjons risikomålingssystem skal være internt konsistent og unngå at kvalitative vurderinger eller risikoreduksjonsteknikker som anerkjennes i andre deler av denne forordning, medregnes flere ganger.

3. Følgende standarder gjelder for interne data:

- a) En institusjon skal basere sine internt genererte målinger av operasjonell risiko på en minsteperode for historisk observasjon på fem år. Når en institusjon første gang går over til å anvende en AMA-metode, kan den anvende en treårig historisk observasjonsperiode.
- b) En institusjon skal kunne tilordne sine historiske data om interne tap til de forretningsområdene som er definert i artikkel 317 og til de hendelsestypene som er definert i artikkel 324, og på anmodning oversende disse opplysningene til vedkommende myndigheter. I unntakstilfeller kan en institusjon tilordne tapshendelser som påvirker hele institusjonen, til et ytterligere forretningsområde, «selskapsposter». En institusjon skal ha dokumenterte, objektive kriterier for å tilordne tap til de enkelte forretningsområdene og hendelsestypene. En institusjon skal registrere tap på operasjonell risiko som er knyttet til kredittrisiko, og som den historisk har tatt med i de interne kredittrisikodatabasene, i databasene for operasjonell risiko og identifisere dem særskilt. Slike tap skal ikke være omfattet av kapitalkrav til operasjonell risiko, forutsatt at institusjonen fortsatt behandler dem som kredittrisiko ved beregning av krav til ansvarlig kapital. En institusjon skal innregne operasjonell risiko som er knyttet til markedsrisiko, i kravene til ansvarlig kapital for operasjonell risiko.
- c) En institusjons data om interne tap skal være omfattende ved at de fanger opp all vesentlig virksomhet og alle eksponeringer fra alle egnede undersystemer og geografiske områder. En institusjon skal kunne begrunne hvorfor eventuell utelukket virksomhet eller utelukkede eksponeringer, både enkeltvis og samlet, ikke vil ha en vesentlig innvirkning på de samlede risikoestimatene. En institusjon skal fastsette hensiktsmessige minstetapsterskler for innsamling av data om interne tap.
- d) I tillegg til opplysninger om bruttotap skal en institusjon samle inn opplysninger om tidspunktet for tapshendelsen, eventuell gjenvinning av bruttotap samt en beskrivelse av de utløsende faktorene for eller årsakene til tapshendelsen.
- e) En institusjon skal ha spesifikke kriterier for fordeling av tapsdata som oppstår som følge av en tapshendelse i en sentral funksjon eller en virksomhet som strekker seg over flere forretningsområder, samt som følge av innbyrdes tilknyttede tapshendelser over tid.
- f) En institusjon skal ha dokumenterte framgangsmåter for å vurdere den løpende relevansen av historiske tapsdata, herunder de situasjonene der skjønnsmessig overstyring, skalering eller andre justeringer kan anvendes, i hvilken utstrekning de kan anvendes og hvem som har myndighet til å treffe slike beslutninger.

4. Følgende kvalifiseringsstandarder gjelder for eksterne data:

- a) Institusjonens målesystem for operasjonell risiko skal anvende relevante eksterne data, særlig når det er grunn til å tro at institusjonen er eksponert for sjeldne, men potensielt alvorlige tap. En institusjon skal ha en systematisk prosess for å bestemme i hvilke situasjoner eksterne data skal benyttes og hvilke metoder som skal benyttes til å innarbeide dataene i institusjonens målesystem.

- b) En institusjon skal regelmessig gjennomgå vilkår og praksis for bruk av eksterne data og skal dokumentere dem og underlegge dem regelmessig uavhengig revisjon.

5. En institusjon skal benytte scenarioanalyse i form av ekspertuttalelser sammen med eksterne data for å vurdere institusjonens eksponering for svært alvorlige hendelser. Over tid skal institusjonen foreta en ny validering og vurdering av slike vurderinger ved sammenligning med faktiske tap for å sikre at de er rimelige.

6. Følgende kvalifiseringsstandarder gjelder for forretningspraksis og interne kontrollfaktorer:

- a) En institusjons metode for risikovurdering som gjelder for hele foretaket, skal fange opp de viktigste faktorene i forretningsmiljøet og innenfor internkontroll som kan endre institusjonens risikoprofil for operasjonell risiko.

- b) En institusjon skal begrunne valget av hver faktor i at den er en relevant risikofaktor, basert på erfaring og en ekspertuttalelse om de berørte forretningsområdene.

- c) En institusjon skal overfor vedkommende myndigheter kunne begrunne risikoestimatenes følsomhet for endringer i faktorene, og den relative vekten av de ulike faktorene. I tillegg til å fange opp endringer i risiko på grunn av forbedrede risikokontrollmetoder skal en institusjons risikomålingssystem også fange opp potensielle økninger i risiko på grunn av virksomhetens økte kompleksitet eller økt omsetning.

- d) En institusjon skal dokumentere sitt risikomålingssystem og underlegge det uavhengig revisjon internt i institusjonen og av vedkommende myndigheter. Over tid skal en institusjon på nytt validere og vurdere prosessen og resultatene ved sammenligning med faktiske interne tap og med relevante eksterne data.

Artikkel 323

Virkningen av forsikring og andre ordninger for risikooverføring

1. Vedkommende myndigheter skal tillate at institusjoner anerkjenner virkningen av forsikringer i henhold til villkårene i nr. 2–5 og andre ordninger for risikooverføring dersom institusjonen kan dokumentere at det er oppnådd en merkbar risikoreduserende virkning.

2. Forsikringsgiveren skal ha tillatelse til å yte forsikring eller gjenforsikring, og skal ha en minste evne til å betale erstatning som skal fastsettes av en ekstern kredittvurderingsinstitusjon som EBA har gitt risikoklasse 3 eller bedre i henhold til reglene for risikovekting av eksponeringer mot institusjoner i henhold til avdeling II kapittel 2.

3. Forsikringen og institusjonens forsikringsrammeverk skal oppfylle alle følgende vilkår:

- Forsikringspolisen har en opprinnelig løpetid på minst ett år. For poliser med en gjenværende løpetid på mindre enn ett år skal institusjonen foreta egnede avkortinger som gjenspeiler polisens minkende gjenværende løpetid, opptil en full avkorting på 100 % for poliser med en gjenværende løpetid på høyst 90 dager.
- Forsikringspolisen har en oppsigelsestid på minst 90 dager for annullering av kontrakten.
- Forsikringspolisen inneholder ingen unntak eller begrensninger som utløses av tilsynstiltak, eller som, dersom en institusjon settes under offentlig administrasjon eller avvikes, hindrer at institusjonens administrasjonsstyre eller avviklingsstyre får erstatning for tap eller utgifter som er påført institusjonen, med unntak av hendelser som inntreffer etter at administrasjonsstyret er innsatt eller avviklingen av institusjonen er igangsatt. Forsikringspolisen kan imidlertid utelukke bøter, sanksjoner eller skadeserstatning som er pålagt av vedkommende myndigheter.
- Beregningene av risikoreduksjon skal gjenspeile forsikringsdekningen på en måte som er gjennomsigtig og i samsvar med den faktiske sannsynligheten for tap og virkningene av tap som anvendes ved den samlede fastsettelsen av kapital for operasjonell risiko.
- Forsikringen ytes av en tredjepart. Når det gjelder forsikring gjennom egenforsikringsforetak og tilknyttede foretak, må eksponeringen overføres til en uavhengig tredjepart som oppfyller godkjenningskriteriene i nr. 2.
- Rammeverket for anerkjennelse av forsikring er velbegrunnet og dokumentert.

4. Metodene for anerkjennelse av forsikring skal fange opp alle følgende elementer ved reduksjoner eller avkortinger med hensyn til forsikringsbeløpet:

- Forsikringspolisens gjenværende løpetid, dersom denne er mindre enn ett år.
- Polisens oppsigelsesvilkår, dersom oppsigelsesfristen er under ett år.
- Usikkerhet med hensyn til betaling samt avvikende dekning for forsikringspoliser.

5. Reduksjonen av kravene til ansvarlig kapital som oppnås som følge av anerkjennelse av forsikring og andre ordninger for risikooverføring, skal ikke overstige 20 % av kravet til ansvarlig kapital for operasjonell risiko før godkjenning av teknikker for risikoreduksjon.

Artikkel 324

Typeklassifisering av tapshendelser

Tapshendelsene omhandlet i artikkel 322 nr. 3 bokstav b) er av følgende typer:

Tabell 3

Hendelseskategori	Definisjon
Internt bedrageri	Tap som følge av handlinger av en type som har som formål å bedra, urettmessig tilegne seg eiendeler eller omgå lovgivning eller foretakets regler, med unntak av tap som skyldes diskriminering, eller som henger sammen med sosialt eller kulturelt mangfold, og som involverer minst én intern part.
Eksternt bedrageri	Tap som følge av en tredjeparts handlinger, som har som formål å bedra, urettmessig tilegne seg eiendeler eller omgå lovgivning.
Ansettelsesvilkår og sikkerhet på arbeidsplassen	Tap som følge av handlinger som ikke er i samsvar med lovgivning eller avtaler om ansettelse, helse eller sikkerhet, som følge av betaling av erstatning for personskade eller som følge av diskriminering, eller som henger sammen med sosialt eller kulturelt mangfold.
Kunder, produkter og forretningspraksis	Tap som følge av en utilsiktet handling eller forsømmelse som medfører manglende oppfyllelse av en yrkesmessig forpliktelse overfor bestemte kunder (herunder krav til fortrolighet og egnethet), eller som følge av et produkts art eller utforming.
Skade på fysiske eiendeler	Tap som følge av tap av eller skade på fysiske eiendeler som skyldes naturkatastrofer eller andre hendelser.
Avbrudd i forretningsvirksomheten og systemfeil	Tap som følge av avbrudd i forretningsvirksomheten eller systemfeil.
Utførelse, levering og prosessstyring	Tap som følge av mangelfull transaksjonsbehandling eller prosessstyring i forbindelse med transaksjoner med handelspartnere og selgere.

AVDELING IV

KRAV TIL ANSVARLIG KAPITAL FOR MARKEDSRISIKO

KAPITTEL 1

Alminnelige bestemmelser

Artikkel 325

Anvendelse av krav på konsolidert grunnlag

1. Med forbehold for nr. 2 og bare med hensyn til beregning av nettoposisjoner og krav til ansvarlig kapital i henhold til denne avdeling på konsolidert grunnlag, kan institusjonene anvende posisjoner i en institusjon eller et foretak for å motregne posisjoner i en annen institusjon eller et annet foretak.

2. Institusjonene kan anvende nr. 1 bare dersom de har fått tillatelse av vedkommende myndigheter, som skal gi tillatelse dersom alle følgende vilkår er oppfylt:

- a) Det er en tilfredsstillende fordeling av ansvarlig kapital innenfor gruppen.
- b) De forskriftene, lovene eller kontraktsbestemmelsene som utgjør rammen for institusjonenes virksomhet, sikrer gjensidig finansiell støtte innenfor gruppen.

3. Dersom foretak ligger i tredjestater, skal alle følgende vilkår være oppfylt i tillegg til vilkårene i nr. 2:

- a) Foretakene er godkjent i en tredjestat og oppfyller enten definisjonen av en institusjon eller er anerkjente verdipapirforetak i tredjestater.
- b) Foretakene oppfyller på individuelt grunnlag krav til ansvarlig kapital som tilsvarer kravene fastsatt i denne forordning.
- c) Det finnes ikke bestemmelser i vedkommende tredjestat som i vesentlig grad kan påvirke overføring av midler innenfor gruppen.

KAPITTEL 2

Krav til ansvarlig kapital for posisjonsrisiko

Avsnitt 1

Alminnelige bestemmelser og særlige instrumenter

Artikkel 326

Krav til ansvarlig kapital for posisjonsrisiko

Institusjonens krav til ansvarlig kapital for posisjonsrisiko skal være summen av kravene til ansvarlig kapital for de generelle og spesifikke risikoene ved dens posisjoner i gjelds- og egenkapitalinstrumenter. Verdipapiriseringsposisjoner i handelsporteføljen skal behandles som gjeldsinstrumenter.

Artikkel 327

Motregning

1. Den absolutte verdien av det overskytende av en institusjons lange (korte) posisjoner og korte (lange) posisjoner i samme egenkapitalinstrument, gjeldsinstrument og konvertible instrumenter samt identiske finansielle futurekontrakter, opsjoner, warranter og dekkede warranter skal være institusjonens nettoposisjon i hvert av de ulike instrumentene. Ved beregning av nettoposisjonen skal posisjoner i derivater behandles som angitt i artikkel 328–330. Det skal ikke tas hensyn til institusjonens beholdning av egne gjeldsinstrumenter ved beregningen av krav til ansvarlig kapital for spesifikk risiko i henhold til nr. 336.

2. Det er ikke tillatt med motregning mellom et konvertibelt verdipapir og en motgående posisjon i det underliggende instrumentet, med mindre vedkommende myndigheter innfører en praksis som tar hensyn til sannsynligheten for at et bestemt konvertibelt verdipapir blir konvertert, eller de stiller et krav om ansvarlig kapital for å dekke eventuelle tap konverteringen kan medføre. Slike framgangsmåter eller krav til ansvarlig kapital skal meldes til EBA. EBA skal overvåke de

ulike formene for praksis på dette området og fastsette retningslinjer i samsvar med artikkel 16 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

3. Alle nettoposisjoner, uavhengig av fortegn, skal daglig omregnes til institusjonens rapporteringsvaluta til gjeldende spotkurs før de summeres.

Artikkel 328

Børsomsatte og ikke-børsomsatte renteterminkontrakter

1. Børsomsatte renteterminkontrakter, framtidige renteavtaler (FRA) og terminforpliktelser til kjøp eller salg av gjeldsinstrumenter skal behandles som kombinasjoner av lange og korte posisjoner. En lang posisjon i børsomsatte renteterminkontrakter skal derfor behandles som en kombinasjon av et innlån som forfaller på leveringstidspunktet for den børsomsatte renteterminkontrakten, og et innehav av en eiendel med samme forfallsdato som det underliggende instrumentet eller den underliggende teoretiske posisjonen for den aktuelle børsomsatte renteterminkontrakten. På tilsvarende måte skal en solgt framtidig renteavtale behandles som en lang posisjon med forfallsdato på oppgjørstidspunktet pluss kontraktsperioden, og som en kort posisjon med forfall på oppgjørstidspunktet. Både innlånet og eiendelen skal oppføres i den første kategorien i tabell 1 i artikkel 336 for å beregne kravet til ansvarlig kapital for spesifikk risiko knyttet til børsomsatte renteterminkontrakter og framtidige renteavtaler. En terminforpliktelse til å kjøpe et gjeldsinstrument skal behandles som en kombinasjon av et innlån med forfall på leveringstidspunktet og en lang spotposisjon i selve gjeldsinstrumentet. Innlånet skal oppføres i den første kategorien i tabell 1 i artikkel 336 med sikte på beregning av spesifikk risiko, og gjeldsinstrumentet i den relevante kolonnen i samme tabell.

2. I denne artikkel menes med «lang posisjon» en posisjon der en institusjon har fastsatt den rentesatsen den vil motta på et tidspunkt i framtiden, og med «kort posisjon» en posisjon der en institusjon har fastsatt den rentesatsen den skal betale på et tidspunkt i framtiden.

Artikkel 329

Opsjoner og warranter

1. Opsjoner og warranter knyttet til renter, gjeldsinstrumenter, egenkapitalinstrumenter, egenkapitalindekser, finansielle terminkontrakter, bytteavtaler og valutaer skal, med hensyn til dette kapittel, behandles som om de var posisjoner med samme verdi som de underliggende instrumentene som opsjonene er knyttet til, multiplisert med deltaverdien. De posisjonene som da framkommer, kan motregnes mot motgående posisjoner i samme underliggende verdipapirer eller derivater. Den deltaverdien som anvendes, skal være den som benyttes på den aktuelle børsen. For OTC-opsjoner, eller når deltaverdien fra vedkommende børs ikke er tilgjengelig, kan institusjonen selv beregne delta ved anvendelse av en egnet modell, forutsatt at vedkommende myndigheter gir tillatelse til det. Tillatelse skal gis dersom modellen gir et tilstrekkelig estimat for endringen i opsjonens eller warrantens verdi når det gjelder mindre endringer i det underliggende instrumentets markedspris.

2. I forbindelse med opsjoner skal institusjonenes krav til ansvarlig kapital på en tilstrekkelig måte gjenspeile annen risiko enn deltarisiko.

3. EBA skal utarbeide utkast til tekniske reguleringsstandarter som fastsetter en rekke metoder for å gjenspeile annen risiko enn deltarisiko i kravene til ansvarlig kapital, som omhandlet i nr. 2, på en måte som står i forhold til omfanget og kompleksiteten av institusjonenes virksomhet knyttet til opsjoner og warranter.

EBA skal framlegge disse utkastene til tekniske reguleringsstandarter for Kommisjonen innen 31. desember 2013.

Kommisjonen delegeres myndighet til å vedta de tekniske reguleringsstandardene nevnt i første ledd i samsvar med artikkel 10–14 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

4. Før de tekniske standardene omhandlet i nr. 3 trer i kraft, kan vedkommende myndigheter fortsatt anvende de nåværende nasjonale behandlingene dersom vedkommende myndigheter har anvendt disse behandlingene før 31. desember 2013.

Artikkel 330

Bytteavtaler

Bytteavtaler skal med hensyn til renterisiko behandles på samme grunnlag som balanseførte instrumenter. Følgelig skal en rentebytteavtale som innebærer at en institusjon mottar flytende rente og betaler fast rente, behandles som en kombinasjon av en lang posisjon i et instrument med flytende rente med en løpetid som er lik perioden fram til neste rentefastsettelse, og en kort posisjon i et instrument med fast rente med samme løpetid som rentebytteavtalen.

Artikkel 331

Renterisiko i forbindelse med derivater

1. Institusjoner som foretar verdsetting til markedsverdi og beregner renterisikoen i forbindelse med derivater omhandlet i artikkel 328–330 på grunnlag av nåverdien av diskonterte kontantstrømmer, kan, forutsatt at vedkommende myndigheter gir tillatelse til det, anvende følsomhetsmodeller for å beregne posisjonene omhandlet i nevnte artikler, og kan anvende slike modeller på enhver obligasjon som tilbakeholdes over sin gjenværende løpetid, og ikke ved en samlet tilbakebetaling av hovedstolen. Tillatelse skal gis dersom disse modellene fører til posisjoner som har samme følsomhet for renteendringer som de underliggende kontantstrømmene. Følsomheten skal vurderes på grunnlag av uavhengige bevegelser i et utvalg av rentesatser fordelt over hele kurven for effektiv rente (yield-kurven), med minst ett følsomhetspunkt innenfor hver av forfallskategoriene i tabell 2 i artikkel 339. Posisjonene skal inngå i beregningen av krav til ansvarlig kapital for generell risiko knyttet til gjeldsinstrumenter.

2. Institusjoner som ikke anvender modellene fastsatt i nr. 1, kan behandle alle posisjoner i derivater omhandlet i artikkel 328–330 som fullt ut motregnet mot hverandre, forutsatt at de minst oppfyller følgende vilkår:

- a) Posisjonene har samme verdi og er angitt i samme valuta.
- b) Referansesatsene (for posisjoner med flytende rente) eller kupongrente (for posisjoner med fast rente) ligger tett opptil hverandre.
- c) Neste rentejusteringsdato, eller, i tilfelle av posisjoner med fast kupongrente, gjenværende løpetid er underlagt følgende begrensninger:
 - i) Mindre enn én måned: samme dag.
 - ii) Mellom én måned og ett år: innen sju dager.
 - iii) Mer enn ett år: innen 30 dager.

Artikkel 332

Kredittderivater

1. Ved beregning av kravene til ansvarlig kapital for generell og spesifikk risiko for den parten som påtar seg kredittrisikoen («selgeren av beskyttelse»), og med mindre annet er angitt, skal det nominelle beløpet for kredittderivatkontrakten benyttes. Uten hensyn til første punktum kan institusjonen velge å erstatte den nominelle verdien med den nominelle verdien pluss nettoendringer i kredittderivatets markedsverdi siden handelens begynnelse, idet en negativ endring sett fra synspunktet til selgeren av beskyttelse gis et negativt fortegn. Ved beregning av spesifikk risiko skal kredittderivatkontraktens løpetid anvendes istedenfor forpliktelsens løpetid, unntatt når det gjelder totalavkastningsbytteavtaler. Posisjoner fastsettes slik:

- a) En totalavkastningsbytteavtale skaper en lang posisjon i den generelle risikoen for referanseforpliktelsen og en kort posisjon i den generelle risikoen for en statsobligasjon som har en løpetid tilsvarende perioden fram til neste rentefastsettelse, og som er gitt en risikovekt på 0 % i henhold til avdeling II kapittel 2. Den skaper også en lang posisjon i den spesifikke risikoen for referanseforpliktelsen.
- b) En kredittapsbytteavtale skaper ikke noen posisjon når det gjelder generell risiko. Når det gjelder spesifikk risiko, skal institusjonen registrere en syntetisk lang posisjon i referanseenhets forpliktelse, med mindre derivatet har en ekstern kredittvurdering og oppfyller vilkårene for et kvalifiserende gjeldsinstrument; i så fall blir det registrert en lang posisjon i derivatet. Dersom det skal betales premier eller renter innenfor rammen av produktet, skal disse kontantstrømmene framstilles som teoretiske posisjoner i statsobligasjoner.

c) Et gjeldsinstrument knyttet til kreditt med én forpliktelse («single name credit linked note») skaper en lang posisjon i den generelle risikoen for selve instrumentet, som et renteprodukt. Med hensyn til spesifikk risiko skapes det en syntetisk lang posisjon i referanseenhets forpliktelse. Ytterligere en lang posisjon skapes når det gjelder utstederen av instrumentet. Dersom et kredittknyttet gjeldsinstrument har en ekstern kredittvurdering og oppfyller vilkårene for et kvalifiserende gjeldsinstrument, er det bare nødvendig å registrere en enkelt lang posisjon med instrumentets spesifikke risiko.

d) I tillegg til en lang posisjon i den spesifikke risikoen for utstederen av instrumentet, skaper et gjeldsinstrument knyttet til kreditt med flere forpliktelser som gir forholdsmessig beskyttelse, en posisjon i hver enkelt referanseenhets, der det samlede nominelle kontraktsbeløpet fordeles på de forskjellige posisjonene, avhengig av hvor stor del av det samlede nominelle beløpet hver eksponering i referanseenhets utgjør. Dersom flere enn én forpliktelse i en referanseenhets kan velges, bestemmes den spesifikke risikoen av den forpliktelsen som har høyest risikovekt.

e) Et kredittderivat der beskyttelsen utløses og opphører etter første kreditthendelse, skaper en posisjon for det nominelle beløpet i en forpliktelse fra hver enkelt referanseenhets. Dersom det høyeste beløpet som utbetales ved en kreditthendelse er mindre enn kravet til ansvarlig kapital i henhold til metoden i første punktum, kan det høyeste betalingsbeløpet utgjøre kravet til ansvarlig kapital for spesifikk risiko.

Et kredittderivat der kredittbeskyttelsen utløses etter n-te kreditthendelse, skaper en posisjon for det nominelle beløpet i en forpliktelse fra hver enkelt referanseenhets minus de n-1-referanseenhetsene som har det laveste kravet til ansvarlig kapital for spesifikk risiko. Dersom det høyeste beløpet som utbetales ved en kreditthendelse er mindre enn kravet til ansvarlig kapital i henhold til metoden i første punktum i dette punkt, kan dette beløpet utgjøre kravet til ansvarlig kapital for spesifikk risiko.

Dersom et kredittderivat der kredittbeskyttelsen utløses etter n-te kreditthendelse, har en ekstern kredittvurdering, skal selgeren av beskyttelse beregne kravet til ansvarlig kapital for spesifikk risiko ved å anvende kredittvurderingen av derivatet og benytte de respektive risikovektene for verdipapiriseringer som er relevante.

2. For den parten som overfører kredittrisikoen (kjøperen av beskyttelse) fastsettes posisjonene som de omvendte av det som gjelder for selgeren av beskyttelse, med unntak av et kredittknyttet gjeldsinstrument (som ikke medfører noen kort posisjon for utstederen). Ved beregning av kravet til ansvarlig kapital for kjøperen av beskyttelse skal kredittderivatkontraktens nominelle beløp benyttes. Uten hensyn til første punktum kan institusjonen velge å erstatte den nominelle verdien med den nominelle verdien pluss nettoendringer i kredittderivatets markedsverdi siden handelens begynnelse, idet en negativ endring sett fra synspunktet til selgeren av beskyttelse gis et negativt fortegn. Dersom det på et gitt

tidspunkt foreligger en kjøpsopsjon i kombinasjon med en økning av vederlaget, behandles dette tidspunktet som beskyttelsens løpetid.

3. Kredittderivater i henhold til artikkel 338 nr. 1 eller 3 skal bare tas med ved fastsettelsen av kravet til ansvarlig kapital for spesifikk risiko i henhold til artikkel 338 nr. 4.

Artikkel 333

Verdipapirer som selges eller lånes ut i henhold til en gjenkjøpsavtale

En institusjon som gjennom en gjenkjøpsavtale overdrar verdipapirer eller garanterte rettigheter til å erverve verdipapirene, og en institusjon som låner ut verdipapirer innenfor rammen av en verdipapirutlånsransaksjon, skal ta med verdipapirene ved beregningen av sitt krav til ansvarlig kapital i henhold til dette kapittel, forutsatt at verdipapirene er handelsporteføljeposisjoner.

Avsnitt 2

Gjeldsinstrumenter

Artikkel 334

Nettoposisjoner i gjeldsinstrumenter

Nettoposisjoner skal klassifiseres etter den valutaen de er angitt i, og kravet til ansvarlig kapital skal beregnes for generell og spesifikk risiko i hver valuta for seg.

Underavsnitt 1

Spesifikk risiko

Artikkel 335

Øvre grense for kravet til ansvarlig kapital for en nettoposisjon

Institusjonen kan sette en øvre grense for kravet til ansvarlig kapital for spesifikk risiko knyttet til en nettoposisjon i et gjeldsinstrument ved det høyest mulige tapet knyttet til mislighold. For en kort risikoposisjon kan grensen beregnes som en verdiendring som følge av at misligholdsrisikoen knyttet til instrumentet eller, dersom det er relevant, til de underliggende navnene, plutselig bortfaller.

Artikkel 336

Krav til ansvarlig kapital for gjeldsinstrumenter som ikke er verdipapiriseringer

1. Institusjonen skal fordele sine nettoposisjoner i handelsporteføljen i instrumenter som ikke er verdipapiriseringer, beregnet i samsvar med artikkel 327, på de relevante kategoriene i tabell 1 på grunnlag av posisjonenes utsteder eller skyldner, eksterne eller interne kredittvurdering og gjenværende løpetid, og deretter multiplisere dem med de vektene som er vist i nevnte tabell. Institusjonen skal summere de vektete posisjonene som følger av anvendelsen av denne artikkel, uansett om de er lange eller korte, for å beregne kravet til ansvarlig kapital for spesifikk risiko.

Tabell 1

Kategorier	Krav til ansvarlig kapital for spesifikk risiko
Gjeldsinstrumenter som ville fått en risikovekt på 0 % i henhold til standardmetoden for kredittrisiko.	0 %
Gjeldsinstrumenter som ville fått en risikovekt på 20 eller 50 % i henhold til standardmetoden for kredittrisiko, og andre kvalifiserte poster som definert i nr. 4.	0,25 % (gjenværende løpetid høyst seks måneder) 1,00 % (gjenværende løpetid fra mer enn seks måneder og til og med 24 måneder) 1,60 % (gjenværende løpetid mer enn 24 måneder)
Gjeldsinstrumenter som ville fått en risikovekt på 100 % i henhold til standardmetoden for kredittrisiko.	8,00 %
Gjeldsinstrumenter som ville fått en risikovekt på 150 % i henhold til standardmetoden for kredittrisiko.	12,00 %

2. Når det gjelder institusjoner som benytter IRB-metoden på den eksponeringskategorien som utstederen av gjeldsinstrumentet tilhører, kreves det for at en eksponering skal kunne gis en risikovekt i henhold til standardmetoden for kredittrisiko omhandlet i nr. 1, at utstederen av eksponeringen skal ha en intern kredittvurdering med en PD-verdi som er lik eller lavere enn den som er knyttet til den relevante risikoklassen i henhold til standardmetoden.

3. Institusjonene kan beregne kravene til ansvarlig kapital for spesifikk risiko knyttet til obligasjoner som er kvalifisert til en risikovekt på 10 % i henhold til behandlingen i artikkel 129 nr. 4–6, som halvparten av det gjeldende kravet til ansvarlig kapital for spesifikk risiko for kategori 2 i tabell 1.

4. Andre kvalifiserte poster er:

a) Lange og korte posisjoner i eiendeler der en kredittvurdering foretatt av en utpekt ekstern kredittvurderingsinstitusjon ikke er tilgjengelig, og som oppfyller følgende vilkår:

- i) De anses som tilstrekkelig likvide av den aktuelle institusjonen.
- ii) Deres investeringskvalitet er etter institusjonens eget skjønn minst likeverdig med den som gjelder for eiendelene oppført i rad 2 i tabell 1.
- iii) De er notert i minst ett regulert marked i en medlemsstat eller på en børs i en tredjestat, forutsatt at denne børsen

er anerkjent av vedkommende myndigheter i den aktuelle medlemsstaten.

b) Lange og korte posisjoner i eiendeler utstedt av institusjoner som er underlagt kravene til ansvarlig kapital i denne forordning, og som av den aktuelle institusjonen anses som tilstrekkelig likvide, og hvis investeringskvalitet etter institusjonens eget skjønn er minst likeverdig med den som gjelder for eiendelene oppført i rad 2 i tabell 1.

c) Verdipapirer utstedt av institusjoner som blir ansett for å ha tilsvarende eller høyere kredittkvalitet enn dem som er gitt risikoklasse 2 i henhold til standardmetoden for kredittrisiko ved eksponeringer mot institusjoner, og som er underlagt tilsyns- og reguleringsordninger som er sammenlignbare med dem som gjelder i henhold til denne forordning og direktiv 2013/36/EU.

Institusjoner som anvender bokstav a) eller b), skal ha en dokumentert metode for å vurdere om eiendeler oppfyller kravene i nevnte bokstaver, og skal opplyse vedkommende myndigheter om denne metoden.

Artikkel 337

Krav til ansvarlig kapital for verdipapiriseringsinstrumenter

1. Når det gjelder instrumenter i handelsporteføljen som er verdipapiriseringsposisjoner, skal institusjonen vekte sine nettoposisjoner beregnet i samsvar med artikkel 327 nr. 1 med følgende:

a) For verdipapiriseringsposisjoner som ville være omfattet av standardmetoden for kredittrisiko utenfor institusjonens handelsportefølje: 8 % av risikovekten beregnet etter standardmetoden i avdeling II kapittel 5 avsnitt 3.

b) For verdipapiriseringsposisjoner som ville være omfattet av IRB-metoden utenfor institusjonens handelsportefølje: 8 % av risikovekten beregnet i henhold til IRB-metoden i avdeling II kapittel 5 avsnitt 3.

2. Den formelbaserte tilsynsmetoden i artikkel 262 kan anvendes dersom institusjonen kan utarbeide estimater av PD-verdi og, der det er relevant, eksponeringsverdi og LGD-verdi som inndata til den formelbaserte tilsynsmetoden i samsvar med kravene til estimering av disse parametrene i henhold til IRB-metoden i samsvar med avdeling II kapittel 3.

En institusjon som ikke er en initiativtakende institusjon, og som kan anvende denne metoden for den samme verdipapiriseringsposisjonen utenfor sin handelsportefølje, kan anvende den bare dersom vedkommende myndigheter gir tillatelse til det, og denne skal gis dersom institusjonen oppfyller vilkåret i første ledd.

Estimater av PD- og LGD-verdi som inndata til den formelbaserte tilsynsmetoden kan alternativt også fastsettes på grunnlag av estimater som utledes ved å benytte metoden for økt misligholds- og migrasjonsrisiko (heretter kalt «IRC-metoden») i en institusjon som har fått tillatelse til å bruke en intern modell i forbindelse med spesifikk risiko knyttet til gjeldsinstrumenter. Dette alternativet kan anvendes forutsatt at vedkommende myndigheter gir tillatelse til det, og tillatelse skal gis dersom estimatene oppfyller de kvantitative kravene for IRB-metoden som er fastsatt i avdeling II kapittel 3.

I henhold til artikkel 16 i forordning (EU) nr. 1093/2010 skal EBA utstede retningslinjer for bruken av estimater for PD- og LGD-verdi som inndata når estimatene er basert på IRC-metoden.

3. For verdipapiriseringsposisjoner som ville fått tildelt en ytterligere risikovekt i henhold til artikkel 407, skal 8 % av den samlede risikovekten anvendes.

Bortsett fra for verdipapiriseringsposisjoner som behandles i henhold til artikkel 338 nr. 4, skal institusjonen summere de vektete posisjonene som følger av anvendelsen av denne artikkel (uansett om de er lange eller korte) for å beregne kravet til ansvarlig kapital for spesifikk risiko.

4. Som unntak fra nr. 3 annet ledd og i en overgangsperiode fram til 31. desember 2014 skal institusjonen separat legge sammen sine vektete lange nettoposisjoner og sine vektete korte nettoposisjoner. Det største av disse beløpene skal utgjøre kravet til ansvarlig kapital for spesifikk risiko. Institusjonen skal imidlertid hvert kvartal rapportere summen av sine vektete lange og korte nettoposisjoner til vedkommende myndighet i hjemstaten, oppdelt i typer av underliggende eiendeler.

5. Når en initiativtakende institusjon ved en tradisjonell verdipapirisering ikke oppfyller vilkårene for betydelig overføring av risiko i artikkel 243, skal den ved beregningen av kravet til ansvarlig kapital i henhold til denne artikkel innregne de verdipapiriserte eksponeringene i stedet for sine verdipapiriseringsposisjoner fra denne verdipapiriseringen.

Når en initiativtakende institusjon ved en syntetisk verdipapirisering ikke oppfyller vilkårene for en vesentlig risiko-overføring i artikkel 244, skal den ved beregningen av kravene til ansvarlig kapital i henhold til denne artikkel innregne de verdipapiriserte eksponeringene fra denne verdipapiriseringen, men ikke enhver kredittbeskyttelse som er oppnådd for den verdipapiriserte porteføljen.

Artikkel 338

Krav til ansvarlig kapital for korrelasjonshandelsporteføljen

1. Korrelasjonshandelsporteføljen skal bestå av verdipapiriseringsposisjoner og kredittderivater der kredittbeskyttelsen utløses etter n-te kreditthendelse, som oppfyller alle følgende kriterier:

a) Posisjonene er verken reverdipapiriseringsposisjoner eller opsjoner på en verdipapiriseringstransje eller noen andre derivater av verdipapiriseringseksponeringer som ikke gir en pro rata-andel av avkastningen av en verdipapiriseringstransje.

b) Alle referanseinstrumentene tilhører en av følgende kategorier:

i) Instrumenter knyttet til én forpliktelse, herunder kredittderivater knyttet til én forpliktelse, som det finnes et likvid marked for både kjøp og salg for.

ii) Alminnelig handlede indekser som er basert på disse referanseenheterne.

Et toveis marked anses å eksistere der det foreligger uavhengige tilbud i god tro om kjøp og salg, slik at en pris som i rimelig grad er knyttet til siste salgspris eller gjeldende konkurrerende noteringer for kjøp og salg i god tro, kan fastsettes innen én dag og gjøres opp til en slik pris innen relativt kort tid i samsvar med hva som er handelspraksis.

2. Posisjoner som viser til noe av følgende, skal ikke inngå i korrelasjonshandelsporteføljen:

a) Et underliggende instrument som kan tilordnes eksponeringskategorien «massemarkedseksponeringer» eller eksponeringskategorien «eksponeringer sikret med pant i fast eiendom» i henhold til standardmetoden for kreditt-risikoer utenfor en institusjons handelsportefølje.

b) En fordring på et spesialforetak med direkte eller indirekte sikkerhet i en posisjon som ikke i seg selv oppfyller vilkårene for innregning i korrelasjonshandelsporteføljen i henhold til nr. 1 og dette nummer.

3. En institusjon kan i korrelasjonshandelsporteføljen ta med posisjoner som verken er verdipapiriseringsposisjoner eller kredittderivater der kredittbeskyttelsen utløses etter n-te kreditthendelse, men som sikrer andre posisjoner i denne porteføljen, forutsatt at det for instrumentet eller dets underliggende instrumenter finnes et likvid toveis marked som beskrevet i nr. 1 siste ledd.

4. En institusjon skal fastsette kravene til ansvarlig kapital for spesifikk risiko i forbindelse med korrelasjonshandelsporteføljen som det høyeste av følgende beløp:

a) Det samlede kravet til ansvarlig kapital for spesifikk risiko som ville gjelde bare for lange nettoposisjoner i korrelasjonshandelsporteføljen.

b) Det samlede kravet til ansvarlig kapital for spesifikk risiko som ville gjelde bare for korte nettoposisjoner i korrelasjonshandelsporteføljen.

Underavsnitt 2

Generell risiko

Artikkel 339

Beregning av generell risiko på grunnlag av løpetid

1. Ved beregning av krav til ansvarlig kapital for generell risiko skal alle posisjoner vektes på grunnlag av løpetid som beskrevet i nr. 2 for å beregne den ansvarlige kapitalen som er nødvendig for å dekke dem. Dette kravet skal reduseres når en vektet posisjon innehas samtidig med en vektet posisjon med motsatt fortegn innenfor samme forfallskategori. Kapitalkravet skal også reduseres når de vektete posisjonene med motsatt fortegn tilhører ulike forfallskategorier, idet størrelsen på reduksjonen avhenger av om de to posisjonene tilhører samme sone eller ikke, og av hvilke soner de tilhører.

2. Institusjonen skal fordele sine nettoposisjoner på relevant forfallskategori i andre eller tredje kolonne i tabell 2 i nr. 4. Institusjonen skal gjøre dette på grunnlag av gjenværende løpetid for instrumenter med fast rente, og på grunnlag av perioden fram til ny fastsettelse av renten for instrumenter der renten fastsettes på nytt før endelig forfall. Institusjonen skal også skille mellom gjeldsinstrumenter med en kupongrente på 3 % eller mer og gjeldsinstrumenter med en kupongrente på under 3 %, og skal plassere dem i andre eller tredje kolonne i

tabell 2. Deretter skal hver enkelt posisjon multipliseres med vekten for vedkommende forfallskategori i fjerde kolonne i tabell 2.

3. Institusjonen skal deretter summere de vektete lange posisjonene og de vektete korte posisjonene i hver enkelt forfallskategori. Summen av lange vektete posisjoner som motsvares av korte vektete posisjoner i en bestemt forfallskategori, skal være den vektete sammenstilte posisjonen i denne forfallskategorien, mens den gjenstående lange eller korte posisjonen skal være den vektete ikke-sammenstilte posisjonen i samme kategori. Deretter skal summen av vektete sammenstilte posisjoner i alle forfallskategorier beregnes.

4. Institusjonen skal beregne summen av de vektete ikke-sammenstilte lange posisjonene for forfallskategoriene som inngår i hver enkelt sone i tabell 2, for å finne den vektete ikke-sammenstilte lange posisjonen for hver sone. På samme måte skal de vektete ikke-sammenstilte korte posisjonene i hver enkelt kategori i en bestemt sone summeres for å beregne den vektete ikke-sammenstilte korte posisjonen for vedkommende sone. Den delen av en sones vektete ikke-sammenstilte lange posisjon som motsvarer den vektete ikke-sammenstilte korte posisjonen for samme sone, skal være den vektete sammenstilte posisjonen for vedkommende sone. Den delen av den ikke-sammenstilte vektete lange eller ikke-sammenstilte vektete korte posisjonen for en sone som ikke lar seg sammenstille på denne måten, skal være den vektete ikke-sammenstilte posisjonen for vedkommende sone.

Tabell 2

Sone	Forfallskategori		Vekt (%)	Forutsatt renteendring (%)
	Kupongrente på 3 % eller mer	Kupongrente på under 3 %		
En	0 ≤ 1 måned	0 ≤ 1 måned	0,00	—
	> 1 ≤ 3 måneder	> 1 ≤ 3 måneder	0,20	1,00
	> 3 ≤ 6 måneder	> 3 ≤ 6 måneder	0,40	1,00
	> 6 ≤ 12 måneder	> 6 ≤ 12 måneder	0,70	1,00
To	> 1 ≤ 2 år	> 1,0 ≤ 1,9 år	1,25	0,90
	> 2 ≤ 3 år	> 1,9 ≤ 2,8 år	1,75	0,80
	> 3 ≤ 4 år	> 2,8 ≤ 3,6 år	2,25	0,75
Tre	> 4 ≤ 5 år	> 3,6 ≤ 4,3 år	2,75	0,75
	> 5 ≤ 7 år	> 4,3 ≤ 5,7 år	3,25	0,70
	> 7 ≤ 10 år	> 5,7 ≤ 7,3 år	3,75	0,65
	> 10 ≤ 15 år	> 7,3 ≤ 9,3 år	4,50	0,60
	> 15 ≤ 20 år	> 9,3 ≤ 10,6 år	5,25	0,60
	> 20 år	> 10,6 ≤ 12,0 år	6,00	0,60
		> 12,0 ≤ 20,0 år	8,00	0,60
		> 20 år	12,50	0,60

5. Beløpet av den vektete ikke-sammenstilte lange (korte) posisjonen i sone én som er motsvares av den vektete ikke sammenstilte korte (lange) posisjonen i sone to, skal deretter være den sammenstilte vektete posisjonen mellom sone én og to. Den samme beregningen skal deretter foretas for den gjenværende delen av den vektete ikke-sammenstilte posisjonen i sone to og den vektete ikke-sammenstilte posisjonen i sone tre for å beregne den vektete sammenstilte posisjonen mellom sone to og tre.

6. Institusjonen kan snu rekkefølgen i nr. 5 og beregne den vektete sammenstilte posisjonen mellom sone to og tre før den beregner posisjonen mellom sone én og to.

7. Resten av den vektete ikke-sammenstilte posisjonen i sone én skal deretter sammenstilles med det som gjenstår av tilsvarende posisjon i sone tre etter at denne er sammenstilt med sone to, for å beregne den vektete sammenstilte posisjonen mellom sone én og tre.

8. Restposisjonene etter de tre atskilte utregningsoperasjonene omhandlet i nr. 5–7 skal deretter summeres.

9. Institusjonens krav til ansvarlig kapital skal beregnes som summen av

- a) 10 % av summen av de vektete sammenstilte posisjonene i alle forfallskategorier,
- b) 40 % av den vektete sammenstilte posisjonen i sone én,
- c) 30 % av den vektete sammenstilte posisjonen i sone to,
- d) 30 % av den vektete sammenstilte posisjonen i sone tre,
- e) 40 % av den vektete sammenstilte posisjonen mellom sone én og to og mellom sone to og tre,
- f) 150 % av den vektete sammenstilte posisjonen mellom sone én og tre,
- g) 100 % av de gjenværende vektete ikke-sammenstilte posisjonene.

Artikkel 340

Beregning av generell risiko på grunnlag av durasjon

1. Institusjonene kan anvende en metode til beregning av kravet til ansvarlig kapital for generell risiko for gjeldsinstrumenter, som gjenspeiler durasjon, i stedet for beregningsmåten i artikkel 339, forutsatt at institusjonen benytter denne beregningsmåten konsekvent.

2. Ved anvendelsen av den durasjonsbaserte beregningsmåten i nr. 1 skal institusjonen på grunnlag av markedsverdien av hvert enkelt gjeldsinstrument med fast rente beregne effektiv rente fram til forfall, som er instrumentets implisitte diskontingsats. Når det gjelder instrumenter med flytende rente, skal

institusjonen på grunnlag av markedsverdien av hvert enkelt instrument beregne dets effektive rente, idet det antas at hovedstolen forfaller når rentesatsen kan endres neste gang.

3. Institusjonen skal deretter beregne den modifiserte durasjonen for hvert enkelt gjeldsinstrument på grunnlag av følgende formel:

$$\text{modifisert durasjon} = \frac{D}{1 + R}$$

der

D = durasjon beregnet etter følgende formel:

$$D = \frac{\sum_{t=1}^M \frac{t \cdot C_t}{(1 + R)^t}}{\sum_{t=1}^M \frac{C_t}{(1 + R)^t}}$$

der

R = effektiv rente fram til forfall,

C_t = kontant betaling på tidspunkt t,

M = samlet løpetid.

Rettelser skal foretas ved beregningen av modifisert durasjon for gjeldsinstrumenter som er omfattet av risiko for tidlig tilbakebetaling. EBA skal i samsvar med artikkel 16 i forordning (EU) nr. 1093/2010 utarbeide retningslinjer for hvordan slike rettelser skal foretas.

4. Institusjonen skal deretter plassere hvert gjeldsinstrument i den relevante sonen i tabell 3. Den skal gjøre dette på grunnlag av hvert enkelt instruments modifiserte durasjon.

Tabell 3

Sone	Endret durasjon (i år)	Forutsatt rente (endring i %)
En	$> 0 \leq 1,0$	1,0
To	$> 1,0 \leq 3,6$	0,85
Tre	$> 3,6$	0,7

5. Institusjonen skal deretter beregne den durasjonsvektete posisjonen for hvert instrument ved å multiplisere dets markedspris med dets modifiserte durasjon og med den antatte renteendringen for et instrument med vedkommende modifiserte durasjon (se tredje kolonne 3 i tabell 3).

6. Institusjonen skal beregne sine durasjonsvektede lange posisjoner og sine durasjonsvektede korte posisjoner i hver sone. Summen av de durasjonsvektede lange posisjonene sammenstilt med de durasjonsvektede korte posisjonene i hver sone, er den sammenstilte durasjonsvektede posisjonen i vedkommende sone.

Institusjonen skal deretter beregne de ikke-sammenstilte durasjonsvektede posisjonene for hver sone. Den skal deretter følge de framgangsmåtene som er fastsatt for ikke-sammenstilte vektete posisjoner i artikkel 339 nr. 5–8.

7. Institusjonens krav til ansvarlig kapital skal deretter beregnes som summen av

- a) 2 % av summen av den sammenstilte durasjonsvektede posisjonen i hver sone,
- b) 40 % av de sammenstilte durasjonsvektede posisjonene mellom sone én og to og mellom sone to og tre,
- c) 150 % av den sammenstilte durasjonsvektede posisjonen mellom sone én og tre,
- d) 100 % av de gjenstående ikke-sammenstilte durasjonsvektede posisjonene.

Avsnitt 3

Egenkapitalinstrumenter

Artikkel 341

Nettoposisjoner i egenkapitalinstrumenter

1. Institusjonen skal separat summere alle sine lange nettoposisjoner og alle sine korte nettoposisjoner i samsvar med artikkel 327. Summen av de absolutte verdiene av de to tallene skal være institusjonens samlede bruttoposisjon.

2. Institusjonen skal separat for hvert marked beregne differansen mellom summen av de lange og de korte nettoposisjonene. Summen av de absolutte verdiene av disse differansene skal være institusjonens samlede nettoposisjon.

3. EBA skal utarbeide utkast til tekniske reguleringsstandarder som definerer begrepet «marked» som omhandlet i nr. 2.

EBA skal framlegge disse utkastene til tekniske reguleringsstandarder for Kommisjonen innen 31. januar 2014.

Kommisjonen delegeres myndighet til å vedta de tekniske reguleringsstandardene nevnt i første ledd i samsvar med artikkel 10–14 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

Artikkel 342

Spesifikk risiko for egenkapitalinstrumenter

Institusjonen skal multiplisere sin samlede bruttoposisjon med 8 % for å beregne sitt krav til ansvarlig kapital for spesifikk risiko.

Artikkel 343

Generell risiko for egenkapitalinstrumenter

Kravet til ansvarlig kapital for generell risiko skal være institusjonens samlede nettoposisjon multiplisert med 8 %.

Artikkel 344

Aksjeindekser

1. EBA skal utarbeide utkast til tekniske gjennomføringsstandarder med lister over aksjeindekser som behandlingene i nr. 4 annet punktum kan anvendes på.

EBA skal framlegge disse utkastene til tekniske gjennomføringsstandarder for Kommisjonen innen 1. januar 2014.

Kommisjonen gis myndighet til å vedta de tekniske gjennomføringsstandardene nevnt i første ledd i samsvar med artikkel 15 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

2. Før de tekniske standardene omhandlet i nr. 1 trer i kraft, kan institusjonene fortsatt anvende behandlingen angitt i nr. 4 annet punktum dersom vedkommende myndigheter har anvendt denne behandlingen før 1. januar 2014.

3. Børsomsatte aksjeindeksfuturekontrakter, de deltavektete ekvivalentene til opsjoner i børsomsatte aksjeindeksfuturekontrakter og aksjeindekser, heretter samlet kalt «aksjeindeksfuturekontrakter», kan oppdeles i posisjoner i hver av de aksjene indeksen består av. Disse posisjonene kan behandles som underliggende posisjoner i de aktuelle egenkapitalinstrumentene, og kan motregnes mot motsatte posisjoner i de underliggende instrumentene. Institusjonene skal underrette vedkommende myndighet om anvendelsen av denne behandlingen.

4. Dersom en aksjeindeksfuturekontrakt ikke deles opp i sine underliggende posisjoner, skal den behandles som om den var et enkeltstående egenkapitalinstrument. Det kan imidlertid ses bort fra den spesifikke risikoen ved dette egenkapitalinstrumentet dersom den aktuelle aksjeindeksfuturekontrakten omsettes på børs og representerer en relevant tilstrekkelig diversifisert indeks.

Avsnitt 4

Fulltegningsgaranti

Artikkel 345

Reduksjon av nettoposisjoner

1. Når det gjelder fulltegningsgarantier i forbindelse med gjelds- og egenkapitalinstrumenter, kan en institusjon anvende framgangsmåten nedenfor ved beregning av sine krav til ansvarlig kapital. Først skal institusjonen beregne nettoposisjonene ved å trekke fra tegningsgarantiposisjoner som tredjeparter har tegnet seg for eller overtatt på grunnlag av en formell avtale. Institusjonen skal deretter redusere nettoposisjonene med reduksjonsfaktorene i tabell 4 og beregne sine krav til ansvarlig kapital ved å anvende de reduserte tegningsgarantiposisjonene.

Tabell 4

virkedag 0:	100 %
virkedag 1:	90 %
virkedag 2 til 3:	75 %
virkedag 4:	50 %
virkedag 5:	25 %
etter virkedag 5:	0 %.

Med «virkedag 0» menes den virkedag da institusjonen blir ugenkallelig forpliktet til å akseptere en kjent mengde verdipapirer til en avtalt pris.

2. Institusjonene skal underrette vedkommende myndigheter om hvordan de anvender nr. 1.

Avsnitt 5

Krav til ansvarlig kapital for spesifikk risiko knyttet til posisjoner som er sikret med kredittderivater

Artikkel 346

Godkjenning av sikring med kredittderivater

1. Det skal gis godkjenning for sikring med kredittderivater i samsvar med prinsippene i nr. 2–6.

2. Institusjonene skal behandle posisjonen i kredittderivatet som ett element og den sikrede posisjonen som har samme nominelle eller eventuelt teoretiske beløp som det andre elementet.

3. Det skal gis full godkjenning når verdiene av de to elementene alltid beveger seg i motsatt retning og i hovedsak i samme utstrekning. Dette vil være tilfellet i følgende situasjoner:

a) De to elementene består av helt identiske instrumenter.

b) En lang kontantposisjon blir sikret med en totalavkastnings-bytteavtale (eller omvendt), og det er nøyaktig sammenfall mellom referanseforpliktelsen og den underliggende eksponeringen (dvs. kontantposisjonen). Selve bytteavtalen kan ha en annen løpetid enn den underliggende eksponeringen.

I disse situasjonene skal det ikke benyttes krav til ansvarlig kapital for spesifikk risiko for noen side av posisjonen.

4. En motregning på 80 % benyttes når verdiene av de to elementene alltid beveger seg i motsatt retning og det er nøyaktig sammenfall med hensyn til referanseforpliktelsen, løpetiden til både referanseforpliktelsen og kredittderivatet samt valutaen for den underliggende eksponeringen. I tillegg skal nøkkelelementer i kredittderivatkontrakten ikke føre til at kredittderivatets kursbevegelse i vesentlig grad avviker

fra kontantposisjonens kursbevegelse. I den utstrekning transaksjonen medfører en overføring av risiko, motregnes 80 % av den spesifikke risikoen på den siden av transaksjonen som har det høyeste kravet til ansvarlig kapital, mens kravet til spesifikk risiko for den andre siden skal være null.

5. Bortsett fra i tilfeller som omhandlet i nr. 3 og 4 skal det foretas delvis godkjenning i følgende situasjoner:

a) Posisjonen omfattes av nr. 3 bokstav b), men det er et misforhold i eiendeler mellom referanseforpliktelsen og den underliggende eksponeringen. Posisjonene oppfyller imidlertid følgende krav:

i) Referanseforpliktelsen har samme prioritet som eller dårligere prioritet enn den underliggende forpliktelsen.

ii) Den underliggende forpliktelsen og referanseforpliktelsen har samme skyldner og har klausuler med tvangskraft som sikrer at dersom skyldneren misligholder andre lån, vil dette ha tilsvarende virkninger som ved mislighold av referansekreditten.

b) Posisjonen omfattes av nr. 3 bokstav a) eller nr. 4, men det er avvik i valuta og avvik i løpetid mellom kredittbeskyttelsen og den underliggende eiendelen. En slik avvikende valuta skal inngå i kravet til ansvarlig kapital for valutarisiko.

c) Posisjonen omfattes av nr. 4, men det er et avvik i eiendeler mellom kontantposisjonen og kredittderivatet. Den underliggende eiendelen inngår imidlertid i de (ombyttelige) forpliktelsene i dokumentasjonen av kredittderivatet.

For å gi delvis godkjenning skal kravene til ansvarlig kapital for spesifikk risiko for hver side av transaksjonen ikke legges sammen, men i stedet skal bare det høyeste av de to kravene til ansvarlig kapital anvendes.

6. I alle situasjoner som ikke omfattes av nr. 3–5, skal et krav til ansvarlig kapital for spesifikk risiko beregnes separat for begge sider av posisjonene.

Artikkel 347

Godkjenning av sikring med kredittderivater der beskyttelsen opphører etter første og n-te utløsende hendelse

I forbindelse med kredittderivater der beskyttelsen opphører etter første og n-te utløsende hendelse, anvendes følgende framgangsmåte for godkjenning i henhold til artikkel 346:

a) Når en kredittinstitusjon får kredittbeskyttelse for et antall referanseenheter som ligger til grunn for et kredittderivat på de vilkår at første mislighold blant eiendelene skal utløse betaling, og at denne kreditthendelsen skal avslutte kontrakten, kan institusjonen motregne spesifikk risiko for referanseenheten mot den laveste spesifikke risikoen blant de underliggende referanseenheterne i samsvar med tabell 1 i artikkel 336.

b) Når n-te mislighold blant eksponeringene utløser betaling i henhold til kredittbeskyttelsen, kan kjøperen av beskyttelse motregne spesifikk risiko bare dersom det også er oppnådd beskyttelse for mislighold 1 til n-1, eller når det allerede har forekommet n-1-mislighold. I slike tilfeller skal metoden angitt i bokstav a) for kredittderivater der kredittbeskyttelsen opphører etter første utløsende hendelse, anvendes med de nødvendige endringer for kredittderivater der kredittbeskyttelsen opphører etter n-te utløsende hendelse.

Avsnitt 6

Krav til ansvarlig kapital for IKI-er

Artikkel 348

Krav til ansvarlig kapital for IKI-er

1. Uten at det berører andre bestemmelser i dette avsnitt skal posisjoner i IKI-er være underlagt et krav til ansvarlig kapital for posisjonsrisiko, som omfatter både spesifikk og generell risiko, på 32 %. Uten at det berører artikkel 353 sammenholdt med den modifiserte gullbehandlingen beskrevet i artikkel 352 nr. 4 og artikkel 367 nr. 2 bokstav b), skal posisjoner i IKI-er være underlagt et krav til ansvarlig kapital for posisjonsrisiko, som omfatter både spesifikk og generell risiko, samt valutarisiko, på 40 %.

2. Med mindre annet er angitt i artikkel 350 er det ikke tillatt med motregning mellom de underliggende investeringene i en IKI og andre posisjoner som institusjonen innehar.

Artikkel 349

Generelle kriterier for IKI-er

For IKI-er skal framgangsmåten i artikkel 350 anvendes dersom alle følgende vilkår er oppfylt:

a) IKI-ens prospekt eller et tilsvarende dokument skal inneholde alle følgende opplysninger:

i) Kategorier av eiendeler som IKI-en har tillatelse til å investere i.

ii) Dersom det foreligger investeringsbegrensninger, de relative begrensningene og de metodene som benyttes til å beregne dem.

iii) Dersom lånefinansiering er tillatt, det høyeste nivået for gjeldsgraden.

iv) Dersom det er tillatt med transaksjoner med finansielle OTC-derivater eller gjenkjøpstransaksjoner eller innlån og utlån av verdipapirer: tiltak for å begrense motpartsrisiko som oppstår som følge av slike transaksjoner.

b) Opplysninger om IKI-ens virksomhet skal inngå i halvårs- og årsberetninger for å gjøre det mulig å vurdere foretakets eiendeler og forpliktelser, resultat og drift i rapporteringsperioden.

c) Aksjer eller andeler i IKI-en kan innløses i kontanter fra foretakets eiendeler daglig etter anmodning fra innehaveren.

d) Investeringer i IKI-en skal holdes atskilt fra eiendelene til IKI-ens forvalter.

e) Den investerende institusjonen skal foreta en tilfredsstillende risikovurdering av IKI-en.

f) IKI-er skal ledes av personer som er underlagt tilsyn i henhold til direktiv 2009/65/EF eller tilsvarende regelverk.

Artikkel 350

Særlige metoder for IKI-er

1. Dersom institusjonen daglig får kunnskap om IKI-ens underliggende investeringer, kan den ta hensyn til disse underliggende investeringene ved beregningen av kravene til ansvarlig kapital for posisjonsrisiko, som omfatter både spesifikk og generell risiko. I henhold til en slik metode skal posisjoner i IKI-er behandles som posisjoner i IKI-ens underliggende investeringer. Det skal være tillatt med motregning mellom posisjoner i de underliggende investeringene til IKI-en og andre posisjoner som innehas av institusjonen, forutsatt at institusjonen innehar en tilstrekkelig mengde aksjer eller andeler til å tillate innløsning/nyskaping i bytte mot de underliggende investeringene.

2. Institusjonene kan beregne kravene til ansvarlig kapital for posisjonsrisiko, som omfatter både spesifikk og generell risiko, for posisjoner i IKI-er ved hjelp av antatte posisjoner som svarer til de posisjonene som er nødvendige for å gjengi sammensetningen og resultatene av den eksternt genererte indeksen eller den faste kurven av egenkapitalinstrumenter eller gjeldsinstrumenter som er nevnt i bokstav a), på følgende vilkår:

a) Formålet med IKI-ens mandat er å gjengi sammensetningen og resultatene av en eksternt generert indeks eller en fast kurv av egenkapitalinstrumenter eller gjeldsinstrumenter.

b) En minste korrelasjonskoeffisient på 0,9 mellom daglig avkastning for IKI-en og indeksen eller kurven av egenkapitalinstrumenter eller gjeldsinstrumenter som foretaket følger, kan klart fastslås over et tidsrom på minst seks måneder.

3. Dersom institusjonen ikke daglig får kunnskap om IKI-ens underliggende investeringer, kan institusjonen beregne kravene til ansvarlig kapital for posisjonsrisiko, som omfatter både spesifikk og generell risiko, på følgende vilkår:

a) Det antas at IKI-en først investerer i de eiendelsklassene som medfører det høyeste kravet til ansvarlig kapital for spesifikk og generell risiko, separat opptil den høyeste tillatte grensen i henhold til dens mandat, og deretter fortsetter å foreta investeringer i fallende orden til den høyeste samlede investeringsgrensen er nådd. Posisjonen i IKI-en vil bli behandlet som en direkte andel i den antatte posisjonen.

b) Institusjonene skal ta hensyn til den høyeste indirekte eksponeringen de kan oppnå ved å oppta lånefinansierte posisjoner gjennom IKI-en når de beregner sine krav til ansvarlig kapital for spesifikk og generell risiko separat, ved forholdsmessig å øke posisjonen i IKI-en opp til den høyeste eksponeringen for de underliggende investeringspostene som er resultat av mandatet.

c) Dersom kravet til ansvarlig kapital for spesifikk og generell risiko samlet i samsvar med dette nummer overstiger det som er fastsatt i artikkel 348 nr. 1, skal den øvre grensen for kravet til ansvarlig kapital settes ved dette nivået.

4. Institusjonene kan overlate til følgende tredjeparter å beregne og rapportere kravene til ansvarlig kapital for posisjonsrisiko knyttet til posisjoner i IKI-en som er omfattet av nr. 1–4, i samsvar med metodene i dette kapittel:

a) Depotmottakeren for IKI-en, forutsatt at IKI-en utelukkende investerer i verdipapirer og deponerer alle verdipapirer hos denne depotmottakeren.

b) For andre IKI-er, IKI-ens forvaltningsselskap, forutsatt at IKI-ens forvaltningsselskap oppfyller kriteriene i artikkel 132 nr. 3 bokstav a).

En ekstern revisor skal bekrefte at beregningen er riktig.

KAPITTEL 3

Krav til ansvarlig kapital for valutarisiko

Artikkel 351

Minstegrense og vekting for valutarisiko

Dersom summen av institusjonens samlede nettovalutaposisjon og dens nettogullposisjon, beregnet etter framgangsmåten i artikkel 352, herunder eventuelle valuta- og gullposisjoner som det beregnes krav til ansvarlig kapital for etter en intern modell, overstiger 2 % av institusjonens samlede ansvarlige kapital, skal institusjonen beregne et krav til ansvarlig kapital for

valutarisiko. Kravet til ansvarlig kapital for valutarisiko er 8 % av summen av dens samlede nettovalutaposisjoner og dens nettogullposisjoner i rapporteringsvalutaen.

Artikkel 352

Beregning av den samlede nettovalutaposisjonen

1. Institusjonens åpne nettoposisjon i hver enkelt valuta (herunder rapporteringsvalutaen) og i gull skal beregnes som summen av følgende elementer (positive eller negative):

a) Nettospotposisjonen (dvs. alle eiendeler minus alle forpliktelsesposter, herunder påløpte renter, i den aktuelle valutaen, eller, når det gjelder gull, nettospotposisjonen i gull).

b) Nettoterminalposisjonen (dvs. alle beløp som skal mottas, minus alle beløp som skal utbetales i henhold til valuta- og gulltermintransaksjoner, herunder børsomsatte valuta- og gullterminkontrakter, og hovedstolen i valutabytteavtaler som ikke inngår i spotposisjonen).

c) Ugjenkallelige garantier og lignende instrumenter som med sikkerhet vil bli krevd utbetalt, og som ikke kan forventes å bli tilbakebetalt.

d) Netto deltaekvivalent eller deltabasert ekvivalent av den samlede beholdningen av valuta- og gullopsjoner.

e) Markedsverdien av andre opsjoner.

Deltaverdien som benyttes for bokstav d), skal være den som gjelder for den aktuelle børsen. For OTC-opsjoner, eller når deltaverdien fra vedkommende børs ikke er tilgjengelig, kan institusjonen selv beregne delta ved anvendelse av en egnet modell, forutsatt at vedkommende myndigheter gir tillatelse til det. Tillatelse skal gis dersom modellen gir et tilstrekkelig estimat for endringen i opsjonens eller warrantens verdi når det gjelder mindre endringer i det underliggende instrumentets markedspris.

Institusjonen kan ta med framtidige nettoinntekter/-utgifter som ennå ikke er oppstått, men som allerede er fullt sikret, dersom den gjør det konsekvent.

Institusjonen kan dele opp nettoposisjoner i sammensatte valutaer i de deltakende valutaene med utgangspunkt i gjeldende kvoter.

2. Enhver posisjon som en institusjon bevisst har tatt for å sikre seg mot negative virkninger av valutakursendringer i samsvar med artikkel 92 nr. 1, kan, forutsatt at vedkommende myndigheter gir tillatelse til det, utelates ved beregningen av åpne nettovalutaposisjoner. Slike posisjoner skal være uten forbindelse med poster som inngår i handelsporteføljen, eller være av strukturell art, og enhver endring i vilkårene for å utelukke dem krever separat tillatelse fra vedkommende myndigheter. Samme behandlingsmåte kan på samme vilkår anvendes på en institusjons posisjoner med tilknytning til poster som allerede er fratrasket ved beregningen av ansvarlig kapital.

3. En institusjon kan anvende nettonåverdien ved beregning av den åpne nettoposisjonen i hver valuta og i gull, forutsatt at institusjonen anvender denne framgangsmåten konsekvent.

4. Korte og lange nettoposisjoner i hver valuta, unntatt rapporteringsvalutaen, og den korte eller lange nettoposisjonen i gull skal omregnes til rapporteringsvalutaen til dagskurs. De skal så summeres hver for seg slik at det framkommer samlede summer for henholdsvis korte og lange nettoposisjoner. Den høyeste av de to summene skal være institusjonens samlede nettovalutaposisjon.

5. I forbindelse med opsjoner skal institusjonenes krav til ansvarlig kapital på en tilstrekkelig måte gjenspeile annen risiko enn deltarisiko.

6. EBA skal utarbeide utkast til tekniske reguleringsstandarter som fastsetter en rekke metoder for å gjenspeile annen risiko enn deltarisiko i kravene til ansvarlig kapital, på en måte som står i forhold til omfanget og kompleksiteten av institusjonenes virksomhet knyttet til opsjoner.

EBA skal framlegge disse utkastene til tekniske reguleringsstandarter for Kommisjonen innen 31. desember 2013.

Kommisjonen delegeres myndighet til å vedta de tekniske reguleringsstandardene nevnt i første ledd i samsvar med artikkel 10–14 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

Før de tekniske standardene omhandlet i første ledd trer i kraft, kan vedkommende myndigheter fortsatt anvende de nåværende nasjonale behandlingene dersom vedkommende myndigheter har anvendt disse behandlingene før 31. desember 2013.

Artikkel 353

Valutarisiko for IKI-er

1. Ved anvendelsen av artikkel 352 skal det med hensyn til IKI-er tas hensyn til IKI-ens faktiske valutaposisjoner.

2. Institusjonene kan overlate til følgende tredjeparter å rapportere om valutaposisjonene i IKI-en:

a) Depotinstitusjonen for IKI-en, forutsatt at IKI-en utelukkende investerer i verdipapirer og deponerer alle verdipapirer hos denne depotinstitusjonen.

b) For andre IKI-er, IKI-ens forvaltningsselskap, forutsatt at IKI-ens forvaltningsselskap oppfyller kriteriene i artikkel 132 nr. 3 bokstav a).

En ekstern revisor skal bekrefte at beregningen er riktig.

3. Dersom en institusjon ikke har kunnskap om valuta-posisjonene i en IKI, skal det antas at IKI-en har investert i

valuta opptil den høyeste tillatte grensen i henhold til innretningens mandat, og institusjoner skal for posisjoner i handelsporteføljen ta hensyn til den høyeste indirekte eksponeringen som de kan oppnå ved å oppta lånefinansierte posisjoner gjennom IKI-en, ved beregningen av kravene til ansvarlig kapital for valutarisiko. Dette skal gjøres ved at posisjonen i innretningen for kollektiv investering økes forholdsmessig opp til den høyeste eksponeringen for de underliggende investeringspostene som er resultat av investeringsmandatet. Den antatte valutaposisjonen til IKI-en skal behandles som en separat valuta i henhold til behandlingen av investeringer i gull, der den samlede lange posisjonen legges til den samlede lange åpne valutaposisjonen, og den samlede korte posisjonen legges til den samlede korte åpne valutaposisjonen, dersom retningen til investeringen til IKI-en er kjent. Det skal ikke tillates motregning mellom slike posisjoner før beregningen.

Artikkel 354

Nært korrelerte valutaer

1. Institusjonene kan oppfylle lavere krav til ansvarlig kapital for posisjoner i relevante valutaer som er nært korrelert. To valutaer kan anses å være nært korrelert bare dersom sannsynligheten for at det oppstår et tap – beregnet på grunnlag av daglige valutakursopplysninger fra de foregående tre eller fem årene – på like store posisjoner med motsatt fortegn i slike valutaer i de nærmeste ti virkedagene som er 4 % eller mindre av verdien av den aktuelle sammenstilte posisjonen (uttrykt i rapporteringsvalutaen), er minst 99 % når det anvendes en observasjonsperiode på tre år, og er 95 % når det anvendes en observasjonsperiode på fem år. Kravet til ansvarlig kapital for en sammenstilt posisjon i to valutaer som er nært korrelert, skal være 4 % multiplisert med verdien av den sammenstilte posisjonen.

2. Ved beregning av kravene i dette kapittel kan institusjonene se bort fra posisjoner i valutaer underlagt en juridisk bindende mellomstatlig avtale om å begrense kurssvingning i forhold til andre valutaer som er omfattet av samme avtale. Institusjonene skal beregne sine sammenstilte posisjoner i slike valutaer og underlegge dem et krav til ansvarlig kapital som ikke er lavere enn halvparten av største tillatte kurssvingning for vedkommende valutaer i henhold til den mellomstatlige avtalen.

3. EBA skal utarbeide utkast til tekniske gjennomføringsstandarter med lister over valutaer som behandlingen i nr. 1 kan anvendes på.

EBA skal framlegge disse utkastene til tekniske gjennomføringsstandarter for Kommisjonen innen 1. januar 2014.

Kommisjonen gis myndighet til å vedta de tekniske gjennomføringsstandardene nevnt i første ledd i samsvar med artikkel 15 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

4. Kravet til ansvarlig kapital for sammenstilte posisjoner i valutaene til de medlemsstatene som deltar i andre fase av Den økonomiske og monetære union, kan beregnes som 1,6 % av verdien av vedkommende sammenstilte posisjoner.

5. Bare ikke-sammenstilte posisjoner i valutaer som omhandlet i denne artikkel skal inngå i den samlede netto-valutaposisjonen i samsvar med artikkel 352 nr. 4.

6. Når daglige valutakursopplysninger fra de foregående tre eller fem årene – på like store posisjoner med motsatt fortegn i slike par av valutaer i de nærmeste ti virkedagene – viser at de to valutaene har en fullstendig positiv korrelasjon, og at institusjonen alltid kan oppnå en kjøpskurs-salgskurs-differanse på null i de berørte handelene, kan institusjonen med uttrykkelig tillatelse fra sin vedkommende myndighet anvende et krav til ansvarlig kapital på 0 % til utgangen av 2017.

KAPITTEL 4

Krav til ansvarlig kapital for varerisiko

Artikkel 355

Valg av metode for varerisiko

Med forbehold for artikkel 356–358 skal institusjonene beregne kravet til ansvarlig kapital for varerisiko ved hjelp av en av metodene i artikkel 359, 360 eller 361.

Artikkel 356

Tilleggsvirksomhet innenfor varer

1. Institusjoner med tilleggsvirksomhet innenfor landbruks-varer kan fastsette kravene til ansvarlig kapital for sitt fysiske lager av varer ved utgangen av hvert år for det følgende året, dersom alle følgende kriterier er oppfylt:

- a) De har på ethvert tidspunkt av året en ansvarlig kapital for denne risikoen som ikke er mindre enn det gjennomsnittlige kravet til ansvarlig kapital for risikoen beregnet på et forsiktig grunnlag for det kommende året.
- b) De beregner på et forsiktig grunnlag den forventede volatiliteten for tallet som er beregnet i henhold til bokstav a).
- c) Deres gjennomsnittlige krav til ansvarlig kapital for denne risikoen overstiger ikke 5 % av deres ansvarlige kapital eller 1 million euro, og, idet det tas hensyn til volatiliteten beregnet i henhold til bokstav b), det forventede høyeste kravet til ansvarlig kapital overstiger ikke 6,5 % av deres ansvarlige kapital.
- d) Institusjonene overvåker løpende om beregningene som foretas i henhold til bokstav a) og b), fortsatt gjenspeiler de faktiske forholdene.

2. Institusjonene skal underrette vedkommende myndigheter om hvordan de anvender alternativet omhandlet i nr. 1.

Artikkel 357

Posisjoner i varer

1. Alle posisjoner i varer eller varederivater skal uttrykkes i standardmåleenheter. Spotprisen for hver vare skal uttrykkes i den valutaen institusjonen benytter ved rapportering til vedkommende myndigheter.

2. Posisjoner i gull eller gullderivater skal anses som utsatt for valutarisiko og behandles i samsvar med kapittel 3 eller 5, alt etter hva som er relevant, ved beregning av varerisiko.

3. Ved anvendelsen av artikkel 360 nr. 1 skal overskuddet av en institusjons lange posisjoner i forhold til dens korte posisjoner, eller omvendt, i samme vare og i identiske vareterminkontrakter, opsjoner og warranter være institusjonens nettoposisjon i hver enkelt vare. Derivater skal behandles som posisjoner i den underliggende varen, som fastsatt i artikkel 358.

4. Ved beregning av en posisjon i en vare skal følgende posisjoner behandles som posisjoner i den samme varen:

- a) Posisjoner i ulike underkategorier av varer i tilfeller der underkategoriene kan byttes ut med hverandre.
- b) Posisjoner i lignende varer dersom de lett kan byttes ut med hverandre, og dersom det klart kan fastslås en korrelasjon på minst 0,9 mellom prisbevegelsene i et tidsrom på minst ett år.

Artikkel 358

Særskilte instrumenter

1. Børsomsatte vareterminkontrakter og terminforpliktelser til kjøp eller salg av varer skal inngå i vurderingssystemet som nominelle beløp uttrykt i standardmåleenheten og gis en løpetid på grunnlag av utløpsdatoen.

2. Varebytteavtaler der den ene siden av transaksjonen er en fast pris og den andre siden er gjeldende markedspris, skal behandles som en rekke posisjoner som tilsvarer avtalens nominelle beløp, der en posisjon, dersom det er relevant, svarer til en betaling på bytteavtalen og innpasses i forfallskategoriene i artikkel 359 nr. 1. Posisjonene skal være lange dersom institusjonen betaler en fast pris og får en flytende pris, og korte dersom institusjonen får en fast pris og betaler en flytende pris. Varebytteavtaler der de to sidene av transaksjonen gjelder ulike varer, skal plasseres i relevante kategorier i henhold til løpetidsmetoden.

3. Opsjoner og warranter basert på varer eller varederivater skal med hensyn til dette kapittel behandles som om de var posisjoner med samme verdi som de underliggende instrumentene som opsjonen er knyttet til, multiplisert med deltaverdien. De posisjonene som da framkommer, kan motregnes mot motsvarende posisjoner i samme underliggende vare eller varederivat. Den deltaverdien som anvendes, skal være den som benyttes på den aktuelle børsen. For OTC-oppsjoner, eller når deltaverdien fra vedkommende børs ikke er tilgjengelig, kan institusjonen selv beregne delta ved anvendelse av en egnet modell, forutsatt at vedkommende myndigheter gir tillatelse til det. Tillatelse skal gis dersom modellen gir et tilstrekkelig estimat for endringen i opsjonens eller warrantens verdi når det gjelder mindre endringer i det underliggende instrumentets markedspris.

I forbindelse med opsjoner skal institusjonenes krav til ansvarlig kapital på en tilstrekkelig måte gjenspeile annen risiko enn deltarisiko.

4. EBA skal utarbeide utkast til tekniske reguleringsstandarter som fastsetter en rekke metoder for å gjenspeile annen risiko enn deltarisiko i kravene til ansvarlig kapital, på en måte som står i forhold til omfanget og kompleksiteten av institusjonenes virksomhet knyttet til opsjoner.

EBA skal framlegge disse utkastene til tekniske reguleringsstandarter for Kommisjonen innen 31. desember 2013.

Kommisjonen delegeres myndighet til å vedta de tekniske reguleringsstandardene nevnt i første ledd i samsvar med artikkel 10–14 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

Før de tekniske standardene omhandlet i første ledd trer i kraft, kan vedkommende myndigheter fortsatt anvende de nåværende nasjonale behandlingene dersom vedkommende myndigheter har anvendt disse behandlingene før 31. desember 2013.

5. Dersom en institusjon er ett av følgende, skal den innregne de aktuelle varene ved beregningen av kravet til ansvarlig kapital for varerisiko:

a) Overdrageren av varer eller garanterte rettigheter knyttet til eiendomsrett til varer gjennom en gjenkjøpsavtale.

b) Utlåneren av varer i en vareutlånsavtale.

Artikkel 359

Løpetidsmetoden

1. Institusjonen skal anvende en separat løpetidsmetode i samsvar med tabell 1 for hver vare. Alle posisjoner i den berørte varen skal oppføres i de relevante forfallskategoriene. Fysiske lagre skal oppføres i første forfallskategori fra 0 og til og med 1 måned.

Tabell 1

Forfallskategori (1)	Spredningssats (i %) (2)
0 ≤ 1 måned	1,50
> 1 ≤ 3 måneder	1,50
> 3 ≤ 6 måneder	1,50
> 6 ≤ 12 måneder	1,50
> 1 ≤ 2 år	1,50
> 2 ≤ 3 år	1,50
> 3 år	1,50

2. Posisjoner i samme vare kan motregnes og oppføres i de relevante forfallskategoriene på nettogrunnlag når det gjelder følgende:

a) Posisjoner i kontrakter som utløper på samme tidspunkt.

b) Posisjoner i kontrakter som utløper innenfor et tidsrom på ti dager etter hverandre, dersom kontraktene omsettes på markeder med daglige leveringstidspunkter.

3. Institusjonen skal deretter beregne summen av de lange posisjonene og summen av de korte posisjonene i hver enkelt forfallskategori. Summen av de førstnevnte som motsvares av de sistnevnte i en gitt forfallskategori, skal anses som den sammenstilte posisjonen i vedkommende kategori, mens den gjenstående lange eller korte posisjonen skal være den ikke-sammenstilte posisjonen i samme kategori.

4. Den delen av en gitt forfallskategoris ikke-sammenstilte lange posisjon som motsvares av en ikke-sammenstilt kort posisjon i en senere forfallskategori, skal anses som den sammenstilte posisjonen mellom to forfallskategorier. Den delen av den ikke-sammenstilte lange eller ikke-sammenstilte korte posisjonen som ikke kan sammenstilles på denne måten, skal anses som den ikke-sammenstilte posisjonen.

5. Institusjonens krav til ansvarlig kapital for hver vare skal beregnes på grunnlag av den relevante forfallstabellen som summen av følgende:

a) Summen av de sammenstilte lange og korte posisjonene, multiplisert med relevant spredningssats angitt i andre kolonne i tabell 1 for hver forfallskategori, og med varens spotpris.

b) Den sammenstilte posisjonen mellom to forfallskategorier for hver forfallskategori som en ikke-sammenstilt posisjon overføres til, multiplisert med 0,6 %, som er lagerholdssats («carry rate»), og med varens spotpris.

- c) De øvrige ikke-sammenstilte posisjonene, multiplisert med 15 %, som er restfaktoren, og med varens spotpris.

6. Institusjonens samlede krav til ansvarlig kapital for varerisikoen skal beregnes som summen av kravene til ansvarlig kapital beregnet for hver vare i samsvar med nr. 5.

Artikkel 360

Forenklet metode

1. Institusjonens krav til ansvarlig kapital for hver vare skal beregnes som summen av følgende:

- a) 15 % av nettoposisjonen, lang eller kort, multiplisert med varens spotpris.
- b) 3 % av bruttoposisjonen, lang pluss kort, multiplisert med varens spotpris.

2. Institusjonens samlede krav til ansvarlig kapital for varerisikoen skal beregnes som summen av kravene til ansvarlig kapital beregnet for hver vare i samsvar med nr. 1.

Artikkel 361

Utvidet løpetidsmetode

Institusjonene kan anvende de spredningsminstesatsene, lagerholdsminstesatsene og restfaktorene som er fastsatt i tabell 2 nedenfor, i stedet for de satsene som er angitt i artikkel 359, forutsatt at institusjonene

- a) i betydelig omfang handler med varer,
- b) har en tilstrekkelig diversifisert vareportefølje,
- c) ennå ikke har mulighet til å bruke interne modeller for beregning av krav til ansvarlig kapital for Varerisiko.

Tabell 2

	Edelme- taller (unntatt gull)	Uedle metaller	Land- bruks- varer	Andre, herunder energi- produkter
Spredningssats (%)	1,0	1,2	1,5	1,5
Lagerholdssats (%)	0,3	0,5	0,6	0,6
Restfaktor (%)	8	10	12	15

Institusjonene skal underrette vedkommende myndighet om hvordan de anvender denne artikkel, og framlegge dokumentasjon på sitt arbeid med å innføre en intern modell for beregning av kravene til ansvarlig kapital for varerisiko.

KAPITTEL 5

Bruk av interne modeller for beregning av krav til ansvarlig kapital

Avsnitt 1

Tillatelse og krav til ansvarlig kapital

Artikkel 362

Spesifikk og generell risiko

Posisjonsrisikoen knyttet til et omsatt gjeldsinstrument eller omsatt egenkapitalinstrument eller et gjelds- eller egenkapitalderivat kan deles i to komponenter ved anvendelsen av dette kapittel. Den første komponenten skal gjelde spesifikk risiko og omfatte risikoen for kursendringer for instrumentet som følge av faktorer knyttet til utstederen eller, dersom det gjelder et derivat, som følge av faktorer knyttet til utstederen av det underliggende instrumentet. Komponentene som gjelder generell risiko, skal omfatte risikoen for kursendringer for instrumentet som, når det gjelder et omsatt gjeldsinstrument eller gjeldsderivat, skyldes en endring i rentenivået eller, når det gjelder et egenkapitalinstrument eller egenkapitalderivat, skyldes generelle bevegelser i egenkapitalmarkedet som ikke kan tilskrives egenskaper ved det enkelte verdipapiret.

Artikkel 363

Tillatelse til å bruke interne modeller

1. Etter at den har kontrollert at en institusjon overholder kravene i henholdsvis avsnitt 2, 3 og 4, skal vedkommende myndigheter gi institusjoner tillatelse til å beregne krav til ansvarlig kapital for en eller flere av følgende risikokategorier ved hjelp av egne interne modeller i stedet for eller i kombinasjon med metodene i kapittel 2–4:

- a) Generell risiko for egenkapitalinstrumenter.
- b) Spesifikk risiko for egenkapitalinstrumenter.
- c) Generell risiko for gjeldsinstrumenter.
- d) Spesifikk risiko for gjeldsinstrumenter.
- e) Valutarisiko.
- f) varerisiko.

2. For risikokategorier som institusjonen ikke har fått tillatelse til å bruke sine interne modeller på i henhold til nr. 1, skal institusjonen fortsatt beregne sine krav til ansvarlig kapital i samsvar med henholdsvis kapittel 2, 3 og 4. Vedkommende myndigheters tillatelse til å bruke interne modeller skal kreves for hver risikokategori og skal gis bare dersom den interne modellen omfatter en betydelig andel av posisjonene i en bestemt risikokategori.

3. Vesentlige endringer i bruken av interne modeller som institusjonen har fått tillatelse til å bruke, utvidet bruk av interne modeller som institusjonen har fått tillatelse til å bruke, særlig på ytterligere risikokategorier, og den første beregningen av «value-at-risk» i stressituasjoner i henhold til artikkel 365 nr. 2, krever særskilt tillatelse fra vedkommende myndighet.

Institusjonene skal underrette vedkommende myndigheter om alle andre utvidelser og endringer av bruken av interne modeller som institusjonen har fått tillatelse til å bruke.

4. EBA skal utarbeide utkast til tekniske reguleringsstandarter for å angi følgende:

- a) Vilåårene for å vurdere om utvidelsene og endringene av bruken av interne modeller, er vesentlige.
- b) Den vurderingsmetoden som vedkommende myndigheter skal benytte når institusjonene får tillatelse til å bruke interne modeller.
- c) Vilåårene for å anse den andelen av posisjoner som er omfattet av den interne modellen innenfor en risikokategori, som «betydelig» i henhold til nr. 2.

EBA skal framlegge disse utkastene til tekniske reguleringsstandarter for Kommisjonen innen 31. desember 2014.

Kommisjonen delegeres myndighet til å vedta de tekniske reguleringsstandarterne nevnt i første ledd i samsvar med artikkel 10–14 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

Artikkel 364

Krav til ansvarlig kapital ved bruk av interne modeller

1. Institusjoner som bruker en intern modell, skal i tillegg til kravene til ansvarlig kapital beregnet i henhold til kapittel 2–4 for de risikokategoriene som det ikke er gitt tillatelse til å bruke en intern modell på, oppfylle et krav til ansvarlig kapital uttrykt som summen av bokstav a) og b):

a) Den høyeste av følgende verdier:

- i) Den foregående dags «value-at-risk»-verdi beregnet i samsvar med artikkel 365 nr. 1 (Var_{t-1}).
- ii) Et gjennomsnitt av de daglige «value-at-risk»-verdiene beregnet i samsvar med artikkel 365 nr. 1 for hver av de foregående 60 bankdagene (Var_{avg}), multiplisert med multiplikasjonsfaktoren (m_c) i samsvar med artikkel 366.

b) Den høyeste av følgende verdier:

- i) Den senest tilgjengelige verdien for «value-at-risk» i stressituasjoner i samsvar med artikkel 365 nr. 2 ($sVar_{t-1}$).
- ii) Et gjennomsnitt av verdiene for «value-at-risk» i stressituasjoner beregnet på den måten og med den hyppigheten som angis i artikkel 365 nr. 2, i løpet av de foregående 60 bankdagene ($sVar_{avg}$), multiplisert med multiplikasjonsfaktoren (m_s) i samsvar med artikkel 366.

2. Institusjoner som bruker en intern modell for å beregne sine krav til ansvarlig kapital for spesifikk risiko knyttet til gjeldsinstrumenter, skal oppfylle et krav til tilleggs kapital uttrykt som summen av bokstav a) og b):

a) Kravet til ansvarlig kapital beregnet i samsvar med artikkel 337 og 338 for spesifikk risiko for verdipapiriseringsposisjoner og kredittderivater der kredittbeskyttelsen utløses etter n-te kreditthendelse i handelsporteføljen, med unntak av slike som inngår i et krav til ansvarlig kapital for spesifikk risiko for korrelasjonshandelsporteføljen i henhold til avsnitt 5, og eventuelt kravene til ansvarlig kapital for spesifikk risiko i samsvar med kapittel 2 avsnitt 6, for posisjoner i IKI-er som ingen av vilåårene i artikkel 350 nr. 1 og 2 er oppfylt for.

b) Det høyeste av

- i) det seneste tallet for økt misligholds- og migrasjonsrisiko beregnet i samsvar med avsnitt 3,
- ii) gjennomsnittet av dette tallet de foregående 12 ukene.

3. Institusjoner som har en korrelasjonshandelsportefølge som oppfyller kravene i artikkel 338 nr. 1–3, kan oppfylle et krav til ansvarlig kapital på grunnlag av artikkel 377 i stedet for artikkel 338 nr. 4, beregnet som det høyeste av

- a) det seneste tallet for korrelasjonshandelsporteføljerisiko beregnet i samsvar med avsnitt 5,
- b) gjennomsnittet av dette tallet de foregående 12 ukene,
- c) 8 % av kravet til ansvarlig kapital som på tidspunktet for beregningen av det seneste risikotallet som omhandlet i bokstav a) ville bli beregnet i henhold til artikkel 338 nr. 4, for alle posisjoner som inngår i den interne modellen for korrelasjonshandelsporteføljen.

Avsnitt 2

Alminnelige krav*Artikkel 365***«Value-at-risk» og beregning av «value-at-risk» i stressituasjoner**

1. Beregningen av «value-at-risk»-verdien omhandlet i artikkel 364 skal oppfylle følgende krav:

- a) Daglig beregning av «value-at-risk»-verdi.
- b) Et 99-prosentil ensidig konfidensintervall.
- c) En eiertid som tilsvarer ti dager.
- d) En effektiv observasjonsperiode på minst ett år, bortsett fra i tilfeller der en kortere observasjonsperiode er berettiget som følge av en betydelig økning av prisvolatiliteten.
- e) Minst månedlig ajourføring av data.

Institusjonen kan anvende «value-at-risk»-verdier beregnet etter kortere eiertid enn ti dager, som omregnes til ti dager ved hjelp av en egnet metode som gjennomgås regelmessig.

2. Institusjonen skal i tillegg minst ukentlig beregne en «value-at-risk» i stressituasjoner for den aktuelle porteføljen, i samsvar med kravene i første ledd, der inndata for «value-at-risk»-modellen kalibreres til historiske data fra en sammenhengende tolv månedersperiode med betydelig finansiell krise som er relevant for institusjonens portefølje. Valget av slike historiske data skal minst hvert år kontrolleres av institusjonen, som skal underrette vedkommende myndigheter om resultatet. EBA skal overvåke de ulike formene for praksis ved beregning av «value-at-risk» i stressituasjoner, og skal fastsette retningslinjer for slik praksis i samsvar med artikkel 16 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

*Artikkel 366***Lovpålagt ettertesting og multiplikasjonsfaktorer**

1. Resultatene av beregningene omhandlet i artikkel 365 skal multipliseres med multiplikasjonsfaktorene (m_c) og (m_s).

2. Hver av multiplikasjonsfaktorene (m_c) og (m_s) skal være summen av minst 3 og en tilleggsfaktor mellom 0 og 1 i samsvar med tabell 1. Tilleggsfaktoren skal avhenge av antallet overskridelser av «value-at-risk»-verdien som omhandlet i artikkel 365 nr. 1, som institusjonens ettertesting har avdekket for de seneste 250 virkedager.

Tabell 1

Antall overskridelser	Tilleggsfaktor
Færre enn 5	0,00
5	0,40
6	0,50
7	0,65
8	0,75
9	0,85
10 eller flere	1,00

3. Institusjonene skal daglig beregne overskridelser ved ettertesting på grunnlag av hypotetiske og faktiske endringer i portefølje verdien. En overskridelse er en daglig endring i portefølje verdien som overstiger den tilsvarende «value-at-risk»-verdien som er beregnet ved hjelp av institusjonens modell. Ved fastsettelse av tilleggsfaktoren skal antall overskridelser vurderes minst hvert kvartal, og det skal tilsvare det høyeste antallet overskridelser på grunnlag av hypotetiske og faktiske endringer i portefølje verdien.

Ettertesting på grunnlag av hypotetiske endringer i portefølje verdien skal bygge på en sammenligning av portefølje verdien ved dagens slutt og verdien ved slutten av etterfølgende virkedag, idet det forutsettes at posisjonene er uendret.

Ettertesting på grunnlag av faktiske endringer i portefølje verdien skal bygge på en sammenligning av portefølje verdien ved slutten av etterfølgende virkedag, uten gebyrer, provisjoner og nettorenteinntekt.

4. Vedkommende myndigheter kan i enkelttilfeller begrense tilleggsfaktoren til den som følger av overskridelser på grunnlag av hypotetiske endringer, dersom antallet overskridelser på grunnlag av faktiske endringer ikke skyldes mangler ved den interne modellen.

5. For å gjøre det mulig for vedkommende myndigheter løpende å overvåke at multiplikasjonsfaktorene er hensiktsmessige, skal institusjonene umiddelbart, og senest innen fem virkedager, underrette vedkommende myndigheter om overskridelser som er avdekket av ettertestingsprogrammet.

*Artikkel 367***Krav til risikomåling**

1. Interne modeller som brukes for å beregne kapitalkrav for posisjonsrisiko, valutarisiko eller varerisiko, samt interne modeller for korrelasjonshandel skal oppfylle alle følgende krav:

- a) Modellen skal på en nøyaktig måte fange opp alle vesentlige prisrisikoer.

b) Modellen skal fange opp et tilstrekkelig antall risikofaktorer, avhengig av institusjonens virksomhetsnivå på de respektive markedene. Dersom en risikofaktor inngår i institusjonens prissettingsmodell, men ikke i risikomålingsmodellen, skal institusjonen kunne begrunne dette overfor vedkommende myndighet på en måte som vedkommende myndighet finner tilfredsstillende. Risikomålingsmodellen skal fange opp opsjoners og andre produkters ikke-lineære egenskaper samt korrelasjonsrisiko og basisrisiko. Dersom tilnærmingsverdier for risikofaktorer anvendes, skal de tidligere ha vist gode resultater for den posisjonen som faktisk innehas.

2. Interne modeller som brukes for å beregne kapitalkrav for posisjonsrisiko, valutarisiko eller varerisiko, skal oppfylle alle følgende krav:

a) Modellen skal inneholde en rekke risikofaktorer som tilsvarer rentesatsene i hver valuta som institusjonen har rentefølsomme posisjoner i, både i og utenfor balansen. Institusjonen skal beregne kurvene for effektiv rente etter en allment godkjent framgangsmåte. For vesentlig eksponering for renterisiko i de viktigste valutaene og markedene skal kurven for effektiv rente deles inn i minst seks forfalls-kategorier for å fange opp endringene i rentenes volatilitet langs rentekurven. Modellen skal også fange opp bevegelser som ikke er fullstendig korrelert mellom ulike kurver for effektiv rente.

b) Modellen skal inneholde risikofaktorer som svarer til gull og til de enkelte utenlandske valutaene som institusjonens posisjoner er angitt i. For IKI-er skal det tas hensyn til IKI-ens faktiske valutaposisjoner. Institusjonene kan basere seg på tredjepartsrapportering av valutaposisjonene til IKI-en dersom det i tilstrekkelig grad sikres at denne rapporten er korrekt. Dersom en institusjon ikke har kunnskap om valutaposisjonene til en IKI, skal denne posisjonen behandles separat i samsvar med artikkel 353 nr. 3.

c) Modellen skal inneholde en separat risikofaktor for minst hvert av de egenkapitalmarkedene der institusjonen innehar betydelige posisjoner.

d) Modellen skal inneholde en særskilt risikofaktor minst for hver av de varene som institusjonen har betydelige posisjoner i. Modellen skal dessuten fange opp risiko knyttet til bevegelser som ikke er fullstendig korrelert mellom lignende, men ikke identiske varer, samt eksponering for endringer i terminprisene som følge av avvikende løpetid. Den skal også ta hensyn til særtrekk ved markedet, særlig leveringstidspunkter og handlernes spillerom for å lukke posisjoner.

e) Institusjonens interne modell skal på en forsiktig måte vurdere risiko som oppstår som følge av mindre likvide posisjoner og posisjoner med begrenset prisinnsyn i

realistiske markedsscenarioer. I tillegg skal den interne modellen oppfylle de minstestandardene som gjelder på dataområdet. Tilnærmingsverdiene skal være tilstrekkelig forsiktige og kan bare anvendes dersom tilgjengelige opplysninger ikke er tilstrekkelige eller ikke gjenspeiler en posisjons eller porteføljes virkelige volatilitet.

3. Institusjonen kan i interne modeller som brukes i henhold til dette kapittel, anvende empiriske korrelasjoner innenfor risikokategorier og på tvers av risikokategorier bare dersom institusjonens metode for måling av korrelasjoner er forsvarlig og gjennomføres med integritet.

Artikkel 368

Kvalitative krav

1. Interne modeller som brukes i henhold til dette kapittel, skal være solid fundert og gjennomføres med integritet, og særlig skal alle følgende kvalitative krav oppfylles:

a) Interne modeller for beregning av kapitalkrav for posisjonsrisiko, valutarisiko eller varerisiko skal utgjøre en integrert del av institusjonens daglige risikostyringsprosess og danne grunnlag for rapportering om risikoeksponeringer til den øverste ledelsen.

b) Institusjonen skal ha en risikokontrollenhet som er uavhengig av handelsenhetene, og som rapporterer direkte til den øverste ledelsen. Enheten skal ha ansvar for utarbeiding og gjennomføring av interne modeller som brukes i henhold til dette kapittel. Enheten skal utføre innledende og løpende validering av den interne modellen som brukes i henhold til dette kapittel, og ha ansvar for det overordnede risikostyringsystemet. Enheten skal utarbeide og analysere daglige rapporter om resultatene av interne modeller som brukes for å beregne kapitalkrav for posisjonsrisiko, valutarisiko og varerisiko, og om egnede tiltak med hensyn til rammene for handelsvirksomheten.

c) Institusjonens ledelsesorgan og øverste ledelse skal delta aktivt i risikokontrollprosessen, og risikokontrollenhetens daglige rapporter skal gjennomgå av ledere med tilstrekkelig myndighet til å redusere både den enkelte handlers posisjoner og institusjonens samlede risikoeksponering.

d) Institusjonen skal ha et tilstrekkelig antall ansatte som er kvalifisert til å bruke avanserte modeller, herunder slike som brukes i henhold til dette kapittel, på områdene handel, risikokontroll, revisjon og administrasjon (back-office).

e) Institusjonen skal ha fastsatt framgangsmåter for å overvåke og sikre overholdelse av skriftlige interne retningslinjer og kontrolltiltak i forbindelse med den samlede bruken av interne modeller, herunder slike som brukes i henhold til dette kapittel.

f) Interne modeller som brukes i henhold til dette kapittel, skal ha vist seg å gi en rimelig grad av nøyaktighet ved måling av risiko.

g) Institusjonen skal hyppig gjennomføre et omfattende program for stresstesting, herunder omvendte stresstester, som skal omfatte interne modeller som brukes i henhold til dette kapittel, og resultatene av disse stresstestene skal gjennomgå av den øverste ledelsen og gjenspeiles i de retningslinjene og begrensningene den fastsetter. Denne prosessen skal særlig gjelde markedenes likviditetsproblemer ved stressede markedsforhold, konsentrasjonsrisiko, enveismarkeder, risiko for uforutsette hendelser og plutselig mislighold, produkters ikke-lineære egenskaper, risikoer ved posisjoner som er langt unna realverdi («deep out-of-the-money»-posisjoner), posisjoner med store prissvingninger og annen risiko som ikke i tilstrekkelig grad fanges opp i de interne modellene. De sjokkene som anvendes, skal gjenspeile arten av porteføljene og den tiden det kan ta å sikre eller styre risiko under alvorlige markedsforhold.

h) Institusjonen skal som en del av sin regelmessige internrevisjon foreta en uavhengig gjennomgåelse av sine interne modeller, herunder slike som anvendes i henhold til dette kapittel.

2. Gjennomgåelsen nevnt i nr. 1 bokstav h) skal omfatte både handelsenhetenes og den uavhengige risikokontrollenhetens virksomhet. Institusjonen skal minst én gang i året foreta en gjennomgåelse av risikostyringsprosessen som helhet. Ved gjennomgåelsen skal det foretas en vurdering av

a) om dokumentasjonen av risikostyringssystemet og -prosessen, samt organiseringen av risikokontrollenheten er hensiktsmessig,

b) hvordan risikomål integreres i den daglige risikostyringen, og om ledelsesinformasjonssystemet er pålitelig,

c) den framgangsmåten institusjonen anvender for godkjenning av de risikoprisingsmodellene og verdsettingssystemene som anvendes av personalet i handels- og administrasjonsheter,

d) omfanget av risiko som fanges opp av risikomålingsmodellen og valideringen av eventuelle større endringer i risikomålingsprosessen,

e) om opplysningene om posisjoner er nøyaktige og fullstendige, om volatilitets- og korrelasjonsantakelsene er

nøyaktige og hensiktsmessige og om verdsetting og beregning av risikofølsomheten er nøyaktig,

f) den kontrollmetoden som institusjonen anvender for å vurdere om de opplysningskildene som benyttes til interne modeller, er enhetlige, aktuelle og pålitelige, samt om kildene er uavhengige,

g) den kontrollmetoden som institusjonen benytter for å evaluere ettertestingen som foretas for å vurdere modellens nøyaktighet.

3. Etter hvert som teknikker og beste praksis utvikler seg, skal institusjonene benytte disse nye teknikkene og praksisene i interne modeller som brukes i henhold til dette kapittel.

Artikkel 369

Intern validering

1. Institusjonene skal ha innført framgangsmåter for å sikre at alle interne modeller som brukes i henhold til dette kapittel, i tilstrekkelig grad er validert av parter med egnede kvalifikasjoner som er uavhengige av utviklingsprosessen, for å sikre at de er solid fundert og i tilstrekkelig grad fanger opp all vesentlig risiko. Valideringen skal utføres når den interne modellen utvikles første gang, og når det gjøres vesentlige endringer av den interne modellen. Valideringen skal også utføres periodisk, men særlig når det har skjedd betydelige strukturelle endringer i markedet eller endringer i sammensetningen av porteføljen som kan føre til at den interne modellen ikke lenger er tilstrekkelig. Etter hvert som teknikker og beste praksis for intern validering utvikler seg, skal institusjonene utnytte disse framskrittene. Validering av den interne modellen skal ikke begrenses til ettertesting, men skal minst også omfatte følgende:

a) Prøvinger for å vise at alle forutsetninger som den interne modellen baseres på, er hensiktsmessige og ikke innebærer at risikoen undervurderes eller overvurderes.

b) I tillegg til de lovpålagte ettertestingsprogrammene skal institusjonene utføre sine egne valideringsprøvinger av den interne modellen, herunder ettertesting, i tilknytning til porteføljens risiko og strukturer.

c) Bruk av hypotetiske porteføljer for å sikre at den interne modellen kan ta hensyn til særlige strukturelle faktorer som måtte vise seg, for eksempel vesentlig basisrisiko og konsentrasjonsrisiko.

2. Institusjonen skal foreta ettertesting av både faktiske og hypotetiske endringer i porteføljeverdien.

Avsnitt 3

Særlige krav til modeller for spesifikk risiko*Artikkel 370***Krav til modeller for spesifikk risiko**

En intern modell for beregning av kravene til ansvarlig kapital for spesifikk risiko og en intern modell for korrelasjonshandel skal oppfylle følgende tilleggskrav:

- a) Den forklarer porteføljens historiske prisendringer.
- b) Den gjenspeiler konsentrasjonen uttrykt i størrelse og endringer i sammensetningen av porteføljen.
- c) Den fungerer godt under ugunstige markedsvilkår.
- d) Den valideres gjennom ettertesting med sikte på å vurdere om den spesifikke risikoen fanges opp på riktig måte. Dersom institusjonen foretar slik ettertesting på grunnlag av relevante underporteføljer, skal disse velges ut på en konsekvent måte.
- e) Den fanger opp navnerelatert basisrisiko og skal særlig være følsom overfor vesentlige idiosynkratiske differanser mellom lignende, men ikke identiske posisjoner.
- f) Den fanger opp hendelsesrisiko.

*Artikkel 371***Unntak fra modeller for spesifikk risiko**

1. I sin beregning med en intern modell av krav til ansvarlig kapital for spesifikk risiko kan en institusjon velge ikke å ta med posisjoner som den oppfyller et krav til ansvarlig kapital for spesifikk risiko for i henhold til artikkel 332 nr. 1 bokstav e) eller artikkel 337, unntatt de posisjonene som omfattes av metoden i artikkel 377.

2. En institusjon kan velge ikke å fange opp misligholds- og migrasjonsrisiko for omsatte gjeldsinstrumenter i sin interne modell når den fanger opp slike risikoer gjennom kravene i avsnitt 4.

Avsnitt 4

Intern modell for økt misligholds- og migrasjonsrisiko*Artikkel 372***Krav om en intern modell for økt misligholds- og migrasjonsrisiko**

En institusjon som bruker en intern modell for beregning av kravene til ansvarlig kapital for spesifikk risiko knyttet til omsatte gjeldsinstrumenter, skal også ha en intern modell for

økt misligholds- og migrasjonsrisiko (heretter kalt «IRC-modell») for å ta hensyn til misligholds- og migrasjonsrisikoer som er knyttet til dens handelsporteføljeposisjoner, og som kommer i tillegg til risikoer som fanges opp av «value-at-risk»-verdien som angitt i artikkel 365 nr. 1. Institusjonen skal dokumentere at dens interne modell oppfyller følgende standarder, under forutsetning av et konstant risikonivå og justert der dette er hensiktsmessig for å gjenspeile virkningene av likviditet, konsentrasjoner, sikring og valgfrihet:

- a) Den interne modellen gir en meningsfull differensiering av risiko og nøyaktige og konsekvente estimater for økt misligholds- og migrasjonsrisiko.
- b) Den interne modellens estimater for potensielle tap spiller en vesentlig rolle i institusjonens risikostyring.
- c) Markedsdata og opplysninger om posisjoner som anvendes i den interne modellen, er ajourført og gjenstand for en egnet kvalitetsvurdering.
- d) Kravene i artikkel 367 nr. 3, artikkel 368, artikkel 369 nr. 1 og artikkel 370 bokstav b), c), e) og f) er oppfylt.

EBA skal utstede retningslinjer om kravene i artikkel 373–376.

*Artikkel 373***Virkeområde for den interne IRC-modellen**

Den interne IRC-modellen skal omfatte alle posisjoner som er omfattet av krav til ansvarlig kapital for spesifikk renterisiko, herunder posisjoner som er omfattet av et kapitalkrav for spesifikk risiko på 0 % i henhold til artikkel 336, men ikke verdipapiriseringsposisjoner og kredittderivater der kredittbeskyttelsen utløses etter n-te utløsende kreditthendelse.

Institusjonen kan med vedkommende myndigheters tillatelse velge konsekvent å ta med alle posisjoner i noterte egenkapitalinstrumenter og posisjoner i derivater der underliggende er noterte egenkapitalinstrumenter. Tillatelsen skal gis dersom en slik innregning er i samsvar med den måten institusjonen internt måler og styrer risiko på.

*Artikkel 374***Parametrer for den interne IRC-modellen**

1. Institusjonene skal anvende den interne modellen for å beregne en verdi som måler tap som følge av mislighold og endret intern eller ekstern kredittvurdering innenfor et konfidensintervall på 99,9 % over et tidsrom på ett år. Institusjonene skal beregne denne verdien minst én gang per uke.

2. Korrelasjonsestimater skal underbygges av analyser av objektive data innenfor et solid fundert rammeverk. Den interne modellen skal i tilstrekkelig grad gjenspeile utstederkonsentrasjoner. Konsentrasjoner som kan oppstå innenfor og på tvers av produktkategorier i stressituasjoner, skal også gjenspeiles.

3. Den interne IRC-metoden skal gjenspeile virkningen av korrelasjoner mellom misligholds- og migrasjonshendelser. Den skal ikke gjenspeile virkningen av diversifisering mellom på den ene side misligholds- og migrasjonshendelser og på den annen side andre risikofaktorer.

4. Den interne modellen skal baseres på en antakelse om et konstant risikonivå over et tidsrom på ett år, noe som innebærer at bestemte individuelle posisjoner eller grupper av posisjoner i handelsporteføljen som i løpet av likviditetsperioden har vært utsatt for mislighold eller migrasjon, ved periodens utløp føres tilbake til det opprinnelige risikonivået. Alternativt kan en institusjon velge konsekvent å anvende en forutsetning om konstante ettårige posisjoner.

5. Likviditetsperiodene skal fastsettes ut fra den tiden som kreves for å selge posisjonen eller for å sikre alle vesentlige relevante prisisikoer under stressede markedsforhold, idet det tas særlig hensyn til posisjonens størrelse. Likviditetsperiodene skal gjenspeile faktisk praksis og faktiske erfaringer i perioder med både systemisk og idiosynkratisk stress. Likviditetsperioden skal måles ut fra forsiktige antakelser og skal være tilstrekkelig lang til at salgs- eller sikringshandlingen i seg selv ikke vesentlig vil påvirke gjeldende pris ved gjennomføringen av salget eller sikringen.

6. Ved fastsettelsen av en egnet likviditetsperiode for en posisjon eller en gruppe av posisjoner skal en minstegrense på tre måneder gjelde.

7. Ved fastsettelsen av en egnet likviditetsperiode for en posisjon eller en gruppe av posisjoner skal det tas hensyn til institusjonens interne retningslinjer for verdsettingsjusteringer og håndtering av statiske posisjoner. Når en institusjon fastsetter likviditetsperioder for grupper av posisjoner og ikke enkeltposisjoner, skal kriteriene for definisjonen av grupper av posisjoner fastsettes på en måte som gjenspeiler likviditetsforskjellene på en meningsfull måte. Likviditetsperiodene for konsentrerte posisjoner skal være lengre, ettersom det tar lengre tid å avvikle slike posisjoner. Likviditetsperioden ved verdipapiriseringsoppbevaring skal gjenspeile den tiden det tar å bygge, selge og verdipapirisere eiendelene, eller å sikre vesentlige risikofaktorer, under stressede markedsforhold.

Artikkel 375

Anerkjennelse av sikring i den interne IRC-modellen

1. Sikring kan innlemmes i en institusjons interne modell for å fange opp økt misligholds- og migrasjonsrisiko. Posisjoner

kan motregnes når lange og korte posisjoner gjelder samme finansielle instrument. Sikrings- eller diversifiseringsvirkninger av lange og korte posisjoner med forskjellige instrumenter eller forskjellige verdipapirer med samme skyldner, samt lange og korte posisjoner med forskjellige utstedere, kan innregnes bare ved å modellberegne lange og korte posisjoner brutto i de forskjellige instrumentene. Institusjonene skal gjenspeile virkningen av vesentlige risikoer som kan oppstå i intervallet mellom sikringens løpetid og likviditetsperioden, samt potensialet for vesentlige basisrisikoer i sikringsstrategiene etter produkt, prioritetsrekkefølge i kapitalstrukturen, intern eller ekstern kredittvurdering, løpetid, utstedelsestidspunkt og andre forskjeller mellom instrumentene. En institusjon skal gjenspeile en sikring bare dersom den kan opprettholdes selv om skyldneren nærmer seg en kreditthendelse eller annen hendelse.

2. For posisjoner som er sikret med dynamiske sikringsstrategier, kan en justering av sikringen i likviditetsperioden for den sikrede posisjonen innregnes, forutsatt at institusjonen

a) velger å modellere justeringen av sikringen konsekvent for hele den relevante gruppen av posisjoner i handelsporteføljen,

b) påviser at innregningen av justeringen resulterer i bedre risikomåling,

c) påviser at markedene for instrumentene som anvendes til sikring, er tilstrekkelig likvide til å sikre at denne justeringen også kan foretas i stressperioder. Eventuelle restrisikoer som følger av de dynamiske sikringsstrategiene, skal gjenspeiles i kravet til ansvarlig kapital.

Artikkel 376

Særlige krav til den interne IRC-modellen

1. Den interne modellen for å fange opp økt misligholds- og migrasjonsrisiko skal gjenspeile den ikke-lineære virkningen av opsjoner, strukturerte kredittderivater og andre posisjoner med vesentlig ikke-lineær utvikling ved prisendringer. Institusjonen skal også ta behørig hensyn til omfanget av den modellrisikoen som er knyttet til verdsettingen og estimeringen av prisisikoer i forbindelse med slike produkter.

2. Den interne modellen skal baseres på objektive og ajourførte data.

3. Som en del av den uavhengige gjennomgåelsen og valideringen av deres interne modeller som brukes i henhold til dette kapittel, herunder med sikte på risikomålingssystemet, skal institusjonene særlig treffe alle følgende tiltak:

a) Sikre at deres modellmetode for korrelasjoner og prisendringer er egnet for deres portefølje, herunder når det gjelder valg og vektning av systematiske risikofaktorer.

b) Gjennomføre en rekke stresstester, herunder følsomhetsanalyse og scenarioanalyse, for å vurdere den interne modellens kvalitative og kvantitative egnethet, særlig med hensyn til behandlingen av konsentrasjoner. Disse testene skal ikke være begrenset til historiske hendelser.

c) Gjennomføre egnet kvantitativ validering, herunder relevant intern referanseprøving av modellene.

4. Den interne modellen skal være forenlig med institusjonens interne risikostyringsmetoder for identifisering, måling og styring av handelsrisikoer.

5. Institusjonene skal dokumentere sine interne modeller slik at vedkommende myndigheter får innsyn i deres korrelasjonsantakelser og andre modellantakelser.

6. Den interne modellen skal på en forsiktig måte vurdere risiko som oppstår som følge av mindre likvide posisjoner og posisjoner med begrenset prisinnsyn ved realistiske markeds-scenarioer. I tillegg skal den interne modellen oppfylle de minstestandardene som gjelder på dataområdet. Tilnærmingsverdiene skal være tilstrekkelig forsiktige og kan anvendes bare dersom tilgjengelige opplysninger ikke er tilstrekkelige eller ikke gjenspeiler en posisjons eller porteføljes virkelige volatilitet.

Avsnitt 5

Intern modell for korrelasjonshandel

Artikkel 377

Krav til en intern modell for korrelasjonshandel

1. Vedkommende myndigheter skal gi institusjoner som får bruke en intern modell for spesifikk risiko knyttet til gjeldsinstrumenter, og som oppfyller kravene i nr. 2–6 i denne artikkel og i artikkel 367 nr. 1 og 3, artikkel 368, artikkel 369 nr. 1 og artikkel 370 bokstav a)–c), e) og f), tillatelse til å bruke en intern modell for kravet til ansvarlig kapital for korrelasjonshandelsporteføljen i stedet for kravet til ansvarlig kapital i henhold til artikkel 338.

2. Institusjonene skal anvende denne interne modellen for å beregne en verdi som i tilstrekkelig grad fanger opp alle prisisikoer innenfor et konfidensintervall på 99,9 % over et tidsrom på ett år, under forutsetning av et konstant risikonivå, og justert der dette er hensiktsmessig for å gjenspeile påvirkningen av likviditet, konsentrasjoner, sikring og valgfrihet. Institusjonene skal beregne denne verdien minst én gang per uke.

3. Modellen omhandlet i nr. 1 skal i tilstrekkelig grad fange opp følgende risikoer:

a) Den kumulative risikoen som oppstår gjennom flere mislighold, herunder rangering av mislighold, for produkter som deles opp i transjer.

b) Usikkerhet knyttet til kredittrisikotillegg, herunder gamma- og kryssgammavirkninger.

c) Volatiliteten i implisitte korrelasjoner, herunder kryssvirkningen mellom risikotillegg og korrelasjoner.

d) Basisrisiko, herunder både

i) basis mellom risikotillegget i indeks og risikotilleggene i de enkelte navnene den består av, og

ii) basis mellom den implisitte korrelasjonen i en indeks og grunnlaget i skreddersydde porteføljer.

e) Tilfriskningsgradens volatilitet, slik den relaterer seg til tilfriskningsgradens tendens til å påvirke transjepriiser.

f) Risikoen for nedsatt sikring og de potensielle kostnadene som vil være knyttet til å justere slike sikringer, i det omfang det samlede risikomålet omfatter effekter fra dynamisk sikring.

g) Andre vesentlige prisisikoer knyttet til posisjoner i korrelasjonshandelsporteføljen.

4. En institusjon skal anvende tilstrekkelige markedsdata i modellen omhandlet i nr. 1 til å sikre at den fullt ut fanger opp framtreende risikoer for disse eksponeringene i sin interne metode i samsvar med kravene i denne artikkel. Den skal overfor vedkommende myndighet gjennom ettertesting eller andre egnede metoder kunne dokumentere at dens modell i tilstrekkelig grad kan forklare de historiske prisendringene for disse produktene.

Institusjonen skal ha innført egnede retningslinjer og framgangsmåter for å skille posisjoner som den har tillatelse til å innregne i kravene til ansvarlig kapital i henhold til denne artikkel, fra andre posisjoner som den ikke har en slik tillatelse for.

5. Når det gjelder porteføljen av alle posisjoner som er omfattet av modellen omhandlet i nr. 1, skal institusjonen regelmessig anvende et sett spesifikke forhåndsfastsatte stressscenarioer. Gjennom slike stressscenarioer skal det undersøkes hvilke virkninger stress har på misligholdsrater, tilfriskningsgrader, kredittrisikotillegg, basisrisiko, korrelasjoner og andre relevante risikofaktorer knyttet til korrelasjonshandelsporteføljen. Institusjonen skal anvende stressscenarioer minst hver uke og rapportere resultatene til vedkommende myndigheter minst hvert kvartal, herunder sammenligninger med institusjonens krav til ansvarlig kapital i samsvar med denne artikkel. I tilfeller der resultatene av stresstesting i vesentlig grad overstiger kravene til ansvarlig kapital for korrelasjonshandelsporteføljen, skal dette til rett tid rapporteres til vedkommende myndigheter. EBA skal utstede retningslinjer for anvendelsen av stressscenarioer i forbindelse med korrelasjonshandelsporteføljen.

6. Den interne modellen skal på en forsiktig måte vurdere risiko som oppstår som følge av mindre likvide posisjoner og posisjoner med begrenset prisinnsyn ved realistiske markedsscenarioer. I tillegg skal den interne modellen oppfylle de minstestandardene som gjelder på dataområdet. Tilnærmingsverdiene skal være tilstrekkelig forsiktige og kan anvendes bare dersom tilgjengelige opplysninger ikke er tilstrekkelige eller ikke gjenspeiler en posisjons eller porteføljes virkelige volatilitet.

AVDELING V

KRAV TIL ANSVARLIG KAPITAL FOR OPPGJØRSRISIKO

Artikkel 378

Oppgjørs-/leveringsrisiko

I tilfeller der transaksjoner med gjeldsinstrumenter, egenkapitalinstrumenter, valuta og varer, unntatt gjenkjøps-transaksjoner og innlån og utlån av verdipapirer eller varer, fortsatt ikke er gjort opp etter fastsatt leveringsdato, skal en institusjon beregne den prisforskjellen den er eksponert for.

Prisforskjellen beregnes som forskjellen mellom avtalt oppgjørpris og gjeldende markedsverdi for vedkommende gjeldsinstrument, egenkapitalinstrument, valuta eller vare, dersom forskjellen kan medføre et tap for institusjonen.

For å beregne kravet til ansvarlig kapital for oppgjørsrisiko skal institusjonen multiplisere prisforskjellen med den relevante faktoren i høyre kolonne i tabell 1 nedenfor.

Tabell 1

Antall virkedager etter avtalt oppgjørsgdato	(%)
5–15	8
16–30	50
31–45	75
46 eller flere	100

Artikkel 379

Uoppgjorte transaksjoner

1. En institusjon skal ha ansvarlig kapital som angitt i tabell 2 dersom
 - a) institusjonen har betalt for verdipapirer, valuta eller varer før den har mottatt dem, eller har utlevert verdipapirer, valuta eller varer før den har mottatt betaling for dem,
 - b) det i forbindelse med transaksjoner over landegrensene har gått én dag eller mer siden institusjonen foretok vedkommende utbetaling eller utlevering.

Tabell 2

Kapitalbehandling for uoppgjorte transaksjoner

Kolonne 1	Kolonne 2	Kolonne 3	Kolonne 4
Transaksjonstype	Fram til første avtalte betaling eller levering	Fra første avtalte betaling eller levering og fram til fire dager etter andre avtalte betaling eller levering	Fra fem bankdager etter andre avtalte betaling eller levering og fram til transaksjonens endelige avslutning
Uoppgjorte transaksjoner	Ikke noe kapitalkrav	Behandles som en eksponering	Behandles som en eksponeringsrisiko vektet med 1 250 %

2. Ved fastsettelse av risikovekter for uoppgjorte transaksjoner behandlet i henhold til kolonne 3 i tabell 2 kan en institusjon som benytter IRB-metoden i tredje del avdeling II kapittel 3, tildele PD-verdier til motparter som den ikke har andre eksponeringer mot utenfor handelsporteføljen, på grunnlag av motpartens eksterne kredittvurdering. Institusjoner som benytter egne LGD-estimer, kan anvende LGD-en i artikkel 161 nr. 1 på eksponeringer fra slike uoppgjorte transaksjoner behandlet i samsvar med kolonne 3 i tabell 2, forutsatt at de anvender den på alle slike eksponeringer. Alternativt kan en institusjon som benytter IRB-metoden i tredje del avdeling II kapittel 3, anvende risikovektene for standardmetoden i tredje del avdeling II kapittel 2, forutsatt at den anvender dem på alle slike eksponeringer, eller den kan anvende en risikovekt på 100 % på alle slike eksponeringer.

Dersom beløpet for en positivt eksponering som følger av uoppgjorte transaksjoner, ikke er vesentlig, kan institusjoner anvende en risikovekt på 100 % på disse eksponeringene, unntatt dersom det kreves en risikovekt på 1 250 % i henhold til kolonne 4 i tabell 2 i nr. 1.

3. Som et alternativ til å anvende en risikovekt på 1 250 % på eksponeringer fra uoppgjorte transaksjoner i samsvar med kolonne 4 i tabell 2 i nr. 1, kan institusjonene trekke fra den overførte verdien pluss den løpende positive eksponeringen som følger av disse eksponeringene, fra ren kjernekapital-poster i samsvar med artikkel 36 nr. 1 bokstav k).

Artikkel 380

Unntak

Ved en systemomfattende svikt i et oppgjørs- eller clearing-system eller hos en sentral motpart kan vedkommende myndigheter gi unntak fra kravene til ansvarlig kapital som er beregnet i henhold til artikkel 378 og 379, fram til situasjonen er rettet opp. Dersom en motpart i dette tilfellet unnlater å gjøre opp en handel, skal det ikke anses som mislighold med hensyn til kredittrisiko.

AVDELING VI

KRAV TIL ANSVARLIG KAPITAL FOR KREDITTVERDIJUSTERINGSRISIKO (CVA-RISIKO)

Artikkel 381

Definisjon av kredittverdijustering

I denne avdeling og i avdeling II kapittel 6 menes med «kredittverdijustering» eller «CVA» (Credit Valuation Adjustment) en justering i forhold til markedets gjennomsnittskurs av porteføljen av transaksjoner med en motpart. Denne justeringen gjenspeiler den gjeldende markedsverdien av motpartens kredittrisiko overfor institusjonen, men gjenspeiler ikke den gjeldende markedsverdien av institusjonens kredittrisiko overfor motparten.

Artikkel 382

Virkeområde

1. En institusjon skal beregne kravet til ansvarlig kapital for kredittverdijusteringsrisiko i samsvar med denne avdeling for alle OTC-derivater innenfor alle sine forretningsområder, unntatt kredittderivater som anses å begrense risikovektede eksponeringsbeløp for kredittrisiko.

2. En institusjon skal ta med verdipapirfinansieringstransaksjoner ved beregningen av den ansvarlige kapitalen som kreves i henhold til nr. 1, dersom vedkommende myndighet fastslår at institusjonens kredittverdijusteringsrisiko som følge av disse transaksjonene er vesentlig.

3. Transaksjoner med en kvalifisert sentral motpart og en motparts transaksjoner med et clearingmedlem er ikke omfattet av kravene til ansvarlig kapital for kredittverdijusteringsrisiko når clearingmedlemmet opptrer som formidler mellom motparten og en kvalifisert sentral motpart og transaksjonene medfører en handelseksponering for clearingmedlemmet overfor den kvalifiserte sentrale motparten.

4. Følgende transaksjoner er ikke omfattet av kravene til ansvarlig kapital for kredittverdijusteringsrisiko:

a) Transaksjoner med ikke-finansielle motparter som definert i artikkel 2 nr. 9 i forordning (EU) nr. 648/2012 eller med ikke-finansielle motparter som er etablert i en tredjestat, når disse transaksjonene ikke overstiger clearinggrenseverdien som fastsatt i artikkel 10 nr. 3 og 4 i nevnte forordning.

b) Gruppeinterne transaksjoner som fastsatt i artikkel 3 i forordning (EU) nr. 648/2012, med mindre medlemsstatene vedtar nasjonal lovgivning som krever strukturell atskillelse innenfor en bankgruppe; i så fall kan vedkommende myndigheter kreve at disse gruppeinterne transaksjonene mellom de strukturelt atskilte institusjonene omfattes av kravene til ansvarlig kapital.

c) Transaksjoner med motparter omhandlet i artikkel 2 nr. 10 i forordning (EU) nr. 648/2012 som er omfattet av overgangsbestemmelsene i artikkel 89 nr. 1 i nevnte forordning, fram til disse overgangsbestemmelsene opphører å gjelde.

d) Transaksjoner med motparter omhandlet i artikkel 1 nr. 4 og 5 i forordning (EU) nr. 648/2012 og transaksjoner med motparter for hvilke artikkel 114 nr. 4 og artikkel 115 nr. 2 i denne forordning fastsetter en risikovekt på 0 % for eksponeringer mot disse motpartene.

Unntaket fra kravet om dekning av kredittverdijusteringsrisiko for transaksjoner omhandlet i bokstav c) i dette nummer som inngås i overgangsperioden fastsatt i artikkel 89 nr. 1 i forordning (EU) nr. 648/2012, skal anvendes i hele kontraktens løpetid for den aktuelle transaksjonen.

Med hensyn til bokstav a), dersom en institusjon ikke lenger er unntatt på grunn av overskridelse av grenseverdien eller på grunn av en endring i grenseverdien for unntak, skal utestående kontrakter fortsatt være unntatt fram til sin forfallsdato.

5. EBA skal innen 1. januar 2015 og deretter hvert annet år foreta en gjennomgåelse på bakgrunn av den internasjonale utviklingen av regelverk, herunder med hensyn til mulige metoder for kalibrering av og grenseverdier for anvendelse av krav om dekning av kredittverdijusteringsrisiko på ikke-finansielle motparter etablert i en tredjestat.

EBA skal i samarbeid med ESMA utarbeide utkast til tekniske reguleringsstandarter for å fastsette framgangsmåtene for å utelukke transaksjoner med ikke-finansielle motparter etablert i en tredjestat fra kravet til ansvarlig kapital for kredittverdijusteringsrisiko.

EBA skal framlegge disse utkastene til tekniske reguleringsstandarter innen seks måneder etter datoen for gjennomgåelsen omhandlet i første ledd.

Kommisjonen delegeres myndighet til å vedta de tekniske reguleringsstandardene nevnt i første ledd i samsvar med artikkel 10–14 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

Artikkel 383

Avansert metode

1. En institusjon som har tillatelse til å bruke en intern modell for spesifikk risiko knyttet til gjeldsinstrumenter i samsvar med artikkel 363 nr. 1 bokstav d), skal for alle transaksjoner for hvilke den har tillatelse til å benytte metoden med interne modeller for å fastsette eksponeringsverdien for den tilknyttede motpartsrisikoen i henhold til artikkel 283, fastsette kravene til ansvarlig kapital for kredittverdijusteringsrisiko ved å modellberegne hvordan endringer i motpartenes kredittrisikotillegg påvirker kredittverdijusteringene for alle motpartene i disse transaksjonene, idet det tas hensyn til tillatt risikosikring for kredittverdijustering i henhold til artikkel 386.

En institusjon skal anvende sin interne modell for å fastsette kravene til ansvarlig kapital for spesifikk risiko knyttet til posisjoner i omsettelige gjeldsinstrumenter, og anvende et 99 % konfidensintervall og en eiertid som tilsvarer ti dager. Den interne modellen skal anvendes på en slik måte at den simulerer endringer i motparters kredittrisikotillegg, men ikke modellberegner kredittverdijusteringens følsomhet for endringer i andre markedsfaktorer, herunder endringer i verdien av referanseieendelen, varen, valutaen eller derivatets rente.

Kravene til ansvarlig kapital for kredittverdijusteringsrisiko for hver motpart skal beregnes etter følgende formel:

$$CVA = LGD_{MKT} \cdot \sum_{i=1}^T \max \left\{ 0, \exp \left(- \frac{s_{i-1} \cdot t_{i-1}}{LGD_{MKT}} \right) - \exp \left(- \frac{s_i \cdot t_i}{LGD_{MKT}} \right) \right\} \cdot \frac{EE_{i-1} \cdot D_{i-1} + EE_i \cdot D_i}{2}$$

der

t_i = tidspunktet for verdiregulering i, som begynner på $t_0=0$,

t_T = den lengste avtalefestede løpetiden på tvers av motregningsgruppene med motparten,

s_i = motpartens kredittrisikotillegg ved gjenværende løpetid t_i , som benyttes til å beregne motpartens kredittverdijustering. Dersom det foreligger opplysninger om CDS-pris for motparten, skal institusjonen anvende denne. Dersom det ikke foreligger opplysninger om CDS-pris for motparten, skal en institusjon anvende en tilnærmet verdi for risikotillegg som er hensiktsmessig med hensyn til motpartens kredittvurdering, bransje og region,

LGD_{MKT} = LGD-verdi for motpartens mislighold basert på risikotillegget for et av motpartens markedsinstrumenter, dersom det finnes et motpartsinstrument. Dersom det ikke finnes et motpartsinstrument, skal institusjonen anvende en tilnærmet verdi for risikotillegg som er hensiktsmessig ut fra motpartens kredittvurdering, bransje og region.

Den første faktoren i summen er en tilnærmet verdi for den markedsutledede implisitte sannsynligheten for mislighold mellom tidspunktene t_{i-1} og t_i ,

EE_i = den forventede eksponeringen mot motparten på verdireguleringstidspunkt t_i , der eksponeringer i ulike motregningsgrupper for denne motparten legges til, og der den lengste løpetiden for hver motregningsgruppe fastsettes på grunnlag av den lengste avtalefestede løpetiden innenfor motregningsgruppen. En institusjon skal benytte metoden i nr. 3 i tilfelle av marginhandel dersom institusjonen anvender EPE-verdien omhandlet i artikkel 285 nr. 1 bokstav a) eller b) i forbindelse med marginhandel,

D_i = den risikofrie diskonteringsfaktoren på tidspunkt t_i , der $D_0=1$.

2. Ved beregning av kravene til ansvarlig kapital for kredittverdijusteringsrisiko for en motpart skal en institusjon basere alle inndata til sin interne modell for spesifikk risiko knyttet til gjeldsinstrumenter på en av følgende formler, alt etter hva som er relevant:

a) Dersom modellen er basert på fullstendig reprising, skal formelen i nr. 1 anvendes direkte.

b) Dersom modellen er basert på kredittrisikotilleggsfølsomhet for spesifikke gjenværende løpetider, skal en institusjon beregne hver kredittrisikotilleggsfølsomhet («Regulatory CS01») etter følgende formel:

$$Regulatory\ CS01_i = 0.0001 \cdot t_i \cdot \exp \left(- \frac{s_i \cdot t_i}{LGD_{MKT}} \right) \cdot \frac{EE_{i-1} \cdot D_{i-1} - EE_{i+1} \cdot D_{i+1}}{2}$$

For det siste tidsintervallet $i = T$ er formelen følgende:

$$Regulatory\ CS01_T = 0.0001 \cdot t_T \cdot \exp\left(-\frac{s_T \cdot t_T}{LGD_{MKT}}\right) \cdot \frac{EE_{T-1} \cdot D_{T-1} + EE_T \cdot D_T}{2}$$

- c) Dersom modellen anvender kredittrisikotilleggsfølsomhet for parallelle endringer i kredittrisikotillegg, skal en institusjon anvende følgende formel:

$$Regulatory\ CS01 = 0.0001 \cdot \sum_{i=1}^T \left(t_i \cdot \exp\left(-\frac{s_i \cdot t_i}{LGD_{MKT}}\right) - t_{i-1} \cdot \exp\left(-\frac{s_{i-1} \cdot t_{i-1}}{LGD_{MKT}}\right) \right) \cdot \frac{EE_{i-1} \cdot D_{i-1} + EE_i \cdot D_i}{2}$$

- d) Dersom modellen anvender andre ordens følsomhet for endringer i kredittrisikotillegg («spread gamma»), skal gamma-verdiene beregnes etter formelen i nr. 1.

3. En institusjon som anvender EPE-verdien for sikrede OTC-derivater omhandlet i artikkel 285 nr. 1 bokstav a) eller b), skal ved fastsettelsen av kravene til ansvarlig kapital for kredittverdijusteringsrisiko i samsvar med nr. 1 både

- a) forutsette en konstant EE-profil og
- b) angi en EE-verdi lik den effektive forventede eksponeringen som beregnet i henhold til artikkel 285 nr. 1 bokstav b), for en løpetid på eller over
 - i) halvparten av den lengste løpetiden i motregningsgruppen,
 - ii) den teoretiske vektete gjennomsnittlige løpetiden for alle transaksjoner innenfor motregningsgruppen.

4. En institusjon som av vedkommende myndighet i henhold til artikkel 283 har fått tillatelse til å benytte metoden med interne modeller for å beregne eksponeringsverdier for størstedelen av sin virksomhet, men som benytter metodene i avdeling II kapittel 6 avsnitt 3, 4 eller 5 for mindre porteføljer, og som har tillatelse til å benytte metoden med interne modeller for markedsrisiko for spesifikk risiko knyttet til gjeldsinstrumenter i henhold til artikkel 363 nr. 1 bokstav d), kan med vedkommende myndigheters tillatelse beregne kravene til ansvarlig kapital for kredittverdijusteringsrisiko i henhold til nr. 1 for de motregningsgruppene som ikke er omfattet av metoden med interne modeller. Vedkommende myndigheter skal gi denne tillatelsen bare dersom institusjonen benytter metoden i avdeling II kapittel 6 avsnitt 3, 4 eller 5 på et begrenset antall mindre porteføljer.

Ved en beregning i henhold til foregående ledd, og dersom metoden med interne modeller ikke gir en forventet eksponeringsprofil, skal en institusjon både

- a) forutsette en konstant EE-profil og
- b) angi en EE-verdi lik eksponeringsverdien som beregnet etter metodene i avdeling II kapittel 6 avsnitt 3, 4 eller 5, eller metoden med interne modeller for en løpetid som er lik eller lengre enn
 - i) halvparten av den lengste løpetiden i motregningsgruppen,
 - ii) den teoretiske vektete gjennomsnittlige løpetiden for alle transaksjoner innenfor motregningsgruppen.

5. En institusjon skal fastsette kravene til ansvarlig kapital for kredittverdijusteringsrisiko i henhold til artikkel 364 nr. 1 og artikkel 365 og 367 som summen av «value-at-risk» i og utenfor stressperioder; som skal beregnes på følgende måte:

- a) For «value-at-risk» utenfor stressituasjoner skal de aktuelle parameterkalibreringene for den forventede eksponeringen, som omhandlet i artikkel 292 nr. 2 første ledd, anvendes.
- b) For «value-at-risk» i stressituasjoner skal EE-profiler for den framtidige motparten i forbindelse med kalibrering i stressituasjoner, som omhandlet i artikkel 292 nr. 2 annet ledd, anvendes. Stressperioden for parametrene for kredittrisikotillegg skal være den alvorligste ettårige stressperioden i den treårige stressperioden som anvendes for eksponeringsparametrene.
- c) Multiplikasjonsfaktoren på 3 som anvendes ved beregningen av «value-at-risk» for krav til ansvarlig kapital og «value-at-risk» i stressituasjoner i samsvar med artikkel 364 nr. 1, skal anvendes ved disse beregningene. EBA skal kontrollere konsekvensen i forbindelse med eventuelle tilsynsmessige beslutninger om å anvende en høyere multiplikasjonsfaktor enn 3 for inndata fra «value-at-risk» og «value-at-risk» i stressituasjoner for kravet om dekning av kredittverdijusteringsrisiko. Vedkommende myndigheter som anvender en høyere multiplikasjonsfaktor enn 3, skal begrunne dette skriftlig overfor EBA.
- d) Beregningen skal foretas minst én gang per måned, og den EE-verdien som anvendes, skal beregnes med samme hyppighet. Dersom det anvendes en lavere hyppighet enn daglig for beregningen angitt i artikkel 364 nr. 1 bokstav a) ii) og bokstav b) ii), skal institusjonen beregne gjennomsnittet for tre måneder.

6. For eksponeringer mot en motpart for hvilken institusjonens godkjente interne modell for spesifikk risiko knyttet til gjeldsinstrumenter ikke gir en tilnærmet verdi for risikotillegg som er hensiktsmessig med hensyn til kriteriene som gjelder motpartens kredittvurdering, bransje og region, skal institusjonen benytte metoden i artikkel 384 for å beregne kravet til ansvarlig kapital for kredittverdijusteringsrisiko.

7. EBA skal utarbeide utkast til tekniske reguleringsstandarder for nærmere å angi følgende:

- Hvordan en tilnærmet verdi for risikotillegg skal fastsettes i institusjonens godkjente interne modell for spesifikk risiko knyttet til gjeldsinstrumenter med sikte på å identifisere s_i og LGD_{MKT} som omhandlet i nr. 1.
- Antallet og størrelsen på porteføljer som oppfyller kriteriet om et begrenset antall mindre porteføljer som omhandlet i nr. 4.

EBA skal framlegge disse utkastene til tekniske reguleringsstandarder for Kommisjonen innen 1. januar 2014.

Kommisjonen delegeres myndighet til å vedta de tekniske reguleringsstandardene nevnt i første ledd i samsvar med artikkel 10–14 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

Artikkel 384

Standardisert metode

1. En institusjon som ikke beregner kravene til ansvarlig kapital for kredittverdijusteringsrisiko for sine motparter i henhold til artikkel 383, skal beregne et krav til ansvarlig kapital for kredittverdijusteringsrisiko for hver motpart etter følgende formel, idet det tas hensyn til kredittverdijusterings-sikring som er godtakbar i henhold til artikkel 386.

$$K = 2.33 \cdot \sqrt{h} \cdot \left(\sum_i 0.5 \cdot w_i \cdot (M_i \cdot EAD_i^{total} - M_i^{hedg} \cdot B_i) - \sum_{ind} W_{ind} \cdot M_{ind} \cdot B_{ind} \right)^2 + \sum_i 0.75 \cdot w_i^2 \cdot (M_i \cdot EAD_i^{total} - M_i^{hedg} \cdot B_i)^2$$

der

h = den ettårige risikohorisonten (i enheter på ett år); $h = 1$,

w_i = vekten som gjelder for motpart «i».

Motpart «i» skal tilordnes en av de seks vektene w_i på grunnlag av en ekstern kredittvurdering foretatt av en utpekt ekstern kredittvurderingsinstitusjon, som angitt i tabell 1. For en motpart der en kredittvurdering foretatt av en utpekt ekstern kredittvurderingsinstitusjon ikke er tilgjengelig, gjelder følgende:

- En institusjon som benytter metoden i avdeling II kapittel 3, skal tilordne den interne kredittvurderingen av motparten til en av de eksterne kredittvurderingene.
- En institusjon som benytter metoden i avdeling II kapittel 2, skal tildele denne motparten $w_i = 1,0$ %. Dersom en institusjon imidlertid anvender artikkel 128 for å risikovekte motpartsrisikoeksponeringer mot denne motparten, skal $w_i = 3,0$ % tildeles.

EAD_i^{total} = den samlede verdien av motpartsrisikoen til motpart «i» (summert på tvers av dens motregningsgrupper), herunder virkningen av sikkerhetsstillelse i samsvar med metodene i avdeling II kapittel 6 avsnitt 3–6, som anvendes ved beregningen av kravene til ansvarlig kapital for motpartsrisiko for den berørte motparten. En institusjon som anvender en av metodene i avdeling II kapittel 6 avsnitt 3 og 4, kan som EAD_i^{total} anvende den fullt justerte eksponeringsverdien i samsvar med artikkel 223 nr. 5.

For en institusjon som ikke benytter metoden i avdeling II kapittel 6 avsnitt 6, skal eksponeringen diskonteres ved anvendelse av følgende faktor:

$$\frac{1 - e^{-0.05 \cdot M_i}}{0.05 \cdot M_i}$$

B_i = det nominelle beløpet for kjøpte sikringer i form av kredittapsbytteavtaler med én forpliktelse (summert i tilfelle av flere enn én posisjon) som gjelder motpart «i», og som anvendes for å sikre kredittverdijusteringsrisiko.

Dette nominelle beløpet skal diskonteres med følgende faktor:

$$\frac{1 - e^{-0.05 \cdot M_i^{hedg}}}{0.05 \cdot M_i^{hedg}}$$

B_{ind} = det fulle nominelle beløpet for en eller flere indekserte kredittapsbytteavtaler som er kjøpt som beskyttelse og anvendes for å sikre kredittverdijusteringsrisiko.

Det nominelle beløpet skal diskonteres med følgende faktor:

$$\frac{1 - e^{-0.05 \cdot M_{ind}}}{0.05 \cdot M_{ind}}$$

w_{ind} = vekten for indekssikringer.

En institusjon skal fastsette W_{ind} ved å beregne et vektet gjennomsnitt av w_i som får anvendelse på de enkelte delene av indeksen.

M_i = den effektive løpetiden for transaksjonene med motpart «i».

For en institusjon som benytter metoden i avdeling II kapittel 6 avsnitt 6, skal M_i beregnes i samsvar med artikkel 162 nr. 2 bokstav g). For dette formål skal M_i imidlertid ikke begrenses til fem år, men til den lengste gjenværende avtalefestede løpetiden i motregningsgruppen.

For en institusjon som ikke benytter metoden i avdeling II kapittel 6 avsnitt 6, er M_i den gjennomsnittlige nominelle vektete løpetiden som omhandlet i artikkel 162 nr. 2 bokstav b). For dette formål skal M_i imidlertid ikke begrenses til fem år, men til den lengste gjenværende avtalefestede løpetiden i motregningsgruppen.

M_i^{hedge} = løpetiden for sikringsinstrumentet med teoretisk B_i (mengdene $M_i^{hedge} B_i$ skal legges sammen dersom disse utgjøres av flere posisjoner),

M_{ind} = løpetiden for indekssikringen.

Dersom det gjelder mer enn én indekssikringsposisjon, er M_{ind} den teoretiske vektete løpetiden.

2. Dersom en motpart inngår i en indeks som en kredittapsbytteavtale som anvendes til sikring av motpartsrisiko, er basert på, kan institusjonen trekke det nominelle beløpet som gjelder denne motparten i samsvar med dens referanseenhetsvekt, fra det nominelle beløpet for indekserte kredittapsbytteavtaler, og behandle det som en sikring med én forpliktelse (B_i) for den enkelte motparten, med en løpetid basert på indeksens løpetid.

Tabell 1

Risikoklasse	Vekt w_i
1	0,7 %
2	0,8 %
3	1,0 %
4	2,0 %
5	3,0 %
6	10,0 %

Artikkel 385

Alternativ til anvendelse av kredittverdijusteringsmetoder for å beregne krav til ansvarlig kapital

Som et alternativ til artikkel 384 kan institusjoner som benytter opprinnelig eksponering-metoden i henhold til artikkel 275, når det gjelder instrumenter omhandlet i artikkel 382, og med forbehold for forhåndsgodkjenning fra vedkommende myndighet, anvende en multiplikasjonsfaktor på 10 på de beregnede risikovektede eksponeringsbeløpene for motpartsrisikoen knyttet til disse eksponeringene, i stedet for å beregne kravene til ansvarlig kapital for kredittverdijusteringsrisikoen.

Artikkel 386

Godtakbare sikringer

1. Sikring skal anses som godtakbar ved beregningen av krav til ansvarlig kapital for kredittverdijusteringsrisiko i henhold til artikkel 383 og 384 bare dersom den anvendes for å redusere kredittverdijusteringsrisikoen og forvaltes som sådan, og er ett av følgende:

- Kredittapsbytteavtaler med én forpliktelse eller andre tilsvarende sikringsinstrumenter som direkte gjelder motparten.
- Indekserte kredittapsbytteavtaler, forutsatt at basis mellom den enkelte motpartens risikotillegg og risikotillegget som gjelder indekserte kredittapsbytteavtaler til sikring, etter vedkommende myndighets mening gjenspeiles i tilstrekkelig grad i «value-at-risk» og «value-at-risk» i stressituasjoner.

Kravet i bokstav b) om at basis mellom den enkelte motpartens risikotillegg og risikotillegget som gjelder indekserte kredittapsbytteavtaler til sikring, skal gjenspeiles i «value-at-risk» og «value-at-risk» i stressituasjoner skal også gjelde i tilfeller der det anvendes en tilnærmet verdi for en motparts risikotillegg.

For alle motparter som det anvendes en tilnærmet verdi for, skal en institusjon anvende rimelige basistidsserier fra en representativ gruppe av tilsvarende navn som det finnes et risikotillegg for.

Dersom vedkommende myndighet mener at basis mellom den enkelte motpartens risikotillegg og risikotillegget som gjelder indekserte kredittapsbytteavtaler til sikring, ikke gjenspeiles i tilstrekkelig grad, skal en institusjon gjenspeile bare 50 % av det nominelle beløpet for indekssikringer i «value-at-risk» og «value-at-risk» i stressituasjoner.

Oversikring av eksponeringene mot kredittapsbytteavtaler med én forpliktelse i samsvar med metoden i artikkel 383 er ikke tillatt.

2. En institusjon skal ikke gjenspeile andre former for sikringer av motpartsrisiko i beregningen av krav til ansvarlig kapital for kredittverdijusteringsrisiko. Særlig kan verken transjeoppdelte kredittapsbytteavtaler, kredittapsbytteavtaler der kredittbeskyttelsen utløses etter n-te hendelse, eller kredittilknyttede gjeldsinstrumenter (CLN) godtas som sikring ved beregning av krav til ansvarlig kapital for kredittverdijusteringsrisiko.

3. Godtakbar sikring som inngår i beregningen av krav til ansvarlig kapital for kredittverdijusteringsrisiko, skal ikke inngå i beregningen av kravene til ansvarlig kapital for spesifikk risiko som omhandlet i avdeling IV og ikke behandles som annen kredittrisikoreduksjon enn for motpartsrisikoen i samme transaksjonsportefølje.

FJERDE DEL

STORE EKSPONERINGER

Artikkel 387

Formål

Institusjonene skal overvåke og kontrollere sine store eksponeringer i samsvar med denne del.

Artikkel 388

Untak fra virkeområdet

Denne del får ikke anvendelse på verdipapirforetak som oppfyller kriteriene i artikkel 95 nr. 1 eller artikkel 96 nr. 1.

Denne del får ikke anvendelse på en gruppe på grunnlag av dens konsoliderte stilling dersom denne gruppen omfatter bare verdipapirforetak omhandlet i artikkel 95 nr. 1 eller artikkel 96 nr. 1 og foretak som yter tilknyttede tjenester og ikke omfatter kredittinstitusjoner.

Artikkel 389

Definisjon

I denne del menes med «eksponeringer» enhver eiendel og post utenfor balansen som omhandlet i tredje del avdeling II kapittel 2, uten anvendelse av risikovekter eller risikograder.

Artikkel 390

Beregning av eksponeringsverdien

1. Eksponeringer som oppstår som følge av postene omhandlet i vedlegg II, skal beregnes i samsvar med en av metodene i tredje del avdeling II kapittel 6.

2. Institusjoner som har tillatelse til å benytte metoden med interne modeller i henhold til artikkel 283, kan anvende denne for å beregne eksponeringsverdien for gjenkjøpstransaksjoner, innlån og utlån av verdipapirer eller varer, marginlånstransaksjoner og transaksjoner med lang oppgjørsfrist.

3. Institusjoner som beregner kravene til ansvarlig kapital for sin handelsporteføljevirksomhet i henhold til tredje del avdeling IV kapittel 2 artikkel 299 og tredje del avdeling V, og eventuelt i henhold til tredje del avdeling IV kapittel 5, skal beregne eksponeringer mot individuelle motparter som er knyttet til handelsporteføljen, ved å summere følgende poster:

a) Den positive forskjellen mellom en institusjons lange og korte posisjoner i alle de finansielle instrumentene som er

utstedt av vedkommende motpart, idet nettoposisjonen i hvert av de ulike instrumentene skal beregnes i samsvar med metodene i tredje del avdeling IV kapittel 2.

b) Nettoeksponeringen i tilfelle av tegningsgaranti for et gjelds- eller egenkapitalinstrument.

c) Eksponeringer som følge av transaksjoner, avtaler og kontrakter omhandlet i artikkel 299 og artikkel 378–380 med vedkommende motpart, idet slike eksponeringer beregnes slik det er fastsatt i nevnte artikler, når det gjelder beregningen av eksponeringsverdier.

Med hensyn til bokstav b) beregnes nettoeksponeringen ved å trekke fra de tegningsgarantiposisjonene som tredjeparter har tegnet seg for eller overtatt på grunnlag av en formell avtale, redusert med de faktorene som er angitt i artikkel 345.

Med hensyn til bokstav b) skal institusjoner opprette systemer for å overvåke og kontrollere sine fulltegningseksponeringer mellom tidspunktet for den opprinnelige forpliktelsen og neste bankdag i lys av arten av risiko de påtar seg på de aktuelle markedene.

Ved anvendelsen av bokstav c) skal tredje del avdeling II kapittel 3 ikke være omfattet av henvisningen i artikkel 299.

4. De samlede eksponeringene mot individuelle motparter eller grupper av innbyrdes tilknyttede motparter skal beregnes ved at eksponeringene i og utenfor handelsporteføljen legges sammen.

5. Eksponeringene mot grupper av innbyrdes tilknyttede motparter skal beregnes ved at eksponeringene mot de enkelte motpartene i en gruppe legges sammen.

6. Eksponeringer skal ikke omfatte følgende:

a) Eksponeringer som ved valutatransaksjoner er en del av det normale oppgjøret innenfor fristen på to virkedager etter betaling.

b) Eksponeringer som ved transaksjoner knyttet til kjøp og salg av verdipapirer er en del av det normale oppgjøret innenfor fristen på fem virkedager etter betalingsdatoen eller etter datoen for overlevering av verdipapirene, alt etter hva som inntreffer først.

c) Ved yting av tjenester som gjelder pengeoverføring, herunder yting av betalingstjenester, clearing og oppgjør i enhver valuta og korrespondentbanktjenester eller ved clearing, oppgjør og deponering av finansielle instrumenter, til motparter: forsinket mottak av finansiering og andre eksponeringer som oppstår som følge av motpartsvirksomheten, og som ikke varer lenger enn til følgende bankdag.

d) Ved yting av tjenester som gjelder pengeoverføring, herunder yting av betalingstjenester, clearing og oppgjør i enhver valuta og korrespondentbanktjenester: intradag-eksponeringer mot institusjoner som yter disse tjenestene.

e) Eksponeringer som trekkes fra ansvarlig kapital i samsvar med artikkel 36, 56 og 66.

7. For å fastsette den samlede eksponeringen mot en motpart eller en gruppe av innbyrdes tilknyttede motparter når det gjelder motparter som institusjonen har eksponeringer mot gjennom transaksjoner omhandlet i artikkel 112 bokstav m) og o), eller gjennom andre transaksjoner, skal en institusjon når det gjelder en eksponering med underliggende eiendeler, vurdere de underliggende eksponeringene idet det tas hensyn til den økonomiske substansen i transaksjonsstrukturen og de risikoene som er knyttet til selve transaksjonsstrukturen, for å fastslå om den utgjør en ytterligere eksponering.

8. EBA skal utarbeide utkast til tekniske reguleringsstandarter for å angi følgende:

- a) Vilkårene og metodene som anvendes for å fastsette den samlede eksponeringen mot en motpart eller en gruppe av innbyrdes tilknyttede motparter når det gjelder eksponeringstyper omhandlet i nr. 7.
- b) Vilkårene for at transaksjonsstrukturen omhandlet i nr. 7 ikke utgjør en ytterligere eksponering.

EBA skal framlegge disse utkastene til tekniske reguleringsstandarter for Kommisjonen innen 1. januar 2014.

Kommisjonen delegeres myndighet til å vedta de tekniske reguleringsstandardene nevnt i første ledd i samsvar med artikkel 10–14 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

Artikkel 391

Definisjon av institusjon i forbindelse med store eksponeringer

Ved beregning av verdien av eksponeringer i samsvar med denne del menes med «institusjon» også ethvert offentlig eller privat foretak, herunder slike foretaks filialer som, dersom de var etablert i Unionen, ville oppfylle definisjonen av en «institusjon» og har fått tillatelse i en tredjestat som anvender tilsyns- og reguleringskrav som minst tilsvarer kravene som anvendes i Unionen.

Artikkel 392

Definisjon av en stor eksponering

En institusjons eksponering mot en motpart eller en gruppe av innbyrdes tilknyttede motparter skal anses som en stor eksponering når verdien utgjør 10 % eller mer av institusjonens tellende kapital.

Artikkel 393

Evne til å identifisere og forvalte store eksponeringer

En institusjon skal ha gode administrasjons- og regnskapsprosedyrer og tilstrekkelig internkontroll til å identifisere,

forvalte, overvåke, rapportere og registrere alle store eksponeringer og senere endringer av dem i samsvar med denne forordning.

Artikkel 394

Rapporteringskrav

1. En institusjon skal rapportere følgende opplysninger om alle store eksponeringer til vedkommende myndigheter, herunder store eksponeringer som ikke er omfattet av artikkel 395 nr. 1:

- a) Identifisering av den motparten eller gruppen av innbyrdes tilknyttede motparter som en institusjon har en stor eksponering mot.
- b) Eksponeringsverdien, eventuelt før det tas hensyn til virkningen av kredittrisikoreduksjon.
- c) Typen av finansiert eller ikke-finansiert kredittbeskyttelse, der en slik anvendes.
- d) Eksponeringsverdien etter at det er tatt hensyn til virkningen av kredittrisikoreduksjonen beregnet i henhold til artikkel 395 nr. 1.

Dersom en institusjon er omfattet av tredje del avdeling II kapittel 3, skal dens 20 største eksponeringer på konsolidert grunnlag, unntatt eksponeringer som ikke er omfattet av artikkel 395 nr. 1, meldes til vedkommende myndigheter.

2. I tillegg til rapporteringen omhandlet i nr. 1 skal en institusjon framlegge rapport for vedkommende myndighet om følgende i forbindelse med sine ti største eksponeringer på konsolidert grunnlag mot institusjoner samt sine ti største eksponeringer på konsolidert grunnlag mot ikke-regulerte foretak i finanssektoren, herunder store eksponeringer som ikke er omfattet av artikkel 395 nr. 1:

- a) Identifisering av den motparten eller gruppen av innbyrdes tilknyttede motparter som en institusjon har en stor eksponering mot.
- b) Eksponeringsverdien, eventuelt før det tas hensyn til virkningen av kredittrisikoreduksjon.
- c) Typen av finansiert eller ikke-finansiert kredittbeskyttelse, der en slik anvendes.
- d) Eksponeringsverdien etter at det er tatt hensyn til virkningen av kredittrisikoreduksjon beregnet i henhold til artikkel 395 nr. 1.

e) Den forventede avviklingen av eksponeringen uttrykt som det beløpet som forfaller innenfor månedlige forfallsperioder opptil ett år, kvartalsvise forfallsperioder opptil tre år, og deretter årlig.

3. Rapportering skal foretas minst to ganger per år.

4. EBA skal utarbeide utkast til tekniske gjennomføringsstandarter for å angi følgende:

- a) De ensartede formatene for rapporteringen omhandlet i nr. 3, som skal stå i forhold til arten, omfanget og kompleksiteten av institusjonenes virksomhet, samt veiledning i anvendelsen av disse formatene.
- b) Hyppigheten av og datoene for rapporteringen omhandlet i nr. 3.
- c) IT-løsningene som skal anvendes i forbindelse med rapporteringen omhandlet i nr. 3.

EBA skal framlegge disse utkastene til tekniske gjennomføringsstandarter for Kommisjonen innen 1. januar 2014.

Kommisjonen gis myndighet til å vedta de tekniske gjennomføringsstandardene nevnt i første ledd i samsvar med artikkel 15 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

Artikkel 395

Øvre grenser for store eksponeringer

1. En institusjon skal ikke, etter at det er tatt hensyn til virkningen av kredittrisikoreduksjon i samsvar med artikkel 399–403, påta seg en eksponering mot en motpart eller en gruppe av innbyrdes tilknyttede motparter dersom verdien overstiger 25 % av dens tellende kapital. Dersom motparten er en institusjon, eller dersom gruppen av innbyrdes tilknyttede motparter omfatter en eller flere institusjoner, skal denne verdien ikke overstige den høyeste verdien av 25 % av institusjonens tellende kapital eller 150 millioner euro, forutsatt at summen av eksponeringsverdien, etter at det er tatt hensyn til virkningen av kredittrisikoreduksjonen i samsvar med artikkel 399–403, overfor alle innbyrdes tilknyttede motparter som ikke er institusjoner, ikke overstiger 25 % av institusjonens tellende kapital.

Dersom beløpet på 150 millioner euro er høyere enn 25 % av institusjonens tellende kapital, skal eksponeringsverdien, etter at det er tatt hensyn til virkningen av kredittrisikoreduksjonen i samsvar med artikkel 399–403, ikke overstige en rimelig grense i forhold til institusjonens tellende kapital. Denne grensen skal fastsettes av institusjonen i samsvar med retningslinjene og framgangsmåtene omhandlet i artikkel 81 i direktiv 2013/36/EU for å håndtere og kontrollere konsentrasjonsrisiko. Grensen skal ikke overstige 100 % av institusjonens tellende kapital.

Vedkommende myndigheter kan fastsette en lavere grense enn 150 millioner euro og skal i så fall underrette EBA og Kommisjonen om dette.

2. I samsvar med artikkel 16 i forordning (EU) nr. 1093/2010, og idet det tas hensyn til virkningene av

kredittrisikoreduksjonen i henhold til artikkel 399–403 samt resultatene av utviklingen innenfor skyggebanksektoren og store eksponeringer på unionsplan og på internasjonalt plan, skal EBA innen 31. desember 2014 utstede retningslinjer som fastsetter egnede samlede grenser for slike eksponeringer eller strengere individuelle grenser for eksponeringer mot skyggebankenheter som utøver bankvirksomhet utenfor regulerte rammer.

EBA skal ved utarbeidingen av disse retningslinjene vurdere om innføring av ytterligere grenser vil ha en vesentlig negativ innvirkning på risikoprofilen til institusjoner som er etablert i Unionen, på ytingen av kreditt til realøkonomien eller på finansmarkedenes stabilitet og ordnede virkemåte.

Innen 31. desember 2015 skal Kommisjonen vurdere hensiktsmessigheten ved og virkningen av å fastsette grenser for eksponeringer mot skyggebankenheter som utøver bankvirksomhet utenfor regulerte rammer, idet det tas hensyn til den europeiske og internasjonale utviklingen når det gjelder skyggebankvirksomhet og store eksponeringer samt kredittrisikoreduksjon i samsvar med artikkel 399–403. Kommisjonen skal framlegge rapporten for Europaparlamentet og Rådet, eventuelt sammen med et forslag til regelverk for grenser for eksponeringer mot skyggebankenheter som utøver bankvirksomhet utenfor regulerte rammer.

3. Med forbehold for artikkel 396 skal en institusjon til enhver tid overholde den relevante grensen fastsatt i nr. 1.

4. Eiendeler som utgjør fordringer på og andre eksponeringer mot anerkjente verdipapirforetak i tredjestater, kan behandles som fastsatt i nr. 1.

5. Grensene fastsatt i denne artikkel kan overskrides for eksponeringer i institusjonens handelsportefølje dersom følgende vilkår er oppfylt:

a) Eksponeringer utenfor handelsporteføljen mot vedkommende motpart eller gruppe av innbyrdes tilknyttede motparter overstiger ikke grensen fastsatt i nr. 1, som blir beregnet med henvisning til tellende kapital, slik at overskridelsen i sin helhet skyldes handelsporteføljen.

b) Institusjonen oppfyller et tilleggskrav til ansvarlig kapital for overskridelsen av grensen fastsatt i nr. 1, som beregnes i samsvar med artikkel 397 og 398.

c) Når det har gått høyst ti dager siden overskridelsen, skal handelsporteføljeeksponeringen mot vedkommende motpart eller gruppe av innbyrdes tilknyttede motparter ikke overstige 500 % av institusjonens tellende kapital.

- d) Overskridelser som har vart i mer enn ti dager, overstiger ikke samlet 600 % av institusjonens tellende kapital.

I hvert tilfelle der grensen er overskredet, skal institusjonen umiddelbart rapportere overskridelsens omfang og navnet på den aktuelle motparten og, der det er relevant, navnet på gruppen av innbyrdes tilknyttede motparter.

6. Ved anvendelsen av dette nummer menes med «strukturelt tiltak» tiltak som vedtas av en medlemsstat og gjennomføres av berørte vedkommende myndigheter i den berørte medlemsstaten, før ikrafttredelsen av en rettsakt som uttrykkelig harmoniserer slike tiltak, og som krever at kredittinstitusjoner som har tillatelse i den berørte medlemsstaten, reduserer sine eksponeringer mot ulike juridiske enheter som er avhengige av deres virksomhet, uansett hvor virksomheten utøves, med sikte på å beskytte innskyttere og opprettholde finansiell stabilitet.

Uten hensyn til nr. 1 i denne artikkel og artikkel 400 nr. 1 bokstav f) kan vedkommende myndigheter, når medlemsstater vedtar nasjonal lovgivning som krever at det vedtas strukturelt tiltak innenfor en bankgruppe, kreve at institusjoner i bankgruppen som har innskudd som er omfattet av en innskuddsgarantiordning i samsvar med europaparlaments- og rådsdirektiv 94/19/EF av 30. mai 1994 om innskuddsgarantiordninger⁽¹⁾ eller en tilsvarende innskuddsgarantiordning i en tredjestat, skal anvende en grense for store eksponeringer på under 25 %, men minst 15 %, mellom 28. juni 2013 og 30. juni 2015, og 10 % fra 1. juli 2015, på delkonsolidert grunnlag i samsvar med artikkel 11 nr. 5 for gruppeinterne eksponeringer, dersom disse eksponeringene består av eksponeringer mot et foretak som ikke tilhører samme undergruppe når det gjelder strukturelt tiltakene.

Ved anvendelsen av dette nummer skal følgende vilkår være oppfylt.

- a) Alle enheter som tilhører samme undergruppe når det gjelder strukturelt tiltakene, anses som én motpart eller gruppe av innbyrdes tilknyttede motparter.
- b) Vedkommende myndigheter anvender en ensartet grense for eksponeringer omhandlet i første ledd.

Denne framgangsmåten skal ikke berøre effektivt tilsyn på konsolidert grunnlag og skal ikke få uforholdsmessige negative virkninger for finanssystemet eller deler av det i andre medlemsstater eller i Unionen som helhet, eller utgjøre eller skape en hindring for det indre markedes virkemåte.

7. Før vedkommende myndigheter vedtar spesifikke strukturelt tiltak som omhandlet i nr. 6 for store eksponeringer, skal de minst to måneder før offentliggjøring av beslutningen om å vedta strukturelt tiltak, underrette Rådet, Kommisjonen, de berørte vedkommende myndigheter og EBA og framlegge relevant kvantitativ eller kvalitativ dokumentasjon om alle følgende punkter:

- a) Omfanget av virksomheten som er omfattet av strukturelt tiltakene.
- b) Årsakene til at slike utkast til tiltak anses som hensiktsmessige, effektive og forholdsmessige når det gjelder å beskytte innskyttere.
- c) En vurdering av tiltakenes sannsynlige positive eller negative virkning på det indre marked på grunnlag av opplysninger som er tilgjengelige for medlemsstaten.

8. Myndigheten til å vedta en gjennomføringsrettsakt for godkjenning eller avvisning av foreslåtte nasjonale tiltak omhandlet i nr. 7 gis Kommisjonen, som skal treffe beslutning i samsvar med framgangsmåten i artikkel 464 nr. 2.

Innen én måned etter at den har mottatt underretningen omhandlet i nr. 7, skal EBA avgi uttalelse til Rådet, Kommisjonen og den berørte medlemsstaten om punktene omhandlet i nevnte nummer. De berørte vedkommende myndigheter kan også avgi uttalelse til Rådet, Kommisjonen og den berørte medlemsstaten om punktene omhandlet i nevnte nummer.

Idet det tas størst mulig hensyn til uttalelsene omhandlet i annet ledd skal Kommisjonen, dersom det er solid og sterk dokumentasjon for at tiltakene vil få negative virkninger på det indre marked som veier tyngre enn fordelene for den finansielle stabiliteten, innen to måneder etter at den har mottatt underretningen, avvise de foreslåtte nasjonale tiltakene. Ellers skal Kommisjonen godkjenne de foreslåtte nasjonale tiltakene for en innledende periode på to år, og tiltakene kan endres dersom det er hensiktsmessig.

Kommisjonen skal avslå de foreslåtte nasjonale tiltakene bare dersom den mener at de foreslåtte nasjonale tiltakene får uforholdsmessige negative virkninger for finanssystemet eller deler av det i andre medlemsstater eller i Unionen som helhet, og derfor utgjør eller skaper en hindring for det indre markedes virkemåte eller for fri bevegelighet for kapital i samsvar med bestemmelsene i TEUV.

Kommisjonen skal i sin vurdering ta hensyn til uttalelsen fra EBA og dokumentasjonen som er framlagt i samsvar med nr. 7.

⁽¹⁾ EFT L 135 av 31.5.1994, s. 5.

Før tiltakene utløper, kan vedkommende myndigheter foreslå nye tiltak for å forlenge anvendelsesperioden med en ytterligere periode på to år av gangen. I så fall skal de underrette Kommisjonen, Rådet, de berørte vedkommende myndigheter og EBA. Godkjenning av de nye tiltakene skal være omfattet av framgangsmåten i denne artikkel. Denne artikkel berører ikke artikkel 458.

Artikkel 396

Overholdelse av krav for store eksponeringer

1. Dersom en eksponering unntaksvis overstiger grensen fastsatt i artikkel 395 nr. 1, skal institusjonen umiddelbart melde verdien av eksponeringen til vedkommende myndigheter, som dersom omstendighetene gjør det berettiget, kan gi institusjonen en begrenset frist til å tilpasse seg disse grensene.

Dersom beløpet på 150 millioner euro som er omhandlet i artikkel 395 nr. 1, får anvendelse, kan vedkommende myndigheter i enkelttilfeller tillate at grensen på 100 % av institusjonens tellende kapital overskrides.

2. Dersom en institusjons forpliktelser, på individuelt eller delkonsolidert grunnlag, i henhold til denne del omfattes av unntak i henhold til artikkel 7 nr. 1, eller dersom bestemmelsene i artikkel 9 anvendes på morinstitusjoner i en medlemsstat, skal det treffes tiltak for å sikre en tilfredsstillende fordeling av risiko innenfor gruppen.

Artikkel 397

Beregning av tilleggskrav til ansvarlig kapital for store eksponeringer i handelsporteføljen

1. Overskridelsen omhandlet i artikkel 395 nr. 5 bokstav b) skal beregnes ved å velge ut de bestanddelene av den samlede eksponeringen som følger av handelsporteføljen overfor vedkommende motpart eller gruppe av innbyrdes tilknyttede motparter som har de høyeste kravene for spesifikk risiko i tredje del avdeling IV kapittel 2 og/eller kravene i artikkel 299 og tredje del avdeling V, og som til sammen tilsvarer beløpet for overskridelsen omhandlet i artikkel 395 nr. 5 bokstav a).

2. Dersom overskridelsen ikke har vart i mer enn ti dager, skal det ytterligere kapitalkravet være 200 % av kravene nevnt i nr. 1 på de nevnte bestanddelene.

3. Ti dager etter overskridelsen skal de bestanddelene som er utvalgt i samsvar med nr. 1, innsettes på den relevante linjen i kolonne 1 i tabell 1 i stigende rekkefølge når det gjelder krav knyttet til spesifikk risiko i tredje del avdeling IV kapittel 2

og/eller krav i artikkel 299 og tredje del avdeling V. Tilleggskravet til ansvarlig kapital skal tilsvare summen av kravene knyttet til spesifikk risiko i tredje del avdeling IV kapittel 2 og/eller kravene i artikkel 299 og tredje del avdeling V for disse bestanddelene, multiplisert med den tilsvarende faktoren i kolonne 2 i tabell 1.

Tabell 1

Kolonne 1: Overskridelse av grensene (på grunnlag av en prosentdel av den tellende kapitalen)	Kolonne 2: Faktorene
Opptil 40 %	200 %
Fra 40 % til 60 %	300 %
Fra 60 % til 80 %	400 %
Fra 80 % til 100 %	500 %
Fra 100 % til 250 %	600 %
Over 250 %	900 %

Artikkel 398

Framgangsmåter for å hindre institusjoner i å omgå tilleggskravet til ansvarlig kapital

Institusjonene skal ikke med hensikt omgå de tilleggskravene til ansvarlig kapital fastsatt i artikkel 397 som de ellers skal oppfylle i forbindelse med eksponeringer som overstiger grensen fastsatt i artikkel 395 nr. 1, når overskridelsene har vart i mer enn ti dager, ved midlertidig å overføre de aktuelle eksponeringene til et annet selskap, enten innenfor eller utenfor samme gruppe, og/eller ved å foreta kunstige transaksjoner for å oppheve eksponeringen i tidagersperioden og skape en ny eksponering.

Institusjonene skal ha systemer som sikrer at alle overføringer som har den virkningen som er nevnt i første ledd, umiddelbart blir rapportert til vedkommende myndigheter.

Artikkel 399

Godtakbare kredittrisikoreduksjonsteknikker

1. Ved anvendelsen av artikkel 400–403 menes med «garanti» også kredittderivater som er anerkjent i henhold til tredje del avdeling II kapittel 4, bortsett fra kreditttilknyttede gjeldsinstrumenter (CLN).

2. Dersom anerkjennelse av finansiert eller ikke-finansiert kredittbeskyttelse tillates i henhold til artikkel 400–403, skal dette skje under forutsetning av at godkjenningskravene og andre krav som er fastsatt i tredje del avdeling II kapittel 4, overholdes, med forbehold for nr. 3 i denne artikkel.

3. Dersom en institusjon anvender artikkel 401 nr. 2, skal anerkjennelse av finansiert kredittbeskyttelse være omfattet av de relevante kravene i tredje del avdeling II kapittel 3. Ved anvendelse av denne del skal en institusjon ikke ta hensyn til sikkerheten som er omhandlet i artikkel 199 nr. 5–7, med mindre det er tillatt i henhold til artikkel 402.

4. Institusjonene skal så langt det er mulig analysere sine eksponeringer mot utstedere av sikkerhet, ytere av ikke-finansiert kredittbeskyttelse og underliggende eiendeler i henhold til artikkel 390 nr. 7, for å avdekke eventuelle konsentrasjoner og, dersom det er hensiktsmessig, treffe tiltak og rapportere eventuelle viktige resultater av analysen til vedkommende myndighet.

Artikkel 400

Unntak

1. Følgende eksponeringer skal unntas fra anvendelsen av artikkel 395 nr. 1:

- a) Eiendeler som utgjør fordringer på sentralmyndigheter, sentralbanker eller offentlige foretak, som usikret ville blitt gitt en risikovekt på 0 % i henhold til tredje del avdeling II kapittel 2.
- b) Eiendeler som utgjør fordringer på internasjonale organisasjoner eller multilaterale utviklingsbanker, som usikret ville blitt gitt en risikovekt på 0 % i henhold til tredje del avdeling II kapittel 2.
- c) Eiendeler som utgjør fordringer med uttrykkelige garantier fra sentralmyndigheter, sentralbanker, internasjonale organisasjoner, multilaterale utviklingsbanker eller offentlige foretak, der usikrede fordringer på enheten som gir garantien, ville blitt gitt en risikovekt på 0 % i henhold til tredje del avdeling II kapittel 2.
- d) Andre eksponeringer mot sentralmyndigheter, sentralbanker, internasjonale organisasjoner, multilaterale utviklingsbanker eller offentlige foretak, eller eksponeringer garantert av disse, der usikrede fordringer på den enheten som eksponeringen gjelder, eller som har gitt garantien, ville blitt gitt en risikovekt på 0 % i henhold til tredje del avdeling II kapittel 2.
- e) Eiendeler som utgjør fordringer på medlemsstatenes regionale eller lokale myndigheter, der disse fordringene ville blitt gitt en risikovekt på 0 % i henhold til tredje del avdeling II kapittel 2, og andre eksponeringer mot eller garantert av regionale eller lokale myndigheter, der fordringer på disse ville blitt gitt en risikovekt på 0 % i henhold til tredje del avdeling II kapittel 2.

f) Eksponeringer mot motparter omhandlet i artikkel 113 nr. 6 eller 7 dersom de ville blitt gitt en risikovekt på 0 % i henhold til tredje del avdeling II kapittel 2. Eksponeringer som ikke oppfyller disse kriteriene, skal, uavhengig av om de er unntatt fra bestemmelsene i artikkel 395 nr. 1, behandles som eksponeringer mot en tredjepart.

g) Eiendeler og andre eksponeringer som det er stilt sikkerhet for i form av kontantinnskudd hos den utlånende institusjonen, eller hos en institusjon som er den utlånende institusjonens morforetak eller datterforetak.

h) Eiendeler og andre eksponeringer som det er stilt sikkerhet for i form av innskuddsbevis utstedt av den utlånende institusjonen, eller av en institusjon som er den utlånende institusjonens morforetak eller datterforetak, og som er oppbevart hos hvilken som helst av disse.

i) Eksponeringer som følger av uutnyttede kredittfasiliteter som klassifiseres som lavrisikoposter utenfor balansen i vedlegg I, forutsatt at det med vedkommende motpart eller gruppe av innbyrdes tilknyttede motparter er inngått en avtale som innebærer at fasiliteten kan trekkes bare dersom det er godtgjort at det ikke vil medføre noen overskridelse av grensen som skal anvendes i henhold til artikkel 395 nr. 1.

j) Handelseksponeringer mot sentrale motparter og bidrag til misligholdsfond for sentrale motparter.

k) Eksponeringer i forbindelse med innskuddsgarantiordninger i henhold til direktiv 94/19/EF som følge av finansieringen av disse ordningene, dersom institusjonene som er medlemmer av en ordning, har en rettslig forpliktelse eller avtaleforpliktelse til å finansiere ordningen.

Kontanter mottatt i henhold til et kredittilknyttet gjeldsinstrument utstedt av institusjonen samt en motparts lån til og innskudd i institusjonen som er underlagt en avtale om motregning i balansen som er godkjent i henhold til tredje del avdeling II kapittel 4, skal anses som omfattet av bokstav g).

2. Vedkommende myndigheter kan helt eller delvis unnta følgende eksponeringer:

a) Obligasjoner med fortrinnsrett som definert i artikkel 129 nr. 1, 3 og 6.

b) Eiendeler som utgjør fordringer på medlemsstatenes regionale eller lokale myndigheter, der disse fordringene ville blitt gitt en risikovekt på 20 % i henhold til tredje del avdeling II kapittel 2, og andre eksponeringer mot eller garantert av regionale eller lokale myndigheter, der fordringer på disse ville blitt gitt en risikovekt på 20 % i henhold til tredje del avdeling II kapittel 2.

- c) Eksponeringer, herunder deltakerinteresser eller andre typer eierandeler, som en institusjon har mot sitt morforetak, morforetakets øvrige datterforetak eller sine egne datterforetak, forutsatt at disse foretakene omfattes av det tilsynet på konsolidert grunnlag som institusjonen selv er omfattet av i samsvar med denne forordning, direktiv 2002/87/EF eller tilsvarende gjeldende regler i en tredjestat; uavhengig av om de er unntatt fra artikkel 395 nr. 1, skal eksponeringer som ikke oppfyller disse kriteriene, behandles som eksponeringer mot en tredjepart.
- d) Eiendeler som utgjør fordringer på og andre eksponeringer, herunder deltakerinteresser og andre typer eierandeler, mot regionale eller sentrale kredittinstitusjoner som kredittinstitusjonen er knyttet til gjennom et nettverk i henhold til lovbestemmelser, og som ifølge disse bestemmelsene har ansvar for kontantoppgjørsvirksomheten i nettverket.
- e) Eiendeler som utgjør fordringer på og andre eksponeringer mot kredittinstitusjoner, som er inngått av kredittinstitusjoner, der den ene utøver virksomhet på et ikke-konkurranseutsatt grunnlag og yter eller garanterer lån i henhold til regelverksprogrammer eller i henhold til sine vedtekter for å fremme bestemte økonomiske sektorer under en form for kontroll fra myndighetenes side og med restriksjoner på bruken av lånene, forutsatt at de respektive eksponeringene oppstår i forbindelse med slike lån som overføres til de begunstigede gjennom kredittinstitusjoner, eller i forbindelse med garantiene for disse lånene.
- f) Eiendeler som utgjør fordringer på og andre eksponeringer mot institusjoner, forutsatt at disse eksponeringene ikke utgjør slike institusjoners ansvarlige kapital, ikke varer lenger enn til følgende bankdag og ikke er uttrykt i en større handelsvaluta.
- g) Eiendeler som utgjør fordringer på sentralbanker i form av fastsatte minstereserver i disse sentralbankene, og som er uttrykt i deres nasjonale valutaer.
- h) Eiendeler som utgjør fordringer på sentralmyndigheter i form av lovfestede likviditetskrav, som plasseres i statsobligasjoner, og som er uttrykt og finansiert i deres nasjonale valutaer, forutsatt at disse sentralmyndighetenes kredittvurdering, som er foretatt av en utpekt ekstern kredittvurderingsinstitusjon, anses å tilsvare lav til moderat risiko av vedkommende myndigheter.
- i) 50 % av remburser med medium risiko/lav risiko utenfor balansen og uutnyttede kredittfasiliteter med medium risiko/lav risiko utenfor balansen i henhold til vedlegg I, og, etter godkjenning fra vedkommende myndigheter, 80 % av garantier som ikke er lånegarantier, som er basert på lov eller forskrift, og som gjensidige garantifond som har status som kredittinstitusjoner, tilbyr sine medlemmer.
- j) Lovpålagte garantier som anvendes når et pantelån finansiert gjennom utstedelse av pantobligasjoner, utbetales til låntakeren før den endelige registreringen av pantet i matrikkelen, forutsatt at garantien ikke anvendes til å begrense risikoen i forbindelse med beregningen av de risikovektede eksponeringsbeløpene.
- k) Eiendeler som utgjør fordringer på og andre eksponeringer mot anerkjente børser.
3. Vedkommende myndigheter kan anvende unntaket omhandlet i nr. 2 bare dersom følgende vilkår er oppfylt:
- a) Eksponeringens særlige art, motparten eller forbindelsen mellom institusjonen og motparten fjerner eller reduserer risikoen ved eksponeringen.
- b) En gjenværende konsentrasjonsrisiko kan håndteres med midler som er like effektive som bestemmelsene, framgangsmåtene og ordningene fastsatt i artikkel 81 i direktiv 2013/36/EU.
- Vedkommende myndigheter skal underrette EBA om hvorvidt de har til hensikt å anvende noen av unntakene omhandlet i nr. 2 i samsvar med bokstav a) og b) i dette nummer, og skal rådføre seg med EBA om dette valget.
- Artikkel 401*
- Beregning av virkningen av kreditttrisikoreduksjonsteknikker**
1. For beregningen av verdien av eksponeringer i henhold til artikkel 395 nr. 1 kan en institusjon anvende den fullt justerte eksponeringsverdien som beregnet i henhold til tredje del avdeling II kapittel 4, idet det tas hensyn til kreditttrisikoreduksjonen, volatilitetsjusteringer og eventuelt avvikende løpetid (E*).
2. En institusjon som har tillatelse til å anvende egne LGD-estimer og konverteringsfaktorer for en eksponeringskategori i henhold til tredje del avdeling II kapittel 3, kan med vedkommende myndigheters tillatelse ta hensyn til virkningene av finansiell sikkerhet ved beregning av verdien av eksponeringer i henhold til artikkel 395 nr. 1.
- Vedkommende myndigheter skal gi tillatelsen omhandlet i foregående ledd bare dersom institusjonen kan estimere virkningene av den finansielle sikkerheten på sine eksponeringer atskilt fra andre aspekter som er relevante for LGD-verdien.

Institusjonens estimer skal være tilstrekkelig egnet til å redusere eksponeringsverdien med sikte på overholdelse av bestemmelsene i artikkel 395.

Dersom en institusjon har tillatelse til å benytte egne estimer for virkningene av å stille finansielle sikkerheter, skal den gjøre dette på en måte som er forenlig med den metoden som anvendes ved beregningen av kravene til ansvarlig kapital i samsvar med denne forordning.

Institusjoner som har tillatelse til å benytte egne LGD-estimer og konverteringsfaktorer for en eksponeringskategori i henhold til tredje del avdeling II kapittel 3, og som ikke beregner verdien av sine eksponeringer med metoden nevnt i første ledd i dette nummer, kan anvende den avanserte metoden for finansielle sikkerheter eller metoden i artikkel 403 nr. 1 bokstav b) for beregning av verdien av eksponeringer.

3. En institusjon som benytter den avanserte metoden for finansielle sikkerheter eller har tillatelse til å benytte metoden beskrevet i nr. 2 i denne artikkel ved beregning av verdien av eksponeringer i henhold til artikkel 395 nr. 1, skal utføre periodisk stresstesting i forbindelse med sine kredittrisikokonsentrasjoner, herunder når det gjelder den realiserbare verdien av eventuell mottatt sikkerhet.

De periodiske stresstestene omhandlet i første ledd skal avdekke risiko som forårsakes av potensielle endringer i markedsforhold som vil kunne ha en negativ innvirkning på institusjonens kapitaldekning og på risiko som oppstår ved realisering av sikkerhet i stressituasjoner.

De stresstestene som gjennomføres, skal være tilstrekkelige og hensiktsmessige for vurderingen av slike risikoer.

Dersom den periodiske stresstesting viser en lavere realiserbar verdi av mottatt sikkerhet enn den som ville vært tillatt ved anvendelse av den avanserte metoden for finansielle sikkerheter eller metoden i nr. 2, alt etter hva som er relevant, skal verdien av den sikkerheten som tillates ved beregning av verdien av eksponeringer med hensyn til artikkel 395 nr. 1, reduseres tilsvarende.

Institusjoner omhandlet i første ledd skal ta med følgende i sine strategier for å håndtere konsentrasjonsrisiko:

- a) Retningslinjer og framgangsmåter for å håndtere risiko som følge av avvikende løpetid mellom eksponeringer og eventuell kredittbeskyttelse for disse eksponeringene.
- b) Retningslinjer og framgangsmåter for tilfeller der en stresstest viser en lavere realiserbar verdi for sikkerhet enn den som det er tatt hensyn til ved anvendelsen av den avanserte metoden for finansielle sikkerheter eller metoden i nr. 2.
- c) Retningslinjer og framgangsmåter knyttet til konsentrasjonsrisiko som følge av anvendelsen av kredittrisikoreduksjonsteknikker, og særlig store indirekte kreditteksponeringer, for eksempel med en enkelt utsteder av verdipapirer som er mottatt som sikkerhet.

Artikkel 402

Eksponeringer som følge av pantelån

1. Ved beregningen av eksponeringsverdier i henhold til artikkel 395 kan en institusjon redusere verdien av en eksponering eller deler av en eksponering med full sikkerhet i fast eiendom, i samsvar med artikkel 125 nr. 1, med den pantsatte delen av markeds- eller pantelånsverdien for den aktuelle faste eiendommen, men ikke med mer enn 50 % av markedsverdien eller 60 % av pantelånsverdien i de medlemsstatene som ved lov eller forskrift har fastsatt strenge kriterier for vurderingen av pantelånsverdien, dersom alle følgende vilkår er oppfylt:

- a) Medlemsstatens vedkommende myndigheter har fastsatt en risikovekt på høyst 35 % for eksponeringer eller deler av eksponeringer med sikkerhet i boligeiendom i samsvar med artikkel 124 nr. 2.
- b) Eksponeringen eller deler av eksponeringen er fullt ut sikret med
 - i) pant i boligeiendom eller
 - ii) en boligeiendom i en leasingtransaksjon der utleier beholder full eiendomsrett til boligeiendommen og leasingtakeren ennå ikke har anvendt sin kjøpsopsjon.
- c) Kravene i artikkel 208 og artikkel 229 nr. 1 er oppfylt.

2. Ved beregningen av eksponeringsverdier i henhold til artikkel 395 kan en institusjon redusere verdien av en eksponering eller deler av en eksponering med full sikkerhet i fast eiendom, i samsvar med artikkel 126 nr. 1, med den pantsatte delen av markeds- eller pantelånsverdien for den aktuelle faste eiendommen, men ikke med mer enn 50 % av markedsverdien eller 60 % av pantelånsverdien i de medlemsstatene som ved lov eller forskrift har fastsatt strenge kriterier for vurderingen av pantelånsverdien, dersom alle følgende vilkår er oppfylt:

- a) Medlemsstatens vedkommende myndigheter har fastsatt en risikovekt på høyst 50 % for eksponeringer eller deler av eksponeringer med sikkerhet i næringsseiendom i samsvar med artikkel 124 nr. 2.
- b) Eksponeringen er fullt ut sikret med
 - i) pant i kontorer eller andre forretningslokaler eller
 - ii) kontorer eller andre forretningslokaler, og eksponeringen gjelder eiendomsleasingtransaksjoner.

c) Kravene i artikkel 126 nr. 2 bokstav a), artikkel 208 og artikkel 229 nr. 1 er oppfylt.

d) Næringseiendommen er fullt oppført.

3. En institusjon kan behandle en eksponering mot en motpart som følge av en omvendt gjenkjøpsavtale der institusjonen av motparten har kjøpt panterettigheter som er uavhengige av den sikrede gjelden, i tredjeparters faste eiendom, som en rekke enkelteksponeringer mot hver tredjepart, forutsatt at alle følgende vilkår er oppfylt:

a) Motparten er en institusjon.

b) Eksponeringen er fullt ut sikret med de panterettighetene i disse tredjeparternes faste eiendom som institusjonen har kjøpt, og institusjonen er i stand til å utøve disse panterettighetene.

c) Institusjonen har sikret at kravene i artikkel 208 og artikkel 229 nr. 1 er oppfylt.

d) Institusjonen blir berettiget til de fordringene som motparten har på tredjepartene i tilfelle av motpartens mislighold, insolvens eller avviking.

e) Institusjonen rapporterer det samlede beløpet for eksponeringene mot hver av de andre institusjonene som behandles i henhold til dette nummer, til vedkommende myndigheter i samsvar med artikkel 394.

For dette formål skal institusjonen forutsette at den mot hver berørte tredjepart har en eksponering som tilsvarer størrelsen på den fordringen som motparten har på tredjeparten, i stedet for det tilsvarende beløpet for eksponeringen mot motparten. Den eventuelt gjenværende delen av eksponeringen mot motparten skal fortsatt behandles som en eksponering mot motparten.

Artikkel 403

Substitusjonsmetoden

1. Når en eksponering mot en motpart garanteres av en tredjepart eller gjennom sikkerhet utstedt av en tredjepart, kan en institusjon

a) behandle den garanterte delen av eksponeringen som om den var inngått med garantisten i stedet for med motparten, forutsatt at den usikrede eksponeringen mot garantisten ville blitt gitt en risikovekt som tilsvarer eller er lavere enn risikovekten for den usikrede eksponeringen mot motparten i henhold til tredje del avdeling II kapittel 2,

b) behandle den delen av eksponeringen som har sikkerhet i form av markedsverdien av anerkjent sikkerhet, som om den var inngått med tredjeparten i stedet for med motparten, dersom eksponeringen garanteres gjennom sikkerhet og dersom den delen av eksponeringen som det er stilt sikkerhet for, ville blitt gitt en risikovekt som tilsvarer eller er lavere enn risikovekten for den usikrede eksponeringen mot motparten i henhold til tredje del avdeling II kapittel 2.

En institusjon skal ikke benytte metoden i første ledd bokstav b) når det er manglende samsvar mellom eksponeringens løpetid og beskyttelsens løpetid.

Ved anvendelsen av denne del kan en institusjon benytte både den avanserte metoden for finansielle sikkerheter og behandlingen i første ledd bokstav b), men bare når det er tillatt å benytte både den avanserte metoden for finansielle sikkerheter og den enkle metoden for finansielle sikkerheter i henhold til artikkel 92.

2. Når en institusjon anvender nr. 1 bokstav a)

a) og dersom garantien er angitt i en annen valuta enn den som er angitt for eksponeringen, skal beløpet for eksponeringen som anses for å være dekket, beregnes i samsvar med bestemmelsene om behandling av avvikende valuta for ikke-finansiert kredittbeskyttelse i tredje del avdeling II kapittel 4,

b) skal et misforhold mellom eksponeringens løpetid og beskyttelsens løpetid behandles i samsvar med bestemmelsene om behandling av avvikende løpetid i tredje del avdeling II kapittel 4,

c) kan delvis dekning anerkjennes i samsvar med behandlingen i tredje del avdeling II kapittel 4.

FEMTE DEL

EKSPONERINGER MOT OVERFØRT KREDITTRISIKO

AVDELING I

ALMINNELIGE BESTEMMELSER FOR DENNE DEL

Artikkel 404

Virkeområde

Avdeling II og III får anvendelse på nye verdipapiriseringer som utstedes fra og med 1. januar 2011. Avdeling II og III får etter 31. desember 2014 anvendelse på eksisterende verdipapiriseringer dersom nye underliggende eksponeringer er lagt til eller erstattet etter nevnte dato.

AVDELING II

KRAV FOR INVESTORINSTITUSJONER

Artikkel 405

Utsteders tilbakeholdte interesse

1. En institusjon som ikke opptrer som en initiativtakende eller organiserende institusjon eller opprinnelig långiver, skal eksponeres for kredittrisikoen ved en verdipapiriseringsposisjon i eller utenfor sin handelsportefølje bare dersom den initiativtakende institusjonen, den organiserende institusjonen eller den opprinnelige långiveren overfor institusjonen uttrykkelig har gitt tilsagn om at den løpende vil beholde en vesentlig nettoøkonomisk interesse som under ingen omstendigheter skal være på mindre enn 5 %.

Bare følgende anses som en beholdt vesentlig nettoøkonomisk interesse på minst 5 %:

- a) Minst 5 % av den pålydende verdien for hver av transjene som er solgt eller overført til investorene, er beholdt.
- b) Ved verdipapiriseringer i forbindelse med rullerende eksponeringer, tilbakeholding av den initiativtakende institusjonens interesse på minst 5 % av de verdipapiriserte eksponeringenes pålydende verdi.
- c) Tilbakeholding av tilfeldig utvalgte eksponeringer som tilsvarer minst 5 % av de verdipapiriserte eksponeringenes pålydende verdi, når slike eksponeringer ellers ville blitt verdipapirisert i verdipapiriseringen, forutsatt at antallet potensielt verdipapiriserte eksponeringer opprinnelig er minst 100.
- d) Tilbakeholding av førstetapstransjen og om nødvendig andre transjer med samme eller en strengere risikoprofil enn de transjene som er overført eller solgt til investorer, og som ikke forfaller tidligere enn de transjene som er overført eller solgt til investorer, slik at tilbakeholdingen samlet tilsvarer minst 5 % av de verdipapiriserte eksponeringenes pålydende verdi.
- e) En førstetapseksponering på minst 5 % av hver verdipapiriserte eksponering i verdipapiriseringen er beholdt.

Den nettoøkonomiske interessen måles når eksponeringen oppstår, og skal løpende opprettholdes. Den nettoøkonomiske interessen, herunder beholdte posisjoner, eierandeler eller eksponeringer, skal ikke være omfattet av noen kredittrisikoreduksjon, korte posisjoner eller andre former for sikring, og den skal ikke selges. Den nettoøkonomiske interessen skal bestemmes av den nominelle verdien av poster utenfor balansen.

Tilbakeholdingskravene skal ikke anvendes flere ganger for samme verdipapirisering.

2. Når en morkredittinstitusjon i EU, et finansielt holdingselskap i EU eller et blandet finansielt holdingselskap i EU, eller et av disse datterforetak i egenskap av initiativtakende eller

organiserende institusjon verdipapiriserer eksponeringer fra flere kredittinstitusjoner, verdipapirforetak eller andre finansinstitusjoner som er underlagt tilsyn på konsolidert grunnlag, kan kravet i nr. 1 oppfylles på grunnlag av den konsoliderte stillingen til den tilknyttede morkredittinstitusjonen i EU, det finansielle holdingselskapet i EU eller det blendede finansielle holdingselskapet i EU.

Første ledd får anvendelse bare når de kredittinstitusjonene, verdipapirforetakene eller finansinstitusjonene som opprettet de verdipapiriserte eksponeringene, har forpliktet seg til å oppfylle kravene i artikkel 408 og i god tid gi den initiativtakende eller organiserende kredittinstitusjonen og morkredittinstitusjonen i EU, det finansielle holdingselskapet i EU eller det blendede finansielle holdingselskapet i EU de opplysningene som er nødvendige for å oppfylle kravene i artikkel 409.

3. Nr. 1 får ikke anvendelse når de verdipapiriserte eksponeringene er eksponeringer mot eller fullt ut, ubetinget og ugenkallelig garantert av følgende enheter:

- a) Sentralmyndigheter og sentralbanker.
- b) Regionale og lokale myndigheter og offentlige foretak i medlemsstatene.
- c) Institusjoner som er gitt en risikovekt på høyst 50 % i henhold til tredje del avdeling II kapittel 2.
- d) Multilaterale utviklingsbanker.

4. Nr. 1 får ikke anvendelse på transaksjoner som er basert på en klar, gjennomiktig og tilgjengelig indeks, der de underliggende referanseenheterne er identiske med dem som utgjør en indeks over enheter som handles bredt, eller som er andre omsettelige verdipapirer enn verdipapiriseringsposisjoner.

Artikkel 406

Behørig aktsomhet («due diligence»)

1. Før institusjonene blir eksponert for kredittrisikoen ved en verdipapirisering, og deretter etter behov, skal de for hver av de individuelle verdipapiriseringsposisjonene kunne dokumentere overfor vedkommende myndigheter at de har en bred og inngående forståelse av og har gjennomført formelle retningslinjer og framgangsmåter som er relevante for posisjonene i og utenfor handelsporteføljen, og som står i et rimelig forhold til risikoprofilen for deres investeringer i verdipapiriserte posisjoner, for analysing og registrering av

- a) opplysninger gitt i henhold til artikkel 405 nr. 1 av initiativtakende eller organiserende institusjoner eller opprinnelige långivere for å angi den nettoøkonomiske interessen som de løpende opprettholder i verdipapiriseringen,

- b) risikofaktorene for hver enkelt verdipapiriseringsposisjon,
- c) risikofaktorene for de underliggende eksponeringene i verdipapiriseringsposisjonen,
- d) omdømmet og tapserfaringene ved tidligere verdipapiriseringer hos initiativtakende eller organiserende institusjoner i de relevante underliggende eksponeringskategoriene i verdipapiriseringsposisjonen,
- e) de initiativtakende eller organiserende institusjonenes eller deres agents eller rådgiveres erklæringer og opplysninger om den behørig aktsomhet de har utvist i forbindelse med de verdipapiriserte eksponeringene og, dersom det er relevant, kvaliteten på sikkerheten for de verdipapiriserte eksponeringene,
- f) dersom det er relevant, de metodene og begrepene som vurderingen av sikkerheten for de verdipapiriserte eksponeringene er basert på, og de retningslinjene som den initiativtakende eller organiserende institusjonen har innført for å sikre takstmannens uavhengighet,
- g) alle strukturelle kjennetegn ved verdipapiriseringen som vesentlig vil kunne påvirke utviklingen i institusjonens verdipapiriseringsposisjon, for eksempel avtalefestede prioritetsordninger og utløsningsgrenser knyttet til slike ordninger, kredittforbedringer, likviditetsforbedringer, markedsverdiutløsningssterskler og handelsspesifikke definisjoner av mislighold.

Institusjonene skal regelmessig gjennomføre egne stresstester som passer til deres verdipapiriseringsposisjoner. For dette formål kan institusjonene bruke finansielle modeller som er utviklet av en ekstern kredittvurderingsinstitusjon, forutsatt at institusjonene på anmodning kan dokumentere at de har utvist behørig aktsomhet før de foretok investeringer, for å validere de relevante forutsetningene for og struktureringen av modellene og for å forstå metoden, forutsetningene og resultatene.

2. Institusjoner som ikke opptre som initiativtakende eller organiserende institusjoner eller opprinnelige långivere, skal innføre formelle framgangsmåter som passer til deres posisjoner i og utenfor handelsporteføljen, og som står i et rimelig forhold til risikoprofilen for deres investeringer i verdipapiriserte posisjoner, for løpende og rettidig å overvåke utviklingen i de underliggende eksponeringene i deres verdipapiriseringsposisjoner. Dersom det er relevant, skal dette omfatte eksponeringstypen, prosentdelen av lån som er ubetalt mer enn 30, 60 og 90 dager etter forfall, misligholdsrater, forskuddsbetalingsrater, oppsagte lån, type sikkerhet og beboelse, frekvensfordelingen av kredittskår eller andre målinger av kredittverdigheten for de underliggende eksponeringene, bransjemessig og geografisk diversifisering og frekvensfordelingen av belåningsgraden med intervallbredder som gjør det lettere å foreta en hensiktsmessig følsomhetsanalyse. Dersom de underliggende eksponeringene selv utgjøres av verdipapiriseringsposisjoner, skal institusjonene ikke bare ha opplysningene omhandlet i dette ledd om de underliggende verdipapiriseringstransjene, for eksempel utstederens navn og kredittkvalitet, men også om de særlige kjennetegnene ved og utviklingen i de gruppene som er underliggende for disse verdipapiriseringstransjene.

Institusjonene skal også anvende de samme analysestandardene på deltakerinteresser eller tegninger i verdipapiriseringsemi-sjoner som kjøpes fra tredjeparter, uavhengig av om slike

deltakerinteresser eller tegninger skal inngå i eller holdes utenfor deres handelsportefølje.

Artikkel 407

Ytterligere risikovekt

Dersom en institusjon på et vesentlig punkt ikke oppfyller kravene i artikkel 405, 406 eller 409 på grunn av uaktsomhet eller unnløstelse, skal vedkommende myndigheter pålegge en forholdsmessig ytterligere risikovekt på minst 250 % (og høyst 1250 %) av den risikovekten som skal anvendes på de relevante verdipapiriseringsposisjonene som angitt i henholdsvis artikkel 245 nr. 6 og artikkel 337 nr. 3. Risikovekten skal gradvis økes for hver etterfølgende overtredelse av bestemmelsene om behørig aktsomhet.

Vedkommende myndigheter skal ta hensyn til unntakene omhandlet i artikkel 405 nr. 3 for visse verdipapiriseringer ved å redusere den risikovekten de ellers ville pålegge i henhold til denne artikkel for verdipapiriseringer som omfattes av artikkel 405 nr. 3.

AVDELING III

KRAV FOR ORGANISERENDE OG INITIATIVTAKENDE INSTITUSJONER

Artikkel 408

Kriterier for utlån

Organiserende og initiativtakende institusjoner skal anvende de samme forsvarlige og veldefinerte kriteriene for utlån i samsvar med kravene i artikkel 79 i direktiv 2013/36/EU på eksponeringer som skal verdipapiriseres, som de anvender på eksponeringer utenfor deres egen handelsportefølje. For dette formål skal de samme prosessene for godkjenning og, dersom det er relevant, for endring, fornyelse og refinansiering av lån anvendes av de initiativtakende og organiserende institusjonene.

Dersom kravene i første ledd i denne artikkel ikke er oppfylt, skal artikkel 245 nr. 1 ikke anvendes av en initiativtakende institusjon, og denne initiativtakende institusjonen skal ikke ha rett til å utelukke de verdipapiriserte eksponeringene ved beregningen av kapitalkrav i henhold til denne forordning.

Artikkel 409

Opplysninger til investorer

Institusjoner som opptre som initiativtakende institusjoner, organiserende institusjoner eller opprinnelige långivere, skal opplyse investorer om omfanget av sin forpliktelse i henhold til artikkel 405 til å beholde en nettoøkonomisk interesse i verdipapiriseringen. Organiserende og initiativtakende institusjoner skal sikre at potensielle investorer har umiddelbar tilgang til alle vesentlige og relevante data om kredittkvaliteten og utviklingen i de enkelte underliggende eksponeringene, kontantstrømmene og sikkerheten for en verdipapiriseringseksponering, samt til alle opplysninger som er nødvendige for å gjennomføre omfattende og godt underbygd stresstesting på kontantstrømmene og sikkerhetsverdiene for de underliggende eksponeringene. For dette formål skal «vesentlige og relevante data» defineres på tidspunktet for verdipapiriseringen og om nødvendig deretter, alt etter verdipapiriseringens art.

*Artikkel 410***Ensartede vilkår for anvendelsen**

1. EBA skal årlig framlegge rapport for Kommisjonen om hvilke tiltak vedkommende myndigheter har truffet for å sikre at institusjonene overholder kravene i avdeling II og III.

2. EBA skal utarbeide utkast til tekniske reguleringsstandarder for nærmere å angi følgende:

- a) Kravene i artikkel 405 og 406, som får anvendelse på institusjoner som blir eksponert for verdipapiriseringsrisikoen.
- b) Tilbakeholdingskravet, herunder oppfyllelse av kriteriene for å beholde en vesentlig nettoøkonomisk interesse som omhandlet i artikkel 405, og tilbakeholdingsnivået.
- c) Kravene om behørig aktsomhet i artikkel 406 for institusjoner som blir eksponert for en verdipapiriseringsposisjon.
- d) Kravene i artikkel 408 og 409, som får anvendelse på initiativtakende og organiserende institusjoner.

EBA skal framlegge disse utkastene til tekniske reguleringsstandarder for Kommisjonen innen 1. januar 2014.

Kommisjonen delegeres myndighet til å vedta de tekniske reguleringsstandardene nevnt i første ledd i samsvar med artikkel 10–14 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

3. EBA skal utarbeide utkast til tekniske gjennomføringsstandarder for å lette tilnærmingen av tilsynspraksis med hensyn til gjennomføringen av artikkel 407, herunder de tiltakene som skal treffes i tilfelle av overtredelser av forpliktelsene knyttet til behørig aktsomhet og risikostyring.

EBA skal framlegge disse utkastene til tekniske gjennomføringsstandarder for Kommisjonen innen 1. januar 2014.

Kommisjonen gis myndighet til å vedta de tekniske gjennomføringsstandardene nevnt i første ledd i samsvar med artikkel 15 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

SJETTE DEL

LIKVIDITET

AVDELING I

DEFINISJONER OG KRAV TIL LIKVIDITETSRESERVE*Artikkel 411***Definisjoner**

I denne del menes med

- 1) «finansiell kunde» en kunde som utøver en eller flere av virksomhetene som er angitt i vedlegg I til direktiv

2013/36/EU, som hovedvirksomhet, eller er ett av følgende:

- a) En kredittinstitusjon.
- b) Et verdipapirforetak.
- c) Et spesialforetak for verdipapirisering.
- d) En IKI.
- e) En investeringsordning som ikke er av åpen type.
- f) Et forsikringsforetak.
- g) Et finansielt holdingselskap eller et blandet finansielt holdingselskap.

- 2) «massemarkedsinnskudd» en forpliktelse overfor en fysisk person eller en SMB, dersom den fysiske personen eller SMB-en tilhører kategorien for massemarkedseksponeringer i henhold til standardmetoden eller IRB-metoden for kredittrisiko, eller en forpliktelse overfor et foretak som er berettiget til behandlingen i artikkel 153 nr. 4, og dersom de samlede innskuddene fra alle slike foretak på gruppebasis ikke overstiger 1 million euro.

*Artikkel 412***Krav til likviditetsreserve**

- 1. Institusjonene skal ha tilstrekkelige likvide eiendeler til en samlet verdi som dekker utgående pengestrømmer minus inngående pengestrømmer i stressituasjoner, for å sikre at institusjonene opprettholder likviditetsbuffer som er tilstrekkelige til å dekke eventuell ubalanse mellom inngående og utgående pengestrømmer i alvorlige stressituasjoner i en periode på 30 dager. I stressperioder kan institusjonene anvende sine likvide eiendeler for å dekke sine utgående netto pengestrømmer.

- 2. Institusjonene skal ikke foreta dobbelttelling av inngående kontantstrømmer og likvide eiendeler.

- 3. Institusjonene kan anvende de likvide eiendelene omhandlet i nr. 1 for å oppfylle sine forpliktelser i stressituasjoner i samsvar med artikkel 414.

- 4. Bestemmelsene i avdeling II skal bare anvendes for å fastsette rapporteringsforpliktelsene som angitt i artikkel 415.

- 5. Medlemsstatene kan opprettholde eller innføre nasjonale bestemmelser om likviditetskrav før de bindende minstandardene for krav til likviditetsreserve er fastsatt og innført fullt ut i Unionen i samsvar med artikkel 460. Medlemsstatene eller vedkommende myndigheter kan kreve at nasjonalt godkjente institusjoner eller en del av disse institusjonene skal opprettholde et krav til høyere likviditetsreserve på opptil 100 %, før den bindende minstestandarden på 100 % er innført fullt ut i samsvar med artikkel 460.

*Artikkel 413***Stabil finansiering**

1. Institusjonene skal sikre at langsiktige forpliktelser er tilstrekkelig dekket med ulike stabile finansieringsinstrumenter både under normale forhold og i stressituasjoner.
2. Bestemmelsene i avdeling III får anvendelse bare for å fastsette rapporteringsforpliktelser som angitt i artikkel 415.
3. Medlemsstatene kan opprettholde eller innføre nasjonale bestemmelser om krav til stabil finansiering før bindende minstestandarder for krav til langsiktig stabil finansiering er fastsatt og innført i Unionen i samsvar med artikkel 510.

*Artikkel 414***Oppfyllelse av likviditetskrav**

Dersom en institusjon ikke oppfyller eller ikke forventer å oppfylle kravet i artikkel 412 eller den generelle forpliktelsen i artikkel 413 nr. 1, herunder i stressperioder, skal den umiddelbart underrette vedkommende myndigheter og uten unødig opphold framlegge en plan for vedkommende myndigheter for hvordan den innen rimelig tid igjen skal kunne oppfylle kravet i artikkel 412 eller artikkel 413 nr. 1. Fram til institusjonen igjen oppfyller kravet, skal den foreta daglig rapportering av postene omhandlet i avdeling II, eller eventuelt avdeling III, ved hver bankdags avslutning, med mindre vedkommende myndigheter tillater en mindre hyppig rapportering og en lengre rapporteringsfrist. Vedkommende myndigheter skal bare gi slike tillatelser på grunnlag av en institusjons individuelle situasjon og idet det tas hensyn til omfanget og kompleksiteten av institusjonens virksomhet. De skal overvåke gjennomføringen av planen og ved behov kreve at gjennomføringen skjer hurtigere.

AVDELING II

RAPPORTERING OM LIKVIDITET*Artikkel 415***Rapporteringsplikt og rapporteringsformat**

1. Institusjonene skal til vedkommende myndigheter rapportere de postene som er omhandlet i avdeling II og III, samt deres bestanddeler, i en enkelt valuta, uavhengig av deres faktiske valuta, herunder sammensetningen av deres likvide eiendeler i samsvar med artikkel 416. Fram til kravet til likviditetsreserve i sjette del er fullt ut fastsatt og gjennomført som minstestandard i samsvar med artikkel 460, skal institusjonene rapportere postene nevnt i avdeling II og vedlegg III. Institusjonene skal rapportere postene nevnt i avdeling III.

Rapportering skal skje minst månedlig når det gjelder postene i avdeling II og vedlegg III, og minst kvartalsvis når det gjelder postene i avdeling III.

Rapporteringsformatene skal inneholde alle nødvendige opplysninger og gi EBA mulighet til å vurdere hvorvidt sikrede utlån og transaksjoner med bytte av sikkerheter er blitt avvirket på riktig måte i tilfeller der likvide eiendeler omhandlet i artikkel 416 nr. 1 bokstav a)–c) er oppnådd mot sikkerhet som ikke oppfyller kravene i artikkel 416 nr. 1 bokstav a)–c).

2. En institusjon skal rapportere separat til vedkommende myndigheter i hjemstaten de postene som er omhandlet i nr. 1, i valutaen angitt nedenfor, når den har

- a) samlede forpliktelser i en annen valuta enn rapporteringsvalutaen angitt i nr. 1 som utgjør minst 5 % av institusjonens eller likviditetsundergruppens samlede forpliktelser, eller

- b) en betydelig filial i henhold til artikkel 51 i direktiv 2013/36/EU i en vertsstat som anvender en annen valuta enn rapporteringsvalutaen angitt i nr. 1.

3. EBA skal utarbeide utkast til tekniske gjennomføringsstandarder for å angi følgende:

- a) Ensartede formater og IT-løsninger med tilhørende instruksjoner for hyppighet samt referanse- og overføringsdatoer. Rapporteringsformatene og -hyppigheten skal stå i rimelig forhold til arten, omfanget og kompleksiteten av institusjonenes ulike virksomheter og skal omfatte den rapporteringen som kreves i henhold til nr. 1 og 2.

- b) Ytterligere parametere for likviditetsovervåkingen som kreves for at vedkommende myndigheter skal få en omfattende innsikt i likviditetsrisikoprofilen, og som skal stå i rimelig forhold til arten, omfanget og kompleksiteten av en institusjons virksomhet.

EBA skal framlegge for Kommisjonen disse utkastene til tekniske gjennomføringsstandarder for de postene som er angitt i bokstav a), før 28. juli 2013, og for de postene som er angitt i bokstav b), før 1. januar 2014.

Fram til de bindende likviditetskravene er innført fullt ut, kan vedkommende myndigheter fortsatt samle inn opplysninger ved hjelp av overvåkingsverktøy med sikte på å overvåke overholdelsen av eksisterende nasjonale likviditetsstandarder.

Kommisjonen gis myndighet til å vedta de tekniske gjennomføringsstandardene nevnt i første ledd i samsvar med artikkel 15 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

4. Vedkommende myndigheter i hjemstaten skal på anmodning til rett tid og elektronisk oversende vedkommende myndigheter og den nasjonale sentralbank i vertsstaten samt EBA de enkelte rapportene i samsvar med denne artikkel.

5. Vedkommende myndigheter som utøver tilsyn på konsolidert grunnlag i samsvar med artikkel 111 i direktiv 2013/36/EU, skal på anmodning til rett tid og elektronisk oversende følgende myndigheter alle opplysninger som institusjonen har rapportert i samsvar med de ensartede rapporteringsformatene omhandlet i nr. 3:

a) Vedkommende myndigheter og den nasjonale sentralbank i de vertsstatene der det er betydelige filialer i samsvar med artikkel 51 i direktiv 2013/36/EU av morinstitusjonen eller institusjoner som er kontrollert av det samme finansielle morholdingselskapet.

b) Vedkommende myndigheter som har gitt tillatelse til datterforetak av morinstitusjonen eller institusjoner som er kontrollert av det samme finansielle morholdingselskapet, samt sentralbanken i samme medlemsstat.

c) EBA.

d) ESB.

6. Vedkommende myndigheter som har gitt tillatelse til en institusjon som er et datterforetak av en morinstitusjon eller et finansielt morholdingselskap, skal på anmodning til rett tid og elektronisk oversende vedkommende myndigheter som utøver tilsyn på konsolidert grunnlag i samsvar med artikkel 111 i direktiv 2013/36/EU, sentralbanken i medlemsstaten der institusjonen har tillatelse, og EBA alle opplysninger som institusjonen har rapportert i samsvar med de ensartede rapporteringsformatene omhandlet i nr. 3.

Artikkel 416

Rapportering av likvide eiendeler

1. Institusjonene skal rapportere opplysninger om følgende som likvide eiendeler, med mindre annet følger av nr. 2, og bare dersom de likvide eiendelene oppfyller vilkårene i nr. 3:

a) Kontanter og eksponeringer mot sentralbanker, i den utstrekning disse eksponeringene til enhver tid kan heves i stressperioder. Når det gjelder innskudd i sentralbanker, skal vedkommende myndighet og sentralbanken arbeide for å oppnå enighet om i hvilket omfang disse minstereserverne kan utnyttes i stressperioder.

b) Andre omsettelige eiendeler som har svært høy likviditet og kredittkvalitet.

c) Omsettelige eiendeler som utgjør fordringer på eller er garantert av

i) sentralmyndigheten i en medlemsstat, i en region med selvstendig myndighet til å fastsette og innkreve skatter eller i en tredjestat, i sentralmyndighetens eller den regionale myndighetens nasjonale valuta, dersom institusjonen har en likviditetsrisiko i den berørte medlemsstaten eller den berørte tredjestaten som den dekker ved å inneha disse likvide eiendelene,

ii) sentralbanker og offentlige foretak som ikke tilhører sentralmyndigheten, i sentralbankens og det offentlige foretakets nasjonale valuta,

iii) Den internasjonale oppgjørsbank, Det internasjonale valutafond, Kommisjonen og multilaterale utviklingsbanker,

iv) Det europeiske finansielle stabiliseringsfond og Den europeiske stabiliseringsordning.

d) Omsettelige eiendeler som har høy likviditet og kredittkvalitet.

e) Bevilgede kredittfasiliteter tilbudt av sentralbanker innenfor rammen av pengepolitikken, forutsatt at disse fasilitetene ikke er sikret med likvide eiendeler, med unntak av likviditetsstøtte i krisesituasjoner.

f) Dersom kredittinstitusjonen tilhører et nettverk i henhold til lovbestemmelser, lovfestede minsteinnskudd hos den sentrale kredittinstitusjonen og annen lov- eller avtalefestet tilgjengelig likvid finansiering fra den sentrale kredittinstitusjonen eller institusjoner som er medlemmer av nettverket omhandlet i artikkel 113 nr. 7, eller som er berettiget til unntaket som fastsatt i artikkel 10, forutsatt at denne finansieringen ikke er sikret med likvide eiendeler.

I påvente av at det fastsettes en ensartet definisjon i samsvar med artikkel 460 av høy og svært høy likviditet og kredittkvalitet, skal institusjonene selv i en gitt valuta identifisere omsettelige eiendeler med henholdsvis høy og svært høy likviditet og kredittkvalitet. I påvente av at det fastsettes en ensartet definisjon, kan vedkommende myndigheter, idet det tas hensyn til kriteriene i artikkel 509 nr. 3–5, utstede generelle retningslinjer som institusjonene skal følge ved identifiseringen av eiendeler med høy og svært høy likviditet og kredittkvalitet. Dersom slike retningslinjer ikke finnes, skal institusjonene anvende gjennomsluttede og objektive kriterier for dette formål, herunder noen av eller alle kriteriene i artikkel 509 nr. 3–5.

2. Følgende skal ikke anses som likvide eiendeler:

a) Eiendeler som er utstedt av en kredittinstitusjon, med mindre de oppfyller et av følgende vilkår:

- i) De er obligasjoner som er berettiget til behandlingen i artikkel 129 nr. 4 eller 5, eller instrumenter med sikkerhet i eiendeler dersom det er dokumentert at de er av høyeste kredittkvalitet som fastsatt av EBA i henhold til kriteriene i artikkel 509 nr. 3–5.
- ii) De er obligasjoner som omhandlet i artikkel 52 nr. 4 i direktiv 2009/65/EF, bortsett fra dem som er omhandlet i punkt i) i denne bokstav.
- iii) Kredittinstitusjonen er opprettet av sentralmyndigheten eller en regional myndighet i en medlemsstat, og denne myndigheten er forpliktet til å beskytte institusjonens økonomiske grunnlag og opprettholde dens levedyktighet i hele dens levetid, eller eiendelen garanteres uttrykkelig av denne myndigheten, eller minst 90 % av lånene som gis av institusjonen, direkte eller indirekte garanteres av denne myndigheten, og eiendelen anvendes fortrinnsvis for å finansiere støttelån som gis på ikke-konkurranseutsatt grunnlag og ikke er profittorientert, med sikte på å fremme denne myndighetens politiske mål.

b) Eiendeler som stilles som sikkerhet for institusjonen ved omvendte gjenkjøpstransaksjoner og verdipapirfinansieringstransaksjoner, som institusjonen innehar bare for å redusere kredittrisikoen, og som ikke er tilgjengelige for institusjonen i henhold til lov og avtale.

c) Eiendeler utstedt av ett av følgende:

- i) Et verdipapirforetak.
- ii) Et forsikringsforetak.
- iii) Et finansielt holdingselskap.
- iv) Et blandet finansielt holdingselskap.
- v) Et annet foretak som utøver en eller flere av virksomhetene oppført i vedlegg I til direktiv 2013/36/EU, som sin hovedvirksomhet.

3. I samsvar med nr. 1 skal institusjonene rapportere eiendeler som oppfyller følgende vilkår, som likvide eiendeler:

a) De er ikke beheftet eller de er tilgjengelige i sikkerhetsgrupper som kan anvendes for å skaffe ytterligere finansiering innenfor rammen for kommitterte, men ennå ikke finansierte kredittlinjer som er tilgjengelige for institusjonen.

b) De er ikke utstedt av institusjonen selv eller dens morinstitusjon eller datterinstitusjoner eller et annet datterforetak av dens morinstitusjon eller finansielle morholdingselskap.

c) Deres pris er som regel fastsatt av markedsdeltakerne og kan lett observeres på markedet, eller deres pris kan fastsettes etter en formel som er lett å beregne på grunnlag av offentlig tilgjengelige data, og den avhenger ikke av sterke antakelser som vanligvis er tilfellet når det gjelder strukturerte eller eksotiske produkter.

d) De er godtakbar sikkerhet for ordinære likviditetsoperasjoner hos en sentralbank i en medlemsstat eller, dersom de likvide eiendelene innehas for å oppfylle utgående pengestrømmer i en tredjestats valuta, hos sentralbanken i vedkommende tredjestat.

e) De er notert på en anerkjent børs, eller de er omsettelige gjennom direkte avtaler om salg eller gjennom en enkel gjenkjøpsavtale på godkjente gjenkjøpsmarkeder. Disse kriteriene skal vurderes separat for hvert marked.

Vilkårene omhandlet i første ledd bokstav c)–e) får ikke anvendelse på eiendelene omhandlet i nr. 1 bokstav a), e) og f).

Vilkåret omhandlet i første ledd bokstav d) får ikke anvendelse på likvide eiendeler som innehas for å dekke utgående pengestrømmer i en valuta der sentralbankens kriterier for å godta sikkerheter er svært snevre. Når det gjelder likvide eiendeler som er uttrykt i tredjestatsvalutaer, skal dette unntaket anvendes bare dersom tredjestatens vedkommende myndigheter anvender det samme eller et tilsvarende unntak.

4. Uten hensyn til bestemmelsene i nr. 1–3, og i påvente av at det fastsettes et bindende likviditetskrav i samsvar med artikkel 460 og nr. 1 annet ledd i denne artikkel, skal institusjonene rapportere om

a) andre omsettelige eiendeler som ikke kan godtas som sikkerhet av sentralbankene, for eksempel aksjer og gull, på grunnlag av åpne og objektive kriterier, herunder noen av eller alle kriteriene i artikkel 509 nr. 3–5,

b) andre omsettelige eiendeler som kan godtas som sikkerhet av sentralbankene, for eksempel instrumenter med sikkerhet i eiendeler med høyeste kredittkvalitet som fastsatt av EBA i henhold til kriteriene i artikkel 509 nr. 3–5,

c) andre ikke-omsettelige eiendeler som kan godtas som sikkerhet av sentralbankene, for eksempel kredittfordringer som fastsatt av EBA i henhold til kriteriene i artikkel 509 nr. 3–5.

5. EBA skal utarbeide utkast til tekniske gjennomføringsstandarter med lister over valutaer som oppfyller vilkårene omhandlet i nr. 3 tredje ledd.

EBA skal framlegge disse utkastene til tekniske gjennomføringsstandarter for Kommisjonen innen 31. mars 2014.

Kommisjonen gis myndighet til å vedta de tekniske gjennomføringsstandardene nevnt i første ledd i samsvar med artikkel 15 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

Før de tekniske standardene omhandlet i tredje ledd trer i kraft, kan institusjonene fortsatt anvende behandlingen angitt i nr. 3 annet ledd dersom vedkommende myndigheter har anvendt denne behandlingen før 1. januar 2014.

6. Aksjer eller andeler i IKI-er kan behandles som likvide eiendeler opp til et beløp på 500 millioner euro i hver institusjons portefølje av likvide eiendeler, forutsatt at kravene i artikkel 132 nr. 3 er oppfylt, og at IKI-en, ut over derivater til reduksjon av rente- eller kreditt- eller valutarisikoen, bare investerer i likvide eiendeler som omhandlet i nr. 1 i denne artikkel.

En IKIs bruk eller potensielle bruk av derivater for å sikre risikoer ved tillatte investeringer skal ikke hindre at IKI-en kan være godtakbar. Når verdien av IKI-ens aksjer eller andeler ikke blir markedsvurdert regelmessig av tredjeparter som omhandlet i artikkel 418 nr. 4 bokstav a) og b), og vedkommende myndighet ikke anser at en institusjon har utviklet robuste metoder og prosesser for en slik vurdering som omhandlet i artikkel 418 nr. 4 første punktum, skal aksjer eller andeler i vedkommende IKI ikke behandles som likvide eiendeler.

7. Når en likvid eiendel ikke lenger kvalifiserer for å inngå i beholdningen av likvide eiendeler, kan en institusjon imidlertid fortsatt anse den som en likvid eiendel i en ytterligere periode på 30 kalenderdager. Når en likvid eiendel i en IKI ikke lenger er berettiget til behandlingen i nr. 6, kan aksjene eller andelene imidlertid fortsatt anses som en likvid eiendel i en ytterligere periode på 30 kalenderdager, forutsatt at disse eiendelene utgjør høyst 10 % av IKI-ens samlede eiendeler.

Artikkel 417

Operative krav til beholdninger av likvide eiendeler

Institusjonene skal bare rapportere beholdninger av likvide eiendeler som oppfyller alle følgende vilkår, som likvide eiendeler:

a) De er tilstrekkelig diversifisert. Diversifisering er ikke et krav med hensyn til eiendeler som tilsvarer artikkel 416 nr. 1 bokstav a)–c).

b) De er rettslig og i praksis umiddelbart tilgjengelige til enhver tid i løpet av de neste 30 dagene for realisering i henhold til en avtale om direkte salg eller gjennom en enkel gjenkjøpsavtale på godkjente gjenkjøpsmarkeder for å oppfylle forpliktelser som forfaller til betaling. Likvide eiendeler omhandlet i artikkel 416 nr. 1 bokstav c) som innehas i tredjestater der det er overføringsrestriksjoner, eller som er uttrykt i ikke-konvertible valutaer, skal anses som tilgjengelige for realisering bare dersom de tilsvarer utgående strømmen i den berørte tredjestaten eller den aktuelle valutaen, med mindre institusjonen kan dokumentere overfor vedkommende myndigheter at den i tilstrekkelig omfang har sikret den tilknyttede valutarisikoen.

c) De likvide eiendelene kontrolleres av en likviditetsforvaltningsfunksjon.

d) En del av de likvide eiendelene, unntatt dem som er omhandlet i artikkel 416 nr. 1 bokstav a), c), e) og f), realiseres regelmessig og minst én gang i året gjennom avtaler om direkte salg eller gjennom enkle gjenkjøpsavtaler på godkjente gjenkjøpsmarkeder, for følgende formål:

i) Å teste adgangen til markedet for disse eiendelene.

ii) Å teste effektiviteten i prosessene for realisering av eiendeler.

iii) Å teste eiendelenes anvendelighet.

iv) Å minimere risikoen for negative signaler i stressituasjoner.

e) Prisisikoen knyttet til eiendelene kan sikres, men de likvide eiendelene skal være omfattet av egnede interne ordninger som sikrer at de er lett tilgjengelige for likviditetsstyringsfunksjonen når det er nødvendig, og særlig at de ikke anvendes i andre løpende transaksjoner, herunder:

i) sikring eller andre handelsstrategier,

ii) kredittforbedringer i strukturerte transaksjoner,

iii) dekning av driftskostnader.

f) Valutaen for de likvide eiendelene stemmer overens med fordelingen etter valuta av utgående pengestrømmer etter fradrag av inngående strømmen.

*Artikkel 418***Verdsetting av likvide eiendeler**

1. Likvide eiendeler skal rapporteres til markedsverdi, idet det tas hensyn til egnede avkortinger som minst gjenspeiler varigheten, kreditt- og likviditetsrisikoen og typiske avkortinger av gjenkjøpsavtaler i perioder med generell stress i markedet. Avkortningene skal være minst 15 % for eiendelene omhandlet i artikkel 416 nr. 1 bokstav d). Dersom institusjonen sikrer prisrisikoen som er knyttet til en eiendel, skal den ta hensyn til den kontantstrømmen som følger av den potensielle avviklingen av sikringen.

2. Aksjer eller andeler i IKI-er som omhandlet i artikkel 416 nr. 6 skal avkortes, idet det tas hensyn til de underliggende eiendelene på følgende måte:

a) 0 % for eiendelene omhandlet i artikkel 416 nr. 1 bokstav a).

b) 5 % for eiendelene omhandlet i artikkel 416 nr. 1 bokstav b) og c).

c) 20 % for eiendelene omhandlet i artikkel 416 nr. 1 bokstav d).

3. Gjennomskjæringsmetoden (look-through approach) omhandlet i nr. 2 skal anvendes på følgende måte:

a) Dersom institusjonen har kunnskap om en IKIs underliggende eksponeringer, kan den ta hensyn til disse underliggende eksponeringene ved kategoriseringen i henhold til artikkel 416 nr. 1 bokstav a)–d).

b) Dersom institusjonen ikke har kunnskap om en IKIs underliggende eksponeringer, skal det antas at IKI-en, opp til den høyeste tillatte grensen i henhold til sitt mandat, investerer i synkende rekkefølge i de eiendelstypene som er omhandlet i artikkel 416 nr. 1 bokstav a)–d), til den samlede investeringsgrensen er nådd.

4. Institusjonene skal utvikle robuste metoder og prosesser for å beregne og rapportere markedsverdien og avkortningene for aksjer eller andeler i IKI-er. Bare dersom de kan dokumentere overfor vedkommende myndighet at eksponeringens betydning ikke berettiger at egne metoder utvikles, kan institusjonene overlate til følgende tredjeparter å beregne og rapportere avkortningene for aksjer eller andeler i IKI-er, i samsvar med metodene i nr. 3 bokstav a) og b):

a) Depotinstitusjonen for IKI-en, forutsatt at IKI-en utelukken- de investerer i verdipapirer og deponerer alle verdipapirer hos denne depotinstitusjonen.

b) For andre IKI-er, IKI-ens forvaltningsselskap, forutsatt at IKI-ens forvaltningsselskap oppfyller kriteriene i artikkel 132 nr. 3 bokstav a).

En ekstern revisor skal bekrefte riktigheten av beregningene som er foretatt av depotinstitusjonen eller IKI-ens forvaltningsselskap.

*Artikkel 419***Valutaer der likvide eiendeler er tilgjengelige i begrenset omfang**

1. EBA skal vurdere institusjonenes tilgang til de likvide eiendelene omhandlet i artikkel 416 nr. 1 bokstav b) i de valutaene som er relevante for institusjoner som er etablert i Unionen.

2. Dersom det berettigede behovet for likvide eiendeler i lys av kravet i artikkel 412 overstiger de tilgjengelige likvide eiendelene i en valuta, skal ett eller flere av følgende unntak anvendes:

a) Som unntak fra artikkel 417 bokstav f) kan valutaen for de likvide eiendelene avvike fra fordelingen etter valuta av utgående pengestrømmer etter fradrag av inngående strømmer.

b) For valutaer fra en medlemsstat eller en tredjestat kan de likvide eiendelene som kreves, erstattes med kredittlinjer fra sentralbanken i den berørte medlemsstaten eller i tredjestaten, som ved avtale er ugenkallelig kommittert for de neste 30 dagene og rimelig priset, uavhengig av beløpet som for tiden er trukket, forutsatt at vedkommende myndigheter i den berørte medlemsstaten eller i tredjestaten gjør det samme, og at den berørte medlemsstaten eller tredjestaten har sammenlignbare rapporteringskrav.

3. Unntakene som anvendes i samsvar med nr. 2, skal være omvendt proporsjonale med tilgangen til de relevante eiendelene. Institusjonenes berettigede behov skal vurderes idet det tas hensyn til deres evne til gjennom sunn likviditetsforvaltning å begrense behovet for disse likvide eiendelene og andre markedsdeltakers beholdninger av disse eiendelene.

4. EBA skal utarbeide utkast til tekniske gjennomføringsstandarder med lister over valutaer som oppfyller kravene i denne artikkel.

EBA skal framlegge disse utkastene til tekniske gjennomføringsstandarder for Kommisjonen innen 31. mars 2014.

Kommisjonen gis myndighet til å vedta de tekniske gjennomføringsstandardene nevnt i første ledd i samsvar med artikkel 15 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

5. EBA skal utarbeide utkast til tekniske reguleringsstandarter for å fastsette unntakene som er omhandlet i nr. 2, herunder vilkårene for anvendelse av dem.

EBA skal framlegge disse utkastene til tekniske reguleringsstandarter for Kommisjonen innen 31. mars 2014.

Kommisjonen delegeres myndighet til å vedta de tekniske reguleringsstandardene nevnt i første ledd i samsvar med artikkel 10–14 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

Artikkel 420

Utgående pengestrømmer

1. I påvente av at det fastsettes et likviditetskrav i samsvar med artikkel 460, skal de utgående pengestrømmene som skal rapporteres, omfatte følgende:

- a) Det aktuelle utestående beløpet for massemarkedsinnskudd som fastsatt i samsvar med artikkel 421.
- b) De aktuelle utestående beløpene for andre forfalte forpliktelser som kan kreves utbetalt av de utstedende institusjonene eller yteren av finansieringen, eller innebære en implisitt forventning fra yteren av finansiering om at institusjonen vil innløse forpliknelsen i løpet av de neste 30 dagene i samsvar med artikkel 422.
- c) De ytterligere utgående strømmene omhandlet i artikkel 423.
- d) Det høyeste beløpet som i løpet av de neste 30 dagene kan trekkes fra utnyttede kommitterte kreditt- og likviditetsfasiliteter, i samsvar med artikkel 424.
- e) De ytterligere utgående strømmene som er identifisert ved vurderingen i samsvar med nr. 2.

2. Institusjonene skal regelmessig vurdere sannsynligheten for og den potensielle størrelsen på utgående pengestrømmer i løpet av de neste 30 dagene når det gjelder produkter eller tjenester som ikke omfattes av artikkel 422–424, og som de tilbyr eller yter støtte til, eller som potensielle kjøpere ville anse for å være knyttet til dem, herunder, men ikke begrenset til, utgående pengestrømmer som følge av avtalefestede ordninger, for eksempel andre forpliktelser utenfor balansen og betingede finansieringsforpliktelser, herunder, men ikke begrenset til kommitterte finansieringsfasiliteter, utnyttede lån og forskudd til engrosmotparter, bevilgede, men ennå ikke utnyttede pantelån, kredittkort, overtrekk, planlagte utgående strømmer i forbindelse med fornyelse eller forlengelse av nye massemarkeds- eller engros lån, planlagt derivatgjeld og produkter knyttet til handelsfinansiering utenfor balansen, som omhandlet i artikkel 429 og vedlegg I. Disse utgående strømmene skal vurderes ut fra en antakelse om et kombinert idiosynkratisk og markedsomfattende stressscenario.

Ved denne vurderingen skal institusjonene ta særlig hensyn til vesentlig omdømmetap som kan oppstå dersom det ikke gis likviditetsstøtte til slike produkter eller tjenester. Institusjonene skal minst én gang i året rapportere til vedkommende myndigheter de produktene og tjenestene der sannsynligheten og den potensielle størrelsen av utgående strømmer som omhandlet i første ledd er vesentlig, og vedkommende myndigheter skal fastsette hvilke utgående strømmer de skal tilordnes. Vedkommende myndigheter kan anvende en uttaksfaktor på opptil 5 % for produkter knyttet til handelsfinansiering utenfor balansen, som omhandlet i artikkel 429 og vedlegg I.

Vedkommende myndigheter skal minst én gang i året framlegge rapport for EBA om de typene av produkter eller tjenester som de har fastsatt utgående pengestrømmer for på grunnlag av rapportene fra institusjonene. I denne rapporten skal de også forklare metoden som er anvendt for å fastsette de utgående pengestrømmene.

Artikkel 421

Utgående strømmer i forbindelse med massemarkedsinnskudd

1. Institusjonene skal separat rapportere massemarkedsinnskudd som er omfattet av en innskuddsgarantiordning i samsvar med direktiv 94/19/EF eller en tilsvarende innskuddsgarantiordning i en tredjestat, og multiplisere med minst 5 % dersom innskuddet enten

a) er en del av et etablert kundeforhold som gjør det svært lite sannsynlig at uttak foretas, eller

b) inngår i en transaksjonskonto, herunder kontoer som det regelmessig overføres lønn til.

2. Institusjonene skal multiplisere andre massemarkedsinnskudd som ikke er omhandlet i nr. 1, med minst 10 %.

3. Idet det tas hensyn til lokale innskyteres atferd, som anbefalt av nasjonale vedkommende myndigheter, skal EBA innen 1. januar 2014 utstede retningslinjer for kriteriene for fastsettelse av vilkår for anvendelse av nr. 1 og 2 i forbindelse med identifisering av massemarkedsinnskudd som omfattes av andre utgående strømmer, og definisjonene av disse produktene ved anvendelsen av denne avdeling. I disse retningslinjene skal det tas hensyn til sannsynligheten for at disse innskuddene fører til utgående pengestrømmer i løpet av de neste 30 dagene. Disse utgående strømmene skal vurderes ut fra en antakelse om et kombinert idiosynkratisk og markedsomfattende stressscenario.

4. Uten hensyn til nr. 1 og 2 skal institusjonene multiplisere sine massemarkedsinnskudd i tredjestater med en høyere prosentdel enn den som er omhandlet i nevnte numre, dersom en slik prosentdel angis i sammenlignbare rapporteringskrav i disse tredjestatene.

5. Institusjonene kan utelukke bestemte klart definerte kategorier av massemarkedsinnskudd fra beregningen av utgående strømmer, forutsatt at institusjonen i hvert enkelt tilfelle strengt anvender følgende bestemmelser på hele kategorien av slike innskudd, unntatt i enkelttilfeller der det er berettiget fordi omstendighetene er vanskelige for innskyteren:

- a) Innskyteren kan ikke heve innskuddet før det er gått 30 dager.
- b) Dersom innskuddet heves før det er gått 30 dager, skal innskyteren betale et straffegebyr som omfatter rentetapet mellom hevingstidspunktet og avtalens utløpsdato, pluss et vesentlig straffegebyr som ikke behøver å overstige de rentene som er påløpt for tidsrommet mellom innskuddstidspunktet og hevingstidspunktet.

Artikkel 422

Utgående strømmer fra andre forpliktelser

1. Institusjonene skal multiplisere forpliktelser som oppstår som følge av institusjonens egne driftskostnader, med 0 %.

2. Institusjonene skal multiplisere forpliktelser som oppstår som følge av sikrede utlånstransaksjoner og kapitalmarkedsstransaksjoner i henhold til artikkel 192 nr. 3, med

- a) 0 % opp til verdien av de likvide eiendelene i henhold til artikkel 418, dersom de er sikret med eiendeler som kan anses som likvide eiendeler i henhold til artikkel 416,
- b) 100 % over verdien av de likvide eiendelene i henhold til artikkel 418, dersom de er sikret med eiendeler som kan anses som likvide eiendeler i henhold til artikkel 416,
- c) 100 % dersom de er sikret med eiendeler som ikke kan anses som likvide eiendeler i henhold til artikkel 416, med unntak av transaksjoner som er omfattet av bokstav d) og e) i dette nummer,
- d) 25 % dersom de er sikret med eiendeler som ikke kan anses som likvide eiendeler i henhold til artikkel 416, og långiveren er sentralmyndigheten, et offentlig foretak i den medlemsstaten der kredittinstitusjonen har fått tillatelse eller har etablert en filial, eller en multilateral utviklingsbank. Offentlige foretak som får slik behandling, skal begrenses til dem som har en risikovekt på høyst 20 % i henhold til tredje del avdeling II kapittel 2,
- e) 0 % dersom långiveren er en sentralbank.

3. Institusjonene skal multiplisere forpliktelser som oppstår som følge av innskudd, som skal opprettholdes

- a) av innskyteren for å få tilgang til clearing-, deponerings- eller likviditetsstyringstjenester eller lignende tjenester fra institusjonen,
- b) i forbindelse med delingen av felles oppgaver innenfor rammen av en institusjonell beskyttelsesordning som oppfyller kravene i artikkel 113 nr. 7, eller som et lovfestet minsteinnskudd foretatt av et annet foretak som er medlem av samme institusjonelle beskyttelsesordning
- c) av innskyteren som ledd i en annen etablert operasjonell forbindelse enn den som er omhandlet i bokstav a),
- d) av innskyteren for å oppnå clearing av kontanttransaksjoner og tjenesteytelser fra den sentrale kredittinstitusjonen, og dersom kredittinstitusjonen tilhører et nettverk i henhold til lovbestemmelser,

med 5 % i forbindelse med bokstav a) i den utstrekning de er dekket av en innskuddsgarantiordning i henhold til direktiv 94/19/EF eller en tilsvarende innskuddsgarantiordning i en tredjestat, og ellers med 25 %.

Kredittinstitusjoners innskudd i sentrale kredittinstitusjoner som anses som likvide eiendeler i henhold til artikkel 416 nr. 1 bokstav f), skal multipliseres med en uttaksfaktor på 100.

4. Clearing-, deponerings- eller likviditetsstyringstjenester eller lignende tjenester som omhandlet i nr. 3 bokstav a) og d) omfatter slike tjenester bare i den utstrekning de leveres innenfor rammen av en etablert forbindelse som innskyteren i vesentlig grad er avhengig av. De skal ikke bestå i bare korrespondentbank- eller meglerstjenester, og institusjonen skal ha dokumentasjon for at motparten ikke kan heve beløp som rettslig forfaller innenfor en periode på 30 dager, uten at det går ut over driften.

I påvente av en ensartet definisjon av «etablert operasjonell forbindelse» som omhandlet i nr. 3 bokstav c), skal institusjonene selv fastsette kriterier for å identifisere en etablert operasjonell forbindelse dersom de har dokumentasjon for at motparten ikke kan heve beløp som rettslig forfaller innenfor en periode på 30 dager, uten at det går ut over driften, og skal rapportere disse kriteriene til vedkommende myndigheter. Vedkommende myndigheter kan i mangel av en ensartet definisjon utarbeide generelle retningslinjer som institusjonene skal følge ved identifiseringen av innskudd som opprettholdes av innskyteren innenfor rammen av en etablert operasjonell forbindelse.

5. Institusjonene skal multiplisere forpliktelser som oppstår som følge av innskudd fra motparter som ikke er finansielle kunder, med 40 % dersom de ikke er omfattet av nr. 3 og 4, og skal multiplisere beløpet for forpliktelsene som er omfattet av en innskuddsgarantiordning i henhold til direktiv 94/19/EF eller en tilsvarende innskuddsgarantiordning i en tredjestat, med 20 %.

6. Institusjonene skal innregne de inn- og utgående strømmene som forventes innenfor trettidagersperioden i forbindelse med kontrakter oppført i vedlegg II, med alle motparter på nettogrunnlag og multiplisere dem med 100 % dersom det oppstår en utgående nettostrøm. Med nettogrunnlag menes også at sikkerhet som skal stilles, og som anses som likvide eiendeler i henhold til artikkel 416, ikke innregnes.

7. Institusjonene skal rapportere andre forpliktelser som ikke er omfattet av nr. 1–5, separat.

8. Vedkommende myndigheter kan i enkelttilfeller gi institusjonene tillatelse til å anvende en lavere uttaksfaktor på forpliktelser som er omhandlet i nr. 7, dersom alle følgende vilkår er oppfylt:

a) Innskyteren er

i) morforetaket til eller datterforetak av institusjonen eller et annet datterforetak av samme morforetak,

ii) knyttet til institusjonen gjennom en forbindelse i henhold til artikkel 12 nr. 1 i direktiv 83/349/EØF,

iii) en institusjon omfattet av samme institusjonelle beskyttelsesordning, som oppfyller kravene i artikkel 113 nr. 7,

iv) den sentrale institusjonen eller et medlem av et nettverk som oppfyller kravene i artikkel 400 nr. 2 bokstav d).

b) Der er grunn til å forvente en lavere utgående strøm i løpet av de neste 30 dagene, selv ved et kombinert idiosynkratisk og markedsomfattende stressscenario.

c) En tilsvarende, symmetrisk eller mer konservativ inngående strøm anvendes av innskyteren som unntak fra artikkel 425.

d) Institusjonen og innskyteren er etablert i samme medlemsstat.

9. Vedkommende myndigheter kan tillate unntak fra vilkårene i nr. 8 bokstav d) dersom artikkel 20 nr. 1 bokstav b) anvendes. I så fall skal ytterligere objektive kriterier som fastsatt i den delegerte rettsakten omhandlet i artikkel 460 oppfylles. Dersom det gis tillatelse til å anvende en slik lavere utgående strøm, skal vedkommende myndigheter underrette EBA om resultatet av framgangsmåten omhandlet i artikkel 20 nr. 1 bokstav b). Vedkommende myndigheter skal regelmessig

kontrollere at vilkårene for slike lavere utgående strømmer oppfylles.

10. EBA skal utarbeide utkast til tekniske reguleringsstandarter for nærmere å angi de ytterligere objektive kriteriene omhandlet i nr. 9.

EBA skal framlegge disse utkastene til tekniske reguleringsstandarter for Kommissjonen innen 1. januar 2015.

Kommissjonen delegeres myndighet til å vedta de tekniske reguleringsstandardene nevnt i første ledd i samsvar med artikkel 10–14 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

Artikkel 423

Ytterligere utgående strømmer

1. Annen sikkerhet enn eiendeler som omfattes av artikkel 416 nr. 1 bokstav a)–c), som stilles av institusjonen for kontrakter som er oppført i vedlegg II, samt kredittderivater skal omfattes av en ytterligere utgående strøm på 20 %.

2. Institusjonene skal underrette vedkommende myndigheter om alle kontrakter som er inngått med kontraktsvilkår som i løpet av 30 dager etter en vesentlig forverring av institusjonens kredittkvalitet har ført til utgående strømmer eller ytterligere behov for sikkerhet. Dersom vedkommende myndigheter anser slike kontrakter som vesentlige i forbindelse med institusjonens potensielle utgående strømmer, skal de kreve at institusjonen legger til en ytterligere utgående strøm for disse kontraktene, som tilsvarer det tilleggsbehovet for sikkerhet som følger av en vesentlig forverring av institusjonens kredittkvalitet, for eksempel en nedsettelse av dens eksterne kredittvurdering med tre trinn (notches). Institusjonen skal regelmessig vurdere omfanget av denne vesentlige forverringen i lys av hva som er relevant i henhold til kontraktene som den har inngått, og underrette vedkommende myndigheter om resultatet av denne vurderingen.

3. Institusjonen skal legge til en ytterligere utgående strøm som tilsvarer det behovet for sikkerhet som ville oppstå som følge av virkningen av et negativt markedsscenario på institusjonens derivattransaksjoner, finansieringstransaksjoner og andre kontrakter, dersom de er vesentlige.

EBA skal utarbeide utkast til tekniske reguleringsstandarter for å fastsette vilkårene for anvendelsen når det gjelder begrepet «vesentlige», og metoder for måling av slike ytterligere utgående strømmer.

EBA skal framlegge disse utkastene til tekniske reguleringsstandarter for Kommissjonen innen 31. mars 2014.

Kommisjonen delegeres myndighet til å vedta de tekniske reguleringsstandardene nevnt i første ledd i samsvar med artikkel 10–14 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

4. Institusjonen skal legge til en ytterligere utgående strøm som tilsvarer markedsverdien av verdipapirer eller andre eiendeler som er gjenstand for shortsalg og skal leveres innenfor trettidagersperioden, med mindre institusjonen eier verdipapirene som skal leveres, eller har lånt dem på vilkår som innebærer at de ikke skal leveres tilbake før denne trettidagersperioden er over, og verdipapirene ikke utgjør en del av institusjonens likvide eiendeler.

5. Institusjonen skal legge til en ytterligere utgående strøm som tilsvarer

a) den overskytende sikkerheten som institusjonen har, og som i henhold til kontrakten når som helst kan innkreves av motparten,

b) den overskytende sikkerheten som skal tilbakeleveres til en motpart,

c) sikkerhet som tilsvarer eiendeler som kan anses som likvide eiendeler i henhold til artikkel 416, og som kan erstattes av eiendeler som ikke tilsvarer eiendeler som kan anses som likvide eiendeler i henhold til artikkel 416 uten institusjonens samtykke.

6. Innskudd mottatt som sikkerhet skal ikke anses som forpliktelser ved anvendelsen av nr. 422, men skal omfattes av bestemmelsene i denne artikkel dersom det er relevant.

Artikkel 424

Utgående strømmer i forbindelse med kreditt- og likviditetsfasiliteter

1. Institusjonene skal rapportere utgående strømmer fra kommitterte kredittfasiliteter og kommitterte likviditetsfasiliteter, som skal fastsettes som en prosentdel av det høyeste beløpet som kan utnyttes i løpet av de neste 30 dagene. Det høyeste beløpet som kan utnyttes, kan beregnes uten hensyn til eventuelle likviditetskrav i henhold til artikkel 420 nr. 2, for handelsfinansieringsposter utenfor balansen, og uten hensyn til verdien i henhold til artikkel 418 av sikkerhet som skal stilles, dersom institusjonen kan gjenbruke sikkerheten, og dersom sikkerheten er i form av likvide eiendeler i samsvar med artikkel 416. Sikkerheten som skal stilles, skal ikke være eiendeler som er utstedt av motparten til fasiliteten eller et av dens tilknyttede foretak. Dersom institusjonen har tilgang til de nødvendige opplysningene, kan det høyeste beløpet som kan utnyttes for kreditt- og likviditetsfasiliteter, fastsettes som det høyeste beløpet som kunne blitt utnyttet med hensyn til

motpartens egne forpliktelser eller med hensyn til den forhåndsfastsatte kontraktsfestede planen for utnyttelse av kredittmuligheten, med forfall i løpet av de neste 30 dagene.

2. Det høyeste beløpet som kan utnyttes fra uutnyttede kommitterte kredittfasiliteter og uutnyttede kommitterte likviditetsfasiliteter i løpet av de neste 30 dagene, skal multipliseres med 5 % dersom de anses å tilhøre kategorien for massemarkedseksponeringer i henhold til standardmetoden eller IRB-metoden for vurdering av kreditt risiko.

3. Det høyeste beløpet som kan utnyttes fra uutnyttede kommitterte kredittfasiliteter og uutnyttede kommitterte likviditetsfasiliteter i løpet av de neste 30 dagene, skal multipliseres med 10 % dersom de oppfyller følgende vilkår:

a) De anses ikke å tilhøre kategorien for massemarkeds-eksponeringer i henhold til standardmetoden eller IRB-metoden for vurdering av kreditt risiko.

b) De er gitt til motparter som ikke er finansielle kunder.

c) De er ikke gitt med sikte på å erstatte motpartens finansiering i situasjoner der denne ikke kan få oppfylt sine finansieringsbehov i finansmarkedene.

4. Den kommitterte verdien av en likviditetsfasilitet som er gitt til et spesialforetak for verdipapirisering med sikte på å gjøre det mulig for et slikt spesialforetak å kjøpe andre eiendeler enn verdipapirer av motparter som ikke er finansielle kunder, skal multipliseres med 10 % i den utstrekning den overstiger verdien av nåværende eiendeler som er kjøpt av motparter, og dersom det høyeste beløpet som kan utnyttes, i henhold til kontrakt er begrenset til verdien av nåværende kjøpte eiendeler.

5. Institusjonene skal rapportere det høyeste beløpet som kan utnyttes fra uutnyttede kommitterte kredittfasiliteter og uutnyttede kommitterte likviditetsfasiliteter i løpet av de neste 30 dagene. Dette gjelder særlig følgende:

a) Andre likviditetsfasiliteter enn dem som er omhandlet i nr. 3 bokstav b), som institusjonen har gitt til spesialforetak for verdipapirisering.

b) Ordninger som innebærer at institusjonen må kjøpe eller bytte eiendeler fra et spesialforetak for verdipapirisering.

c) Fasiliteter som er gitt til kredittinstitusjoner.

d) Fasiliteter som er gitt til finansinstitusjoner og verdipapirforetak.

6. Som unntak fra nr. 5 kan institusjoner som er opprettet og finansieres av minst én medlemsstats sentrale eller regionale myndighet, også anvende behandlingen i nr. 2 og 3 på kreditt- og likviditetsfasiliteter som gis til institusjoner med det ene formål direkte eller indirekte å finansiere støttelån som kan plasseres i de eksponeringskategoriene som er omhandlet i nevnte numre. Dersom disse støttelånene gis gjennom en annen institusjon som opptrer som formidler («pass through-lån»), kan institusjonene som unntak fra artikkel 425 nr. 2 bokstav g) anvende en symmetrisk inn- og utgående strøm. Slike støttelån skal være tilgjengelige bare for personer som ikke er finansielle kunder, og skal gis på ikke-konkurranseutsatt og ikke-profitorientert grunnlag med sikte på å fremme målene for offentlig politikk fastsatt av Unionen og/eller medlemsstatens sentralmyndighet eller regionale myndighet. Slike fasiliteter skal bare kunne utnyttes etter en søknad om et støttelån som det er rimelig å anta vil bli innvilget, og ikke ut over det beløpet som det er søkt om, i forbindelse med en etterfølgende rapportering av bruken av de utbetalte midlene.

Artikkel 425

Inngående strømmer

1. Institusjonene skal rapportere sine inngående strømmer. De høyeste inngående pengestrømmene skal være de inngående pengestrømmene begrenset til 75 % av de utgående strømme. Institusjonene kan gjøre unntak fra denne grensen for inngående strømmer fra innskudd som er satt inn i andre institusjoner, og som er omfattet av artikkel 113 nr. 6 eller 7. Institusjonene kan gjøre unntak fra denne grensen for inngående strømmer fra skyldige beløp fra låntakere og obligasjonsinvestorer i forbindelse med pantelån finansiert med obligasjoner som er berettiget til behandlingen i artikkel 129 nr. 4, 5 eller 6, eller med obligasjoner som omhandlet i artikkel 52 nr. 4 i direktiv 2009/65/EF. Institusjonene kan unnta inngående strømmer fra støttelån som institusjonene har formidlet. Med forbehold for forhåndsgodkjenning fra vedkommende myndighet som har ansvar for tilsynet på individuelt grunnlag, kan institusjonen helt eller delvis gjøre unntak for inngående strømmer dersom innskyteren er morforetaket til eller et datterforetak av institusjonen eller et annet datterforetak av samme morforetak, eller er knyttet til institusjonen ved en tilknytning i henhold til artikkel 12 nr. 1 i direktiv 83/349/EØF.

2. De inngående pengestrømmene skal måles over de neste 30 dagene. De skal omfatte bare kontraktsfestede inngående strømmer fra eksponeringer som ikke har forfalt, og som institusjonen ikke har grunn til å forvente at blir misligholdt i løpet av trettidagersperioden. Inngående pengestrømmer skal rapporteres fullt ut, og følgende inngående strømmer skal rapporteres separat:

a) Skyldige beløp fra motparter som ikke er finansielle kunder, skal reduseres med sikte på betaling av avdrag med 50 % av verdien eller med de kontraktsfestede forpliktelsene overfor disse kundene til å forlenge finansieringen, alt etter hvilket

beløp som er høyest. Dette får ikke anvendelse på skyldige beløp fra sikrede utlånstransaksjoner og kapitalmarkeds-transaksjoner som definert i artikkel 192 nr. 3 som er sikret med likvide eiendeler i henhold til artikkel 416, som omhandlet i bokstav d) i dette nummer.

Som unntak fra første ledd i denne bokstav kan institusjoner som har fått en forpliktelse i henhold artikkel 424 nr. 6 med sikte på utbetaling av et støttelån til en endelig mottaker, innregne en inngående strøm opp til verdien av den utgående strømmen som de anvender på den tilsvarende forpliktelsen til å bevilge disse støttelånene.

b) Skyldige beløp fra handelsfinansieringstransaksjoner som omhandlet i artikkel 162 nr. 3 annet ledd bokstav b), med en gjenværende løpetid på høyst 30 dager, skal innregnes fullt ut som inngående strømmer.

c) Eiendeler uten kontraktfestet utløpsdato skal innregnes med 20 % inngående strømmer, forutsatt at kontrakten gir banken mulighet til å si opp denne og kreve betaling innen 30 dager.

d) Skyldige beløp fra sikrede utlånstransaksjoner og kapital-markedstransaksjoner som definert i artikkel 192 nr. 3, dersom de er sikret med likvide eiendeler i henhold til artikkel 416 nr. 1, skal ikke innregnes opp til verdien av de likvide eiendelene uten avkorting og skal innregnes fullt ut for de gjenværende skyldige beløpene.

e) Skyldige beløp som den institusjonen som skylder beløpene, behandler i samsvar med artikkel 422 nr. 3 og 4, skal multipliseres med en tilsvarende symmetrisk inngående strøm.

f) Skyldige beløp fra posisjoner i betydelige aksjeindeks-instrumenter, forutsatt at dobbelttelling med likvide eiendeler unngås.

g) Eventuelle uutnyttede kreditt- eller likviditetsfasiliteter og andre mottatte forpliktelser skal ikke innregnes.

3. Utgående og inngående strømmer som forventes innenfor trettidagersperioden som følge av kontraktene oppført i vedlegg II, skal innregnes på nettogrunnlag med alle motparter og multipliseres med 100 % i tilfelle av en inngående nettostrøm. Med nettogrunnlag menes også at sikkerhet som skal stilles, og som anses som likvide eiendeler i henhold til artikkel 416, ikke innregnes.

4. Som unntak fra nr. 2 bokstav g) kan vedkommende myndigheter gi tillatelse til å anvende større inngående strømmer i enkelttilfeller for kreditt- og likviditetsfasiliteter dersom alle følgende vilkår er oppfylt:

a) Det er grunn til å forvente en større inngående strøm, selv ved et kombinert idiosynkratisk og markedsomfattende stressscenario.

b) Motparten er morforetaket til eller et datterforetak av institusjonen eller et annet datterforetak av samme morforetak eller er knyttet til institusjonen gjennom en tilknytning i henhold til artikkel 12 nr. 1 i direktiv 83/349/EØF eller er medlem av den samme institusjonelle beskyttelsesordningen som er omhandlet i artikkel 113 nr. 7 i denne forordning, eller er den sentrale institusjonen eller medlem av et nettverk som er omfattet av unntaket i artikkel 10 i denne forordning.

c) En tilsvarende symmetrisk eller mer konservativ utgående strøm anvendes av motparten som unntak fra artikkel 422–424.

d) Institusjonen og motparten er etablert i samme medlemsstat.

5. Vedkommende myndigheter kan gjøre unntak fra vilkåret fastsatt i nr. 4 bokstav d) dersom artikkel 20 nr. 1 bokstav b) anvendes. I så fall skal ytterligere objektive kriterier som fastsatt i den delegerte rettsakten omhandlet i artikkel 460 oppfylles. Dersom det gis tillatelse til å anvende slike større inngående strømmer, skal vedkommende myndigheter underrette EBA om resultatet av prosessen omhandlet i artikkel 20 nr. 1 bokstav b). Vedkommende myndigheter skal regelmessig kontrollere at vilkårene for slike større inngående strømmer er oppfylt.

6. EBA skal utarbeide utkast til tekniske reguleringsstandarter for nærmere å angi de ytterligere objektive kriteriene omhandlet i nr. 5.

EBA skal framlegge disse utkastene til tekniske reguleringsstandarter for Kommisjonen innen 1. januar 2015.

Kommisjonen delegeres myndighet til å vedta de tekniske reguleringsstandarterne nevnt i første ledd i samsvar med artikkel 10–14 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

7. Institusjonene skal ikke rapportere inngående strømmer fra de likvide eiendelene som rapporteres i samsvar med artikkel 416, unntatt for skyldige betalinger i forbindelse med de eiendelene som ikke gjenspeiles i eiendelens markedsverdi.

8. Institusjonene skal ikke rapportere inngående strømmer fra nye inngåtte forpliktelser.

9. Institusjonene skal innregne bare inngående strømmer som skal mottas i tredjestater der det er overføringsrestriksjoner, eller som er uttrykt i ikke-konvertible valutaer, i den utstrekning de tilsvarer utgående strømmer i henholdsvis den berørte tredjestaten eller den aktuelle valutaen.

Artikkel 426

Ajourføring av framtidige likviditetskrav

Etter Kommisjonens vedtakelse av en delegert rettsakt for å spesifisere likviditetskravet i samsvar med artikkel 460, kan EBA utarbeide utkast til tekniske gjennomføringsstandarter for å angi vilkårene omhandlet i artikkel 421 nr. 1, artikkel 422, unntatt nr. 8–10, og artikkel 424 for å ta hensyn til internasjonalt anerkjente standarter.

Kommisjonen gis myndighet til å vedta de tekniske gjennomføringsstandarterne nevnt i første ledd i samsvar med artikkel 15 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

AVDELING III

RAPPORTERING OM STABIL FINANSIERING

Artikkel 427

Poster som gir stabil finansiering

1. Institusjonene skal i samsvar med rapporteringskravene i artikkel 415 nr. 1 og de ensartede rapporteringsformatene omhandlet i artikkel 415 nr. 3 rapportere følgende poster og deres bestanddeler til vedkommende myndigheter for å gjøre det mulig å vurdere tilgangen til stabile finansieringskilder:

a) Følgende ansvarlige kapital, etter anvendelse av fradrag, dersom det er relevant:

i) Kjernekapitalinstrumenter.

ii) Tilleggskapitalinstrumenter.

iii) andre preferanseaksjer og -instrumenter ut over det høyeste beløpet for tilleggskapital med en gjenværende løpetid på minst ett år.

b) Følgende forpliktelser som ikke omfattes av bokstav a):

i. Massemarkedsinnskudd som er berettiget til behandlingen i artikkel 421 nr. 1.

ii. Massemarkedsinnskudd som er berettiget til behandlingen i artikkel 421 nr. 2.

iii. Innskudd som er berettiget til behandlingen i artikkel 422 nr. 3 og 4.

iv. Den delen av innskuddene omhandlet i punkt i) som er omfattet av en innskuddsgarantiordning i samsvar med direktiv 94/19/EF eller en tilsvarende innskuddsgarantiordning i en tredjestat i samsvar med artikkel 421 nr. 1.

- v. Den delen av innskuddene omhandlet punkt iii) som er omfattet av artikkel 422 nr. 3 bokstav b).
- vi. Den delen av innskuddene omhandlet i punkt iii) som er omfattet av artikkel 422 nr. 3 bokstav d).
- vii. Innskuddsbeløp som ikke er omfattet av punkt i), ii) eller iii), dersom de ikke er satt inn av finansielle kunder.
- viii. All finansiering fra finansielle kunder.
- ix. Separat for beløp som omfattes av henholdsvis punkt vii) og viii), finansiering fra sikrede utlånstransaksjoner og kapitalmarkedstransaksjoner i henhold til artikkel 192 nr. 3
 - som er sikret med eiendeler som kan anses som likvide eiendeler i samsvar med artikkel 416,
 - som er sikret med andre eiendeler.
- x. Forpliktelser som følge av utstedte verdipapirer som er berettiget til behandlingen i artikkel 129 nr. 4 eller 5, eller som omhandlet i artikkel 52 nr. 4 i direktiv 2009/65/EF.
- xi. Følgende andre forpliktelser som følge av utstedte verdipapirer som ikke er omfattet av bokstav a):
 - Forpliktelser som følge av utstedte verdipapirer med en effektiv løpetid på minst ett år.
 - Forpliktelser som følge av utstedte verdipapirer med en effektiv løpetid på under et år.
- xii. Alle andre forpliktelser.

2. Dersom det er relevant, skal alle poster plasseres i følgende fem kategorier ut fra den nærmeste forfallsdatoen og ut fra det tidligste tidspunktet da de kan kreves utbetalt i henhold til kontrakten:

- a) Innen tre måneder.
- b) Mellom tre og seks måneder.
- c) Mellom seks og ni måneder.
- d) Mellom ni og tolv måneder.
- e) Etter tolv måneder.

Artikkel 428

Poster som krever stabil finansiering

1. Følgende poster skal, med mindre de trekkes fra den ansvarlige kapitalen, rapporteres separat til vedkommende myndigheter med sikte på en vurdering av behovet for stabile finansieringskilder:

- a) Eiendeler som kan anses som likvide eiendeler i henhold til artikkel 416, oppdelt etter eiendelstype.

b) Følgende verdipapirer og pengemarkedsinstrumenter som ikke er omfattet av bokstav a):

- i) Eiendeler som kan inngå i risikoklasse 1 i henhold til artikkel 122.
- ii) Eiendeler som kan inngå i risikoklasse 2 i henhold til artikkel 122.
- iii) Andre eiendeler.
- c) Egenkapitalinstrumenter i ikke-finansielle enheter som er notert i en hovedindeks på en anerkjent børs.
- d) Andre egenkapitalinstrumenter.
- e) Gull.
- f) Andre edelmetaller.
- g) Lån og fordringer som ikke kan forlenges, og separat oppføring av slike lån og fordringer når låntakerne er
 - i) andre fysiske personer enn kommersielle personlige foretak og partnerskap,
 - ii) SMB-er som anses å tilhøre kategorien for masse-markedseksposeringer i henhold til standardmetoden eller IRB-metoden for vurdering av kredittrisiko, eller et selskap som er berettiget til behandlingen i artikkel 153 nr. 4, og der det samlede innskuddet fra denne motparten eller gruppen av innbyrdes tilknyttede motparter er på under 1 million euro,
 - iii) stater, sentralbanker og offentlige foretak,
 - iv) motparter som ikke er omfattet av punkt i) og ii), unntatt finansielle kunder,
 - v) motparter som ikke er omfattet av punkt i)–iii), og som er finansielle kunder, idet institusjoner og andre finansielle kunder oppføres separat.

h) Lån og fordringer som ikke kan forlenges, som omhandlet i bokstav g), idet følgende lån og fordringer som ikke kan forlenges, oppføres separat:

- i) Lån og fordringer som er sikret med næringsseiendom.
- ii) Lån og fordringer som er sikret med boligeiendom.
- iii) Lån og fordringer som er finansiert med motsvarende løpetider («pass through») gjennom obligasjoner som er berettiget til behandlingen i artikkel 129 nr. 4 eller 5, eller gjennom obligasjoner som omhandlet i artikkel 52 nr. 4 i direktiv 2009/65/EF.

i) Derivatfordringer.

j) Alle andre eiendeler.

k) Uutnyttede kommitterte kredittfasiliteter som anses å ha «middels risiko» eller «middels risiko/lav risiko» i henhold til vedlegg I.

2. Der det er relevant, skal alle poster plasseres i de fem kategoriene som er beskrevet i artikkel 427 nr. 2.

SJUENDE DEL

GJELDSGRAD

Artikkel 429

Beregning av uvektet kjernekapitalandel

1. Institusjonene skal beregne uvektet kjernekapitalandel etter metoden angitt i nr. 2–11.

2. Uvektet kjernekapitalandel skal beregnes som en institusjons kapitalmål dividert med institusjonens samlede eksponeringsmål og uttrykkes i prosent.

Institusjonene skal beregne uvektet kjernekapitalandel som det enkle aritmetiske gjennomsnittet av de månedlige uvektede kjernekapitalandelene i løpet av et kvartal.

3. Ved anvendelsen av nr. 2 skal kapitalmålet være kjernekapitalen.

4. Det samlede eksponeringsmålet er summen av eksponeringsverdien av alle eiendeler og poster utenfor balansen som ikke er fratrullet ved beregningen av kapitalmålet omhandlet i nr. 3.

Når institusjonene tar med et foretak i finanssektoren som de har en betydelig investering i, i samsvar med artikkel 43, i sin konsolidering i samsvar med gjeldende regnskapsregelverk, men ikke i sin konsolidering for tilsynsformål i samsvar med første del avdeling II kapittel 2, skal de ikke fastsette eksponeringsverdien av de betydelige investeringene i henhold til nr. 5 bokstav a) i denne artikkel, men som det beløpet som oppnås ved å multiplisere beløpet som er definert i bokstav a) i dette nummer, med faktoren som er definert i bokstav b) i dette nummer:

a) Summen av eksponeringsverdiene for alle eksponeringer i det foretaket i finanssektoren som de har betydelige investeringer i.

b) For alle institusjonens direkte, indirekte og syntetiske beholdninger av ren kjernekapital-instrumenter i foretaket i finanssektoren, summen av slike poster som ikke er fratrullet i henhold til artikkel 47 og artikkel 48 nr.1 bokstav b), dividert med summen av slike poster.

5. Institusjonene skal fastsette eksponeringsverdien av eiendeler i samsvar med følgende prinsipper:

a) Med eksponeringsverdien av eiendeler, unntatt kontrakter oppført i vedlegg II og kredittderivater, menes eksponeringsverdien i samsvar med artikkel 111 nr. 1 første punktum.

b) Fysisk eller finansiell sikkerhet, garantier eller kredittisiko-reduksjon som er kjøpt, skal ikke anvendes for å redusere eksponeringsverdien av eiendeler.

c) Lån skal ikke motregnes mot innskudd.

6. Institusjonene skal fastsette eksponeringsverdien av kontrakter oppført i vedlegg II og kredittderivater, herunder slike som ikke er balanseført, i samsvar med metoden i artikkel 274.

Ved fastsettelsen av eksponeringsverdien av kontrakter oppført i vedlegg II og kredittderivater skal institusjonene ta hensyn til virkningen av novasjonskontrakter og andre motregningsavtaler, unntatt avtaler om motregning på tvers av produkter, i samsvar med artikkel 295.

7. Som unntak fra nr. 6 kan institusjonene benytte metoden i artikkel 275 for å fastsette eksponeringsverdien av kontrakter oppført i nr. 1 og 2 i vedlegg II bare dersom de også benytter denne metoden for å fastsette eksponeringsverdien av disse kontraktene med sikte på å oppfylle kravene til ansvarlig kapital i artikkel 92.

8. Når de fastsetter den potensielle framtidige kreditt-eksponeringen for kredittderivater, skal institusjonene anvende prinsippene i artikkel 299 nr. 2 på alle sine kredittderivater, og ikke bare på dem som er oppført i handelsporteføljen.

9. Institusjonene skal fastsette eksponeringsverdien av gjenkjøpstransaksjoner, innlån og utlån av verdipapirer eller varer, transaksjoner med lang oppgjørsfrist og marginlåns-transaksjoner, herunder slike som ikke er balanseført, i samsvar med artikkel 220 nr. 1–3 og artikkel 222, og skal ta hensyn til virkningene av hovedavtaler om motregning, med unntak av godkjente avtaler om motregning på tvers av produkter i samsvar med artikkel 206.

10. Institusjonene skal fastsette eksponeringsverdien av poster utenfor balansen, unntatt postene omhandlet i nr. 6 og 9 i denne artikkel, i samsvar med artikkel 111 nr. 1, med følgende endringer av konverteringsfaktorene som er oppført i nevnte artikkel:

a) Den konverteringsfaktoren som skal anvendes på den nominelle verdien for utnyttede kredittfasiliteter, som kan sies opp uten vilkår når som helst og uten varsel, og som er omhandlet i nr. 4 bokstav a) og b) i vedlegg I, er 10 %.

b) Den konverteringsfaktoren for handelsfinansieringsposter utenfor balansen med middels risiko/lav risiko som er omhandlet i nr. 3 bokstav a) i vedlegg I, og poster utenfor balansen knyttet til statsstøttet eksportkreditt som er omhandlet i nr. 3 bokstav b) i) i vedlegg I, er 20 %.

c) Den konverteringsfaktoren for handelsfinansieringsposter utenfor balansen med middels risiko som er omhandlet i nr. 2 bokstav a) og nr. 2 bokstav b) i) i vedlegg I, og poster utenfor balansen knyttet til statsstøttet eksportkreditt som er omhandlet i nr. 2 bokstav b) ii) i vedlegg I, er 50 %.

d) Konverteringsfaktoren for alle andre poster utenfor balansen oppført i vedlegg I er 100 %.

11. Når nasjonale alminnelig anerkjente regnskapsprinsipper anerkjenner balanseføring av forvaltede eiendeler i samsvar med artikkel 10 i direktiv 86/635/EØF, kan disse eiendelene utelates fra det samlede eksponeringsmålet for den uvektede kjernekapitalandelen, forutsatt at de oppfyller kriteriene for ikke å bli anerkjent i henhold til internasjonal regnskapsstandard (IAS) 39 i samsvar med forordning (EF) nr. 1606/2002 og, dersom det er relevant, kriteriene for ikke-konsolidering i internasjonal standard for finansiell rapportering (IFRS) 10 i samsvar med forordning (EF) nr. 1606/2002.

Artikkel 430

Rapporteringskrav

1. Institusjonene skal oversende alle nødvendige opplysninger om den uvektede kjernekapitalandelen og dens bestanddeler i samsvar med artikkel 429 til vedkommende myndigheter. Vedkommende myndigheter skal ta hensyn til disse opplysningene når de foretar tilsynet omhandlet i artikkel 97 i direktiv 2013/36/EU.

Institusjonene skal også oversende vedkommende myndigheter nødvendige opplysninger med sikte på utarbeidingen av rapportene omhandlet i artikkel 511.

Vedkommende myndigheter skal på anmodning oversende opplysningene som de mottar fra institusjonene, til EBA for å lette gjennomgåelsen omhandlet i artikkel 511.

2. EBA skal utarbeide utkast til tekniske gjennomføringsstandarder for å fastsette den ensartede rapporteringsmalen, instruksjonene for anvendelsen av denne malen, rapporteringshyppighet og -dato samt IT-løsninger, i samsvar med rapporteringskravene i nr. 1.

EBA skal framlegge disse utkastene til tekniske gjennomføringsstandarder for Kommisjonen innen 28. juli 2013.

Kommisjonen gis myndighet til å vedta de tekniske gjennomføringsstandardene nevnt i første ledd i samsvar med artikkel 15 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

ATTENDE DEL

INSTITUSJONERS OFFENTLIGGJØRINGSPLIKT

AVDELING I

ALMINNELIGE PRINSIPPER

Artikkel 431

Offentliggjøringskravenes omfang

1. Institusjonene skal offentliggjøre opplysningene fastsatt i avdeling II, med forbehold for bestemmelsene i artikkel 432.

2. Vedkommende myndigheters tillatelse i henhold til tredje del til å anvende verktøyene og metodene som er omhandlet i avdeling III, skal forutsette at institusjonene offentliggjør opplysningene som gis i den forbindelse.

3. Institusjonene skal vedta formelle retningslinjer for å overholde offentliggjøringskravene i henhold til denne del, og skal ha retningslinjer for vurdering av offentliggjørings hensiktsmessighet, herunder med hensyn til kontroll og hyppighet. Institusjonene skal også ha retningslinjer for vurdering av om opplysningene de meddeler, gir markedsdeltakerne et fullstendig bilde av risikoprofilen.

Dersom disse opplysningene ikke gir markedsdeltakerne et fullstendig bilde av risikoprofilen, skal institusjonene offentliggjøre de opplysningene som er nødvendige i tillegg til opplysningene som kreves i henhold til nr. 1. De skal imidlertid bare offentliggjøre opplysninger som er vesentlige, og som ikke er forretningshemmeligheter eller fortrolige opplysninger i henhold til artikkel 432.

4. Institusjonene skal på anmodning kunne forklare sine beslutninger om kredittvurdering overfor SMB-er og andre foretak som søker om lån, samt gi en skriftlig forklaring dersom det anmodes om dette. Administrasjonskostnadene for forklaringen skal stå i forhold til lånets størrelse.

Artikkel 432

Uvesentlige opplysninger, forretningshemmeligheter eller fortrolige opplysninger

1. Institusjonene kan unnlate å offentliggjøre en eller flere av opplysningene som er angitt i avdeling II, dersom opplysningene som formidles ved slik offentliggjøring, ikke anses som vesentlige, unntatt opplysninger omhandlet i artikkel 435 nr. 2 bokstav c), artikkel 437 og artikkel 450.

Opplysninger som offentliggjøres, skal anses som vesentlige dersom utelatelse av eller feil i slike opplysninger vil kunne endre eller påvirke vurderinger eller beslutninger for en bruker som stoler på opplysningene for å treffe økonomiske beslutninger.

EBA skal i samsvar med artikkel 16 i forordning (EU) nr. 1093/2010 innen 31. desember 2014 utstede retningslinjer for hvordan institusjonene skal anvende vesentlighetsprinsippet i forbindelse med opplysningskravene i avdeling II.

2. Institusjonene kan også utelate en eller flere av de opplysningene som er omfattet av opplysningsplikten i henhold til avdeling II og III, dersom disse opplysningene anses som forretningshemmeligheter eller som fortrolige i henhold til andre og tredje ledd, unntatt opplysninger omhandlet i artikkel 437 og 450.

Opplysninger skal anses som forretningshemmeligheter dersom offentliggjøring av dem ville undergrave institusjonens konkurransemessige stilling. Dette kan omfatte opplysninger om produkter eller systemer som, dersom de blir kjent for konkurrenter, ville føre til at en institusjons investeringer i dem ble mindre verdifulle.

Opplysninger skal anses som fortrolige dersom det foreligger forpliktelser overfor kunder eller andre motparter som gjør at institusjonen må behandle opplysningene fortrolig.

EBA skal i samsvar med artikkel 16 i forordning (EU) nr. 1093/2010 innen 31. desember 2014 utstede retningslinjer for hvordan institusjonene skal behandle forretningshemmeligheter og fortrolige opplysninger i forbindelse med opplysningskravene i avdeling II og III.

3. I unntakstilfellene omhandlet i nr. 2 skal vedkommende institusjon i sine offentliggjorte opplysninger angi at visse opplysninger ikke er gitt, og grunnen til dette, samt offentliggjøre mer generelle opplysninger om emnet som er omfattet av offentliggjøringsplikten, bortsett fra når slike opplysninger anses som forretningshemmeligheter eller som fortrolige.

4. Nr. 1–3 fritar ikke for ansvaret for manglende offentliggjøring av vesentlige opplysninger.

Artikkel 433

Offentliggjøringshyppighet

Institusjonene skal offentliggjøre de opplysningene som kreves i henhold til denne del, minst hvert år.

Den årlige offentliggjøringen skal finne sted samme dag som årsregnskapet offentliggjøres.

Institusjonene skal vurdere behovet for å offentliggjøre enkelte deler av eller alle opplysninger hyppigere enn hvert år i lys av relevante kjennetegn ved deres forretningsvirksomhet, for eksempel virksomhetens omfang, virksomhetsområder, tilstedeværelse i ulike stater, virksomhet i ulike finanssektorer og deltaking i internasjonale finansmarkeder samt i betalings-, oppgjørs- og clearingsystemer. Ved en slik vurdering skal det særlig legges vekt på et mulig behov for hyppigere

offentliggjøring av opplysninger i henhold til artikkel 437 og artikkel 438 bokstav c)–f), samt for opplysninger om risikoeksponering og øvrige poster som endres raskt.

EBA skal i samsvar med artikkel 16 i forordning (EU) nr. 1093/2010 innen 31. desember 2014 utstede retningslinjer for institusjonenes vurdering av offentliggjøringshyppigheten i henhold til avdeling II og III.

Artikkel 434

Offentliggjøringsmetode

1. Institusjonene kan selv velge medium, sted og kontrollmetoder som er egnet for oppfylle offentliggjøringskravene i henhold til denne del på en effektiv måte. I den grad det er mulig, skal alle opplysninger gis på ett medium eller på ett sted. Dersom den samme opplysningen offentliggjøres i to eller flere medier, skal en henvisning til den samme opplysningen i de andre mediene gis i hvert medium.

2. Tilsvarende opplysninger som gis av institusjoner i henhold til regnskapskrav, krav ved børsnotering eller andre krav, kan anses som overholdelse av denne del. Dersom opplysninger ikke inngår i regnskapene, skal institusjonene utvetydig angi i regnskapene hvor disse kan finnes.

AVDELING II

TEKNISKE KRITERIER FOR GJENNOMSØKTHET OG OFFENTLIGGJØRING

Artikkel 435

Mål og retningslinjer for risikostyring

1. Institusjonene skal offentliggjøre sine mål og retningslinjer for risikostyring for hver enkelt risikokategori, herunder risikoer som omhandles i denne avdeling. Disse opplysningene skal omfatte

a) strategiene og prosessene for å styre disse risikoene,

b) struktur og organisering av relevant risikostyringsfunksjon, herunder opplysninger om dens mandat og vedtekter, eller andre hensiktsmessige ordninger,

c) omfanget og arten av systemer for risikorapportering og -måling,

d) retningslinjene for sikring og reduksjon av risiko samt strategiene og prosessene for kontroll med sikrings- og risikoreduksjonstiltakenes løpende effektivitet,

e) en erklæring godkjent av ledelsesorganet om at institusjonens risikostyringsordninger er tilfredsstillende, der det forsikres om at de innførte risikostyringssystemene er hensiktsmessige med hensyn til institusjonens profil og strategi,

f) en kortfattet risikoerklæring godkjent av ledelsesorganet med en kort beskrivelse av institusjonens overordnede risikoprofil i tilknytning til dens forretningsstrategi. Erklæringen skal inneholde viktige forholdstall og nøkkeltall som gir eksterne interessenter et fullstendig bilde av institusjonens risikostyring, herunder av hvordan institusjonens risikoprofil samvirker med den risikotoleransen som ledelsesorganet har fastsatt.

2. Institusjonene skal offentliggjøre følgende opplysninger, herunder regelmessige oppdateringer minst hvert år, om foretaksstyringen:

- a) Antall styreverv som innehas av medlemmer av ledelsesorganet.
- b) Ansettelsespolitikken for medlemmer av ledelsesorganet og deres faktiske kunnskap, faglige kompetanse og ekspertise.
- c) Strategien for mangfold ved utvelgning av medlemmer av ledelsesorganet, målsettinger for denne strategien samt i hvilket omfang disse målsettingene er nådd.
- d) Hvorvidt institusjonen har nedsatt en separat risikokomiteé, og hvor mange ganger risikokomiteen har holdt møte.
- e) En beskrivelse av informasjonsstrømmen som gjelder risiko, til ledelsesorganet.

Artikkel 436

Virkeområde

Institusjonene skal offentliggjøre følgende opplysninger om virkeområdet for kravene i denne forordning i samsvar med direktiv 2013/36/EU:

- a) Navnet på den institusjonen som kravene i denne forordning får anvendelse på.
- b) En oversikt over forskjellene i konsolideringsgrunnlaget for regnskaps- og tilsynsformål, med en kort beskrivelse av de foretakene som inngår, og med angivelse av om de er
 - i) fullt konsolidert,
 - ii) forholdsmessig konsolidert,
 - iii) trukket fra ansvarlig kapital,
 - iv) verken konsolidert eller fratrasket.
- c) Eventuelle nåværende eller forutsette vesentlige praktiske eller juridiske hindringer for rask overføring av ansvarlig kapital til eller tilbakebetaling av forpliktelser mellom morforetaket og dets datterforetak.

d) Det samlede beløpet for den eventuelle negative differansen mellom det fastsatte beløpet for ansvarlig kapital og den faktiske ansvarlige kapitalen i alle datterforetak som ikke omfattes av konsolideringen, samt navnene på disse datterforetakene.

e) Eventuelt omstendighetene som fører til at bestemmelsene i artikkel 7 og 9 får anvendelse.

Artikkel 437

Ansvarlig kapital

1. Institusjonene skal offentliggjøre følgende opplysninger om sin ansvarlige kapital:

- a) En fullstendig avstemming mellom ren kjernekapital-poster, andre godkjente kjernekapitalposter, tilleggskapitalposter samt filtre og fradrag som anvendes i henhold til artikkel 32–36, 56, 66 og 79 på institusjonens ansvarlige kapital og balansen i institusjonens reviderte regnskaper.
- b) En beskrivelse av hovedtrekkene ved ren kjernekapital-instrumentene, de andre godkjente kjernekapital-instrumentene og tilleggskapitalinstrumentene som er utstedt av institusjonen.
- c) De fullstendige vilkårene for alle ren kjernekapital-instrumenter, andre godkjente kjernekapitalinstrumenter og tilleggskapitalinstrumenter.
- d) Separat offentliggjøring av arten av og beløpene for følgende:
 - i) Hvert regulatoriske filter som anvendes i henhold til artikkel 32–35.
 - ii) Hvert fradrag som foretas i henhold til artikkel 36, 56 og 66.
 - iii) Poster som ikke er fratrasket i henhold til artikkel 47, 48, 56, 66 og 79.
- e) En beskrivelse av alle begrensninger som anvendes ved beregningen av ansvarlig kapital i henhold til denne forordning, samt alle instrumenter, regulatoriske filtre og fradrag som disse begrensningene får anvendelse på.

f) Dersom institusjonene offentliggjør kapitaldekningsprosjenter som er beregnet ved hjelp av ansvarlig kapitalposter fastsatt på et annet grunnlag enn det som er fastsatt i denne forordning: en omfattende forklaring av grunnlaget for beregning av disse kapitaldekningsprosjentene.

2. EBA skal utarbeide utkast til tekniske gjennomføringsstandarder for å fastsette ensartede maler for offentliggjøring i henhold til nr. 1 bokstav a), b), d) og e).

EBA skal framlegge disse utkastene til tekniske gjennomføringsstandarder for Kommisjonen innen 28. juli 2013.

Kommisjonen gis myndighet til å vedta de tekniske gjennomføringsstandardene nevnt i første ledd i samsvar med artikkel 15 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

Artikkel 438

Kapitalkrav

Institusjonene skal offentliggjøre følgende opplysninger om institusjonens overholdelse av kravene i artikkel 92 i denne forordning og i artikkel 73 i direktiv 2013/36/EU:

- a) Et sammendrag av institusjonens metode for å vurdere om dens ansvarlige kapital er tilstrekkelig for å understøtte nåværende og framtidig virksomhet.
- b) På anmodning fra den relevante vedkommende myndighet, resultatet av institusjonens interne kapitalvurderingsprosess, herunder sammensetningen av tilleggskrav til ansvarlig kapital på grunnlag av tilsynsprosessen som omhandlet i artikkel 104 nr. 1 bokstav a) i direktiv 2013/36/EU.
- c) For institusjoner som beregner risikovektede eksponeringsbeløp i samsvar med avdeling II tredje del kapittel 2, 8 % av de risikovektede eksponeringsbeløpene for hver av eksponeringskategoriene som er angitt i artikkel 112.
- d) For institusjoner som beregner risikovektede eksponeringsbeløp i samsvar med avdeling II tredje del kapittel 3, 8 % av de risikovektede eksponeringsbeløpene for hver av eksponeringskategoriene som er angitt i artikkel 147. Når det gjelder kategorien for massemarkedseksponeringer, gjelder dette kravet for hver av eksponeringskategoriene som de ulike korrelasjonene i artikkel 154 nr. 1–4 motsvarer. Når det gjelder kategorien for egenkapitalposisjoner, gjelder dette kravet for
 - i) hver av metodene som er angitt i artikkel 155,
 - ii) børsomsatte eksponeringer, aktiv eierkapital-posisjoner (PE) i tilstrekkelig diversifiserte porteføljer samt andre eksponeringer,
 - iii) eksponeringer som er omfattet av en overgangsordning i tilsynssammenheng for krav til ansvarlig kapital,
 - iv) eksponeringer som er omfattet av overgangsregler for krav til ansvarlig kapital.
- e) Krav til ansvarlig kapital beregnet i samsvar med artikkel 92 nr. 3 bokstav b) og c).
- f) Krav til ansvarlig kapital beregnet i samsvar med tredje del avdeling III kapittel 2–4, som offentliggjøres separat.

Institusjoner som beregner risikovektede eksponeringsbeløp i samsvar med artikkel 153 nr. 5 eller artikkel 155 nr. 2, skal opplyse om de eksponeringene som er plassert i hver kategori

i tabell 1 i artikkel 153 nr. 5, eller som er gitt risikovektene omhandlet i artikkel 155 nr. 2.

Artikkel 439

Motpartsrisikoeksponeringer

Institusjonene skal offentliggjøre følgende opplysninger om institusjonens motpartsrisikoeksponeringer som omhandlet i tredje del avdeling II kapittel 6:

- a) En beskrivelse av metoden som er anvendt for å fastsette ansvarlig kapital og kredittgrenser for motpartsrisikoeksponeringer.
- b) En beskrivelse av retningslinjer for sikkerhetsstillelse og opprettelse av kredittreserver.
- c) En beskrivelse av retningslinjer med hensyn til risikoeksponeringer med feil vei-risiko.
- d) En beskrivelse av virkningen av beløpet for den sikkerheten som institusjonen vil måtte stille dersom dens kredittvurdering nedjusteres.
- e) Brutto positiv virkelig verdi av kontrakter, motregningsfordeler, motregnet aktuell kreditteksponering, sikkerhet som innehas, og nettokreditteksponering for derivater. Nettokreditteksponering for derivater er kreditteksponeringen ved derivattransaksjoner etter vurdering av både fordelene av motregningsavtaler som er juridisk gjennomførbare, og avtaler om sikkerhet,
- f) målinger av eksponeringsverdi i henhold til metodene i tredje del avdeling II kapittel 6 avsnitt 3–6, uansett hvilken metode som anvendes,
- g) den nominelle verdien av kredittderivatsikringer samt fordeling av aktuell kreditteksponering etter type av kreditteksponering,
- h) de nominelle beløpene for kredittderivattransaksjoner, oppdelt mellom bruk i institusjonens egen kredittportefølje og i institusjonens formidlingsvirksomhet, herunder fordelingen av kredittderivatproduktene som anvendes, ytterligere fordelt på beskyttelse som er kjøpt og solgt innenfor hver produktgruppe,
- i) estimatet av α dersom institusjonen har fått tillatelse av vedkommende myndigheter til å estimere α .

Artikkel 440

Kapitalbuffere

1. En institusjon skal offentliggjøre følgende opplysninger om sin overholdelse av kravet om en motsyklisk kapitalbuffer som omhandlet i avdeling VII kapittel 4 i direktiv 2013/36/EU:

- a) Den geografiske fordelingen av dens kreditteksponeringer som er relevante for beregningen av dens motsykliske kapitalbuffer.

b) Størrelsen på institusjonens motsykliske kapitalbuffer.

2. EBA skal utarbeide utkast til tekniske reguleringsstandarter for å angi opplysningskravene omhandlet i nr. 1.

EBA skal framlegge disse utkastene til tekniske reguleringsstandarter for Kommisjonen innen 31. desember 2014.

Kommisjonen delegeres myndighet til å vedta de tekniske reguleringsstandardene nevnt i første ledd i samsvar med artikkel 10–14 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

Artikkel 441

Indikatorer på global systemviktighet

1. Institusjoner som er identifisert som globalt systemviktige i samsvar med artikkel 131 i direktiv 2013/36/EU, skal hvert år offentliggjøre verdiene av indikatorene som benyttes til å beregne institusjonenes poengsum i samsvar med den identifiseringsmetoden som er omhandlet i nevnte artikkel.

2. EBA skal utarbeide utkast til tekniske gjennomføringsstandarter for å fastsette de ensartede formatene og datoen for offentliggjøringen omhandlet i nr. 1. EBA skal ta hensyn til internasjonale standarter når den utarbeider disse tekniske standardene.

EBA skal framlegge disse utkastene til tekniske gjennomføringsstandarter for Kommisjonen innen 1. juli 2014.

Kommisjonen gis myndighet til å vedta de tekniske gjennomføringsstandardene nevnt i første ledd i samsvar med artikkel 15 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

Artikkel 442

Kredittrisikojusteringer

Institusjonene skal offentliggjøre følgende opplysninger om institusjonens eksponering for kredittrisiko og forringelsesrisiko:

a) Definisjonene for regnskapsformål av «forfalt» og «falt i verdi».

b) En beskrivelse av de tilnærmingmåtene og metodene som er vedtatt for å fastsette spesifikke og generelle kredittrisikojusteringer.

c) Det samlede beløpet for eksponeringer etter regnskapsmessig motregning og uten å ta hensyn til virkningene av kredittrisikoreduksjon, og det gjennomsnittlige beløpet for eksponeringene over perioden, oppdelt på ulike typer eksponeringskategorier.

d) Den geografiske fordelingen av eksponeringene, oppdelt i betydelige områder etter vesentlige eksponeringskategorier, og eventuelt mer detaljert.

e) Fordelingen av eksponeringer etter bransje eller motpart, oppdelt etter eksponeringskategorier, herunder angivelse av eksponering mot SMB-er, og eventuelt mer detaljert.

f) Alle eksponeringers gjenværende løpetid, oppdelt etter eksponeringskategorier, og eventuelt mer detaljert.

g) Følgende beløp oppdelt etter betydelig bransje eller motpart:

i) Eksponeringer som er falt i verdi og forfalt, angitt separat.

ii) Spesifikke og generelle kredittrisikojusteringer.

iii) Kostnader for spesifikke og generelle kredittrisikojusteringer i løpet av rapporteringsperioden.

h) Beløpet for eksponeringer som er falt i verdi og forfalt, angitt separat, oppdelt etter betydelige geografiske områder, herunder, dersom dette er praktisk mulig, beløpene for spesifikke og generelle kredittrisikojusteringer tilknyttet hvert geografiske område.

i) Avstemmingen av endringer i spesifikke og generelle kredittrisikojusteringer for eksponeringer som er falt i verdi, angitt separat. Opplysningene skal omfatte

i) en beskrivelse av de spesifikke og generelle kredittrisikojusteringenes art,

ii) åpningsbalansen,

iii) beløpene som er ført mot kredittrisikojusteringene i løpet av rapporteringsperioden,

iv) beløpene som er avsatt eller tilbakeført for estimerte sannsynlige tap på eksponeringer i løpet av rapporteringsperioden, eventuelle andre justeringer, herunder slike som bestemmes av valutafor skjeller, foretaks-sammenslutninger, overtakelse og avhending av datterforetak samt overføringer mellom kredittrisikojusteringer,

v) sluttbalansen.

Spesifikke kredittrisikojusteringer og gjenvinning som registreres direkte i resultatregnskapet, skal angis separat.

Artikkel 443

Eiendeler uten heftelser

EBA skal innen 30. juni 2014 utstede retningslinjer for offentliggjøringen av eiendeler uten heftelser, idet det tas hensyn til Det europeiske råd for systemrisikos anbefaling ESRB/2012/2 av 20. desember 2012 om finansiering av kredittinstitusjoner⁽¹⁾, og særlig anbefaling D om markeds-gjennomsiktighet i forbindelse med heftelser på eiendeler. Disse retningslinjene skal vedtas i samsvar med artikkel 16 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

⁽¹⁾ EUT C 119 av 25.4.2013, s. 1.

EBA skal utarbeide utkast til tekniske reguleringsstandarter for å angi vilkårene for offentliggjøring av den balanseførte verdien for hver eksponeringskategori oppdelt etter eiendelenes kvalitet og den samlede balanseførte verdien som er uten heftelser, idet det tas hensyn til anbefaling ESRB/2012/2 og forutsatt at EBA i sin rapport anser at en slik ytterligere offentliggjøring gir pålitelige og nyttige opplysninger.

EBA skal framlegge disse utkastene til tekniske reguleringsstandarter for Kommisjonen innen 1. januar 2016.

Kommisjonen delegeres myndighet til å vedta de tekniske reguleringsstandardene nevnt i første ledd i samsvar med artikkel 10–14 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

Artikkel 444

Anvendelse av eksterne kredittvurderingsinstitusjoner

For institusjoner som beregner risikovektede eksponeringsbeløp i samsvar med tredje del avdeling II kapittel 2, skal følgende opplysninger gis for hver av de eksponeringskategoriene som er angitt i artikkel 112:

- Navnene på de utpekte eksterne kredittvurderingsinstitusjonene og eksportkreditbyråene samt grunnene til eventuelle endringer.
- Eksponeringskategoriene som de enkelte eksterne kredittvurderingsinstitusjonene og eksportkreditbyråene blir anvendt for.
- En beskrivelse av framgangsmåten som anvendes for å overføre kredittvurderinger av utstedere og emisjoner til poster som ikke omfattes av handelsporteføljen.
- Sammenhengen mellom den eksterne kredittvurderingen for hver utpekt ekstern kredittvurderingsinstitusjon eller hvert eksportkreditbyrå og de risikoklassene som er fastsatt i tredje del avdeling II kapittel 2, idet det tas hensyn til at det ikke er nødvendig å gi disse opplysningene dersom institusjonen overholder den innplasseringen som er offentliggjort av EBA.
- Eksponeringsverdiene og eksponeringsverdiene etter kredittrisikoreduksjon for hver risikoklasse fastsatt i tredje del avdeling II kapittel 2 samt de eksponeringsverdiene som er trukket fra ansvarlig kapital.

Artikkel 445

Markedsrisikoeksponeringer

Institusjoner som beregner sine krav til ansvarlig kapital i samsvar med artikkel 92 nr. 3 bokstav b) og c), skal opplyse om disse kravene separat for hver risiko som omhandles i de nevnte bestemmelsene. Dessuten skal det separat opplyses om kravet til ansvarlig kapital for den spesifikke renterisikoen i verdipapiriseringsposisjoner.

Artikkel 446

Operasjonell risiko

Institusjonene skal offentliggjøre de metodene for vurdering av krav til ansvarlig kapital for operasjonell risiko som de kan anvende, sammen med en beskrivelse av metoden i artikkel 312 nr. 2 dersom denne anvendes av institusjonen, herunder en redegjørelse for relevante interne og eksterne faktorer som inngår i institusjonens målemetode, og i tilfelle av delvis bruk skal de ulike metodenes omfang og dekning beskrives.

Artikkel 447

Eksponeringer i form av aksjer som ikke inngår i handelsporteføljen

Institusjonene skal offentliggjøre følgende opplysninger om eksponeringer i form av aksjer som ikke inngår i handelsporteføljen:

- Eksponeringenes fordeling basert på institusjonens formål med å inneha aksjene, herunder kapitalgevinst og strategiske grunner, og en oversikt over de regnskapsteknikkene og verdsettingsmetodene som er anvendt, herunder de viktigste forutsetningene og den praksisen som påvirker verdsetting, samt eventuelle vesentlige endringer i denne praksisen.
- Balanseført verdi, virkelig verdi og for børsomsatte verdipapirer, en sammenligning med markedsverdien dersom denne i vesentlig grad avviker fra den virkelige verdien.
- Type, art og beløp for børsnoterte eksponeringer, aktiv eierkapital-posisjoner i tilstrekkelig diversifiserte porteføljer samt andre eksponeringer.
- Samlede realiserte gevinster eller tap som følge av salg og avvikling i perioden.
- Samlede urealiserte gevinster eller tap, samlede latente gevinster eller tap i henhold til verddivurderingen og eventuelt de av disse beløpene som er inkludert i ren kjernekapital.

Artikkel 448

Eksponering mot renterisiko for posisjoner som ikke inngår i handelsporteføljen

Institusjonene skal offentliggjøre følgende opplysninger om eksponering mot renterisiko for posisjoner som ikke inngår i handelsporteføljen:

- Arten av renterisiko og de viktigste forutsetningene (herunder forutsetninger når det gjelder forskuddsbetaling av lån og utviklingen for innskudd uten løpetid), samt hyppighet av måling av renterisiko.
- Variasjon i inntjening, økonomisk verdi eller annen relevant måling som benyttes av ledelsen for rentesjokk (oppover eller nedover) i samsvar med ledelsens metode for måling av renterisikoen, oppdelt etter valuta.

Artikkel 449

Eksposering mot verdipapiriseringsposisjoner

Institusjoner som beregner risikovektede eksponeringsbeløp i samsvar med tredje del avdeling II kapittel 5 eller krav til ansvarlig kapital i samsvar med artikkel 337 eller 338, skal offentliggjøre følgende opplysninger, der det er relevant, separat for poster som henholdsvis inngår eller ikke inngår i handelsporteføljen:

- a) En beskrivelse av institusjonens målsettinger med hensyn til verdipapiriseringsvirksomhet.
- b) Arten av andre risikoer, herunder likviditetsrisikoen knyttet til verdipapiriserte eiendeler.
- c) Arten av risikoer som er knyttet til prioriteten til de underliggende verdipapiriseringsposisjonene og til de eiendelene som ligger til grunn for disse verdipapiriseringsposisjonene, som tas og beholdes i forbindelse med reverdipapirisering.
- d) Institusjonens ulike roller i verdipapiriseringsprosessen.
- e) En indikasjon på omfanget av institusjonens involvering i hver av rollene nevnt i bokstav d).
- f) En beskrivelse av de prosessene som er innført for å overvåke endringer i verdipapiriseringseksponeringenes kredittrisiko og markedsrisiko, herunder opplysninger om hvordan utviklingen i de underliggende eiendelene påvirker verdipapiriseringseksponeringer samt en beskrivelse av hvordan disse prosessene skiller seg fra reverdipapiriseringseksponeringer.
- g) En beskrivelse av institusjonens retningslinjer og rutiner for anvendelse av risikosikring og ikke-finansiert beskyttelse for å redusere risikoene i forbindelse med tilbakeholdte verdipapiriseringseksponeringer og reverdipapiriseringseksponeringer, herunder angivelse av viktige sikringsmotparter etter relevante eksponeringskategorier.
- h) Metodene for beregning av risikovektede eksponeringsbeløp som institusjonen følger i sin verdipapiriseringsvirksomhet, herunder hvilke typer verdipapiriseringseksponeringer den enkelte metoden anvendes på.
- i) Hvilke typer spesialforetak for verdipapirisering institusjonen anvender i egenskap av organiserende institusjonen for å verdipapirisere eksponeringer mot tredjeparter, herunder opplysninger om hvorvidt, og eventuelt i hvilken form og i hvilket omfang institusjonen er eksponert mot disse spesialforetakene, separat for eksponeringer i og utenfor balansen, samt en liste over de enhetene som institusjonen forvalter eller gir råd til, og som investerer i enten de verdipapiriseringsposisjonene som institusjonen har verdipapirisert, eller i spesialforetak for verdipapirisering som institusjonen organiserer.
- j) Et sammendrag av institusjonens regnskapsprinsipper for verdipapiriseringsvirksomhet, herunder
 - i) om transaksjonene blir behandlet som salg eller finansiering,
 - ii) innregning av salgsgevinster,
 - iii) metoder, viktige forutsetninger og inndata samt endringer i forhold til den foregående perioden for vurdering av verdipapiriseringsposisjoner,
 - iv) behandlingen av syntetiske verdipapiriseringer dersom disse ikke omfattes av andre regnskapsprinsipper,
 - v) hvordan eiendeler i påvente av verdipapirisering verdsettes, og hvorvidt de bokføres i eller utenfor institusjonens handelsportefølje,
 - vi) retningslinjer for balanseoppføring av forpliktelser for ordninger som kan føre til krav om at institusjonen yter finansiell støtte for verdipapiriserte eiendeler.
- k) Navnene på de eksterne kredittvurderingsinstitusjonene som er benyttet i forbindelse med verdipapirisering, og eksponeringstypene som hvert enkelt byrå er anvendt for.
- l) Dersom det er relevant, en beskrivelse av den interne vurderingsmetoden som omhandlet i tredje del avdeling II kapittel 5 avsnitt 3, herunder strukturen i den interne vurderingsprosessen og forholdet mellom interne og eksterne kredittvurderinger, anvendelse av intern vurdering for andre formål enn beregning av ansvarlig kapital i samsvar med den interne kredittvurderingsmetoden, kontrollordninger for den interne kredittvurderingsprosessen med en redegjørelse for uavhengighet, ansvar og gjennomgåelse av den interne kredittvurderingsprosessen, eksponeringstyper som intern vurdering anvendes på, og stressfaktorer som anvendes for å fastsette kredittforbedringsnivåer, etter eksponeringstype.
- m) En forklaring på vesentlige endringer i de kvantitative opplysningene i bokstav n)–q) siden siste rapporteringsperiode.
- n) Separat for posisjoner i og utenfor handelsporteføljen, følgende opplysninger oppdelt etter eksponeringstype:
 - i) Det samlede utestående beløpet for eksponeringer som er verdipapirisert av institusjonen, separat for tradisjonelle og syntetiske verdipapiriseringer og verdipapiriseringer som institusjonen bare organiserer.
 - ii) Det samlede beløpet for balanseførte verdipapiriseringsposisjoner som er beholdt eller kjøpt, og verdipapiriseringsposisjoner utenfor balansen.
 - iii) Det samlede beløpet for eiendeler som avventer verdipapirisering

- iv) For verdipapiriserte fasiliteter som er gjenstand for tidlig innløsning, samlede utnyttede eksponeringer som er tilført henholdsvis den initiativtakende institusjonen og investoren, institusjonens samlede kapitalkrav i forbindelse med den initiativtakende institusjonen og institusjonens samlede kapitalkrav for investorens andel av utnyttede saldoer og utnyttet kreditt.
- v) Beløp for verdipapiriseringsposisjoner som trekkes fra ansvarlig kapital eller gis en risikovekt på 1 250 %.
- vi) Et sammendrag av verdipapiriseringsvirksomheten i inneværende periode, herunder beløp for de verdipapiriserte eksponeringene og bokført gevinst eller tap på salg.
- o) Separat for posisjoner i og utenfor handelsporteføljen gis følgende opplysninger:
- i) Det samlede beløpet for verdipapiriseringsposisjoner som er beholdt eller kjøpt, og de tilknyttede kapitalkravene, inndelt i verdipapiriseringseksponeringer og reverdipapiriseringseksponeringer og videre inndelt i et fornuftig antall risikovekter eller kapitalkravintervaller for hver av de anvendte metodene for fastsettelse av kapitalkrav.
- ii) Det samlede beløpet for reverdipapiriseringseksponeringer som er beholdt eller kjøpt, inndelt etter eksponering før og etter risikosikring/forsikring og eksponering mot finansielle garantister, inndelt etter garantistenes kredittverdighetskategorier eller navn.
- p) For eksponeringer utenfor handelsporteføljen og for eksponeringer som er verdipapirisert av institusjonen, beløpet for nedskrevne/forfalte verdipapiriserte eiendeler samt institusjonens bokførte tap i inneværende periode, begge inndelt etter eksponeringstype.
- q) For eksponeringer i handelsporteføljen, de samlede utestående eksponeringene som er verdipapirisert av institusjonen og omfattet av et kapitalkrav for markedsrisiko, inndelt etter tradisjonelle og syntetiske verdipapiriseringer og etter eksponeringstype.
- r) Eventuelt om institusjonen har gitt støtte i henhold til vilkårene i artikkel 248 nr. 1, og virkningen på den ansvarlige kapitalen.
- medarbeiderkategoriene hvis arbeidsoppgaver har en vesentlig innvirkning på institusjonens risikoprofil:
- a) Opplysninger om beslutningsprosessen som ligger til grunn for fastsettelsen av godtgjøringspolitikken, samt antall møter holdt av hovedorganet som fører tilsyn med godtgjøringen gjennom regnskapsåret, herunder eventuelt opplysninger om godtgjøringskomiteens sammensetning og mandat, navnet på den eksterne konsulenten som er blitt innleid med henblikk på å fastsette godtgjøringspolitikken, og de relevante interessentenes rolle.
- b) Opplysninger om sammenhengen mellom lønn og resultater.
- c) De viktigste kjennetegnene ved godtgjøringssystemet, herunder opplysninger om hvilke kriterier som legges til grunn for resultatmålinger og risikojusteringer, retningslinjer for utsettelse av betaling og kriterier for opptjening.
- d) Forholdet mellom fast og variabel godtgjøring fastsatt i samsvar med artikkel 94 nr. 1 bokstav g) i direktiv 2013/36/EU.
- e) Opplysninger om hvilke resultatkrav som legges til grunn for tildeling av rettigheter til aksjer, opsjoner eller variable bestanddeler av godtgjøringen.
- f) De viktigste parametrene og begrunnelsene for ordninger med variable bestanddeler og andre fordeler som ikke er kontanter.
- g) Samlede kvantitative opplysninger om godtgjøring, inndelt etter forretningsområde.
- h) Samlede kvantitative opplysninger om godtgjøring, inndelt etter øverste ledelse og de medarbeiderkategoriene hvis arbeidsoppgaver har en vesentlig innvirkning på institusjonens risikoprofil, med angivelse av følgende:
- i) Godtgjøringsbeløpene for regnskapsåret, oppdelt i fast og variabel godtgjøring, og antall begunstigede.
- ii) Den variable godtgjøringens beløp og former, oppdelt i kontanter, aksjer, instrumenter som er knyttet til aksjer, og andre typer.
- iii) Beløp for utestående utsatt godtgjøring, oppdelt i opptjente og ikke opptjente andeler.
- iv) Beløp for utsatt godtgjøring som er tildelt i regnskapsåret, utbetalt og redusert gjennom justeringer av resultatene.
- v) Utbetalinger i forbindelse med nyansettelser og sluttgodtgjøring som er utbetalt i regnskapsåret, og antall mottakere av slike utbetalinger.

Artikkel 450

Godtgjøringspolitikk

1. Institusjonene skal minst offentliggjøre følgende opplysninger om institusjonens godtgjøringspolitikk og -praksis for de

- vi) Beløp for sluttgodtgjøring som er utbetalt i regnskapsåret, antall mottakere av slike utbetalinger og det høyeste beløpet som er utbetalt til en enkelt person.
- i) Antall personer som godtgjøres med 1 million euro eller mer per regnskapsår, for godtgjøring mellom 1 million euro og 5 millioner euro, fordelt på utbetalingsintervaller på 500 000 euro, og for godtgjøring på minst 5 millioner euro, fordelt på utbetalingsintervaller på 1 million euro.
- j) Etter anmodning fra medlemsstaten eller vedkommende myndighet, den samlede godtgjøringen for hvert medlem av ledelsesorganet eller den øverste ledelsen.

2. For institusjoner som er betydelige i kraft av sin størrelse og interne organisering samt virksomhetenes art, omfang og kompleksitet, skal de kvantitative opplysningene nevnt i denne artikkel også gjøres tilgjengelige for offentligheten når det gjelder medlemmer av institusjonens ledelsesorgan.

Institusjonene skal oppfylle kravene i denne artikkel på en måte som er hensiktsmessig ut fra deres størrelse og interne organisering samt virksomhetenes art, omfang og kompleksitet, og uten at det berører direktiv 95/46/EF.

Artikkel 451

Gjeldsgrad

1. Institusjonene skal offentliggjøre følgende opplysninger om uvektet kjernekapitalandel som beregnet i samsvar med artikkel 429 og om sin styring av risikoen for overdreven gjeldsoppbygging:

- a) Den uvektede kjernekapitalandelen og opplysninger om hvordan institusjonen anvender artikkel 499 nr. 2 og 3.
- b) En oppdeling av det samlede eksponeringsmålet samt en avstemming av det samlede eksponeringsmålet med de relevante opplysningene som er gitt i offentliggjorte årsregnskaper.
- c) Dersom det er relevant, beløpet for forvaltede eiendeler som er fjernet fra balansen i samsvar med artikkel 429 nr. 11.
- d) En beskrivelse av framgangsmåten for styring av risikoen for overdreven gjeldsoppbygging.
- e) En beskrivelse av de faktorene som har hatt innvirkning på den uvektede kjernekapitalandelen i den perioden som den offentliggjorte uvektede kjernekapitalandelen gjelder.

2. EBA skal utarbeide utkast til tekniske gjennomføringsstandarter for å fastsette den ensartede malen for offentliggjøring av opplysninger som omhandlet i nr. 1 og veiledning om anvendelsen av denne malen.

EBA skal framlegge disse utkastene til tekniske gjennomføringsstandarter for Kommissjonen innen 30. juni 2014.

Kommissjonen gis myndighet til å vedta de tekniske gjennomføringsstandartene nevnt i første ledd i samsvar med artikkel 15 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

AVDELING III

KRAV SOM MÅ OPPFYLLES FOR Å KUNNE BRUKE SÆRLIGE VERKTØY ELLER METODER

Artikkel 452

Anvendelse av IRB-metoden i forbindelse med kredittrisiko

Institusjoner som beregner de risikovektede eksponeringsbeløpene i henhold til IRB-metoden, skal offentliggjøre følgende opplysninger:

- a) Vedkommende myndighets tillatelse til å benytte metoden eller en godkjent overgangsordning.
- b) En forklaring på og oversikt over
 - i) strukturen i interne risikoklassifiseringssystemer og forholdet mellom interne og eksterne kredittvurderinger,
 - ii) bruken av interne estimer for andre formål enn beregning av risikovektede eksponeringsbeløp i samsvar med tredje del avdeling II kapittel 3,
 - iii) framgangsmåten for håndtering og anerkjennelse av kredittrisikoreduksjon,
 - iv) kontrollordningene for risikoklassifiseringssystemer, herunder en beskrivelse av uavhengighet og ansvar samt kontroll av systemene.
- c) En beskrivelse av den interne kredittvurderingsprosessen, angitt separat for følgende eksponeringskategorier:
 - i) Sentralmyndigheter og sentralbanker.
 - ii) Institusjoner.
 - iii) Foretak, herunder SMB-er, spesialiserte utlån og kjøpte foretaksfordringer.

- iv) Massemarked, for hver av kategoriene av eksponeringer som de ulike korrelasjonene i artikkel 154 nr. 1–4 tilsvarer.
- v) Egenkapitalinstrumenter.
- d) Eksponeringsverdiene for hver av eksponeringskategoriene angitt i artikkel 147. Eksponeringer mot sentralmyndigheter og sentralbanker, institusjoner og foretak der institusjoner benytter egne LGD-estimer eller konverteringsfaktorer for beregning av risikovektede eksponeringsbeløp, skal angis atskilt fra de eksponeringene som institusjonene ikke benytter slike estimer for.
- e) For hver av eksponeringskategoriene sentralmyndigheter og sentralbanker, institusjoner, foretak og aksjer, og på tvers av et tilstrekkelig antall skyldnerisikoklasser (herunder mislighold) for å kunne foreta en meningsfull differensiering av kredittrisiko, skal institusjonene opplyse om
 - i) de samlede eksponeringene, herunder for eksponeringskategoriene sentralmyndigheter og sentralbanker, institusjoner og foretak, summen av utestående lån og eksponeringsverdier for utnyttede forpliktelser, og for egenkapitalinstrumenter det utestående beløpet,
 - ii) den eksponeringsvektede gjennomsnittlige risikovekten,
 - iii) for institusjoner som benytter egne estimer av konverteringsfaktorer for beregning av risikovektede eksponeringsbeløp, beløpet for utnyttede forpliktelser og eksponeringsvektede gjennomsnittlige eksponeringsverdier for hver eksponeringskategori.
- f) For kategorien for massemarkedseksponeringer og for hver av kategoriene definert under bokstav c) iv), enten opplysningene oppført under bokstav e) ovenfor (eventuelt etter gruppe) eller en analyse av eksponeringer (utestående lån og eksponeringsverdier for utnyttede forpliktelser) i forhold til et tilstrekkelig antall EL-klasser for å kunne gi en meningsfull differensiering av kredittrisiko (eventuelt etter gruppe).
- g) De faktiske spesifikke kredittrisikojusteringene i foregående periode for hver eksponeringskategori (for massemarked, for hver av kategoriene definert under bokstav c) iv)) og hvordan de avviker fra tidligere erfaring.
- h) En beskrivelse av de faktorene som virket inn på tap i foregående periode (for eksempel om institusjonen har hatt misligholdsrater som er høyere enn gjennomsnittet, eller høyere enn gjennomsnittlige LGD-verdier og konverteringsfaktorer).
- i) Institusjonens estimer sett i forhold til faktiske resultater over en lengre periode. Dette skal minst omfatte opplysninger om estimer for tap sett i forhold til faktiske tap i hver eksponeringskategori (for massemarked, for hver av kategoriene angitt under bokstav c) iv)) over en periode som er tilstrekkelig lang til å muliggjøre en meningsfull vurdering av resultatene av de interne kredittvurderingsprosessene for hver eksponeringskategori (for massemarked,

for hver av kategoriene angitt under bokstav c) iv)). Dersom det er hensiktsmessig, skal institusjonene dele opp dette ytterligere for å kunne foreta en analyse av PD-verdi og for institusjoner som benytter egne LGD-estimer og/eller konverteringsfaktorer, resultatene av tap ved mislighold og konverteringsfaktorer sett i forhold til estimer som angis i opplysningene om kvantitativ risikovurdering i henhold til denne artikkel.

- j) For alle eksponeringskategorier omhandlet i artikkel 147 og for hver av de eksponeringskategoriene som de ulike korrelasjonene i artikkel 154 nr. 1–4 motsvarer:
 - i) For institusjoner som benytter egne LGD-estimer for beregning av risikovektede eksponeringsbeløp, den eksponeringsvektede gjennomsnittlige LGD- og PD-verdien i prosent for hver relevante geografiske beliggenhet for kreditteksponeringer.
 - ii) For institusjoner som ikke benytter egne LGD-estimer, den eksponeringsvektede gjennomsnittlige PD-verdien i prosent for hver relevante geografiske beliggenhet for kreditteksponeringer.

Ved anvendelsen av bokstav c) skal beskrivelsen omfatte de typene eksponeringer som inngår i eksponeringskategorien, definisjoner, metoder og data for estimering og validering av PD-verdi og eventuelt LGD-verdi og konverteringsfaktorer, herunder forutsetninger som er benyttet ved utledning av disse variablene, og beskrivelse av vesentlige avvik fra definisjonen av mislighold i henhold til artikkel 178, herunder de brede segmentene som påvirkes av slike avvik.

Ved anvendelsen av bokstav j) menes med relevant geografisk beliggenhet for kreditteksponeringer eksponeringer i de medlemsstatene der institusjonen har tillatelse, og medlemsstater eller tredjestater der institusjoner utøver virksomhet gjennom en filial eller et datterforetak.

Artikkel 453

Anvendelse av kredittrisikoreduksjonsteknikker

Institusjoner som anvender kredittrisikoreduksjonsteknikker, skal gi følgende opplysninger:

- a) Strategiene og framgangsmåtene for samt en angivelse av i hvilken utstrekning foretaket gjør bruk av motregning i og utenfor balansen.
- b) Strategiene og framgangsmåtene for verdsetting og håndtering av sikkerhet.
- c) En beskrivelse av hovedtypene av sikkerhet som institusjonen aksepterer.
- d) Hovedtyper av garantister og motparter for kredittderivater og deres kredittverdighet.
- e) Opplysninger om konsentrasjoner av markeds- eller kredittrisiko med hensyn til den kredittreduksjonen som er foretatt.

- f) Institusjoner som beregner risikovektede eksponeringsbeløp i henhold til standardmetoden eller IRB-metoden, men som ikke foretar egne LGD-estimerer eller konverteringsfaktorer med hensyn til eksponeringskategori, skal separat for hver eksponeringskategori angi den samlede eksponeringsverdien (eventuelt etter motregning i og utenfor balansen) som er dekket – etter anvendelsen av volatilitetsjusteringer – av godtakbare finansielle sikkerheter og av andre godtakbare sikkerheter.
- g) Institusjoner som beregner risikovektede eksponeringsbeløp i henhold til standardmetoden eller IRB-metoden, skal separat for hver eksponeringskategori angi den samlede eksponeringen (eventuelt etter motregning i og utenfor balansen) som er dekket av garantier eller kredittderivater. For kategorien for egenkapitalposisjoner får dette kravet anvendelse på hver av metodene fastsatt i artikkel 155.

Artikkel 454

Anvendelse av AMA-metoder i forbindelse med operasjonell risiko

Institusjoner som benytter metoden med avansert måling fastsatt i artikkel 321–324 for beregning av krav til ansvarlig kapital for operasjonell risiko, skal gi en beskrivelse av bruken av forsikring og andre ordninger for risikooverføring med henblikk på å redusere risikoen.

Artikkel 455

Bruk av interne modeller for markedsrisiko

Institusjoner som beregner sine kapitalkrav i samsvar med artikkel 363, skal offentliggjøre følgende opplysninger:

- a) For hver enkelt underportefølje
- i) særtrekkene ved de modellene som benyttes,
 - ii) der det er relevant, for de interne modellene for økt misligholds- og migrasjonsrisiko for korrelasjonshandel, de metodene som anvendes og de risikoene som måles ved bruk av en intern modell, herunder en beskrivelse av den metoden institusjonen anvender for å fastsette likviditetsperioder, de metodene som anvendes for å oppnå en kapitalvurdering som er forenlig med den påkrevde standarden for soliditet, og de metodene som anvendes ved validering av modellen,
 - iii) en beskrivelse av stresstester som er benyttet på underporteføljen,
 - iv) en beskrivelse av metodene som er benyttet ved ettertesting og for å validere om de interne modellene og modellprosessene er nøyaktige og konsekvente.
- b) Omfanget av vedkommende myndighets tillatelse.

- c) En beskrivelse av omfanget av og metodene for overholdelse av kravene i artikkel 104 og 105.

- d) Høyeste, laveste og gjennomsnittlige verdier for følgende:

- i) Daglige «value-at-risk»-verdier i løpet av rapporteringsperioden og ved periodens utløp.
- ii) «Value-at-risk»-verdier i stressituasjoner i løpet av rapporteringsperioden og ved periodens utløp.
- iii) Tallene for økt misligholds- og migrasjonsrisiko og for den spesifikke risikoen i forbindelse med korrelasjons-handelsporteføljen i løpet av rapporteringsperioden og ved periodens utløp.

- e) Bestanddelene i kravene til ansvarlig kapital som angitt i artikkel 364.

- f) Den vektete gjennomsnittlige likviditetsperioden for hver underportefølje som er omfattet av de interne modellene for økt misligholds- og migrasjonsrisiko og for korrelasjonshandel.

- g) En sammenligning av de daglige «value-at-risk»-verdiene ved dagens slutt og den daglige endringen i porteføljeverdien ved slutten av etterfølgende bankdag sammen med en analyse av eventuelle viktige overskridelser i løpet av rapporteringsperioden.

NIENDE DEL

DELEGERTE RETTSAKTER OG GJENNOMFØRINGSRETTSAKTER

Artikkel 456

Delegerte rettsakter

1. Kommisjonen skal ha myndighet til å vedta delegerte rettsakter i samsvar med artikkel 462 som gjelder følgende:
- a) Klargjøring av definisjonene i artikkel 4, 5, 142, 153, 192, 242, 272, 300, 381 og 411 for å sikre ensartet anvendelse av denne forordning.
 - b) Klargjøring av definisjonene i artikkel 4, 5, 142, 153, 192, 242, 272, 300, 381 og 411 for å ta hensyn til utviklingen i finansmarkedene ved anvendelsen av denne forordning.
 - c) En endring av listen over eksponeringskategorier i artikkel 112 og 147 for å ta hensyn til utviklingen i finansmarkedene.
 - d) Beløpet angitt i artikkel 123 bokstav c), artikkel 147 nr. 5 bokstav a), artikkel 153 nr. 4 og artikkel 162 nr. 4 for å ta hensyn til virkningen av inflasjon.

- e) Listen over og klassifiseringen av postene utenfor balansen i vedlegg I og II for å ta hensyn til utviklingen i finansmarkedene.
- f) Justering av kategoriene av verdipapirforetak i artikkel 95 nr. 1 og artikkel 96 nr. 1 for å ta hensyn til utviklingen i finansmarkedene.
- g) Klargjøring av kravene fastsatt i artikkel 97 for å sikre en ensartet anvendelse av denne forordning.
- h) Endringer av kravene til ansvarlig kapital i artikkel 301–311 i denne forordning og artikkel 50a–50d i forordning (EU) nr. 648/2012 for å ta hensyn til utviklingen i eller endringer av de internasjonale standardene for eksponeringer mot en motpart.
- i) Klargjøring av vilkårene som er omhandlet i unntakene i artikkel 400.
- j) Endring av kapitalmålet og det samlede eksponeringsmålet ved beregning av den uvektede kjernekapitalandelen omhandlet i artikkel 429 nr. 2, for å rette eventuelle feil som er påvist på grunnlag av rapporteringen som er omhandlet i artikkel 430 nr. 1, før den uvektede kjernekapitalandelen skal offentliggjøres av institusjoner som fastsatt i artikkel 451 nr. 1 bokstav a).

2. EBA skal overvåke kravene til ansvarlig kapital for kredittverdijusteringsrisiko («credit valuation adjustment risk – CVA-risiko») og innen 1. januar 2015 oversende en rapport til Kommisjonen. I rapporten skal særlig følgende vurderes:

- a) Behandlingen av CVA-risiko som et separat krav i forhold til en integrert bestanddel i markedsrisikorammeverket.
- b) CVA-risikoens omfang, herunder unntaket i artikkel 482.
- c) Godtakbare sikringer.
- d) Beregning av kapitalkrav for CVA-risiko.

På grunnlag av denne rapporten og der resultatene viser at det er behov for det, skal Kommisjonen også gis myndighet til å vedta en delegert rettsakt i samsvar med artikkel 462 for å endre artikkel 381, artikkel 382 nr. 1–3 og artikkel 383–386 med hensyn til disse punktene.

Artikkel 457

Tekniske justeringer og rettelser

Kommisjonen skal gis myndighet til å vedta delegerte rettsakter i samsvar med artikkel 462 for å foreta tekniske justeringer og rettelser av ikke-grunnleggende deler av følgende bestemmelser for å ta hensyn til utvikling innenfor nye finansielle produkter eller aktiviteter og foreta justeringer i samsvar med utviklingen

etter vedtakelsen av denne forordning i andre unionsrettsakter om finanstjenester og regnskapsføring, herunder regnskapsstandarter basert på forordning (EF) nr. 1606/2002:

- a) Kravene til ansvarlig kapital for kredittrisiko fastsatt i artikkel 111–134 og artikkel 143–191.
- b) Virkningene av kredittrisikoreduksjon i samsvar med artikkel 193–241.
- c) Kravene til ansvarlig kapital for verdipapirisering fastsatt i artikkel 243–266.
- d) Kravene til ansvarlig kapital for motpartsrisiko i samsvar med artikkel 272–311.
- e) Kravene til ansvarlig kapital for operasjonell risiko fastsatt i artikkel 315–324.
- f) Kravene til ansvarlig kapital for markedsrisiko fastsatt i artikkel 325–377.
- g) Kravene til ansvarlig kapital for oppgjørsrisiko fastsatt i artikkel 378 og 379.
- h) Kravene til ansvarlig kapital for CVA-risiko fastsatt i artikkel 383, 384 og 386.
- i) Andre del og artikkel 99 bare som følge av utviklingen innenfor regnskapsstandarter eller regnskapskrav som tar hensyn til unionsretten.

Artikkel 458

Makrorisiko eller systemrisiko identifisert på medlemsstatsplan

1. Medlemsstaten skal utpeke den myndigheten som skal ha ansvar for anvendelsen av denne artikkel. Denne myndigheten skal være vedkommende myndighet eller den utpekte myndigheten.

2. Dersom den myndigheten som er fastsatt i samsvar med nr. 1, identifiserer endringer i intensiteten i makro- eller systemrisiko i finanssystemet som kan få alvorlige negative følger for finanssystemet og realøkonomien i en bestemt medlemsstat, og som ifølge denne myndigheten kan håndteres bedre med strengere nasjonale tiltak, skal den underrette Europaparlamentet, Rådet, Kommisjonen, ESRB og EBA om dette og framlegge relevant kvantitativ eller kvalitativ dokumentasjon om alle følgende punkter:

- a) Endringene i intensiteten i makro- eller systemrisikoen.
- b) Grunnene til at slike endringer vil kunne utgjøre en trussel mot den finansielle stabiliteten på nasjonalt plan.

c) En begrunnelse for at artikkel 124 og 164 i denne forordning og artikkel 101, 103, 104, 105, 133 og 136 i direktiv 2013/36/EU ikke er tilstrekkelige for å håndtere den identifiserte makro- eller systemrisikoen, idet det tas hensyn til disse tiltakenes relative effektivitet.

d) Utkast til nasjonale tiltak for nasjonalt godkjente institusjoner eller en undergruppe av disse institusjonene med sikte på å begrense endringene i risikointensiteten, og om

i. kravene til ansvarlig kapital i artikkel 92,

ii. kravene til store eksponeringer i artikkel 392 og artikkel 395–403,

iii. offentliggjøringskravene i artikkel 431–455,

iv. kapitalbevaringsbufferens størrelse i henhold til artikkel 129 i direktiv 2013/36/EU,

v. likviditetskrav i henhold til sjette del,

vi. risikovekter for håndtering av eiendelsbobler i bolig- og næringseiendomssektoren, eller

vii. eksponeringer innenfor finanssektoren.

e) En forklaring på hvorfor myndigheten som er fastsatt i samsvar med nr. 1, anser at utkastene til tiltak er hensiktsmessige og effektive og står i forhold til situasjonen som skal håndteres.

f) En vurdering av sannsynlig positiv eller negativ innvirkning på det indre marked av utkastene til tiltak, på grunnlag av opplysninger som den berørte medlemsstaten har tilgang til.

3. Når myndighetene som er fastsatt i samsvar med nr. 1, har tillatelse til å anvende nasjonale tiltak i samsvar med denne artikkel, skal de gi de berørte vedkommende myndighetene eller utpekte myndigheter i andre medlemsstater alle relevante opplysninger.

4. Myndigheten til å vedta en gjennomføringsrettsakt for å avvise utkast til nasjonale tiltak omhandlet i nr. 2 bokstav d) gis til Rådet, som treffer beslutning med kvalifisert flertall etter forslag fra Kommisjonen.

Innen én måned etter at de har mottatt underretningen omhandlet i nr. 2, skal ESRB og EBA avgis uttalelse til Rådet, Kommisjonen og den berørte medlemsstaten om punktene omhandlet i nevnte nummer.

Idet det tas størst mulig hensyn til uttalelsene omhandlet i annet ledd, og dersom det er solid, sterk og detaljert dokumentasjon for at tiltaket vil få negative virkninger på det indre marked som

veier tyngre enn fordelene ved den finansielle stabiliteten som blir resultat av en redusert makro- eller systemrisiko, kan Kommisjonen innen én måned foreslå for Rådet en gjennomføringsrettsakt med sikte på å avvise utkastet til nasjonale tiltak.

Dersom Kommisjonen ikke framlegger et forslag innen én måned, kan den berørte medlemsstaten umiddelbart vedta utkastet til nasjonale tiltak for en periode på høyst to år, eller fram til makro- eller systemrisikoen ikke lenger foreligger, etter hva som inntreffer først.

Rådet skal treffe beslutning om Kommisjonens forslag innen én måned etter at forslaget mottas, og skal begrunne hvorfor utkastet til nasjonale tiltak er avvist eller ikke avvist.

Rådet skal avvise utkastet til nasjonale tiltak bare dersom det mener at ett eller flere av følgende vilkår ikke er oppfylt:

a) Endringene i makro- eller systemrisikoens intensitet er av en slik art at de utgjør en risiko for den finansielle stabiliteten på nasjonalt plan.

b) Artikkel 124 og 164 i denne forordning og artikkel 101, 103, 104, 105, 133 og 136 i direktiv 2013/36/EU er ikke tilstrekkelige til å håndtere den identifiserte makro- eller systemrisikoen, idet det tas hensyn til disse tiltakenes relative effektivitet.

c) De nasjonale tiltakene i utkastet er en bedre måte å håndtere den identifiserte makro- eller systemrisikoen på og medfører ikke uforholdsmessige negative virkninger for finanssystemet eller deler av det i andre medlemsstater eller i Unionen som helhet som ville utgjøre eller skape en hindring for det indre markedes virkemåte.

d) Problemet gjelder bare en medlemsstat.

e) Risikoene er ikke allerede håndtert gjennom andre tiltak i denne forordning eller direktiv 2013/36/EU.

Rådet skal i sin vurdering ta hensyn til uttalelsen fra ESRB og EBA og basere seg på den dokumentasjonen som er framlagt i samsvar med nr. 2, av myndigheten fastsatt i samsvar med nr. 1.

Dersom Rådet ikke har vedtatt en gjennomføringsrettsakt om å avvise utkastet til nasjonale tiltak innen én måned etter mottak av Kommisjonens forslag, kan medlemsstaten vedta tiltakene og anvende dem i en periode på høyst to år, eller fram til makro- eller systemrisikoen ikke lenger foreligger, etter hva som inntreffer først.

5. Andre medlemsstater kan anerkjenne tiltak som er truffet i samsvar med denne artikkel, og anvende dem på nasjonalt godkjente filialer som ligger i den medlemsstaten som har tillatelse til å anvende tiltakene.

6. Dersom medlemsstater anerkjenner tiltak som er truffet i samsvar med denne artikkel, skal de underrette Rådet, Kommisjonen, EBA, ESRB og den medlemsstaten som har tillatelse til å anvende tiltakene.

7. Når en medlemsstat skal avgjøre om den kan anerkjenne tiltak som er truffet i samsvar med denne artikkel, skal den ta hensyn til kriteriene i nr. 4.

8. Den medlemsstaten som har tillatelse til å anvende tiltakene, kan anmode ESRB om å gi en anbefaling som omhandlet i artikkel 16 i forordning (EU) nr. 1092/2010, til en eller flere medlemsstater som ikke anerkjenner tiltakene.

9. Før tillatelsen som er gitt i henhold til nr. 4, utløper, skal medlemsstaten i samråd med ESRB og EBA gjennomgå situasjonen og kan etter framgangsmåten i nr. 4 vedta en ny beslutning om forlengelse av anvendelsesperioden med ytterligere ett år av gangen for nasjonale tiltak. Etter den første forlengelsen skal Kommisjonen i samråd med ESRB og EBA gjennomgå situasjonen minst hvert år.

10. Uten hensyn til framgangsmåten i nr. 3–9 skal medlemsstatene tillates å øke risikovektene som er fastsatt i denne forordning, med opptil 25 % for de eksponeringene som er omhandlet i nr. 2 bokstav d) vi) og vii) i denne artikkel, og redusere grensen for store eksponeringer i artikkel 395 med opptil 15 % for en periode på høyst to år, eller fram til makro- eller systemrisikoen ikke lenger foreligger, etter hva som inntreffer først, forutsatt at vilkårene og underretningskravene i nr. 2 i denne artikkel er oppfylt.

Artikkel 459

Tilsynskrav

Kommisjonen skal gis myndighet til å vedta delegerte rettsakter i samsvar med artikkel 462 for å pålegge strengere tilsynskrav for en periode på ett år for eksponeringer dersom dette er nødvendig for å håndtere endringer i intensiteten i mikro- og makrorisikoen som følge av markedsutviklingen i eller utenfor Unionen som påvirker alle medlemsstatene, og dersom verktøyene i denne forordning og direktiv 2013/36/EU ikke er tilstrekkelige til å håndtere disse risikoene, særlig etter anbefaling eller uttalelse fra ESRB eller EBA om

a) kravene til ansvarlig kapital i artikkel 92,

b) kravene til store eksponeringer i artikkel 392 og 395–403,

c) offentliggjøringskravene i artikkel 431–455.

Kommisjonen skal med bistand fra ESRB minst hvert år oversende en rapport til Europaparlamentet og Rådet om markedsutvikling som kan gjøre det nødvendig å anvende denne artikkel.

Artikkel 460

Likviditet

1. Kommisjonen skal gis myndighet til å vedta en delegert rettsakt i samsvar med artikkel 462 for å angi nærmere det generelle kravet i artikkel 412 nr. 1. Den delegerte rettsakten som vedtas i samsvar med dette nummer, skal baseres på de postene som skal rapporteres i samsvar med sjette del avdeling II og vedlegg III, skal angi under hvilke omstendigheter vedkommende myndigheter må pålegge kredittinstitusjoner spesifikke inn- og uttaksfaktorer for å ta hensyn til spesifikke risikoer som de er eksponert for, og skal overholde tersklene i nr. 2.

2. Kravet til likviditetsreserve omhandlet i artikkel 412 skal innføres trinnvis i samsvar med følgende plan:

a) 60 % av kravet til likviditetsreserve i 2015.

b) 70 % fra 1. januar 2016.

c) 80 % fra 1. januar 2017.

d) 100 % fra 1. januar 2018.

For dette formål skal Kommisjonen ta hensyn til rapportene omhandlet i artikkel 509 nr. 1–3 og de internasjonale standardene som er utviklet av internasjonale fora, samt de særlige forholdene i Unionen.

Kommisjonen skal innen 30. juni 2014 vedta den delegerte rettsakten omhandlet i nr. 1. Den skal tre i kraft innen 31. desember 2014, men får ikke anvendelse før 1. januar 2015.

Artikkel 461

Analyse av innføringen av kravene til likviditetsreserve

1. EBA skal etter samråd med ESRB innen 30. juni 2016 framlegge en rapport for Kommisjonen om hvorvidt innføringen av kravene til likviditetsreserve i artikkel 460 nr. 2 bør endres. En slik analyse skal ta behørig hensyn til utviklingen i markedet og innenfor internasjonalt regelverk samt særlige forhold i Unionen.

EBA skal i sin rapport særlig vurdere å utsette innføringen av en bindende minstestandard på 100 % til 1. januar 2019. Rapporten skal ta hensyn til de årlige rapportene omhandlet i artikkel 509 nr. 1, relevante markedsdata og anbefalingene fra alle vedkommende myndigheter.

2. For å ta hensyn til markedsutviklingen og annen utvikling skal Kommisjonen ved behov gis myndighet til å vedta en delegert rettsakt i samsvar med artikkel 462 om endring av innfasingen omhandlet i artikkel 460 og utsettelse av innføringen av en bindende minstestandard på 100 % for kravet til likviditetsreserve i artikkel 412 nr. 1, til 2019, og anvende en bindende minstestandard på 90 % for kravet til likviditetsreserve i 2018.

Ved vurderingen av behovet for utsettelse skal Kommisjonen ta hensyn til rapporten og vurderingen omhandlet i nr. 1.

En delegert rettsakt vedtatt i henhold til denne artikkel skal ikke anvendes før 1. januar 2018 og skal tre i kraft innen 30. juni 2017.

Artikkel 462

Utøvelse av delegert myndighet

1. Kommisjonen gis myndighet til å vedta delegerte rettsakter på vilkårene fastsatt i denne artikkel.

2. Myndigheten til å vedta delegerte rettsakter omhandlet i artikkel 456–460 skal gis Kommisjonen på ubestemt tid fra 28. juni 2013.

3. Den delegerte myndigheten nevnt i artikkel 456–460 kan når som helst tilbakekalles av Europaparlamentet eller Rådet. En beslutning om tilbakekalling innebærer at den delegerte myndigheten som angis i beslutningen, opphører å gjelde. Den får anvendelse dagen etter at den er kunngjort i *Den europeiske unions tidende* eller på et senere tidspunkt angitt i beslutningen. Den berører ikke gyldigheten av delegerte rettsakter som allerede er trådt i kraft.

4. Så snart Kommisjonen vedtar en delegert rettsakt, skal den underrette Europaparlamentet og Rådet samtidig om dette.

5. En delegert rettsakt vedtatt i henhold til artikkel 456–460 skal tre i kraft bare dersom verken Europaparlamentet eller Rådet har gjort innsigelse mot rettsakten innen en frist på tre måneder etter at rettsakten ble meddelt Europaparlamentet og Rådet, eller dersom både Europaparlamentet og Rådet før denne fristen har underrettet Kommisjonen om at de ikke vil gjøre innsigelse. På Europaparlamentets eller Rådets initiativ forlenges denne fristen med tre måneder.

Artikkel 463

Innsigelser mot tekniske reguleringsstandarder

Dersom Kommisjonen i henhold til denne forordning vedtar en teknisk reguleringsstandard som er identisk med det utkastet til teknisk reguleringsstandard som EBA har framlagt, skal fristen for innsigelser fra Europaparlamentet og Rådet være én måned etter tidspunktet for underretning. På Europaparlamentets eller Rådets initiativ forlenges denne fristen med én måned. Som unntak fra artikkel 13 nr. 1 annet ledd i forordning (EU) nr. 1093/2010 kan Europaparlamentets og Rådets frist for å gjøre innsigelser mot den tekniske reguleringsstandarden forlenges med ytterligere én måned dersom det er hensiktsmessig.

Artikkel 464

Den europeiske komité for bankspørsmål

1. Kommisjonen skal bistås av Den europeiske komité for bankspørsmål nedsatt ved kommisjonsbeslutning 2004/10/EF⁽¹⁾. Den nevnte komiteen skal være en komité i henhold til forordning (EU) nr. 182/2011.

2. Når det vises til dette nummer, får artikkel 5 i forordning (EU) nr. 182/2011 anvendelse.

TIENDE DEL

OVERGANGSBESTEMMELSER, RAPPORTER, REVISJON OG ENDRINGER

AVDELING I

OVERGANGSBESTEMMELSER

KAPITTEL 1

Krav til ansvarlig kapital, urealiserte gevinster og tap målt til virkelig verdi samt fradrag

Avsnitt 1

Krav til ansvarlig kapital

Artikkel 465

Krav til ansvarlig kapital

1. Som unntak fra artikkel 92 nr. 1 bokstav a) og b) får følgende krav til ansvarlig kapital anvendelse i perioden fra 1. januar 2014 til 31. desember 2014:

a) En ren kjernekapital-dekning innenfor et intervall på 4 % og 4,5 %.

b) En kjernekapitaldekning innenfor et intervall på 5,5 % og 6 %.

⁽¹⁾ EUT L 3 av 7.1.2004, s. 36.

2. Vedkommende myndigheter skal fastsette og offentliggjøre nivåer for ren kjernekapital-dekning og kjernekapitaldekning innenfor intervallene angitt i nr. 1, som institusjonene minst skal oppfylle.

Artikkel 466

Førstegangsanvendelse av internasjonale standarder for finansiell rapportering

Som unntak fra artikkel 24 nr. 2 skal vedkommende myndigheter gi institusjoner som for første gang skal foreta verdsettingen av eiendeler og poster utenfor balansen og fastsettelsen av ansvarlig kapital i samsvar med de internasjonale regnskapsstandardene i henhold til forordning (EF) nr. 1606/2002, en frist på 24 måneder for gjennomføringen av nødvendige interne prosesser og tekniske krav.

Avsnitt 2

Urealiserte gevinster og tap målt til virkelig verdi

Artikkel 467

Urealiserte tap målt til virkelig verdi

1. Som unntak fra artikkel 35 skal institusjoner i perioden fra 1. januar 2014 til 31. desember 2017 ved beregningen av sine ren kjernekapital-poster innregne bare den relevante prosentdelen av urealiserte tap som gjelder eiendeler eller forpliktelser målt til virkelig verdi og balanseført, unntatt tap omhandlet i artikkel 33 og alle andre urealiserte tap som er oppført i resultatregnskapet.

2. Den relevante prosentdelen ved anvendelsen av nr. 1 skal ligge innenfor følgende intervaller:

- a) 20 %–100 % i perioden fra 1. januar 2014 til 31. desember 2014.
- b) 40 %–100 % i perioden fra 1. januar 2015 til 31. desember 2015.
- c) 60 %–100 % i perioden fra 1. januar 2016 til 31. desember 2016.
- d) 80 %–100 % i perioden fra 1. januar 2017 til 31. desember 2017.

Som unntak fra nr. 1 kan vedkommende myndigheter i tilfeller der en slik behandling ble anvendt før 1. januar 2014, tillate institusjonene ikke å innregne urealiserte gevinster eller tap på eksponeringer mot sentralmyndigheter som er klassifisert i kategorien «tilgjengelig for salg» i EU-godkjente IAS 39, i den ansvarlige kapitalen.

Behandlingen omhandlet i annet ledd skal anvendes til Kommisjonen har vedtatt en forordning på grunnlag av forordning (EF) nr. 1606/2002 som godkjenner at den internasjonale standarden for finansiell rapportering erstatter IAS 39.

3. Vedkommende myndigheter skal fastsette og offentliggjøre den relevante prosentdelen innenfor intervallene angitt i nr. 2 bokstav a)–d).

Artikkel 468

Urealiserte gevinster målt til virkelig verdi

1. Som unntak fra artikkel 35 skal institusjoner i perioden fra 1. januar 2014 til 31. desember 2017 fra sine ren kjernekapital-poster fjerne den relevante prosentdelen av urealiserte gevinster som gjelder eiendeler eller forpliktelser målt til virkelig verdi og balanseført, unntatt gevinster omhandlet i artikkel 33 og alle andre urealiserte gevinster, med unntak av slike som gjelder investering i fast eiendom, som er oppført i resultatregnskapet. Restbeløpet skal ikke trekkes fra ren kjernekapital-postene.

2. Ved anvendelsen av nr. 1 skal den relevante prosentdelen være 100 % i perioden fra 1. januar 2014 til 31. desember 2014, og den skal deretter ligge innenfor følgende intervaller:

- a) 60 %–100 % i perioden fra 1. januar 2015 til 31. desember 2015.
- b) 40 %–100 % i perioden fra 1. januar 2016 til 31. desember 2016.
- c) 20 %–100 % i perioden fra 1. januar 2017 til 31. desember 2017.

Fra 1. januar 2015 kan vedkommende myndighet som i henhold til artikkel 467 krever at institusjonene ved beregningen av ren kjernekapital innregner 100 % av urealiserte tap målt til virkelig verdi, også tillate at institusjonene i samme beregning innregner 100 % av urealiserte gevinster til virkelig verdi.

Fra 1. januar 2015 skal vedkommende myndighet som i henhold til artikkel 467 krever at institusjonene ved beregningen av ren kjernekapital innregner en prosentdel av urealiserte tap målt til virkelig verdi, ikke fastsette en relevant prosentdel av urealiserte gevinster i henhold til nr. 2 i denne artikkel som resulterer i en prosentdel av urealiserte gevinster som inngår i beregningen av ren kjernekapital som overstiger den relevante prosentdelen av urealiserte tap som er fastsatt i samsvar med artikkel 467.

3. Vedkommende myndigheter skal fastsette og offentliggjøre den relevante prosentdelen av urealiserte gevinster innenfor intervallene angitt i nr. 2 bokstav a)–c) som trekkes fra ren kjernekapital.

4. Som unntak fra artikkel 33 nr. 1 bokstav c) skal institusjonene i perioden fra 1. januar 2013 til 31. desember 2017 i sin ansvarlige kapital ikke innregne den relevante prosentdelen angitt i artikkel 478 av gevinster og tap verdsatt til virkelig verdi, på derivatforpliktelser som oppstår som følge av endringer i institusjonens egen kredittverdighet. Prosentdelen som anvendes på tap verdsatt til virkelig verdi som oppstår som følge av endringer i institusjonens egen kredittverdighet, skal ikke overstige prosentdelen som anvendes på gevinster verdsatt til virkelig verdi som oppstår som følge av endringer i institusjonens egen kredittverdighet.

Avsnitt 3

Fradrag

Underavsnitt 1

Fradrag fra ren kjernekapital-poster

Artikkel 469

Fradrag fra ren kjernekapital-poster

1. Som unntak fra artikkel 36 nr. 1 får følgende bestemmelser anvendelse i perioden fra 1. januar 2014 til 31. desember 2017:

- a) Institusjonene skal trekke fra ren kjernekapital den relevante prosentdelen angitt i artikkel 478 for de beløpene som skal trekkes fra i henhold til artikkel 36 nr. 1 bokstav a)–h), unntatt eiendeler ved utsatt skatt som er avhengige av framtidig lønnsomhet og skyldes midlertidige forskjeller, fra ren kjernekapital.
- b) Institusjonene skal anvende de relevante bestemmelsene i artikkel 472 på restbeløpet for poster som skal trekkes fra i henhold til artikkel 36 nr. 1 bokstav a)–h), unntatt eiendeler ved utsatt skatt som er avhengige av framtidig lønnsomhet og skyldes midlertidige forskjeller.
- c) Institusjonene skal etter å ha anvendt artikkel 470, trekke den relevante prosentdelen angitt i artikkel 478 av det samlede beløpet som skal trekkes fra i henhold til artikkel 36 nr. 1 bokstav c) og i), fra ren kjernekapital.
- d) Institusjonene skal etter å ha anvendt artikkel 470, anvende kravene i artikkel 472 nr. 5 eller 11, alt etter hva som er relevant, på det samlede restbeløpet for poster som skal trekkes fra i henhold til artikkel 36 nr. 1 bokstav c) og i).

2. Institusjonene skal bestemme hvor stor del av det samlede restbeløpet omhandlet i nr. 1 bokstav d) som er omfattet av artikkel 472 nr. 5, ved å dividere beløpet angitt

i bokstav a) i dette nummer med beløpet angitt i bokstav b) i dette nummer:

a) Beløpet for eiendeler ved utsatt skatt som er avhengige av framtidig lønnsomhet og skyldes midlertidige forskjeller, i henhold til artikkel 470 nr. 2 bokstav a).

b) Summen av beløpene omhandlet i artikkel 470 nr. 2 bokstav a) og b).

3. Institusjonene skal bestemme hvor stor del av det samlede restbeløpet omhandlet i nr. 1 bokstav d) som er omfattet av artikkel 472 nr. 11, ved å dividere beløpet angitt i bokstav a) i dette nummer med beløpet angitt i bokstav b) i dette nummer:

a) Beløpet for direkte og indirekte beholdninger av ren kjernekapital-instrumentene omhandlet i artikkel 470 nr. 2 bokstav b).

b) Summen av beløpene omhandlet i artikkel 470 nr. 2 bokstav a) og b).

Artikkel 470

Unntak fra fradrag fra ren kjernekapital-poster

1. Ved anvendelsen av denne artikkel skal relevante ren kjernekapital-poster omfatte institusjonens ren kjernekapital-poster beregnet ved anvendelse av bestemmelsene i artikkel 32–35 og etter fradragene i henhold til artikkel 36 nr. 1 bokstav a)–h), bokstav k) ii)–v) og bokstav l), unntatt eiendeler ved utsatt skatt som er avhengige av framtidig lønnsomhet og skyldes midlertidige forskjeller.

2. Som unntak fra artikkel 48 nr. 1 skal institusjonene i perioden fra 1. januar 2014 til 31. desember 2017 ikke trekke fra de postene oppført i bokstav a) og b) i dette nummer som samlet utgjør høyst 15 % av institusjonens relevante ren kjernekapital-poster:

a) Eiendeler ved utsatt skatt som er avhengige av framtidig lønnsomhet og skyldes midlertidige forskjeller, og som samlet utgjør høyst 10 % av institusjonens relevante ren kjernekapital-poster.

b) Dersom en institusjon har en betydelig investering i et foretak i finanssektoren: institusjonens direkte, indirekte og syntetiske beholdninger av dette foretakets ren kjernekapital-instrumenter, som samlet utgjør høyst 10 % av de relevante ren kjernekapital-postene.

3. Som unntak fra artikkel 48 nr. 4 skal poster som i henhold til nr. 2 i denne artikkel ikke trekkes fra, risikovektes med 250 %. Postene omhandlet i nr. 2 bokstav b) i denne artikkel skal være omfattet av kravene i tredje del avdeling IV, alt etter hva som er relevant.

*Artikkel 471***Unntak fra fradrag for egenkapitalbeholdninger i forsikringsforetak fra ren kjernekapital-poster**

1. Som unntak fra artikkel 49 nr. 1 kan vedkommende myndigheter i perioden fra 1. januar 2014 til 31. desember 2022 tillate institusjoner ikke å trekke fra egenkapitalbeholdninger i forsikringsforetak, gjenforsikringsforetak og forsikringsholdingselskaper dersom følgende vilkår er oppfylt:

- a) Vilkårene i artikkel 49 nr. 1 bokstav a), c) og e).
- b) Vedkommende myndigheter anser at nivået på risikokontrollen og framgangsmåtene for finansiell analyse som institusjonen spesifikt har innført for å overvåke investeringen i foretaket eller holdingselskapet, er tilfredsstillende.
- c) Institusjonens egenkapitalbeholdninger i forsikringsforetaket, gjenforsikringsforetaket eller forsikringsholdingselskapet overstiger ikke 15 % av ren kjernekapital-instrumenter som vedkommende forsikringsforetak har utstedt per 31. desember 2012 og i perioden fra 1. januar 2013 til 31. desember 2022.
- d) Det beløpet av egenkapitalbeholdningen som ikke trekkes fra, overstiger ikke det beløpet som innehas i ren kjernekapital-instrumenter i forsikringsforetaket, gjenforsikringsforetaket eller forsikringsholdingselskapet per 31. desember 2012.

2. De egenkapitalbeholdningene som ikke trekkes fra i henhold til nr. 1, skal anses som eksponeringer og risikovektes med 370 %.

*Artikkel 472***Poster som ikke trekkes fra ren kjernekapital**

1. Som unntak fra artikkel 33 nr. 1 bokstav c) og artikkel 36 nr. 1 bokstav a)–i) skal institusjonene i perioden fra 1. januar 2014 til 31. desember 2017 anvende denne artikkel på restbeløpene omhandlet i artikkel 468 nr. 4 og i artikkel 469 nr. 1 bokstav b) og d), alt etter hva som er relevant.

2. Restbeløpet for verdsettingsjusteringer av derivatforpliktelse som oppstår som følge av en institusjons egen kredittrisiko, skal ikke trekkes fra.

3. Institusjonene skal anvende følgende bestemmelser på restbeløp for tap i inneværende regnskapsår i henhold til artikkel 36 nr. 1 bokstav a):

a) Vesentlige tap trekkes fra kjernekapitalpostene.

b) Ikke-vesentlige tap trekkes ikke fra.

4. Institusjonene skal trekke restbeløpet for immaterielle eiendeler i henhold til artikkel 36 nr. 1 bokstav b) fra kjernekapitalpostene.

5. Restbeløpet for eiendeler ved utsatt skatt i henhold til artikkel 36 nr. 1 bokstav c) skal ikke trekkes fra og skal risikovektes med 0 %.

6. Når det gjelder restbeløpet for postene omhandlet i artikkel 36 nr. 1 bokstav d), skal en halvpart trekkes fra kjernekapitalposter og en halvpart fra tilleggskapitalposter.

7. Restbeløpet for nettoeiendeler i en ytelsesbasert pensjonsordning i henhold til artikkel 36 nr. 1 bokstav e) skal ikke trekkes fra den ansvarlige kapitalen og skal inngå i ren kjernekapital i den utstrekning det aktuelle beløpet ville ha blitt anerkjent som kjernekapital i henhold til nasjonale innarbeidings tiltak for artikkel 57 bokstav a)–ca) i direktiv 2006/48/EF.

8. Institusjonene skal anvende følgende bestemmelser på restbeløpet for beholdninger av egne ren kjernekapital-instrumenter i henhold til artikkel 36 nr. 1 bokstav f):

a) Direkte beholdninger trekkes fra kjernekapitalposter.

b) Indirekte og syntetiske beholdninger, herunder ren kjernekapital-instrumenter som en institusjon kan være forpliktet til å kjøpe på grunnlag av en eksisterende eller betinget avtaleforpliktelse, skal ikke trekkes fra og skal risikovektes i samsvar med tredje del avdeling II kapittel 2 eller 3, og er omfattet av kravene i tredje del avdeling IV, alt etter hva som er relevant.

9. Institusjonene skal anvende følgende bestemmelser på restbeløpet for beholdninger av ren kjernekapital-instrumenter i et foretak i finanssektoren dersom institusjonen har gjensidige beholdninger med dette foretaket i henhold til artikkel 36 nr. 1 bokstav g):

a) Dersom en institusjon ikke har en betydelig investering i det aktuelle foretaket i finanssektoren, skal dens beholdninger av ren kjernekapital-instrumenter i dette foretaket behandles i henhold til artikkel 36 nr. 1 bokstav h).

b) Dersom en institusjon har en betydelig investering i det aktuelle foretaket i finanssektoren, skal dens beholdninger av ren kjernekapital-instrumenter i dette foretaket behandles i henhold til artikkel 36 nr. 1 bokstav i).

10. Institusjonene skal anvende følgende bestemmelser på restbeløp for poster omhandlet i artikkel 36 nr. 1 bokstav h):

- a) Når det gjelder beløp som skal trekkes fra, og som er knyttet til direkte beholdninger, skal en halvpart trekkes fra kjernekapitalposter og en halvpart fra tilleggskapitalposter.
- b) Beløpene som gjelder indirekte og syntetiske beholdninger, skal ikke trekkes fra og skal risikovektes i samsvar med tredje del avdeling II kapittel 2 eller 3, og er omfattet av kravene i tredje del avdeling IV, alt etter hva som er relevant.

11. Institusjonene skal anvende følgende bestemmelser på restbeløp for poster omhandlet i artikkel 36 nr. 1 bokstav i):

- a) Når det gjelder beløp som skal trekkes fra, og som er knyttet til direkte beholdninger, skal en halvpart trekkes fra kjernekapitalposter og en halvpart fra tilleggskapitalposter.
- b) Beløpene som gjelder indirekte og syntetiske beholdninger, skal ikke trekkes fra og skal risikovektes i samsvar med tredje del avdeling II kapittel 2 eller 3, og er omfattet av kravene i tredje del avdeling IV, alt etter hva som er relevant.

Artikkel 473

Innføring av endringer av IAS 19

1. Som unntak fra artikkel 481 kan vedkommende myndigheter i perioden fra 1. januar 2014 til 31. desember 2018 tillate at institusjoner som utarbeider sine regnskaper i samsvar med de internasjonale regnskapsstandardene som er vedtatt i samsvar med framgangsmåten i artikkel 6 nr. 2 i forordning (EF) nr. 1606/2002, legger til sin rene kjernekapital det relevante beløpet i henhold til nr. 2 eller 3 i denne artikkel, alt etter hva som er relevant, multiplisert med en faktor i henhold til nr. 4.

2. Det relevante beløpet skal beregnes ved at summen som oppnås i samsvar med bokstav b), trekkes fra summen som oppnås i samsvar med bokstav a):

- a) Institusjonene skal fastsette verdiene av eiendelene i sine ytelsesbaserte pensjonsordninger eller -innretninger, alt etter hva som er relevant, i samsvar med forordning (EF) nr. 1126/2008⁽¹⁾, som endret ved forordning (EU) nr. 1205/2011⁽²⁾. Institusjonene skal deretter fra verdiene av

⁽¹⁾ Kommisjonsforordning (EF) nr. 1126/2008 av 3. november 2008 om vedtakelse av visse internasjonale regnskapsstandarder i samsvar med europaparlaments- og rådsforordning (EF) nr. 1606/2002 (EUT L 320 av 29.11.2008, s. 1).

⁽²⁾ Kommisjonsforordning (EU) nr. 1205/2011 av 22. november 2011 om endring av forordning (EF) nr. 1126/2008 om vedtakelse av visse internasjonale regnskapsstandarder i samsvar med europaparlaments- og rådsforordning (EF) nr. 1606/2002 med hensyn til internasjonal standard for finansiell rapportering (IFRS) nr. 7 (EUT L 305 av 23.11.2011, s. 16).

disse eiendelene trekke verdien av forpliktelsene i samme ordninger eller innretninger som er fastsatt etter samme regnskapsregler.

- b) Institusjonene skal fastsette verdiene av eiendelene i sine ytelsesbaserte pensjonsordninger eller -innretninger, alt etter hva som er relevant, i samsvar med bestemmelsene i forordning (EF) nr. 1126/2008. Institusjonene skal deretter fra verdiene av disse eiendelene trekke verdien av forpliktelsene i samme ordninger eller innretninger som er fastsatt etter samme regnskapsregler.

3. Beløpet som fastsettes i samsvar med nr. 2 skal begrenses til det beløpet som ikke må trekkes fra ansvarlig kapital innen 1. januar 2014 i henhold til nasjonale innarbeidingstiltak for direktiv 2006/48/EF, forutsatt at disse nasjonale innarbeidings-tiltakene ville være berettiget til behandlingen i artikkel 481 i denne forordning, i den berørte medlemsstaten.

4. Følgende faktorer skal anvendes:

- a) 1 i perioden fra 1. januar 2014 til 31. desember 2014.
- b) 0,8 i perioden fra 1. januar 2015 til 31. desember 2015.
- c) 0,6 i perioden fra 1. januar 2016 til 31. desember 2016.
- d) 0,4 i perioden fra 1. januar 2017 til 31. desember 2017.
- e) 0,2 i perioden fra 1. januar 2018 til 31. desember 2018.

5. Institusjonene skal opplyse om verdien av eiendeler og forpliktelser i samsvar med nr. 2 i sine offentliggjorte regnskaper.

Underavsnitt 2

Fradrag fra andre godkjente kjernekapitalposter

Artikkel 474

Fradrag fra andre godkjente kjernekapitalposter

Som unntak fra artikkel 56 får følgende bestemmelser anvendelse i perioden fra 1. januar 2014 til 31. desember 2017:

- a) Institusjonene skal fra andre godkjente kjernekapitalposter trekke den relevante prosentdelen som er angitt i artikkel 478, av de beløpene som skal trekkes fra i henhold til artikkel 56.

- b) Institusjonene skal anvende kravene i artikkel 475 på restbeløpene for de postene som skal trekkes fra i henhold til artikkel 56.

Artikkel 475

Poster som ikke trekkes fra annen godkjent kjernekapital

1. Som unntak fra artikkel 56 får kravene i denne artikkel i perioden fra 1. januar 2014 til 31. desember 2017 anvendelse på restbeløpene omhandlet i artikkel 474 bokstav b).

2. Institusjonene skal anvende følgende bestemmelser på restbeløpet for poster omhandlet i artikkel 56 bokstav a):

- a) Bokført verdi av direkte beholdninger av egne andre godkjente kjernekapitalinstrumenter trekkes fra i kjernekapitalpostene.

b) Indirekte og syntetiske beholdninger av egne andre godkjente kjernekapitalinstrumenter, herunder egne andre godkjente kjernekapitalinstrumenter som en institusjon kan være forpliktet til å kjøpe på grunnlag av en eksisterende eller betinget avtaleforpliktelse, skal ikke trekkes fra og skal risikovektes i samsvar med tredje del avdeling II kapittel 2 eller 3, og er omfattet av kravene i tredje del avdeling IV, alt etter hva som er relevant.

3. Institusjonene skal anvende følgende bestemmelser på restbeløpet for poster omhandlet i artikkel 56 bokstav b):

- a) Dersom en institusjon ikke har en betydelig investering i et foretak i finanssektoren som den har gjensidige beholdninger med, skal dens direkte, indirekte og syntetiske beholdninger av disse andre godkjente kjernekapitalinstrumentene i dette foretaket behandles i henhold til artikkel 56 bokstav c).

b) Dersom institusjonen har en betydelig investering i et foretak i finanssektoren som den har gjensidige beholdninger med, skal dens direkte, indirekte og syntetiske beholdninger av disse andre godkjente kjernekapitalinstrumentene i dette foretaket behandles i henhold til artikkel 56 bokstav d).

4. Institusjonene skal anvende følgende bestemmelser på restbeløpet for poster omhandlet i artikkel 56 bokstav c) og d):

- a) Når det gjelder beløpet som er knyttet til direkte beholdninger, og som skal trekkes fra i henhold til artikkel 56 bokstav c) og d), skal en halvpart trekkes fra kjernekapitalposter og en halvpart fra tilleggskapitalposter.

b) Beløpet som gjelder indirekte og syntetiske beholdninger, og som skal trekkes fra i henhold til artikkel 56 bokstav c) og d), skal ikke trekkes fra og skal risikovektes i samsvar med tredje del avdeling II kapittel 2 eller 3, og er omfattet av kravene i tredje del avdeling IV, alt etter hva som er relevant.

Underavsnitt 3

Fradrag fra tilleggskapitalposter

Artikkel 476

Fradrag fra tilleggskapitalposter

Som unntak fra artikkel 66 får følgende bestemmelser anvendelse i perioden fra 1. januar 2014 til 31. desember 2017:

- a) Institusjonene skal fra tilleggskapitalposter trekke den relevante prosentdelen som er fastsatt i artikkel 478, av de beløpene som skal trekkes fra i henhold til artikkel 66.

b) Institusjonene skal anvende kravene i artikkel 477 på restbeløpene som skal trekkes fra i henhold til artikkel 66.

Artikkel 477

Fradrag fra tilleggskapitalposter

1. Som unntak fra artikkel 66 får kravene i denne artikkel i perioden fra 1. januar 2014 til 31. desember 2017 anvendelse på restbeløpene omhandlet i artikkel 476 bokstav b).

2. Institusjonene skal anvende følgende bestemmelser på restbeløpet for poster omhandlet i artikkel 66 bokstav a):

- a) Bokført verdi av direkte beholdninger av egne tilleggskapitalinstrumenter skal trekkes fra tilleggskapitalposter.

b) Indirekte og syntetiske beholdninger av egne tilleggskapitalinstrumenter, herunder egne tilleggskapitalinstrumenter som en institusjon kan være forpliktet til å kjøpe på grunnlag av en eksisterende eller betinget avtaleforpliktelse, skal ikke trekkes fra og skal risikovektes i samsvar med tredje del avdeling II kapittel 2 eller 3, og er omfattet av kravene i tredje del avdeling IV, alt etter hva som er relevant.

3. Institusjonene skal anvende følgende bestemmelser på restbeløpet for poster omhandlet i artikkel 66 bokstav b):

- a) Dersom en institusjon ikke har en betydelig investering i et foretak i finanssektoren som den har gjensidige beholdninger med, skal dens direkte, indirekte og syntetiske beholdninger av tilleggskapitalinstrumenter i dette foretaket behandles i henhold til artikkel 66 bokstav c).

b) Dersom institusjonen har en betydelig investering i et foretak i finanssektoren som den har gjensidige beholdninger med, skal dens direkte, indirekte og syntetiske beholdninger av tilleggskapitalinstrumenter i dette foretaket behandles i henhold til artikkel 66 bokstav d).

4. Institusjonene skal anvende følgende bestemmelser på restbeløpet for poster omhandlet i artikkel 66 bokstav c) og d):

- a) Når det gjelder beløpet som er knyttet til direkte beholdninger, og som skal trekkes fra i henhold til artikkel 66 bokstav c) og d), skal en halvpart trekkes fra kjernekapitalposter og en halvpart fra tilleggskapitalposter.
- b) Beløpet som gjelder indirekte og syntetiske beholdninger, og som skal trekkes fra i henhold til artikkel 66 bokstav c) og d), skal ikke trekkes fra og skal risikovektes i samsvar med tredje del avdeling II kapittel 2 eller 3, og er omfattet av kravene i tredje del avdeling IV, alt etter hva som er relevant.

Underavsnitt 4

Fradragsprosjenter

Artikkel 478

Fradragsprosjenter for ren kjernekapital-poster, andre godkjente kjernekapitalposter og tilleggskapitalposter

1. Den relevante prosentdelen ved anvendelsen av artikkel 468 nr. 4, artikkel 469 nr. 1 bokstav a) og c), artikkel 474 bokstav a) og artikkel 476 bokstav a) skal ligge innenfor følgende intervaller:

- a) 20 %–100 % i perioden fra 1. januar 2014 til 31. desember 2014.
- b) 40 %–100 % i perioden fra 1. januar 2015 til 31. desember 2015.
- c) 60 %–100 % i perioden fra 1. januar 2016 til 31. desember 2016.
- d) 80 %–100 % i perioden fra 1. januar 2017 til 31. desember 2017.

2. Som unntak fra nr. 1 skal den relevante prosentdelen ved anvendelsen av artikkel 469 nr. 1 bokstav c) for poster omhandlet i artikkel 36 nr.1 bokstav c) som eksisterte før 1. januar 2014, ligge innenfor følgende intervaller:

- a) 0 %–100 % i perioden fra 1. januar 2014 til 31. desember 2014.
- b) 10 %–100 % i perioden fra 1. januar 2015 til 31. desember 2015.
- c) 20 %–100 % i perioden fra 1. januar 2016 til 31. desember 2016.
- d) 30 %–100 % i perioden fra 1. januar 2017 til 31. desember 2017.
- e) 40 %–100 % i perioden fra 1. januar 2018 til 31. desember 2018.

f) 50 %–100 % i perioden fra 1. januar 2019 til 31. desember 2019.

g) 60 %–100 % i perioden fra 1. januar 2020 til 31. desember 2020.

h) 70 %–100 % i perioden fra 1. januar 2021 til 31. desember 2021.

i) 80 %–100 % i perioden fra 1. januar 2022 til 31. desember 2022.

j) 90 %–100 % i perioden fra 1. januar 2023 til 31. desember 2023.

3. Vedkommende myndigheter skal fastsette og offentliggjøre en relevant prosentdel innenfor intervallene angitt i nr. 1 og 2 for hvert av følgende fradrag:

a) De individuelle fradragene som kreves i henhold til artikkel 36 nr. 1 bokstav a)–h), unntatt eiendeler ved utsatt skatt som er avhengige av framtidig lønnsomhet og skyldes midlertidige forskjeller.

b) Det samlede beløpet for eiendeler ved utsatt skatt som er avhengige av framtidig lønnsomhet og skyldes midlertidige forskjeller, samt de postene omhandlet i artikkel 36 nr. 1 bokstav i) som skal trekkes fra i henhold til artikkel 48.

c) Alle fradrag som kreves i henhold til artikkel 56 bokstav b)–d).

d) Alle fradrag som kreves i henhold til artikkel 66 bokstav b)–d).

Avsnitt 4

Minoritetsinteresser og andre godkjente kjernekapitalinstrumenter og tilleggskapitalinstrumenter utstedt av datterforetak

Artikkel 479

Innregning i ren kjernekapital av instrumenter og poster som ikke anses som minoritetsinteresser

1. Som unntak fra andre del avdeling II skal innregning i konsolidert ansvarlig kapital av poster som ville bli ansett som konsoliderte reserver i henhold til nasjonale innarbeidingstiltak for artikkel 65 i direktiv 2006/48/EF, men som av en eller flere av følgende grunner ikke anses som konsolidert ren kjernekapital, i perioden fra 1. januar 2014 til 31. desember 2017 fastsettes av vedkommende myndigheter i samsvar med nr. 2 og 3 i denne artikkel:

- a) Instrumentet anses ikke som et ren kjernekapital-instrument, og tilknyttet opptjent egenkapital og overkurs ved emisjon anses derfor ikke som konsoliderte ren kjernekapital-poster.

b) Postene anerkjennes ikke som følge av anvendelsen av artikkel 81 nr. 2.

c) Postene anerkjennes ikke fordi datterforetaket ikke er en institusjon eller et foretak som i henhold til gjeldende nasjonal lovgivning er omfattet av kravene i denne forordning og i direktiv 2013/36/EU.

d) Postene anerkjennes ikke fordi datterforetaket ikke inngår fullt ut i konsolideringen i henhold til del 1 avdeling II kapittel 2.

2. Den relevante prosentdelen av postene omhandlet nr. 1, som ville blitt ansett som konsoliderte reserver i henhold til nasjonale innarbeidingstiltak for artikkel 65 i direktiv 2006/48/EF, skal anses som konsolidert ren kjernekapital.

3. Den relevante prosentdelen skal ved anvendelsen av nr. 2 ligge innenfor følgende intervaller:

a) 0–80 % i perioden fra 1. januar 2014 til 31. desember 2014.

b) 0 %–60 % i perioden fra 1. januar 2015 til 31. desember 2015.

c) 0 %–40 % i perioden fra 1. januar 2016 til 31. desember 2016.

d) 0 %–20 % i perioden fra 1. januar 2017 til 31. desember 2017.

4. Vedkommende myndigheter skal fastsette og offentliggjøre den relevante prosentdelen innenfor intervallene angitt i nr. 3.

Artikkel 480

Innregning i konsolidert ansvarlig kapital av minoritetsinteresser og kvalifiserende annen godkjent kjernekapital og tilleggskapital

1. Som unntak fra artikkel 84 nr. 1 bokstav b), artikkel 85 nr. 1 bokstav b) og artikkel 87 nr. 1 bokstav b) skal prosentdelene angitt i nevnte artikler i perioden fra 1. januar 2014 til 31. desember 2017 multipliseres med en relevant faktor.

2. Den relevante faktoren skal ved anvendelsen av nr. 1 ligge innenfor følgende intervaller:

a) 0,2–1 i perioden fra 1. januar 2014 til 31. desember 2014.

b) 0,4–1 i perioden fra 1. januar 2015 til 31. desember 2015.

c) 0,6–1 i perioden fra 1. januar 2016 til 31. desember 2016.

d) 0,8–1 i perioden fra 1. januar 2017 til 31. desember 2017.

3. Vedkommende myndigheter skal fastsette og offentliggjøre den relevante faktoren innenfor intervallene angitt i nr. 2.

Avsnitt 5

Ytterligere filtre og fradrag

Artikkel 481

Ytterligere filtre og fradrag

1. Som unntak fra artikkel 32–36, 56 og 66 skal institusjonene i perioden fra 1. januar 2014 til 31. desember 2017 foreta justeringer med sikte på i ren kjernekapital-poster, andre godkjente kjernekapitalposter, tilleggskapitalposter eller poster som inngår i ansvarlig kapital, å innregne eller trekke fra den relevante prosentdelen av filtre eller fradrag som kreves i henhold til nasjonale innarbeidingstiltak til artikkel 57, 61, 63, 63a, 64 og 66 i direktiv 2006/48/EF og artikkel 13 og 16 i direktiv 2006/49/EF, og som ikke kreves i henhold til andre del i denne forordning.

2. Som unntak fra artikkel 36 nr. 1 bokstav i) og artikkel 49 nr. 1 kan vedkommende myndigheter i perioden fra 1. januar 2014 til 31. desember 2014 kreve eller tillate at institusjonene benytter metodene som er omhandlet i artikkel 49 nr. 1, når kravene i artikkel 49 nr. 1 bokstav b) ikke er oppfylt, i stedet for å foreta fradrag i henhold til artikkel 36 nr. 1. I slike tilfeller skal den andelen av beholdninger av ansvarlig kapital-instrumenter i et foretak i finanssektoren der morforetaket har en betydelig investering som ikke skal trekkes fra i henhold til artikkel 49 nr. 1, bestemmes av den relevante prosentdelen omhandlet i nr. 4 i denne artikkel. Det beløpet som ikke trekkes fra, skal være omfattet av kravene i artikkel 49 nr. 4, alt etter hva som er relevant.

3. Den relevante prosentdelen skal ved anvendelsen av nr. 1 ligge innenfor følgende intervaller:

a) 0–80 % i perioden fra 1. januar 2014 til 31. desember 2014.

b) 0 %–60 % i perioden fra 1. januar 2015 til 31. desember 2015.

c) 0 %–40 % i perioden fra 1. januar 2016 til 31. desember 2016.

d) 0 %–20 % i perioden fra 1. januar 2017 til 31. desember 2017.

4. Den relevante prosentdelen skal ved anvendelsen av nr. 2 ligge mellom 0 % og 50 % i perioden fra 1. januar 2014 til 31. desember 2014.

5. For hvert filter eller fradrag som omhandlet i nr. 1 og 2 skal vedkommende myndigheter fastsette og offentliggjøre de relevante prosentdelene innenfor intervallene angitt i nr. 3 og 4.

6. EBA skal utarbeide utkast til tekniske reguleringsstandarter for å angi på hvilke vilkår vedkommende myndigheter skal bestemme om justeringer i den ansvarlige kapitalen eller deler av den, i henhold til nasjonale innarbeidingstiltak for direktiv 2006/48/EF eller 2006/49/EF som ikke er omfattet av andre del i denne forordning, ved anvendelsen av denne artikkel skal foretas i ren kjernekapitalposter, andre godkjente kjernekapitalposter, tilleggskapitalposter eller ansvarlig kapital.

EBA skal framlegge disse utkastene til tekniske reguleringsstandarter for Kommisjonen innen 28. juli 2013.

Kommisjonen delegeres myndighet til å vedta de tekniske reguleringsstandardene nevnt i første ledd i samsvar med artikkel 10–14 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

Artikkel 482

Virkeområde for derivattransaksjoner med pensjonskasser

Når det gjelder transaksjonene som er omhandlet i artikkel 89 i forordning (EU) 648/2012, og som er inngått med en pensjonsordning som definert i artikkel 2 i nevnte forordning, skal institusjonene ikke beregne krav til ansvarlig kapital for CVA-risiko som fastsatt i artikkel 382 nr. 4 bokstav c) i denne forordning.

KAPITTEL 2

Overgangsregler for kapitalinstrumenter

Avsnitt 1

Instrumenter som utgjør statsstøtte

Artikkel 483

Overgangsregler for statsstøtteinstrumenter

1. Som unntak fra artikkel 26–29, 51, 52, 62 og 63 får denne artikkel i perioden fra 1. januar 2014 til 31. desember 2017 anvendelse på kapitalinstrumenter og poster dersom følgende vilkår er oppfylt:

- a) Instrumentene er utstedt før 1. januar 2014.
- b) Instrumentene er utstedt i forbindelse med rekapitaliserings-tiltak i henhold til statsstøttereglene. Dersom en del av instrumentene er tegnet av private investorer, skal de være

utstedt før 30. juni 2012 og i forbindelse med de delene som medlemsstaten har tegnet,

- c) Instrumentene er av Kommisjonen ansett som forenlige med det indre marked i henhold til artikkel 107 i TEUV.

Dersom instrumentene er tegnet av både medlemsstaten og private investorer, og det foretas en delvis innløsning av de instrumentene som medlemsstaten har tegnet, skal det anvendes overgangsregler på en tilsvarende del av den privat tegnede delen av instrumentene i henhold til artikkel 484. Når alle instrumentene som medlemsstaten har tegnet, er innfridd, skal det anvendes overgangsregler på resten av instrumentene som private investorer har tegnet, i samsvar med artikkel 484.

2. Instrumenter som ble anerkjent i forbindelse med nasjonale innarbeidingstiltak for artikkel 57 bokstav a) i direktiv 2006/48/EF, skal anses som ren kjernekapital-instrumenter selv om ett av følgende er tilfelle:

- a) Vilkårene i artikkel 28 i denne forordning er ikke oppfylt.
- b) Instrumentene er utstedt av et foretak som omhandlet i artikkel 27 i denne forordning, og vilkårene i artikkel 28 eller eventuelt artikkel 29 i denne forordning er ikke oppfylt.

3. Instrumenter omhandlet i nr. 1 bokstav c) i denne artikkel som ikke anerkjennes i forbindelse med nasjonale innarbeidingstiltak for artikkel 57 bokstav a) i direktiv 2006/48/EF, skal anses som ren kjernekapital-instrumenter selv om kravene i nr. 2 bokstav a) eller b) ikke er oppfylt, forutsatt at kravene i nr. 8 i denne artikkel er oppfylt.

Instrumenter som anses som ren kjernekapital i henhold til første ledd, skal ikke anses som andre godkjente kjernekapital-instrumenter eller tilleggskapitalinstrumenter i henhold til nr. 5 eller 7.

4. Instrumenter som ble anerkjent i forbindelse med nasjonale innarbeidingstiltak for artikkel 57 bokstav ca) og artikkel 66 nr. 1 i direktiv 2006/48/EF, skal anses som andre godkjente kjernekapitalinstrumenter selv om vilkårene i artikkel 52 nr. 1 i denne forordning ikke er oppfylt.

5. Instrumenter omhandlet i nr. 1 bokstav c) i denne artikkel som ikke anerkjennes i forbindelse med nasjonale innarbeidingstiltak for artikkel 57 bokstav ca) i direktiv 2006/48/EF, skal anses som andre godkjente kjernekapital-instrumenter selv om vilkårene i artikkel 52 nr. 1 i denne forordning ikke er oppfylt, forutsatt at kravene i nr. 8 i denne artikkel er oppfylt.

Instrumenter som anses som andre godkjente kjernekapital-instrumenter i henhold til første ledd, skal ikke anses som ren kjernekapital-instrumenter eller tilleggskapitalinstrumenter i henhold til nr. 3 eller 7.

6. Poster som ble anerkjent i forbindelse med nasjonale innarbeidingstiltak for artikkel 57 bokstav f), g) eller h) og artikkel 66 nr. 1 i direktiv 2006/48/EF, skal anses som tilleggskapitalinstrumenter selv om de ikke er omhandlet i artikkel 62 i denne forordning, og selv om vilkårene i artikkel 63 i denne forordning ikke er oppfylt.

7. Instrumenter omhandlet i nr. 1 bokstav c) i denne artikkel som ikke anerkjennes i forbindelse med nasjonale innarbeidingstiltak for artikkel 57 bokstav f), g) eller h) og artikkel 66 nr. 1 i direktiv 2006/48/EF, skal anses som tilleggskapitalinstrumenter selv om postene ikke er omhandlet i artikkel 62 i denne forordning, og selv om vilkårene i artikkel 63 i denne forordning ikke er oppfylt, forutsatt at vilkårene i nr. 8 i denne artikkel er oppfylt.

Instrumenter som anses som tilleggskapitalinstrumenter i henhold til første ledd, skal ikke anses som ren kjernekapital-instrumenter eller andre godkjente kjernekapitalinstrumenter i henhold til nr. 3 eller 5.

8. Instrumenter omhandlet i nr. 3, 5 og 7 kan anses som ansvarlig kapital-instrumenter i henhold til nevnte numre dersom vilkåret i nr. 1 bokstav a) er oppfylt og de er utstedt av institusjoner som ligger i en medlemsstat som er omfattet av et økonomisk tilpasningsprogram, og dersom utstedelsen av disse instrumentene er vedtatt eller kan anerkjennes innenfor rammene av nevnte program.

Avsnitt 2

Instrumenter som ikke utgjør statsstøtte

Underavsnitt 1

Vilkår og grenser for anvendelse av overgangsregler

Artikkel 484

Vilkår for anvendelse av overgangsregler på poster som ble ansett som ansvarlig kapital i forbindelse med nasjonale innarbeidingstiltak for direktiv 2006/48/EF

1. Denne artikkel får anvendelse bare på instrumenter og poster som var utstedt eller var anerkjent som ansvarlig kapital 31. desember 2011 eller tidligere, og som ikke er omhandlet i artikkel 483 nr. 1.

2. Som unntak fra artikkel 26–29, 51, 52, 62 og 63 får denne artikkel anvendelse fra 1. januar 2014 til 31. desember 2021.

3. Med forbehold for artikkel 485 i denne forordning og for grensen fastsatt i artikkel 486 nr. 2 i denne forordning skal kapital som definert i artikkel 22 i direktiv 86/635/EØF og tilknyttet overkurs ved emisjon som ble ansett som kjernekapital i forbindelse med nasjonale innarbeidingstiltak for

artikkel 57 bokstav a) i direktiv 2006/48/EF, anses som ren kjernekapital-poster selv om vilkårene i artikkel 28 eller eventuelt artikkel 29 i denne forordning ikke er oppfylt.

4. Innenfor grensen fastsatt i artikkel 486 nr. 3 i denne forordning skal instrumenter og tilknyttet overkurs ved emisjon som ble ansett som kjernekapital i forbindelse med nasjonale innarbeidingstiltak for artikkel 57 bokstav ca) og artikkel 154 nr. 8 og 9 i direktiv 2006/48/EF, anses som andre godkjente kjernekapitalposter selv om vilkårene i artikkel 52 i denne forordning ikke er oppfylt.

5. Innenfor grensene fastsatt i artikkel 486 nr. 4 i denne forordning skal poster og tilknyttet overkurs ved emisjon som ble anerkjent i forbindelse med nasjonale innarbeidingstiltak for artikkel 57 bokstav e), f), g) eller h) i direktiv 2006/48/EF, anses som tilleggskapitalposter selv om de ikke er omhandlet i artikkel 62 i denne forordning, og selv om vilkårene i artikkel 63 i denne forordning ikke er oppfylt.

Artikkel 485

Vilkår for innregning i ren kjernekapital av overkurs ved emisjon knyttet til poster som ble ansett som ansvarlig kapital i forbindelse med nasjonale innarbeidingstiltak for direktiv 2006/48/EF

1. Denne artikkel får anvendelse bare på instrumenter som er utstedt før 31. desember 2010, og som ikke er omhandlet i artikkel 483 nr. 1.

2. Overkurs ved emisjon i forbindelse med kapital i henhold til artikkel 22 i direktiv 86/635/EØF, som ble ansett som kjernekapital i forbindelse med nasjonale innarbeidingstiltak for artikkel 57 bokstav a) i direktiv 2006/48/EF, skal anses som ren kjernekapital-poster dersom vilkårene i artikkel 28 bokstav i) og j) i denne forordning er oppfylt.

Artikkel 486

Grenser for anvendelse av overgangsregler på poster i ren kjernekapital, annen godkjent kjernekapital og tilleggskapital

1. Fra 1. januar 2014 til 31. desember 2021 skal instrumenter og poster som er omhandlet i artikkel 484, anses som ansvarlig kapital bare i samsvar med grensene i denne artikkel.

2. Beløpet for poster omhandlet i artikkel 484 nr. 3 som skal anses som ren kjernekapital-poster, er begrenset til den relevante prosentdelen av summen av beløpene angitt i bokstav a) og b) i dette nummer:

a) Det nominelle beløpet for kapital som er omhandlet i artikkel 484 nr. 3, og som var utstedt 31. desember 2012.

b) Overkurs ved emisjon i forbindelse med postene omhandlet i bokstav a).

3. Beløpet for poster omhandlet i artikkel 484 nr. 4 som anses som andre godkjente kjernekapitalposter, er begrenset til den relevante prosentdelen multiplisert med differansen som oppnås ved at summen av beløpene som er angitt i bokstav c)–f) i dette nummer, trekkes fra summen av beløpene angitt i bokstav a) og b) i dette nummer:

a) Det nominelle beløpet for instrumenter som er omhandlet i artikkel 484 nr. 4, og som var utstedt 31. desember 2012.

b) Overkurs ved emisjon i forbindelse med instrumentene omhandlet i bokstav a).

c) Beløpet for instrumenter som er omhandlet i artikkel 484 nr. 4, og som 31. desember 2012 oversteg grensene fastsatt i forbindelse med de nasjonale innarbeidingstiltakene for artikkel 66 nr. 1 bokstav a) og artikkel 66 nr. 1a i direktiv 2006/48/EF.

d) Overkurs ved emisjon i forbindelse med instrumentene omhandlet i bokstav c).

e) Det nominelle beløpet for instrumenter som er omhandlet i artikkel 484 nr. 4, og som var utstedt 31. desember 2012, men som ikke anses som andre godkjente kjernekapital-instrumenter i henhold til artikkel 489 nr. 4.

f) Overkurs ved emisjon i forbindelse med instrumentene omhandlet i bokstav e).

4. Beløpet for poster som er omhandlet i artikkel 484 nr. 5, og som anses som tilleggskapitalposter, er begrenset til den relevante prosentdelen av den differansen som oppnås ved at summen av beløpene som er angitt i bokstav e)–h) i dette nummer, trekkes fra summen av beløpene som er angitt i bokstav a)–d) i dette nummer:

a) Det nominelle beløpet for instrumentene som er omhandlet i artikkel 484 nr. 5, og som var utstedt 31. desember 2012.

b) Overkurs ved emisjon i forbindelse med instrumentene omhandlet i bokstav a).

c) Det nominelle beløpet for ansvarlig lånekapital som var utstedt 31. desember 2012, redusert med det beløpet som kreves i henhold til nasjonale innarbeidingstiltak for artikkel 64 nr. 3 bokstav c) i direktiv 2006/48/EF.

d) Det nominelle beløpet for poster som er omhandlet i artikkel 484 nr. 5, unntatt instrumenter og ansvarlig lånekapital som er omhandlet i bokstav a) og c) i dette nummer, og som var utstedt 31. desember 2012.

e) Det nominelle beløpet for instrumenter og poster som er omhandlet i artikkel 484 nr. 5, som var utstedt 31. desember 2012, og som oversteg de fastsatte grensene i forbindelse med de nasjonale innarbeidingstiltakene for artikkel 66 nr. 1 bokstav a) i direktiv 2006/48/EF.

f) Overkurs ved emisjon i forbindelse med instrumentene omhandlet i bokstav e).

g) Det nominelle beløpet for instrumentene som er omhandlet i artikkel 484 nr. 5, og som var utstedt 31. desember 2012, men som ikke anses som tilleggskapitalposter i henhold til artikkel 490 nr. 4.

h) Overkurs ved emisjon i forbindelse med instrumentene omhandlet i bokstav g).

5. De relevante prosentdelene omhandlet i nr. 2–4 skal ved anvendelsen av denne artikkel ligge innenfor følgende intervaller:

a) 60 %–80 % i perioden fra 1. januar 2014 til 31. desember 2014.

b) 40 %–70 % i perioden fra 1. januar 2015 til 31. desember 2015.

c) 20 %–60 % i perioden fra 1. januar 2016 til 31. desember 2016.

d) 0 %–50 % i perioden fra 1. januar 2017 til 31. desember 2017.

e) 0 %–40 % i perioden fra 1. januar 2018 til 31. desember 2018.

f) 0 %–30 % i perioden fra 1. januar 2019 til 31. desember 2019.

g) 0 %–20 % i perioden fra 1. januar 2020 til 31. desember 2020.

h) 0 til 10 % i perioden fra 1. januar 2021 til 31. desember 2021.

6. Vedkommende myndigheter skal fastsette og offentliggjøre de relevante prosentdelene innenfor intervallene angitt i nr. 5.

Artikkel 487

Innregning i andre ansvarlig kapital-poster av poster som ved anvendelsen av overgangsregler ikke anses som ren kjernekapital-poster eller andre godkjente kjernekapitalposter

1. Fra 1. januar 2014 til 31. desember 2021 kan institusjoner som unntak fra artikkel 51, 52, 62 og 63 behandle kapital og tilknyttet overkurs ved emisjon som er omhandlet i artikkel 484 nr. 3, og som ikke innregnes i ren kjernekapital-poster fordi de overstiger den relevante prosentdelen angitt i artikkel 486 nr. 2, som poster som er omhandlet i artikkel 484 nr. 4, i den utstrekning innregningen av denne kapitalen og tilknyttet overkurs ved emisjon ikke overstiger grensen for den relevante prosentdelen omhandlet i artikkel 486 nr. 3.

2. Fra 1. januar 2014 til 31. desember 2021 kan institusjoner som unntak fra artikkel 51, 52, 62 og 63 behandle følgende som poster som er omhandlet i artikkel 484 nr. 5, i den utstrekning innregningen ikke overstiger gjeldende grense for den relevante prosentdelen omhandlet i artikkel 486 nr. 4:

a) Kapital og tilknyttet overkurs ved emisjon som er omhandlet i artikkel 484 nr. 3, og som ikke kan innregnes som ren kjernekapital-poster fordi de overstiger den relevante prosentdelen fastsatt i artikkel 486 nr. 2.

b) Instrumenter og tilknyttet overkurs ved emisjon som er omhandlet i artikkel 484 nr. 4, og som overstiger den relevante prosentdelen omhandlet i artikkel 486 nr. 3.

3. EBA skal utarbeide utkast til tekniske reguleringsstandarter for å angi vilkårene for å behandle ansvarlig kapital-instrumenter som er omhandlet i nr. 1 og 2, i henhold til artikkel 486 nr. 4 eller 5 i perioden fra 1. januar 2014 til 31. desember 2021.

EBA skal framlegge disse utkastene til tekniske reguleringsstandarter for Kommisjonen innen 28. juli 2013.

Kommisjonen delegeres myndighet til å vedta de tekniske reguleringsstandardene nevnt i første ledd i samsvar med artikkel 10–14 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

Artikkel 488

Redusert innregning av poster som i henhold til overgangsregler skal behandles som tilleggskapitalposter

Poster omhandlet i artikkel 484 nr. 5 som anses som tilleggskapitalposter omhandlet i artikkel 484 nr. 5 eller artikkel 486 nr. 4, skal være omfattet av kravene i artikkel 64.

Underavsnitt 2

Innregning i andre godkjente kjernekapitalposter og tilleggskapitalposter av instrumenter med innløsningsrett og incentiv til innfrielse

Artikkel 489

Hybridinstrumenter med innløsningsrett og incentiv til innfrielse

1. Fra 1. januar 2014 til 31. desember 2021 skal instrumenter som er omhandlet i artikkel 484 nr. 4, og som har vilkår som omfatter en innløsningsrett med incentiv til innløsning, som unntak fra artikkel 51 og 52, være omfattet av denne artikkel.

2. Instrumentene skal anses som andre godkjente kjernekapitalinstrumenter dersom følgende vilkår er oppfylt:

a) Institusjonen kunne bare utøve en innløsningsrett med incentiv til innfrielse før 1. januar 2013.

b) Institusjonen har ikke utøvd innløsningsretten.

c) Vilårene i artikkel 52 er oppfylt fra 1. januar 2013.

3. Instrumentene skal anses som andre godkjente kjernekapitalinstrumenter med redusert anerkjennelse i samsvar med artikkel 484 nr. 4 fram til sin faktiske forfallsdato, og deretter som andre godkjente kjernekapitalposter uten begrensning forutsatt at følgende vilkår er oppfylt:

a) Institusjonen kunne bare utøve en innløsningsrett med incentiv til innfrielse fra og med 1. januar 2013.

b) Institusjonen har ikke utøvd innløsningsretten på instrumentenes faktiske forfallsdato.

c) Vilårene i artikkel 52 er oppfylt fra instrumentenes faktiske forfallsdato.

4. Instrumentene skal ikke anses som andre godkjente kjernekapitalinstrumenter og skal ikke være omfattet av artikkel 484 nr. 4 fra 1. januar 2014 dersom følgende vilkår er oppfylt:

a) Institusjonen kunne utøve en innløsningsrett med incentiv til innfrielse mellom 31. desember 2011 og 1. januar 2013.

b) Institusjonen har ikke utøvd innløsningsretten på instrumentenes faktiske forfallsdato.

c) Vilårene i artikkel 52 er ikke oppfylt fra instrumentenes faktiske forfallsdato.

5. Instrumentene skal anses som andre godkjente kjernekapitalinstrumenter med redusert anerkjennelse i samsvar med artikkel 484 nr. 4 fram til sin faktiske forfallsdato, og skal deretter ikke anses som andre godkjente kjernekapitalposter dersom følgende vilkår er oppfylt:

a) Institusjonen kunne utøve en innløsningsrett med incentiv til innfrielse fra og med 1. januar 2013.

b) Institusjonen har ikke utøvd innløsningsretten på instrumentenes faktiske forfallsdato.

c) Vilårene i artikkel 52 er ikke oppfylt fra instrumentenes faktiske forfallsdato.

6. Instrumentene skal anses som andre godkjente kjernekapitalinstrumenter i samsvar med artikkel 484 nr. 4 dersom følgende vilkår er oppfylt:

- a) Institusjonen kunne bare utøve en innløsningsrett med incentiv til innfrielse til og med 31. desember 2011.
- b) Institusjonen har ikke utøvd innløsningsretten på instrumentenes faktiske forfallsdato.
- c) Vilkårene i artikkel 52 var ikke oppfylt fra instrumentenes faktiske forfallsdato.

Artikkel 490

Tilleggs kapitalposter med incentiv til innfrielse

1. Som unntak fra artikkel 62 og 63 skal poster som er omhandlet i artikkel 484 nr. 5, som oppfylte kravene i henhold til nasjonale innarbeidingstiltak for artikkel 57 bokstav f) eller h) i direktiv 2006/48/EF, og som har vilkår som omfatter en innløsningsrett med incentiv til innfrielse, være omfattet av denne artikkel.

2. Postene skal anses som tilleggs kapitalinstrumenter forutsatt at

- a) institusjonen kunne bare utøve en innløsningsrett med incentiv til innfrielse før 1. januar 2013,
- b) institusjonen har ikke utøvd innløsningsretten,
- c) vilkårene i artikkel 63 er oppfylt fra 1. januar 2013.

3. Postene skal anses som tilleggs kapitalinstrumenter i samsvar med artikkel 484 nr. 5 fram til sin faktiske forfallsdato, og skal deretter anses som tilleggs kapitalposter uten begrensning, forutsatt at følgende vilkår er oppfylt:

- a) Institusjonen kunne bare utøve en innløsningsrett med incentiv til innfrielse fra og med 1. januar 2013.
- b) Institusjonen har ikke utøvd innløsningsretten på postenes faktiske forfallsdato,
- c) Vilkårene i artikkel 63 er oppfylt fra postenes faktiske forfallsdato.

4. Fra 1. januar 2014 skal postene ikke anses som tilleggs kapitalposter dersom følgende vilkår er oppfylt:

a) Institusjonen kunne bare utøve en innløsningsrett med incentiv til innfrielse mellom 31. desember 2011 og 1. januar 2013.

b) Institusjonen har ikke utøvd innløsningsretten på postenes faktiske forfallsdato,

c) Vilkårene i artikkel 63 er ikke oppfylt fra postenes faktiske forfallsdato.

5. Postene skal anses som tilleggs kapitalinstrumenter med redusert anerkjennelse i samsvar med artikkel 484 nr. 5 fram til sin forfallsdato, og skal deretter ikke anses som tilleggs kapitalposter dersom følgende vilkår er oppfylt:

a) Institusjonen kunne utøve en innløsningsrett med incentiv til innfrielse fra og med 1. januar 2013.

b) Institusjonen har ikke utøvd innløsningsretten på postenes faktiske forfallsdato.

c) Vilkårene i artikkel 63 er ikke oppfylt fra postenes faktiske forfallsdato.

6. Postene skal anses som tilleggs kapitalposter i samsvar med artikkel 484 nr. 5 dersom følgende vilkår er oppfylt:

a) Institusjonen kunne bare utøve en innløsningsrett med incentiv til innfrielse til og med 31. desember 2011.

b) Institusjonen har ikke utøvd innløsningsretten på postenes faktiske forfallsdato,

c) Vilkårene i artikkel 63 er ikke oppfylt fra postenes faktiske forfallsdato.

Artikkel 491

Faktisk forfallsdato

Ved anvendelsen av artikkel 489 og 490 skal den faktiske forfallsdatoen fastsettes på følgende måte:

a) For postene omhandlet i nr. 3 og 5 i nevnte artikler: datoen for den første innløsningsretten med incentiv til innfrielse som forekommer fra og med 1. januar 2013.

b) For postene omhandlet i nr. 4 i nevnte artikler: datoen for den første innløsningsretten med incentiv til innfrielse som forekommer mellom 31. desember 2011 og 1. januar 2013.

c) For postene omhandlet i nr. 6 i nevnte artikler: datoen for den første innløsningsretten med incentiv til innfrielse som forekommer før 31. desember 2011.

KAPITTEL 3

Overgangsbestemmelser om offentliggjøring av ansvarlig kapital

Artikkel 492

Offentliggjøring av ansvarlig kapital

1. Institusjonene skal anvende denne artikkel i perioden fra 1. januar 2014 til 31. desember 2021.

2. Fra 1. januar 2014 til 31. desember 2015 skal institusjonene offentliggjøre opplysninger om i hvilket omfang nivået for ren kjernekapital og kjernekapital overstiger kravene som er fastsatt i artikkel 465.

3. Fra 1. januar 2014 til 31. desember 2017 skal institusjonene offentliggjøre følgende tilleggsopplysninger om sin ansvarlige kapital:

a) Arten av de enkelte filtrene og fradragene som anvendes i samsvar med artikkel 467–470, 474, 476 og 479, samt deres virkning på ren kjernekapital, annen godkjent kjernekapital, tilleggskapital og ansvarlig kapital.

b) Minoritetsinteresser og andre godkjente kjernekapital-instrumenter og tilleggskapitalinstrumenter samt tilknyttet opptjent egenkapital og overkurs ved emisjon, som er utstedt av datterforetak og er innregnet i konsolidert ren kjernekapital, annen godkjent kjernekapital, tilleggskapital og ansvarlig kapital i henhold til kapittel 1 avsnitt 4.

c) Virkningen på ren kjernekapital, annen godkjent kjernekapital, tilleggskapital og ansvarlig kapital av de enkelte filtrene og fradragene som anvendes i samsvar med artikkel 481.

d) Arten av og beløp for poster som anses som ren kjernekapital-poster, kjernekapitalposter og tilleggskapitalposter i kraft av unntakene angitt i kapittel 2 avsnitt 2.

4. Fra 1. januar 2014 til 31. desember 2021 skal institusjonene offentliggjøre opplysninger om beløpet for instrumenter som anses som ren kjernekapital-instrumenter, andre godkjente kjernekapitalinstrumenter og tilleggskapital-instrumenter i henhold til artikkel 484.

5. EBA skal utarbeide utkast til tekniske gjennomføringsstandarter for å fastsette ensartede maler for offentliggjøring foretatt i henhold til denne artikkel. Malene skal omfatte postene som er oppført i artikkel 437 nr. 1 bokstav a), b), d) og e), som endret ved kapittel 1 og 2 i denne avdeling.

EBA skal framlegge disse utkastene til tekniske gjennomføringsstandarter for Kommisjonen innen 28. juli 2013.

Kommisjonen gis myndighet til å vedta de tekniske gjennomføringsstandardene nevnt i første ledd i samsvar med artikkel 15 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

KAPITTEL 4

Store eksponeringer, krav til ansvarlig kapital, gjeldsgrad og Basel I-gulvet

Artikkel 493

Overgangsbestemmelser om store eksponeringer

1. Bestemmelsene om store eksponeringer fastsatt i artikkel 387–403 får ikke anvendelse på verdipapirforetak med en hovedvirksomhet som utelukkende består i å yte investerings-tjenester eller utøve virksomhet i tilknytning til de finansielle instrumentene som er oppført i nr. 5, 6, 7, 9 og 10 i avsnitt C i vedlegg I til direktiv 2004/39/EF, og som 31. desember 2006 ikke var omfattet av rådsdirektiv 93/22/EØF av 10. mai 1993 om investeringstjenester i forbindelse med verdipapirer⁽¹⁾. Dette unntaket gjelder fram til 31. desember 2017, eller fram til ikrafttredelsesdatoen for eventuelle endringer i henhold til nr. 2 i denne artikkel, alt etter hvilken dato som inntreffer først.

2. Innen 31. desember 2015 skal Kommisjonen på grunnlag av offentlige høringer og i lys av drøftinger med vedkommende myndigheter framlegge rapport for Europaparlamentet og Rådet om

a) en egnet ordning for tilsyn med verdipapirforetak med en hovedvirksomhet som utelukkende består i å yte investeringstjenester eller utøve virksomhet i tilknytning til de varederivatene eller derivatkontraktene som er oppført i nr. 5, 6, 7, 9 og 10 i avsnitt C i vedlegg I til direktiv 2004/39/EF,

b) ønskeligheten av å endre direktiv 2004/39/EF for å opprette en ny kategori av verdipapirforetak med en hovedvirksomhet som utelukkende består i å yte investeringstjenester eller utøve virksomhet i tilknytning til de finansielle instrumentene som er oppført i nr. 5, 6, 7, 9 og 10 i avsnitt C i vedlegg I til direktiv 2004/39/EF, og som gjelder energiforsyning.

På grunnlag av denne rapporten kan Kommisjonen framlegge forslag for å endre denne forordning.

3. Som unntak fra artikkel 400 nr. 2 og 3 kan medlemsstatene i en overgangsperiode fram til ikrafttredelsen av en rettsakt som vedtas i forlengelsen av undersøkelsen i henhold til artikkel 507, men ikke etter 31. desember 2028, helt eller delvis unnta følgende eksponeringer fra anvendelsen av artikkel 395 nr. 1:

a) Obligasjoner med fortrinnsrett som omfattes av artikkel 129 nr. 1, 3 og 6.

b) Eiendeler som utgjør fordringer på medlemsstatenes regionale eller lokale myndigheter, der disse fordringene ville blitt gitt en risikovekt på 20 % i henhold til tredje del avdeling II kapittel 2, og andre eksponeringer mot eller garantert av regionale eller lokale myndigheter, der fordringer på disse ville blitt gitt en risikovekt på 20 % i henhold til tredje del avdeling II kapittel 2.

⁽¹⁾ EFT L 141 av 11.6.1993, s. 27.

c) Eksponeringer, herunder deltakerinteresser eller andre typer eierandeler, som en institusjon inngår mot sitt morforetak, andre datterforetak av samme morforetak eller egne datterforetak, i den utstrekning disse foretakene er omfattet av det tilsynet på konsolidert grunnlag som kredittinstitusjonen selv er underlagt, i samsvar med dette direktiv, direktiv 2002/87/EF eller med gjeldende tilsvarende standarder i en tredjestat. Eksponeringer som ikke oppfyller disse kriteriene, skal, uavhengig av om de er unntatt fra bestemmelsene i artikkel 395 nr. 1 i denne forordning, behandles som eksponeringer mot en tredjepart.

d) Eiendeler som utgjør fordringer på og andre eksponeringer, herunder deltakerinteresser og andre typer eierandeler, mot regionale eller sentrale kredittinstitusjoner som kredittinstitusjonen er knyttet til gjennom et nettverk i henhold til lovbestemmelser, og som i henhold til disse bestemmelsene har ansvar for kontantoppgjørsvirksomheten i nettverket.

e) Eiendeler som utgjør fordringer på og andre eksponeringer mot kredittinstitusjoner, som er inngått av kredittinstitusjoner, der den ene utøver virksomhet på et ikke-konkurranseutsatt grunnlag og yter eller garanterer lån i henhold til regelverksprogrammer eller i henhold til sine vedtekter for å fremme bestemte økonomiske sektorer under en form for kontroll fra myndighetenes side og med restriksjoner på bruken av lånene, forutsatt at de respektive eksponeringene oppstår i forbindelse med slike lån som overføres til de begunstigede gjennom kredittinstitusjoner, eller i forbindelse med garantiene for disse lånene.

f) Eiendeler som utgjør fordringer på og andre eksponeringer mot institusjoner, forutsatt at disse eksponeringene ikke utgjør slike institusjoners ansvarlige kapital, ikke varer lenger enn til følgende bankdag og ikke er uttrykt i en større handelsvaluta.

g) Eiendeler som utgjør fordringer på sentralbanker i form av fastsatte minstereserver i disse sentralbankene, og som er uttrykt i deres nasjonale valutaer.

h) Eiendeler som utgjør fordringer på sentralmyndigheter i form av lovfestede likviditetskrav, som plasseres i statsobligasjoner, og som er uttrykt og finansiert i deres nasjonale valutaer, forutsatt at disse sentralmyndighetenes kredittvurdering, som er foretatt av en utpekt ekstern kredittvurderingsinstitusjon, anses å tilsvare lav til moderat risiko av vedkommende myndigheter.

i) 50 % av remburser med medium risiko/lav risiko utenfor balansen og utnyttede kredittfasiliteter med medium risiko/lav risiko utenfor balansen i henhold til vedlegg I, og, etter godkjenning fra vedkommende myndigheter, 80 % av garantier som ikke er lånegarantier, som er basert på lov eller forskrift, og som gjensidige garantifond som har status som kredittinstitusjoner, tilbyr sine medlemmer.

j) Lovpålagte garantier som anvendes når pantelån finansiert gjennom utstedelse av pantobligasjoner utbetales til låntakeren før den endelige registreringen av pantet i matrikkelen, forutsatt at garantien ikke anvendes for å begrense risikoen i forbindelse med beregningen av de risikovektede eksponeringsbeløpene.

k) Eiendeler som utgjør fordringer på og andre eksponeringer mot anerkjente børser.

Artikkel 494

Overgangsbestemmelser om tellende kapital

Som unntak fra artikkel 4 nr. 1 punkt 71 bokstav a) ii) og b) ii) kan tellende kapital omfatte tilleggs kapital opp til følgende beløp:

a) 100 % av kjernekapitalen i perioden fra 1. januar 2014 til 31. desember 2014.

b) 75 % av kjernekapitalen i perioden fra 1. januar 2015 til 31. desember 2015.

c) 50 % av kjernekapitalen i perioden fra 1. januar 2016 til 31. desember 2016.

Artikkel 495

Behandling av egenkapitalposisjoner i henhold til IRB-metoden

1. Fram til 31. desember 2017 kan vedkommende myndigheter som unntak fra tredje del kapittel 3 unnta fra behandling i henhold til IRB-metoden visse kategorier av egenkapitalposisjoner som innehas av institusjoner og EU-datterforetak av institusjoner i vedkommende medlemsstat per 31. desember 2007. Vedkommende myndighet skal offentliggjøre de kategoriene av egenkapitalposisjoner som omfattes av slik behandling i henhold til artikkel 143 i direktiv 2013/36/EU.

Den unntatte posisjonen skal måles som antallet aksjer per 31. desember 2007 og eventuelle ytterligere aksjer som erverves som et direkte resultat av dette innehavet, forutsatt at de ikke øker den forholdsmessige eierandelen i et porteføljeforetak.

Dersom et erverv øker den forholdsmessige eierandelen i en bestemt aksjeforfølje, skal den overskytende delen av denne ikke være omfattet av unntaket. Unntaket skal heller ikke gjelde for porteføljer som opprinnelig var omfattet av dette unntaket, men som siden er solgt og deretter kjøpt tilbake.

Egenkapitalposisjoner som er omfattet av denne bestemmelsen, skal være omfattet av kapitalkravene beregnet i samsvar med standardmetoden i tredje del avdeling II kapittel 2 og i samsvar med kravene i tredje del avdeling IV, alt etter hva som er relevant.

Vedkommende myndigheter skal underrette Kommisjonen og EBA om gjennomføringen av dette nummer.

2. Ved beregning av risikovektede eksponeringsbeløp i henhold til artikkel 114 nr. 4 fram til 31. desember 2017 skal samme risikovekt gis eksponeringer mot medlemsstatenes sentralmyndigheter eller sentralbanker som er uttrykt og finansiert i en hvilken som helst medlemsstats valuta, som eksponeringer uttrykt og finansiert i deres egen valuta.

3. EBA skal utarbeide utkast til tekniske reguleringsstandarter for å angi på hvilke vilkår vedkommende myndigheter kan tillate unntaket omhandlet i nr. 1.

EBA skal framlegge disse utkastene til tekniske reguleringsstandarter for Kommisjonen innen 30. juni 2014.

Kommisjonen delegeres myndighet til å vedta de tekniske reguleringsstandardene nevnt i første ledd i samsvar med artikkel 10–14 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

Artikkel 496

Krav til ansvarlig kapital for obligasjoner med fortrinnsrett

1. Fram til 31. desember 2017 kan vedkommende myndigheter helt eller delvis unnlate å anvende grensen på 10 % for andeler i transjer med best prioritet utstedt av franske «fonds communs de créances» eller tilsvarende verdipapiriseringforetak, som presisert i artikkel 129 nr. 1 bokstav d) og f), forutsatt at begge følgende vilkår er oppfylt:

a) De verdipapiriserte eksponeringene med sikkerhet i boligeiendom eller næringsseiendom ble initiert av et medlem i samme konsoliderte gruppe som utstederen av obligasjonene med fortrinnsrett er medlem i, eller av en enhet som er tilknyttet samme sentralorgan som utstederen av obligasjonene som stilles som sikkerhet, der det felles gruppemedlemskapet eller den felles tilknytningen skal fastsettes på det tidspunktet andelene i transjene med best prioritet stilles som sikkerhet for obligasjoner med fortrinnsrett).

b) Et medlem i samme konsoliderte gruppe som utstederen av obligasjonene med fortrinnsrett er medlem i, eller en enhet tilknyttet samme sentralorgan som utstederen av obligasjonene med fortrinnsrett er tilknyttet, beholder hele førstetapstransjen som understøtter de nevnte andelene i transjene med best prioritet.

2. Fram til 31. desember 2014 skal institusjoners usikrede eksponeringer med best prioritet, som kunne gis en risikovekt på 20 % i henhold til nasjonal lovgivning før 28. juni 2013, ved anvendelsen av artikkel 129 nr. 1 bokstav c) anses å oppfylle kravene til risikoklasse 1.

3. Fram til 31. desember 2014 skal institusjoners usikrede eksponeringer med best prioritet, som kunne gis en risikovekt på 20 % i henhold til nasjonal lovgivning før 28. juni 2013, ved anvendelsen av artikkel 129 nr. 5 anses som berettiget til en risikovekt på 20 %.

Artikkel 497

Krav til ansvarlig kapital for eksponeringer mot sentrale motparter

1. Inntil 15 måneder etter ikrafttredelsesdatoen for den seneste av de tekniske reguleringsstandardene som er omhandlet i artikkel 16, 25, 26, 29, 34, 41, 42, 44, 45, 47 og 49 i forordning (EU) No 648/2012, eller inntil det er truffet en beslutning i henhold til artikkel 14 i nevnte forordning om tillatelsen til den sentrale motparten, alt etter hvilken dato som inntreffer først, kan institusjonen anse den sentrale motparten som en kvalifisert sentral motpart forutsatt at den sentrale motparten fikk tillatelsen i sin etableringsstat for å yte clearingtjenester i samsvar med denne medlemsstatens nasjonale lovgivning før alle de tekniske reguleringsstandardene i artikkel 5, 8-11, 16, 18, 25, 26, 29, 34, 41, 42, 44, 45, 46, 47, 49, 56 og 81 i nevnte forordning er vedtatt.

2. Inntil 15 måneder etter ikrafttredelsesdatoen for den seneste av de tekniske reguleringsstandardene som er omhandlet i artikkel 16, 26, 29, 34, 41, 42, 44, 45, 47 og 49 i forordning (EU) nr. 648/2012, eller fram til det i henhold til artikkel 25 i nevnte forordning er truffet en beslutning om anerkjennelse av den sentrale motparten som er etablert i en tredjestat, alt etter hvilken dato som inntreffer først, kan institusjonen anse den sentrale motparten som en kvalifisert sentral motpart.

3. Kommisjonen kan vedta en gjennomføringsrettsakt i henhold til artikkel 5 i forordning (EU) nr. 182/2011 for å forlenge overgangsbestemmelsene i nr. 1 og 2 i denne artikkel med ytterligere seks måneder i unntakstilfeller, dersom det er nødvendig og rimelig for å unngå forstyrrelser på internasjonale finansmarkeder.

4. Dersom en sentral motpart verken har et misligholdsfond eller en bindende ordning med sine clearingmedlemmer som gjør det mulig for den å anvende hele eller en del av startmarginen som den har mottatt fra clearingmedlemmene, som om den var et forhåndsfinansierte bidrag, skal institusjoner fram til fristene som er fastsatt i nr. 1 og 2 og forlenget i henhold til nr. 3, alt etter hva som er relevant, erstatte den rette formelen for beregning av krav til ansvarlig kapital (K_i) i artikkel 308 nr. 2, med følgende:

$$K_i = \left(1 + \beta \cdot \frac{N}{N-2}\right) \cdot \frac{IM_i}{IM} \cdot K_{CM}$$

der

IM_i = startmarginen som clearingmedlem i plasserer hos den sentrale motparten.

IM = den samlede startmarginen som den sentrale motparten har meddelt institusjonen.

Artikkel 498

Unntak for varehandlere

1. Bestemmelsene om krav til ansvarlig kapital fastsatt i denne forordning får ikke anvendelse på verdipapirforetak med en hovedvirksomhet som utelukkende består i å yte investeringstjenester eller utøve virksomhet i tilknytning til de finansielle instrumentene som er oppført i nr. 5, 6, 7, 9 og 10 i avsnitt C i vedlegg I til direktiv 2004/39/EF, og som ikke var omfattet av direktiv 93/22/EØF 31. desember 2006.

Dette unntaket skal gjelde fram til 31. desember 2017, eller fram til ikrafttredelsesdatoen for eventuelle endringer i henhold til nr. 2 og 3, alt etter hvilken dato som inntreffer først.

2. Innen 31. desember 2015 skal Kommisjonen på grunnlag av offentlige høringer og i lys av drøftinger med vedkommende myndigheter framlegge rapport for Europaparlamentet og Rådet om

a) en egnet ordning for tilsyn med verdipapirforetak med en hovedvirksomhet som utelukkende består i å yte investerings tjenester eller utøve virksomhet i tilknytning til de varederivatene eller derivatkontraktene som er oppført i nr. 5, 6, 7, 9 og 10 i avsnitt C i vedlegg I til direktiv 2004/39/EF,

b) ønskeligheten av å endre direktiv 2004/39/EF for å opprette en ny kategori av verdipapirforetak med en hovedvirksomhet som utelukkende består i å yte investerings tjenester eller utøve virksomhet i tilknytning til de finansielle instrumentene som er oppført i nr. 5, 6, 7, 9 og 10 i avsnitt C i vedlegg I til direktiv 2004/39/EF, og som gjelder energiforsyning, herunder elektrisk kraft, kull, gass og olje.

3. På grunnlag av rapporten omhandlet i nr. 2 kan Kommisjonen framlegge forslag til endring av denne forordning.

Artikkel 499

Gjeldsgrad

1. Som unntak fra artikkel 429 og 430 skal institusjonene i perioden mellom 1. januar 2014 og 31. desember 2021 beregne og rapportere uvektet kjernekapitalandel ved anvendelse av begge følgende tall som kapitalmål:

a) Kjernekapital.

b) Kjernekapital, med de unntakene som er fastsatt i kapittel 1 og 2 i denne avdeling.

2. Som unntak fra artikkel 451 nr. 1 kan institusjonene velge om de skal offentliggjøre opplysninger om uvektet kjernekapitalandel på grunnlag av bare en av eller begge definisjonene av kapitalmål i henhold til nr. 1 bokstav a) og b) i denne artikkel. Dersom en institusjon endrer sin beslutning om hvilken uvektet kjernekapitalandel de skal offentliggjøre, skal den første offentliggjøringen etter en slik endring inneholde en avstemming av opplysningene om alle uvektede kjernekapitalandeler som er offentliggjort fram til tidspunktet for endringen.

3. Som unntak fra artikkel 429 nr. 2 kan vedkommende myndigheter i perioden fra 1. januar 2014 til 31. desember 2017 tillate at institusjonene beregner uvektet kjernekapitalandel ved

kvartalets utgang dersom de anser at institusjonene ikke har data av tilstrekkelig god kvalitet til å beregne en uvektet kjernekapitalandel som er et aritmetisk gjennomsnitt av de månedlige uvektede kjernekapitalandelene i løpet av et kvartal.

Artikkel 500

Overgangsbestemmelser – Basel I-gulv

1. Fram til 31. desember 2017 skal institusjoner som beregner risikovektede eksponeringsbeløp i samsvar med tredje del avdeling II kapittel 3, og institusjoner som benytter AMA-metoder i henhold til tredje del avdeling III kapittel 4, for å beregne kravene til ansvarlig kapital for operasjonell risiko oppfylle begge følgende krav:

a) De skal ha den ansvarlige kapitalen som kreves i artikkel 92.

b) De skal ha en ansvarlig kapital som til enhver tid er på minst 80 % av det samlede minstebeløpet for ansvarlig kapital som det kreves at institusjonen har i henhold til artikkel 4 i direktiv 93/6/EØF, slik nevnte direktiv og europaparlaments- og rådsdirektiv 2000/12/EF av 20. mars 2000 om adgang til å starte og utøve virksomhet som kredittinstitusjon⁽¹⁾ var utformet før 1. januar 2007.

2. Med forbehold for vedkommende myndighets godkjenning kan beløpet omhandlet i nr. 1 bokstav b) erstattes med et krav om en ansvarlig kapital som til enhver tid er på minst 80 % av den ansvarlige kapitalen som institusjonen skal ha i henhold til artikkel 92, med beregning av risikovektede eksponeringsbeløp i samsvar med tredje del avdeling II kapittel 2 og tredje del avdeling III kapittel 2 eller 3, i stedet for i samsvar med tredje del avdeling II kapittel 3 eller tredje del avdeling III kapittel 4, alt etter hva som er relevant.

3. En kredittinstitusjon kan anvende nr. 2 bare dersom den begynte å benytte IRB-metoden eller AMA-metoder for å beregne sine kapitalkrav tidligst 1. januar 2010.

4. Kravene i nr. 1 bokstav b) skal oppfylles på grunnlag av beløp for ansvarlig kapital, fullt ut justert for å gjenspeile differanser i beregningen av ansvarlig kapital i henhold til direktiv 93/6/EØF og direktiv 2000/12/EF, slik disse direktivene var utformet før 1. januar 2007, og beregning av ansvarlig kapital i henhold til denne forordning, som følger av den separate behandlingen av forventet tap og uventet tap i henhold til tredje del avdeling II kapittel 3 i denne forordning.

⁽¹⁾ EFT L 126 av 26.5.2000, s. 1.

5. Vedkommende myndigheter kan etter samråd med EBA unnlate å anvende nr. 1 bokstav b) på institusjoner, forutsatt at alle kravene til IRB-metoden som angis i tredje del avdeling II kapittel 3 avsnitt 6, eller kriteriene for anvendelse av AMA-metoden som angis i tredje del avdeling III kapittel 4, alt etter hva som er relevant, er oppfylt.

6. Kommisjonen skal innen 1. januar 2017 oversende Europaparlamentet og Rådet en rapport om hvorvidt det er hensiktsmessig å forlenge anvendelsen av Basel I-gulvet etter 31. desember 2017 for å sikre at det finnes en sikkerhetsordning for interne modeller, idet det tas hensyn til den internasjonale utviklingen og internasjonalt avtalte standarder. Rapporten skal eventuelt følges av et forslag til regelverk.

Artikkel 501

Kapitalkravsfradrag for kredittrisikoeksponeringer mot SMB-er

1. Kapitalkrav for kredittrisikoeksponeringer mot SMB-er skal multipliseres med en faktor på 0,7619.

2. Ved anvendelsen av denne artikkel skal følgende gjelde:

a) Eksponeringen skal tas med i enten massemarkeds- eller foretaksklassen eller sikres ved pant i fast eiendom. Misligholdte eksponeringer skal utelukkes.

b) SMB-er skal defineres i samsvar med kommisjonsrekommendasjon 2003/361/EF av 6. mai 2003 om definisjonen av svært små, små og mellomstore bedrifter⁽¹⁾. Blant kriteriene som er angitt i artikkel 2 i vedlegget til nevnte rekommendasjon, skal det bare tas hensyn til årsomsætningen.

c) Det samlede beløpet som motparten eller en gruppe av innbyrdes tilknyttede motparter skylder institusjonen eller dens morforetak og dennes datterforetak, herunder eventuelt misligholdte eksponeringer, men med unntak av fordringer eller betingede fordringer med sikkerhet i boligeiendom, skal, så vidt institusjonen kjenner til, ikke overstige 1,5 million euro. Institusjonen skal treffe rimelige tiltak for å få kjennskap til dette.

3. Institusjonene skal hver tredje måned framlegge rapport for vedkommende myndigheter om det samlede beløpet for eksponeringer mot SMB-er, beregnet i samsvar med nr. 2.

4. Kommisjonen skal innen 28. juni 2016 utarbeide en rapport om virkningen av denne forordnings krav til ansvarlig kapital når det gjelder lån til SMB-er og fysiske personer, og skal oversende rapporten til Europaparlamentet og Rådet, eventuelt sammen med et forslag til regelverk.

5. Ved anvendelsen av nr. 4 skal EBA framlegge rapport for Kommisjonen om følgende:

a) En analyse av utviklingen i utlånstendenser og -vilkår for SMB-er i løpet av perioden angitt i nr. 4.

b) En analyse av effektiv risiko for SMB-er i Unionen i løpet av en fullstendig økonomisk konjunktursyklus.

c) Samsvaret mellom krav til ansvarlig kapital som er fastsatt i denne forordning, for kredittrisikoeksponeringer mot SMB-er, og resultatet av analysene i bokstav a) og b).

AVDELING II

RAPPORTER OG REVISJON

Artikkel 502

Kapitalkravenes sykliske virkninger

Kommisjonen skal, i samarbeid med EBA, ESRB og medlemsstatene, og idet det tas hensyn til uttalelsen fra ESB, regelmessig overvåke om denne forordning sett under ett og sammen med direktiv 2013/36/EU har betydelige virkninger på den økonomiske konjunkturen, og skal i lys av denne undersøkelsen vurdere om det er grunn til å iverksette korrigerende tiltak.

Innen 31. desember 2013 skal EBA framlegge rapport for Kommisjonen om hvorvidt og eventuelt hvordan metodene for institusjoner som benytter IRB-metoden, bør samordnes med sikte på mer sammenlignbare kapitalkrav, samtidig som prosykliske virkninger begrenses.

Med utgangspunkt i denne analysen og idet det tas hensyn til uttalelsen fra ESB, skal Kommisjonen hvert annet år utarbeide en rapport og oversende denne til Europaparlamentet og Rådet sammen med eventuelle egnede forslag. Når rapporten utarbeides, skal det tas behørig hensyn til bidrag fra låntakere og långivere.

Senest 31. desember 2014 skal Kommisjonen gjennomgå og framlegge for Europaparlamentet og Rådet en rapport om anvendelsen av artikkel 33 nr. 1 bokstav c), eventuelt sammen med et forslag til regelverk.

Når det gjelder en eventuell oppheving av artikkel 33 nr. 1 bokstav c) og en eventuell anvendelse av den på unionsplan, skal gjennomgåelsen særlig sikre at det er truffet tilstrekkelige forholdsregler for å garantere finansiell stabilitet i alle medlemsstater.

Artikkel 503

Krav til ansvarlig kapital for eksponeringer i form av obligasjoner med fortrinnsrett

1. Kommisjonen skal etter samråd med EBA innen 31. desember 2014 oversende Europaparlamentet og Rådet en rapport, sammen med eventuelle egnede forslag, om hvorvidt risikovektene i artikkel 129 og kravene til ansvarlig kapital for spesifikk risiko i artikkel 336 nr. 3, er tilstrekkelige for alle instrumentene som er berettiget til denne behandlingen, og hvorvidt kriteriene i artikkel 129 er hensiktsmessige.

⁽¹⁾ EUT L 124 av 20.5.2003, s. 36.

2. Rapporten og forslagene som er omhandlet i nr. 1, skal ta hensyn til følgende:

- a) I hvilket omfang det med de nåværende lovfestede kapitalkravene som gjelder for obligasjoner med fortrinnsrett, skjelves mellom avvik i kredittkvaliteten til obligasjoner med fortrinnsrett og den sikkerheten som er stilt for dem, herunder omfanget av avvikene mellom medlemsstatene.
- b) Gjennomsiktigheten i markedet for obligasjoner med fortrinnsrett og i hvilket omfang dette gjør det lettere for investorer å foreta omfattende interne analyser av kredittrisikoen knyttet til obligasjoner med fortrinnsrett og den sikkerheten som er stilt for dem, og atskillelsen av eiendelene ved utstederens insolvens, herunder de begrensende virkningene som den underliggende strenge nasjonale lovgivningsrammen i henhold til artikkel 129 i denne forordning og artikkel 52 nr. 4 i direktiv 2009/65/EF har på den samlede kredittkvaliteten til en obligasjon med fortrinnsrett, og dens virkninger på den gjennomsiktigheten som investorene har behov for.
- c) I hvilket omfang en kredittinstitusjons utstedelse av obligasjoner med fortrinnsrett påvirker den kredittrisikoen som den utstedende institusjonens andre kreditorer er eksponert for.

3. Kommisjonen skal etter samråd med EBA innen 31. desember 2014 framlegge rapport for Europaparlamentet og Rådet om hvorvidt lån med sikkerhet i luftfartøyer (panteretigheter i luftfartøyer) og boliglån som er sikret med en garanti, men som ikke er sikret med et registrert pantelån, på visse vilkår bør anses som en godtakbar eiendel i henhold til artikkel 129.

4. Kommisjonen skal innen 31. desember 2016 vurdere om unntaket fastsatt i artikkel 496 er hensiktsmessig og, dersom det er relevant, om det er hensiktsmessig å utvide denne behandlingen til å omfatte alle andre typer obligasjoner med fortrinnsrett. I lys av denne gjennomgåelsen kan Kommisjonen, dersom det er hensiktsmessig, vedta delegerte rettsakter i samsvar med artikkel 462 for å gjøre unntaket permanent eller framlegge forslag til regelverk for å utvide det til å omfatte andre typer obligasjoner med fortrinnsrett.

Artikkel 504

Kapitalinstrumenter som tegnes av offentlige myndigheter i krisesituasjoner

Kommisjonen skal etter samråd med EBA innen 31. desember 2016 oversende en rapport til Europaparlamentet og Rådet, sammen med eventuelle egnede forslag om hvorvidt behandlingen i artikkel 31 bør endres eller utgå.

Artikkel 505

Tilsyn med langsiktig finansiering

Kommisjonen skal innen 31. desember 2014 oversende en rapport til Europaparlamentet og Rådet, sammen med

eventuelle egnede forslag, om hvorvidt kravene i denne forordning er hensiktsmessige i lys av behovet for å sikre egnede finansieringsnivåer for alle former for langsiktig finansiering for økonomien, herunder kritiske infrastrukturprosjekter på transport-, energi- og kommunikasjonsområdet i Unionen.

Artikkel 506

Kredittrisiko – definisjon av mislighold

Innen 31. desember 2017 skal EBA oversende Kommisjonen en rapport om hvordan det å erstatte 90 dager etter forfall med 180 dager etter forfall i henhold til artikkel 178 nr. 1 bokstav b), påvirker risikovektede eksponeringsbeløp, og om hvorvidt en fortsatt anvendelse av denne bestemmelsen etter 31. desember 2019 er hensiktsmessig.

På grunnlag av denne rapporten kan Kommisjonen framlegge et forslag til regelverk for å endre denne forordning.

Artikkel 507

Store eksponeringer

Innen 31. desember 2015 skal Kommisjonen gjennomgå og avlegge rapport om anvendelsen av artikkel 400 nr. 1 bokstav j) og artikkel 400 nr. 2, herunder spørsmålet om hvorvidt unntakene i artikkel 400 nr. 2 skal anvendes skjønnsmessig, og skal oversende Europaparlamentet og Rådet denne rapporten, eventuelt sammen med et forslag til regelverk.

Når det gjelder en eventuell oppheving av nasjonal skjønnsmyndighet i henhold til artikkel 400 nr. 2 bokstav c) og dens mulige anvendelse på unionsplan, skal det ved gjennomgåelsen tas særlig hensyn til effektiviteten i gruppens risikostyring, samtidig som det sikres at det er iverksatt tilstrekkelige beskyttelsestiltak for å sikre finansiell stabilitet i alle de medlemsstatene der et foretak som tilhører en gruppe, er registrert.

Artikkel 508

Anvendelsesnivå

1. Innen 31. desember 2014 skal Kommisjonen gjennomgå og framlegge for Europaparlamentet og Rådet en rapport om anvendelsen av del 1 avdeling II og artikkel 113 nr. 6 og 7, eventuelt sammen med et forslag til regelverk.

2. Innen 31. desember 2015 skal Kommisjonen framlegge rapport om hvorvidt og hvordan kravet til likviditetsreserve i sjettede del skal få anvendelse på verdipapirforetak, og skal etter samråd med EBA oversende rapporten til Europaparlamentet og Rådet, eventuelt sammen med et forslag til regelverk.

3. Innen 31. desember 2015 skal Kommisjonen etter samråd med EBA og ESMA og på bakgrunn av drøftinger med vedkommende myndigheter framlegge for Europaparlamentet og Rådet en rapport om en hensiktsmessig ordning for tilsyn med verdipapirforetak og med foretak omhandlet i artikkel 4 nr. 1 punkt 2 bokstav b) og c). Dersom det er hensiktsmessig, skal rapporten følges av forslag til regelverk.

Artikkel 509

Likviditetskrav

1. EBA skal overvåke og evaluere rapportene som utarbeides i henhold til artikkel 415 nr. 1, idet det tas hensyn til ulike valutaer og forretningsmodeller. EBA skal hvert år og første gang 31. desember 2013, etter samråd med ESRB, ikke-finansielle sluttbrukere, banksektoren, vedkommende myndigheter og ESSB-sentralbankene, framlegge en rapport for Kommisjonen om hvorvidt en presisering av det generelle kravet til likviditetsreserve i sjette del basert på de postene som skal rapporteres i henhold til sjette del avdeling II og vedlegg III, enkeltvis eller samlet, kan forventes å ha en vesentlig negativ innvirkning på virksomheten og risikoprofilen til institusjoner som er etablert i Unionen, eller på finansmarkedenes stabilitet og ordnede virkemåte eller på økonomien og stabiliteten i bankenes utlånsvirksomhet, særlig med hensyn til lån til SMB-er og handelsfinansiering, herunder utlån i henhold til offisielle eksportkredittforsikringsordninger.

I rapporten omhandlet i første ledd skal det tas behørig hensyn til markedene og utviklingen av regelverk på internasjonalt plan samt vekselvirkningen mellom kravet til likviditetsreserve og andre tilsynskrav i henhold til denne forordning, for eksempel den risikobaserte kapitaldekningen fastsatt i artikkel 92 og uvektet kjernekapitalandel.

Europaparlamentet og Rådet skal ha mulighet til å uttale seg om rapporten omhandlet i første ledd.

2. EBA skal i rapporten omhandlet i nr. 1 særlig vurdere følgende:

a) Innføringen av ordninger for å begrense verdien av inngående pengestrømmer, særlig for å fastsette en egnet øvre grense for inngående pengestrøm og vilkårene for dens anvendelse, idet det tas hensyn til ulike forretningsmodeller, herunder «pass through»-finansiering, fordringskreditt, leasing, obligasjoner med fortrinnsrett, panterrettigheter, utstedelse av obligasjoner med fortrinnsrett, og i hvilket omfang den øvre grensen bør endres eller fjernes for å ta hensyn til særtrekkene ved spesialisert finansiering.

b) Kalibreringen av de inngående og utgående kontantstrømmene omhandlet i sjette del avdeling II, særlig i henhold til artikkel 422 nr. 7 og artikkel 425 nr. 2.

c) Innføringen av ordninger for begrensning av likviditetsreservekravene innenfor visse kategorier av likvide eiendeler, og særlig en vurdering av den egnede minsteprosentdelen for likvide eiendeler i henhold til artikkel 416 nr. 1 bokstav a)–c) i forhold til de samlede likvide eiendelene, ved prøving av en terskel på 60 % og idet det tas hensyn til den internasjonale utviklingen av regelverk. Fordringer som forfaller eller kan sies opp innen 30 kalenderdager, skal ikke innregnes innenfor den fastsatte grensen med mindre eiendelene er anskaffet mot sikkerhet som også oppfyller kravene i artikkel 416 nr. 1 bokstav a)–c).

d) Fastsettelse av spesifikke lavere uttaksfaktorer og/eller høyere inntaksfaktorer i forbindelse med gruppeinterne strømmer, med angivelse av på hvilke vilkår slike spesifikke inn- eller uttaksfaktorer vil være berettiget for tilsynsformål, og skissering av en overordnet metode som anvender objektive kriterier og parametere for å fastsette spesifikke inn- og uttaksfaktorer mellom institusjonen og motparten, når disse ikke er etablert i samme medlemsstat.

e) Kalibreringen av den utnyttelsesgraden som får anvendelse på utnyttede bevilgede kreditt- og likviditetsfasiliteter som omfattes av artikkel 424 nr. 3 og 5. EBA skal særlig foreta prøving av en utnyttelsesgrad på 100 %.

f) Definisjonen av massemarkedsinnskudd i artikkel 411 nr. 2, særlig om det er hensiktsmessig å innføre en terskel for fysiske personers innskudd.

g) Behovet for å innføre en ny kategori for massemarkedsinnskudd med en lavere utgående pengestrøm i lys av særtrekkene ved slike innskudd, som kunne berettigje en lavere uttaksfaktor og ta hensyn til den internasjonale utviklingen.

h) Unntak fra kravene til sammensetningen av de likvide eiendelene som institusjoner skal ha, dersom en institusjons samlede dokumenterte behov for likvide eiendeler i en gitt valuta overstiger de tilgjengelige likvide eiendelene, og vilkår for slike unntak.

i) Definisjonen av finansielle produkter som er i samsvar med shari'ahlovgivning, som et alternativ til eiendeler som kan anses som likvide eiendeler i henhold til artikkel 416, til bruk i banker som følger shari'ahlovgivning.

j) Definisjonen av stressituasjoner, herunder prinsipper for anvendelse av beholdningen av likvide eiendeler og nødvendige tilsynsmessige reaksjoner som gjør det mulig for institusjoner å anvende sine likvide eiendeler for å dekke utgående pengestrømmer, og håndtering av manglende overholdelse.

k) Definisjonen av etablert operasjonell forbindelse når det gjelder ikke-finansielle kunder som omhandlet i artikkel 422 nr. 3 bokstav c).

l) Kalibreringen av den uttaksfaktoren som får anvendelse på korrespondentbank- eller megler tjenester som omhandlet i artikkel 422 nr. 4 første ledd.

m) Ordninger for anvendelse minst fram til desember 2023 av overgangsregler for statsgaranterte obligasjoner som er utstedt til kredittinstitusjoner som ledd i statsstøttetiltak som er godkjent av Unionen, for eksempel obligasjoner utstedt av «National Asset Management Agency» (NAMA) i Irland og av «Sociedad de Gestión de Activos Procedentes de la Reestructuración Bancaria» i Spania, utformet med sikte på å fjerne problematiske eiendeler fra kredittinstitusjonenes balanse, som eiendeler med svært høy likviditet og av svært høy kredittkvalitet.

3. Etter samråd med ESMA og ESB skal EBA innen 1. desember 2013 framlegge rapport for Kommisjonen om hensiktsmessige ensartede definisjoner av høy og svært høy likviditet og høy og svært høy kredittkvalitet i forbindelse med omsettelige eiendeler i henhold til artikkel 416 og egnede avkortinger for eiendeler som kan anses som likvide eiendeler i henhold til artikkel 416, med unntak av eiendeler omhandlet i artikkel 416 nr. 1 bokstav a)–c).

Europaparlamentet og Rådet skal ha mulighet til å uttale seg om rapporten.

I rapporten omhandlet i første ledd skal det også tas hensyn til følgende:

- a) Andre kategorier av eiendeler, særlig verdipapirer som er sikret gjennom boliglån med høy likviditet og kredittkvalitet.
- b) Andre kategorier av verdipapirer eller lån som kan godtas av sentralbankene, for eksempel obligasjoner utstedt av lokale myndigheter og sertifikater.
- c) Andre eiendeler som ikke kan godtas av sentralbankene, men kan omsettes, for eksempel aksjer notert på en anerkjent børs, gull, egenkapitalinstrumenter knyttet til en hovedindeks, garanterte obligasjoner, obligasjoner med fortrinnsrett, foretaksobligasjoner og midler basert på disse eiendelene.

4. I rapporten omhandlet i nr. 3 skal det vurderes om, og eventuelt i hvilket omfang, bevilgede kredittfasiliteter omhandlet i artikkel 416 nr. 1 bokstav e) skal innregnes som likvide eiendeler i lys av den internasjonale utviklingen og idet det tas hensyn til europeiske særtrekk, herunder Unionens pengepolitikk.

EBA skal særlig vurdere om følgende kriterier er hensiktsmessige og hvilke nivåer som er egnet i forbindelse med slike definisjoner:

- a) Minste handelsvolum for eiendelene.
- b) Minste utestående volum for eiendelene.
- c) Gjennomsiktige prisfastsettelses- og etterhandelsopplysninger.
- d) Risikoklasse i henhold til tredje del avdeling II kapittel 2.

e) Dokumentert prisstabilitet.

f) Gjennomsnittlig handelsvolum og gjennomsnittlig transaksjonsomfang.

g) Største kjøpskurs-salgskurs-differanse.

h) Gjenværende løpetid.

i) Minste omsetningshastighet.

5. Innen 31. januar 2014 skal EBA dessuten framlegge rapport om

a) ensartede definisjoner av høy og svært høy likviditet og kredittkvalitet,

b) eventuelle utilsiktede følger av definisjonen av likvide eiendeler for gjennomføringen av pengepolitiske tiltak, og i hvilket omfang,

i) en liste over likvide eiendeler, som er atskilt fra listen over eiendeler som kan godtas av sentralbanker, kan oppmuntre institusjonene til å anvende godtakbare eiendeler som ikke inngår i definisjonen av likvide eiendeler, i refinansieringstransaksjoner,

ii) regulering av likviditet kan avskrekke institusjonene fra å gi eller ta opp lån på det usikrede pengemarkedet, og om dette kan føre til at det settes spørsmålstegn ved anvendelsen av EONIA som mål for pengepolitiske tiltak,

iii) innføringen av krav til likviditetsreserve kan gjøre det vanskeligere for sentralbankene å sikre prisstabilitet ved hjelp av eksisterende pengepolitiske rammer og instrumenter,

c) de operative kravene for beholdninger av likvide eiendeler som omhandlet i artikkel 417 bokstav b)–f), i samsvar med den internasjonale utviklingen av regelverk.

Artikkel 510

Krav til stabil finansiering

1. Innen 31. desember 2015 skal EBA på grunnlag av postene som skal rapporteres i henhold til sjette del avdeling III, framlegge rapport for Kommisjonen om hvorvidt og hvordan det bør sikres at institusjoner anvender stabile finansieringskilder, herunder en vurdering av virkningen på forretnings- og risikoprofilen til institusjoner etablert i Unionen eller på finansmarkedene eller økonomien og bankenes utlånsvirksomhet, særlig når det gjelder utlån til SMB-er og handelsfinansiering, herunder utlån innenfor rammen av offisielle eksportkredittforsikringsordninger og «pass through-finansieringsmodeller», herunder pantelån finansiert med motsvarende løpetider. EBA skal særlig analysere virkningen av stabile finansieringskilder på ulike bankmodellers refinansieringsstrukturer i Unionen.

2. Innen 31. desember 2015 skal EBA også framlegge rapport for Kommisjonen på grunnlag av postene som skal rapporteres i samsvar med sjette del avdeling III og i samsvar med de ensartede rapporteringsformatene omhandlet i artikkel 415 nr. 3 bokstav a), og etter samråd med ESRB, om metoder for fastsettelse av beløpet for den stabile finansieringen som institusjonene har tilgang til og behov for, og om hensiktsmessige ensartede definisjoner for beregning av et slikt krav til stabil finansiering, og skal særlig undersøke følgende:

- a) Kategoriene og vektingen som anvendes på stabile finansieringskilder i henhold til artikkel 427 nr. 1.
- b) Kategoriene og vektingen som anvendes for å fastsette kravet til stabil finansiering i artikkel 428 nr. 1.
- c) Metodene skal gi egnede positive eller negative incentiver til å fremme en mer stabil langsiktig finansiering av eiendeler, forretningsvirksomhet, investeringer og finansiering av institusjoner.
- d) Behovet for å utarbeide ulike metoder for ulike typer institusjoner.

3. Innen 31. desember 2016 skal Kommisjonen, dersom det er hensiktsmessig, og idet det tas hensyn til rapportene omhandlet i nr. 1 og 2 samt til mangfoldet i banksektoren i Unionen, framlegge for Europaparlamentet og Rådet et forslag til regelverk for hvordan det kan sikres at institusjonene anvender stabile finansieringskilder.

Artikkel 511

Gjeldsgrad

1. På grunnlag av resultatene av rapporten omhandlet i nr. 3 skal Kommisjonen innen 31. desember 2016 framlegge for Europaparlamentet og Rådet en rapport om virkningen og effektiviteten av uvektet kjernekapitalandel.

2. Dersom det er hensiktsmessig, skal rapporten følges av et forslag til regelverk for innføring av et egnet antall nivåer for uvektet kjernekapitalandel som institusjoner med ulike forretningsmodeller skal overholde, med forslag til en egnet kalibrering av disse nivåene og eventuelle hensiktsmessige justeringer av kapitalmålet og det samlede eksponeringsmålet som omhandlet i artikkel 429, om nødvendig sammen med tilknyttede fleksibilitetstiltak, herunder egnede endringer av artikkel 458 for å innføre uvektet kjernekapitalandel innenfor rammen av tiltakene omhandlet i nevnte artikkel.

3. Ved anvendelsen av nr. 1 skal EBA innen 31. oktober 2016 framlegge rapport for Kommisjonen om minst følgende:

- a) Hvorvidt bestemmelsene om uvektet kjernekapitalandel som er fastsatt i denne forordning og i artikkel 87 og 98 i direktiv 2013/36/EU, er et hensiktsmessig verktøy for å fjerne risikoen for overdreven gjeldsoppbygging i institusjonene på en tilfredsstillende og tilstrekkelig måte.
- b) Fastsettelse av forretningsmodeller som gjenspeiler institusjonenes generelle risikoprofiler, og innføring av ulike nivåer for uvektet kjernekapitalandel for disse forretningsmodellene.
- c) Hvorvidt de kravene som er fastsatt i artikkel 76 og 87 i direktiv 2013/36/EU i samsvar med artikkel 73 og 97 i direktiv 2013/36/EU for å håndtere risikoen for overdreven gjeldsoppbygging, er tilstrekkelige til å sikre en forsvarlig styring av denne risikoen fra institusjonenes side, og hvis ikke, hvilke ytterligere forbedringer som er nødvendige for å nå disse målene.
- d) Hvorvidt det er nødvendig å endre beregningsmetoden i artikkel 429, og eventuelt hvilke endringer som er nødvendige, for å sikre at uvektet kjernekapitalandel kan anvendes som en egnet indikator for en institusjons risiko for overdreven gjeldsoppbygging.
- e) Hvorvidt det ved beregningen av det samlede eksponeringsmålet i tilknytning til uvektet kjernekapitalandel er slik at eksponeringsverdien av kontrakter oppført i vedlegg II, som er fastsatt ved hjelp av opprinnelig eksponeringsmetoden, avviker vesentlig fra eksponeringsverdien fastsatt ved hjelp av markedsverdimetoden.
- f) Hvorvidt anvendelse av enten ansvarlig kapital eller ren kjernekapital som kapitalmål ved beregning av uvektet kjernekapitalandel er mer hensiktsmessig for å fastslå en risiko for overdreven gjeldsoppbygging, og eventuelt hvilken kalibrering av uvektet kjernekapitalandel som ville være egnet.
- g) Hvorvidt konverteringsfaktoren omhandlet i artikkel 429 nr. 10 bokstav a) for uutnyttede kredittfasiliteter som kan sies opp uten vilkår når som helst og uten varsel, er tilstrekkelig forsiktig i lys av dokumentasjonen som ble innsamlet i observasjonsperioden.
- h) Hvorvidt hyppigheten av og formatet for offentliggjøring av opplysninger omhandlet i artikkel 451 er egnet.
- i) Det egnede nivået for den uvektede kjernekapitalandelen for hver av forretningsmodellene som fastsettes i samsvar med bokstav b).
- j) Hvorvidt det bør fastsettes et intervall for hvert nivå av uvektet kjernekapitalandel.

k) Hvorvidt innføring av uvektet kjernekapitalandel som et krav til institusjonene vil kreve endringer av bestemmelsene om uvektet kjernekapitalandel som er fastsatt i denne forordning, og i så fall hvilke.

l) Hvorvidt innføring av uvektet kjernekapitalandel som et krav til institusjonene effektivt vil begrense risikoen for overdreven gjeldsoppbygging fra disse institusjonenes side, og i så fall hvorvidt nivået for uvektet kjernekapitalandel bør være det samme for alle institusjoner eller bør bestemmes ut fra risikoprofilen og forretningsmodellen samt ut fra institusjonens størrelse, og eventuelt hvilke ytterligere kalibreringer eller overgangsperioder som vil være nødvendige.

4. Rapporten omhandlet i nr. 3 skal minst omfatte perioden fra 1. januar 2014 til 30. juni 2016, og skal minst ta hensyn til følgende:

a) Hvilken virkning kravet om at institusjonene skal innføre uvektet kjernekapitalandel som fastsatt i samsvar med artikkel 429, har på

i. finansmarkedene generelt, og særlig markedene for gjenkjøpstransaksjoner, derivater og obligasjoner med fortrinnsrett,

ii. institusjonenes soliditet,

iii. institusjonenes forretningsmodeller og balansestruktur; særlig når det gjelder forretningsområder med lav risiko, for eksempel støttelån gitt av offentlige utviklingsbanker, kommunale lån, finansiering av boligeiendom og andre lavrisikoområder som omfattes av nasjonal lovgivning,

iv. flytting av eksponeringer til foretak som ikke er omfattet av tilsyn,

v. finansiell innovasjon, særlig utviklingen av instrumenter med innebygd gjeldsgrad,

vi. institusjoners risikoatferd,

vii. clearing-, oppgjørs- og deponeringsvirksomhet og anvendelsen av en sentral motpart,

viii. sykliske virkninger av kapitalmålet og det samlede eksponeringsmålet ved beregning av uvektet kjernekapitalandel,

ix. bankenes utlånsvirksomhet, særlig med hensyn til utlån til SMB-er, lokale og regionale myndigheter og offentlige foretak samt handelsfinansiering, herunder utlån i henhold til offisielle eksportkredittforsikringsordninger.

b) Vekselvirkningen mellom uvektet kjernekapitalandel og de risikobaserte kravene til ansvarlig kapital og likviditetskravene som er fastsatt i denne forordning.

c) Den virkningen som forskjeller i regnskapspraksis mellom regnskapsstandarter som skal anvendes i henhold til

forordning (EF) nr. 1606/2002, regnskapsstandarter som skal anvendes i henhold til direktiv 86/635/EØF, og annet gjeldende regnskapsregelverk og relevant regnskapsregelverk, har på muligheten til å sammenligne uvektet kjernekapitalandel.

Artikkel 512

Eksponeringer mot overført kredittrisiko

Innen 31. desember 2014 skal Kommisjonen framlegge for Europaparlamentet og Rådet en rapport om anvendelsen og effektiviteten av bestemmelsene i femte del i lys av den internasjonale markedsutviklingen.

Artikkel 513

Makrotilsynsregler

1. Innen 30. juni 2014 skal Kommisjonen etter samråd med ESRB og EBA vurdere om makrotilsynsreglene i denne forordning og i direktiv 2013/36/EU er tilstrekkelige for å redusere systemrisikoen i sektorer, regioner og medlemsstater, og blant annet vurdere

a) hvorvidt de nåværende makrotilsynsverktøyene i denne forordning og i direktiv 2013/36/EU er virkningsfulle, effektive og gjennomførbare,

b) hvorvidt dekningen og de mulige gradene av overlapping mellom de ulike makrotilsynsverktøyene for håndtering av lignende risikoer i denne forordning og i direktiv 2013/36/EU er tilstrekkelige, eventuelt med forslag om nye makrotilsynsregler,

c) hvilken vekselvirkning det er mellom internasjonalt avtalte standarder for systemviktige institusjoner og bestemmelsene i denne forordning og i direktiv 2013/36/EU, eventuelt med forslag til nye regler, idet det tas hensyn til disse internasjonalt avtalte standardene.

2. Innen 31. desember 2014 skal Kommisjonen på grunnlag av samrådet med ESRB og EBA framlegge rapport for Europaparlamentet og Rådet om vurderingen omhandlet i nr. 1 og dersom det er hensiktsmessig, framlegge et forslag til regelverk for Europaparlamentet og Rådet.

Artikkel 514

Motpartsrisiko og opprinnelig eksponering-metoden

Innen 31. desember 2016 skal Kommisjonen gjennomgå og framlegge for Europaparlamentet og Rådet en rapport om anvendelsen av artikkel 275, eventuelt sammen med et eget forslag til regelverk.

*Artikkel 515***Overvåking og evaluering**

1. EBA skal sammen med ESMA innen 28. juni 2014 framlegge en rapport om hvordan denne forordning virker sammen med tilknyttede forpliktelser i forordning (EU) nr. 648/2012, særlig med hensyn til institusjoner som driver en sentral motpart, for å unngå overlapping av krav til derivattransaksjoner og dermed unngå økt reguleringsrisiko og økte kostnader for vedkommende myndigheters overvåking.

2. EBA skal overvåke og evaluere anvendelsen av bestemmelsene om krav til ansvarlig kapital for eksponeringer mot en sentral motpart i samsvar med tredje del avdeling II kapittel 6 avsnitt 9. Innen 1. januar 2015 skal EBA framlegge for Kommisjonen en rapport om slike bestemmelers virkning og effektivitet.

3. Innen 31. desember 2016 skal Kommisjonen undersøke og framlegge rapport om denne forordnings forenlighet med tilknyttede forpliktelser i forordning (EU) nr. 648/2012 og kravene til ansvarlig kapital i tredje del avdeling II kapittel 6 avsnitt 9, og skal framlegge denne rapporten for Europaparlamentet og Rådet, eventuelt med et forslag til regelverk.

*Artikkel 516***Langsiktig finansiering**

Kommisjonen skal innen 31. desember 2015 framlegge en rapport om virkningen av denne forordning når det gjelder å fremme langsiktige investeringer i vekstfremmende infrastruktur.

*Artikkel 517***Definisjon av tellende kapital**

Kommisjonen skal innen 31. desember 2014 undersøke og framlegge en rapport om hvorvidt definisjonen av tellende kapital som anvendes i andre del avdeling III og fjerde del, er hensiktsmessig, og skal framlegge denne rapporten for Europaparlamentet og Rådet, eventuelt med et forslag til regelverk.

Artikkel 518

Undersøkelse av kapitalinstrumenter som kan nedskrives eller konverteres når en institusjon ikke lenger har tilstrekkelig økonomisk grunnlag for videre drift

Kommisjonen skal innen 31. desember 2015 undersøke og framlegge en rapport om hvorvidt denne forordning bør inneholde krav om at andre godkjente kjernekapitalinstrumenter eller tilleggskapitalinstrumenter skal nedskrives når det fastslås at institusjonen ikke lenger har tilstrekkelig økonomisk grunnlag for videre drift. Rapporten skal framlegges for Europaparlamentet og Rådet, eventuelt sammen med et forslag til regelverk.

Artikkel 519

Fradrag for nettoeiendeler i en ytelsesbasert pensjonsordning fra ren kjernekapital-poster

EBA skal innen 30. juni 2014 utarbeide en rapport om hvorvidt den reviderte IAS 19 sammen med fradraget for nettoeiendeler i forbindelse med pensjonsordninger i henhold til artikkel 36 nr. 1 bokstav e) og endringer i nettoforpliktelser i forbindelse med pensjonsordninger fører til for stor volatilitet i institusjonenes ansvarlige kapital.

Kommisjonen skal, idet det tas hensyn til EBA-rapporten, innen 31. desember 2014 utarbeide en rapport til Rådet og Europaparlamentet om spørsmålet omhandlet i nr. 1, eventuelt sammen med et forslag til regelverk for innføring av en behandling som justerer nettoeiendeler eller nettoforpliktelser i forbindelse med ytelsesbaserte pensjonsordninger ved beregning av ansvarlig kapital.

*AVDELING III***ENDRINGER***Artikkel 520***Endring av forordning (EU) nr. 648/2012**

I forordning (EU) nr. 648/2012 gjøres følgende endringer:

1) I avdeling IV skal nytt kapittel 4 lyde:

«KAPITTEL 4

Beregning og rapportering i henhold til forordning (EU) nr. 575/2013

*Artikkel 50a***Beregning av K_{CCP}**

1. Ved anvendelsen av artikkel 308 i europaparlaments- og rådsforordning (EU) nr. 575/2013 av 26. juni 2013 om tilsyns krav for kredittinstitusjoner og verdipapirforetak(*) skal en sentral motpart beregne K_{CCP} som angitt i nr. 2 i denne artikkel for alle kontrakter og transaksjoner som den clearer for alle clearingmedlemmer som er dekket av et bestemt misligholdsfond.

2. En sentral motpart skal beregne den hypotetiske kapitalen (K_{CCP}) på følgende måte:

$$K_{CCP} = \sum_i \max \{ EBRM_i - IM_i - DF_i; 0 \} \cdot RW \cdot \text{kapitalandel}$$

der

$EBRM_i$ = eksponeringsverdi før risikoreduksjon, som tilsvarer den sentrale motpartens eksponeringsbeløp knyttet til clearingmedlem i , som oppstår i forbindelse med alle kontrakter og transaksjoner med det berørte clearingmedlemmet, beregnet uten å ta hensyn til nevnte clearingmedlems sikkerhetsstillelse,

IM_i = startmarginen som clearingmedlem i plasserer hos den sentrale motparten,

DF_i = det forhåndsfinansierte bidraget fra clearingmedlem i ,

RW = en risikovekt på 20 %,

kapitalandel = 8 %.

Alle verdier i formelen i første ledd skal gjelde verdsetting ved dagens slutt før marginkravet ved siste marginkrav for den dagen utveksles.

3. En sentral motpart skal foreta beregningen som kreves i nr. 2, minst hvert kvartal eller oftere, dersom det kreves av vedkommende myndigheter for clearingmedlemmer som er institusjoner.

4. Ved anvendelsen av nr. 3 EBA utarbeide utkast til tekniske gjennomføringsstandarder for å angi følgende:

- a) Hyppigheten av og datoene for beregningene fastsatt i nr. 2.
- b) I hvilke situasjoner vedkommende myndighet for en institusjon som opptrer som clearingmedlem, kan kreve hyppigere beregninger og rapporter enn dem som er omhandlet i bokstav a).

EBA skal framlegge disse utkastene til tekniske gjennomføringsstandarder for Kommisjonen innen 1. januar 2014.

Kommisjonen gis myndighet til å vedta de tekniske gjennomføringsstandardene nevnt i første ledd i samsvar med artikkel 15 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

Artikkel 50b

Alminnelige regler for beregning av K_{CCP}

Ved beregningen i henhold til artikkel 50a nr. 2 får følgende bestemmelser anvendelse:

- a) En sentral motpart skal beregne verdien av eksponeringer som den har mot sine clearingmedlemmer, på følgende måte:

- i) For eksponeringer som oppstår som følge av kontrakter og transaksjoner oppført i artikkel 301 nr. 1 bokstav a) og d) i forordning (EU) nr. 575/2013 skal den beregne dem i samsvar med markedsverdimetoden fastsatt i artikkel 274.

- ii) For eksponeringer som oppstår som følge av kontrakter og transaksjoner oppført i artikkel 301 nr. 1 bokstav b), c) og e) i forordning (EU) nr. 575/2013, skal den beregnes i samsvar med den avanserte metoden for finansielle sikkerheter som er omhandlet i artikkel 223 i nevnte forordning, med tilsynsbaserte volatilitetsjusteringer omhandlet i artikkel 223 og 224 i nevnte forordning. Unntaket fastsatt i artikkel 285 nr. 3 bokstav a) i nevnte forordning får ikke anvendelse.

- iii) For eksponeringer som oppstår som følge av transaksjoner som ikke er oppført i artikkel 301 nr. 1 i forordning (EU) nr. 575/2013, og som bare innebærer oppgjørsrisiko, skal den beregnes i samsvar med tredje del avdeling V i nevnte forordning.

- b) For institusjoner som er omfattet av virkeområdet for forordning (EU) nr. 575/2013, er motregningsgruppene de som er definert i tredje del avdeling II i nevnte forordning.

- c) Ved beregningen av verdiene omhandlet i bokstav a) skal den sentrale motparten fra sine eksponeringer trekke clearingmedlemmenes sikkerhetsstillelse som på egnet måte er redusert med de tilsynsbaserte volatilitetsjusteringene i samsvar med den avanserte metoden for finansielle sikkerheter angitt i artikkel 224 i forordning (EU) nr. 575/2013.

- e) Dersom en sentral motpart har eksponeringer mot en eller flere sentrale motparter, skal den behandle slike eksponeringer som eksponeringer mot clearingmedlemmer og ta med eventuelle marginer eller forhåndsfinansierte bidrag fra nevnte sentrale motparter i beregningen av K_{CCP} .

- f) Dersom en sentral motpart har en bindende avtalefestet ordning med clearingmedlemmene som gjør at den kan anvende hele eller en del av startmarginen den har mottatt fra clearingmedlemmene som om den var et forhåndsfinansierte bidrag, skal den sentrale motparten anse denne startmarginen som et forhåndsfinansierte bidrag ved beregningen i nr. 1, og ikke som startmargin.

- h) Når markedsverdimetoden anvendes som fastsatt i artikkel 274 i forordning (EU) nr. 575/2013, skal en sentral motpart erstatte formelen i artikkel 298 nr. 1 bokstav c) ii) i nevnte forordning med følgende formel:

$$PCE_{red} = 0.15 \cdot PCE_{gross} + 0.85 \cdot NGR \cdot PCE_{gross}$$

der NGR-telleren beregnes i samsvar med artikkel 274 nr. 1 i nevnte forordning og rett før variasjonsmarginen faktisk byttes ut på slutten av oppgjørsperioden, og nevneren er brutto gjenskaffelseskost.

i) Dersom en sentral motpart ikke kan beregne NGR-verdien som fastsatt i artikkel 298 nr. 1 bokstav c) ii) i forordning (EU) nr. 575/2013, skal den gjøre følgende:

i) Underrette de clearingmedlemmene som er institusjoner, og deres vedkommende myndigheter om sin manglende evne til å beregne NGR samt grunnene til at den ikke er i stand til å foreta beregningen.

ii) I en periode på tre måneder kan den anvende en NGR-verdi på 0,3 for beregningen av PCE_{red} angitt i bokstav h) i denne artikkel.

j) Dersom den sentrale motparten ved utgangen av perioden omhandlet i bokstav i) ii) fortsatt ikke er i stand til å beregne verdien av NGR, skal den gjøre følgende:

i) Slutte å beregne K_{CCP} .

ii) Underrette de clearingmedlemmene som er institusjoner, og deres vedkommende myndigheter om at den har sluttet å beregne K_{CCP} .

k) Ved beregningen av den potensielle framtidige eksponeringen for opsjoner og opsjoner på bytteavtaler i samsvar med markedsverdimetoden i artikkel 274 i forordning (EU) nr. 575/2013, skal en sentral motpart multiplisere det nominelle kontraktsbeløpet med opsjonens absolutte deltaverdi ($\delta V / \delta p$) som angitt i artikkel 280 nr.1 bokstav a) i nevnte forordning.

l) Dersom en sentral motpart har flere misligholdsfond, skal den foreta beregningen fastsatt i artikkel 50a nr. 2 separat for hvert misligholdsfond.

Artikkel 50c

Rapportering av opplysninger

1. Ved anvendelsen av artikkel 308 i forordning (EU) nr. 575/2013 skal en sentral motpart opplyse de clearingmedlemmene som er institusjoner, og deres vedkommende myndigheter om følgende:

a) Den hypotetiske kapitalen (K_{CCP}).

b) Summen av forhåndsfinansierte bidrag (DF_{CM}).

c) De forhåndsfinansierte økonomiske midlene som den ved lov, eller på grunnlag av en kontraktsfestet avtale med clearingmedlemmene, er forpliktet til å anvende for å dekke tap som følge av ett eller flere clearingmedlemmers mislighold, før den anvender de øvrige clearingmedlemmenes bidrag til misligholdsfondet (DF_{CCP}).

d) Samlet antall clearingmedlemmer (N).

e) Konsentrasjonsfaktoren (β) som angitt i artikkel 50d.

Dersom den sentrale motparten har flere enn ett misligholdsfond, skal den rapportere opplysningene oppført i første ledd separat for hvert misligholdsfond.

2. Den sentrale motparten skal underrette de clearingmedlemmene som er institusjoner, minst hvert kvartal eller oftere, dersom det kreves av vedkommende myndigheter for nevnte clearingmedlemmer.

3. EBA skal utarbeide utkast til tekniske gjennomføringsstandarder for å angi følgende:

a) Den ensartede malen for rapporteringen omhandlet i nr. 1.

b) Hyppigheten av og datoene for rapporteringen omhandlet i nr. 2.

c) I hvilke situasjoner vedkommende myndighet for en institusjon som opptre som clearingmedlem, kan kreve hyppigere rapportering enn den som er angitt i bokstav b).

EBA skal framlegge disse utkastene til tekniske gjennomføringsstandarder for Kommisjonen innen 1. januar 2014.

Kommisjonen gis myndighet til å vedta de tekniske gjennomføringsstandardene nevnt i første ledd i samsvar med artikkel 15 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

Artikkel 50d

Beregning av spesifikke poster som den sentrale motparten skal rapportere

Ved anvendelsen av artikkel 50c får følgende bestemmelser anvendelse:

a) Dersom en sentral motparts regler fastsetter at den skal anvende en del av eller alle sine finansielle midler parallelt med clearingmedlemmenes forhåndsfinansierte bidrag på en måte som gjør disse midlene likeverdige med et clearingmedlems forhåndsfinansierte bidrag med hensyn til hvordan de dekker tapene som den sentrale motparten påføres som følge av ett eller flere clearingmedlemmers mislighold eller insolvens, skal den sentrale motparten legge et beløp som tilsvarer nevnte midler, til de samlede forhåndsfinansierte bidragene (DF_{CM}).

- b) Dersom en sentral motparts regler fastsetter at den skal anvende en del av eller alle sine finansielle midler til å dekke tap som følge av ett eller flere clearing-medlemmers mislighold når den har brukt opp misligholdsfondet, men før den krever bidrag i henhold til avtalefestede forpliktelser fra clearingmedlemmene, skal den sentrale motparten legge de tilsvarende ytterligere finansielle midlene (DF_{CCP}^a) til de samlede forhåndsfinansierte bidragene (DF) på følgende måte:

$$DF = DF_{CCP} + DF_{CM} + DF_{CCP}^a.$$

- c) En sentral motpart skal beregne konsentrasjonsfaktoren (β) etter følgende formel:

$$\beta = \frac{PCE_{red,1} + PCE_{red,2}}{\sum_i PCE_{red,i}}$$

der

$PCE_{red,i}$ = det reduserte tallet for potensiell framtidig kreditteksponering for alle kontrakter og transaksjoner som en sentral motpart har med clearingmedlem i ,

$PCE_{red,1}$ = det reduserte tallet for potensiell framtidig kreditteksponering for alle kontrakter og transaksjoner som en sentral motpart har med det clearing-medlemmet som har størst PCE_{red} -verdi,

$PCE_{red,2}$ = det reduserte tallet for potensiell framtidig kreditteksponering for alle kontrakter og transaksjoner som en sentral motpart har med det clearing-medlemmet som har nest størst PCE_{red} -verdi.

(*) EUT L 176 av 27.6.2013, s. 1.»

- 2) Artikkel 11 nr. 15 bokstav b) oppheves.
3) I artikkel 89 skal nytt nummer lyde:

«5a. Inntil 15 måneder etter ikrafttredelsesdatoen for den seneste av de tekniske reguleringsstandardene som er omhandlet i artikkel 16, 25, 26, 29, 34, 41, 42, 44, 45, 47 og 49, eller fram til det i henhold til artikkel 14 er truffet en beslutning om tillatelse til en sentral motpart, alt etter

hvilken dato som inntreffer først, skal den sentrale motparten anvende behandlingen angitt i tredje ledd i dette nummer.

Inntil 15 måneder etter ikrafttredelsesdatoen for den seneste av de tekniske reguleringsstandardene som er omhandlet i artikkel 16, 26, 29, 34, 41, 42, 44, 45, 47 og 49, eller fram til det i henhold til artikkel 25 er truffet en beslutning om anerkjennelse av en sentral motpart, alt etter hvilken dato som inntreffer først, skal den berørte sentrale motparten anvende behandlingen angitt i tredje ledd i dette nummer.

Dersom en sentral motpart verken har et misligholdsfond eller en bindende ordning med clearingmedlemmene som gjør at den kan anvende hele eller en del av startmarginen som den har mottatt fra clearingmedlemmene, som om den var et forhåndsfinansierte bidrag, skal opplysningene som den skal rapportere i samsvar med artikkel 50c nr. 1, fram til fristene som er fastsatt i de to første leddene i dette nummer, omfatte det samlede beløpet for startmarginen som den har mottatt fra clearingmedlemmene.

Fristene omhandlet i første og annet ledd i dette nummer kan forlenges med seks måneder i samsvar med en gjennomføringsrettsakt fra Kommisjonen vedtatt i henhold til artikkel 497 nr. 3 i forordning (EU) nr. 575/2013.»

ELLEVTE DEL

SLUTTBESTEMMELSER

Artikkel 521

Ikrafttredelse og anvendelsesdato

1. Denne forordning trer i kraft dagen etter at den er kunngjort i *Den europeiske unions tidende*.
2. Denne forordning får anvendelse fra 1. januar 2014, med unntak av
 - a) artikkel 8 nr. 3, artikkel 21 og artikkel 451 nr. 1, som får anvendelse fra 1. januar 2015,
 - b) artikkel 413 nr. 1, som får anvendelse fra 1. januar 2016,
 - c) de bestemmelsene i denne forordning som pålegger de europeiske tilsynsmyndighetene å framlegge utkast til tekniske standarder for Kommisjonen, og de bestemmelsene i denne forordning som gir Kommisjonen myndighet til å vedta delegerte rettsakter eller gjennomføringsrettsakter, som får anvendelse fra 28. juni 2013.

Denne forordning er bindende i alle deler og kommer direkte til anvendelse i alle medlemsstater.

Utferdiget i Brussel 26. juni 2013.

For Europaparlamentet

M. SCHULZ

Formann

For Rådet

A. SHATTER

Formann

VEDLEGG I

Klassifisering av poster utenfor balansen

1. Fullrisikorisikoposter:

- a) Garantier i form av kredittsubstitutter (f.eks. garantier for rettidig betaling av kredittfasiliteter).
- b) Kredittderivater.
- c) Aksepter.
- d) Endossementer på vekslersom ikke er forpliktende underskrevet av en annen institusjon.
- e) Transaksjoner med regress (f.eks. fordringskreditt, fakturabelåningsfasiliteter).
- f) Ugjenkallelige betalingsgarantier etter rembursregler (standby-remburs) som har preg av kredittsubstitutt.
- g) Eiendeler kjøpt i henhold til rene terminkjøpskontrakter
- h) Avtaler om framtidig innskudd (forward deposits).
- i) Ikke innbetalte andeler av delvis innbetalte aksjer og verdipapirer.
- j) Avtaler om salg og tilbakekjøp av eiendeler som omhandlet i artikkel 12 nr. 3 og 5 i direktiv 86/635/EØF.
- k) Andre fullrisikoposter.

2. Mediumrisikoposter:

- a) Handelsfinansieringsposter utenfor balansen, dvs. utstedte og bekreftede remburser (se også medium-/lavrisikoposter).
- b) Andre poster utenfor balansen:
 - i) Fraktgarantier (shipping guarantees), toll- og skatte- og avgiftsgarantier.
 - ii) Utnyttede kredittfasiliteter (forpliktelser til utlån, kjøp av verdipapirer, garantistillelse eller akseptfasiliteter) med en opprinnelig løpetid på mer enn ett år.
 - iii) Sertifikatprogrammer (note issuance facilities – NIF) og programmer for løpende kreditt (revolving underwriting facilities – RUF).
 - iv) Andre mediumrisikoposter, som meddelt EBA.

3. Mellom-/lavrisikoposter:

- a) Handelsfinansieringsposter utenfor balansen:
 - i) Remburs der den underliggende forsendelsen tjener som sikkerhet, samt andre selvavviklende transaksjoner.
 - ii) Garantier i form av «warranties» (herunder anbuds- og fullføringsgarantier og tilknyttede forskuddsbetalings- og tilbakeholdningsgarantier) samt garantier som ikke har preg av kredittsubstitutt.
 - iii) Ugjenkallelige standby-remburs som ikke har preg av kredittsubstitutt.
- b) Andre poster utenfor balansen:
 - i) Utnyttede kredittfasiliteter som omfatter forpliktelse til utlån, kjøp av verdipapirer, garantistillelse eller akseptfasiliteter, som har en opprinnelig løpetid på høyst ett år og ikke kan sies opp uten vilkår når som helst og uten varsel, eller som ikke på en effektiv måte gir adgang til automatisk heving på grunn av svekkelse av en låntakers kredittverdighet.
 - ii) Andre mellom-/lavrisikoposter, som meddelt EBA.

4. Lavrisikoposter:

- a) Utnyttede kredittfasiliteter, herunder forpliktelser til utlån, kjøp av verdipapirer, garantistillelse eller akseptfasiliteter, som kan sies opp uten vilkår når som helst og uten varsel, eller som på en effektiv måte gir adgang til automatisk heving på grunn av svekkelse av en låntakers kredittverdighet. Kredittfasiliteter til personkunder kan anses å kunne sies opp uten vilkår dersom avtalevilkårene tillater at institusjonen sier dem opp, i den utstrekning dette er tillatt i henhold til forbrukervernlovgivningen og annen tilknyttet lovgivning.
- b) Utnyttede kredittfasiliteter for anbuds- og fullføringsgarantier som kan sies opp uten vilkår når som helst og uten varsel, eller som på en effektiv måte gir adgang til automatisk heving på grunn av svekkelse av en låntakers kredittverdighet.
- c) Andre lavrisikoposter.

*VEDLEGG II***Typer av derivater**

1. Rentekontrakter:
 - a) Rentebytteavtaler i samme valuta.
 - b) Ordinære rentebytteavtaler.
 - c) Framtidige renteavtaler (FRA – forward rate agreements).
 - d) Børsomsatte renteterminkontrakter.
 - e) Kjøpte renteopsjoner.
 - f) Andre kontrakter av tilsvarende art.
 2. Valuta- og gullkontrakter:
 - a) Rentebytteavtaler mellom ulike valutaer.
 - b) Valutaterminavtaler (FX forward).
 - c) Børsomsatte valutaterminkontrakter.
 - d) Kjøpte valutaopsjoner.
 - e) Andre kontrakter av tilsvarende art.
 - f) Gullkontrakter av samme art som bokstav a)–e).
 3. Kontrakter av samme art som dem som er nevnt i nr. 1 bokstav a)–e) og i nr. 2 bokstav a)–d) i dette vedlegg, som gjelder andre referanselementer eller indekser. Dette omfatter minst alle instrumenter som er angitt i nr. 4–7 og nr. 9 og 10 i avsnitt C i vedlegg I til direktiv 2004/39/EF, og som ellers ikke er omfattet av nr. 1 eller 2 i dette vedlegg.
-

VEDLEGG III

Poster som er omfattet av krav om utfyllende rapportering av likvide eiendeler

1. Kontanter.
2. Sentralbankeeksponeringer, i den utstrekning disse eksponeringene kan utnyttes i stressperioder.
3. Omsettelige verdipapirer som utgjør fordringer på eller fordringer garantert av stater, sentralbanker, ikke-statlige offentlige foretak, regioner med selvstendig myndighet til å fastsette og innkreve skatter samt lokale myndigheter, Den internasjonale oppgjørsbank, Det internasjonale valutafond, Den europeiske union, Det europeiske finansielle stabiliseringsfond, Den europeiske stabiliseringsordning eller multilaterale utviklingsbanker, og som oppfyller alle følgende vilkår:
 - a) De er gitt en risikovekt på 0 % i henhold til tredje del avdeling II kapittel 2.
 - b) De utgjør ikke en forpliktelse for en institusjon eller et av dens tilknyttede foretak.
4. Andre omsettelige verdipapirer enn dem som er omhandlet i nr. 3, som utgjør fordringer på eller fordringer garantert av stater eller sentralbanker, utstedt i nasjonale valutaer av staten eller sentralbanken i den valutaen og i den staten der likviditetsrisikoen finnes, eller utstedt i utenlandske valutaer, i den utstrekning innehavet av slik gjeld motsvarer likviditetsbehovene i forbindelse med bankens transaksjoner i denne tredjestaten.
5. Omsettelige verdipapirer som utgjør fordringer på eller fordringer garantert av stater, sentralbanker, ikke-statlige offentlige foretak, regioner med selvstendig myndighet til å fastsette og innkreve skatter samt lokale myndigheter eller multilaterale utviklingsbanker, og som oppfyller alle følgende vilkår:
 - a) De er gitt en risikovekt på 20 % i henhold til tredje del avdeling II kapittel 2.
 - b) De utgjør ikke en forpliktelse for en institusjon eller et av dens tilknyttede foretak.
6. Andre omsettelige verdipapirer enn dem som er omhandlet i nr. 3–5, som kan gis en risikovekt på 20 % eller bedre i henhold til tredje del avdeling II kapittel 2, eller som er internt kredittvurdert til å ha en tilsvarende kredittkvalitet, og som oppfyller minst ett av følgende vilkår:
 - a) De utgjør ikke en fordring på et spesialforetak for verdipapirisering, en institusjon eller et av dens tilknyttede foretak.
 - b) De er obligasjoner som er berettiget til behandlingen i artikkel 129 nr. 4 eller 5.
 - c) De er obligasjoner som er omhandlet i artikkel 52 nr. 4 i direktiv 2009/65/EF, men ikke omhandlet i bokstav b) i dette nummer.
7. Andre omsettelige verdipapirer enn dem som er omhandlet i nr. 3–6, som kan gis en risikovekt på 50 % eller bedre i henhold til tredje del avdeling II kapittel 2, eller som er internt kredittvurdert til å ha en tilsvarende kredittkvalitet og ikke utgjør en fordring på et spesialforetak for verdipapirisering, en institusjon eller et av dens tilknyttede foretak.
8. Andre omsettelige verdipapirer enn dem som er omhandlet i nr. 3–7, som er sikret med eiendeler som kan gis en risikovekt på 35 % eller bedre i henhold til tredje del avdeling II kapittel 2, eller som er internt kredittvurdert til å ha en tilsvarende kredittkvalitet, og som er fullt ut sikret med pant i boligeiendom i samsvar med artikkel 125.
9. Bevilgede kredittfasiliteter tilbudt av sentralbanker innenfor rammen av pengepolitikken, forutsatt at disse fasilitetene ikke er sikret med likvide eiendeler, og med unntak av likviditetsstøtte i krisesituasjoner.
10. Lovfestede minsteinskudd hos den sentrale kredittinstitusjonen og annen lov- eller avtalefestet tilgjengelig likvid finansiering fra den sentrale kredittinstitusjonen eller institusjoner som er medlemmer av nettverket omhandlet i artikkel 113 nr. 7, eller som er berettiget til unntaket fastsatt i artikkel 10, forutsatt at denne finansieringen ikke er sikret med likvide eiendeler, dersom kredittinstitusjonen tilhører et nettverk i henhold til lovbestemmelser.

11. Børsnoterte, sentralt clearede aksjer som inngår i ren kjernekapital og er del av en større aksjeindeks, uttrykt i medlemsstatens nasjonale valuta, og som ikke er utstedt av en institusjon eller et av dens tilknyttede foretak.
12. Gull som er notert på en anerkjent børs, og som oppbevares hos en tredjepart.

Alle poster, med unntak av dem som er omhandlet i nr. 1, 2 og 9, skal oppfylle alle følgende vilkår:

- a) De handles innenfor rammen av enkle gjenkjøpsavtaler eller på kontantmarkeder som er kjennetegnet ved lave konsentrasjonsnivåer.
- b) De har vist seg å være en pålitelig likviditetskilde enten gjennom gjenkjøpsavtaler eller salg, også under stressede markedsforhold.
- c) De er ubeheftede.

VEDLEGG IV

Sammenligningstabell

Denne forordning	Direktiv 2006/48/EF	Direktiv 2006/49/EF
Artikkel 1		
Artikkel 2		
Artikkel 3		
Artikkel 4 nr. 1 punkt 1	Artikkel 4 nr. 1	
Artikkel 4 nr. 1 punkt 2		Artikkel 3 nr. 1 bokstav b)
Artikkel 4 nr. 1 punkt 3		Artikkel 3 nr. 1 bokstav c)
Artikkel 4 nr. 1 punkt 4		Artikkel 3 nr. 1 bokstav p)
Artikkel 4 nr. 1 punkt 5–7		
Artikkel 4 nr. 1 punkt 8	Artikkel 4 nr. 18	
Artikkel 4 nr. 1 punkt 9–12		
Artikkel 4 nr. 1 punkt 13	Artikkel 4 nr. 41	
Artikkel 4 nr. 1 punkt 14	Artikkel 4 nr. 42	
Artikkel 4 nr. 1 punkt 15	Artikkel 4 nr. 12	
Artikkel 4 nr. 1 punkt 16	Artikkel 4 nr. 13	
Artikkel 4 nr. 1 punkt 17	Artikkel 4 nr. 3	
Artikkel 4 nr. 1 punkt 18	Artikkel 4 nr. 21	
Artikkel 4 nr. 1 punkt 19		
Artikkel 4 nr. 1 punkt 20	Artikkel 4 nr. 19	
Artikkel 4 nr. 1 punkt 21		
Artikkel 4 nr. 1 punkt 22	Artikkel 4 nr. 20	
Artikkel 4 nr. 1 punkt 23		
Artikkel 4 nr. 1 punkt 24		
Artikkel 4 nr. 1 punkt 25		Artikkel 3 nr. 1 bokstav c)
Artikkel 4 nr. 1 punkt 26	Artikkel 4 nr. 5	
Artikkel 4 nr. 1 punkt 27		
Artikkel 4 nr. 1 punkt 28	Artikkel 4 nr. 14	
Artikkel 4 nr. 1 punkt 29	Artikkel 4 nr. 16	
Artikkel 4 nr. 1 punkt 30	Artikkel 4 nr. 15	
Artikkel 4 nr. 1 punkt 31	Artikkel 4 nr. 17	
Artikkel 4 nr. 1 punkt 32–34		
Artikkel 4 nr. 1 punkt 35	Artikkel 4 nr. 10	
Artikkel 4 nr. 1 punkt 36		

Denne forordning	Direktiv 2006/48/EF	Direktiv 2006/49/EF
Artikkel 4 nr. 1 punkt 37	Artikkel 4 nr. 9	
Artikkel 4 nr. 1 punkt 38	Artikkel 4 nr. 46	
Artikkel 4 nr. 1 punkt 39	Artikkel 4 nr. 45	
Artikkel 4 nr. 1 punkt 40	Artikkel 4 nr. 4	
Artikkel 4 nr. 1 punkt 41	Artikkel 4 nr. 48	
Artikkel 4 nr. 1 punkt 42	Artikkel 4 nr. 2	
Artikkel 4 nr. 1 punkt 43	Artikkel 4 nr. 7	
Artikkel 4 nr. 1 punkt 44	Artikkel 4 nr. 8	
Artikkel 4 nr. 1 punkt 45		
Artikkel 4 nr. 1 punkt 46	Artikkel 4 nr. 23	
Artikkel 4 nr. 1 punkt 47–49		
Artikkel 4 nr. 1 punkt 50		Artikkel 3 nr. 1 bokstav e)
Artikkel 4 nr. 1 punkt 51		
Artikkel 4 nr. 1 punkt 52	Artikkel 4 nr. 22	
Artikkel 4 nr. 1 punkt 53	Artikkel 4 nr. 24	
Artikkel 4 nr. 1 punkt 54	Artikkel 4 nr. 25	
Artikkel 4 nr. 1 punkt 55	Artikkel 4 nr. 27	
Artikkel 4 nr. 1 punkt 56	Artikkel 4 nr. 28	
Artikkel 4 nr. 1 punkt 57	Artikkel 4 nr. 30	
Artikkel 4 nr. 1 punkt 58	Artikkel 4 nr. 31	
Artikkel 4 nr. 1 punkt 59	Artikkel 4 nr. 32	
Artikkel 4 nr. 1 punkt 60	Artikkel 4 nr. 35	
Artikkel 4 nr. 1 punkt 61	Artikkel 4 nr. 36	
Artikkel 4 nr. 1 punkt 62	Artikkel 4 nr. 40	
Artikkel 4 nr. 1 punkt 63	Artikkel 4 nr. 40a	
Artikkel 4 nr. 1 punkt 64	Artikkel 4 nr. 40b	
Artikkel 4 nr. 1 punkt 65	Artikkel 4 nr. 43	
Artikkel 4 nr. 1 punkt 66	Artikkel 4 nr. 44	
Artikkel 4 nr. 1 punkt 67	Artikkel 4 nr. 39	
Artikkel 4 nr. 1 punkt 68–71		
Artikkel 4 nr. 1 punkt 72	Artikkel 4 nr. 47	
Artikkel 4 nr. 1 punkt 73	Artikkel 4 nr. 49	
Artikkel 4 nr. 1 punkt 74–81		
Artikkel 4 nr. 1 punkt 82		Artikkel 3 nr. 1 bokstav m)
Artikkel 4 nr. 1 punkt 83	Artikkel 4 nr. 33	

Denne forordning	Direktiv 2006/48/EF	Direktiv 2006/49/EF
Artikkel 4 nr. 1 punkt 84–91		
Artikkel 4 nr. 1 punkt 92		Artikkel 3 nr. 1 bokstav i)
Artikkel 4 nr. 1 punkt 93–117		
Artikkel 4 nr. 1 punkt 118		Artikkel 3 nr. 1 bokstav r)
Artikkel 4 nr. 1 punkt 119–128		
Artikkel 4 nr. 2		
Artikkel 4 nr. 3		
Artikkel 6 nr. 1	Artikkel 68 nr. 1	
Artikkel 6 nr. 2	Artikkel 68 nr. 2	
Artikkel 6 nr. 3	Artikkel 68 nr. 3	
Artikkel 6 nr. 4		
Artikkel 6 nr. 5		
Artikkel 7 nr. 1	Artikkel 69 nr. 1	
Artikkel 7 nr. 2	Artikkel 69 nr. 2	
Artikkel 7 nr. 3	Artikkel 69 nr. 3	
Artikkel 8 nr. 1		
Artikkel 8 nr. 2		
Artikkel 8 nr. 3		
Artikkel 9 nr. 1	Artikkel 70 nr. 1	
Artikkel 9 nr. 2	Artikkel 70 nr. 2	
Artikkel 9 nr. 3	Artikkel 70 nr. 3	
Artikkel 10 nr. 1	Artikkel 3 nr. 1	
Artikkel 10 nr. 2		
Artikkel 11 nr. 1	Artikkel 71 nr. 1	
Artikkel 11 nr. 2	Artikkel 71 nr. 2	
Artikkel 11 nr. 3		
Artikkel 11 nr. 4	Artikkel 3 nr. 2	
Artikkel 11 nr. 5		
Artikkel 12		
Artikkel 13 nr. 1	Artikkel 72 nr. 1	
Artikkel 13 nr. 2	Artikkel 72 nr. 2	
Artikkel 13 nr. 3	Artikkel 72 nr. 3	
Artikkel 13 nr. 4		
Artikkel 14 nr. 1	Artikkel 73 nr. 3	
Artikkel 14 nr. 2		

Denne forordning	Direktiv 2006/48/EF	Direktiv 2006/49/EF
Artikkel 14 nr. 3		
Artikkel 15		Artikkel 22
Artikkel 16		
Artikkel 17 nr. 1		Artikkel 23
Artikkel 17 nr. 2		
Artikkel 17 nr. 3		
Artikkel 18 nr. 1	Artikkel 133 nr. 1 første ledd	
Artikkel 18 nr. 2	Artikkel 133 nr. 1 annet ledd	
Artikkel 18 nr. 3	Artikkel 133 nr. 1 tredje ledd	
Artikkel 18 nr. 4	Artikkel 133 nr. 2	
Artikkel 18 nr. 5	Artikkel 133 nr. 3	
Artikkel 18 nr. 6	Artikkel 134 nr. 1	
Artikkel 18 nr. 7		
Artikkel 18 nr. 8	Artikkel 134 nr. 2	
Artikkel 19 nr. 1	Artikkel 73 nr. 1 bokstav b)	
Artikkel 19 nr. 2	Artikkel 73 nr. 1	
Artikkel 19 nr. 3	Artikkel 73 nr. 1 annet ledd	
Artikkel 20 nr. 1	Artikkel 105 nr. 3, artikkel 129 nr. 2 og vedlegg X tredje del nr. 30 og 31	
Artikkel 20 nr. 2	Artikkel 129 nr. 2 tredje ledd	
Artikkel 20 nr. 3	Artikkel 129 nr. 2 fjerde ledd	
Artikkel 20 nr. 4	Artikkel 129 nr. 2 femte ledd	
Artikkel 20 nr. 5		
Artikkel 20 nr. 6	Artikkel 84 nr. 2	
Artikkel 20 nr. 7	Artikkel 129 nr. 2 sjette ledd	
Artikkel 20 nr. 8	Artikkel 129 nr. 2 sjuende og åttende ledd	
Artikkel 21 nr. 1		
Artikkel 21 nr. 2		
Artikkel 21 nr. 3		
Artikkel 21 nr. 4		
Artikkel 22	Artikkel 73 nr. 2	
Artikkel 23		Artikkel 3 nr. 1 punkt 2 Ledd
Artikkel 24	Artikkel 74 nr. 1	
Artikkel 25		
Artikkel 26 nr. 1	Artikkel 57 bokstav a)	

Denne forordning	Direktiv 2006/48/EF	Direktiv 2006/49/EF
Artikkel 26 nr. 1 bokstav a)	Artikkel 57 bokstav a)	
Artikkel 26 nr. 1 bokstav b)	Artikkel 57 bokstav a)	
Artikkel 26 nr. 1 bokstav c)	Artikkel 57 bokstav b)	
Artikkel 26 nr. 1 bokstav d)		
Artikkel 26 nr. 1 bokstav e)	Artikkel 57 bokstav b)	
Artikkel 26 nr. 1 bokstav f)	Artikkel 57 bokstav c)	
Artikkel 26 nr. 1 første ledd	Artikkel 61 annet ledd	
Artikkel 26 nr. 2 bokstav a)	Artikkel 57 annet til fjerde ledd	
Artikkel 26 nr. 2 bokstav b)	Artikkel 57 annet til fjerde ledd	
Artikkel 26 nr. 3		
Artikkel 26 nr. 4		
Artikkel 27		
Artikkel 28 nr. 1 bokstav a)		
Artikkel 28 nr. 1 bokstav b)	Artikkel 57 bokstav a)	
Artikkel 28 nr. 1 bokstav c)	Artikkel 57 bokstav a)	
Artikkel 28 nr. 1 bokstav d)		
Artikkel 28 nr. 1 bokstav e)		
Artikkel 28 nr. 1 bokstav f)		
Artikkel 28 nr. 1 bokstav g)		
Artikkel 28 nr. 1 bokstav h)		
Artikkel 28 nr. 1 bokstav i)	Artikkel 57 bokstav a)	
Artikkel 28 nr. 1 bokstav j)	Artikkel 57 bokstav a)	
Artikkel 28 nr. 1 bokstav k)		
Artikkel 28 nr. 1 bokstav l)		
Artikkel 28 nr. 1 bokstav m)		
Artikkel 28 nr. 2		
Artikkel 28 nr. 3		
Artikkel 28 nr. 4		
Artikkel 28 nr. 5		
Artikkel 29		
Artikkel 30		
Artikkel 31		
Artikkel 32 nr. 1 bokstav a)		
Artikkel 32 nr. 1 bokstav b)	Artikkel 57 fjerde ledd	
Artikkel 32 nr. 2		

Denne forordning	Direktiv 2006/48/EF	Direktiv 2006/49/EF
Artikkel 33 nr. 1 bokstav a)	Artikkel 64 nr. 4	
Artikkel 33 nr. 1 bokstav b)	Artikkel 64 nr. 4	
Artikkel 33 nr. 1 bokstav c)		
Artikkel 33 nr. 2		
Artikkel 33 nr. 3 bokstav a)		
Artikkel 33 nr. 3 bokstav b)		
Artikkel 33 nr. 3 bokstav c)		
Artikkel 33 nr. 3 bokstav d)		
Artikkel 33 nr. 4		
Artikkel 34	Artikkel 64 nr. 5	
Artikkel 35		
Artikkel 36 nr. 1 bokstav a)	Artikkel 57 bokstav k)	
Artikkel 36 nr. 1 bokstav b)	Artikkel 57 bokstav j)	
Artikkel 36 nr. 1 bokstav c)		
Artikkel 36 nr. 1 bokstav d)	Artikkel 57 bokstav q)	
Artikkel 36 nr. 1 bokstav e)		
Artikkel 36 nr. 1 bokstav f)	Artikkel 57 bokstav i)	
Artikkel 36 nr. 1 bokstav g)		
Artikkel 36 nr. 1 bokstav h)	Artikkel 57 bokstav n)	
Artikkel 36 nr. 1 bokstav i)	Artikkel 57 bokstav m)	
Artikkel 36 nr. 1 bokstav j)	Artikkel 66 nr. 2	
Artikkel 36 nr. 1 bokstav k) i)		
Artikkel 36 nr. 1 bokstav k) ii)	Artikkel 57 bokstav r)	
Artikkel 36 nr. 1 bokstav k) iii)		
Artikkel 36 nr. 1 bokstav k) iv)		
Artikkel 36 nr. 1 bokstav k) v)		
Artikkel 36 nr. 1 bokstav l)	Artikkel 61 annet ledd	
Artikkel 36 nr. 2		
Artikkel 36 nr. 3		
Artikkel 37		
Artikkel 38		
Artikkel 39		
Artikkel 40		
Artikkel 41		
Artikkel 42		

Denne forordning	Direktiv 2006/48/EF	Direktiv 2006/49/EF
Artikkel 43		
Artikkel 44		
Artikkel 45		
Artikkel 46		
Artikkel 47		
Artikkel 48		
Artikkel 49 nr. 1	Artikkel 59	
Artikkel 49 nr. 2	Artikkel 60	
Artikkel 49 nr. 3		
Artikkel 49 nr. 4		
Artikkel 49 nr. 5		
Artikkel 49 nr. 6		
Artikkel 50	Artikkel 66, artikel 57 bokstav ca), artikel 63a	
Artikkel 51	Artikkel 66, artikel 57 bokstav ca), artikel 63a	
Artikkel 52	Artikkel 63a	
Artikkel 53		
Artikkel 54		
Artikkel 55		
Artikkel 56		
Artikkel 57		
Artikkel 58		
Artikkel 59		
Artikkel 60		
Artikkel 61	Artikkel 66, artikel 57 bokstav ca), artikel 63a	
Artikkel 62 bokstav a)	Artikkel 64 nr. 3	
Artikkel 62 bokstav b)		
Artikkel 62 bokstav c)		
Artikkel 62 bokstav d)	Artikkel 63 nr. 3	
Artikkel 63	Artikkel 63 nr. 1, artikel 63 nr. 2, artikel 64 nr. 3	
Artikkel 64	Artikkel 64 nr. 3 bokstav c)	
Artikkel 65		
Artikkel 66	Artikkel 57, artikel 66 nr. 2	
Artikkel 67	Artikkel 57, artikel 66 nr. 2	
Artikkel 68		

Denne forordning	Direktiv 2006/48/EF	Direktiv 2006/49/EF
Artikkel 69	Artikkel 57, artikkel 66 nr. 2	
Artikkel 70	Artikkel 57, artikkel 66 nr. 2	
Artikkel 71	Artikkel 66, artikkel 57 bokstav ca), artikkel 63a	
Artikkel 72	Artikkel 57, artikkel 66	
Artikkel 73		
Artikkel 74		
Artikkel 75		
Artikkel 76		
Artikkel 77	Artikkel 63a nr. 2	
Artikkel 78 nr. 1	Artikkel 63a nr. 2	
Artikkel 78 nr. 2		
Artikkel 78 nr. 3		
Artikkel 78 nr. 4	Artikkel 63a nr. 2 fjerde ledd	
Artikkel 78 nr. 5		
Artikkel 79	Artikkel 58	
Artikkel 80		
Artikkel 81	Artikkel 65	
Artikkel 82	Artikkel 65	
Artikkel 83		
Artikkel 84	Artikkel 65	
Artikkel 85	Artikkel 65	
Artikkel 86	Artikkel 65	
Artikkel 87	Artikkel 65	
Artikkel 88	Artikkel 65	
Artikkel 89	Artikkel 120	
Artikkel 90	Artikkel 122	
Artikkel 91	Artikkel 121	
Artikkel 92	Artikkel 66, artikkel 75	
Artikkel 93 nr. 1–4	Artikkel 10 nr. 1–4	
Artikkel 93 nr. 5		
Artikkel 94		Artikkel 18 nr. 2–4
Artikkel 95		
Artikkel 96		
Artikkel 97		
Artikkel 98		Artikkel 24

Denne forordning	Direktiv 2006/48/EF	Direktiv 2006/49/EF
Artikkel 99 nr. 1	Artikkel 74 nr. 2	
Artikkel 99 nr. 2		
Artikkel 100		
Artikkel 101 nr. 1		
Artikkel 101 nr. 2		
Artikkel 101 nr. 3		
Artikkel 102 nr. 1		Artikkel 11 nr. 1
Artikkel 102 nr. 2		Artikkel 11 nr. 3
Artikkel 102 nr. 3		Artikkel 11 nr. 4
Artikkel 102 nr. 4		Vedlegg VII del C nr. 1
Artikkel 103		Vedlegg VII del A nr. 1
Artikkel 104 nr. 1		Vedlegg VII del D nr. 1
Artikkel 104 nr. 2		Vedlegg VII del D nr. 2
Artikkel 105 nr. 1		Artikkel 33 nr. 1
Artikkel 105 nr. 2–10		Vedlegg VII del B nr. 1–9
Artikkel 105 nr. 11–13		Vedlegg VII del B nr. 11–13
Artikkel 106		Vedlegg VII del C nr. 1–3
Artikkel 107	Artikkel 76, artikkel 78 nr. 4 og vedlegg III del 2 nr. 6	
Artikkel 108 nr. 1	Artikkel 91	
Artikkel 108 nr. 2		
Artikkel 109	Artikkel 94	
Artikkel 110		
Artikkel 111	Artikkel 78 nr. 1–3	
Artikkel 112	Artikkel 79 nr. 1	
Artikkel 113 nr. 1	Artikkel 80 nr. 1	
Artikkel 113 nr. 2	Artikkel 80 nr. 2	
Artikkel 113 nr. 3	Artikkel 80 nr. 4	
Artikkel 113 nr. 4	Artikkel 80 nr. 5	
Artikkel 113 nr. 5	Artikkel 80 nr. 6	
Artikkel 113 nr. 6	Artikkel 80 nr. 7	
Artikkel 113 nr. 7	Artikkel 80 nr. 8	
Artikkel 114	Vedlegg VI del I nr. 1–5	
Artikkel 115 nr. 1 punkt 4	Vedlegg VI del I nr. 8–11	
Artikkel 115 nr. 5		

Denne forordning	Direktiv 2006/48/EF	Direktiv 2006/49/EF
Artikkel 116 nr. 1	Vedlegg VI del I nr. 14	
Artikkel 116 nr. 2	Vedlegg VI del I nr. 14	
Artikkel 116 nr. 3		
Artikkel 116 nr. 4	Vedlegg VI del I nr. 15	
Artikkel 116 nr. 5	Vedlegg VI del I nr. 17	
Artikkel 116 nr. 6	Vedlegg VI del I nr. 17	
Artikkel 117 nr. 1	Vedlegg VI del I nr. 18 og 19	
Artikkel 117 nr. 2	Vedlegg VI del I nr. 20	
Artikkel 117 nr. 3	Vedlegg VI del I nr. 21	
Artikkel 118	Vedlegg VI del I nr. 22	
Artikkel 119 nr. 1		
Artikkel 119 nr. 2	Vedlegg VI del I nr. 37 og 38	
Artikkel 119 nr. 3	Vedlegg VI del I nr. 40	
Artikkel 119 nr. 4		
Artikkel 119 nr. 5		
Artikkel 120 nr. 1	Vedlegg VI del I nr. 29	
Artikkel 120 nr. 2	Vedlegg VI del I nr. 31	
Artikkel 120 nr. 3	Vedlegg VI del I nr. 33-36	
Artikkel 121 nr. 1	Vedlegg VI del I nr. 26	
Artikkel 121 nr. 2	Vedlegg VI del I nr. 25	
Artikkel 121 nr. 3	Vedlegg VI del I nr. 27	
Artikkel 122	Vedlegg VI del I nr. 41 og 42	
Artikkel 123	Artikkel 79 nr. 2, artikkel 79 nr. 3 og vedlegg VI del I nr. 43	
Artikkel 124 nr. 1	Vedlegg VI del I nr. 44	
Artikkel 124 nr. 2		
Artikkel 124 nr. 3		
Artikkel 125 nr. 1–3	Vedlegg VI del I nr. 45-49	
Artikkel 125 nr. 4		
Artikkel 126 nr. 1 og 2	Vedlegg VI del I nr. 51-55	
Artikkel 126 nr. 3 og 4	Vedlegg VI del I nr. 58 og 59	
Artikkel 127 nr. 1 og 2	Vedlegg VI del I nr. 61 og 62	
Artikkel 127 nr. 3 og 4	Vedlegg VI del I nr. 64 og 65	
Artikkel 128 nr. 1	Vedlegg VI del I nr. 66 og 76	
Artikkel 128 nr. 2	Vedlegg VI del I nr. 66	

Denne forordning	Direktiv 2006/48/EF	Direktiv 2006/49/EF
Artikkel 128 nr. 3		
Artikkel 129 nr. 1	Vedlegg VI del I nr. 68 punkt 1 og 2	
Artikkel 129 nr. 2	Vedlegg VI del I nr. 69	
Artikkel 129 nr. 3	Vedlegg VI del I nr. 71	
Artikkel 129 nr. 4	Vedlegg VI del I nr. 70	
Artikkel 129 nr. 5		
Artikkel 130	Vedlegg VI del I nr. 72	
Artikkel 131	Vedlegg VI del I nr. 73	
Artikkel 132 nr. 1	Vedlegg VI del I nr. 74	
Artikkel 132 nr. 2	Vedlegg VI del I nr. 75	
Artikkel 132 nr. 3	Vedlegg VI del I nr. 77 og 78	
Artikkel 132 nr. 4	Vedlegg VI del I nr. 79	
Artikkel 132 nr. 5	Vedlegg VI del I nr. 80 og 81	
Artikkel 133 nr. 1	Vedlegg VI del I nr. 86	
Artikkel 133 nr. 2		
Artikkel 133 nr. 3		
Artikkel 134 nr. 1–3	Vedlegg VI del I nr. 82–84	
Artikkel 134 nr. 4–7	Vedlegg VI del I nr. 87–90	
Artikkel 135	Artikkel 81 nr. 1, 2 og 4	
Artikkel 136 nr. 1	Artikkel 82 nr. 1	
Artikkel 136 nr. 2	Vedlegg VI del 2 nr. 12–16	
Artikkel 136 nr. 3	Artikkel 150 nr. 3	
Artikkel 137 nr. 1	Vedlegg VI del I nr. 6	
Artikkel 137 nr. 2	Vedlegg VI del I nr. 7	
Artikkel 137 nr. 3		
Artikkel 138	Vedlegg VI del III nr. 1–7	
Artikkel 139	Vedlegg VI del III nr. 8–17	
Artikkel 140 nr. 1		
Artikkel 140 nr. 2		
Artikkel 141		
Artikkel 142 nr. 1		
Artikkel 142 nr. 2		
Artikkel 143 nr. 1	Artikkel 84 nr. 1 og vedlegg VII del 4 nr. 1	

Denne forordning	Direktiv 2006/48/EF	Direktiv 2006/49/EF
Artikkel 143 nr. 1	Artikkel 84 nr. 2	
Artikkel 143 nr. 1	Artikkel 84 nr. 3	
Artikkel 143 nr. 1	Artikkel 84 nr. 4	
Artikkel 143 nr. 1		
Artikkel 144		
Artikkel 145		
Artikkel 146		
Artikkel 147 nr. 1	Artikkel 86 nr. 9	
Artikkel 147 nr. 2–9	Artikkel 86 nr. 1–8	
Artikkel 148 nr. 1	Artikkel 85 nr. 1	
Artikkel 148 nr. 2	Artikkel 85 nr. 2	
Artikkel 148 nr. 3		
Artikkel 148 nr. 4	Artikkel 85 nr. 3	
Artikkel 148 nr. 5		
Artikkel 148 nr. 1		
Artikkel 149	Artikkel 85 nr. 4 og 5	
Artikkel 150 nr. 1	Artikkel 89 nr. 1	
Artikkel 150 nr. 2	Artikkel 89 nr. 2	
Artikkel 150 nr. 3		
Artikkel 150 nr. 4		
Artikkel 151	Artikkel 87 nr. 1–10	
Artikkel 152 nr. 1 og 2	Artikkel 87 nr. 11	
Artikkel 152 nr. 3 og 4	Artikkel 87 nr. 12	
Artikkel 152 nr. 5		
Artikkel 153 nr. 1	Vedlegg VII del I nr. 3	
Artikkel 153 nr. 2		
Artikkel 153 nr. 3–8	Vedlegg VII del I nr. 4–9	
Artikkel 153 nr. 9		
Artikkel 154	Vedlegg VII del I nr. 10–16	
Artikkel 155 nr. 1	Vedlegg VII del I nr. 17 og 18	
Artikkel 155 nr. 2	Vedlegg VII del I nr. 19–21	
Artikkel 155 nr. 3	Vedlegg VII del I nr. 22–24	
Artikkel 155 nr. 4	Vedlegg VII del I nr. 25–26	
Artikkel 156		

Denne forordning	Direktiv 2006/48/EF	Direktiv 2006/49/EF
Artikkel 156	Vedlegg VII del I nr. 27	
Artikkel 157 nr. 1	Vedlegg VII del I nr. 28	
Artikkel 157 nr. 2–5		
Artikkel 158 nr. 1	Artikkel 88 nr. 2	
Artikkel 158 nr. 2	Artikkel 88 nr. 3	
Artikkel 158 nr. 3	Artikkel 88 nr. 4	
Artikkel 158 nr. 4	Artikkel 88 nr. 6	
Artikkel 158 nr. 5	Vedlegg VII del I nr. 30	
Artikkel 158 nr. 6	Vedlegg VII del I nr. 31	
Artikkel 158 nr. 7	Vedlegg VII del I nr. 32	
Artikkel 158 nr. 8	Vedlegg VII del I nr. 33	
Artikkel 158 nr. 9	Vedlegg VII del I nr. 34	
Artikkel 158 nr. 10	Vedlegg VII del I nr. 35	
Artikkel 158 nr. 11		
Artikkel 159	Vedlegg VII del I nr. 36	
Artikkel 160 nr. 1	Vedlegg VII del II nr. 2	
Artikkel 160 nr. 2	Vedlegg VII del II nr. 3	
Artikkel 160 nr. 3	Vedlegg VII del II nr. 4	
Artikkel 160 nr. 4	Vedlegg VII del II nr. 5	
Artikkel 160 nr. 5	Vedlegg VII del II nr. 6	
Artikkel 160 nr. 6	Vedlegg VII del II nr. 7	
Artikkel 160 nr. 7	Vedlegg VII del II nr. 7	
Artikkel 161 nr. 1	Vedlegg VII del II nr. 8	
Artikkel 161 nr. 2	Vedlegg VII del II nr. 9	
Artikkel 161 nr. 3	Vedlegg VII del II nr. 10	
Artikkel 161 nr. 4	Vedlegg VII del II nr. 11	
Artikkel 162 nr. 1	Vedlegg VII del II nr. 12	
Artikkel 162 nr. 2	Vedlegg VII del II nr. 13	
Artikkel 162 nr. 3	Vedlegg VII del II nr. 14	
Artikkel 162 nr. 4	Vedlegg VII del II nr. 15	
Artikkel 162 nr. 5	Vedlegg VII del II nr. 16	
Artikkel 163 nr. 1	Vedlegg VII del II nr. 17	
Artikkel 163 nr. 2	Vedlegg VII del II nr. 18	
Artikkel 163 nr. 3	Vedlegg VII del II nr. 19	
Artikkel 163 nr. 4	Vedlegg VII del II nr. 20	
Artikkel 164 nr. 1	Vedlegg VII del II nr. 21	

Denne forordning	Direktiv 2006/48/EF	Direktiv 2006/49/EF
Artikkel 164 nr. 2	Vedlegg VII del II nr. 22	
Artikkel 164 nr. 3	Vedlegg VII del II nr. 23	
Artikkel 164 nr. 4		
Artikkel 165 nr. 1	Vedlegg VII del II nr. 24	
Artikkel 165 nr. 2	Vedlegg VII del II nr. 25 og 26	
Artikkel 165 nr. 3	Vedlegg VII del II nr. 27	
Artikkel 166 nr. 1	Vedlegg VII del III nr. 1	
Artikkel 166 nr. 2	Vedlegg VII del III nr. 2	
Artikkel 166 nr. 3	Vedlegg VII del III nr. 3	
Artikkel 166 nr. 4	Vedlegg VII del III nr. 4	
Artikkel 166 nr. 5	Vedlegg VII del III nr. 5	
Artikkel 166 nr. 6	Vedlegg VII del III nr. 6	
Artikkel 166 nr. 7	Vedlegg VII del III nr. 7	
Artikkel 166 nr. 8	Vedlegg VII del III nr. 9	
Artikkel 166 nr. 9	Vedlegg VII del III nr. 10	
Artikkel 166 nr. 10	Vedlegg VII del III nr. 11	
Artikkel 167 nr. 1	Vedlegg VII del III nr. 12	
Artikkel 167 nr. 2		
Artikkel 168	Vedlegg VII del III nr. 13	
Artikkel 169 nr. 1	Vedlegg VII del IV nr. 2	
Artikkel 169 nr. 2	Vedlegg VII del IV nr. 3	
Artikkel 169 nr. 3	Vedlegg VII del IV nr. 4	
Artikkel 170 nr. 1	Vedlegg VII del IV nr. 5–11	
Artikkel 170 nr. 2	Vedlegg VII del IV nr. 12	
Artikkel 170 nr. 3	Vedlegg VII del IV nr. 13–15	
Artikkel 170 nr. 4	Vedlegg VII del IV nr. 16	
Artikkel 171 nr. 1	Vedlegg VII del IV nr. 17	
Artikkel 171 nr. 2	Vedlegg VII del IV nr. 18	
Artikkel 172 nr. 1	Vedlegg VII del IV nr. 19–23	
Artikkel 172 nr. 2	Vedlegg VII del IV nr. 24	
Artikkel 172 nr. 3	Vedlegg VII del IV nr. 25	
Artikkel 173 nr. 1	Vedlegg VII del IV nr. 26–28	
Artikkel 173 nr. 2	Vedlegg VII del IV nr. 29	
Artikkel 173 nr. 3		
Artikkel 174	Vedlegg VII del IV nr. 30	

Denne forordning	Direktiv 2006/48/EF	Direktiv 2006/49/EF
Artikkel 175 nr. 1	Vedlegg VII del IV nr. 31	
Artikkel 175 nr. 2	Vedlegg VII del IV nr. 32	
Artikkel 175 nr. 3	Vedlegg VII del IV nr. 33	
Artikkel 175 nr. 4	Vedlegg VII del IV nr. 34	
Artikkel 175 nr. 5	Vedlegg VII del IV nr. 35	
Artikkel 176 nr. 1	Vedlegg VII del IV nr. 36	
Artikkel 176 nr. 2	Vedlegg VII del IV nr. 37 første ledd	
Artikkel 176 nr. 3	Vedlegg VII del IV nr. 37 annet ledd	
Artikkel 176 nr. 4	Vedlegg VII del IV nr. 38	
Artikkel 176 nr. 5	Vedlegg VII del IV nr. 39	
Artikkel 177 nr. 1	Vedlegg VII del IV nr. 40	
Artikkel 177 nr. 2	Vedlegg VII del IV nr. 41	
Artikkel 177 nr. 3	Vedlegg VII del IV nr. 42	
Artikkel 178 nr. 1	Vedlegg VII del IV nr. 44	
Artikkel 178 nr. 2	Vedlegg VII del IV nr. 44	
Artikkel 178 nr. 3	Vedlegg VII del IV nr. 45	
Artikkel 178 nr. 4	Vedlegg VII del IV nr. 46	
Artikkel 178 nr. 5	Vedlegg VII del IV nr. 47	
Artikkel 178 nr. 6		
Artikkel 178 nr. 7		
Artikkel 179 nr. 1	Vedlegg VII del IV nr. 43 og 49–56	
Artikkel 179 nr. 2	Vedlegg VII del IV nr. 57	
Artikkel 180 nr. 1	Vedlegg VII del IV nr. 59-66	
Artikkel 180 nr. 2	Vedlegg VII del IV nr. 67-72	
Artikkel 180 nr. 3		
Artikkel 181 nr. 1	Vedlegg VII del IV nr. 73-81	
Artikkel 181 nr. 2	Vedlegg VII del IV nr. 82	
Artikkel 181 nr. 3		
Artikkel 182 nr. 1	Vedlegg VII del IV nr. 87-92	
Artikkel 182 nr. 2	Vedlegg VII del IV nr. 93	
Artikkel 182 nr. 3	Vedlegg VII del IV nr. 94 og 95	
Artikkel 182 nr. 4		
Artikkel 183 nr. 1	Vedlegg VII del IV nr. 98-100	

Denne forordning	Direktiv 2006/48/EF	Direktiv 2006/49/EF
Artikkel 183 nr. 2	Vedlegg VII del IV nr. 101 og 102	
Artikkel 183 nr. 3	Vedlegg VII del IV nr. 103 og 104	
Artikkel 183 nr. 4	Vedlegg VII del IV nr. 96	
Artikkel 183 nr. 5	Vedlegg VII del IV nr. 97	
Artikkel 183 nr. 6		
Artikkel 184 nr. 1		
Artikkel 184 nr. 2	Vedlegg VII del IV nr. 105	
Artikkel 184 nr. 3	Vedlegg VII del IV nr. 106	
Artikkel 184 nr. 4	Vedlegg VII del IV nr. 107	
Artikkel 184 nr. 5	Vedlegg VII del IV nr. 108	
Artikkel 184 nr. 6	Vedlegg VII del IV nr. 109	
Artikkel 185	Vedlegg VII del IV nr. 110-114	
Artikkel 186	Vedlegg VII del IV nr. 115	
Artikkel 187	Vedlegg VII del IV nr. 116	
Artikkel 188	Vedlegg VII del IV nr. 117-123	
Artikkel 189 nr. 1	Vedlegg VII del IV nr. 124	
Artikkel 189 nr. 2	Vedlegg VII del IV nr. 125 og 126	
Artikkel 189 nr. 3	Vedlegg VII del IV nr. 127	
Artikkel 190 nr. 1	Vedlegg VII del IV nr. 128	
Artikkel 190 nr. 2	Vedlegg VII del IV nr. 129	
Artikkel 190 nr. 3 punkt 4	Vedlegg VII del IV nr. 130	
Artikkel 191	Vedlegg VII del IV nr. 131	
Artikkel 192	Artikkel 90 og vedlegg VIII del 1 nr. 2	
Artikkel 193 nr. 1	Artikkel 93 nr. 2	
Artikkel 193 nr. 2	Artikkel 93 nr. 3	
Artikkel 193 nr. 3	Artikkel 93 nr. 1 og vedlegg VIII tredje del nr. 1	
Artikkel 193 nr. 4	Vedlegg VIII del 3 nr. 2	
Artikkel 193 nr. 5	Vedlegg VIII del 5 nr. 1	
Artikkel 193 nr. 6	Vedlegg VIII del 5 nr. 2	
Artikkel 194 nr. 1	Artikkel 92 nr. 1	
Artikkel 194 nr. 2	Artikkel 92 nr. 2	
Artikkel 194 nr. 3	Artikkel 92 nr. 3	
Artikkel 194 nr. 4	Artikkel 92 nr. 4	
Artikkel 194 nr. 5	Artikkel 92 nr. 5	

Denne forordning	Direktiv 2006/48/EF	Direktiv 2006/49/EF
Artikkel 194 nr. 6	Artikkel 92 nr. 5	
Artikkel 194 nr. 7	Artikkel 92 nr. 6	
Artikkel 194 nr. 8	Vedlegg VIII del 2 nr. 1	
Artikkel 194 nr. 9	Vedlegg VIII del 2 nr. 2	
Artikkel 194 nr. 10		
Artikkel 195	Vedlegg VIII del 1 nr. 3 og 4	
Artikkel 196	Vedlegg VIII del 1 nr. 5	
Artikkel 197 nr. 1	Vedlegg VIII del 1 nr. 7	
Artikkel 197 nr. 2	Vedlegg VIII del 1 nr. 7	
Artikkel 197 nr. 3	Vedlegg VIII del 1 nr. 7	
Artikkel 197 nr. 4	Vedlegg VIII del 1 nr. 8	
Artikkel 197 nr. 5	Vedlegg VIII del 1 nr. 9	
Artikkel 197 nr. 6	Vedlegg VIII del 1 nr. 9	
Artikkel 197 nr. 7	Vedlegg VIII del 1 nr. 10	
Artikkel 197 nr. 8		
Artikkel 198 nr. 1	Vedlegg VIII del 1 nr. 11	
Artikkel 198 nr. 2	Vedlegg VIII del 1 nr. 11	
Artikkel 199 nr. 1	Vedlegg VIII del 1 nr. 12	
Artikkel 199 nr. 2	Vedlegg VIII del 1 nr. 13	
Artikkel 199 nr. 3	Vedlegg VIII del 1 nr. 16	
Artikkel 199 nr. 4	Vedlegg VIII del 1 nr. 17 og 18	
Artikkel 199 nr. 5	Vedlegg VIII del 1 nr. 20	
Artikkel 199 nr. 6	Vedlegg VIII del 1 nr. 21	
Artikkel 199 nr. 7	Vedlegg VIII del 1 nr. 22	
Artikkel 199 nr. 8		
Artikkel 200	Vedlegg VIII del 1 nr. 23–25	
Artikkel 201 nr. 1	Vedlegg VIII del 1 nr. 26 og 28	
Artikkel 201 nr. 2	Vedlegg VIII del 1 nr. 27	
Artikkel 202	Vedlegg VIII del 1 nr. 29	
Artikkel 203		
Artikkel 204 nr. 1	Vedlegg VIII del 1 nr. 30 og 31	
Artikkel 204 nr. 2	Vedlegg VIII del 1 nr. 32	
Artikkel 205	Vedlegg VIII del 2 nr. 3	
Artikkel 206	Vedlegg VIII del 2 nr. 4 og 5	
Artikkel 207 nr. 1	Vedlegg VIII del 2 nr. 6	

Denne forordning	Direktiv 2006/48/EF	Direktiv 2006/49/EF
Artikkel 207 nr. 2	Vedlegg VIII del 2 nr. 6 bokstav a)	
Artikkel 207 nr. 3	Vedlegg VIII del 2 nr. 6 bokstav b)	
Artikkel 207 nr. 4	Vedlegg VIII del 2 nr. 6 bokstav c)	
Artikkel 207 nr. 5	Vedlegg VIII del 2 nr. 7	
Artikkel 208 nr. 1	Vedlegg VIII del 2 nr. 8	
Artikkel 208 nr. 2	Vedlegg VIII del 2 nr. 8 bokstav a)	
Artikkel 208 nr. 3	Vedlegg VIII del 2 nr. 8 bokstav b)	
Artikkel 208 nr. 4	Vedlegg VIII del 2 nr. 8 bokstav c)	
Artikkel 208 nr. 5	Vedlegg VIII del 2 nr. 8 bokstav d)	
Artikkel 209 nr. 1	Vedlegg VIII del 2 nr. 9	
Artikkel 209 nr. 2	Vedlegg VIII del 2 nr. 9 bokstav a)	
Artikkel 209 nr. 3	Vedlegg VIII del 2 nr. 9 bokstav b)	
Artikkel 210	Vedlegg VIII del 2 nr. 10	
Artikkel 211	Vedlegg VIII del 2 nr. 11	
Artikkel 212 nr. 1	Vedlegg VIII del 2 nr. 12	
Artikkel 212 nr. 2	Vedlegg VIII del 2 nr. 13	
Artikkel 213 nr. 1	Vedlegg VIII del 2 nr. 14	
Artikkel 213 nr. 2	Vedlegg VIII del 2 nr. 15	
Artikkel 213 nr. 3		
Artikkel 214 nr. 1	Vedlegg VIII del 2 nr. 16 bokstav a)–c)	
Artikkel 214 nr. 2	Vedlegg VIII del 2 nr. 16	
Artikkel 214 nr. 3	Vedlegg VIII del 2 nr. 17	
Artikkel 215 nr. 1	Vedlegg VIII del 2 nr. 18	
Artikkel 215 nr. 2	Vedlegg VIII del 2 nr. 19	
Artikkel 216 nr. 1	Vedlegg VIII del 2 nr. 20	
Artikkel 216 nr. 2	Vedlegg VIII del 2 nr. 21	
Artikkel 217 nr. 1	Vedlegg VIII del 2 nr. 22	
Artikkel 217 nr. 2	Vedlegg VIII del 2 nr. 22 bokstav c)	
Artikkel 217 nr. 3	Vedlegg VIII del 2 nr. 22 bokstav c)	
Artikkel 218	Vedlegg VIII del 3 nr. 3	
Artikkel 219	Vedlegg VIII del 3 nr. 4	
Artikkel 220 nr. 1	Vedlegg VIII del 3 nr. 5	
Artikkel 220 nr. 2	Vedlegg VIII del 3 nr. 6 og 8–10	
Artikkel 220 nr. 3	Vedlegg VIII del 3 nr. 11	
Artikkel 220 nr. 4	Vedlegg VIII del 3 nr. 22 og 23	

Denne forordning	Direktiv 2006/48/EF	Direktiv 2006/49/EF
Artikkel 220 nr. 5	Vedlegg VIII del 3 nr. 9	
Artikkel 221 nr. 1	Vedlegg VIII del 3 nr. 12	
Artikkel 221 nr. 2	Vedlegg VIII del 3 nr. 12	
Artikkel 221 nr. 3	Vedlegg VIII del 3 nr. 13–15	
Artikkel 221 nr. 4	Vedlegg VIII tredje del nr. 16	
Artikkel 221 nr. 5	Vedlegg VIII del 3 nr. 18 og 19	
Artikkel 221 nr. 6	Vedlegg VIII del 3 nr. 20 og 21	
Artikkel 221 nr. 7	Vedlegg VIII del 3 nr. 17	
Artikkel 221 nr. 8	Vedlegg VIII del 3 nr. 22 og 23	
Artikkel 221 nr. 9		
Artikkel 222 nr. 1	Vedlegg VIII del 3 nr. 24	
Artikkel 222 nr. 2	Vedlegg VIII del 3 nr. 25	
Artikkel 222 nr. 3	Vedlegg VIII del 3 nr. 26	
Artikkel 222 nr. 4	Vedlegg VIII del 3 nr. 27	
Artikkel 222 nr. 5	Vedlegg VIII del 3 nr. 28	
Artikkel 222 nr. 6	Vedlegg VIII del 3 nr. 29	
Artikkel 222 nr. 7	Vedlegg VIII del 3 nr. 28 og 29	
Artikkel 223 nr. 1	Vedlegg VIII del 3 nr. 30–32	
Artikkel 223 nr. 2	Vedlegg VIII del 3 nr. 33	
Artikkel 223 nr. 3	Vedlegg VIII del 3 nr. 33	
Artikkel 223 nr. 4	Vedlegg VIII del 3 nr. 33	
Artikkel 223 nr. 5	Vedlegg VIII del 3 nr. 33	
Artikkel 223 nr. 6	Vedlegg VIII del 3 nr. 34 og 35	
Artikkel 223 nr. 7	Vedlegg VIII del 3 nr. 35	
Artikkel 224 nr. 1	Vedlegg VIII del 3 nr. 36	
Artikkel 224 nr. 2	Vedlegg VIII del 3 nr. 37	
Artikkel 224 nr. 3	Vedlegg VIII del 3 nr. 38	
Artikkel 224 nr. 4	Vedlegg VIII del 3 nr. 39	
Artikkel 224 nr. 5	Vedlegg VIII del 3 nr. 40	
Artikkel 224 nr. 6	Vedlegg VIII del 3 nr. 41	
Artikkel 225 nr. 1	Vedlegg VIII del 3 nr. 42–46	
Artikkel 225 nr. 2	Vedlegg VIII del 3 nr. 47–52	
Artikkel 225 nr. 3	Vedlegg VIII del 3 nr. 53–56	
Artikkel 226	Vedlegg VIII del 3 nr. 57	
Artikkel 227 nr. 1	Vedlegg VIII del 3 nr. 58	

Denne forordning	Direktiv 2006/48/EF	Direktiv 2006/49/EF
Artikkel 227 nr. 2	Vedlegg VIII tredje del nr. 58 bokstav a)–h)	
Artikkel 227 nr. 3	Vedlegg VIII tredje del nr. 58 bokstav h)	
Artikkel 228 nr. 1	Vedlegg VIII del 3 nr. 60	
Artikkel 228 nr. 2	Vedlegg VIII del 3 nr. 61	
Artikkel 229 nr. 1	Vedlegg VIII del 3 nr. 62–65	
Artikkel 229 nr. 2	Vedlegg VIII del 3 nr. 66	
Artikkel 229 nr. 3	Vedlegg VIII del 3 nr. 63 og 67	
Artikkel 230 nr. 1	Vedlegg VIII del 3 nr. 68–71	
Artikkel 230 nr. 2	Vedlegg VIII del 3 nr. 72	
Artikkel 230 nr. 3	Vedlegg VIII del 3 nr. 73 og 74	
Artikkel 231 nr. 1	Vedlegg VIII del 3 nr. 76	
Artikkel 231 nr. 2	Vedlegg VIII del 3 nr. 77	
Artikkel 231 nr. 3	Vedlegg VIII del 3 nr. 78	
Artikkel 231 nr. 1	Vedlegg VIII del 3 nr. 79	
Artikkel 231 nr. 2	Vedlegg VIII del 3 nr. 80	
Artikkel 231 nr. 3	Vedlegg VIII tredje del nr. 80a	
Artikkel 231 nr. 4	Vedlegg VIII del 3 nr. 81 og 82	
Artikkel 232 nr. 1	Vedlegg VIII del 3 nr. 83	
Artikkel 232 nr. 2	Vedlegg VIII del 3 nr. 83	
Artikkel 232 nr. 3	Vedlegg VIII del 3 nr. 84	
Artikkel 232 nr. 4	Vedlegg VIII del 3 nr. 85	
Artikkel 234	Vedlegg VIII del 3 nr. 86	
Artikkel 235 nr. 1	Vedlegg VIII del 3 nr. 87	
Artikkel 235 nr. 2	Vedlegg VIII del 3 nr. 88	
Artikkel 235 nr. 3	Vedlegg VIII del 3 nr. 89	
Artikkel 236 nr. 1	Vedlegg VIII del 3 nr. 90	
Artikkel 236 nr. 2	Vedlegg VIII del 3 nr. 91	
Artikkel 236 nr. 3	Vedlegg VIII del 3 nr. 92	
Artikkel 237 nr. 1	Vedlegg VIII del 4 nr. 1	
Artikkel 237 nr. 2	Vedlegg VIII del 4 nr. 2	
Artikkel 238 nr. 1	Vedlegg VIII del 4 nr. 3	
Artikkel 238 nr. 2	Vedlegg VIII del 4 nr. 4	
Artikkel 238 nr. 3	Vedlegg VIII del 4 nr. 5	
Artikkel 239 nr. 1	Vedlegg VIII del 4 nr. 6	
Artikkel 239 nr. 2	Vedlegg VIII del 4 nr. 7	

Denne forordning	Direktiv 2006/48/EF	Direktiv 2006/49/EF
Artikkel 239 nr. 3	Vedlegg VIII del 4 nr. 8	
Artikkel 240	Vedlegg VIII del 6 nr. 1	
Artikkel 241	Vedlegg VIII del 6 nr. 2	
Artikkel 242 nr. 1–9	Vedlegg IX del I nr. 1	
Artikkel 242 nr. 10	Artikkel 4 nr. 37	
Artikkel 242 nr. 11	Artikkel 4 nr. 38	
Artikkel 242 nr. 12		
Artikkel 242 nr. 13		
Artikkel 242 nr. 14		
Artikkel 242 nr. 15		
Artikkel 243 nr. 1	Vedlegg IX del II nr. 1	
Artikkel 243 nr. 2	Vedlegg IX del II nr. 1 bokstav a)	
Artikkel 243 nr. 3	Vedlegg IX del II, nr. 1 bokstav b)	
Artikkel 243 nr. 4	Vedlegg IX del II nr. 1 bokstav c)	
Artikkel 243 nr. 5	Vedlegg IX del II nr. 1 bokstav d)	
Artikkel 243 nr. 6		
Artikkel 244 nr. 1	Vedlegg IX del II nr. 2	
Artikkel 244 nr. 2	Vedlegg IX del II nr. 2 bokstav a)	
Artikkel 244 nr. 3	Vedlegg IX del II nr. 2 bokstav b)	
Artikkel 244 nr. 4	Vedlegg IX del II nr. 2 bokstav c)	
Artikkel 244 nr. 5	Vedlegg IX del II nr. 2 bokstav d)	
Artikkel 244 nr. 6		
Artikkel 245 nr. 1	Artikkel 95 nr. 1	
Artikkel 245 nr. 2	Artikkel 95 nr. 2	
Artikkel 245 nr. 3	Artikkel 96 nr. 2	
Artikkel 245 nr. 4	Artikkel 96 nr. 4	
Artikkel 245 nr. 5		
Artikkel 245 nr. 6		
Artikkel 246 nr. 1	Vedlegg IX del IV nr. 2 og 3	
Artikkel 246 nr. 2	Vedlegg IX del IV nr. 5	
Artikkel 246 nr. 3	Vedlegg IX del IV nr. 5	
Artikkel 247 nr. 1	Artikkel 96 nr. 3, vedlegg IX del IV nr. 60	
Artikkel 247 nr. 2	Vedlegg IX del IV nr. 61	
Artikkel 247 nr. 3		
Artikkel 247 nr. 4		

Denne forordning	Direktiv 2006/48/EF	Direktiv 2006/49/EF
Artikkel 248 nr. 1	Artikkel 101 nr. 1	
Artikkel 248 nr. 2		
Artikkel 248 nr. 3	Artikkel 101 nr. 2	
Artikkel 249	Vedlegg IX del II nr. 3 og 4	
Artikkel 250	Vedlegg IX del II nr. 5–7	
Artikkel 251	Vedlegg IX del IV nr. 6–7	
Artikkel 252	Vedlegg IX del IV nr. 8	
Artikkel 253 nr. 1	Vedlegg IX del IV nr. 9	
Artikkel 253 nr. 2	Vedlegg IX del IV nr. 10	
Artikkel 254	Vedlegg IX del IV nr. 11–12	
Artikkel 255 nr. 1	Vedlegg IX del IV nr. 13	
Artikkel 255 nr. 2	Vedlegg IX del IV nr. 15	
Artikkel 256 nr. 1	Artikkel 100 nr. 1	
Artikkel 256 nr. 2	Vedlegg IX del IV nr. 17–20	
Artikkel 256 nr. 3	Vedlegg IX del IV nr. 21	
Artikkel 256 nr. 4	Vedlegg IX del IV nr. 22–23	
Artikkel 256 nr. 5	Vedlegg IX del IV nr. 24–25	
Artikkel 256 nr. 6	Vedlegg IX del IV nr. 26–29	
Artikkel 256 nr. 7	Vedlegg IX del IV nr. 30	
Artikkel 256 nr. 8	Vedlegg IX del IV nr. 32	
Artikkel 256 nr. 9	Vedlegg IX del IV nr. 33	
Artikkel 257	Vedlegg IX del IV nr. 34	
Artikkel 258	Vedlegg IX del IV nr. 35–36	
Artikkel 259 nr. 1	Vedlegg IX del IV nr. 38–41	
Artikkel 259 nr. 2	Vedlegg IX del IV nr. 42	
Artikkel 259 nr. 3	Vedlegg IX del IV nr. 43	
Artikkel 259 nr. 4	Vedlegg IX del IV nr. 44	
Artikkel 259 nr. 5		
Artikkel 260	Vedlegg IX del IV nr. 45	
Artikkel 261 nr. 1	Vedlegg IX del IV nr. 46–47 og 49	
Artikkel 261 nr. 2	Vedlegg IX del IV nr. 51	
Artikkel 262 nr. 1	Vedlegg IX del IV nr. 52 og 53	
Artikkel 262 nr. 2	Vedlegg IX del IV nr. 53	
Artikkel 262 nr. 3		
Artikkel 262 nr. 4	Vedlegg IX del IV nr. 54	
Artikkel 263 nr. 1	Vedlegg IX del IV nr. 57	

Denne forordning	Direktiv 2006/48/EF	Direktiv 2006/49/EF
Artikkel 263 nr. 2	Vedlegg IX del IV nr. 58	
Artikkel 263 nr. 3	Vedlegg IX del IV nr. 59	
Artikkel 264 nr. 1	Vedlegg IX del IV nr. 62	
Artikkel 264 nr. 2	Vedlegg IX del IV nr. 63-65	
Artikkel 264 nr. 3	Vedlegg IX del IV nr. 66 og 67	
Artikkel 264 nr. 4		
Artikkel 265 nr. 1	Vedlegg IX del IV nr. 68	
Artikkel 265 nr. 2	Vedlegg IX del IV nr. 70	
Artikkel 265 nr. 3	Vedlegg IX del IV nr. 71	
Artikkel 266 nr. 1	Vedlegg IX del IV nr. 72	
Artikkel 266 nr. 2	Vedlegg IX del IV nr. 73	
Artikkel 266 nr. 3	Vedlegg IX del IV nr. 74-75	
Artikkel 266 nr. 4	Vedlegg IX del IV nr. 76	
Artikkel 267 nr. 1	Artikkel 97 nr. 1	
Artikkel 267 nr. 3	Artikkel 97 nr. 3	
Artikkel 268	Vedlegg IX del III nr. 1	
Artikkel 269	Vedlegg IX del III nr. 2-7	
Artikkel 270	Artikkel 98 nr. 1 og vedlegg IX del III nr. 8 og 9	
Artikkel 271 nr. 1	Vedlegg III del II nr. 1	
	Vedlegg VII del III nr. 5	
Artikkel 271 nr. 2	Vedlegg VII del III nr. 7	
Artikkel 272 nr. 1	Vedlegg III del I nr. 1	
Artikkel 272 nr. 2	Vedlegg III del I nr. 3	
Artikkel 272 nr. 3	Vedlegg III del I nr. 4	
Artikkel 272 nr. 4	Vedlegg III del I nr. 5	
Artikkel 272 nr. 5	Vedlegg III del I nr. 6	
Artikkel 272 nr. 6	Vedlegg III del I nr. 7	
Artikkel 272 nr. 7	Vedlegg III del I nr. 8	
Artikkel 272 nr. 8	Vedlegg III del I nr. 9	
Artikkel 272 nr. 9	Vedlegg III del I nr. 10	
Artikkel 272 nr. 10	Vedlegg III del I nr. 11	
Artikkel 272 nr. 11	Vedlegg III del I nr. 12	
Artikkel 272 nr. 12	Vedlegg III del I nr. 13	
Artikkel 272 nr. 13	Vedlegg III del I nr. 14	
Artikkel 272 nr. 14	Vedlegg III del I nr. 15	

Denne forordning	Direktiv 2006/48/EF	Direktiv 2006/49/EF
Artikkel 272 nr. 15	Vedlegg III del I nr. 16	
Artikkel 272 nr. 16	Vedlegg III del I nr. 17	
Artikkel 272 nr. 17	Vedlegg III del I nr. 18	
Artikkel 272 nr. 18	Vedlegg III del I nr. 19	
Artikkel 272 nr. 19	Vedlegg III del I nr. 20	
Artikkel 272 nr. 20	Vedlegg III del I nr. 21	
Artikkel 272 nr. 21	Vedlegg III del I nr. 22	
Artikkel 272 nr. 22	Vedlegg III del I nr. 23	
Artikkel 272 nr. 23	Vedlegg III del I nr. 26	
Artikkel 272 nr. 24	Vedlegg III del VII bokstav a)	
Artikkel 272 nr. 25	Vedlegg III del VII bokstav a)	
Artikkel 272 nr. 26	Vedlegg III del V nr. 2	
Artikkel 273 nr. 1	Vedlegg III del II nr. 1	
Artikkel 273 nr. 2	Vedlegg III del II nr. 2	
Artikkel 273 nr. 3	Vedlegg III del II nr. 3 første og annet ledd	
Artikkel 273 nr. 4	Vedlegg III del II nr. 3 tredje ledd	
Artikkel 273 nr. 5	Vedlegg III del II nr. 4	
Artikkel 273 nr. 6	Vedlegg III del II nr. 5	
Artikkel 273 nr. 7	Vedlegg III del II nr. 7	
Artikkel 273 nr. 8	Vedlegg III del II nr. 8	
Artikkel 274 nr. 1	Vedlegg III del III	
Artikkel 274 nr. 2	Vedlegg III del III	
Artikkel 274 nr. 3	Vedlegg III del III	
Artikkel 274 nr. 4	Vedlegg III del III	
Artikkel 275 nr. 1	Vedlegg III del IV	
Artikkel 275 nr. 2	Vedlegg III del IV	
Artikkel 276 nr. 1	Vedlegg III del V nr. 1	
Artikkel 276 nr. 2	Vedlegg III del V nr. 1	
Artikkel 276 nr. 3	Vedlegg III del V nr. 1 og 2	
Artikkel 277 nr. 1	Vedlegg III del V nr. 3 og 4	
Artikkel 277 nr. 2	Vedlegg III del V nr. 5	
Artikkel 277 nr. 3	Vedlegg III del V nr. 6	
Artikkel 277 nr. 4	Vedlegg III del V nr. 7	
Artikkel 278 nr. 1		
Artikkel 278 nr. 2	Vedlegg III del V nr. 8	

Denne forordning	Direktiv 2006/48/EF	Direktiv 2006/49/EF
Artikkel 278 nr. 3	Vedlegg III del V nr. 9	
Artikkel 279	Vedlegg III del V nr. 10	
Artikkel 280 nr. 1	Vedlegg III del V nr. 11	
Artikkel 280 nr. 2	Vedlegg III del V nr. 12	
Artikkel 281 nr. 1		
Artikkel 281 nr. 2	Vedlegg III del V nr. 13	
Artikkel 281 nr. 3	Vedlegg III del V nr. 14	
Artikkel 282 nr. 1		
Artikkel 282 nr. 2	Vedlegg III del V nr. 15	
Artikkel 282 nr. 3	Vedlegg III del V nr. 16	
Artikkel 282 nr. 4	Vedlegg III del V nr. 17	
Artikkel 282 nr. 5	Vedlegg III del V nr. 18	
Artikkel 282 nr. 6	Vedlegg III del V nr. 19	
Artikkel 282 nr. 7	Vedlegg III del V nr. 20	
Artikkel 282 nr. 8	Vedlegg III del V nr. 21	
Artikkel 283 nr. 1	Vedlegg III del VI nr. 1	
Artikkel 283 nr. 2	Vedlegg III del VI nr. 2	
Artikkel 283 nr. 3	Vedlegg III del VI nr. 2	
Artikkel 283 nr. 4	Vedlegg III del VI nr. 3	
Artikkel 283 nr. 5	Vedlegg III del VI nr. 4	
Artikkel 283 nr. 6	Vedlegg III del VI nr. 4	
Artikkel 284 nr. 1	Vedlegg III del VI nr. 5	
Artikkel 284 nr. 2	Vedlegg III del VI nr. 6	
Artikkel 284 nr. 3		
Artikkel 284 nr. 4	Vedlegg III del VI nr. 7	
Artikkel 284 nr. 5	Vedlegg III del VI nr. 8	
Artikkel 284 nr. 6	Vedlegg III del VI nr. 9	
Artikkel 284 nr. 7	Vedlegg III del VI nr. 10	
Artikkel 284 nr. 8	Vedlegg III del VI nr. 11	
Artikkel 284 nr. 9	Vedlegg III del VI nr. 12	
Artikkel 284 nr. 10	Vedlegg III del VI nr. 13	
Artikkel 284 nr. 11	Vedlegg III del VI nr. 9	
Artikkel 284 nr. 12		
Artikkel 284 nr. 13	Vedlegg III del VI nr. 14	
Artikkel 285 nr. 1	Vedlegg III del VI nr. 15	
Artikkel 285 nr. 2–8		

Denne forordning	Direktiv 2006/48/EF	Direktiv 2006/49/EF
Artikkel 286 nr. 1	Vedlegg III del VI nr. 18 og 25	
Artikkel 286 nr. 2	Vedlegg III del VI nr. 19	
Artikkel 286 nr. 3		
Artikkel 286 nr. 4	Vedlegg III del VI nr. 20	
Artikkel 286 nr. 5	Vedlegg III del VI nr. 21	
Artikkel 286 nr. 6	Vedlegg III del VI nr. 22	
Artikkel 286 nr. 7	Vedlegg III del VI nr. 23	
Artikkel 286 nr. 8	Vedlegg III del VI nr. 24	
Artikkel 287 nr. 1	Vedlegg III del VI nr. 17	
Artikkel 287 nr. 2	Vedlegg III del VI nr. 17	
Artikkel 287 nr. 3		
Artikkel 287 nr. 4		
Artikkel 288	Vedlegg III del VI nr. 26	
Artikkel 289 nr. 1	Vedlegg III del VI nr. 27	
Artikkel 289 nr. 2	Vedlegg III del VI nr. 28	
Artikkel 289 nr. 3	Vedlegg III del VI nr. 29	
Artikkel 289 nr. 4	Vedlegg III del VI nr. 29	
Artikkel 289 nr. 5	Vedlegg III del VI nr. 30	
Artikkel 289 nr. 6	Vedlegg III del VI nr. 31	
Artikkel 290 nr. 1	Vedlegg III del VI nr. 32	
Artikkel 290 nr. 2	Vedlegg III del VI nr. 32	
Artikkel 290 nr. 3–10		
Artikkel 291 nr. 1	Vedlegg I del I nr. 27 og 28	
Artikkel 291 nr. 2	Vedlegg III del VI nr. 34	
Artikkel 291 nr. 3		
Artikkel 291 nr. 4	Vedlegg III del VI nr. 35	
Artikkel 291 nr. 5		
Artikkel 291 nr. 6		
Artikkel 292 nr. 1	Vedlegg III del VI nr. 36	
Artikkel 292 nr. 2	Vedlegg III del VI nr. 37	
Artikkel 292 nr. 3		
Artikkel 292 nr. 4		
Artikkel 292 nr. 5		
Artikkel 292 nr. 6	Vedlegg III del VI nr. 38	
Artikkel 292 nr. 7	Vedlegg III del VI nr. 39	
Artikkel 292 nr. 8	Vedlegg III del VI nr. 40	

Denne forordning	Direktiv 2006/48/EF	Direktiv 2006/49/EF
Artikkel 292 nr. 9	Vedlegg III del VI nr. 41	
Artikkel 292 nr. 10		
Artikkel 293 nr. 1	Vedlegg III del VI nr. 42	
Artikkel 293 nr. 2–6		
Artikkel 294 nr. 1	Vedlegg III del VI nr. 42	
Artikkel 294 nr. 2		
Artikkel 294 nr. 3	Vedlegg III del VI nr. 42	
Artikkel 295	Vedlegg III del VII bokstav a)	
Artikkel 296 nr. 1	Vedlegg III del VII bokstav b)	
Artikkel 296 nr. 2	Vedlegg III del VII bokstav b)	
Artikkel 296 nr. 3	Vedlegg III del VII bokstav b)	
Artikkel 297 nr. 1	Vedlegg III del VII bokstav b)	
Artikkel 297 nr. 2	Vedlegg III del VII bokstav b)	
Artikkel 297 nr. 3	Vedlegg III del VII bokstav b)	
Artikkel 297 nr. 4	Vedlegg III del VII bokstav b)	
Artikkel 298 nr. 1	Vedlegg III del VII bokstav c)	
Artikkel 298 nr. 2	Vedlegg III del VII bokstav c)	
Artikkel 298 nr. 3	Vedlegg III del VII bokstav c)	
Artikkel 298 nr. 4	Vedlegg III del VII bokstav c)	
Artikkel 299 nr. 1		Vedlegg II nr. 7
Artikkel 299 nr. 2		Vedlegg II nr. 7–11
Artikkel 300		
Artikkel 301	Vedlegg III del 2 nr. 6	
Artikkel 302		
Artikkel 303		
Artikkel 304		
Artikkel 305		
Artikkel 306		
Artikkel 307		
Artikkel 308		
Artikkel 309		
Artikkel 310		
Artikkel 311		
Artikkel 312 nr. 1	Artikkel 104 nr. 3 og 6 og vedlegg X del 2 nr. 2, 5 og 8	
Artikkel 312 nr. 2	Artikkel 105 nr. 1, artikkel 105 nr. 2 og vedlegg X del 3 nr. 1	

Denne forordning	Direktiv 2006/48/EF	Direktiv 2006/49/EF
Artikkel 312 nr. 3		
Artikkel 312 nr. 4	Artikkel 105 nr. 1	
Artikkel 313 nr. 1	Artikkel 102 nr. 2	
Artikkel 313 nr. 2	Artikkel 102 nr. 3	
Artikkel 313 nr. 3		
Artikkel 314 nr. 1	Artikkel 102 nr. 4	
Artikkel 314 nr. 2	Vedlegg X del 4 nr. 1	
Artikkel 314 nr. 3	Vedlegg X del 4 nr. 2	
Artikkel 314 nr. 4	Vedlegg X del 4 nr. 3 og 4	
Artikkel 314 nr. 5		
Artikkel 315 nr. 1	Artikkel 103 og vedlegg X del 1 nr. 1–3	
Artikkel 315 nr. 2		
Artikkel 315 nr. 3		
Artikkel 315 nr. 4	Vedlegg X del 1 nr. 4	
Artikkel 316 nr. 1	Vedlegg X del 1 nr. 5–8	
Artikkel 316 nr. 2	Vedlegg X del 1 nr. 9	
Artikkel 316 nr. 3		
Artikkel 317 nr. 1	Artikkel 104 nr. 1	
Artikkel 317 nr. 2	Artikkel 104 nr. 2 og 4 og vedlegg X del 2 nr. 1	
Artikkel 317 nr. 3	Vedlegg X del 2 nr. 1	
Artikkel 317 nr. 4	Vedlegg X del 2 nr. 2	
Artikkel 318 nr. 1	Vedlegg X del 2 nr. 4	
Artikkel 318 nr. 2	Vedlegg X del 2 nr. 4	
Artikkel 318 nr. 3		
Artikkel 319 nr. 1	Vedlegg X del 2 nr. 6 og 7	
Artikkel 319 nr. 2	Vedlegg X del 2 nr. 10 og 11	
Artikkel 320	Vedlegg X del 2 nr. 9 og 12	
Artikkel 321	Vedlegg X del 3 nr. 2–7	
Artikkel 322 nr. 1		
Artikkel 322 nr. 2	Vedlegg X del 3 nr. 8–12	
Artikkel 322 nr. 3	Vedlegg X del 3 nr. 13–18	
Artikkel 322 nr. 4	Vedlegg X del 3 nr. 19	
Artikkel 322 nr. 5	Vedlegg X del 3 nr. 20	
Artikkel 322 nr. 6	Vedlegg X del 3 nr. 21–24	
Artikkel 323 nr. 1	Vedlegg X del 3 nr. 25	

Denne forordning	Direktiv 2006/48/EF	Direktiv 2006/49/EF
Artikkel 323 nr. 2	Vedlegg X del 3 nr. 26	
Artikkel 323 nr. 3	Vedlegg X del 3 nr. 27	
Artikkel 323 nr. 4	Vedlegg X del 3 nr. 28	
Artikkel 323 nr. 5	Vedlegg X del 3 nr. 29	
Artikkel 324	Vedlegg X del 5	
Artikkel 325 nr. 1		Artikkel 26
Artikkel 325 nr. 2		Artikkel 26
Artikkel 325 nr. 3		
Artikkel 326		
Artikkel 327 nr. 1		Vedlegg I nr. 1
Artikkel 327 nr. 2		Vedlegg I nr. 2
Artikkel 327 nr. 3		Vedlegg I nr. 3
Artikkel 328 nr. 1		Vedlegg I nr. 4
Artikkel 328 nr. 2		
Artikkel 329 nr. 1		Vedlegg I nr. 5
Artikkel 329 nr. 2		
Artikkel 330		Vedlegg I nr. 7
Artikkel 331 nr. 1		Vedlegg I nr. 9
Artikkel 331 nr. 2		Vedlegg I nr. 10
Artikkel 332 nr. 1		Vedlegg I nr. 8
Artikkel 332 nr. 2		Vedlegg I nr. 8
Artikkel 333		Vedlegg I nr. 11
Artikkel 334		Vedlegg I nr. 13
Artikkel 335		Vedlegg I nr. 14
Artikkel 336 nr. 1		Vedlegg I nr. 14
Artikkel 336 nr. 2		Vedlegg I nr. 14
Artikkel 336 nr. 3		Vedlegg I nr. 14
Artikkel 336 nr. 4		Artikkel 19 nr. 1
Artikkel 337 nr. 1		Vedlegg I nr. 16 bokstav a)
Artikkel 337 nr. 2		Vedlegg I nr. 16 bokstav a)
Artikkel 337 nr. 3		Vedlegg I nr. 16 bokstav a)
Artikkel 337 nr. 4		Vedlegg I nr. 16 bokstav a)
Artikkel 337 nr. 4		Vedlegg I nr. 16 bokstav a)
Artikkel 338 nr. 1		Vedlegg I nr. 14 bokstav a)
Artikkel 338 nr. 2		Vedlegg I nr. 14 bokstav b)
Artikkel 338 nr. 3		Vedlegg I nr. 14 bokstav c)

Denne forordning	Direktiv 2006/48/EF	Direktiv 2006/49/EF
Artikkel 338 nr. 4		Vedlegg I nr. 14 bokstav a)
Artikkel 339 nr. 1		Vedlegg I nr. 17
Artikkel 339 nr. 2		Vedlegg I nr. 18
Artikkel 339 nr. 3		Vedlegg I nr. 19
Artikkel 339 nr. 4		Vedlegg I nr. 20
Artikkel 339 nr. 5		Vedlegg I nr. 21
Artikkel 339 nr. 6		Vedlegg I nr. 22
Artikkel 339 nr. 7		Vedlegg I nr. 23
Artikkel 339 nr. 8		Vedlegg I nr. 24
Artikkel 339 nr. 9		Vedlegg I nr. 25
Artikkel 340 nr. 1		Vedlegg I nr. 26
Artikkel 340 nr. 2		Vedlegg I nr. 27
Artikkel 340 nr. 3		Vedlegg I nr. 28
Artikkel 340 nr. 4		Vedlegg I nr. 29
Artikkel 340 nr. 5		Vedlegg I nr. 30
Artikkel 340 nr. 6		Vedlegg I nr. 31
Artikkel 340 nr. 7		Vedlegg I nr. 32
Artikkel 341 nr. 1		Vedlegg I nr. 33
Artikkel 341 nr. 2		Vedlegg I nr. 33
Artikkel 341 nr. 3		
Artikkel 342		Vedlegg I nr. 34
Artikkel 343		Vedlegg I nr. 36
Artikkel 344 nr. 1		
Artikkel 344 nr. 2		Vedlegg I nr. 37
Artikkel 344 nr. 3		Vedlegg I nr. 38
Artikkel 345 nr. 1		Vedlegg I nr. 41
Artikkel 345 nr. 2		Vedlegg I nr. 41
Artikkel 346 nr. 1		Vedlegg I nr. 42
Artikkel 346 nr. 2		
Artikkel 346 nr. 3		Vedlegg I nr. 43
Artikkel 346 nr. 4		Vedlegg I nr. 44
Artikkel 346 nr. 5		Vedlegg I nr. 45
Artikkel 346 nr. 6		Vedlegg I nr. 46
Artikkel 347		Vedlegg I nr. 8
Artikkel 348 nr. 1		Vedlegg I nr. 48 og 49
Artikkel 348 nr. 2		Vedlegg I nr. 50

Denne forordning	Direktiv 2006/48/EF	Direktiv 2006/49/EF
Artikkel 349		Vedlegg I nr. 51
Artikkel 350 nr. 1		Vedlegg I nr. 53
Artikkel 350 nr. 2		Vedlegg I nr. 54
Artikkel 350 nr. 3		Vedlegg I nr. 55
Artikkel 350 nr. 4		Vedlegg I nr. 56
Artikkel 351		Vedlegg III nr. 1
Artikkel 352 nr. 1		Vedlegg III nr. 2 punkt 1
Artikkel 352 nr. 2		Vedlegg III nr. 2 punkt 1
Artikkel 352 nr. 3		Vedlegg III nr. 2 punkt 1
Artikkel 352 nr. 4		Vedlegg III nr. 2 punkt 2
Artikkel 352 nr. 5		
Artikkel 353 nr. 1		Vedlegg III nr. 2 punkt 1
Artikkel 353 nr. 2		Vedlegg III nr. 2 punkt 1
Artikkel 353 nr. 3		Vedlegg III nr. 2 punkt 1
Artikkel 354 nr. 1		Vedlegg III nr. 3 punkt 1
Artikkel 354 nr. 2		Vedlegg III nr. 3 punkt 2
Artikkel 354 nr. 3		Vedlegg III nr. 3 punkt 2
Artikkel 354 nr. 4		
Artikkel 355		
Artikkel 356		
Artikkel 357 nr. 1		Vedlegg IV nr. 1
Artikkel 357 nr. 2		Vedlegg IV nr. 2
Artikkel 357 nr. 3		Vedlegg IV nr. 3
Artikkel 357 nr. 4		Vedlegg IV nr. 4
Artikkel 357 nr. 5		Vedlegg IV nr. 6
Artikkel 358 nr. 1		Vedlegg IV nr. 8
Artikkel 358 nr. 2		Vedlegg IV nr. 9
Artikkel 358 nr. 3		Vedlegg IV nr. 10
Artikkel 358 nr. 4		Vedlegg IV nr. 12
Artikkel 359 nr. 1		Vedlegg IV nr. 13
Artikkel 359 nr. 2		Vedlegg IV nr. 14
Artikkel 359 nr. 3		Vedlegg IV nr. 15
Artikkel 359 nr. 4		Vedlegg IV nr. 16
Artikkel 359 nr. 5		Vedlegg IV nr. 17
Artikkel 359 nr. 6		Vedlegg IV nr. 18
Artikkel 360 nr. 1		Vedlegg IV nr. 19

Denne forordning	Direktiv 2006/48/EF	Direktiv 2006/49/EF
Artikkel 360 nr. 2		Vedlegg IV nr. 20
Artikkel 361		Vedlegg IV nr. 21
Artikkel 362		
Artikkel 363 nr. 1		Vedlegg V nr. 1
Artikkel 363 nr. 2		
Artikkel 363 nr. 3		
Artikkel 364 nr. 1		Vedlegg V nr. 10 bokstav b)
Artikkel 364 nr. 2		
Artikkel 364 nr. 3		
Artikkel 365 nr. 1		Vedlegg V nr. 10
Artikkel 365 nr. 2		Vedlegg V nr. 10 bokstav a)
Artikkel 366 nr. 1		Vedlegg V nr. 7
Artikkel 366 nr. 2		Vedlegg V nr. 8
Artikkel 366 nr. 3		Vedlegg V nr. 9
Artikkel 366 nr. 4		Vedlegg V nr. 10
Artikkel 366 nr. 5		Vedlegg V nr. 8
Artikkel 367 nr. 1		Vedlegg V nr. 11
Artikkel 367 nr. 2		Vedlegg V nr. 12
Artikkel 367 nr. 3		Vedlegg V nr. 12
Artikkel 368 nr. 1		Vedlegg V nr. 2
Artikkel 368 nr. 2		Vedlegg V nr. 2
Artikkel 368 nr. 3		Vedlegg V nr. 5
Artikkel 368 nr. 4		
Artikkel 369 nr. 1		Vedlegg V nr. 3
Artikkel 369 nr. 2		
Artikkel 370 nr. 1		Vedlegg V nr. 5
Artikkel 371 nr. 1		Vedlegg V nr. 5
Artikkel 371 nr. 2		
Artikkel 372		Vedlegg V nr. 5 bokstav a)
Artikkel 373		Vedlegg V nr. 5 bokstav b)
Artikkel 374 nr. 1		Vedlegg V nr. 5 bokstav c)
Artikkel 374 nr. 2		Vedlegg V nr. 5 bokstav d)
Artikkel 374 nr. 3		Vedlegg V nr. 5 bokstav d)
Artikkel 374 nr. 4		Vedlegg V nr. 5 bokstav d)
Artikkel 374 nr. 5		Vedlegg V nr. 5 bokstav d)
Artikkel 374 nr. 6		Vedlegg V nr. 5 bokstav d)

Denne forordning	Direktiv 2006/48/EF	Direktiv 2006/49/EF
Artikkel 374 nr. 7		
Artikkel 375 nr. 1		Vedlegg V nr. 5 bokstav a)
Artikkel 375 nr. 2		Vedlegg V nr. 5 bokstav e)
Artikkel 376 nr. 1		Vedlegg V nr. 5 bokstav f)
Artikkel 376 nr. 2		Vedlegg V nr. 5 bokstav g)
Artikkel 376 nr. 3		Vedlegg V nr. 5 bokstav h)
Artikkel 376 nr. 4		Vedlegg V nr. 5 bokstav h)
Artikkel 376 nr. 5		Vedlegg V nr. 5 bokstav i)
Artikkel 376 nr. 6		Vedlegg V nr. 5
Artikkel 377		Vedlegg V nr. 51
Artikkel 378		Vedlegg II nr. 1
Artikkel 379 nr. 1		Vedlegg II nr. 2
Artikkel 379 nr. 2		Vedlegg II nr. 3
Artikkel 379 nr. 3		Vedlegg II nr. 2
Artikkel 380		Vedlegg II nr. 4
Artikkel 381		
Artikkel 382		
Artikkel 383		
Artikkel 384		
Artikkel 385		
Artikkel 386		
Artikkel 387		Artikkel 28 nr. 1
Artikkel 388		
Artikkel 389	Artikkel 106 nr. 1 første ledd	
Artikkel 390 nr. 1	Artikkel 106 nr. 1 annet ledd	
Artikkel 390 nr. 2		
Artikkel 390 nr. 3		Artikkel 29 nr. 1
Artikkel 390 nr. 4		Artikkel 30 nr. 1
Artikkel 390 nr. 5		Artikkel 29 nr. 2
Artikkel 390 nr. 6	Artikkel 106 nr. 2 første ledd	
Artikkel 390 nr. 7	Artikkel 106 nr. 3	
Artikkel 390 nr. 8	Artikkel 106 nr. 2 annet og tredje ledd	
Artikkel 391	Artikkel 107	
Artikkel 392	Artikkel 108	
Artikkel 393	Artikkel 109	
Artikkel 394 nr. 1	Artikkel 110 nr. 1	

Denne forordning	Direktiv 2006/48/EF	Direktiv 2006/49/EF
Artikkel 394 nr. 2	Artikkel 110 nr. 1	
Artikkel 394 nr. 3 og 4	Artikkel 110 nr. 2	
Artikkel 394 nr. 4	Artikkel 110 nr. 2	
Artikkel 395 nr. 1	Artikkel 111 nr. 1	
Artikkel 395 nr. 2		
Artikkel 395 nr. 3	Artikkel 111 nr. 4 første ledd	
Artikkel 395 nr. 4		Artikkel 30 nr. 4
Artikkel 395 nr. 5		Artikkel 31
Artikkel 395 nr. 6		
Artikkel 395 nr. 7		
Artikkel 395 nr. 8		
Artikkel 396 nr. 1	Artikkel 111 nr. 4 første og annet ledd	
Artikkel 396 nr. 2		
Artikkel 397 nr. 1		Vedlegg VI nr. 1
Artikkel 397 nr. 2		Vedlegg VI nr. 2
Artikkel 397 nr. 3		Vedlegg VI nr. 3
Artikkel 398		Artikkel 32 nr. 1
Artikkel 399 nr. 1	Artikkel 112 nr. 1	
Artikkel 399 nr. 2	Artikkel 112 nr. 2	
Artikkel 399 nr. 3	Artikkel 112 nr. 3	
Artikkel 399 nr. 4	Artikkel 110 nr. 3	
Artikkel 400 nr. 1	Artikkel 113 nr. 3	
Artikkel 400 nr. 2	Artikkel 113 nr. 4	
Artikkel 400 nr. 3		
Artikkel 401 nr. 1	Artikkel 114 nr. 1	
Artikkel 401 nr. 2	Artikkel 114 nr. 2	
Artikkel 401 nr. 3	Artikkel 114 nr. 3	
Artikkel 402 nr. 1	Artikkel 115 nr. 1	
Artikkel 402 nr. 2	Artikkel 115 nr. 2	
Artikkel 402 nr. 3		
Artikkel 403 nr. 1	Artikkel 117 nr. 1	
Artikkel 403 nr. 2	Artikkel 117 nr. 2	
Artikkel 404	Artikkel 122a nr. 8	
Artikkel 405 nr. 1	Artikkel 122a nr. 1	
Artikkel 405 nr. 2	Artikkel 122a nr. 2	

Denne forordning	Direktiv 2006/48/EF	Direktiv 2006/49/EF
Artikkel 405 nr. 3	Artikkel 122a nr. 3 første ledd	
Artikkel 405 nr. 4	Artikkel 122a nr. 3 første ledd	
Artikkel 406 nr. 1	Artikkel 122a nr. 4 og artikkel 122a nr. 5 annet ledd	
Artikkel 406 nr. 2	Artikkel 122a nr. 5 første ledd og artikkel 122a nr. 6 første ledd	
Artikkel 407	Artikkel 122a nr. 5 første ledd	
Artikkel 408	Artikkel 122a nr. 6 første og annet ledd	
Artikkel 409	Artikkel 122a nr. 7	
Artikkel 410	Artikkel 122a nr. 10	
Artikkel 411		
Artikkel 412		
Artikkel 413		
Artikkel 414		
Artikkel 415		
Artikkel 416		
Artikkel 417		
Artikkel 418		
Artikkel 419		
Artikkel 420		
Artikkel 421		
Artikkel 422		
Artikkel 423		
Artikkel 424		
Artikkel 425		
Artikkel 426		
Artikkel 427		
Artikkel 428		
Artikkel 429		
Artikkel 430		
Artikkel 431 nr. 1	Artikkel 145 nr. 1	
Artikkel 431 nr. 2	Artikkel 145 nr. 2	
Artikkel 431 nr. 3	Artikkel 145 nr. 3	
Artikkel 431 nr. 4	Artikkel 145 nr. 4	
Artikkel 432 nr. 1	Vedlegg XII del I nr. 1 og artikkel 146 nr. 1	

Denne forordning	Direktiv 2006/48/EF	Direktiv 2006/49/EF
Artikkel 432 nr. 2	Artikkel 146 nr. 2 og vedlegg XII del I nr. 2 og 3	
Artikkel 432 nr. 3	Artikkel 146 nr. 3	
Artikkel 433	Artikkel 147 og vedlegg XII del I nr. 4	
Artikkel 434 nr. 1	Artikkel 148	
Artikkel 434 nr. 2		
Artikkel 435 nr. 1	Vedlegg XII del II nr. 1	
Artikkel 435 nr. 2		
Artikkel 436	Vedlegg XII del II nr. 2	
Artikkel 437		
Artikkel 438	Vedlegg XII del II nr. 4 og 8	
Artikkel 439	Vedlegg XII del II nr. 5	
Artikkel 440		
Artikkel 441		
Artikkel 442	Vedlegg XII del II nr. 6	
Artikkel 443		
Artikkel 444	Vedlegg XII del II nr. 7	
Artikkel 445	Vedlegg XII del II nr. 9	
Artikkel 446	Vedlegg XII del II nr. 11	
Artikkel 447	Vedlegg XII del II nr. 12	
Artikkel 448	Vedlegg XII del II nr. 13	
Artikkel 449	Vedlegg XII del II nr. 14	
Artikkel 450	Vedlegg XII del II nr. 15	
Artikkel 451		
Artikkel 452	Vedlegg XII del III nr. 1	
Artikkel 453	Vedlegg XII del III nr. 2	
Artikkel 454	Vedlegg XII del III nr. 3	
Artikkel 455		
Artikkel 456 første ledd	Artikkel 150 nr. 1	Artikkel 41
Artikkel 456 annet ledd		
Artikkel 457		
Artikkel 458		
Artikkel 459		
Artikkel 460		
Artikkel 461		

Denne forordning	Direktiv 2006/48/EF	Direktiv 2006/49/EF
Artikkel 462 nr. 1	Artikkel 151a	
Artikkel 462 nr. 2	Artikkel 151a	
Artikkel 462 nr. 3	Artikkel 151a	
Artikkel 462 nr. 4		
Artikkel 462 nr. 5		
Artikkel 463		
Artikkel 464		
Artikkel 465		
Artikkel 466		
Artikkel 467		
Artikkel 468		
Artikkel 469		
Artikkel 470		
Artikkel 471		
Artikkel 472		
Artikkel 473		
Artikkel 474		
Artikkel 475		
Artikkel 476		
Artikkel 477		
Artikkel 478		
Artikkel 479		
Artikkel 480		
Artikkel 481		
Artikkel 482		
Artikkel 483		
Artikkel 484		
Artikkel 485		
Artikkel 486		
Artikkel 487		
Artikkel 488		
Artikkel 489		
Artikkel 490		
Artikkel 491		
Artikkel 492		

Denne forordning	Direktiv 2006/48/EF	Direktiv 2006/49/EF
Artikkel 493 nr. 1		
Artikkel 493 nr. 2		
Artikkel 494		
Artikkel 495		
Artikkel 496		
Artikkel 497		
Artikkel 498		
Artikkel 499		
Artikkel 500		
Artikkel 501		
Artikkel 502		
Artikkel 503		
Artikkel 504		
Artikkel 505		
Artikkel 506		
Artikkel 507		
Artikkel 508		
Artikkel 509		
Artikkel 510		
Artikkel 511		
Artikkel 512		
Artikkel 513		
Artikkel 514		
Artikkel 515		
Artikkel 516		
Artikkel 517		
Artikkel 518		
Artikkel 519		
Artikkel 520		
Artikkel 521		
Vedlegg I	Vedlegg II	
Vedlegg II	Vedlegg IV	
Vedlegg III		